

大
門

54 松

Đăng tải duy nhất tại forum.kites.vn

Xin Dâng Cá Muối Cho Sư Tổ

Phù Hoa

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cổ Đại

Editor: Quy Linh Cao

Số chương: chưa rõ

Tiến độ edit: 2c/1 tuần

Liêu Đình Nhạn - Một đệ tử nhập môn không có thiên phú, không có tài năng gì đặc biệt, thế mà lại có thể chế trụ được sư tổ đại ma đầu của Canh Thần Tiên phủ. Mọi người bàn tán, bát quái, ngạc nhiên, tò mò...

Xin hỏi Liêu sư muội, bí quyết của ngươi là gì?

Liêu Đình Nhạn:... Nhờ vào bản năng của cá muối* chẳng?

*Cá muối - 咸鱼: những người lười nhác, không ước mơ, không lý tưởng.

Mục lục

- [Chương 1: Liêu Đình Nhạn](#)
- [Chương 2: Tam Thánh sơn mở](#)
- [Chương 3: Vị tổ tông tàn bạo](#)
- [Chương 4: Gửi hồn thác sinh](#)
- [Chương 5: Sống tạm được ngày nào thì hay ngày ấy](#)
- [Chương 6: Center ra mắt](#)
- [Chương 7: Hamster leo cầu thang](#)
- [Chương 8: Nhiệm vụ tưới hoa](#)
- [Chương 9: Cá muối gào thét](#)
- [Chương 10: Quá ngầu quá nguy hiểm](#)
- [Chương 11: Người duy nhất sống sót](#)
- [Chương 12: Đưa một đóa cho người](#)
- [Chương 13: Tư Mã Ngạc](#)
- [Chương 14: Bạch Lộc Nhai](#)
- [Chương 15: Ăn!](#)
- [Chương 16: Ngâm trong bồn tắm](#)
- [Chương 17: Choáng váng](#)
- [Chương 18: Thư](#)
- [Chương 19: Cột điểm kinh nghiệm tăng vọt](#)
- [Chương 20: Cảm giác nhân sinh đã đạt tới đỉnh cao](#)
- [Chương 21: Gặp riêng](#)
- [Chương 22: Tức giận kì quái](#)
- [Chương 23: Quái vật líu ríu](#)
- [Chương 24: Nội phủ và ngoại phủ](#)
- [Chương 25: Tìm kiếm](#)
- [Chương 26: Một giấc mộng](#)
- [Chương 27: Bách Phượng Sơn](#)
- [Chương 28: Lửa và máu](#)
- [Chương 29: Sinh lộ](#)
- [Chương 30: Linh phủ](#)
- [Chương 31: Phục rồi phục rồi](#)
- [Chương 32: Huỳnh muội](#)

- [Chương 33: Đi ngủ](#)
- [Chương 34: Lên lớp](#)
- [Chương 35: Yến hội](#)
- [Chương 36: Thiếu](#)
- [Chương 37: Tấm gương phát sóng trực tiếp](#)
- [Chương 38: Nàng thích làm cái gì nhất](#)
- [Chương 39: Sờ cá](#)
- [Chương 40: Va chạm](#)
- [Chương 41: Cầu xin người đẩy tổ tông](#)
- [Chương 42: Đau đớn](#)
- [Chương 43: Phòng ngủ](#)
- [Chương 44: Tăng thêm phòng ngủ](#)
- [Chương 45: Lôi kiếp](#)
- [Chương 46: Bí mật lớn](#)
- [Chương 47: Lôi thạch](#)
- [Chương 48: Tức giận](#)
- [Chương 49: Vật ẩn dấu](#)
- [Chương 50: Tư Mã thì](#)
- [Chương 51: Bị bắt](#)
- [Chương 52: Lửa](#)
- [Chương 53: Ma Vực](#)
- [Chương 54: Ta cầm kích bản như vậy?!](#)
- [Chương 55: Mang cá muối về](#)
- [Chương 56: Ta giết Sư Thiên Lũ!](#)
- [Chương 57: Phu nhân, chào ngài!](#)
- [Chương 58: Nếu người nghĩ như vậy, ta cũng không có cách nào](#)
- [Chương 59: Nàng còn ở đây là được](#)
- [Chương 60: Song tu không bằng căn thuốc](#)
- [Chương 61: Nàng là như thế này, ta cũng là như vậy](#)
- [Chương 62: Ế—](#)
- [Chương 63: Giống hình chiếu hoa đăng tài tử giai nhân](#)
- [Chương 64: Cốc Vũ Ổ](#)
- [Chương 65: Ăn!](#)
- [Chương 66: Chàng ăn hoa quế không?](#)
- [Chương 67: Bởi vì tình yêu?](#)

- [Chương 68: Hẳn muốn gây chuyện](#)
- [Chương 69: Đời này nàng không thể quên được ta](#)
- [Chương 70: Mười bảy năm](#)
- [Chương 71: Có một bạo quân](#)
- [Chương 72: Bệ hạ à](#)
- [Chương 73: Bạo quân](#)
- [Chương 74: Sứ mệnh của ma tướng](#)
- [Chương 75: Quả nhiên là ruột thịt!](#)
- [Chương 76: Ta đau](#)
- [Chương 77: Hóa ra là yêu tinh rái cá](#)
- [Chương 78: Chơi nổi thành ngữ](#)
- [Chương 79: Hoa đào núi](#)
- [Chương 80: Đây là ngọn lửa ta đốt cho người](#)
- [Chương 81: Chính văn xong](#)
- [Chương 82: Phiên ngoại một. ABO](#)
- [Chương 83: Phiên ngoại hai. Quỷ hút máu](#)
- [Chương 84: Phiên ngoại ba. Người cá](#)
- [Chương 85: Ngoại Truyện Vườn Trường](#)

Chương 1: Liêu Đình Nhạn

Trâu Nhạn phát hiện tình hình đang rất chi là tình hình.

Nàng đang ở trong một căn phòng cổ kính, tiên khí phiêu đảng, mặc váy xanh ngồi trên một cái bồ đoàn, hai tay trong thế liên hoa ẩn như đang tu luyện.

... Chẳng phải tối qua nàng đang sửa bản thiết kế đến rạng sáng, về đến nhà chưa kịp rửa ráy gì đã nằm vật ra giường rồi sao? Bàn tay trắng trẻo xinh xắn này không giống tay nàng tí nào. Trong lúc ngồi nghiên cứu đôi tay thon dài trắng nõn kia, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

“Cốc cốc cốc.”

Trâu Nhạn giật mình, chần chừ ngồi dậy, hít thở sâu ba lần xốc lại tinh thần rồi mới ra mở cửa.

Ngoài cửa là một đại ca tầm ba mươi mặc đạo bào màu xanh tro, tuần tú xuất trần, hắc mím cười nói với nàng: “Liêu sư muội, sư phụ gọi muội đến Trúc Khúc U phố.”

Trâu Nhạn: Liêu sư muội? Sư phụ? Trúc Khúc U phố? Cái gì thế này, nếu nàng xuyên không thật, vì sao không có trí nhớ đính kèm, vì sao không có hướng dẫn tân thủ hả hả? Ặc! Muốn chết!

“Ừm... Sư huynh ạ?” Trâu Nhạn hỏi dò.

Đại huynh vô cùng hiền hòa nói: “Sư muội khẩn trương hả? Đừng sợ,

sư phụ chỉ muốn dẫn dò muối một vài lời thôi, đến nhanh nhé.” hần nói xong rồi chuẩn bị cáo từ, Trâu Nhạn vội vàng gọi với lại.

Đại huynh thắc mắc quay đầu lại, Trâu Nhạn kiên trì hỏi: “Sư huynh có thể dẫn muối qua đó được không?” Ngay cả bản đồ cũng không có, không có người dẫn đường thì nàng đến đó kiểu gì?!

Đại huynh cũng không lấy làm lạ, tốt bụng dẫn đường cho nàng.

“Liêu sư muối, muối đừng lo lắng quá, Thanh Cốc Thiên chúng ta cũng không như mấy nơi khác, không cần để tâm mấy cái này.”

Trâu Nhạn ra vẻ lắng nghe đi đằng sau, thỉnh thoảng gật đầu hưởng ứng, thật ra trong lòng đầy nghi vấn. Đờ mờ cái gì đây, chẳng hiểu gì cả!

trên đường có mấy đệ tử mặc áo xanh, bọn họ đa số thì mỉm cười vuốt cằm, thỉnh thoảng cũng có người đến chào hỏi, kêu Liêu sư muối và Tô sư huynh. Còn có vài đồng tử nhỏ hơn ăn mặc mộc mạc sẽ chào nàng là Liêu sư tỷ. Cả đoạn đường, Trâu Nhạn quan sát những người lạ mặt này, đầu nhanh chóng nảy số ra vài từ khóa – hồn xuyên, tu tiên, môn phái lớn.

Chết mất chết mất, chuyên ngành của nàng là hội họa chứ có phải diễn xuất đâu! Giờ tính sao đây, nhớ mà lộ ra thì chẳng biết sẽ gặp phải chuyện gì nữa trời ơi!

không để nàng suy nghĩ vẩn vơ quá lâu, Tô sư huynh dẫn nàng tới một rừng trúc, bảo nàng tự đi vào xong rồi thông dong đi mất.

Trâu Nhạn hết cách, cuối cùng chỉ đành bất chấp đi vào trong, trên con đường nhỏ dẫn vào rừng trúc cứ cách một khoảng sẽ có một cổng trúc, đi qua chín cái cổng đấy mới nhìn thấy một điện nhỏ bằng trúc nằm bên trong.

không có bảng tên. Từ từ đã, sao lại không có tên? Thế đây có phải

Trúc Khúc U phở không? Nàng quanh quẩn ngoài cửa một lúc, trong điện mới có gọi: “Đình Nhạn đồ nhi, sao còn không vào trong.”

Ồ, đúng địa chỉ rồi. Hơn nữa nàng còn có thêm một kết luận, thân thể mới này của nàng họ Liêu tên Đình Nhạn. Trâu Nhạn vào trong, thấy một người tầm hai mươi xoay người lại, nhìn nàng đầy từ ái.

Trâu Nhạn: “... Sư phụ.” Còn trẻ vậy sao? Đùa nhau à?

Người trẻ tuổi: “Vào sư môn ba tháng rồi mà còn gò bó thế làm gì, chẳng phải vì sư đã bảo rồi sao, con rất giống con gái ta, cứ coi ta như phụ thân là được, đừng khách khí.”

Trâu Nhạn: “...” Ngài nghiêm túc đấy à? Ngài trông còn trẻ hơn cả ta, chức cha này có phải hơi nặng đô không?

nói nhiều sai nhiều, Trâu Nhạn triệu hồi skill đối phó với họ hàng mỗi năm mới – cười.

Những vấn đề nào không nhất thiết phải trả lời, cứ mỉm cười là được rồi.

Quả nhiên sư phụ trẻ tuổi cũng không tỏ vẻ gì, bảo nàng ngồi xuống uống trà, rồi bắt đầu dùng giọng chủ nhiệm lớp tâm sự cùng học sinh nói: “Lần này ta kêu con đến đây là vì lần tuyển chọn ba ngày sau, con không cần lo lắng. mọi chuyện cứ tùy duyên là được. Con nhập môn khá muộn, tu vi không cao, bối phận cũng thấp, đợt này bát đại cung đều cử những đệ tử xuất sắc nhất đến, Thanh Cốc Thiên cũng ta cũng chỉ góp cho đủ nhân số thôi.”

Trâu Nhạn giật mình, còn tưởng đây là chủ nhiệm lớp đang an ủi học sinh áp sô. Tư lơ mơ ngồi nghe xong một hồi, sư phụ trẻ tuổi mới nói: “Ba ngày sau, vì sư sẽ đưa con đi, con nhớ chuẩn bị sẵn sàng.”

Trâu Nhạn theo bản năng nhìn lên đầu người nọ, cảm thấy chỗ đó hẳn phải có một quyển sách hoặc dấu chấm than mới phải. Nàng

thấy sư phụ này cứ như NPC giao nhiệm vụ trong game vậy.

Mãi đến khi nàng mò lại về cái phòng lúc mới tỉnh lại mới thờ phào một cái. Rồi lại bắt đầu phiền não gãi gãi đầu. không được, giả mạo người khác khó quá, muốn tự tử quay về!

Trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn qua mặt gương trong góc, Trâu Nhạn ngẩn người, rồi giật nảy lên xoa xoa mặt mình, má ơi đại mỹ nhân ở đâu ra thế này! Cái cơ thể này là tiên nữ hả, ăn cái gì mà xinh quá vậy! Thôi thôi, ta làm được, không muốn chết nữa, sống được ngày nào hay ngày đó.

Dù sao cũng không biết phải quay về thế nào, chỉ còn cách giả làm Liêu Đình Nhạn thôi.

Làm Liêu Đình Nhạn thật ra cũng không đến nỗi khó khăn lắm, bởi vì nàng nhanh chóng biết được một vài tin tức quan trọng qua các đệ tử và đồng tử khác xung quanh, ví dụ như tin năm nay nàng mới được Động Dương chân nhân thu làm đệ tử, tu vi thấp kém mới đến Luyện Khí kỳ, tư chất Tam linh căn rất bình thường.

Chỗ nàng ở là môn phái lớn nhất Tu Chân giới – Canh Thần Tiên phủ, nghe nói Canh Thần Tiên phủ rất lớn, đệ tử nhiều đến nỗi có thể lập ra được một quốc gia. Sư môn của nàng là một mạch nhỏ tên Thanh Cốc Thiên, là một nhánh của một động phủ thuộc một cung trong Bát đại cung.

Tổng kết lại, hiện giờ nàng tu vi thấp, vai vế thấp, chỉ thuộc dạng tôm tép trong tổ chức lớn toàn quái vật.

Ngoài ra nàng còn hóng được một chuyện, nghe nói sư phụ nhận nàng làm đồ đệ là bởi vì nàng giống hệt con gái đã mất mấy chục năm trước của Động Dương chân nhân, thế nên Động Dương chân nhân yêu ai yêu ai yêu cả đường đi, rất yêu thương tiểu đồ đệ là nàng, ngay cả mấy sư huynh ở Thanh Cốc Thiên cũng rất hiền hòa, mà nàng còn là nữ đệ tử duy nhất ở nơi này.

Vì lý do này, Liễu Đình Nhạn mới nhận ra ý của sư phụ trong cuộc nói chuyện trước. Và cái này lại liên quan đến một chuyện lớn.

Chuyện lớn nhất mấy ngày gần đây ở Canh Thần Tiên phủ, không chỉ khiến cả Canh Thần Tiên phủ phải bàn tán, mà là làm cho cả Tu Chân giới phải chú ý.

— Vị sư tổ có bối phận cao nhất ở Canh Thần Tiên phủ, sắp xuất quan sau 500 bế quan!

Vị lão tổ tông này, hiệu là Từ Tàng Đạo quân, vai vế rất cao, nếu xét từ chương môn hiện tại của Canh Thần Tiên phủ thì đây chính là sư bá của chương môn, nếu so sánh với Hoàng đế ở nhân gian, y chính là Thái thượng hoàng. không chỉ vậy, vị tổ tông này còn là một câu hai thái, gấp đôi tổ tông.

Nghe nói y không chỉ bối phận cao, mà thân phận cũng rất đặc biệt. Từ khi khai sơn đến nay, Canh Thần Tiên phủ đã tồn tại mấy chục vạn năm. Người đầu tiên lập nên Canh Thần Tiên phủ họ Tư Mã, về sau mỗi một người lên nắm quyền đều là họ Tư Mã, mấy trăm người độ kiếp thành tiên, nửa già đều mang họ Tư Mã, mà vị Tư Mã cuối cùng còn sót lại hiện nay chính là Từ Tàng Đạo quân.

Tổ tông nằm trên đỉnh chuỗi thức ăn sắp xuất quan, đúng là đại sự của đại sự.

Bởi vì vị tổ tông này sắp xuất quan, những lãnh đạo cao cấp như chương môn, chương lão và cung chủ của tám cung quyết định cung cấp sự phục vụ tốt nhất lên, mà cái đầu tiên chính là chọn vài đệ tử có tư chất tốt đến hầu hạ. Cũng không rõ là đang suy xét cái gì mà chỉ giới hạn trong nữ đệ tử, bởi vậy Liễu Đình Nhạn thân là nữ đệ tử duy nhất mới nhập môn của Thanh Cốc Thiên cũng có tên trên danh sách.

Liễu Đình Nhạn: “...” Đây chẳng phải là Hoàng đế tuyển phi sao.

Ngày thứ ba, vị sư phụ trông rất trẻ nhưng thực ra đã hơn ba trăm tuổi tự qua đón nàng đến nơi tuyển chọn. Giờ Liễu Đình Nhạn mới chiêm ngưỡng được Canh Thần Tiên phủ khổng lồ thế nào, lãnh đạo chỗ nàng đã dùng pháp bảo phi hành nhanh như vậy rồi mà phải bay tầm hai canh giờ mới tới nơi, những chỗ đi qua nghe bảo chính là một địa giới nhỏ thuộc Canh Thần tiên phủ.

“Cù đông ba mươi sáu tiên sơn, dài 8888 dặm, toàn bộ đều thuộc địa giới của Canh Thần Tiên phủ.” Hình như là biết Liễu Đình Nhạn đang nghĩ gì, Động Dương chân nhân nói: “Tông môn của chúng ta rất lớn, có vô số đệ tử cấp thấp cả đời chỉ sống ở trong những thành nhỏ bên dưới, như con dân của những quốc gia trên thế gian.”

Liễu Đình Nhạn: Ôi mẹ ơi, lượng kiến thức lớn quá.

Xa xa, Liễu Đình Nhạn trông thấy một quảng trường rộng lớn, nhìn qua như một bình nguyên. Có vài chục cột đá sừng sững ở hai bên, cổng điện nguy nga mềm mại như một con phượng hoàng, ở đó đã có rất nhiều đệ tử, nhưng vẫn rất nhiều người đang tiến vào. hiện trường vô cùng đồ sộ làm Liễu Đình Nhạn hơi hoảng.

Động Dương chân nhân như phụ huynh đang đưa con nhỏ đến trường thi, đưa đến cửa xong thì cũng chỉ có thể cổ vũ nhìn nàng rồi chờ ở bên ngoài, để lại Liễu Đình Nhạn đi vào nơi một đồng tử nhân đang tụ họp.

Liễu Đình Nhạn đứng trong góc, ngẩng mặt lên, cảm thấy như đang trong cuộc thi hoa hậu. Mà nếu đây là thi hoa hậu thật thì chắc sắp đánh nhau đến nơi rồi, bởi vì ai ở đây cũng đẹp như thần tiên, muốn chọn ra quán quân có vẻ hơi khó, nhìn lâu quá còn thấy hơi đau mắt.

Nhìn một lát, nàng không thể không cúi xuống để bảo vệ thị giác, mấy cái này quá kích thích.

Ở đây phải trên vạn người, các mỹ nhân với đủ các màu sắc nhỏ giọng nói chuyện phiếm, còn có người đến bắt chuyện với Liễu Đình Nhận.

“Sư muội đây là ở mạch nào vậy?”

Liêu Đình Nhận dù gì cũng là một xã súc* tiêu chuẩn, giao tiếp kiểu chân chó vẫn phải biết, vậy nên nàng lập tức lễ phép nói mình là đệ tử của Động Dương chân nhân ở Thanh Cốc Thiên.

* Xã súc (Tiếng Nhật: しゃく Shachiku): vật nuôi của công ty – giới công nhân viên vì công ty mà bỏ cả tự trọng, giấc ngủ, ăn uống, bán mạng làm việc.

Đại mỹ nhân che miệng cười, mắt đầy khinh miệt:

“Ồ, thì ra không phải là sư muội mà là sư diệt ư.” nói rồi không thèm quan tâm tới nàng nữa, có lẽ là cảm thấy chướng mắt.

Liêu Đình Nhận chỉ nghe qua thôi đã biết mấy mỹ nhân này không phải Đơn linh căn thì cũng là biến dị Đơn linh căn, cao nhất chính là Song linh căn, toàn là những tư chất mười năm một, trăm năm một. Tất cả mấy thiên tài này đều tụ họp hết về đây như rau cải bày ngoài chợ.

Mới cả các nàng đa số đều là đồng lúa của động dương chân nhân, thân phận cũng cao, lẽ dĩ nhiên là khinh thường một đệ tử như Liễu Đình Nhận, nếu không phải mặt nàng quá đẹp làm nhiều người chú ý, người ta cũng chẳng thèm bắt chuyện với nàng làm gì.

Liêu Đình Nhận: Yên tâm rồi, xem ra quả đúng như lời của sếp, ta chỉ là diễn viên quần chúng ở đây thôi.

“Keng — —”

Sau một tiếng chuông trầm đục, cả sân tức khắc yên tĩnh, ngay sau

đó có ngũ sắc quang bay xuống, rơi xuống trước đại điện rồi biến thành năm người. Bởi vì ở quá xa, Liễu Đình Nhạn không nhìn thấy rõ diện mạo của họ, chỉ cảm thấy mỗi một người đều có khí chất rất đặc biệt, uy thế vô cùng, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Đây chính là sắp lớn.

“Cả năm vị đều đến cả!”

“Đúng đúng, mấy năm trước họa thể yêu ma hàng lâm cũng chỉ có bốn vị cung chủ xuất hiện, vậy mà hôm nay lại có tận năm vị đến đây. Xem ra bên trên rất quan tâm đến việc này.”

Liễu Đình Nhạn vênh lỗ tai nghe mấy mỹ nhân bên cạnh thì thầm bàn tán, giọng điệu vừa ngạc nhiên vừa hưng phấn.

Bên trên đài, một vị lão giả lên tiếng: “Hôm nay, chúng ta sẽ chọn ra trăm người ở đây, chờ đến khi Từ Tàng đạo quân xuất quan sẽ được cử đi phụng dưỡng.”

Lão giả lại nói thêm vài câu, rồi mấy người bên cạnh giơ tay phóng ra vô vàn luồng sáng. Tất cả những người trên sân đều được bao phủ bởi hào quang, trên người Liễu Đình Nhạn cũng vậy. Luồng sáng này sau một chốc thì tự động tắt, chỉ chừa lại trăm người, đây đều là những người này là những người được các cung chủ chọn ra.

Liễu Đình Nhạn đang được hào quang bao phủ: “...” đã bảo là diễn vai quần chúng thôi mà, sao lại bị vào vòng trong thế này???

Chương 2: Tam Thánh sơn mở

“Nếu đã được chọn vào trong rồi thì cũng chẳng còn cách nào khác, cứ yên tâm đi thôi.” Động Dương chân nhân động viên: “Tuy rằng vì sư cũng chưa gặp Từ Tàng đạo quân lần nào, nhưng nhìn đạo hiệu này thì đoán chừng ngài ấy sẽ là một vị trưởng lão rộng lượng hiền hòa, con cứ đi thôi. Nên nhớ phải giữ đúng khuôn phép, gặp chuyện gì cố gắng đừng ra mặt là được.”

Thôi, dù gì chuyện cũng đã tới nước này. Liêu Đình Nhạn bằng tâm lý của một xã súc thời hiện đại bình ổn lại tâm tình. Cứ coi mọi thứ như gió thổi qua tai, cuộc sống không gì là không vượt qua được, nếu có, cứ nằm xuống đi thôi, vạch xuất phát hay vạch đích thì cũng thế cả, nằm ở đâu mà chẳng là nằm.

một khi đã thông suốt, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian chờ tổ tông xuất quan, Liêu Đình Nhạn phát hiện mọi người trong tông môn ai cũng quan tâm đến việc này. một mạch nhỏ như Thanh Cốc Thiên của họ đi đến đâu cũng bị người khác xem thường, chỉ vì có một trường hợp như nàng mà cũng bắt đầu náo nhiệt hơn. Nhìn qua cứ như một trường tình lẻ bồng có người thủ khoa đại học vậy.

Chẳng ai hiểu được, vì có gì mà mấy vị bên trên lại chọn ra một kẻ như Liêu Đình Nhạn. Theo lý mà nói, có nhiều nữ đệ tử tham gia như thế, những người bị loại ai cũng xuất sắc hơn nàng rất nhiều. Mà ngay cả bản thân Liêu Đình Nhạn cũng chẳng biết vì sao mình lại được chọn, từ đầu đến cuối nàng như rơi vào sương mù, mấy sư tỷ sư muội đến nghe ngóng tình hình đành thất vọng ra về.

“Nghe nói cả Bạch Đế sơn và Xích Thủy uyên đều cử người đến tham gia đại điển xuất quan của Từ Tàng đạo quân đấy.”

“không chỉ có Bạch Đế sơn và Xích Thủy uyên thôi đâu, mấy môn phái dạng này thế nào chẳng tranh nhau đến, phải xem xem có cái tư cách đấy không đã. Nghe bảo đại điển xuất quan này không cho người ngoài tham dự, chỉ có những đệ tử nội môn của Canh Thần Tiên phủ như chúng ta và chủ của các mạch được đến Tam Thánh sơn cung nghênh Từ Tàng đạo quân thôi. Mấy đệ tử ngoại môn phải đứng ở dưới chân núi, người của phái khác thì càng không được tới gần.”

“Vậy chắc Liêu sư tỷ là được đi lên rồi, tỷ ấy chính là một trong số trăm vị được chọn đi phụng dưỡng Từ Tàng đạo quân mà.” Mấy đồng tử vừa bàn tán về việc này, vừa hâm mộ nhìn Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn gật đầu trong ánh nhìn đầy mong chờ của bọn nhỏ: “Đúng vậy, tỷ sẽ được thấy.”

“không biết Từ Tàng đạo quân trông như thế nào nhỉ, ta cũng muốn được nhìn quá. Tiếc là mấy tiểu đồng như chúng ta chỉ được ở bên ngoài phục vụ thôi, vốn đã không có tư cách được tận mắt thấy Từ Tàng đạo quân rồi.”

“Liêu sư tỷ, nếu tỷ được nhìn thấy, vậy về sau khi về kể cho chúng đệ nghe được không ạ?”

“Được được.” Liêu Đình Nhạn đồng ý. thật ra trong tưởng tượng của nàng, lão tổ tông ấy chắc hẳn là một ông cụ tóc tai bạc trắng, râu dài cả thước, vô cùng phù hợp với độ tuổi của ông ta; hoặc cũng giống như đạo hiệu của mình, là một người mặt mũi hiền hòa, từ bi như bồ tát, có khi giữa trán còn có một nốt ruồi son cũng không chừng.

Nàng nghe mọi người bàn tán nhiều, cảm tưởng như mình sắp phải đi gặp nguyên thủ quốc gia, dần dần cũng thấy hơi háo hức.

Trong thế giới tu chân có cả ma quỷ thần tiên này, là người đứng trên đỉnh cao của sức mạnh, Từ Tàng đạo quân có sức ảnh hưởng rất lớn, tới ngày y xuất quan, cả Canh Thần Tiên phủ như nổ tung.

Sáng sớm Liêu Đình Nhận đã thấy mây tía phía đông dập dờn, mỹ lệ vô cùng. Đó không phải cảnh tượng tự nhiên mà là do các đệ tử dùng pháp bảo tạo ra. Điều khiển thiên nhiên không phải việc dễ dàng, cũng chỉ có Canh Thần Tiên phủ mới hoành tráng đến mức phái đệ tử làm mấy cái này để khuấy động không khí.

Thình thoảng sẽ có tiên hạc to lớn và các loại chim xinh đẹp bay qua bay lại, trên lưng chúng nó chở lều các hoắc đưa đón khách mời và các đệ tử ngoại môn trông giữ bên ngoài.

Mây mù phiêu đảng trong không khí đều là linh lực đậm đặc cô lại, do các vị trưởng lão mở địa mạch linh lực ra làm các linh mạch dưới Canh Thần Tiên phủ bốc hơi tạo thành những màn sương mờ ảo. Linh thảo được tắm trong linh vụ tỏa ra mùi hương thấm vào ruột gan, những người đứng trong linh vụ cũng sẽ cảm thấy mọi lỗ chân lông trên cơ thể đều dẫn ra, vô cùng sáng khoái.

Liêu Đình Nhận đến đây đã được một thời gian, luôn thấy sầu não vì không biết phải tu luyện thế nào, thế nhưng khi đứng trong linh vụ, nàng ngạc nhiên nhận ra cơ thể mình bắt đầu hấp thụ những linh khí ôn hòa này, cả người như bay bổng, đầu óc cũng minh mẫn hơn.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được, tu luyện thật quá sáng khoái.

Tiếc là nàng không thể tu luyện kiểu này mãi được, nàng nằm trong đội cầm cờ đỏ... Nhằm nhằm, thuộc những người được cử đi phụng dưỡng, trước khi đến Tam Thánh sơn triều bái thì phải đi gặp mặt lãnh đạo cấp cao, chính là chương môn đại đại trong truyền thuyết, ông ta sẽ có vài lời dặn dò các nàng.

Nàng không mặc váy xanh của Thanh Cốc Thiên mà là váy trắng được phát cho, một trăm nữ đệ tử đều thống nhất mặc y phục này.

Như thường lệ, sư phụ đưa nàng tới nơi tập trung. đã mấy ngày qua, các sư huynh ai cũng được nở mày nở mặt, nhưng chỉ riêng sư phụ lại không mấy vui vẻ, sau khi đưa nàng đến đại điện tập trung thì lo lắng dò nàng nhớ đừng kết thù kết oán với ai.

không phải máu mủ nhưng lại tri kỉ hơn cả thân sinh.

Đại điện Liêu Đình Nhạn đang đứng là nơi tráng lệ nhất nàng từng thấy, trên vách là vô số phù điêu điêu khắc tiên nhân đồ, được trang trí bởi mây tía bảy màu, hoa văn trùng điệp làm người nhìn hoa cả mắt. Thụỵ hạc, đèn vàng cao như người trưởng thành được đặt cạnh các ngọc trụ. Nền đất vừa dày vừa cứng, sáng đến độ có thể soi được không biết tạo nên từ cái gì phản chiếu lại cảnh huy hoàng trong đại điện, như một thế giới ảo trong gương.

Có vài người cũng thấy kinh ngạc như Liêu Đình Nhạn, chẳng qua mấy nàng đều nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đoan trang đứng giữa đại điện. Hoa sen lưu ly ở bên trên điện dần dần hiện ra vài bóng người mờ mờ lung, mấy lãnh đạo cấp cao không đến tận nơi mà dùng ảnh chiếu.

Liêu Đình Nhạn: Video hội nghị à, chuyên nghiệp ghê.

Đại lãnh đạo chương môn đầy thần bí đứng ở giữa nghiêm túc phát biểu: “Các người tề tụ ở nơi đây, ta có vài điều muốn căn dặn. Ra khỏi cánh cửa này, tuyệt đối không thể tiết lộ cho bất kì ai.”

“Sau khi Từ Tàng đạo quân xuất quan, các người sẽ được đưa vào Tam Thánh Sơn. Vào trong đó rồi, nhớ phải cố gắng giành được sự biệt đãi từ Từ Tàng đạo quân. Nếu ai làm được, không chỉ riêng những phần thưởng đã nói ra đây, mà sẽ còn nhận được những ưu ái gấp trăm ngàn lần nữa, thậm chí cả mạch của các người đều sẽ có được vinh hiển vô thượng. Còn tất cả mọi sự việc

liên quan đến Từ Tàng đạo quân thu thập được, mọi người đều phải bấm báo hết lên trên.”

Liêu Đình Nhạn:... Nghe câu này cứ là lạ sao ta.

“Từ Tàng đạo quân không phải người thường, các ngươi phải tận tâm phụng dưỡng, tuyệt đối không được chọc giận y! Nếu không, chỉ có một con đường duy nhất là chết!”

Liêu Đình Nhạn bắt đầu thấy căng thẳng, cái gì đây, trường bối hiền hòa như đã quảng cáo đâu, sao nghe ra còn nguy hiểm đến cả tính mạng thế này!

Tiểu là giờ dù có sợ mấy cũng hết đường rút lui, đại lãnh đại nói xong rồi thì vung tay áo lên, mang mọi người ra khỏi đại điện đến Tam Thánh sơn.

Chiêu tụ lý càn khôn này vô cùng thần kì, trong nháy mắt đã mang cả trăm người đi trăm dặm. Liêu Đình Nhạn cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trong tích tắc thôi, khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã đến nơi.

“Đây chính là Tam Thánh Sơn ư?”

Người đứng cạnh nàng – chưa rõ là sư tỷ hay sư bá nhìn ngọn núi trước mắt, kích động đến độ suýt bất tỉnh nhân sự. Liêu Đình Nhạn thấy thế cũng khẩn trương theo, chỉ sợ nàng ta ngất xỉu ra đấy.

Ngọn Tam Thánh sơn trước mặt các nàng là ngọn núi đặc biệt nhất, thần bí nhất và có ý nhất đối với Canh Thần Tiên phủ, ngay cả ngọn Thái Huyền do chương môn quản hạt cũng còn kém xa. Nghe đồn, Tam Thánh sơn vốn được gọi là Tam Thánh sơn cũng là bởi, ba vị thánh nhân phi thăng thành tiên sớm nhất ở Canh Thần Tiên phủ đã từng tu hành ở nơi đây.

Mà bây giờ, do Từ Tàng đạo quân bế quan, Tam Thánh Sơn đã bế núi năm trăm năm, không ai có thể đi vào.

Nhìn đằng trước - Tam Thánh sơn ẩn trong mây mù, tỏa ra hào quang lấp lánh. Nhìn đằng sau - một đồng người hùng hực khí thế. Đây toàn là những đệ tử xuất sắc nhất trong Canh Thần Tiên phủ, ai ai cũng quy củ chờ đợi. trên bầu trời là những vị đại năng đứng đầu Canh Thần Tiên phủ, gồm chương môn và các vị cung chủ đứng đầu các cung, không nhìn thấy rõ dáng vẻ, cũng đang chờ đợi.

Nhìn qua trông có vẻ giống đại hội duyệt binh. Cũng giống cả một đám thiên binh thiên tướng đứng trên mười mấy tầng mây, chờ lão Tôn trong Tây Du Ký nàng xem hồi nhỏ.

sự liên tưởng này làm Liêu Đình Nhạn suýt thì bật cười, lúc nàng căng thẳng não động rất lớn, không thể kiềm chế được mấy suy nghĩ này.

“Đùng — — đùng — — đùng — — “

Trong ánh mắt đầy cuồng nhiệt của hơn mười vạn người, Tam Thánh Sơn bỗng truyền ra tiếng chuông đầy nặng nề làm trời rung núi chuyển, một làn sóng vô hình càn quét khắp bốn phương tám hướng.

Liêu Đình Nhạn đứng khá gần, cảm thấy đầu óc choáng váng, cái mũi đau nhức, máu bắn ra.

Liêu Đình Nhạn: “... Đậu má, chảy máu rồi.”

Nàng vẫn chưa phải trường hợp thảm nhất, khổ nhất là mấy lãnh đạo cấp cao đứng bên trên kia. Chỉ thấy một vệt sáng xẹt qua, tất cả họ đều hét thảm một tiếng, bay ra ngoài. Thậm chí còn có hai vị rơi xuống chỗ của các đệ tử bên dưới. Liêu Đình Nhạn còn trông thấy cán bộ cộm cán như chương môn còn hộc máu, quỳ xuống hô to: “Sur bá bớt giận!”

Ngay cả chương môn còn phải quỳ xuống, những kẻ khác ai

dám không quỳ theo. Mặc dù không hiểu sao vị sư tổ này lại nổi bão, nhưng bốn phía đồng loạt quỳ hết xuống, đồng thanh hô sư tổ bớt giận.

Nhiều người như thế, tiếng hô vang dội bốn phương. Nhưng dù có như vậy, cả một đồng người ai cũng nghe thấy một tiếng cười lạnh.

Đó là một tiếng cười lạnh đầy bất mãn và tàn bạo.

“Chờ ta ra khỏi đây, các người đều phải chết.”

Có vẻ là do lão tổ tông bên trong Tam Thánh Sơn nói.

Liêu Đình Nhận: “...” Từ từ đã, mấy người chắc chắn kẻ sắp xuất quan là lão tổ tông của chính đạo mà không phải vị Ma tôn nào đấy chứ? Lão tổ tông của mấy người sắp đồ sát tới nơi rồi kia kìa, cái “Từ” của Từ Tàng đạo quân này có thật là hiền “Từ” không đấy!

không chỉ có mình Liêu Đình Nhận thấy hoảng, chương môn và mấy cung chủ cùng các lão động chủ còn thấy hoảng hơn. Các đệ tử không hiểu vì sao lão tổ tông lại hung ác như thế, nhưng những kẻ đã sống mấy ngàn năm như họ tất nhiên là biết duyên cớ, bởi vậy mới càng cảm thấy mồm miệng đắng ngắt.

đã hơn năm trăm năm rồi, lão tổ tông này không chỉ không thu liễm lại, trái lại còn càng ngày càng đáng sợ hơn vậy! Nếu không giải quyết nhanh chuyện này, đại tông môn đã duy trì mấy chục vạn năm như Canh Thần Tiên phủ sợ rằng phải chấm dứt trong tay họ mất, đến lúc đó họ còn mặt mũi nào đi gặp mặt các lão tổ tông đây.

Bây giờ chương môn cũng mặc kệ những chuyện khác, lửa giận của tổ tông này còn mãnh liệt hơn hẳn so với trong tưởng tượng của mấy gã, gã chỉ còn cách phòng ngừa trường hợp tệ nhất có thể xảy ra.

“Sư bá, năm trăm năm trước, sau khi sư bá bế quan không lâu, sư phụ liền thọ tận mà qua đời. Trước khi ông đi có để lại cho

ngài một bức thư, mong rằng có thể đưa tận tay cho sư bá.” Chương môn kính cẩn quỳ gối trước bậc thềm của Tam Thánh sơn, không còn thấy chút uy nghiêm nào như lúc đứng trước chúng đệ tử.

Nhưng giờ không ai quan tâm đến cái này, bọn họ đều chú ý đến mọi động thái của lão tổ tông.

“Lên đi.”

Chương môn đứng dậy đi vào màn sương mù của Tam Thánh sơn, để lại một đồng đệ tử mong ngóng ở bên ngoài.

Liêu Đình Nhạn nghĩ thầm, giọng của lão tổ tông này có vẻ cũng không già, không chỉ không già, mà trông còn rất trẻ, nhưng nghe vào rất hung ác.

không lâu sau, sương mù bỗng tản đi, Tam Thánh sơn hiện ra trước mắt mọi người.

Tam Thánh Sơn đóng núi năm trăm năm, những đệ tử trẻ tuổi chưa ai được trông thấy hình dáng chân chính của ngọn núi này. Giờ đây khi đã được chứng kiến, ai ai cũng phải trợn tròn mắt. Cả ngọn Tam Thánh sơn to lớn không có nổi một nhánh cây ngọn cỏ nào, toàn bộ đều được dựng nên từ ngọc thạch. Dùng một quy luật huyền diệu xếp thành rất đồ án, nhìn qua thì có vẻ đơn giản, nhưng nếu xem xét kĩ càng thì có thể nhận ra nơi đấy chứa đựng vô vàn trận pháp.

Giữa đỉnh núi là một cung điện hình vòng cung, kiến trúc cao thấp xen lẫn với nhau bao bọc một tòa tháp cao ở chính giữa. Tường đỏ ngói vàng, vô cùng lộng lẫy. Chỉ là quanh cung điện có mấy trăm cột tinh thiết đen đặc, bên trên mỗi cột đều có xiềng xích chằng chịt, tầng tầng lớp lớp phong tỏa ngọn tháp ở trung ương. Bên trên ngọn tháp ấy còn có một ngọc bài khổng lồ đầy cấm chế đang lơ lửng.

Chỗ này như được dùng để nhốt một thứ rất đáng sợ chứ chẳng

giống nơi bế quan tí nào, càng xem lại càng liên tưởng đến “Ngũ Hành sơn” đang trấn áp Tôn Ngộ không ...

Liêu Đình Nhạn ngộ ra, lại nhìn cảnh mỹ nhân nơi nơi mỗi người một vẻ, bỗng dưng cảm thấy hơi u mê. Nếu tổ tông này đã là một “Tôn đại thánh” rồi, sao không đi kiếm Đường Tăng hay Như Lai Phật tổ đến đây đi, đẩy một đống Bạch Cốt Tinh Xà yêu Khổng Tước tinh vào đó làm chi, chẳng lẽ các nàng được cúng cho tổ tông giết chơi cho đỡ tức?

Liêu Đình Nhạn: Cứu mạng. jpg

Tác giả:

Cá muối: Mị cảm thấy hơi hoảng, mị muốn đổi tư thế nằm.

Chương 3: Vị tổ tông tàn bạo

một đám đồ tử đồ tôn ở Canh Thần Tiên phủ đầy hoang mang chờ dưới chân Tam Thánh sơn hơn nửa ngày, chờ lâu đến nỗi tâm trạng hoảng hốt của Liễu Đình Nhạn đã tan thành mây khói, lại quay trở về trạng thái cá muối.

Dù cho hiệu trưởng có đứng trên bục hô: “Đến khi kết quả thi đợt này ra rồi, mấy cô mấy cậu sẽ chết hết!” thì sau khi trạng thái sợ hãi của nàng biến mất, Liễu Đình Nhạn vẫn cảm thấy rất bình thản. Dầu gì thì ai chẳng giống ai, làm sao mà phải sợ. Giờ nàng cũng chẳng còn tâm sức đâu mà sợ bóng sợ gió nữa, trong đầu nàng chỉ còn cái chân mõi như trước mắt, rất muốn ngồi xuống đây cho đỡ mệt.

Ở chỗ này chắc cũng chỉ có nàng là tu vi thấp nhất, vừa rồi còn bị sóng âm của tổ tông làm cho phụt cả máu mũi, khổ càng thêm khổ. Nàng dồn trọng tâm vào chân trái, rồi lại chuyển qua chân phải, đổi qua đổi lại mãi thì cuối cùng chường môn đại đại một mình xông vào đầm rồng hang hổ mới bước ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Có vẻ gã bị tấn cho một trận, trông rất nhếch nhác. Ngọc quan trên đầu đã vỡ ra, lủng lảng như sắp rơi xuống đất. Khuôn mặt nho nhã tuấn tú bầm dập, thế nhưng biểu tình lại vô cùng phẫn khích. Gã thở hổn hển, uể oải phân phó: “Sur tổ đã xuất quan, ngài không thích kẻ khác làm phiền, tất cả về hết đi.”

“Các người nhanh vào trong, nhớ phải phụng dưỡng sur tổ cho cẩn thận.” Câu này là nói cho nữ đoàn trăm người.

Nữ đệ tử đứng đầu là thân thích của chường môn, là chỉ huy của cả

đoàn. Lúc này nàng thấy chết không sờn, nhìn chường môn đại đại một cái, rồi như một liệt sĩ cách mạng dẫn các tử muội đi vào Tam Thánh sơn.

Bước chân của ai cũng rất nặng nề, hoàn toàn mất đi sự hưng phấn và mong chờ lúc ban đầu. Trong khoảng thời gian này mấy nàng đã tỉnh táo lại, nghĩ kĩ thì việc này rất kì lạ, bởi vậy nên trong lòng ai cũng đầy sợ hãi. Bước chân của Liêu Đình Nhạn cũng rất nặng nề, nhưng đó chỉ là do chân nàng quá mỏi mà thôi. Tam Thánh sơn rất lớn, nền đất được làm từ ngọc thạch dù có đẹp đến mấy cũng không thể chối bỏ sự thật rằng chỗ này quá rộng, con người ở nơi đây chỉ như con sâu cái kiến, đi mãi cũng không tới nơi.

Đúng là trông thì gần nhưng đi rồi mới thấy, ở nơi đây có một áp lực vô hình. Chờ đến khi tiểu đội nữ cảm tử đến khu kiến trúc chính, không chỉ riêng Liêu Đình Nhạn, cả mấy tử muội có tu vi rất cao khác cũng mệt bỏ cả hơi tai.

“Hình như ở đây không thể tùy tiện vận linh lực, sao lại lạ vậy nhỉ?” Có người không kìm được thầm thì.

Còn có kẻ thì nhìn cột sắt và xiềng xích đen đặc cao chọc trời, lo lắng nói: “Mấy xiềng xích này dùng để làm gì vậy?”

“Loại hoa này, hình như là, hình như là nhật nguyệt u đàm thì phải. Sao ở đây lại có nhiều nhật nguyệt u đàm thế.” đi qua tường cao màu đỏ ở ngoài cùng, lại có một muội tử thấy là lạ, loài hoa trước mặt các nàng như đang mọc kín xung quanh tòa tháp này.

Liêu Đình Nhạn nhìn loài hoa này, bông hoa giống mẫu đơn, nhưng màu sắc và vân hoa lại trắng như tuyết, nhị hoa màu đen, nhìn trông rất đẹp. Dù gì thì nàng cũng không phải người ở đây, thường thức rất ít ỏi, không biết nhật nguyệt u đàm là loại hoa gì mà có thể khiến mấy tử muội khác run rẩy như đang gặp ma.

Nàng tò mò muốn hỏi, nhưng thấy mặt ai cũng trắng nhợt như màu

hoa, trông rất dọa người, nên nàng cũng ngậm chặt miệng.

Các nàng đến tận đây, chung quanh tĩnh lặng như tờ, cả một cơn gió cũng không có, không biết phải đi về đâu.

“Chúng ta vẫn phải đi về phía trước sao?”

“Tất nhiên rồi, phải đến tận nơi bái kiến sư tổ mới phải lẽ.” Đại lão dẫn đầu cố giữ bình tĩnh.

“Nhưng mà, chúng ta nên đi đâu đây?”

Liêu Đình Nhạn nghe thấy vài thanh âm rất kì lạ, cái tiếng xì xì – xì xì này nghe y như tiếng rấn kêu. Nàng cảm thấy có một cơn gió thổi qua đầu mình, lúc ngẩng mặt lên đã trông thấy một con đại hắc xà đang uốn lượn trên thân cột, đồng tử dựng đứng màu đỏ thẫm lạnh lùng nhìn các nàng.

Con rắn này quá khổng lồ, nó to đến chừng nào ư? Liêu Đình Nhạn nghĩ, nếu con rắn này mà muốn ăn thịt mấy nàng, thì muốn nuốt mười người một cũng là chuyện rất đơn giản. Mà có ăn hết cả đoàn xong cũng chưa chắc nó đã no, nhìn eo nó to như thế cơ mà.

Liêu Đình Nhạn sợ nhũn cả chân, bám lấy tay của vị sư tỷ lạ mặt bên cạnh, sư tỷ bên cạnh cũng nhũn cả chân, bám lấy tay của vị sư thúc đứng bên ...

Liêu Đình Nhạn:... thì ra chúng ta đến đây không phải cho tổ tông giết chọi, mà là tới làm thức ăn cho rắn y nuôi.

Nàng vừa sợ nổi cả da gà, vừa tranh thủ tự hỏi nếu con rắn đen này nuốt hết mấy nàng, thì mấy đồ trang sức linh tinh trên người các nàng chẳng biết nó có tiện thể tiêu hóa luôn không nhỉ?

Cuối cùng vẫn là dũng sĩ đội trưởng đứng ra, cung kính nói với đại xà: “Tiền bối, các đệ tử chúng ta đến đây bái kiến sư tổ, chường

môn đã lệnh cho chúng ta tới hầu hạ ngài ấy.”

Đại hắc xà bò từ cây cột xuống dưới, im lặng áp sát, cơ thể khổng lồ quấn thành một vòng tròn quanh các nàng. Liêu Đình Nhạn đứng bên trong, cảm giác lớp vảy đen xì của con rắn này lướt qua tay mình, trái tim tí nữa thì đình công.

Đúng là quá khổ, con rắn to như thế này. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải, cũng là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần như thế.

Cũng may xà xà không có ý định xơi tái mấy nàng, nó chỉ dùng con mắt như đèn pha quét các nàng một lượt rồi bò đi.

Xoèn xoẹt — —

Đại hắc xà bò về đằng trước, xuyên qua đám nhật nguyệt u đàm.

“Nhanh, mau đi theo tiền bối.” Đại lão chỉ huy nói nhỏ, đám người nghe thế vội vàng đuổi theo.

Đại xà dẫn đường dẫn các nàng đi qua rất nhiều cung điện chẳng chịt như mê cung tới tháp trung tâm. rõ là lúc ở dưới chân núi nhìn lên, Tam Thánh sơn hào quang rực rỡ, vô cùng thánh khiết. Thế nhưng khi các nàng tới nơi đây mới nhận ra, bầu trời ở nơi đây khác hoàn toàn với cảnh nhìn thấy bên ngoài. Màn trời u ám bao trùm cả mảnh đất này khiến những kiến trúc tường đỏ ngói vàng cũng nhuốm mấy phần âm u, cộng thêm cả mấy cái cột đen và xiềng xích chỗ tháp trung tâm càng làm cho mọi người thấy rợn tóc gáy.

Sau khi đại xà đến nơi thì bò lên cột tháp, đương nhiên mọi người không thể leo cột theo, trước mặt các nàng có cầu thang.

“đi lên thôi.” Đại lão dẫn đầu ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên. Nàng nghiễm nhiên đã thành lớp trưởng, mọi người đều nghe theo sự chỉ huy của nàng, cùng đi lên trên. Liêu Đình Nhạn đi cuối đội ngũ, lê bước mệt mỏi leo cầu thang.

Tòa tháp cao như thế này, không có nổi một cái thang máy sao?

Nàng cứ tưởng phải leo lên tận đỉnh tháp, không ngờ chỉ mới leo được năm sáu tầng lầu thì mọi người đã dừng lại, bởi vì đằng trước không có cầu thang bắc lên nữa.

Tầng này có diện tích rất rộng, trước mặt các nàng là một hành lang dài dằng dặc, ở cuối có một cánh cửa. Hai bên hành lang là cảnh thần tiên ca múa tung bồng, điểm thêm vào đó là hoa văn phi tiên đồ, hoa lệ thần bí. Nhưng mà bên trên những hoa văn xinh đẹp này lại dính đầy vết máu đỏ, giống như có ai đó tạt máu lên đây vậy. không những thế, vết máu còn kéo dài đến tận cuối hành lang. Còn khủng bố hơn là, những vết máu này còn rất mới.

Liêu Đình Nhạn lại nhớ đến chương môn đại đại, lúc đi ra ngoài không biết có bị thương ở chỗ nào không. Mà cũng không chỉ có mình nàng đang hồi tưởng, bởi vì nàng nhận ra vị sư tỷ ở bên cạnh đang bắt đầu run cầm cập.

Tiếng bước chân của các nàng ở nơi đây rất vang, ngay cả tiếng tim đập cũng thế. đi đến trước cánh cửa, cửa bỗng nhiên hé ra, sau khi đội ngũ đi qua, cánh cửa cũng im lặng khép lại.

Ở đây, Liêu Đình Nhạn lại gặp con rắn đen kia lần nữa, nó quần lên một cây cột. Ngoài trừ mấy nàng và con rắn này ra, trong căn phòng trống trải này còn có một người nữa.

Người kia ngồi trên cái ghế duy nhất trong phòng, nói với các nàng: “Lại đây.”

Lần đầu tiên trong đời Liêu Đình Nhạn gặp được người có thể khiến hai chữ đầy đơn giản trở nên đáng sợ như thế.

Lớp trưởng dẫn đầu các đồng chí tiến lên hành lễ với tổ tông: “Bái kiến sư tổ.”

Liêu Đình Nhạn đi theo đoàn người, tò mò nhìn về đằng trước, chỉ có thể nhìn thấy một bàn chân trắng đến phát sợ.

Người này chân không dẫm lên mặt đất tối đen, mạch máu màu xanh lộ rõ dưới lớp da. Bên cạnh là vạt áo rất rộng màu đen, lúc vạt áo hơi lay động lộ ra cái chân còn lại. Liêu Đình Nhạn phát hiện bên chân trái của y có buộc một sợi dây màu đỏ, trên tơ hồng có một hạt Phật châu bằng gỗ.

không biết tại sao, chỉ một sợi tơ hồng mỏng manh thế kia thôi cũng đủ khiến nàng thấy kinh tâm động phách, không thể thờ nổi.

Vị tổ tông ngồi bên trên bỗng nhiên đứng dậy, Liêu Đình Nhạn thấy y đi về phía nàng, đôi bàn chân như ẩn như hiện dưới vạt áo, cuối cùng nó dừng lại trước – vị sư tử bên cạnh nàng.

“Đúng là gan to bằng trời.”

Dứt câu, Liêu Đình Nhạn cảm thấy có chất lỏng văng vào người mình, máu tươi phút chốc lan tràn trên nền đất đen đặc, thấm vào làn váy trắng của Liễu Đình Nhạn.

Liễu Đình Nhạn cố quỳ bên cạnh: “...” Ừa.

Xong rồi.

Mị xong rồi.

Người chết!

Mị chết mất! Người chết! Á!

Nàng thấy buồn nôn, nhưng cũng nhận thức được một điều rất rõ ràng rằng nếu bây giờ ói ra đây thì sẽ gặp phải hậu quả vô cùng đáng sợ, thế nên nàng đành nuốt ngược trở lại.

... Mọi, giờ còn thấy buồn nôn hơn!

Thi thể của vị sư tử ấy oặt xuống, ngã vào lòng Liêu Đình Nhạn. Tận mắt nàng chứng kiến mặt của vị sư tử này dần biến hóa thành một kẻ khác. Hở? Đổi mặt à??

Cạnh đấy có người ngạc nhiên thốt lên: “Đây, đây không phải Uyển Linh sư muội, đây là ai?”

Mấy kẻ khác rất bối rối: “Kẻ này trà trộn vào đây kiểu gì, sao lại không có ai phát hiện ra?”

Vị tổ tông mới xử tử một người bắt đầu di chuyển, y dẫm lên máu và thi thể, dừng lại trước mặt Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: “...” Hình như đang nhìn mình thì phải? không không, tổ tông, đừng nhìn con!

“Gan to đấy.”

Nghe xong câu này, Liêu Đình Nhạn rợn cả tóc gáy. Vị sư tử không biết tên cạnh nàng vừa nãy, trước khi nàng ta chết cũng nhận được câu này của tổ tông.

Làm sao mà nàng đã thành to gan rồi? Nàng đã làm cái gì đâu! Cháu oan quá cụ ơi!

Cũng giống như khi đi tiêm, bởi vì biết kim tiêm sắp sả đâm vào nên cơ thể sẽ rất nhạy cảm, giờ nàng cũng đang trong trạng thái này, thần kinh căng như dây đàn, không biết chỗ nào trên cơ thể sẽ chịu trận đầu tiên.

Lát sau, nàng chờ được một cái tay. Cái tay ấy nắm cầm nàng, nâng mặt nàng lên.

Lúc cái tay vừa trắng vừa nhợt nhạt chạm vào người nàng, Liêu Đình Nhạn chỉ thấy lông trên cơ thể mình dựng ngược hết lên, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo, giống y như lúc con rắn khổng lồ kia bò đến gần nàng.

Nàng bị ép ngẩng mặt lên, rốt cục cũng thấy được dáng vẻ của tổ tông.

Mấy phỏng đoán lúc trước sai hết, đây là một tiểu bạch kiểm.

Da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun, trăm phần trăm là phiên bản tả thực của công chúa Bạch Tuyết.

Liêu Đình Nhạn nhìn đôi mắt y. Phảng phất như mới chớp mắt một cái, rồi lại như đã trôi qua rất lâu, tổ tông bỗng buông nàng ra, trở lại chỗ của mình. Vừa nãy y còn trông bình thường, nhưng giờ khuôn mặt lại lộ vẻ đau đớn và tàn bạo, khóe mắt đỏ quạnh lên.

“Cút, cút hết ra ngoài!”

Y bỗng dưng bạo phát làm mọi người sợ xanh mặt, các muội tử liên tục xin cáo lui. Ngay cả đại hắc xà cũng sợ cúp đuôi lại, nhắc cái thi thể còn chưa lạnh kia cút ra ngoài cùng mọi người.

nói điên là điên, chẳng lẽ tổ tông này bị thần kinh à? Đầu óc Liêu Đình Nhạn trống rỗng theo mọi người đi ra ngoài. Mãi đến lúc xuống cầu thang, đứng dưới chân tháp nàng mới hoàn hồn.

Ủa? Thế mà lại không ngủm?

Nàng giơ tay lau mồ hôi trên trán, lúc hạ tay xuống mới thấy bàn tay mình đầu máu.

Là máu của vị sư tỷ bên cạnh bắn vào người nàng.

Nhắc đến chuyện này, nàng nhìn con rắn khổng lồ bên cạnh, nó cũng

bị tổ tông đuổi ra ngoài giống các nàng. Bây giờ nó đang do dự cắn một cái thi thể, nhưng nó cũng không chần chừ lâu, rất nhanh đã há miệng ra nuốt gọn cái thi thể ấy vào bụng.

Liêu Đình Nhạn: "...!"

Giờ nàng có thể chắc chắn rằng, vừa nãy tổ tông không giết mình là bởi vì muốn giữ lại sáng mai đốt cho rắn ăn, lúc đấy giết cho thịt nó tươi.

Tác giả:

Cá muối nổ bùm bùm.

Chương 4: Gửi hồn thác sinh

Tam Thánh sơn to thế này, ngoại trừ vị tổ tông động tí là giết người và một con đại hắc xà ăn thịt người không chớp mắt ra, thì hoàn toàn không có sinh vật còn sống nào tồn tại nữa.

Nữ đoàn chỉ còn 99 người đứng dưới chân tháp một lát, nữ tu cầm đầu giờ mới thanh cổ họng, nói: “Trước hết ta cần đi tìm nơi nghỉ tạm đã, chừng môn đã phân phó chúng ta phụng dưỡng sư tổ, chúng ta nhất định phải ở lại đây.”

“Nhưng mà, Nghê Sanh sư thúc, mọi người không thể vận linh lực khi ở đây. Ở nơi này chúng ta không thể tu luyện được, phải làm thế nào bây giờ?”

Mộc Nghê Sinh chém đinh chặt sắt nói: “không thể vận được linh lực thì thôi! không tu luyện được thì cũng có sao, hiện giờ sư tổ mới là quan trọng nhất.”

Đa số mọi người ở đây không ai dám phản đối nàng, nhưng số còn lại thì lại khác: “Nghê Sanh sư tỷ, tuy rằng chúng ta phải phụng dưỡng sư tổ, nhưng mà sư tổ trông có vẻ... có vẻ không muốn chúng ta đến phụng dưỡng lắm. Mọi người ở lại nơi này cũng chỉ tốn công vô ích mà thôi.” một nữ tu nhìn thanh lãnh như thần tiên lên tiếng.

Đây hình như là cháu gái của cung chủ nào đó, vai vế cũng xấp xỉ Mộc Nghê Sanh, mấy nàng ai cũng có phái đoàn của riêng mình. Ngoài ra còn có vài nữ tu có phe cánh riêng, lúc này ai cũng có suy tính riêng, vô hình chung, nữ đoàn đang tụ lại một chỗ dần tách ra

thành các nhóm lẻ.

Liêu Đình Nhạn: “...” không phải chứ, vừa mới tới nơi xong, còn chưa hết nguy hiểm tính mạng đâu, sao mấy người đã muốn đấu nhau thế này rồi?

Nghe các nàng móc xìa nhau, Liêu Đình Nhạn có cảm giác như mình cầm nhầm kích bản trên tay. Ấy, chẳng phải chúng ta đang tu tiên sao?

Mấy chị em này đấu nhau xong, kết quả là chia thành ba nhóm tụ hợp ở ba nơi khác nhau. một nhóm là phái chương môn do Mộc Nghệ Sanh cầm đầu, một nhóm khác là phái cung chủ do Vân Tịch Nguyệt cầm đầu, còn nhóm cuối cùng là trung lập, nhưng người thân phận không cao tụ lại thành một phái.

Vốn là Liêu Đình Nhạn thuộc về nhóm cuối cùng, nhưng bởi mấy người này ai cũng rất nhạy bén, nên chẳng ai muốn chứa nàng. Hôm nay gặp mặt sư tổ, chỉ có hai người nhận được “sự ưu ái” của y, một người đã chết rồi, mà kẻ ấy còn chưa rõ thân phận. Còn lại Liêu Đình Nhạn chắc cũng thuộc tình huống tương tự. Tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận nàng chắc chắn có chỗ nào đó bất thường, nên không ai muốn dính đến nàng, miễn việc bị nàng liên lụy.

Mấy người khác lần lượt bỏ đi hết, chỉ còn mình Liêu Đình Nhạn đứng đó. Nàng cũng không lo lắng, dứt khoát ngồi xuống bậc thang bên cạnh xoa xoa cái chân của mình.

Ôi má ơi, chân đau muốn chết. đã đến xế chiều, Liêu Đình Nhạn lấy túi càn khôn ra, cái này là đồ sư phụ Động Dương chân nhân đưa cho – không gian đựng đồ xách tay của người tu tiên trong truyền thuyết. Tất nhiên với phẩm cấp này của nàng, cái túi này không chứa nhiều đồ vật được. không gian bên trong cũng chỉ to bằng một căn phòng, đã được nàng chất đồ chật kín.

Nàng lấy một bình nước ra rửa tay trước, rồi lại cầm gương ra soi, lau sạch máu dính trên mặt đi, vuốt tóc tai lại cho gọn gàng. Sau đó thì súc miệng, uống nước, cuối cùng lấy một quả đào ra ăn lót dạ. Nàng mới ở Luyện Khí kỳ, chưa lên nổi Trúc Cơ, đương nhiên là không ích cốc, vẫn phải ăn đồ như thường.

Cơ thể này của nàng hẳn là một người nghèo, người thân cũng không có nhiều. Thế nhưng Thanh Cốc Thiên là nơi chuyên trồng linh thực linh quả, lúc đi mang theo được rất nhiều đồ ăn, nhìn tình hình này, chắc nửa năm sau nàng cũng không chết đói được.

Nếu như nàng có thể sống tới nửa năm.

Cũng giống mọi người, Liêu Đình Nhạn cảm thấy khả năng mạng mình không còn dài. Nhưng vốn dĩ nàng không phải người của thế giới này, chết đi không chừng sẽ được trở về. Vậy nên nghiêm túc mà nói, nàng cũng không sợ chết lắm, nàng chỉ sợ đau thôi. Cái chết không đáng sợ, sự đau đớn của tử vong mới là đáng sợ nhất.

không ai quan tâm tới nàng làm Liêu Đình Nhạn cảm thấy càng nhàn. Nàng ra khỏi tòa tháp đầy mây đen bao phủ ấy, tìm được một nơi đầy đủ ánh sáng – sân thượng của một lầu nhỏ. Chỗ này yên tĩnh, không ai lui tới, ánh nắng vừa đủ, rất hợp để ngủ trưa.

Ngày nào nàng cũng phải đi ngủ trưa, hễ hôm nào không được ngủ là luôn cảm thấy mệt mỏi cả đầu óc.

Thay cái váy dính máu đi, Liêu Đình Nhạn bày giường và một cái bàn nhỏ ra. Lúc nằm lên giường rồi lại thấy mặt trời chói quá, đành phải lấy một cái bịt mắt đeo vào. Bịt mắt là lấy từ chỗ một sư huynh của Thanh Cốc Thiên, làm từ lá của loài linh thực nào đó. Hình dáng của lá rất phù hợp, buộc một sợi dây vào là có thể lấy làm bịt mắt, mà đeo lên rồi còn thấy rất mát, công năng chống nắng cũng cao.

Nằm một lát nàng lại thấy khát nước, Liêu Đình Nhạn phờn nắng đến oải cả người, lười đến mức chẳng thèm tháo bịt mắt đi, cứ để thế lấy

đồ uống trong túi cần khôn ra — — trúc dịch do Thanh Cốc Thiên sản xuất, thanh nhiệt giải độc, không lo bị nóng. Uống một hớp, thở một hơi đầy khoan khoái rồi tiện tay để ống trúc lên bàn nhỏ đặt bên cạnh.

Trong khi Liêu Đình Nhạn nằm ở sân thượng của một cung điện nào đó ngủ trưa, những người còn lại đều tụ lại một chỗ bàn bạc về tình cảnh trước mắt, trên mặt ai cũng đầy sầu lo.

Nhóm trung lập có hơn bốn mươi người, tất cả tụ lại ở một chỗ ngoài cung điện. Nữ tử ngồi ở giữa nhú mày nói: “Đúng là không thể tu luyện được, không chỉ có linh khí không hội tụ ở đây được, mà dùng linh thạch cũng không thể tạo ra tụ linh trận. Ta nghĩ dưới Tam Thánh sơn này có trận pháp rất cường đại.”

Mộc Nghê Sanh của phái chương môn dẫn mọi người ra chỗ khác, nàng cầm một chiếc gương, mày nhú chặt: “Lúc đến đây phụ thân đã cho ta cái kính Linh Tê này, vốn ta muốn liên lạc với ngài ấy bằng cách nó, bây giờ... Ôi, chẳng còn cách nào liên lạc được với bên ngoài nữa, chúng ta cũng không thể thoát ra khỏi đây, sợ rằng chỉ có thể nghĩ cách ở chỗ sư tổ thôi.”

“Nghê Sanh sư tỷ, muội thấy sư tổ hơi, hơi đáng sợ. Muội luôn cảm thấy chỉ cần liếc ngài ấy một cái thôi cũng sẽ bị giết chết. Sư tỷ, cái người bị sư tổ giết, rốt cuộc là ai vậy?”

Mộc Nghê Sanh xua tay: “Đây không phải là việc chúng ta nên quan tâm.”

Gần đó là Vân Tịch Nguyệt của phái cung chủ và mười mấy người nữa. Nhóm của nàng là ít người nhất, nhưng ai trong đó cũng có thân phận rất cao, đa số đều là hậu bối của trưởng lão hoặc cung chủ nào đó, không thì cũng là thiên chi kiều nữ của chủ một mạch. Các nàng tụ lại một chỗ bàn về người bị sư tổ giết chết.

“Tuy rằng sư tổ khá khó tiếp cận, nhưng dù gì thì ngài ấy cũng là sư

tổ của chúng ta, là tiền bối của cả Canh Thần Tiên phủ, khả năng sẽ không tùy tiện ra tay với mọi người đâu. Người ngài ấy giết chắc chắn là kẻ ngoại lai có dị tâm, vậy nên ta thấy mọi người không cần quá sợ hãi.”

“Đúng, cầu phú quý trong hiểm nguy. Mọi tin rằng trước khi đến đây, ai cũng được dặn dò chuyện ấy rồi, chúng ta không giống những kẻ khác, chúng ta phải tiếp cận được sư tổ trước mấy ả Mộc Nghê Sanh kia, làm sư tổ thấy vui lòng! Đây là đại kế liên quan đến sự tồn vong của Canh Thần Tiên phủ!”

Mấy nàng ngồi nói chuyện, không một ai phát hiện ra đại xà lặng lẽ bò lên nóc nhà của đại điện. Lão tổ tông mặc hắc y ngồi trên thân cự xà, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của các nàng.

“Người nói mấy kẻ này to gan đến chừng nào.” Từ Tàng đạo quân Tư Mã Tiêu, giọng điệu đầy trào phúng và sát ý, khiến cho cự xà dưới y còn phải run lên cầm cập.

Tư Mã Tiêu đứng lên, dẫm lên người cự xà, bước đến đầu rắn: “đi.”

Cự xà không biết y muốn đi đâu, đành chờ y đi qua mấy nóc nhà một cách vô định. Rất nhiều năm trước, y vẫn luôn thế này, lúc tỉnh dậy sẽ ngồi lên người nó, để nó chờ qua hết những cung điện trống trải ở đây bất kể ngày đêm.

Y làm việc gì tùy ý, tâm tình cũng thất thường, hắc xà ở chung với y lâu như thế nhưng vẫn thường xuyên bị y dọa đến thoát xác.

“Hừm?”

Hắc xà cố bò về phía trước, nỗ lực làm một thú cưng tự điều khiển, chợt nghe thấy tổ tông ngồi trên lưng hừm một cái, nó lập tức biết ý ngừng lại. Tư Mã Tiêu trông thấy Liêu Đình Nhạn nằm ngủ gần đó.

Người khác thì căng thẳng không biết làm gì, làm sao nàng còn trốn

ở đây đắp chăn đi ngủ được?

“Qua đấy đi.”

Hắc xà hỗn hà hỗn hển bò về phía trước, lặng lẽ đến nóc cung điện chỗ Liêu Đình Nhạn đang ngủ trưa. Chỗ mà Liêu Đình Nhạn đã chọn có vị trí rất tốt. Thứ nhất, ở đây có cái đài ngắm sao, có thể đặt giường ngủ lên đó được. Thứ hai là chỗ này cũng không cao, cách tháp trung tâm khá xa, dù người khác có đứng ở nóc nhà nào gần đó cũng khó mà phát hiện ra nàng. Cuối cùng đây là nơi có ánh sáng tuyệt vời.

Lúc này Liêu Đình Nhạn đã ngủ say, Tư Mã Tiêu đứng trên đầu rần ghé vào chỗ nàng, nhìn thoáng qua cái bịt mắt trên mặt nàng rồi kéo cái bịt ấy ra.

“thì ra là kẻ to gan nhất.”

Y thu tay lại, nhìn bụng Liêu Đình Nhạn, cười đầy cổ quái, lẩm bẩm: “Ngay cả người của Ma vực cũng vào được đây, người nói thử xem lũ ăn hại ở Canh Thần Tiên phủ là cố tình để nàng tới chọc tức ta, hay là vô dụng đến mức không hề phát hiện ra vậy?”

thật ra lúc trước y vốn muốn giết kẻ này. Loại ngụy trang này có thể lừa kẻ khác, nhưng sao lừa được y. Chỉ là bây giờ y bỗng dưng không muốn giết ả nữa.

Ma vực muốn làm gì Canh Thần Tiên phủ thì có liên quan gì đến y. nói không chừng chính y còn muốn nhìn cảnh Canh Thần Tiên phủ hủy diệt hơn cả lũ Ma vực đó.

Tư Mã Tiêu lúc ngồi ngẫm nghĩ, tay vô tình chạm vào đám vảy rắn, rồi sau đó khẽ dùng sức giựt ra một cái vảy đen.

Hắc xà: Hức hức. đang yên đang lành, lột vảy nó ra làm chi.

Tư Mã Tiêu thích giựt là giựt, giựt xong lại thấy cái vảy này quá xấu, tiện tay quăng đi luôn.

“đi.”

Hắc xà do dự vẩy vẩy đuôi, đụng đầu vào ống trúc để trên bàn nhỏ cạnh Liêu Đình Nhạn. Tư Mã Tiêu nhìn thấy nó làm thế, cầm ống trúc kia lên.

Lắc lắc, chất lỏng trong suốt dập dềnh trong ống trúc.

Y ngửi thử, sau đó uống một ngụm, cuối cùng ghét bỏ phun ra: “Cái gì đây, chẳng ngon gì cả.” nói rồi ném ống trúc về lại bàn nhỏ.

Hắc xà chờ y về tháp trung tâm, tiếc nuối thè lưỡi. Nó thích cái mùi vừa nãy, nhưng tiếc rằng chủ nhân của nó là một cẩu bức*, không hề có nhân tính, ấy thế mà một hợp cũng không cho nó uống.

*cẩu bức (狗逼) đồng nghĩa với SB (傻逼): ngu ngốc

Liêu Đình Nhạn ngủ một mạch đến hoàng hôn, lúc tỉnh dậy còn thấy hơi朦胧 lung, còn tưởng rằng đang ngủ ở nhà. Tháo cái bịt mắt hơi lệch xuống, nhìn trời chiều và lầu các cùng dãy núi ở đằng xa, nàng mới tỉnh táo lại.

À, đúng rồi, xuyên không.

Nàng ngồi dậy, dụi dụi mắt rồi cầm trúc dịch đặt trên bàn lên uống cho đỡ khô cổ.

“Hầy...”

“thật ra cứ thế này cũng được lắm, phong cảnh đẹp, có ăn có uống, không cần phải làm việc, chẳng phải là khi không có được kì nghỉ dài hạn sao.” Liêu Đình Nhạn lẩm bẩm, chẹp chẹp miệng rồi lại uống một hợp trúc dịch nữa.

Nàng ngủ một giấc xong, tự giác ngộ thành công. Dậy cất đồ đạc đi, chuẩn bị tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi. Chỗ này có rất nhiều lầu, nhưng đa số lại là hành lang trên không. Mấy người khác đều chia ra ở trong các lầu nhỏ, nàng tìm một gian nhà không cách chỗ mọi người khác, để nhớ đâu có xảy ra chuyện gì còn nghe ngóng được.

Nàng chọn chỗ xong, là một cái lầu không to lắm. Chỗ này không biết từng xảy ra chuyện gì, chỗ nào cũng trống trơn, tất cả các lầu đều không có vật dụng đồ đạc, ngay cả bụi cũng không có nốt. Liêu Đình Nhạn sắp xếp sơ qua, lấy nến sáng vụn năm ra, ăn uống xong xuôi rồi đứng ngắm hoàng hôn, thành công ăn được một bữa dưới ánh nến lãng mạn.

một khi đã coi đây là kì nghỉ khó có được, nàng liền cảm thấy cả cơ thể nhẹ nhàng hơn hẳn.

Thứ bất tiện duy nhất là đồ ăn, đến bữa nàng rất thèm mấy thức ăn nặng vị như thịt.

Trời tối hẳn, Liêu Đình Nhạn vô tình nhìn xuống lầu, phát hiện nhật nguyệt u ám hồi sáng mới thấy đã thay đổi hoàn toàn. Ban ngày là hoa trắng lá đen, nhưng đến buổi tối lại biến thành hoa đen lá trắng. Những lá cây màu trắng như phát sáng, làm người nhìn có thể thấy rõ được những đóa hoa đen chen nhau mọc bên dưới

thật ra điều này khá kỳ lạ, cả vùng đất rộng thế này, thực vật duy nhất mà nàng thấy chính loài hoa này, ngoài ra thì một cọng cỏ dại cũng không có.

Nàng ngồi nhìn mấy đóa hoa dưới lầu, bỗng phát hiện có một em gái đang đi tới chỗ mấy bông hoa đó, trông có vẻ là đến ngắm hoa. Chỉ là nàng ấy ngắm xong, có lẽ thích quá nên hái một đóa lên.

Liêu Đình Nhạn: "...!" Từ từ! Em gái ơi! Đứng sau em kìa!

Đầu của em gái ấy bị bóng người như ma quỷ đằng sau nhẹ nhàng vật xuống, động tác y như lúc nàng ấy hái hoa vừa rồi.

Máu tươi tung tóe bắn lên từ thi thể không đầu, vấy vào lá cây trắng muốt, hiện trường vô cùng máu me.

Trong một ngày nhìn thấy hiện trường giết người ×2

Liêu Đình Nhạn bịt miệng lại để đỡ nôn hết đồ ăn nàng vừa ăn xong ra. Ngay khi nàng quay đầu đi, tổ tông áo đen vừa giết người nhìn thoáng qua chỗ nàng một cái.

Lúc Liêu Đình Nhạn quay lại, người đã biến mất rồi, chỉ còn đại hắc xà bò đến đó nuốt gọn thi thể.

...

“Nguy rồi! Bản mệnh chi hỏa của Dung Dung Ngọc gia ta đã tắt!”
Trong đẳng các ở Canh Thần Tiên phủ, mười mấy người ngồi xung quanh một trăm ngọn đèn, một nam nhân dung mạo tú lệ phất tay áo, quát: “Về!”

Từng làn khói trắng hội tụ trong tay hắn, bây giờ sắc mặt nam nhân mới khá hơn: “Cũng may, hồn phách chưa tan.”

hắn thôi làn sương trắng trong lòng bàn tay ra, nháy mắt, một nữ tử trong suốt hiện ra trước mặt mọi người, chính là kẻ xui xẻo vì hái hoa mà bị vật đầu kia.

Mặt nữ tử đầy mờ mịt, dường như còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, khi nhìn thấy nam nhân ở trước mắt mới mừng rỡ hô lên: “Ngoại tổ!”

Ngọc Thu Tiêu giận khôn nguôi, hung hăng trừng nàng một cái:
“Chẳng phải ta đã dặn con làm gì cũng phải cẩn thận sao! Làm sao

mà mới thể đã chết rồi!”

Ngọc Dung Dung ngạc nhiên: “Con đã chết? Làm sao lại chết ạ?”

Ngọc Thu Tiêu cười gằn: “Con hỏi ta? Làm sao mà ta biết con chết thế nào được?”

Ngọc Dung Dung ngượng ngùng: “Con, là con thấy chỗ của sư tổ trồng rất nhiều nhật nguyệt u đàm. Mà con mới chỉ nghe danh chứ chưa thấy bao giờ, nên mới hiếu kì muốn hái một đóa xem thử...”

Đám người không ai nói gì nữa, Ngọc Thu Tiêu chỉ muốn cho nàng một chưởng làm nàng hồn phi phách tán luôn: “Con! Sao ta lại có thể loại con cháu ngu không ai bằng thế này! Nhật nguyệt u đàm, đấy là đồ cho con hái đấy hả? Hả?”

Nam tử đứng tuổi ngồi cạnh thấy thế khuyên hấn: “Ngọc cung chủ, việc đã đến nước này, ông có mắng nữa thì cũng thế thôi. Vẫn là nên chuẩn bị sớm để nàng đi chuyển thế, chờ mấy năm nữa là đón về được rồi.”

Ngọc Dung Dung: “Ngoại tổ, ngài nhớ chọn cho con người nào đẹp đẹp một tí, nhất định phải đẹp hơn con bây giờ đấy nhé!”

Ngọc Thu Tiêu mắng nàng: “Được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều, câm miệng ngay cho ta!”

Canh Thần Tiên phủ có lịch sử lâu đời, đã thành một quái vật khổng lồ trong Tiên đạo, không thể không tránh khỏi việc có những đệ tử ưu tú bỗng dưng chết đi, thế cho nên gửi hồn thác sinh cứ thế mà sinh ra. Vốn là để thu thập hồn phách của những đệ tử có cốt hiến to lớn cho gia tộc lại, rồi dùng bí pháp để bọn họ thác sinh vào những gia tộc quy thuộc Canh Thần Tiên phủ, chờ đến lúc đưa bé sinh ra thì khơi lại trí nhớ của bọn họ, cuối cùng đón họ trở về Canh Thần Tiên phủ tu luyện lại.

Thế nhưng qua bao nhiêu năm, cho tới bây giờ, chiêu gửi hồn thác sinh này đã trở thành cách để đám người quyền thế ở Canh Thần Tiên phủ dùng để duy trì đại gia tộc. Các cung chủ, mạch chủ sẽ kéo dài huyết mạch và các đệ tử thân cận của chính mình, để cho bọn chúng có được sinh mệnh mới. Mặc dù gửi hồn thác sinh chỉ được dùng một lần, nhưng cứ thế dần dà nó cũng khiến những kẻ đứng trên đỉnh Canh Thần Tiên phủ đục ngầu như bãi nước đọng, ngày càng mục nát.

Sau khi thu lại hồn phách của Ngọc Dung Dung, mười mấy người ở đây lại nhìn về một trăm ngọn đèn ở giữa, giờ chỉ còn 98 ngọn còn sáng, chưa đầy một ngày đã tắt hai ngọn.

“Ngọn đèn tắt đầu tiên...”

“không cần quan tâm đến ả, việc sư tổ xuất quan không chỉ khiến chúng ta kinh sợ, mà còn làm những kẻ ngoại lai khác dè chừng. Nhưng dù bọn chúng có múa may thế nào cũng chỉ tổ phí công mà thôi, sư tổ vốn không có lòng bảo bọc ta, với những kẻ ngoại lai có dị tâm thì càng không nể tình. Cứ chờ mà xem, yêu ma quỷ quái vẫn còn chưa hiện hình đâu.” Lão giả nhắm mắt ngồi chính giữa cười khẩy.

Chương 5: Sống tạm được ngày nào thì hay ngày ấy

Chất lượng giấc ngủ của Liêu Đình Nhạn vẫn luôn rất tốt, cho dù giờ có đi tới thế giới huyền huyền, ban ngày còn trông thấy hai hiện trường giết người nhưng điều đó cũng không hề ảnh hưởng đến việc đi ngủ của nàng.

Khoảng giờ 3 giờ sáng, thời điểm nàng ngủ say nhất, trong phòng bỗng vang lên tiếng xè xè nhỏ bé. Đại hắc xà lặng lẽ bò vào, trườn lên đầu giường của nàng.

“Xè xè — — “

Đại hắc xà xè xè với Liêu Đình Nhạn cả buổi mà không thấy thấy nàng phản ứng gì, đầu rắn khổng lồ dần dần hạ xuống, càng ngày càng gần, răng rắn bén nhọn gần như lóe sáng ngay trên khuôn mặt nàng, nàng vẫn không hề nhúc nhích.

Đại hắc xà: “...” không đúng, cảm giác tồn tại của nó mạnh như vậy, sao mà chờ cả buổi còn chưa thấy tỉnh dậy, không thể nào mà mất cảnh giác đến thế được, chẳng lẽ là hôn mê sao?

Đại hắc xà là một con rắn không thông minh lắm, thậm chí nó còn không phải yêu thú. Chỉ là có một năm khi Tư Mã Tiêu tỉnh lại, bắt được con rắn bình thường rơi nhầm vào Tam Thánh sơn đang hấp hối là nó, thấy chán quá nên mới cho nó uống một giọt máu của mình để nó chống chọi được khi ở nơi đây.

Ban đầu hắc xà chỉ là một con rắn khoanh to bằng ngón tay cái, dài

cũng chỉ chừng cánh tay. Về sau có vài lần Tư Mã Tiêu phát điên tự hành hạ mình, hắc xà lại uống được vài giọt máu của y nên cũng dần biến đổi, cơ thể càng ngày càng to hơn, những hoa văn xinh đẹp trên da cũng biến thành màu đen đặc.

Ở đây nó chẳng có gì để ăn, dù sẽ không chết nhưng nó vẫn luôn thấy rất đói. Xế chiều hôm nay nó ngửi thấy mùi trúc dịch mà Liêu Đình Nhạn uống nên rất thèm, đợi đến đêm mới khẽ meo meo bò đến đây xin ăn.

Đầu óc nó cũng chỉ to đến thế, cả buổi cũng chẳng nghĩ được cách nào khả thi hơn. Cuối cùng đành thè lưỡi ra liếm liếm ngón tay Liêu Đình Nhạn — hồi xưa mỗi khi nó đói không thể chịu được nữa thì sẽ nén sự sợ hãi, do dự leo lên tay Tư Mã Tiêu rồi liếm liếm tay y như thế này. Lúc ấy Tư Mã Tiêu sẽ hờ hững cọ tay vào răng nó, cho nó mấy giọt máu đỡ đói.

Bây giờ, nó lại áp dụng cách này với Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn đang ngủ thì thấy tay ướt ướt, mơ mơ màng màng đẩy nó ra: “Đại bảo bối, con chó thúi này, đừng liếm nữa, ra ngoài nào!”

Bạn cùng phòng cũ của nàng có nuôi một con chó tên là Đại Bảo Bối, có sở thích tăng động về đêm, tuyệt chiêu là nhảy lên trên giường làm Thái Sơn áp đỉnh và lốc xoáy rửa mặt. Chỉ là lần này, khi nàng đẩy nó ra, tay nàng không chạm vào đám lông mềm như nhung mà là một thứ trơn trượt lạnh lẽo.

Liêu Đình Nhạn mở bừng mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một cái mồm to đang mở ra đầy dữ tợn, đôi mắt đỏ của hắc xà nhìn nàng đầy lạnh lẽo, giống như đang nghĩ xem nên bắt đầu nuốt từ đâu cho tiện.

Liêu Đình Nhạn bị dọa tỉnh cả ngủ, theo bản năng bịt kín miệng mình lại, tránh thét ra tiếng. Nhịp tim nàng bắt đầu đập như nổi trống, da đầu dựng đứng hết cả lên, tóm lại là rợn cả người.

Đại xà thì rất vui vẻ, nó càng vui thì miệng càng há to hơn, thấy thế Liêu Đình Nhạn còn hãi hùng hơn. Răng! Răng của mi! Đừng dí mặt vào đây nữa! Ta không thở nổi!

Liêu Đình Nhạn nằm trên giường suốt chút nữa thì rút nước mắt, nghĩ thầm, Xà đại ca này đêm hôm khuya khoắt đến đây để ăn đêm à? Ca không thể ăn ít đi một tí được sao, có tận một trăm người, mỗi ngày một người thì ăn được ba tháng, nếu mà một ngày ba người thì cũng ăn được tận một tháng đấy!

Nhưng mà nàng hiểu lầm đại hắc xà, thật ra đại hắc xà không hề thích ăn thịt người. So với Tư Mã Tiêu – huyết mạch cuối cùng của Phùng Sơn tộc, máu thịt của những người khác ăn vào như nhai gỗ nhai đá, nó không thích tí nào. Chỉ là Tư Mã Tiêu ghét việc thi thể nằm bừa bãi nên bắt nó phải dọn dẹp sạch sẽ, nó hết cách, đành phải kiêm chức thùng rác tự động.

Liêu Đình Nhạn còn đang đốt cây nến cuối cùng cho mạng sống của mình, chờ cả buổi, kỷ niệm hai mươi mấy năm trên cuộc đời nàng cũng tưởng niệm xong xuôi cả rồi, mà vẫn chưa thấy đại xà ăn.

Nên là, Xà đại ca, chốt lại là ca có muốn ăn không đấy?

Đại xà cũng muốn hỏi, đồng chí à, có gì ăn được không?

Tiếc là nó không biết nói tiếng người, cũng chẳng thông minh đến mức có thể biểu đạt là nó đến đây xin ăn. Thế là một người một rắn đành nhìn nhau, mắt đối mắt, hai kẻ tự chìm vào duy nghĩ của mình, song phương đều cảm thấy bất lực mệt mỏi.

Cuối cùng, đại xà ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, trườn xuống ngậm ống trúc mà Liêu Đình Nhạn làm rơi dưới chân giường lên, thả xuống trước mặt nàng, đuôi còn lắc lắc.

Ống trúc này đựng trúc dịch, Liêu Đình Nhạn bỗng thông minh đột

xuất, thử lấy một ống trúc dịch khác ra. Đây là loại đồ uống rất bình thường ở Thanh Cốc Thiên, chỉ cần một gốc trúc Thanh Linh là nó sẽ sản xuất ra trúc dịch liên tục. Bởi vì nàng rất thích uống cái này nên có chuẩn bị rất nhiều trúc Thanh Linh, trúc dịch đương nhiên là bao la.

Nàng vừa lấy trúc dịch ra, tần suất vẩy đuôi của nó lập tức tăng mạnh, thậm chí còn nghe thấy được cả tiếng gió.

Cơ mà, phương thức biểu đạt sự vui vẻ của rắn có phải là vẩy đuôi đầu? Con đại xà mà tổ tông nuôi này, sao lại giống... chó thế?

Có thể nuôi một con cự xà thành chó, tổ tông không hổ danh là tổ tông.

Khi uống nước rắn không cần dùng lưới, nhìn nó vục đầu vào trong nước, Liêu Đình Nhạn tâm lý đối cho nó một cái thau to rồi ngồi lại xuống giường nhìn nó sục soap uống trúc dịch.

Má ơi, hình như nhặt được mạng về rồi. Nàng lau lau mồ hôi, nằm xuống giường.

Kể từ hôm đấy, mấy ngày sau, đêm nào đại hắc xà cũng đến xin trúc dịch, Liêu Đình Nhạn chuẩn bị cho nó một cái thau, trước khi đi ngủ thì đổ sẵn mấy ống trúc dịch vào.

“Xà đại ca, đệ nói này, tối ca đến thì ca cứ uống nước tự nhiên đi, đừng gọi đệ dậy nữa được không?”

Xà đại ca không hiểu mấy cái phức tạp như này, vẫn làm theo ý mình như trước, rất là lễ phép. Đêm đến trước khi ăn khuya bao giờ cũng phải gọi chủ nhà là nàng dậy để xin phép trước đã.

Lại một lần nữa bị đại hắc xà đánh thức, Liêu Đình Nhạn cố hé mắt ra, ừ ừ có lẽ vài tiếng rồi quay đầu ngủ tiếp.

Mấy ngày này nàng không hề ra ngoài, hôm nào cũng làm tổ ở đây. Ăn đủ ngủ đủ, chiều đến thì nằm ngắm hoàng hôn, thành công biến đây thành một kì nghỉ phép đúng chuẩn. Nàng cũng không quen biết ai, nên cũng không biết rằng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này, nữ đoàn trăm ngoài đã loại đi tận 20 người.

Lão tổ tông Tư Mã Tiêu, cho dù không có ai đến chọc giận y, thì khi tâm trạng không tốt y cũng sẽ tự đi kiếm chuyện, chớ nói chi rằng trong nữ đoàn này có vài kẻ đã tâm hừng hực tự dâng mạng đến tận cửa.

Trong đó phái con ông cháu cha của Vân Tịch Nguyệt là bị loại nhanh và nhiều nhất. Vân Tịch Nguyệt thân làm đội trưởng, cần cù chịu khó, thành công là người đầu tiên bị loại.

Ngày thứ ba lúc Liêu Đình Nhạn không chứng kiến, nàng dẫn hai vị sư muội cùng phe đến tháp trung tâm cầu kiến sư tổ. Nếu như Liêu Đình Nhạn nhìn thấy hành vi của nàng, chắc chắn sẽ khen nàng rất biết dũng cảm đối mặt với cái chết.

Tư Mã Tiêu gặp các nàng.

“Các người tới đây làm gì?” Y hỏi.

Vân Tịch Nguyệt điềm đạm mà ôn thuần cúi đầu nói: “Đệ tử đến để phụng dưỡng sư tổ ạ.”

Tư Mã Tiêu đi tới bên cạnh nàng, lúc y đi, tiếng bước chân cũng tĩnh lặng như con hắc xà kia, áo choàng rộng lớn tản ra phía sau uốn lượn như đuôi rắn, ánh mắt của y lạnh lẽo như con rắn độc.

Vân Tịch Nguyệt cứng người, cố không biểu hiện khác thường. Tư Mã Tiêu chậm rãi vươn tay về phía trước, ngón tay chỉ vào mi tâm của nàng, rồi hỏi lại một lần nữa: “Người tới đây làm gì?”

Vân Tịch Nguyệt không tự chủ được há miệng, trả lời hoàn toàn khác

lúc này: “Ta đến đây để trở thành thị thiếp của sư tổ, ta muốn có một đứa trẻ mang dòng máu của Tư Mã gia. một khi tộc Phụng Sơn được kéo dài thì có thể giết chết sư tổ, giải quyết được mối nguy lớn cho Canh Thần Tiên phủ, Vân tộc ta cũng sẽ trở thành chủ nhân của nơi đây...”

Mặt nàng đầy sợ hãi, muốn dừng lại, nhưng không có cách nào. Thân thể nàng như tự có ý thức, nó nói ra hết những ý nghĩ chân thật nhất trong lòng nàng.

Tư Mã Tiêu nghe Vân Tịch Nguyệt nói, không hề thấy ngạc nhiên. Thậm chí nét mặt y còn không thay đổi, tay lại chỉ vào một kẻ khác: “Còn người, người tới đây làm gì.”

Mặt của nữ tử kia cũng đầy hoảng sợ và kháng cự, thế nhưng nàng cũng giống Vân Tịch Nguyệt, không thể kiểm soát bản thân mình nói ra một lí do không khác gì nàng ta.

Còn người còn lại thì không thể khống chế nói: “Ta tới đây để cướp đi cơ hội của Vân Tịch Nguyệt, để cho Mạc gia có thể trở thành một cung độc lập, vượt qua Vân gia.”

Vân Tịch Nguyệt cảm hận trừng nàng ta, nếu có thể động đây, chỉ sợ nàng sẽ xông lên giết chết ả tùy tùng mà lúc trước trông có vẻ trung thành này.

“Sao mà đã bao năm trôi qua rồi mà bọn chúng vẫn chỉ có cái kịch bản cũ rích này vậy.” Tư Mã Tiêu nói đầy mỉa mai, y nhìn về mặt của ba ả, vỗ tay cười sảng sặc.

“Tư Mã gia chỉ còn lại một mình ta, ta chết, Canh Thần Tiên phủ cũng xong đời. Cái gì mà cung chủ, mạch chủ, hừ, tất cả các người, toàn bộ cái Canh Thần Tiên phủ này sẽ phải chết cùng ta, rõ chưa?”

Ba người run lấy bầy, như đang nhìn thấy cái tương lai đáng sợ trong miệng y. Nhưng mà, cuối cùng các nàng cũng chẳng trông thấy

được, bởi vì Tư Mã Tiêu cười xong thì tiện tay siêu thoát cho các nàng luôn.

Mệnh đèn trong Đăng Các bên lập tức bị tắt ba ngọn, rồi trong ánh mặt đầy nặng nề của mọi người ở nơi đây, lại tiếp tục bị tắt mấy ngọn nữa.

“Hồn phách đã tan cả rồi.” Mặt nữ tử đang nói căng cứng, hai đệ tử của nàng đều chết hết, đây đều là những người nàng đã dày công bồi dưỡng!

Nàng không cam lòng nói: “Sur tổ... Tư Mã Tiêu, y cứ tùy ý như vậy sao!”

“Ha, giờ y còn phải kiêng dè cái gì nữa. Nếu không phải giờ y còn chưa khôi phục hoàn toàn, không thể thoát khỏi Tam Thánh sơn, thì chỉ sợ...” Lão giả không nói hết, nhưng mọi người ngồi đây đều hiểu, tức khắc cả căn phòng tĩnh lặng như tờ.

Lúc Liêu Đình Nhận đi lấy nước phát hiện người đã ít đi rất nhiều. Mấy nàng sinh hoạt ở đây đương nhiên phải cần đến nước, mà trong cả cái cung điện to như thế này, nàng phát hiện chỉ có duy nhất một chỗ là có, mọi người đều phải đi lấy nước ở đó. Nàng đếm đi đếm lại, nhận ra phải thiếu mất mười mấy người, thầm cảm thấy hơi rợn rợn trong lòng.

Trừ hai người hôm đầu tiên, mấy hôm sau nàng không thấy thêm hiện trường giết người nào nữa, bởi nàng không hề thấy hiệu kì gì về nơi đây, lại cũng chẳng tò mò về sư tổ với mấy người khác, chỉ đơn giản coi đây là một kì nghỉ dưỡng mà thôi.

Sự thật đã chứng minh, không có lòng tò mò là rất tốt, cứ thế mà lại sống tạm thêm được vài hôm.

“Sao người còn chưa chết?” một vị sư tử trông hơi quen quen thấy Liêu Đình Nhận tới lấy nước, ngạc nhiên hỏi.

Mặc dù câu này nghe không lọt tai, nhưng đã lâu nàng không nói chuyện với ai, Liêu Đình Nhạn vẫn trả lời nàng ta: “Ngại quá ạ, mọii sống khá khép kín nên cũng không gặp phải nguy hiểm gì.”

Vị sư tử ấy nhìn nàng đầy khinh bỉ, quay đầu đi mất, không hề có ý muốn nói thêm với nàng một câu nào nữa.

Được rồi, mấy nàng ấy ai cũng đều có lòng cầu tiến, tất nhiên là sẽ thấy chướng tai gai mắt phần tử lạc đàn như nàng.

Cứ kệ mấy nàng thôi, nàng đây vẫn còn muốn sống thêm vài hôm nữa.

Nhưng mà, sự đời là vô thường, dù cá muối có không muốn xoay người đi chẳng nữa, thì cũng sẽ có thứ bắt nó phải quay.

một đêm nào đó, Liêu Đình Nhạn bỗng tỉnh lại. không phải bị đại hắc xà đánh thức mà là do đau bụng quá. Nàng rất quen thuộc cái cảm giác này, đau bụng kinh. Khi ở thời hiện đại khi đến tháng nàng cũng bị đau bụng như thế, nhiều lúc còn đau đến chết đi sống lại, không có Ibuprofen, cơ thể như tàn phế. Nàng không ngờ là, giờ xuyên đến tận đây rồi mà vẫn còn bị đau bụng kiểu này, chẳng những vậy mà còn đau hơn hồi trước rất nhiều, ở đây lại còn không có Ibuprofen, đau má nó chứ.

đi tu tiên rồi mà vẫn bị bà dì này đến quấy rối sao? Đau bụng kinh thôi cũng đau đến mức này nữa hả?

Nàng đau đến chết đi sống lại, cảm thấy trong bụng mình cứ như có cái máy khoan bê tông đang hoạt động hết công suất.

Cũng may cũng chỉ đau một lát rồi thôi, hết cơn rồi thì cũng đỡ hơn nhiều. Liêu Đình Nhạn mồ hôi như tắm ngồi dậy kiểm tra, phát hiện không phải mình đến tháng.

Cấu tạo cơ thể của mấy người tu tiên đúng là kì lạ, chỉ đau bụng chứ không cần chảy máu cũng được à? Nàng thắc mắc mà tìm mãi không thấy đáp án, thậm chí còn bắt đầu nhớ lại xem hồi chiều mình có ăn nhầm phải cái gì rồi không.

Canh Thần Tiên phủ, dưới một ngọn núi cách Tam Thánh sơn không xa, một kẻ đang ngồi chờ đợi dưới bóng cây. Thế nhưng chờ một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh gì, gã hừ lạnh: “Nghe thấy triệu hoán mà còn không thèm phản hồi, còn không chịu truyền tin tức gì ra. Tưởng mình trèo lên chỗ của sư tổ Canh Thần Tiên phủ rồi thì sẽ thoát khỏi lòng bàn tay của ta được ư.”

“Giỏi, để xem mày có thể chịu cái Thực cốt chi độc này mấy lần nữa!”

Đối với chuyện này, Liêu Đình Nhạn không hay biết gì. Dù sao không thấy đau nữa, nàng cũng để chuyện này ra sau đầu. Mãi đến ba hôm sau, bụng lại cảm thấy đau đớn vô cùng, lần này còn nghiêm trọng hơn đợt trước rất nhiều, nàng chỉ chịu được một lúc rồi đau quá mà hôn mê.

Trước khi ngất đi, nàng nghĩ, đăm đăm đúng không phải là đau bụng kinh thật!

Như thường lệ, đêm nay đại hắc xà vẫn đến chỗ này xin ăn. Nhưng mà đến tới nơi rồi lại phát hiện ra Liêu Đình Nhạn sống soài dưới mặt đất, hộc máu, hôn mê bất tỉnh.

Đại xà mặc dù không thông minh, nhưng nó cũng biết chuyện này không hề bình thường. Nó dùng đầu ủa ủa người đang hấp hối, thấy nàng không hề phản ứng lại thì lưỡng lự lắc lắc đầu rắn, cuối cùng nó đành cống Liêu Đình Nhạn đang hôn mê lên, bò về phía tháp trung tâm.

Tư Mã Tiêu ngồi trên tầng cao nhất ở tháp trung tâm, nhìn đám lửa nhỏ lập lòe ở những dãy núi phía xa xa, nghe thấy đằng sau có

tiếng thì quay đầu lại.

“Tiểu súc sinh, mang cái thứ gì về đấy.”

Tác giả:

Mang cá muối của mi về đây nè.

Chương 6: Center ra mắt

Hắc xà là một con rắn đen không được thông minh cho lắm, tuy rằng nó rất sợ Tư Mã Tiêu, cũng biết y là một chủ nhân cầu bức, thế nhưng nếu nó có gặp khó khăn gì thì cũng sẽ tìm đến y đầu tiên.

Nó đã sống nhiều năm như vậy rồi, người cho nó ăn, trừ Tư Mã Tiêu ra thì cũng chỉ có Liêu Đình Nhạn mà thôi. Sau này nó còn muốn đi cọ nước nữa, nên lần này mới mạo hiểm mang người đang hôn mê tới tháp trung tâm

Nhưng mà Tư Mã Tiêu lại chẳng tốt bụng đến thế, danh hào của y là Từ Tàng đạo quân, là do một con lừa trọc đặt cho, nghe rất nực cười, đời này của y chẳng có gì là liên quan đến cái chữ “Từ” này cả.

Dù con súc sinh nuôi được một khoảng thời gian đánh bạo bò đến xè xè mấy tiếng, phản ứng của y cũng chỉ là phiền chán giơ tay quăng nó ra ngoài.

Đại hắc xà bị chủ nhân cầu bức ném ra bên ngoài, đập cái rầm một cái xuống đất, lập tức héo. Gan chó của nó còn chưa to đến mức lớn vờn cạnh Tư Mã Tiêu thêm nữa, chỉ đành lặng lẽ bò lên một cây cột gần đó, để lại Liêu Đình Nhạn bất tỉnh nhân sự nằm dưới mặt đất.

một lúc sau Liêu Đình Nhạn mới mơ màng khôi phục một chút ý thức, chỉ cảm thấy xung quanh lạnh quá, thế là co ro kéo “tắm tắm” bên cạnh lại trườn lên người, sau đó lại không động đậy gì nữa.

Tư Mã Tiêu quay lại nhìn nàng một lần nữa, cảm thấy ả gian tế của

Ma Vực này đúng là gan to bằng trời, ngay cả áo choàng của y mà cũng dám kéo.

không biết sao y lại thấy hứng thú, nâng mặt nàng lên nhìn một cái.

“Tới đây.” Câu này là nói với hắc xà.

Hắc xà đang vắt vèo trên cái cột vui vẻ trườn tới.

“À làm cái gì, sao mi lại muốn cứu ả?”

Đại hắc xà lắc đầu, chẳng rõ là không hiểu hay không biết.

“Mi vác ả tới đây làm gì?”

Đại hắc xà lại lắc đầu, giống như chỉ biết lắc đầu thôi vậy. Tư Mã Tiêu bực bội, mắng nó: “Cái gì cũng không biết mà còn dám vác đến trước mặt ta, mi muốn chết ả.”

Hắc xà run lẩy bẩy, sợ y lại nổi điên.

Tư Mã Tiêu bỗng kéo Liêu Đình Nhạn dậy, bàn tay lạnh lẽo vuốt bụng nàng, tư thế như đang chuẩn bị cứu người.

Hắc xà không biết chủ nhân buồn vui thất thường này của nó lại định làm gì, đành dè dặt nằm gọn một bên trông theo.

Tư Mã Tiêu chẳng thèm để cái trò vắt này của Ma Vực vào mắt, cũng chỉ là ít thủ đoạn khống chế người mà thôi. Nếu y muốn giải quyết thì có đầy cách, nhưng y chọn phương pháp đơn giản nhất.

Vạch miệng Liêu Đình Nhạn ra, nhét một ngón tay vào trong miệng rồi sờ vào răng nàng... Y bỗng dừng lại, mặt đầy khó lường rút tay về, kéo hắc xà đang nằm bên cạnh lại rồi dùng cách y hệt vạch miệng rắn ra, quen đường quen lối đục vào răng rắn để nó cứa vào tay mình một cái, sau đó mới rút tay ra tùy tiện nhỏ một giọt vào mồm

Liêu Đình Nhạn.

Y dứt một giọt máu cho Liêu Đình Nhạn. Động tác nhét tay vào mồm nàng hoàn toàn là do thói quen, dù sao bao nhiêu năm rồi, mỗi lần y cho rắn ăn là toàn làm thế, chỉ là chưa kịp phản ứng rằng người khác rắn, rằng người vô dụng đến nỗi còn không đâm rách nổi ngón tay của y.

Liêu Đình Nhạn không hề hay biết mình đang bị tổ tông không thích nói đạo lý này chê. Vốn là nàng ngất đi rồi mà vẫn cảm thấy người lạnh căm căm, đặc biệt là lúc đầu thì bụng đau quằn quại, khi không đau nữa lại bắt đầu tỏa ra khí lạnh, giống như có một tảng băng ở trong bụng, lạnh buốt cả người. Nhưng mà bỗngưng miệng nàng nếm được cái gì đó rất ngọt, ngay sau đó là sự ấm áp ủa vào trong cơ thể.

Giống như một đội binh sĩ đang xông lên tiêu diệt hết sự lạnh lẽo trong bụng nàng. Chẳng những thế mà còn đánh một mạch đến căn cứ chính, tập trung lại chỗ lạnh nhất ở ổ bụng, ngọn lửa lạnh lẽo đang phách lối ở đó lập tức bị khí tức ấm áp này chèn ép, nhỏ dần nhỏ dần rồi cuối cùng bất động.

Rốt cuộc Liêu Đình Nhạn cũng thấy dễ chịu hơn, cả cơ thể ấm áp, tìm lại được giấc ngủ tuyệt vời của mình.

Tư Mã Tiêu chờ một lát, y định khi người tỉnh lại sẽ hỏi vài vấn đề, ấy thế mà đợi cả buổi rồi mà không thấy nàng tỉnh lại. Sao lại thế, chẳng lẽ máu y còn không trị được chút Ma Độc còn con này? Nàng hẳn phải tỉnh lại ngay lập tức chứ.

Sau đó y nhận ra, quả thật kẻ này đã không sao, chỉ là nàng không tỉnh dậy mà ngủ thiếp đi luôn, lại còn ngủ... rất ngon nữa, nếu lắng tai còn nghe thấy cả tiếng ngáy khò khè.

Mặt Tư Mã Tiêu biến sắc, hắc xà nằm bên cạnh rụt đầu lại, nếu như nó có tai, chắc giờ này nó đã quay tit như chong chóng tre rồi.

Xem ra kẻ này không phải gan lớn, mà là tâm lớn. Tư Mã Tiêu nhớ đến cái hôm nhìn thấy nàng tắm nắng ngủ trưa, trông dáng vẻ còn thanh thoi hơn cả y, nét mặt càng thêm phần cổ quái. Ma Vực muốn cài người vào đây là rất khó khăn, cái kẻ trăm phương nghìn kế đưa vào... lại là cái dạng này ư?

Hắn là mấy năm gần đây Ma vực đã suy tàn đến mức không có được một gian tể nào ra hồn nữa, cái loại không có chí tiến thủ thế này mà cũng dám dùng, còn chẳng tích cực bằng cái đám ở Canh Thần Tiên phủ kia.

Chỉ là y ngẫm nghĩ một lúc, lại thấy kẻ này rất là khó lường, chỉ sợ còn thông minh hơn cả đám ngu xuẩn ấy. Ả không chỉ không tới trước mặt y tìm chết, mà lại còn âm thầm mua chuộc con rắn ngu này, có lẽ chuyện hôm nay cũng là do ả cố tình sắp xếp mà ra, đúng là đủ lươn lẹo.

Tư Mã Tiêu suy nghĩ cẩn thận, gạt gù lộ ra vẻ tán thưởng: “không tồi.”

Tâm cơ thâm sâu như thế, quả là xứng với cái mặt yêu diễm tiện hóa kia.

Liêu Đình Nhận tâm cơ thâm sâu yêu diễm tiện hóa cuối cùng cũng tỉnh lại, mở mắt ra thấy vị tổ tông giết người như ngóe đang cúi xuống nhìn mình. Cái cảnh này để lại bóng ma cho nàng không thua gì cái hôm nửa đêm canh ba tỉnh dậy thấy đại hắc xà há mồm nhìn mình dạo trước, vậy nên phản ứng của nàng cũng rất chân thực, ôm ngực hít một ngụm khí lạnh, cái ngụm khí lạnh kia rất to, tiếng hít khí cũng rất vang dội.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng diễn, mặt tựa tiểu phi tiểu, thầm nghĩ: Kỹ xảo cũng khá đấy, trông rất chân thực.

Liêu Đình Nhận suýt nữa thì cho y xem cảnh ngỗng kêu tại trận.

Nàng không hề biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ mơ màng nhớ mình đau bụng kinh quá nên ngất đi, không phải, hình như chẳng phải là đau bụng kinh, làm gì có kinh nào sạch sẽ thế được. Giờ tại sao nàng lại ở tháp trung tâm của lão tổ tông thế này?

Nàng nhìn thấy cái cửa sổ sát đất đang mở toang ra đằng sau lưng lão tổ tông, khung cảnh bên ngoài chứng minh cho nàng biết mình đang ở nơi đây, chỉ là nàng không hiểu tại sao mình lại đến đây được, chẳng là nửa đêm mộng du bò lên à.

Liêu Đình Nhạn căng thẳng, sợ sệt kéo cái chăn trên người mình lên. Cái chăn... Là đuôi áo của tổ tông.

Liêu Đình Nhạn thấy mình sống không nổi nữa, chết chắc rồi.

Dưới ánh mắt đầy khó lường của y, nàng buông đuôi áo của tổ tông ra, phúi phúi, rồi sau đó thành khẩn nhận sai: “Sư tổ thứ tội.”

Tư Mã Tiêu ngồi ở đó, giống y một con rắn đang săn mồi — — không phải là loại rắn giả như đại hắc xà, mà là loài rắn độc đáng sợ. Y dùng giọng điệu như một giây sau là cuồng sát nàng khen ngợi: “Gan nhà ngươi cũng to đấy.”

Liêu Đình Nhạn: “...” Éc??? Hình như đây đã lần thứ hai vị tổ tông này bảo nàng to gan rồi, nhưng mà y nhìn kiểu ra mà ra thế? Nếu nàng to gan thật, thì lúc này đã không thấy buồn đi cầu rồi.

Tư Mã Tiêu nhìn cái vẻ mặt mộng bức không hề giống giả bộ của Liêu Đình Nhạn, ánh mắt lạnh lẽo. Y không thích những kẻ diễn dở tệ, nhưng diễn tốt như này, y lại càng ghét hơn, chỉ muốn siêu độ ả luôn cho đỡ bức, thế là y phát ra câu hỏi từ vong: “Ngươi là đến đây làm gì?”

Liêu Đình Nhạn lưỡng lự một lúc, cuối cùng trả lời theo đáp án tiêu chuẩn, nói: “Đệ tử đến để phụng dưỡng sư tổ ạ.”

Tư Mã Tiêu không hề thấy ngạc nhiên, nâng lên một ngón tay, chỉ vào mi tâm của nàng, hỏi lại: “Trả lời ta, ngươi đến đây làm gì?”

Liêu Đình Nhạn: “Đến điều hòa áp lực giữa làm việc và nghỉ ngơi, buông lỏng thể xác tinh thần.” nói tóm lại là: nghỉ phép.

Liêu Đình Nhạn: Á á á á á cái gì đây! Tôi đang nói cái gì thế này! Chắc chắn là do con Khỉ này bày trò, thế giới huyền huyền hại tôi! Giờ còn có cả loại buff nói thật này tồn tại nữa hả!

Vốn là Tư Mã Tiêu nghĩ mình sẽ nghe được mưu ma chước quỷ gì đó, kết quả lại nghe được câu trả lời chẳng liên quan tí gì. Y cũng sờ, khó được mà lộ ra vẻ mặt bất ngờ, không nhịn được hỏi lại một lần nữa, kết quả Liêu Đình Nhạn vẫn trả lời y vậy.

Tư Mã Tiêu rất tin vào năng lực của mình, dưới sức mạnh của huyết mạch y, không ai có thể nói dối trước mặt y. Chỉ ít là kẻ trước mặt này không thể được, vậy nên nàng ta đang nói thật.

Thế nhưng mà, chính là vì nói thật nên mới khiến y cảm nín.

Nàng vẫn đang nói tiếng người đấy à? Hồi trước y nghe nói ma tu ở Ma vực thường xuyên phá hỏng đầu kẻ khác. Lúc ấy còn tưởng rằng đó là tin đồn, là do bọn chính đạo thù dệt nên, mãi tới tận bây giờ y mới thấy. Nghênh ngang chạy đến chỗ y nghỉ ngơi? Chỗ này của y như đầm rồng hang hổ, ngay cả mấy lão già ở Canh Thần Tiên phủ còn chẳng dám đến, phàm là những kẻ bình thường ở Ma vực thì chả ai muốn đến đây thả lỏng cả.

Nhưng y vẫn thấy nghi ngờ, thế là đi đến cạnh Liêu Đình Nhạn, nhắc cằm của nàng lên, ghé mắt mình lại gần: “Ngươi không muốn giết ta?” Nếu như là người của Ma Vực, nhiệm vụ duy nhất của nàng chắc cũng chỉ là cái này.

Liêu Đình Nhạn cứng mặt, lắc đầu phun ra hai chữ: “không muốn.” Đây lại là cái câu hỏi kiểu gì thế này?

Tư Mã Tiêu càng thấy hoang mang hơn: “Sao ngươi lại không muốn giết ta?”

Liêu Đình Nhận cảm thấy có vẻ đầu óc của vị tổ tông này có vấn đề thật, giờ y vẫn còn đang nói tiếng người đấy à? Sao nàng lại phải muốn giết y? Nàng cũng chỉ là một con cá muối vô tội thôi, tu vi thấp thế này, điên hay sao mà muốn đi giết y? Chẳng lẽ y có chứng vọng tưởng người bị hại? Bị giam ở đây khả năng là do tu luyện nhiều quá nên tẩu hỏa nhập ma cũng không chừng.

Trong đầu nàng lớn tiếng phun tào, ngoài miệng lại nói lút nha lút nhít, thềm thì trả lời vấn đề của Tư Mã Tiêu.

“Bởi vì không oán không cừ, vô duyên vô cớ.”

Vì sao lại không muốn giết y? Bởi vì không oán không cừ, vô duyên vô cớ.

Nét mặt của Tư Mã Tiêu bỗng thay đổi, dường như y đang nhớ lại chuyện gì đó không tốt, thần sắc hơi dữ tợn: “trên đời này, muốn giết người, không cần oán thù, cũng chẳng cần duyên cớ.”

Liêu Đình Nhận: “...” Phải trả lời thế nào bây giờ, ta là công dân lớn lên trong xã hội pháp trị, thế giới quan chúng ta vốn không giống nhau cảm ơn.

Sát khí trên người Tư Mã Tiêu tỏa ra: “Ví như bây giờ, vô duyên vô cớ, không oán không cừ, ta muốn giết ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Miệng Liêu Đình Nhận lại tiếp tục không kiểm soát được: “Ta thấy cũng được thôi, dù sao ta cũng không đánh lại ngài.”

Liêu Đình Nhận nói xong lập tức cảm thấy bất lực, cái buff nói thật này bao giờ mới hết thế, hãy để cho nàng có một cơ hội để xin tha đi được không? Nếu nghe câu này xong, con rùa này cho

nàng một chương siêu sinh sớm thì không nói, nhưng nếu không chết thì nàng vẫn muốn tranh thủ cơ hội nhất mạng về.

Tay Tư Mã Tiêu giờ lên, rồi lại thông thả buông xuống: “Người muốn ta giết, ta lại không thích giết đấy.”

Ha... Người bị bệnh trung nhị à?

Vị tổ tông có vấn đề về thần kinh này tư duy rất ngoắt ngoéo, lúc thì muốn giết, tí thì chẳng muốn giết nữa, mà không chỉ không giết, y lại còn bảo với Liêu Đình Nhạn: “Ngày mai người qua đây hầu hạ.”

Liêu Đình Nhạn không hề muốn, nhưng tổ tông đã nói là không được phép phản đối. Ông ta giờ đang là sếp tổng đề đầu cưới cổ nàng, vì mạng sống, xã súc đành thỏa hiệp. Sếp bắt nàng sửa bản thiết kế mười lần, nàng có không muốn đi chẳng nữa thì vẫn phải xách mông đi sửa, tổ tông bắt nàng tới phục vụ, sao nàng dám không nghe.

Thế là nàng ù ù cạc cạc trở thành đồng nghiệp của đại hắc xà, đồng thời cũng trở thành người đầu tiên thành công đến phục vụ tổ tông trong cả nữ đoàn.

Chương 7: Hamster leo cầu thang

Nửa tháng trôi qua, nhân số của nữ đoàn trăm người giảm mạnh chỉ còn một phân nửa, phái tích cực muốn làm “vợ bé của sư tổ” cũng chỉ còn lác đác hai ba người. Hệ chương môn thuộc phái “muốn làm đồ đệ của sư tổ rồi có cơ hội thì xử y luôn” vẫn đang có mười mấy kẻ bám trụ lại. trên mặt trận, nhân số nhiều nhất là những người đến phụng dưỡng sư tổ, nhưng những kẻ ngày ngày sống trong mê mang thuộc phái “ta mông lung quá đây là đâu ta là ai” giờ sĩ số vẫn còn ba mươi, tụ vào một chỗ lo sợ sống qua ngày.

Những kẻ đã hi sinh ở hai phái đa số là tự dâng mình tới cửa. Số còn lại là do sợ ý phạm phải điều kiện tử vong, bị vị sư tổ ngày nào cũng lượn lơ quanh đây lấy mạng, cả Tam Thánh sơn giờ như một trò chơi sinh tồn cỡ lớn, trăm người đối đầu với một tên sát nhân.

Hiện tại chỉ còn lại năm mươi người ngày nào cũng phải thấy cảnh kẻ cạnh mình chết đi, đối mặt với lưỡi hái của cái chết, ai trông cũng tiều tụy xác xơ. Các nàng không biết lúc nào mình sẽ gặp phải tên sư tổ giết người như ma kia rồi chết trong tay y.

Ở đây mấy nàng không thể vận linh lực, muốn chống cự cũng không nổi. Hơn nữa kẻ các nàng phải đối mặt là sư tổ, chỉ sợ dù có linh lực đi chăng nữa thì đối với y, các nàng cũng chỉ như con tôm con tép, điều này càng làm mọi người áp lực hơn.

Tư Mã Tiêu rất nhạy cảm với cảm xúc của con người, sợ hãi, chán ghét, ghen tị, tham lam... Những cảm xúc tiêu cực đó, y dễ dàng cảm nhận được, hơn nữa cộng thêm cái khả năng đặc biệt của Tư Mã thị - chân ngôn chi thể, gần như kẻ nào cũng bị lộ trần trước mắt y.

“Con không dám đi gặp sư tổ đâu, sư thúc, ngài tha cho con đi!”

Mộc Nghê Sanh – người chỉ đạo mọi người giờ phút này sắc mặt rất khó coi, nói với nữ tử khóc sụt sùi đang quỳ trước mặt mình: “Người đang nói cái gì vậy, chẳng phải lúc trước chính người xin được đến đây phụng dưỡng sư tổ sao?”

Mặt nữ tử kia đầy hối hận: “Con không muốn nữa, sư thúc, con sợ lắm. Có phải sư tổ đã nhập ma rồi không? Nếu không vì sao ngài lại tàn sát những đệ tử trong tông môn như chúng ta đã man như thế. Ngài ấy có thể giết vài vị sư thúc sư tỷ, rồi ngài cũng sẽ giết luôn cả con mất!”

Tận mắt nàng trông thấy hai vị sư tỷ vì định trốn khỏi Tam Thánh sơn mà nổ thành hai bãi máu ở trên nền ngọc thạch rộng lớn. Ở đây kẻ có thể làm vậy ngoài sư tổ ra làm gì còn ai nữa, y luôn giết người một cách bừa bãi như vậy, chắc chắn là y đã ra tay. Vị sư tổ tàn nhẫn như thế, không hề giống hình tượng sư tổ trong lòng nàng.

Thấy sự sợ hãi trong mắt nàng ta, Mộc Nghê Sanh đen mặt vung tay áo lên: “Nếu sợ hãi thì không cần phải theo ta nữa. Ta sớm đã nói rồi, ta đến đây là vì sư tổ. Ngày nào ngài còn chưa tiếp nhận ta thì ngày đó ta sẽ không bỏ cuộc. Lũ nhát cáy các người ngay cả mấy khảo nghiệm như này thôi mà đã không chịu nổi, sao đủ tư cách lọt vào mắt xanh của ngài!”

Mộc Nghê Sanh là hậu bối đời đầu của chương môn, nàng biết được nhiều thứ hơn các kẻ khác. Bởi vì thiên tư thông minh, từ nhỏ Mộc Nghê Sanh đã lớn lên dưới gối chương môn, được ngài ấy tự mình dạy dỗ, bởi vậy nàng luôn thấy chương môn rầu rĩ ngóng về phía Tam Thánh sơn. Từ nhỏ nàng đã biết trong Tam Thánh Sơn có một vị sư tổ, sự tồn tại của y liên quan đến tồn vong mấy chục vạn năm của Canh Thần Tiên phủ, mà nàng lại chính là người được chương môn đặc biệt dạy dỗ vì vị sư tổ này.

Chưởng môn hi vọng một ngày nào đó nàng sẽ trở thành đệ tử của sư tổ, cho dù không thể trở thành đệ tử của y, chỉ cần được ở lại phụng dưỡng y thôi cũng được.

“Nếu con được sư tổ coi trọng thì Canh Thần Tiên phủ ta sẽ có cơ may được cứu. Nếu không, sợ là Canh Thần Tiên phủ rồi sẽ tan tành trong tay y.” Chưởng môn từng nói với nàng như thế.

Qua lời kể của chưởng môn, Mộc Nghê Sanh biết được Từ Tàng sư tổ là huyết mạch của tộc Phụng Sơn, biết được sự tồn tại của y là cấm kị, biết được thảm kịch y đã từng gây ra, biết được tính tình của y, nàng tự tin rằng mình hiểu sư tổ hơn bất kì kẻ nào ở nơi đây.

Trong suy nghĩ của nàng, giờ nàng đã được sư tổ đối đãi đặc biệt hơn nhiều. Trong những ngày qua, sư tổ thường sẽ ra tay giết người, ngay cả đối thủ lớn như Vân Tịch Nguyệt cũng bị giết chết, chỉ có mình nàng là còn sống. Ngày nào nàng cũng đến tòa tháp trung tâm kia, chờ đợi sư tổ trước cánh cửa không bao giờ được mở ra.

Nàng đã từng thấy sư tổ rất nhiều lần, nhưng nàng không vội tiến đến nịnh nọt, mà là dùng lòng thành của mình làm sư tổ cảm động, để y thấy được thành ý của mình.

Chưởng môn đã từng nói, trước mặt vị sư tổ này, muốn che dấu ý đồ của mình cũng vô dụng. Nàng chỉ có thể dùng trạng thái khiêm nhường nhất, thành kính nhất phơi bày lòng thành của mình ra cho y thấy. Mộc Nghê Sanh làm theo, sau đó nàng phát hiện, sư tổ không hề khát máu như trong suy nghĩ của kẻ khác, y sẽ không tùy tiện giết người. Người y giết hẳn đã phải gây ra chuyện gì đó, mà nàng, nàng không có những tâm tư như thế, sư tổ dù có trông thấy nàng quỳ gối dưới tháp thì cũng chưa một lần ra tay với nàng, y chỉ thích coi nhẹ hết thảy.

Càng ngày Mộc Nghê Sanh càng chắc chắn về suy nghĩ của mình, chỉ cần nàng tiếp tục kiên trì, rồi đến một ngày nào đó sư tổ sẽ động lòng.

Những người vốn kiên trì giống nàng giờ đây đã không còn muốn đến tháp trung tâm chờ đợi với nàng nữa. Chỉ vì mỗi khi thấy thấy mấy nàng ta, sư tổ sẽ trở nên mất kiên nhẫn, thỉnh thoảng còn ra tay giết một hai người. Cứ thế, dần dần chẳng còn ai dám mạo hiểm, chỉ còn mình Mộc Nghê Sanh là vẫn ngày ngày kiên trì.

Hôm nay, nàng như thường lệ đi đến tháp trung tâm, thẳng lưng quỳ trước cánh cửa đóng chặt.

Khi Liêu Đình Nhạn mang tâm trạng buồn khổ khi phải đi làm vào thứ hai của một xã súc tới tháp trung tâm, thì thấy lớp trưởng của nữ đoàn trăm người đang quỳ ở đó, thỉnh thoảng còn hô: “Đệ tử đến đây phụng dưỡng sư tổ, xin sư tổ hãy tiếp nhận đệ tử.”

Liêu Đình Nhạn: “...” không hổ là dũng sĩ, nàng đây còn hận không thể biến thành vô hình luôn, vị đại lão này lại còn chủ động tìm đến chỗ của vị tổ tông mưa nắng thất thường này, tố chất tâm lý không biết phải cao đến cỡ nào. Chẳng trách người ta lên đến tận chức lớp trưởng, cái tư tưởng giác ngộ này đúng là không chỉ để đó cho vui.

Nàng mà đổi được cho nàng ấy thì hay rồi, để cho người ta tới hầu hạ tổ tông họ.

Nhưng mà nàng cũng chỉ dám nghĩ thế thôi, việc này không đến lượt nàng quyết định. Tổ tông bảo nàng đến, dù có là đến chịu chết thì nàng cũng phải bò tới. Thế gian này là độc ác như thế đấy, kẻ muốn thì không được, kẻ không cần thì lại có.

Tiếng bước chân của nàng làm vị đại lão kia chú ý, đại lão quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đang chân thành như lửa phút chốc tràn đầy khinh thường.

“Người còn chưa chết cơ à.”

Liêu Đình Nhạn vốn còn muốn chào hỏi, giờ thì nghỉ luôn. Chẳng hiểu mấy người này nghĩ gì nữa, mỗi lần nhìn thấy nàng là lại nói câu này. Chết? không có đâu, nàng còn cố được một ngày nữa.

Nhìn nàng bước đến cửa lớn của tháp trung tâm, mắt Mộc Nghê Sanh thoáng chút kinh ngạc, ngay sau đó là đầy trào phúng. Dù cho kẻ này có thể sống đến tận bây giờ, hôm nay sợ là cũng táng thân nơi đây. Nàng không gọi Liêu Đình Nhạn lại, chỉ lặng lẽ chờ xem nàng ta chết thế nào.

Mấy ngày qua tất cả những người tùy tiện đến gần tháp trung tâm đều chết hết, có thể chờ đợi ở nơi này chỉ có một mình nàng. Trong lòng Mộc Nghê Sanh thấy hơi đắc ý.

Liêu Đình Nhạn chậm chạp lê bước đến cổng chính, cảm thấy bối rối, mặc dù tổ tông bảo nàng đi làm, nhưng thẻ nhân viên cũng chưa đưa nàng, giờ cổng đóng không vào được.

Nàng thầm nghĩ giờ mà bỏ về ngủ thì không biết hậu quả gì sẽ xảy ra, cuối cùng vẫn giơ tay gõ cửa.

Đằng sau vang lên tiếng cười đầy giễu cợt của Mộc Nghê Sanh. Tháp trung tâm của sư tổ là nơi người cứ gõ cửa là được vào sao.

Cửa mở.

Nhìn Liêu Đình Nhạn bình tĩnh đi vào trong cánh cửa đó, nụ cười khinh thường đầy ngạo mạn trên mặt Mộc Nghê Sanh phút chốc cứng đờ.

Sao lại thế này? Nàng ta đi vào được? Cánh cửa kia cứ gõ là mở được ư? Chẳng phải là sau khi Vân Tịch Nguyệt đến chộc giận sư tổ thì cánh cửa này đã không mở ra nữa sao! Tiểu đệ tử vừa nãy kia, vì cái gì mà nàng ta lại vào trong được?

Mộc Nghê Sanh nghĩ đến những người đã chết mấy ngày qua, lại nghĩ đến Liêu Đình Nhạn vừa mới vào trong ngay dưới mắt nàng, ánh mắt như muốn nứt ra, nàng đứng phắt dậy chạy về phía trước.

Vốn tưởng rằng mình là đặc biệt, lại đột ngột bị kẻ khác phá vỡ, nàng làm sao có thể chịu được. Lúc này nàng muốn theo vào trong, để xem xem rốt cuộc Liêu Đình Nhạn kia đang làm cái trò gì.

Ngay khi nàng chạm đến cánh cửa của tháp trung tâm, tức khắc Mộc Nghê Sanh hét thảm một tiếng, nổ thành một bãi máu.

Kết.

Liêu Đình Nhạn rung mình quay đầu lại, hình như vừa nãy em gái ở ngoài hét lên một tiếng đấy hả? Thế nhưng cửa cũng đã khép vào, nàng không thấy cảnh bên ngoài nữa.

Tổ tông mặt lạnh tanh đứng trên cầu thang như hồn ma thấy biểu cảm của Liêu Đình Nhạn, cười nhạt: “Kẻ đứng ngoài đã chết.”

“Người biết vì sao ta lại giết ả không?” Y quay người bước lên bậc thang, Liêu Đình Nhạn chỉ có thể nuốt nước bọt, gian nan bám theo.

“Những kẻ ta giết, đa số đều là những kẻ có dã tâm đầy ngu xuẩn trông rất chướng mắt, nên ta giết hết. Nhưng kẻ vừa nãy không như thế, cái gì ả cũng không có... một con rối được tỉ mỉ bồi dưỡng ra, đương nhiên chẳng có cái gì cả. So với những kẻ tham lam liếc mắt là biết được, ta còn ghét những con rối đã bị mất đi cả đầu óc lẫn linh hồn này hơn, ngay cả giết thôi cũng thấy lười, thế nhưng ả ta ồn ào quá, khiến ta thấy hơi phiền phức.”

Chẳng biết vì sao y lại thích thú kể cho Liêu Đình Nhạn nghe mấy cái này, lại còn tự xuống dẫn nàng leo cầu thang, trông bộ dáng rất hiền hòa.

Lần đầu tiên Liêu Đình Nhạn tới đây, chỉ leo đến năm tầng lầu thôi là

hết đường. Nhưng lần này khi đi theo tổ tông, nàng cứ leo mãi leo mãi, bò đến tận tầng thứ mười hai rồi mà còn chưa đến nơi.

Mệt mỏi quá, mệt thành chó luôn rồi, cái cơ thể yếu đến cỡ này mà còn tự xưng là người tu tiên à?

sự sợ hãi khi phải đối mặt với tổ tông và cảm giác buồn nôn khi nhìn thấy hiện trường giết người giờ đây đã bay biến hết sau khi leo xong mười hai tầng lầu, chẳng còn thừa lại chút gì. Lúc này nàng chỉ thấy rất mệt, sắp thẳng luôn rồi. Đứng ở đây còn khó chịu hơn là chịu trận ở bên ngoài.

Bước chân của tổ tông ở đằng trước vẫn rất nhẹ nhàng, ngay cả liếc cũng không thèm liếc một cái, Liêu Đình Nhạn vúi lấy lan can học dáng rùa bò theo, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt lên nhìn bóng lưng của tổ tông, tóc của y buông lơi, vừa đen vừa dài, quần áo vẫn là cái bộ hời trước.

Liêu Đình Nhạn có phần nghi ngờ từ trước tới nay y không thay quần áo bao giờ, nếu là như thế, chẳng phải vạt áo kéo lê trên mặt đất sẽ đầy bụi sao? Quần áo màu đen quả là chịu bẩn tốt.

Đúng lúc này Tư Mã Tiêu quay lại nhìn nàng một cái.

Liêu Đình Nhạn căng cơ mặt, chờ đã, y có buff nói thật, hẳn là sẽ không có thuật đọc tâm đúng không? Giờ nàng thấp thỏm y như lần đầu tiên đi phỏng vấn sau khi ra trường hồi xưa.

“Lá gan của ngươi hôm nay không to như hôm qua nhỉ, sợ đến thế cơ à.”

Liêu Đình Nhạn lau mồ hôi, thầm nghĩ vẫn ổn, vẫn là hôm qua sợ hơn nhiều. Hôm nay toát nhiều mồ hôi thế này không phải do sợ, chủ yếu là thấy mệt thôi.

“Ngươi sợ lắm sao?”

Liêu Đình Nhạn cảm giác miệng mình không thể khống chế được, trả lời: “không sợ lắm, là do leo cầu thang mệt quá.”

Cái con Khỉ này lại dùng buff nói thật! Cái buff này giờ cứ thấy có câu nghi vấn là bắt người ta phải trả lời sao!

Về mặt của Tư Mã Tiêu bỗng đầy quái dị.

“Mệt ư?” Chỉ với ngàn ấy tầng? Người của Ma Vực yếu đến mức này cơ à.

Liêu Đình Nhạn thấy được sự khinh thường hiện rõ trên mặt của tổ tông. Cảm xúc rõ ràng và dễ hiểu thế này, đây vẫn là lần đầu nàng trông thấy.

Leo thêm năm tầng nữa, Liêu Đình Nhạn hoàn toàn tê liệt. Nàng còn tưởng mình sẽ bị tổ tông mất kiên nhẫn xử lý, thế nhưng vị tổ tông như thấy hứng thú đứng chờ ở bên cạnh, dường như muốn xem nàng có thể bò được mấy tầng nữa.

Liêu Đình Nhạn chậm chạp leo lên cầu thang, cảm thấy vị tổ tông này y như mấy người rảnh rỗi xem hamster trèo cầu thang vậy.

Cuối cùng cũng leo được đến tầng hai mươi hai. Chỗ này vẫn là một không gian rất trống trải, hơn nữa lại bị đóng kín. Thứ làm người khác phải chú ý nhất trong phòng là ngọn lửa màu đỏ đang bốc cháy trên một đóa hồng liên. Ánh lửa bùng lên, chiếu sáng cả không gian.

Tác giả:

Sau này phải lắp thang máy.

Chương 8: Nhiệm vụ tưới hoa

Liêu Đình Nhạn bị ngọn lửa màu đỏ đỏ hấp dẫn, đấy là một ngọn lửa rất đẹp, phảng phất như có ma lực.

Bất tri bất giác nàng mê mẩn nhìn nó, bỗng nhiên lại thấy gáy lạnh toát, giật nảy người, lúc này mới định thần lại.

Tư Mã Tiêu khoát tay lên cổ nàng, nhiệt độ lạnh lẽo y như người chết. Y ấn cổ nàng, lùi về phía trước, Liêu Đình Nhạn chỉ có thể ghénn cổ, bị y đẩy đến trước đóa hồng liên..

Trung tâm ở tầng này chỉ có một ao nước nho nhỏ, trong hồ có một đóa hồng liên, trên đóa hoa ấy là một ngọn lửa đang rực cháy. Bằng thường thức nông cạn của Liêu Đình Nhạn đối với thế giới huyền huyền, nàng cũng có thể xác định được thứ này vô cùng quý giá. Thế nhưng Tư Mã Tiêu lại rất tùy tiện, sau khi kéo nàng tới trước mặt đóa hoa kia thì giơ tay vặt một cánh hoa xuống.

Liêu Đình Nhạn nghe thấy tiếng khóc huhu, nhưng tiếng khóc ấy chỉ vang lên một tí rồi lại im bặt.

Tiếng khóc của con nít? một ngọn lửa lại phát ra tiếng khóc của trẻ con? Nàng hoài nghi mình đang bị ảo giác.

“Biết cái này là gì không.” Tư Mã Tiêu vò nát cánh hoa kia, tiện tay ném xuống đất. Liêu Đình Nhạn lại mơ hồ nghe thấy tiếng nước nổ.

Liêu Đình Nhạn: “Ặc, hoa?”

Tư Mã Tiêu nhìn nàng đầy quái lạ: “Cái gì cũng không biết, thế mà bọn chúng cũng cho người đến đây?” Ma Vực quả nhiên là càng ngày càng suy tàn.

Liêu Đình Nhạn: “Đúng vậy, không ai nói gì với ta cả.” thực ra cũng là do sư phụ và các sư huynh không có nhiều tin tức lắm, bọn họ cũng không biết nội tình, nếu đã biết sớm thì có phải giả chết nàng cũng không muốn tới đây làm gì.

Tư Mã Tiêu không muốn giải thích, chỉ nói: “Cái này, ngày nào người cũng phải tới đây tưới nước cho nó.”

Liêu Đình Nhạn: Người nghiêm túc đấy à? Mặc dù dưới ngọn lửa này có đóa hoa thật, cơ mà đỉnh hoa có đốm lửa, tưới nước vào không sợ nó tắt ngúm hả?

Nhưng Tư Mã Tiêu không hề giống như đang nói đùa, thậm chí nói xong thì bỏ đi ngay, để kệ nàng ở chỗ này. Ông chủ vô lương trong ngày đầu tiên nhân viên nhậm chức đã quăng một cái nhiệm vụ không đầu không đuôi ra, rồi nghênh ngang bỏ đi! Đồ lãnh đạo cầu bức không có lương tâm!

Liêu Đình Nhạn không dám đuổi theo, chỉ đành to đầu mà nhìn ngọn lửa hình như đàn càng ngày càng to ra kia. lát sau, nàng nhận ra đây không phải ảo giác của mình, khi thân ảnh của tổ tông biến mất, đốm lửa bé tí teo teo kia to ra gấp đôi, trông như một con nhurọc kê đang co đầu rút cổ đang đứng dậy.

Ngọn lửa đột nhiên to ra đốt trụi một nhúm tóc trước ngực Liêu Đình Nhạn.

Mà ngọn lửa kia trông còn có vẻ rất đặc ý lắc lắc? đặc ý? Liêu Đình Nhạn lại lần nữa hoài nghi mắt mình có vấn đề. Chỉ là nàng không do dự nữa, bảo tưới nước thì tưới nước thôi.

Ao nhỏ dưới hồ liên liên có nước, nàng lấy một ống trúc trong túi gấm

ra mức nước Khi đang chuẩn bị giội vào chỗ ngọn lửa, ai ngờ đốm lửa bỗng bùng lên, giữa ngọn lửa toác ra một vết như cái miệng, vết nứt phun một ngọn lửa về phía Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn vội ngồi thụp xuống, đồng thời nhanh chóng giội nước lên ngọn lửa. Chỉ thấy phụt một cái, ngọn lửa bỗng oa oa gào khóc.

“Khốn nạn! Khốn nạn, mi dám giội ta! Ta phải thiêu chết mi!” Thanh âm như cái xấu tính đứa bé con, là cùng tổ tông khác biệt hung pháp.

Liêu Đình Nhạn: Thế giới huyền huyền, ngọn lửa biết nói chuyện cũng là bình thường, đừng hốt hoảng, bình tĩnh nào tôi ơi, tôi vẫn ổn mà.

“Phụt — —” ngọn lửa kia trông rất phần nổ, phụt phụt phụt phun lửa liên tục, vô cùng phách lối.

không ngờ được là đi tưới hoa thôi mà cũng nguy hiểm tính mạng. Liêu Đình Nhạn nhảy ra xa, ngồi nghĩ cả buổi, cuối cùng móc cái bình tưới nước hình hồ lô trong túi giấu ra.

Ngại quá, Thanh Cốc thiên, chuyên ngành trồng trọt. Làm đệ tử của Thanh Cốc thiên, chủ nhân nguyên bản của thân thể này cũng có một bộ dụng cụ làm vườn, mặc dù nàng ta hình như chẳng bao giờ đụng tới, thế nhưng vị chủ nhân hiện tại gần như mang cả nhà theo người cuối cùng cũng tìm thấy đất dụng võ của nó.

Nàng lấy nước, cầm bình hồ lô nhắm thẳng vào ngọn lửa mà phụt, tiếp theo là cúi người xuống tránh công kích của ngọn lửa, rồi lại đứng dậy phụt một cái — — tưới bông mà mà trông như đang đánh du kích.

Ngọn lửa từ trạng thái phách lối phần nộ nhanh chóng biến thành tình trạng khóc thút thít. Nó đánh không lại thì đầu hàng ngay lập tức,

rất biết co biết duỗi, đồng thời còn dùng giọng điệu vô cùng đáng thương nói: “Đừng tưới ta nữa, ta khó chịu lắm hức hức hức.”

Vừa nói nó còn cố ý khục khựa ho vài cái, hai nhúm lửa lách tách bật ra từ cái khe của ngọn lửa. Ấy, tưới nhiều nước quá thẳng nhãi này không phun lửa nổi nữa.

Liêu Đình Nhận cất bình phun hồ lô đi, thầm nghĩ không biết nhiệm vụ tưới hoa hôm nay đã được tính là xong chưa.

Lúc này, ngọn lửa lại nói với nàng: “Ta chưa gặp mi lần nào, lâu lắm rồi ta không thấy ai khác. Mi là ai, sao lại bị kẻ kia mang tới đây?”

Lúc nhắc đến “kẻ kia”, giọng của ngọn lửa lí nha lí nha, như sợ bị nghe thấy.

Tới đây lâu như thế, Liêu Đình Nhận còn chưa nói chuyện tử tế được với ai. Sắp thành tự kỉ tới nơi rồi, bây giờ dù trước mặt là một ngọn lửa, nàng vẫn tiếp chuyện: “Ta mới tới đây thôi, là đến phụng dưỡng sư tổ.”

Ngọn lửa bỗng nhiên bùng lên: “Mi là đệ tử của Canh Thần Tiên phủ! Ta biết mà, chắc chắn sẽ có người đến cứu ta ra khỏi tay kẻ kia. Tốt tốt, nếu mi đã là đệ tử của Canh Thần Tiên phủ, vậy thì lần sau mi không được tưới ta nữa!”

Lại là lục đục nội bộ trong công ty à, sếp tổng giao việc cho nàng, đại khái là ảnh hưởng đến lợi ích của các nhân viên khác. Thế là người này đứng ra uy hiếp không cho nàng làm như vậy, thì ra kịch bản nàng đang cầm trên tay là sống sót nơi thương trường sao?

Liêu Đình Nhận: “Nếu không tưới nước cho người nữa, ta phải nói sao với sư tổ bây giờ?”

Ngọn lửa như đang ưỡn lưng, hùng hồn nói: “Chẳng phải mi là nữ nhân của y sao! Nhõng nhẽo với y vài câu là xong!”

Liêu Đình Nhạn: “???” Từ từ đã? Xin hỏi nhà người rút cái kết luận này ở đâu ra đấy?

Ngọn lửa: “Người y dám mang đến đây chắc chắn phải là người của y. Mi lại là nữ nhân, vậy thì người chính là nữ nhân của y, còn thắc mắc cái gì nữa. Kẻ đưa mi tới đây không dặn dò mi cái gì à, mau nhanh chóng thu phục y đi, ta không thể chịu đựng nổi cuộc sống này nữa rồi hu hu hu!”

không hổ là lửa của tổ tông, bị thần kinh y chang. Nghe nói họ bị nhốt ở đây năm trăm năm rồi, xem ra bệnh tình đã rất nguy kịch. Liêu Đình Nhạn không quan tâm đến ngọn lửa này nữa, quay trở lại tưới nước cho nó.

So với thể lực tà ác chỉ biết phun lửa, nàng vẫn phải cúi đầu trước thể lực tà ác hơn là tổ tông, môi trường trong công ty tà ác vậy đó.

Ngọn lửa bị nàng phun nước đến oa oa kêu loạn, bắt đầu mắng chửi.

“Tur Mã Tiêu cái đồ vô lương kia! Đồ khi sư diệt tổ, đồ đại nghịch bất đạo! Người điên rồi, người tưới tắt ta người cũng chết theo thôi! Còn cái đồ nữ nhân thối nhà mi kia nữa, dám tưới ta, chờ khi ta khôi phục rồi ta sẽ đốt mi thành tro, ụp vào mặt tên Tur Mã Tiêu hỗn đản kia!”

Liêu Đình Nhạn nghe nó mắng “Tur Mã Tiêu”, đoán rằng đây có lẽ là tên của tổ tông.

Bỗng nhiên, ngọn lửa im bật.

Liêu Đình Nhạn nhận ra gì đó, quay đầu lại, quả nhiên trông thấy tổ tông mặc áo bào đen từ đầu đến chân đang đứng ở cửa. Nét mặt của y đầy táo bạo, chớp mắt đã tốc biến đến đây, vật từng cánh hoa dưới ngọn lửa kia, đúng sáu cánh, mỗi một cánh hoa lìa bông là Liêu Đình Nhạn lại nghe thấy tiếng ngọn lửa kia nức nở, trong tiếng thút thít ấy còn có cả đau đớn như cắt da cắt thịt.

Ở trước mặt tổ tông, ngọn lửa phách lối này không dám bức bức như vừa nãy nữa, trông nhợc khí cực kì.

Tư Mã Tiêu vật hoa xong thì lại bay đi như hồn ma.

“Hức hức hức, hoa của ta, mấy cánh hoa ta khổ lắm mới nuôi được.” Ngọn lửa bắt đầu thút thít, hung ác nói với Liêu Đình Nhạn: “Mau giúp ta, ta sẽ cho mi thứ tốt! Kẻ nào đi theo cái tên điên như Tư Mã Tiêu cũng không có kết cục gì tốt đâu, dù mi có giúp y, sau này chắc chắn y sẽ giết mi. Nhưng nếu giúp ta, ta có thể cho mi rất nhiều bảo vật, có thấy hồng liên của ta không, một cánh hoa bằng tu vi ngàn năm, chỉ cần giúp ta, ta sẽ cho mi hai mươi cánh hoa!”

Liêu Đình Nhạn: “...” Ngọn lửa này thiếu năng à? Cũng chẳng trách, dù sao đây cũng chỉ là một ngọn lửa, mà lửa thì lại không có não.

Nàng nhặt sáu cánh hoa mà Tư Mã Tiêu mới tiện tay vứt dưới đất lên, còn có cả cánh lúc đầu y bóp nát, hết thảy bảy cánh, gói ghém kĩ lại.

“Cảm ơn, giờ ta đã biết đây là bảo bối.” Coi như là tiền lương vậy.

không ngờ là sẽ có lương, Liêu Đình Nhạn lập tức cảm thấy đầy phần chấn. Mặc kệ là công việc gian nan cỡ nào, chỉ cần có lương đầy đủ, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, xã súc luôn là tuân theo nguyên tắc này.

Ngọn lửa phẫn nộ: “Chỉ cần mi giúp ta, ta sẽ cho mi nhiều hơn. Mi phải biết, trên đời này trừ Tư Mã Tiêu ra, chỉ có ta mới hái được cánh hồng liên!”

Liêu Đình Nhạn: “không cần.” Lòng người không đủ rắn nuốt voi, bảo bối như thế này có cho dùng nàng cũng không dám. Mấy cái như tu vi ngàn năm, nghe thôi đã thấy nguy hiểm, nhớ đâu cứ dùng bừa rồi bổ quá mà chết ngắc ra đấy thì tính sao giờ, mấy cái kịch bản thế này

trong tiểu thuyết bao la.

Ngọn lửa vẫn tiếp tục diễn thuyết, giống y như đa cấp, Liêu Đình Nhạn lôi bịt tai tự chế ra, nhét vào trong lỗ tai.

Nhiệm vụ tưới hoa đã hoàn thành, chắc là nàng có thể nghỉ giữa ca một tí. Người lúc nào cũng mang cả giường chiếu theo mình là có thể tự do nghỉ ngơi tắm nắng thế này đây.

Lúc này đại hắc xà bò vào, nó trông thấy người cho ăn mới tìm được gần đây, rất là vui vẻ. Mà ngọn lửa kia nhìn thấy hắc xà thì hét ầm lên.

“Con rắn cầu bức này! Cút ngay!”

Đại hắc xà bò đến cạnh ngọn lửa, uống nước ùng ục, sau đó ngẩng đầu lên phụt hết nước trong miệng vào chỗ đốt lửa.

thì ra công việc của đồng nghiệp Tiểu Hắc cũng là tưới hoa, Liêu Đình Nhạn đã get.

Ngọn lửa bị tưới hai lần y như hùng hài tử bị bắt nạt, khóc lóc gào thét, hét: “Nữ nhân kia đã tưới ta thì chớ, cái con rắn ngu dần như mi mà cũng dám tưới ta à!”

Đại hắc xà lại phun nó một đợt nữa, mãi đến khi nó xiu xuống thì mới chậm chạp bò tới cạnh Liêu Đình Nhạn, cái đầu khổng lồ ừn ừn tay nàng.

Liêu Đình Nhạn: “...” Đại ca à, ca là rắn chứ không phải là chó đâu.

Nàng lấy cái thau của đại hắc xà ra, đổ trực dịch vào cho nó. Đại hắc xà vui vẻ uống trực dịch, Liêu Đình Nhạn hỏi nhỏ: “Đại ca, ca có biết lúc nào là đệ được về không?”

Đại hắc xà ùng ục ùng ục.

Liêu Đình Nhạn tê liệt: “Thôi được rồi, chờ lát nữa đã. Leo cầu thang mệt muốn chết, ta phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Chẳng biết có phải đại hắc xà thông minh đột xuất hay không, nó thè lưỡi rắn. Quay đầu bò ra ngoài, còn quay lại xè xè với nàng. Liêu Đình Nhạn cất đồ vào rồi đuổi theo, bị đuôi rắn nhấc lên thả lên lưng nó.

Đại hắc xà hay chở Tư Mã Tiêu như thế này, đã quen với việc có người ngồi trên lưng. Thế nhưng đây lại là lần đầu Liêu Đình Nhạn ngồi kiểu “xe” cuồng dã như vậy, có chút say xe.

Hắc xà chở nàng ra bên ngoài, băng qua từng cây cột cao cao và những cửa sổ mở rộng. Nàng đang ở một nơi rất cao, ngoài cửa sổ chính là những xích sắt to nặng giăng khắp nơi, còn có cả ngọc bài đang lơ lửng. Bọn nó tản ra khí tức làm kẻ khác thấy ngột ngạt, Liêu Đình Nhạn chắc chắn mấy thứ này được dùng để nhốt sư tổ đại ma đầu kia, nơi này đúng như suy đoán của nàng, là một nhà giam.

Liêu Đình Nhạn thấy hơi hoảng hốt, mới thất thần một thoáng, nàng đã bị chở đến một gian phòng. Gian phòng này cũng rất trống trải, chỉ có thêm vài thứ so với những nơi khác là trường kỷ cùng giá đỡ, cả giường và một cái hồ hình chữ nhật.

Trong hồ đang lớn vồn khí lạnh, kéo nhiệt độ cả phòng xuống, mà ở giữa hồ đang có một người. Vạt áo đen rộng và mái tóc đen như tảo biển tản ra trên mặt nước, làn da quá tái nhợt hiện ra vẻ yếu dị sắc lạnh, cổ áo mở tung lộ ra xương quai xanh cùng một mảng ngực, trông như một con thủy yêu có thể câu hồn đoạt phách.

Thậm chí Liêu Đình Nhạn còn trông thấy hai điểm ở ngực sư tổ... không được, Chết mất thôi! Hai tay nàng đột nhiên bấu chặt vào vảy đại xà, túm đầu nó về đằng sau. Chuồn mau, nếu bị phát hiện đang nhìn lén tổ tông tằm là chết ngắc luôn đấy! Cái đồ tâm cơ rắn nhà mi, có phải đang cố ý muốn hãm hại đồng nghiệp

hay không!

Đại hắc xà không biết nàng đang sợ cái gì, nghi hoặc xè xè hai cái. Liêu Đình Nhạn trơ mắt nhìn tổ tông đang ngâm mình trong hồ bị đánh thức, mở mắt, ngồi dậy nhìn các nàng.

“Sur tổ, con đã tưới nước cho hoa xong. Ngài xem, con đã tan làm được chưa ạ?” Liêu Đình Nhạn dùng thanh âm dịu dàng nhất đời này của nàng hỏi.

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nàng một lúc, mãi đến khi nàng rợn hết cả tóc gáy lên thì mới chậm rãi ừ một cái. Y nhìn con rắn ngu bị Liêu Đình Nhạn vừa lôi vừa kéo đi ra ngoài, bỗng dưng bật cười.

Chương 9: Cá muối gào thét

Đại hắc xà không được thông minh cho lắm, chở Liêu Đình Nhạn đến phòng sếp lại gặp đúng lúc sếp đang tắm rửa, tí nữa thì lật xe, để Liêu Đình Nhạn phải hoài nghi không biết có phải đồng nghiệp hắc xà này muốn mượn đao giết người, xử lý đồng nghiệp mới là nàng đây không.

Nhưng mà sau mấy ngày quan sát, nàng rút ra kết luận, trí thông minh của con rắn này cùng đẳng cấp với con Đại bảo bối mà bạn cùng phòng cũ của nàng nuôi. Việc có độ khó cao như đấu đá nơi văn phòng như thế này rất khó mà làm được với cái đầu của nó, thế nên nàng đơn phương tha thứ cho hành vi hắc xe của nó, vẫn cho nó ít thức dịch mỗi khi nó đến xin ăn.

Ai cũng phải ăn, ăn vật khi đang làm việc là phải chia sẻ với đồng nghiệp.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Liêu Đình Nhạn đã quen với công việc mới này. Đồng nghiệp dễ mến, ông chủ còn thường xuyên vắng mặt, đối tượng công tác tuy vừa thích chửi bới vừa thích phun lửa nhưng nhìn chung vẫn dễ giải quyết. nói tóm lại là không có gì là nàng không hài lòng cả, hạn chế duy nhất là đừng đi làm quá gian lao, hai mươi tầng lầu kia nàng trèo đến độ sống dở chết dở.

Ba ngày, Liêu Đình Nhạn đã không chịu nổi cái cảnh này nữa, cuối cùng đành phải nghĩ cách giải quyết — — nàng chuyển hết đồ đạc của mình lên tầng 22, sinh hoạt ở tháp trung tâm luôn, bớt đi nỗi đau khổ ngày ngày bò cầu thang.

Mặc dù nàng cũng sợ vị tổ tông kia, nhưng sự sợ hãi có thể quen dần hoặc vượt qua được, chứ mệt thì không.

Ngày đầu tiên dọn vào tầng 22, nàng còn lo rằng sư tổ sẽ nổi giận, dán nàng lên tường làm bích hoặc, kết quả là người ta còn chẳng thèm quan tâm nữa là.

Hôm đó là trăng non, Liêu Đình Nhạn nằm trên giường nhìn ánh trăng mờ nhạt ngoài cửa sổ, ánh trăng gần như biến mất mập mờ trong tầng mây mờ ảo.

Nàng bố trí chỗ sinh hoạt của mình ở một góc hẻo lánh, vừa thoáng vừa sáng sủa, phong cảnh cũng đẹp. Từ sự khấn trương hồi đầu, đến trạng thái tê liệt như bây giờ. Nnagf đã thờ ơ với xiềng xích khổng lồ ở bên ngoài, trước khi ngủ vẫn có thể nằm ngấm trăng. Có lẽ tiềm lực của con người là vô hạn, năng lực thích ứng cũng là số một.

Đêm nay trời không có gió, dù có mở cửa sổ ta, cũng chỉ có thể cảm nhận được hơi nóng phả vào. Liêu Đình Nhạn bỗng thấy người bồn chồn, vậy nên dù đã qua giờ đi ngủ từ lâu, nàng vẫn còn ngồi đó ngẩn người.

“Hôm nay là trăng non.” Ngọn lửa gần đó đột nhiên nói, giọng nói non nớt đầy hưng phấn: “Năm trăm năm qua, Tam Thánh Sơn cuối cùng cũng gặp trăng non.”

Từ sáng sớm nay đã thế, ngọn lửa này không giận dữ uy hiếp như ngày thường nữa mà trầm mặc hơn. Liêu Đình Nhạn tưới nước cho nó, nhận ra nó nhỏ hơn ngày thường nhiều. Giờ, nàng quay sang, thấy ngọn lửa đã nhỏ càng thêm nhỏ, nếu so sánh nó với ngọn lửa bình thường, vậy thì tình trạng hiện giờ của nó đang rất tệ. Thế nhưng nó không hề thấy sợ hãi, trái lại ngử khí đầy chờ mong,

Nó đang mong chờ cái gì?

Liêu Đình Nhạn bỗng thấy rợn người, có hàn ý tràn vào từ cửa, một thân ảnh tối đen xuất hiện ở đó, vì y, không khí nóng bức vừa nãy lập tức giảm mạnh.

Sao sư tổ lại đến vào giờ này?

Liêu Đình Nhạn từ trạng thái tê liệt chuyển ngay sang trạng thái căng thẳng, thậm chí không tự giác được bắt đầu nín thở. Tư Mã Tiêu vẻ mặt tăm tối lạnh lẽo bước vào, bờ môi đỏ tươi nhếch lên.

thật ra hồi trước Liêu Đình Nhạn cũng một lần nhìn thấy vị tổ tông này bỗng xuất hiện giữa đêm, chính là cái lúc mà đại hắc xà vì muốn uống trúc dịch mà làm nàng tỉnh. Khi vô tình liếc qua cửa sổ, nàng hai lần nhìn thấy Tư Mã Tiêu. Khi ấy y cũng mặc một thân đen kịt thế này, lướt trên khoảng đất làm bằng ngọc thạch mệnh mệnh như một du hồn. Y đi xuống Tam Thánh Sơn, đến khoảng cách nhất định thì dừng bước, nhìn ra phương xa, xiềng xích quấn quanh tháo trung tâm theo mỗi bước chân y đều sẽ rầm rầm lay động. Đứng đấy một lát, y lại quay về, áo bào tung bay theo bước chân y như mảng mây đen.

Tư Mã Tiêu hiện tại, cũng có cảm giác áp lực như thế. Y đi tới trước ngọn lửa, vươn tay, cầm nó xuống.

Ngọn lửa rực cháy vô thanh vô tức lan tràn toàn thân y, rồi lấy tốc độ nhanh chóng dung hòa với y.

Liêu Đình Nhạn nhìn cảnh tượng kỳ dị này, len lén kéo tấm thảm bên dưới lên, che kín người mình lại. Hơi lạnh quá nhiều, đến giờ vẫn còn thấy rét.

Chẳng biết có phải do hành động của nàng hay không, Tư Mã Tiêu quay phắt về phía nàng.

Liêu Đình Nhạn: "...” Hãy xem tuyệt chiêu giả chết của ta đây.

trên trán Tư Mã Tiêu xuất hiện một ấn kí hình ngọn lửa, dung hợp một ngọn lửa mà khí chất vẫn âm trầm lạnh lẽo, giống y hệt ma đầu giơ tay là giết người. Liêu Đình Nhạn hé mắt nhìn y, không dám động đậy.

Tư Mã Tiêu giơ tay lên.

Hái đoá hoa trơ trọi trong hồ đi.

Liêu Đình Nhạn: "...” Chắc ngọn lửa nóng tính kia sẽ khốc thét mắt, đợi đã, đừng bảo cái hồ nước xanh biếc này là nước mắt của nó đấy nhé.

Tư Mã Tiêu cầm đoá Hồng Liên kia, đến gần Liêu Đình Nhạn, cuối cùng đặt móng ngồi xuống giường nàng.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy đoá hồng liên kia phớt qua mặt nàng, một mùi thơm ngát thoang thoảng chui vào mũi, khiến cho nàng bỗng tỉnh táo hơn gấp trăm lần, y như vừa uống xong ba thùng bò húc vậy.

"Biết cái này là gì không?"

Tư Mã Tiêu ngồi trên giường nàng đứng đưa đoá sen hồng xinh đẹp kia.

Liêu Đình Nhạn phát hiện mình lại trúng cái BUFF nói thật của thằng cha này, thân bất do kỷ thành thật trả lời: "Hoa sen màu đỏ."

Tư Mã Tiêu: "Sai, đây là Phụng sơn huyết Ngưng hoa."

Y lại hỏi: "Người có biết tác dụng của nó là gì không?"

Liêu Đình Nhạn tiếp tục hỏi gì đáp nấy: "Biết, một cánh hoa ngàn năm tu vi."

Tư Mã Tiêu tùy ý đùa nghịch đóa hoa trong tay: “Đúng, một cánh hoa ngàn năm tu vi. Thế nhưng, nếu như không có máu của ta làm thuốc dẫn, dù là chỉ ăn một chút xiu, cũng sẽ bị nổ tung thành một bãi máu.”

Mồ hôi lạnh của Liêu Đình Nhạn chảy ròng ròng, cảm ơn bản tính cá muối, cái này nàng chỉ dám để ngấm chứ không dám ăn, nếu ăn rồi chắc giờ đã sớm biến thành bãi máu tung tóe rồi.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, trong mắt y có sự mê hoặc kì dị, y lại hỏi: “Người có muốn giết ta không?”

Vấn đề này hình như hồi trước người cũng hỏi một lần rồi. Chẳng lẽ trông ta giống kẻ cuồng sát lắm hả? Liêu Đình Nhạn nằm liệt ở đó phát ra thanh âm của cá muối: “không muốn.”

Tư Mã Tiêu bỗng bật cười, ném đóa hồng liên trong tay cho nàng: “Cho người đấy.”

Mặc dù là bảo bối, nhưng cmn ta có dùng được quái đâu! Liêu Đình Nhạn đỡ lấy đóa hoa, thầm ca thán. Cái thằng sếp ngu xuẩn này, cho nàng một cái rương, lại không thém cho chìa khoá, đây chẳng phải là giỡn mặt với nàng à.

Tư Mã Tiêu chống cằm, đột nhiên hỏi nàng: “Có phải người đang thầm chửi ta không?”

Liêu Đình Nhạn: “Đúng thế đó.”

Á á á a BUFF nói thật giết ta!

Tư Mã Tiêu không cho nàng một chường, không biết cái công tắc nào của y bỗng lệch pha, ngồi cạnh nàng bắt đầu cười rộ lên.

Đêm nay sếp bỗng thân thiện quá chừng, Liêu Đình Nhạn sợ, núp trong cái chăn bí mật quan sát, nơm nớp lo sợ hỏi: “Ngài... Sao vậy?”

Tư Mã Tiêu: “Có phải thấy hôm nay ta dễ tính lắm không? Người nghĩ vì sao ta bỗng dễ dãi thế?”

Liêu Đình Nhận phát hiện BUFF nói thật biến mất, nàng cẩn thận suy nghĩ một lát, thử thăm dò hỏi: “Bởi vì ta sắp chết?” Trừ cái đó ra, nàng chẳng còn nghĩ ra ý nào khác.

Tư Mã Tiêu cười quái dị: “Người đoán đúng rồi, thông minh đấy.”

Liêu Đình Nhận: “...” À há.

Tư Mã Tiêu bỗng vung tay lên. Trong tiếng gió vun vút, giữa hư không bỗng có người kêu lên, không chỉ là một người, nghe giọng hình như là có vài ba kẻ.

Liêu Đình Nhận nhìn thấy mấy thân ảnh thướt tha xuất hiện, rơi vào một góc điện. Liêu Đình Nhận cũng có chút ấn tượng với mấy nàng, hình như đều thuộc nửa đoàn trăm người cả. Mấy vị tỷ muội này trâu bò đến thế cơ à, lúc nàng còn đang run sợ dưới cái bóng của tổ tông, mấy nàng đã âm thầm xuất chiêu.

Tuy rằng hình như đang ở trong thế bị động, Tư Mã Tiêu vẫn ngồi im trên cái giường của Liêu Đình, chỉ hơi phẩy tay thôi, mấy người kia đều phải chật vật lùi về sau, mắt ai cũng lóe ra vẻ sợ sệt và kinh ngạc.

“Sao lại thế này, chẳng phải giờ là lúc y suy yếu nhất sao!” một cô nương trẻ tuổi thốt lên.

“Đừng lùi lại, lên đi!” Em gái dẫn đầu thấy chết không sờn phi đến. Ba người sau lưng nàng nhìn nhau, cũng xốc lại tinh thần, rút linh kiếm ra.

Theo Liêu Đình Nhận thấy, tình hình cũng không căng thẳng mấy. Bởi vì vị tổ tông ngồi cạnh nào còn đang thả hồn đi nơi khác, còn hơi chán chường kéo cái chân của nàng ra lau tay. Liêu Đình Nhận chỉ

chớp mắt một cái, mấy em gái khí thế bưng bưng kia đã bay vào mấy cây cột, hộc máu.

Liêu Đình Nhạn im lặng phủ cánh hoa trên tay lên mắt.

Nàng nghe thấy Tư Mã Tiêu nói: “Ta ở đây bị nhốt năm trăm năm, tu vi bị áp chế, ngày ngày chịu tra tấn. Giờ đang là đêm trăng non đầu tiên, chính là thời điểm ta yếu nhất, muốn ra tay, qua đêm nay, sẽ không còn cơ hội nào nữa.”

Lần đầu tiên thấy kẻ lại tự khoe nhược điểm của mình ra, Liêu Đình Nhạn cảm thấy vị tổ tông này đầu óc bị chập mạch thật, hoặc là y phách lối đến độ thiếu giết thiếu đánh. Trong lúc nàng đang thầm phun tào, bỗng nhiên nàng cảm thấy sát khí mãnh liệt ào tới, ép người không thở nổi.

“Sur thúc, đắc tội.” một nữ tử áo trắng xuất hiện trong hư không, nàng cung kính thi lễ với Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhạn đã từng gặp nữ tử này, đây cũng là một vị trong nữ đoàn trăm người. Nàng nhớ là nữ tử này không nổi bật lắm, lúc mới vào vai vế cũng không cao. Thế nhưng giờ nàng lại nghe thấy người ta gọi sư tổ là sư thúc, cũng hiểu được vai vế của vị tỷ tỷ áo trắng này không phải dạng thường, lại còn cùng thế hệ với cả chương môn. Những người cùng thế hệ với chương môn, tu vi cũng phải từ Hợp thể trở lên, mấy người tài ba trâu bò thế này mà lại phải cải trang thành một đệ tử nhỏ trà trộn vào đây?

Hình như mục tiêu vẫn là để giết Tư Mã Tiêu, tình hình của tập đoàn này đúng là phức tạp.

“Mặc dù sư thúc là mệnh mạch của Canh Thần Tiên phủ, nhưng sư thúc giết sư phụ ta, thù này ta không thể không báo. Chờ đến lúc giết được sư thúc rồi, ta sẽ đi nhận tội với chương môn.” Vị đại lão nói xong, sát chiêu cũng lập tức triển khai.

Chẳng phải ở đây không vận được linh lực à, sao mà mấy người vẫn chiến máu thế! Vì Liêu Đình Nhạn ngồi gần Tư Mã Tiêu quá nên cũng bị ảnh hưởng, vô tội lẫn vào chiến trường, nội tâm đầy đmm chạy qua.

Tư Mã Tiêu vung tay áo, cuồng phong nổi lên, cuốn nát ngàn vạn lợi kiếm đang lao tới, còn bắn vô số mảnh vỡ ra xung quanh.

Vị tỷ tỷ kia dù không thành công, nhưng ánh mắt lại sáng bừng lên, vui vẻ nói: “Quả nhiên tu vi của ngươi đã tổn hao đi nhiều!”

Chiêu thức phát càng rào rạt hơn, thế nhưng Tư Mã Tiêu chỉ ngồi chỗ đó cảm nòng nọc lại, vẫn giữ nguyên biểu cảm cười như không trên mặt, lại thêm chút u ám chán chường. Liêu Đình Nhạn yên tĩnh như gà, ngay cả thở thôi cũng không dám.

“Phụt — — “

Nữ tử áo trắng bay ra ngoài, khả năng là bị trọng thương, không đứng dậy nổi. Với tu vi của mấy nàng bây giờ, hô phong hoán vũ, di sơn đảo hải là chuyện bình thường, Nhưng mà ở đây, chỗ này là đặc biệt, nàng bị quản chế rất nhiều. So với nàng, Tư Mã Tiêu còn bị quản chế nhiều hơn, nhưng dù có thế nàng vẫn không thể đến gần y được. Nữ tử áo trắng phần hận hộc máu, không cam lòng.

“Ngươi... thật ra ngươi không hề nguyên khí đại thương, cũng không ảnh hưởng bởi trắng non. Ngươi là cố ý, cố ý dụ chúng ta đến nơi đây.” Nữ tử áo trắng khàn giọng nói: “Ta còn tưởng rằng, ngươi không có phát hiện chúng ta. Giờ xem ra, ngươi đã sớm biết, ngươi cố ý. Đáng thương ta, phải làm trâu làm ngựa.”

“Ngươi sai rồi, quả thật ta nguyên khí đại thương, hôm nay là ngày ta yếu nhất. Nếu muốn giết ta, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, chỉ là...” Tư Mã Tiêu cười: “Dù cho ta có yếu đến thế này, đối với ta các ngươi vẫn quá yếu.”

Liêu Đình Nhận: Tổ tông à, sắp ời, lúc ngài nói lời thoại ngầu lòi này
khóe miệng đang chảy máu đấy ạ.

Chương 10: Quá ngẫu quá nguy hiểm

Liêu Đình Nhạn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn máu chậm chậm chảy ra từ khóe miệng tổ tông, y bị thương à?

Tư Mã Tiêu giơ tay lên, quệt vết máu bên miệng đi, cười bất cần nhìn nữ tử áo trắng đối diện: “Năm ấy ta gần như giết sạch trưởng lão và cung chủ ở Canh Thần Tiên phủ, hiện giờ chỉ mình ngươi mà cũng dám giết ta, đúng là nằm mơ nói mộng.” Trong lời nói của y hoàn toàn bỏ qua mấy em gái không chịu nổi một chiêu nằm góc kia.

Xem ra, đây là hai nhóm em gái bối cảnh khác biệt hoàn toàn.

Nữ tử áo trắng khó khăn bò dậy, nàng lấy một bình ngọc trong tay áo ra, nuốt một viên đan trong đó, thân thể nhanh chóng khôi phục lại, thậm chí còn nguy hiểm hơn trước đó mấy phần, nàng còn rút ra một thanh trường kiếm trắng sáng.

“Đây là kiếm của sư phụ ta, Nguyệt Hoa truyền thừa của Nguyệt Chi cung. Hôm nay ta với ngươi không chết không ngừng.” Nữ tử áo trắng mỗi chữ mỗi câu, cừu hận trong ánh mắt càng sâu thêm. Trông y như nữ chính đang chuẩn bị đại chiến với boss, nàng thâm trầm nói: “Tộc Phụng Sơn Tư Mã gia mục nát các ngươi, sớm đã nên tuyệt diệt.”

Liêu Đình Nhạn nghe thấy xiềng xích không lồ đang xầm xập ở ngoài, còn cả ngọc bài lơ lửng cũng ong ong rung động, cả tòa tháp trung tâm đều hơi chấn động. Thế công của nữ tử càng thêm quyết liệt, đấu pháp vô cùng liều mạng, cái tư thái điên cuồng ấy chỉ khiến kẻ khác liên tưởng đến bốn chữ “đồng quy vu tận”.

Tư Mã Tiêu như đã đến giới hạn, trước thế công ấy, y hộc ra một ngụm máu. Thậm chí y còn đứng dậy, nét mặt cũng nghiêm túc hơn.

Cả tháp trung tâm trần ngập linh lực của hai người họ, với tu vi của Liêu Đình Nhạn, chỉ hơi động dậy tí thôi là toi luôn, tóm lại cứ núp sau lưng Tư Mã Tiêu là an toàn nhất, nàng chỉ có thể thu lu ở khu an toàn này chờ cuộc chiến kết thúc.

Bọn họ đánh nhau cũng không lâu, rất nhanh, sau một tiếng nổ ầm, nữ tử áo trắng cả người đâm mau bắn ra xa, chỉ còn thoi thóp. Mà Tư Mã Tiêu cũng không khá hơn làm mấy, y lùi lại ba bước, ngã xuống giường của Liêu Đình Nhạn. Cụp mắt, hít thở khó nhọc, máu tươi bên miệng càng tuôn ra nhiều hơn.

Liêu Đình Nhạn giựt giựt tóc, nhận ra trên chiến trường chỉ có mình là còn nguyên vẹn. Nàng bò lên bên kia giường rồi đứng dậy, thử hỏi ông chủ: “Sư tổ? Ngài còn ổn không?”

“Liêu Đình Nhạn.”

Người gọi nàng không phải sư tổ, là nữ tử áo trắng đang hấp hối đằng kia, nàng ta nói: “Ta biết ngươi là đệ tử của Thanh Cốc thiên, sư phụ của ngươi phải gọi ta là sư thúc tổ.”

Liêu Đình Nhạn: “...” Cái gì, chị, bối phận của chị cao vậy sao. Mấy người tu tiên sống lâu quá, chẳng đếm hết được thứ bậc, thế hệ rất khó hiểu rõ được.

Con mắt của nữ tử sáng lên đầy cuồng loạn: “Tư Mã Tiêu đã không có sức phản kháng nữa rồi, ngươi giết gã nhanh!”

Liêu Đình Nhạn: Ể?

“Chỉ cần ngươi giết hắn, về sau Nguyệt Chi cung ta sẽ là chỗ dựa

của người. Tài nguyên hay địa vị, người cần là sẽ có.” Nữ tử cố nói: “Người đừng sợ, giờ người ăn Phụng Sơn huyết ngưng hoa cùng với máu của Tư Mã Tiêu, lập tức người sẽ sở hữu tu vi vô cùng thâm hậu, cộng thêm Nguyệt Hoa kiếm của ta nữa. Đến lúc ấy xẻ ngực gã ra, lấy trái tim, bỏ vào hồ nước bên kia, gã sẽ chết.”

Trình tự được giải thích rất kĩ càng, thao tác có vẻ khá dễ. Phàm là người có dã tâm, sợ là sẽ nghe theo nàng ta.

Liêu Đình Nhận nhìn Tư Mã Tiêu thờ ơ ngồi kia. nói ra thì ngại, thật ra mới nãy nhìn y chảy máu, nàng cũng hơi muốn lấy sen ra hứng máu, để xem ăn vào thanh exp có nhảy vọt thật không.

Tư Mã Tiêu mở mắt, cười cười, nhìn nàng chăm chăm, lẳng lẳng nói một câu — — “Mau giết ta đi nào “

Liêu Đình Nhận: “...?” Tổ tông này đang nói cái gì vậy? Thấy khó chịu à? Y nằm đó bị cắn eo, nhìn trông không thoải mái thật.

Nàng do dự vươn tay về phía y, cố sức ôm y lên giường, thuận tay đắp cả chăn.

Liêu Đình Nhận: “Là vậy hả?”

Tư Mã Tiêu: “...”

Nữ tử áo trắng: “...”

Nữ tử áo trắng ho khùng khục, khàn giọng hô to: “Người làm cái gì thế, nhanh lên! Mau giết gã đi! Gã là ma đầu, hôm nay gã không chết, tương lai sẽ càng nhiều người đổ máu hơn thôi!”

Liêu Đình Nhận đeo nút bịt tai lên. Nàng sẽ không làm theo lời nàng kia, bởi vì nàng chỉ là một người đứng xem vô tội mà thôi, nàng không muốn tham dự vào tranh đấu của thế giới này. Còn nữa,

cuộc đời nàng hơn hai mươi năm rồi, đừng nói giết người, gà còn không dám giết. nói mấy câu thôi mà đã muốn nàng đi giết người, chịu thôi, một công dân tuân theo pháp luật hai mấy năm theo không nổi.

Dù nàng đã đeo nút bịt tai lên, vẫn còn nghe được câu trần trối của chị gái đằng xa: “Đây là người đang nổi giáo cho giặc, sớm hay muộn rồi sẽ phải thấy hối hận — — “

Liêu Đình Nhạn không đồng tình. Thế giới này chẳng liên quan gì đến nàng, mấy người này cũng chẳng có quan hệ gì với nàng. Chị gái đằng kia nàng không thân cũng chẳng quen, nàng sẽ không nghe theo nàng ta, Tư Mã Tiêu với nàng không thù không oán, nàng cũng sẽ không giết y, đạo lý này đơn giản vậy thôi.

Nàng ta có vẻ đã tắt thở, cả tầng này im lặng lại. Liêu Đình Nhạn ngồi ở mép giường, ngó ngó ông chủ đã được mình khiêng lên giường. Y đang dùng biểu tình kì quái, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Liêu Đình Nhạn: “Lão nhân gia, ngài vẫn ổn chứ?” Nếu ông chỉ có vấn đề gì, nàng vẫn phải suy tính lối đi riêng cho mình thôi.

Tư Mã Tiêu học một ngụm máu cho nàng xem, yếu ớt nói: “Người nghĩ sao?”

Nhìn tình hình có vẻ bất ổn thật, có vẻ y còn chẳng cự quạ được, chỉ có thể nằm liệt ở đó, ngay cả nói chuyện thôi cũng khó khăn.

“Con cảm thấy giờ phút này phải có mấy thánh dược chữa thương xuất hiện mới phải.” Liêu Đình Nhạn nói.

Chỉ trong chớp mắt đây thôi, nàng nhìn thấy trong mắt Tư Mã Tiêu lóe sáng, bỗng nhiên, nàng bị một cánh tay kéo xuống, đụng vào ngực Tư Mã Tiêu. Tiếp theo, nàng thấy hoa mắt, khi mở mắt ra, nàng đang bị Tư Mã Tiêu ôm lơ lửng ngoài cửa sổ, mà nơi bọn họ

vừa nắm, cả giường lẫn tường đều đổ vỡ hết.

Liêu Đình Nhạn: “Đột?!”

Tur Mã Tiêu mới nãy còn đang hấp hối sắp chết giờ đã khác hẳn, y lơ lửng ngoài tháp trung tâm, nàng xem lực cánh tay đang ôm mình, vẻ yếu ớt vừa nãy trăm phần trăm là giả. Liêu Đình Nhạn cứng mặt ôm eo Tur Mã Tiêu, cầu mong không bị rơi xuống, hiện giờ dưới chân nàng đang là không khí đấy.

Trong tay Tur Mã Tiêu phụt lên một ngọn lửa, ngọn lửa ấy nhoáng cái biến thành một biển lửa, nháy mắt bao trùm cả tháp trung tâm và cả bầu trời trên đó

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy bầu trời hiện ra mấy chục bóng người, những bóng người này có nam có nữ, trẻ có già có. Ai trông cũng rất nguy hiểm, họ đang bao vây Tur Mã Tiêu. Tuy nói bọn họ người đông thế mạnh, Tur Mã Tiêu chỉ có một người, nhưng Liêu Đình Nhạn phát hiện bọn họ ai trông cũng rất căng thẳng.

So với mấy người như gặp đại địch, Tur Mã Tiêu lẻ loi một mình lại rất thành thơi. Liêu Đình Nhạn tự động coi mình là đồ trang sức, im lặng bị treo. Trong cái tình cảnh này, dù có bị thiếu năng đi chẳng nữa nàng cũng phải hiểu, nơi này đêm nay là một chiến trường vô cùng nguy hiểm, nếu như vừa nãy tổ tông không bảo vệ nàng, giờ nàng đã chết ngắc rồi.

Mười mấy người ở đây, trên mặt thì khó coi, trong lòng cũng rất chột dạ. nói thật, bọn họ cũng chẳng gắn bó gì, trong lòng ai cũng có suy tính riêng. Canh Thần Tiên phủ đã tồn tại nhiều năm như vậy, thế lực cũng lớn đến thế, dù chỉ là một mạch nhỏ bé thôi cũng đã khác biệt rồi, nói chi cả cái Canh Thần Tiên phủ này. Đối với Tur Mã Tiêu, ai cũng có những ý định rất riêng.

Có người vì mối hận năm trăm năm trước, muốn giết chết Tur Mã Tiêu; có kẻ lại thêm nhỏ dãi máu thịt của tộc nhân Phụng Sơn tộc,

muốn được một chén canh; còn có người thì muốn Canh Thần Tiên phủ được kéo dài như trước, lại kiêng kỵ tu vi của Tur Mã Tiêu nên hi vọng có thể khống chế được y.

Đêm nay là trăng non, những kẻ biết được bí mật của Tur Mã thị như họ, lặng lẽ xâm nhập vào nơi này, đã theo dõi rất lâu rồi. Nữ tử áo trắng mới nãy cũng chỉ là con tốt mà thôi. Mãi đến vừa rồi, vẫn còn rất nhiều người do dự, nhưng trong số họ có một người có thù diệt thân với Tur Mã Tiêu, vậy nên vội vã ra tay. Ai ngờ đáng về yếu ớt kia Tur Mã Tiêu giả vờ, trái lại họ lại bị vạ ngược, giờ thân hãm biển lửa. Mấy người khác không khỏi thầm mắng kia hấp tấp kia.

Ngọn lửa này khác với hỏa diễm của y, nhưng mà mấy kẻ có tu vi cao nhất này cũng không dám bắt cản. Cho dù bây giờ có vẻ là họ đang bao vây Tur Mã Tiêu, thật ra sự thật là họ đang bị biển lửa của Tur Mã Tiêu ngăn trở.

“Tù Tàng đạo quân, đây chỉ là một hiểu lầm mà thôi, chúng ta không có ác ý.” một nam tử cao gầy đứng ra: “Chỉ ít Thiên Chi cung chúng ta cũng không có ý bất kính với ngài.”

Tầm mắt của Tur Mã Tiêu phóng tới một lão giả khí chất hung hiểm: “Ngươi là rác rưởi ở cung nào đấy, bị bọn ngươi nhốt năm trăm năm rồi, ta chẳng nhớ rõ nữa.”

Liêu Đình Nhận: “...” Đến bây giờ còn kéo được cừu hận, không hổ là tổ tông bội phục bội phục.

Lão đầu tức đến méo mặt, rõ ràng lão là kẻ ra tay ban nãy, giờ lão vẫn hận thù trừng Tur Mã Tiêu, nhưng lại không có ý tiếp lời y, mà là nhìn về phía những người khác, kích động hô: “Các ngươi đừng bị y đánh lừa, rõ là y đã thể suy sức yếu rồi, đêm nay chỉ cần chúng ta liên thủ là có thể giải quyết được y! Nếu giờ không giết, ngày sau chúng ta không kẻ nào trốn được đâu!”

Có người động lòng, ánh mắt lóe lên, cũng có người cúi đầu lùi lại, tỏ

về không muốn tham dự. Phải đến một nửa người lùi bước, bọn họ ai cũng từng thấy bộ dạng phát cuồng của Tư Mã Tiêu năm trăm năm trước, lòng còn sợ hãi, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Số còn lại thì do tham vọng và hận thù, hoặc đơn giản chỉ là lập trường khác biệt, nên vẫn lựa chọn ra tay với Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhận không kịp được vói chặt lấy eo Tư Mã Tiêu, sắp bị rơi vào một cuộc chiến, nàng thấy hoảng thật sự. Đây có phải phần diễn của nàng đâu, tổ tông cứ cue nàng ra làm gì, áp lực quá lớn.

“Sợ cái gì.”

Liêu Đình Nhận vô thức ngẩng đầu, nhận ra mấy lời này là sư tổ nói với nàng. Người này cúi đầu liếc nàng một cái, “Ta không muốn người chết, người không chết được. Chẳng phải ta đã nói rồi à, dù ta có suy yếu đến thế này, bọn chúng vẫn quá yếu.”

Ghê.

Tình cảnh tiếp theo đã cho Liêu Đình Nhận thấy cái gì gọi là quá ngẫu quá nguy hiểm. Tư Mã Tiêu, dùng sức một người, đánh chết mấy đại lão máu mặt trong Canh Thần Tiên phủ. Việc này khiến Liêu Đình Nhận nhận ra, tràng cảnh vừa nãy với nữ tử áo trắng trong tháp là y đang diễn. Quả đúng là diễn tinh, y rảnh rang quá à? Lại còn học máu nữa chứ, nhìn trông y như thật, nếu lúc đó nàng nghe lời chị gái kia, đoán chừng giờ cũng đã thành nắm tro rồi.

Lúc bảy người kia bị đốt thành cây khô, bảy người còn lại đang bàng quang cũng phải khiếp sợ nhìn Tư Mã Tiêu. Bọn họ vốn cho rằng y bị nhốt ở đây nhiều năm như thế, Tư Mã Tiêu sẽ suy yếu thêm nhiều, không thể ngờ được y vẫn còn đáng sợ như thế, chẳng lẽ Phụng Sơn tộc cường đại đến vậy, ngay cả trận pháp mạnh mẽ và tầng tầng lớp lớp cấm chế cũng vô dụng?

“Tù Tàng đạo quân, những kẻ này đã bất kính với đạo quân, nên phải chịu trừng phạt. Sau khi chúng ta trở về sẽ xử lý hậu nhân của

chúng.” Người lên tiếng càng thêm phần cần trọng.

Nhưng Tư Mã Tiêu không hề có ý muốn cho họ trời đi, ánh mắt của y lướt qua chín người còn sống, đột nhiên cười nói: “Ta còn cần một người ở lại.”

Tất cả mọi người đều sửng sờ.

Người mở miệng đầu tiên bỗng hét thảm, biến thành một hòa nhân, không có đường phản kháng. Sắc mặt những kẻ còn lại đều rất khó coi, một lão giả tướng mạo hàm hậu đột nhiên trừng mắt, khế hô: “không được! Chẳng lẽ là...”

Lời còn chưa dứt, thi thể của nữ tử áo trắng trong tháp cũng bay ra, chín thi thể phân bố ra các trong trung tâm tháp. Chín người này, vừa lúc có huyết mạch của Bát đại cung chủ và chương môn năm trăm năm trước. Năm ấy, chính các tổ tông này bày ra đại trận vây khốn ở trong đây.

“Ta đã nhìn thấy cái phong ấn chương môn này rất lâu rồi.” Tư Mã Tiêu nói xong, chín bộ thi thể nhanh chóng rơi xuống các vị trí đặc biệt, nháy mắt đất rung núi chuyển, những xiềng xích khổng lồ rầm rầm va vào nhau, thi nhau đứt gãy, đổ ầm xuống cung điện bên dưới, biến cả cái cung điện này thành phế tích.

Bên trong những tiếng tri hô đầy kinh ngạc, Liêu Đình Nhạn nghe thấy Tư Mã Tiêu cười khế, là cái kiểu cười vô cùng sung sướng.

Trải qua một loạt chuyện, mặt mũi Liêu Đình Nhạn đầy dờ ẵ, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy — — eo của tổ tông nhỏ quá đi.

Tư Mã Tiêu thoải mái mà nhìn tròng cảnh trước mắt, phát hiện gian tế Ma vực kì là trong tay mình đã bị dọa cho ngu người. Y thoải mái nâng cằm nàng lên, hỏi: “Nhìn mấy kẻ này đi, ai trong lũ ấy cũng đều là những đại năng khiến mọi người e sợ, nhưng giờ bộ dáng bọn chúng buồn cười chưa kìa, cảm nghĩ của ngươi bây giờ là gì?”

Liêu Đình Nhạn: “Eo của ngài bé ghê.” BUFF nói thật lại muốn giết ta, cái hàng này cứ động tí là dùng BUFF nói thật làm gì!

Nụ cười vô nhân tính của Tư Mã Tiêu cứng lại, ngỡ là mình đang nghe nhầm.

Tác giả:

Móc treo cá muối lại một lần nữa hô hào khẩu hiệu “Ta muốn chết”!

Chương 11: Người duy nhất sống sót

trên Tam Thánh Sơn không thể ngưng tụ linh lực, ở lâu chỗ này, đối với tu sĩ mà nói, là một việc vô cùng thống khổ và áp lực, giống như nhốt một con cá lớn ở trong một vũng nước nông đến mức có thể nhìn thấy đáy. Tư Mã Tiêu ở chỗ này 500 năm, giờ này khắc này, rốt cuộc hắn đã triệt triệt để để đào thoát khỏi lồng giam.

Theo xích sắt đứt gãy và ngọc bài chữ phong vỡ nát, linh lực từ dưới một mảnh phế tích hỗn độn trào ra tận trời, linh khí nồng đậm tụ lại thành chất như sương mù bao phủ cả tòa Tam Thánh Sơn, trong khoảnh khắc hội tụ thành một mảnh biển mây. Linh khí dư thừa như vậy, cho dù là Liêu Đình Nhạn loại gà mờ không biết tu luyện là gì, cũng theo bản năng tự bắt đầu hấp thu linh khí ủa vào trong thân thể, so với lần trước còn cảm giác sáng khoái hơn.

Giữa sân mấy vị đại lão còn sống, bị linh khí này đổ ra, sắc mặt đủ màu tán loạn, xuất sắc cực kỳ.

Tam Thánh Sơn vốn là một tòa linh sơn, linh khí nồng đậm thuần túy nhất, lúc trước vây nhốt Tư Mã Tiêu, một số người hao hết tâm tư làm đại trận này để ngăn cản linh khí địa mạch nơi đây, những linh khí đó liền theo mạch ngầm, phân tán tới những địa phương khác trong Canh Thần Tiên Phủ, hưởng thụ những nơi đó là ai, không cần nói cũng biết. hiện giờ Tư Mã Tiêu vừa phá ra, không biết đã phá huỷ ích lợi của bao nhiêu người trong Canh Thần Tiên Phủ.

Nhưng mà đây cũng không phải chuyện nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là, Tư Mã Tiêu hoàn toàn thoát khỏi giam cầm, như

từ trước hắn đã nói, khẳng định sẽ không bỏ qua bọn họ. Buồn cười là rất nhiều người lúc trước trong lòng đều nghĩ Tư Mã Tiêu ở chỗ này 500 năm, lại là bộ dáng điên cuồng, nói không chừng chờ hắn ra ngoài đều đã suy yếu không chịu nổi, đến lúc đó mọi người bọn họ cùng nhau động thủ, không sợ không khống chế được hắn.

Hơn nửa tháng trước, chương môn phải tạm thời trấn an hắn, đưa rất nhiều người có tâm tư khác nhau vào dò xét, có không ít người còn không để bụng, cảm thấy họa lớn trong lòng nhiều năm trước hiện giờ đã không đáng lo, nhưng hiện tại xem ra, này nơi nào có không đáng để lo, rõ ràng chính là đại sự không ổn.

“Tư Tàng Đạo Quân, ngài xem Tam Thánh Sơn hiện giờ đã bị hủy thành dạng này, không bằng trước hết ngài dời về Bạch Lộc Nhai ở tạm, chờ đến lúc Tam Thánh Sơn sửa chữa xong, lại mời ngài trở về?” một người thanh niên nhìn qua tuổi còn trẻ, phảng phất giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, nói ra như thế.

Những người còn lại trung lòng thầm mắng hắn không biết xấu hổ, người này là chương môn một mạch, vẫn chủ trương trấn an để giao hảo với Tư Mã Tiêu, lúc này hắn đứng ra, chính là vì cho thấy lập trường của mình, kéo mình ra ngoài, miễn cho ở trước mặt vị tổ tông vừa không cao hứng là giết người, hắn ta hoàn toàn làm ra được loại chuyện này.

Là giết hay xẻo, dù sao cũng phải có phản ứng, nhưng Tư Mã Tiêu căn bản không để ý tới bọn họ. hắn mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm Liêu Đình Nhạn được mình ôm trong lòng ngực.

Kỳ thật lúc trước, bọn họ đã chú ý tới nàng trong lòng ngực sư tổ, nhưng đại sự sinh tử trước mắt, không có quá nhiều tâm lực chú ý, tu vi thấp kém như vậy, ở trong mắt những người này, ước chừng cũng chỉ là con kiến, trên tay tổ tông có con kiến, có thể gây ra chú ý mới kỳ quái.

Nhưng hiện tại, bởi vì Tư Mã Tiêu trầm mặc cổ quái, những người

còn lại đều không tự giác đưa ánh mắt đến nữ tử kia.

Hình như..... là một trong một trăm nữ đệ tử lúc trước đưa vào trong này, ai đây? một trăm người này, nói là chọn lựa trong toàn bộ nhánh núi, nhưng trên thực tế sớm đã bị các cung đình ra danh ngạch, nàng có thể tiến vào, vậy khẳng định chính là một đại nhân vật nào đó trong các cung an bài, khẳng định có chỗ nào không bình thường. Nhưng mấy người ở đây, cũng không biết người này là thế lực phương nào đưa vào, thế nhưng có thể vẫn còn sống đến bây giờ.

Bọn họ nhìn phết tích dưới chân, lúc đó đưa vào một trăm người, ước chừng chỉ còn lại một người sống này. Người này có năng lực gì, thế nhưng có thể làm vị tổ tông bạo quân tàn nhẫn thích giết chóc vẫn che chở mang theo trên người, hay là, tổ tông coi trọng nữ đệ tử đó? không có khả năng, không có khả năng, nghĩ đến chuyện lúc trước phát sinh, bọn họ ở trong lòng phủ nhận suy đoán này.

Nếu ngày nào đó Tư Mã Tiêu có thể coi trọng nữ nhân, vậy thật đúng là mặt trời mọc từ hướng Tây, Tu Chân giới phải liên hôn cùng Ma Vực, tuyệt đối không có khả năng.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy vài ánh mắt sáng quắc, làm bộ mình không cảm nhận thấy, cứng đờ ôm eo tổ tông, vẫn không nhúc nhích giống như bị ấn nút tạm dừng (pause).

“Eo ta ..... gày?” thật lâu sau, Tư Mã Tiêu mới lặp lại như vậy.

Đây là câu hỏi, cho nên Liêu Đình Nhạn giả chết bị bắt mở miệng, “Đúng vậy, ta cảm thấy có thể là bị nhốt lâu rồi, đói thành như vậy.”

Ở Tam Thánh Sơn cũng không có đồ ăn gì, còn không phải là bị đói sao, lúc nàng không có việc gì sẽ nào bỏ ra tổ tông này ngồi tù không ai đưa cơm, nhịn đói chịu đói, từ từ biến thái. Tuy rằng nào bổ như vậy, nhưng nàng hiểu rõ ràng, loại chuyện này không thể nói ra, nếu không sẽ chết. rõ ràng thì rõ ràng, tình

thể hiện tại không khỏi đề người, BUFF nói thật này, tổ tông nói mở liền mở, tùy thời tùy chỗ, căn bản làm người ta không thể giao lưu từ tế. Nàng nghĩ tình cảm mong manh giữa lão bản và nhân viên lập tức sẽ thay đổi hương vị.

“Người nói đúng.” Tư Mã Tiêu nói: “Ta gặp thống khổ, hẳn phải nhất nhất đòi lại.”

Liêu Đình Nhạn: “?” không phải, ta lúc nào nói ra loại lời này?

Tư Mã Tiêu nhìn về phía mấy nhân sĩ vẫn may mắn còn tồn tại. Mấy người đều không phải hạng người hời hợt, thấy biểu tình của hắn, theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng mà linh khí trong thiên địa đã trở về, Tư Mã Tiêu lúc này càng hung tàn, một lát sau, người còn tồn tại ở đây, đã chỉ dư lại Tư Mã Tiêu và Liêu Đình Nhạn hai người.

Cho dù là thế lực phương nào, cho dù bọn họ có ác ý với Tư Mã Tiêu hay không, đối với Tư Mã Tiêu mà nói đều không có bất luận cái gì khác biệt, chỉ cần hắn muốn, liền giết tận. trên thế giới này, không có ai chân chính ô nhiễm ý với hắn, đặc biệt là những người ở trong Canh Thần Tiên Phủ đã biết được bí mật và quá khứ của hắn.

Liêu Đình Nhạn thấy hết thảy, cả người run lên, theo bản năng chôn mặt vào ngực Tư Mã Tiêu, làm động tác này xong nàng mới phản ứng lại, người tạo thành sợ hãi chính là người nàng đang ôm. nói thật, nếu không phải hiện còn đang ở không trung, nàng đã buông tay ra rồi.

Nàng không buông tay, Tư Mã Tiêu ngược lại ôm nàng lên trên, một cái tay khác từ phía sau lưng nàng chậm rãi xoa xoa, vuốt ve đến gáy. Liêu Đình Nhạn không biết hắn làm cái gì, nhưng cảm giác được một cỗ nguy cơ, nàng thề là tổ tông này đang suy xét nên bóp gãy cổ nàng hay không. Nếu trên người nàng có lông, khẳng định sẽ bởi vì vuốt ve này mà xù lên toàn bộ.

Tư Mã Tiêu rũ mắt nhìn nàng, xác thật là đang tự hỏi gì đó, có chút thất thần, dưới tay không khỏi lại lần nữa xoa xoa lưng Liêu Đình Nhạn. hấn làm động tác nhẹ nhàng, chậm rãi lại nguy hiểm như vậy, làm Liêu Đình Nhạn cả người theo động tác của hấn mà căng thẳng lên. Cũng theo động tác của hấn mà xù lông, ở trong mắt Tư Mã Tiêu, hấn sờ một chút, Liêu Đình Nhạn lại hít mạnh một hơi, hấn buông tay, Liêu Đình Nhạn liền nhẹ ra một hơi.

Như vậy qua lại ba lần, Liêu Đình Nhạn không có phản ứng.

Mẹ ngươi, muốn giết thì giết đi, lặp đi lặp lại như vậy quá mệt mỏi.

Tư Mã Tiêu không giết nàng, hấn ôm nàng trở lại tháp trung tâm đã sụp hơn một nửa. Rốt cuộc dẫm lên mặt đất, Liêu Đình Nhạn còn cảm giác dưới chân mềm như bông, cả người đều hư không đến hoảng hốt, lập tức lấy ra một cái ghế dựa từ trong túi giấu, ngồi lên.

Tư Mã Tiêu đi qua bên người nàng, đi bước một vào bích đàm có hồng liên sinh trưởng, hấn đi vào, xé rách cổ tay mình. Tí tách từng giọt từng giọt màu đỏ rỏ vào trong nước, kỳ quái cũng không tan đi, mà là ngưng tụ ở trung tâm.

Liêu Đình Nhạn ngồi ở đó nhìn thật lâu, nhìn đến lúc trời đã sáng, Tư Mã Tiêu cũng không có bất luận phản ứng nào. Nàng nhìn thấy Đại Hắc Xà thập thò ở trong ánh nắng sáng sớm, ở chỗ này chỉ còn lại bọn họ ba vật thể sống, Liêu Đình Nhạn vẫy tay với hắc xà, nhưng hắc xà lúng túng không dám tới gần, còn rụt đầu về.

Được rồi. Liêu Đình Nhạn cả đêm không ngủ, mệt đến muốn mệnh, đáng tiếc giường của nàng bị nổ, hiện giờ không có chỗ nào có thể nghỉ ngơi, nàng nghĩ nghĩ tìm ra vải và dây thừng, ngay tại chỗ gia công một chút, làm cái võng treo ở giữa hai cây cột, chính mình nằm lên.

Trước khi đi vào giấc ngủ, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy máu của Tư Mã Tiêu trong bích đàm biến thành một đóa hồng liên mọc lên từ trong

nước, ngọn lửa mờ mờ ảo ảo hiện lên ở phía trên. Hóa ra đóa hoa sen bảo bối đó là mọc ra như vậy, vừa nghĩ như thế, vậy tổ tông này còn không phải là bảo bối lớn nhất? Người khác thăng cấp cần thiên tài địa bảo, chính bản thân hắn đã là thiên tài địa bảo, khó trách ngậm như vậy.

Liêu Đình Nhạn ngủ rồi, sau khi nàng ngủ không lâu, thái dương hoàn toàn đi ra, hồng liên và ngọn lửa trong bích đàm khôi phục bộ dáng ngày xưa, Tư Mã Tiêu đầy người ướt át từ bích trong đàm đi ra ngoài, mỗi bước đi ra, vết nước trên người hắn liền trống rỗng bốc hơi lên, lúc đi đến bên Liêu Đình Nhạn, cũng chỉ còn hơi ẩm một chút.

Tư Mã Tiêu sắc mặt tái nhợt rất nhiều, thiếu khí chất hùng lệ ngày trước, cả người chỉ có hai màu đen trắng, càng thêm làm người khác kinh tâm. Hắn cúi người tiến đến bên Liêu Đình Nhạn, nằm xuống.

Liêu Đình Nhạn ngủ bù xong tỉnh lại, cảm giác có chút không đúng. Nàng làm võng rất rộng, nhưng hiện tại có vẻ chật.

Sư tổ sát nhân cuồng nằm ở bên cạnh nàng, giống như ngủ rồi. Đầu hắn để ở cổ nàng, hô hấp nhẹ nhàng phát lên cổ và xương quai xanh của nàng, lúc nàng ngủ lơ đãng thứ gì đó lên người, hỏa là trường bào và tay áo của tổ tông. Bởi vì võng làm người trôi vào trong, cho nên cả người nàng đều ở trong ngực Tư Mã Tiêu, tóc hắn thật đen dài, còn có vài sợi đáp ở trước ngực nàng.

Liêu Đình Nhạn: không được, ta sắp hít thở không thông. Sao lại thế này, chỉ ngủ bù mà thôi, sao lại bị ngủ.

Ánh mắt của nàng ngó ra bên ngoài, nhìn thấy Đại Hắc Xà cuộn phía dưới võng, cuộn thành một cái cuộn to, cũng ngủ rồi.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, u ám trên không vẫn luôn xoay quanh tháp trung tâm dường như cũng tan đi theo phong ấn vỡ nát, dương quang ấm áp trực tiếp chiếu vào phế tích, còn có linh khí màu

trắng như sương mù, di động nhẹ nhàng ở trong không khí. Nàng quay đầu nhìn Bích Đàm cách đó không xa, nơi đó lẳng lặng nở ra một đóa hồng liên càng mỹ lệ, ngọn lửa miệng đầy thô tục an tĩnh như gà.

Phi thường an tĩnh, Liêu Đình Nhạn một cử động nhỏ cũng không dám, cứ như vậy nằm trong chốc lát, bất tri bất giác lại lần nữa ngủ rồi.

không có gì chuyện là không thể đối mặt, nếu có, ngủ một giấc lại nói.

.....

trên Tam Thánh Sơn truyền ra động tĩnh, khiến cho toàn bộ đại lão của Canh Thần Tiên Phủ chú ý. Đến những người bế quan, nhiều năm mặc kệ sự đời, chỉ mong phá tan tằm chần phi thăng, cơ hồ tất cả đều đi ra.

Trong Canh Thần Tiên Phủ số được tính là gia tộc có hơn mấy trăm, mấy gia tộc đứng đầu, vẫn luôn nắm giữ mấy cung và nhánh núi thực lực hùng hậu, phía dưới bọn họ lại có gia tộc phụ thuộc, chỉ nói một mạch họ Sur của chương môn Sur Thiên Lũ, nhà bọn họ đã có trên vạn đệ tử họ Sur, nếu thêm toàn bộ nhánh núi cùng môn sinh khác họ, nhân số đạt đến mấy chục vạn, một gia tộc có thể lực khổng lồ, đã so được với một môn phái cỡ trung ở bên ngoài, mà nhiều thế lực phức tạp như vậy đan chéo tạo thành Canh Thần Tiên Phủ, hẳn có thể nghĩ đến có bao nhiêu loại tiếng nói bất đồng.

Về huyết mạch cuối cùng của tộc Phụng Sơn, đây là nan đề nhiều năm qua, đến nay vẫn không có phương pháp xử trí thống nhất, lần này Tam Thánh Sơn xảy ra chuyện, khiến những người này lại sinh ra không biết bao nhiêu tâm tư phức tạp.

trên trăm ngọn đèn hờn của đệ tử, trong một đêm cơ hồ tắt hoàn toàn, chỉ còn lại lẻ loi một ngọn còn đang cháy. Còn có hơn mười vị thiên chi kiêu tử và nhân vật lợi hại các nhà đến giám thị và điều tra

tin tức, thế nhưng đồng dạng toàn bộ bị huỷ diệt.

Chương môn Sư Thiên Lũ tụ tập hồn phách của một nam nhân, biểu tình bình tĩnh hỏi: “Cách Ngôn, các người ở Tam Thánh sơn đến tột cùng đã xảy ra cái gì?”

Sư Cách Ngôn đúng là nam tử tuổi trẻ lúc trước ở Tam Thánh Sơn nói ra mấy câu cho thấy lập trường, lúc này hồn phách hắn xuất hiện, lộ ra một nụ cười khổ, “Thúc công, vị Từ Tàng Đạo Quân đó quả nhiên giống như lời ngài, tàn khốc thích giết chóc, chúng ta đi tìm hiểu tin tức, dù có uy hiếp với hắn hay không, thế nhưng toàn bộ bị hắn giết hết. Cũng may còn chưa đuổi tận giết tuyệt, để lại một hồn phách cho con.”

Sư Thiên Lũ không có bất kì cái gì ngoài ý muốn, chỉ trầm ngâm một lát, nói: “Còn mệnh đấng của một đệ tử chưa tắt, người có biết là chuyện như thế nào?”

Sư Cách Ngôn: “Chuyện này, kỳ thật con cũng thực ngoài ý muốn, có một nữ đệ tử hình như rất được Từ Tàng Đạo Quân yêu thích, được hắn bảo hộ bên người.”

Sư Thiên Lũ rút cuộc lộ ra một ít thần sắc kinh ngạc, “thật sự?”

Sư Cách Ngôn: “Xác thật như thế, không chỉ con, những người còn lại cũng thấy.”

“Lại có việc này.” Sư Thiên Lũ trầm tư một lát, trong mắt xuất hiện một mạt ý cười, “Có lẽ, đây là một cơ hội cho chúng ta, cũng không nhất định.”

Tác giả có lời muốn nói:

Kỹ năng của cá muối: Ngủ phục hắn!

Chương 12: Đưa một đóa cho người

Canh Thần Tiên Phủ, trừ một mạch chưởng môn hầu hết đều là các đời tộc Phụng Sơn thống lĩnh, còn có Thiên, Địa, âm, Dương, Nhật, Nguyệt, Tinh, Tử Thờ, tổng cộng tám đại cung, mỗi cung có mấy mạch chủ. Ngoài ra còn có mấy chục đến trên trăm mạch núi, cùng với không đếm hết được số mạch núi nhỏ. Liêu Đình Nhạn chính là một đệ tử của mạch núi nhỏ Thanh Cốc Thiên, dưới mạch chủ Hồng Phong trong cung Tử Thờ.

Mạch Hồng Phong này gần ngàn năm nay đều nắm giữ trong tay gia tộc Tiêu thị, lão giả khiêu khích Tư Mã Tiêu ở Tam Thánh Sơn rồi bị giết, chính là một vị trưởng lão tư lịch tương đối cao trong mạch Hồng Phong, cũng là con trai ruột của gia chủ tiền nhiệm Tiêu thị.

“Thái gia gia, cuối cùng ngài đã xuất quan, ngài ngàn vạn lần phải lấy lại công đạo cho gia gia a!” Tiêu Hoa Ảnh đầy mặt bi thương, ngồi quỳ ở bên cạnh người nam tử trung niên đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nam tử trung niên đó là Tiêu Trường Lô, gia chủ tiền nhiệm của Tiêu thị, chỉ nhìn dạng vẻ, hẳn thậm chí còn trẻ hơn so với một ít con trai thậm chí cháu trai, hẳn đã bế quan 300 năm, đánh sâu vào cảnh giới Đại Thừa, nhưng vẫn chưa thành công.

“Lấy lại công đạo?” Tiêu Trường Lô đối với chất gái trực hệ của mình vẫn là dáng vẻ nói năng bình đạm. Như hẳn, gia tộc khổng lồ, số con cháu nhiều không đếm được, nếu muốn hẳn phải quan tâm từng hậu thế, vậy căn bản không có khả năng. Giống như Tiêu Hoa Ảnh trước mặt hẳn, 300 năm trước hẳn bế quan mới hơn mười tuổi,

ở nơi này hầu hạ hẩn một thời gian, lúc này mới làm hẩn có chút ấn tượng.

“Đúng vậy!” Tiêu Hoa Ảnh ngửa đầu nhìn hẩn: “Tuy nói Từ Tàng Đạo Quân là sư tổ, nhưng cũng không thể khinh nhục một mạch Hồng Phong chúng ta như thế, gia gia bất quá chỉ đi Tam Thánh Sơn tìm hiểu tình huống, sao lại bị hẩn tùy tay diệt sát, đây không phải là hung hăng đánh vào mặt Tiêu thị chúng ta sao! Hơn nữa gia gia lần trước đã dùng một lần gửi hồn đầu thai, bây giờ lần này chết đi là thật sự rời khỏi chúng ta!”

Tiêu Trường Lôu đồ sộ bất động, nhàn nhạt nói: “Đánh vào mặt Tiêu gia thì thế nào, chỉ bằng hẩn họ Tư Mã, giết người cũng không ai nói thêm cái gì.” hẩn nhìn hài tử tuổi trẻ này, cười nhạt trong lòng.

Tư Mã thị, chỉ còn một người tộc Phụng Sơn, thật là xuống dốc. Từ chủ nhân Canh Thần Tiên Phủ cho tới bây giờ..... là tù nhân cuối đường.

Tiêu Hoa Ảnh tựa hồ không ngờ hẩn sẽ nói như vậy, sừng sốt, biểu tình hơi mang hoảng sợ nói: “Nhưng thái gia gia, gia gia chết, chẳng lẽ cứ như vậy thôi sao?”

“Ta đã sớm nói, nếu hẩn vẫn luôn nhớ thương người Tiêu gia bị Tư Mã Tiêu nổi điên giết chết 500 năm trước, sớm hay muộn cũng sẽ chết ở trong tay hẩn ta.” Tiêu Trường Lôu vẫy vẫy tay: “Được rồi, đi xuống đi.”

Tiêu Hoa Ảnh tuy rằng tâm tình như cũ bi thống không cam lòng, lại không dám nhiều lời, ngầm ủy khuất đi ra.

Nàng ra cửa, trên mặt lập tức thần sắc ủy khuất biến thành phẫn hận. Từ nhỏ nàng đã nghe truyền thuyết khởi nguyên của Canh Thần Tiên Phủ, Tư Mã thị cơ hồ chính là hưng thịnh cùng với Canh Thần Tiên Phủ, xác thật đối với thị tộc đã từng cường đại này, nàng từng cảm

thấy sợ hãi, nhưng rốt cuộc nàng không trải qua sợ hãi mà người mấy thế hệ trước bị Tư Mã thị chi phối, hoàn toàn không hiểu tâm dung nhẫn của thái thái gia gia bọn họ. Với nàng xem ra, một sư tổ lợi hại thì thế nào, còn không phải một cây chằng chống vững nhà, đối địch một đại gia tộc, hẳn là nên rơi vào hạ phong.

“đi, đi Thanh Cốc Thiên!” Tiêu Hoa Ảnh hung hăng nhú mày, mang theo người hầu, đệ tử của mình đi Thanh Cốc Thiên.

Nàng không đối phó được Từ Tàng Đạo Quân, vẫn còn có thể tìm người khác xả xả giận. người có tin tức linh thông như bọn họ, từ lúc xảy ra việc ở Tam Thánh Sơn bất quá mới nửa ngày, đã biết trên Tam Thánh Sơn phát sinh cái gì. Đối với Liêu Đình Nhạn, một đệ tử duy nhất có thể may mắn còn sống sót trong tay sư tổ, đương nhiên cũng phải làm rõ thân phận.

hiện giờ chương môn và người có chút thân phận ở mấy đại cung đều biết sư tổ hung tàn không có cách nào bắt được đó hư hư thực thực coi trọng một nữ đệ tử. Nữ đệ tử này tu vi thấp kém, bối phận càng thấp, chỉ là một đệ tử bình thường trong Thanh Cốc Thiên, bọn họ không dám đi gặp Tư Mã Tiêu mới vừa phát điên, đều không hèn mà cùng đi Thanh Cốc Thiên trước.

Tiêu Hoa Ảnh mới đến Thanh Cốc Thiên, đã phát hiện mạch núi nhỏ này ngày xưa quanh quẽ, giờ có vẻ phi thường náo nhiệt, người đến người đi, nàng thậm chí gặp được Sư Chân Tự chương môn một mạch, như Định Hải Thần Châm trấn ở Thanh Cốc Thiên. Đối phương nói đến bối phận so với nàng còn cao hơn một đời, thấy hắn ở đây, Tiêu Hoa Ảnh thầm mắng một tiếng, nàng biết hôm nay sợ là mình không làm được cái gì.

một mạch chương môn họ sự này cũng thật là buồn cười, cái gia tộc to như vậy, thế nhưng cam tâm hầu hạ Tư Mã thị, tới bây giờ còn bày ra tư thế trung cầu. Tiêu Hoa Ảnh chửi thầm, một mạch chương môn hiện giờ kỳ thật thượng vị cũng chưa lâu, ban đầu thân phận của bọn họ bất quá là kẻ hầu hạ Tư Mã thị, sau đó người Tư Mã thị

càng ngày càng ít, còn vì duy trì huyết mạch thuần tịnh mà lẫn lộn đến dư lại một người, cho nên nguyên bản Tư Mã thị thống lĩnh một mạch chương môn, mới dần dần bị Tư thị thay thế.

Sư Chân Tự khuôn mặt hòa ái dễ gần, nhưng không ai cảm thấy hắn một vị đại năng như vậy thật sự đều có thái độ này đối với bất kì người nào, Động Dương chân nhân, mạch chủ Thanh Cốc Thiên sớm bồi ngồi ở phía dưới Sư Chân Tự, trong lòng sóng to gió lớn thật lâu không bình ổn.

hắn tin tức không linh thông, vẫn là Sư Chân Tự nói cho hắn tình huống hiện giờ, hắn nhận một đệ tử được Từ Tàng Đạo Quân coi trọng, giữ lại bên người. Cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời, thời gian nửa ngày ngắn ngủn, không biết có bao nhiêu người đưa lễ vật tới, ngày thường nơi bọn họ thanh tĩnh ít người hỏi thăm, nghiêm nhiên đã trở thành địa phương được chú mục nhất.

Động Dương chân nhân cũng không có dã tâm quá lớn, trong lòng vui sướng so ra kém xa sợ hãi.

“Động Dương không cần lo lắng, người dạy ra đệ tử có năng lực bậc này, là chuyện tốt, ngày sau nếu nàng vẫn có thể luôn làm bạn ở bên sư tổ, Thanh Cốc Thiên sẽ không có nỗi lo về sau, hoặc có thể khiến Thanh Cốc Thiên trực tiếp trở thành một mạch chủ cũng không nhất định.” Sư Chân Tự cười nói: “hiện giờ sư tổ còn ở Tam Thánh Sơn, mấy ngày gần đây không dám tiến đến quấy rầy, có lẽ qua một thời gian chương môn sẽ mang người cùng vào thăm đệ tử kia, người cần phải chuẩn bị sẵn sàng.”

hắn trong lời này có ý mượn sức một mạch chương môn để bảo vệ, Động Dương chân nhân đương nhiên nghe hiểu được, hắn cũng cung kính nói: “Vâng, sư thúc, Động Dương minh bạch.” Trong lòng thật sự là phát sầu a.

Tại mạch Uyển Mai của cung Tứ Thời, con trai thứ Viên Thương được gia chủ Viên gia thương yêu nhất, lúc này biểu tình phức tạp

ngồi ở trong phòng tối, từ khi thám thính được tin tức Tam Thánh Sơn, hắn an vị ở đây trầm tư đã lâu. hắn làm sao nghĩ đến, thám tử chính mình lúc trước sắp xếp vào Tam Thánh sơn thế nhưng sẽ có tạo hóa như vậy. Canh Thần Tiên Phủ nhiều thế lực an bài nhiều người đi vào như vậy, cuối cùng thế nhưng chỉ để lại Liêu Đình Nhạn do hắn an bài vào, đây thật sự quá buồn cười.

Viên Thương nghe thấy mạch chưởng môn và các cung khác có một ít động tác, hắn biết những người đó suy nghĩ cái gì, mặc dù bên ngoài tỏ vẻ bảo vệ Tur Mã Tiêu, hay là ngấm ngầm muốn giết Tur Mã Tiêu, đơn giản đều chỉ có một mục đích, đó chính là muốn được đến chỗ tốt trên người Tur Mã thị. Nhưng hắn bất đồng, mục đích duy nhất của hắn chính là hủy diệt Canh Thần Tiên Phủ.

Muốn hủy diệt Canh Thần Tiên Phủ, biện pháp trực tiếp nhất chính là hủy diệt Tur Mã Tiêu. hiện giờ hắn đang nắm giữ, là ưu thế mà tất cả mọi người không có, một nữ nhân làm Tur Mã Tiêu nhìn với con mắt khác.

Độc thực cốt trên người Liêu Đình Nhạn chưa giải một ngày, nàng cũng chỉ có thể nghe theo hắn khống chế một ngày, cho dù là Tur Mã Tiêu, cũng không cứu được nàng.

.....

Liêu Đình Nhạn một giấc ngủ đến hoàng hôn, trực tiếp ngủ cả một ngày, bên ngoài người lừa ta gạt, ân oán gút mắt, tất cả đều không liên quan tới nàng. Có quan hệ đến nàng, là sư tổ Tur Mã Tiêu giết người tựa như niết vô đậu phộng đó.

hắn không ở trên võng của nàng, làm cho Liêu Đình Nhạn thả lỏng rất nhiều. đã nói ngủ tiếp liền cảm thấy toàn bộ mọi việc đều sẽ được giải quyết, đây không phải là không có việc gì rồi.

Nàng bò dậy cảm thụ một chút linh khí dư thừa trong cơ thể, cảm thấy mình mỹ mãn đến bay lên, cá mẩn ngâm nước, có chút bành

trưởng. hiện giờ trong Tam Thánh Sơn tiên khí phiêu phiêu, tuy rằng rất nhiều nơi đã biến thành phế tích, nhưng mặc danh lộ ra một cổ mỹ cảm tan hoang, phỏng chừng là sương mù linh khí này tạo thành kính lọc, hết thảy đều có mỹ cảm mờ lung.

Chưa thấy Đại Hắc Xà, cũng chưa thấy Tư Mã Tiêu, chỉ có ngọn lửa khôi phục thần kỳ ở nơi đó chống nạnh mắng to: “Gia hỏa vô dụng, Canh Thần Tiên Phủ những đám tôn tử vô dụng đó, ngày hôm qua cơ hội rất tốt như vậy cũng không làm chết Tư Mã Tiêu!”

Liêu Đình Nhạn có đôi khi thật không hiểu được ngọn lửa này rốt cuộc là có lập trường gì, vừa nói mình xảy ra chuyện, Tư Mã Tiêu cũng không tốt được, hai bên có quan hệ cộng sinh, rồi lại hận không thể lập tức có người tới làm chết Tư Mã Tiêu.

Tháp trung tâm sụp một nửa, Liêu Đình Nhạn đi đến chỗ hổng nhìn xuống, không dám đến quá gần. Chỉ như vậy trong nháy mắt nhoáng lên, nàng nhìn thấy phía dưới bên cạnh một vòng vườn hoa có một hắc ảnh đang đứng, còn có một con hắc xà đang cực cực khổ khổ dùng thân thể đẩy đá vụn rơi ở bên vườn hoa.

Đó là Nhật Nguyệt U Đàm, thực vật duy nhất trên núi Tam Thánh. Ngọn lửa và hồng liên hắc không được coi là thực vật đi? Nàng nhớ mình đặt một đóa hồng liên bảo bối ở túi gấm, trong lòng sinh ra tò mò với Nhật Nguyệt U Đàm phía dưới. Lúc trước những muội tử đó nhìn thấy hoa này liền cổ cổ quái quái, đến bây giờ nàng còn không làm rõ đó là có nội tình gì.

Tư Mã Tiêu bên cạnh vườn hoa bỗng nhiên quay đầu nhìn vào tháp trung tâm bên này, hắc giật giật tay, là một cái dấu hiệu ‘qua đây’.

Đôi mắt tu sĩ chính là lợi hại như vậy, Liêu Đình Nhạn muốn làm bộ không nhìn thấy cũng không được, rụt rụt đầu, xoay người đi tới thang lầu. Nàng xuống hơn hai mươi tầng thang lầu, khoác vân tử màu tím nhạt đi đến bên vườn hoa. Nhưng Tư Mã Tiêu lúc trước đứng ở chỗ này đã không thấy nữa, chỉ có hắc xà còn đang dọn

gạch. Nàng quay đầu nhìn xung quanh một chút, bên tai bỗng nhiên vang lên một thanh âm, “Vì sao muộn như vậy mới tới.”

Tổ tông giống như u linh xuất hiện ở phía sau nàng, thật nguy hiểm đến mức suýt dọa nàng sợ ngã nhào vào bụi hoa Nhật Nguyệt U Đàm. Nàng còn nhớ rõ những muội tử đó bình thường không có việc gì cũng không tùy tiện tới gần những bụi hoa này, thế này khẳng định là có chuyện, cho nên nàng nhanh chóng lánh sang bên cạnh — — đâm vào trong ngực Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhạn:..... Cái này, nhìn qua có phải giống như là nhào vào trong ngực ôm ấp hay không?

Nàng suy xét vấn đề này, lại cảm thấy cái vấn đề này không đúng, dù sao tổ tông mở BUFF nói thật hỏi một câu “Nữ nhân, có phải người đang nhào vào trong ngực ta hay không?” Nàng có thể hoàn toàn chứng minh trong sạch.

Sau đó Tư Mã Tiêu không hỏi, hắn dùng một loại biểu tình “Loại chuyện sắc dụ này ta đã từng thấy quá nhiều, người tình lại đi”, liếc nàng một cái.

Liêu Đình Nhạn: Mẹ người! Dùng BUFF nói thật a! Mau dùng a! Để ta nói cho người lời nói thật!

“Người biết đây là cái gì sao?” Tư Mã Tiêu nhìn những hoa đó hỏi. không dùng BUFF nói thật.

Liêu Đình Nhạn: “..... Nhật Nguyệt U Đàm.” Mẹ nó tức giận nha.

Tư Mã Tiêu giơ tay xẹt qua những bông hoa dần dần thay đổi màu sắc. Hoa này ban ngày hoa trắng lá đen, hiện giờ thái dương đang xuống núi, chậm rãi lại biến thành hoa đen lá trắng, Liêu Đình Nhạn xem ra, giống như là hoa bị Tư Mã Tiêu vuốt ve, trong nháy mắt đã biến thành màu đen. Động tay nhuộm màu, rất mạnh.

“Người biết hoa này tới như thế nào sao?”

Liêu Đình Nhạn: “không biết.”

Tư Mã Tiêu giống như đặc biệt thích lật thủ tồi hoa, đặc biệt thích tiện tay xả cánh hoa của người khác trồng ra, hắn nắm một mảnh cánh hoa màu đen ném sang một bên, ngữ khí không hề rung động nói: “Hạt giống Nhật Nguyệt U Đàm thực đặc thù, là tộc Tư Mã thị sau khi chết trong thân thể lưu lại một hạt châu, một hạt châu có thể trồng ra một gốc cây Nhật Nguyệt U Đàm.”

Liêu Đình Nhạn nhìn xem tảng lớn Nhật Nguyệt U Đàm này, sau lưng chợt lạnh. Vậy đây..... còn không phải là mồ? Nhiều Nhật Nguyệt U Đàm như vậy, nơi này đã chết bao nhiêu người.

Tư Mã Tiêu: “Người Tư Mã thị sau khi chết thân thể không lưu lại, có thể lưu lại chỉ có một hạt châu, trước kia có rất nhiều hạt châu được bảo tồn, sau đó đều bị ta ném vào nơi này, mọc ra hoa đó.”

“Đẹp hay không đẹp?”

nói thực ra, tuy rằng kinh tủng một chút, nhưng còn rất lãng mạn.
Liêu Đình Nhạn gật gật đầu, trung thực: “Đẹp.”

Tư Mã Tiêu: “một đóa cho người, tự người chọn đi.” hắn chỉ chỉ một đám lớn đóa hoa màu đen đang lay động.

Liêu Đình Nhạn từ trong trực giác thấy có vấn đề, nhưng Tư Mã Tiêu canh gác ở đó đang nhìn chăm chăm, còn trầm khuôn mặt thúc giục nằng: “Hái một đóa.”

Liêu Đình Nhạn gơ tay liền rằng rắc bẻ một đóa.

Tư Mã Tiêu lúc này mới nói: “Nhật Nguyệt U Đàm kỳ lạ nhất ở chỗ, nó có thể là linh dược loại trừ bất kì loại độc nào, cũng có khả năng là kịch độc không có thuốc nào chữa được. Nghe nói người Tư Mã thị,

cốt châu của ác nhân sau khi chết trồng ra Nhật Nguyệt U Đàm là độc vật kịch độc, cốt châu của người lương thiện trồng ra lại là linh dược. Nhưng dáng vẻ chúng nó hoàn toàn tương đồng, không ai có thể phân biệt ra.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ê.” Nghe ra thật điều, cho nên nói những linh dược đó có thể giải kịch độc không có thuốc nào chữa được sao?

Tư Mã Tiêu: “Xem ngươi còn có thể đứng ở chỗ này, phỏng chừng chính là chọn đúng linh dược, vận khí không tồi.”

hắn mới vừa nói xong, Liêu Đình Nhạn liền ngã xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Liêu Đình Nhạn: hạ độc ta thì thế nào, còn không phải là vẫn phải cứu ta, kha kha.

Chương 13: Tư Mã Ngạc

Liêu Đình Nhạn cho rằng mình sẽ chết ngay tại chỗ, nhưng mà không. Nàng mang theo ngọc nhiên và lòng tràn đầy ĐMM ngất xỉu đi, rồi thấy vài đoạn hồi ức rải rác.

Hình ảnh vai chính là cô nương ngây thơ hồn nhiên, tên là Tư Mã Ngạc, nàng và ca ca song sinh là hai người cuối cùng của tộc Tư Mã thị. Cả tộc bọn họ đã sắp tới bên lề diệt vong, nhưng mà tộc Tư Mã không thể diệt vong, bọn họ cần phải kéo dài huyết mạch. Vì thế Tư Mã Ngạc từ lúc vừa sinh ra đã ở trong một hoàn cảnh dị dạng, nàng nhất định phải cùng huynh trưởng mình kết hợp để sinh hạ con nối dõi.

Tư Mã thị vì duy trì huyết mạch thuần tịnh của tộc Phụng Sơn, chưa bao giờ kết hợp cùng người ngoài, làm bản huyết mạch Phụng Sơn đối với bọn họ mà nói là tội ác không thể tha thứ. Ngược lại, ở trong tộc Tư Mã, họ hàng gần kết hợp cũng không hiếm thấy, bọn họ hết thảy đều chỉ vì huyết mạch thuần tịnh nhất. Chỉ có huyết mạch Phụng Sơn thuần tịnh, mới có thể uẩn dưỡng ra ngọn lửa linh sơn.

Liêu Đình Nhạn thấy được ngọn lửa linh sơn đó, giống một ngọn lửa nho nhỏ ở trên miêng chén to đang thiêu đốt đỏ rực. So với ngọn lửa nhỏ thô tục giọng trẻ con nàng nhìn thấy còn tràn đầy hơn rất nhiều. Tóm lại đây hình như là một đại bảo bối rất quan trọng, Tư Mã Ngạc chính là người phụng dưỡng ngọn lửa linh sơn thế hệ này. Nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Tam Thánh Sơn, tuy rằng có vô số người hầu hạ, ăn mặc chi phí đều là trân quý nhất, Liêu Đình Nhạn xem ra đó là công chúa điện hạ đệ nhất trên thế giới, nhưng nói thật, nàng ấy thật sự quá thảm.

Tur Mã Ngạc thích ngọn lửa đó, a, trong đoạn trí nhớ này, ngọn lửa kia còn không phải là nam nhân tính tình tào bạo giọng trẻ con. Cho dù ai đến hầu hạ hắn, đều sẽ bị hắn mắng cầu huyết đầy đầu, Tur Mã Ngạc cô nương là người duy nhất hắn không mắng. Đáng tiếc thích thì thích, Tur Mã Ngạc trăm triệu không có khả năng cùng ngọn lửa quý giá này ở bên nhau, rốt cuộc có cách biệt về hình thái, quan hệ của bọn họ chỉ có thể dùng bốn chữ “cung cấp nuôi dưỡng” để hình dung. Chờ đến lúc cô nương đến tuổi có thể sinh hài tử, nàng bị yêu cầu cùng ca ca tạo người.

Liêu Đình Nhạn thấy được Tam Thánh sơn trong đoạn trong trí nhớ này, cung điện hoa mỹ, bài trí tinh xảo, tô tó như mây, phảng phất giống như thần tiên phi tử, để cho nàng ấn tượng khắc sâu chính là chỗ ngọn lửa trong bích đàm kia treo bức tranh Phục Hy Nữ Oa siêu lớn, Tur Mã Ngạc mỗi ngày đều phải tế bái, phỏng chừng là tín ngưỡng linh tinh gì đó của Tur Mã thị. cô nương tuổi còn trẻ tuy rằng không muốn, nhưng lưng nàng đeo áp lực hưng suy của một tộc, cuối cùng vẫn phải thống khổ mà thỏa hiệp.

Nàng và ca ca sinh hạ một nam hài, đặt tên là Tur Mã Tiêu.

Nghe thấy cái tên này, Liêu Đình Nhạn phản ứng lại, ầu ề, thế nhưng là chuyện xưa của mẹ tổ tông.

Sinh nam hài còn chưa đủ, bọn họ còn cần nàng sinh tiếp một nữ hài, mới có thể bảo đảm huyết mạch thuần tịnh đời sau, nhưng Tur Mã Ngạc chậm chạp không thể sinh hạ hài tử thứ hai. Càng thêm thăm chính là, ca ca nàng đột nhiên nổi điên, thiêu hủy hơn phân nửa Tam Thánh sơn, rồi tự sát mà chết. Ký ức này cũng không rõ ràng, phi thường nhấp nháy, là Liêu Đình Nhạn chính mình căn cứ trên dưới phỏng đoán ra.

Hình ảnh lại chuyển, cô nương Tur Mã Ngạc tiều tụy, giống như bị hết thấy mọi chuyện bức điên rồi. Nàng còn nhỏ, cho dù thiên phú hơn người, cũng chưa kịp trưởng thành, mà Canh Thần Tiên

Phủ đã sớm không phải là thiên hạ của Tư Mã thị, chủ nhược thần cường, có rất nhiều người yêu cầu nàng cẩn thận phụng dưỡng ngọn lửa linh sơn, sau đó chờ đợi hài tử nàng lớn lên, lại cùng sinh hạ hài tử khác.

Nhìn đến chỗ này, Liêu Đình Nhạn dấu chấm hỏi đầy đầu. Lúc này Tư Mã Tiêu mới là đứa bé con vài tuổi, những người làm ra quyết định này, các người ghê tởm như vậy sao?

Hiển nhiên, Tư Mã Ngạc đã điên khùng không thể tiếp thu, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy nàng vào một đêm nguyệt hắc phong cao, chuẩn bị bóp chết con trai của mình.

Liêu Đình Nhạn:..... Tư Mã thị, ta xem thế là đủ rồi.

Về sau không có gì, một đoạn cuối cùng chính là Tư Mã Ngạc tự sát ở trong bích đàm, hồ nước xanh biếc đều bị nàng nhuộm thành đỏ như máu, mọc ra một đóa hồng liên vô cùng lớn, ngọn lửa hừng hực bốc cháy lên an tĩnh mà bao vây nàng lại, đốt nàng thành một mảnh tro tàn.

Bị bắt buộc biết loại chuyện riêng tư này, Liêu Đình Nhạn tỉnh lại, cảm thấy mình không ổn lắm, biết quá nhiều không phải chuyện tốt, rốt cuộc biết càng nhiều, chuyện nhắc lên lại càng lớn. Nàng đã thấy rất nhiều sắc mặt đáng ghê tởm, không sai biệt lắm hiểu được đám đầu trâu mặt ngựa đó có lai lịch gì, càng thêm cảm thấy đầu trọc.

Cái phó bản này khẩu vị quá nặng, nàng không chơi nổi.

Chờ nàng hoàn hồn từ trong những hồi ức thảm kịch đó, phát hiện tình cảnh của mình hiện nay, tức khắc cảm thấy càng thêm không tốt. Bởi vì giờ phút này nàng nằm ở trong một cái hộp đen nhánh hình chữ nhật.

Liêu Đình Nhạn: A a a ta bị chôn sao! Chưa chết đâu, còn không thể tới cứu giúp sao! Đồ cẩu bực nào chôn ta!

Nàng chỉ cảm thấy cả người vô lực, eo đau, lưng đau, chân rút gân, ngực còn nặng trĩu đè ép đến hoảng hốt, cũng không có sức lực đẩy cái quan tài này bò ra ngoài.

“Người tới a..... Cứu mạng a..... Ta còn chưa chết đâu.....
Ta đã chết..... Ta sống lại .....”

“Tổ tông? Xà xà? ngọn lửa nhỏ? Ra tiếng trả lời nào.....”

“Ta từng vì công ty ra sức, ta vì lão bản chảy máu.....”

Ở trong quan tài, gào một loạt lời nói lảng nhãng, Liêu Đình Nhạn rốt cuộc cảm giác mình tích tụ được một chút sức lực, nhấc chân dùng sức đá lên trên một cái, nháy mắt, nàng đá quan tài ra một cái khe hở nho nhỏ. Còn tốt, quan tài không đóng đinh, bằng không sợ là phải ở chỗ này cư trú vĩnh viễn.

Nàng giơ tay sờ soạng khe hở, dùng ra sức lực ăn sữa từ nhỏ đẩy một cái sang bên cạnh, đẩy một hồi lâu mới lại thấy ánh mặt trời..... và tổ tông.

Tổ tông một thân tiểu bạch kiểm đen thui lúi đứng ở bên cạnh quan tài, dựa vào đó nhìn nàng, nói một câu: “Tình.” Sau đó dùng một ngón tay tùy tiện đẩy cái nắp quan tài nàng đẩy được một nửa kia ra ngoài.

Con mẹ ngươi, vừa rồi ngươi làm cái gì, nhìn người khác đẩy quan tài chơi vui có phải không? không biết vì cái gì Liêu Đình Nhạn trong một khắc này phi thường muốn mắng hấn, nhưng trong nháy mắt nàng lại nghĩ tới hồi ức đã nhìn thấy, đứa bé bị mẹ ruột bóp đến giống như cái thìa, một bầu lửa giận bị súng nhỏ phun nước phụt phụt tưới tắt. Thôi, không muốn mắng hấn.

Tư Mã Tiêu liếc thấy sắc mặt nàng, hỏi: “Có phải ngươi muốn mắng ta không?”

BUFF nói thật, mở ra!

Liêu Đình Nhạn thân bất do kỷ: “Phải.”

Tư Mã Tiêu biểu tình khó lường, ánh mắt biến thái biến thái, nói: “Người mắng một câu nghe thử một chút?”

“Xú ngốc bức, ta mắng người! Ta chửi người nghe được sao!” Liêu Đình Nhạn còn sống, nhưng ánh mắt của nàng đã chết. Nàng cảm giác cái quan tài thật vất vả mới đẩy ra được đây, khả năng một lần nữa sẽ đập trở lại, đại khái lúc này thật sự phải xuống mồ vì an rồi.

Nhưng mà chú định nàng không hiểu được mạch não của bệnh tâm thần, tổ tông kia bị nàng mắng đột nhiên cười ha hả. không phải cái loại cười “chờ ta cười xong liền giết người”, mà là thực sự cười “Con mẹ nó đây thật quá buồn cười”. hắn dựa vào bên cạnh quan tài, cười đến toàn bộ quan tài đều rung lên.

Liêu Đình Nhạn: Có khỏe không, tức choáng váng sao huynh đệ?

Nàng còn đang nằm như xác chết, cười đủ rồi Tư Mã Tiêu giơ tay, ôm nàng ra. Chỗ nàng nằm vừa rồi xác thật là cái quan tài, còn là cái quan tài nhìn qua đặc biệt hoa lệ, hình như còn ở tháp trung tâm, chỉ là không biết ở tầng mấy, chung quanh ánh nến thiêu đốt sáng ngời lại tạo hình rồng kỳ dị, quan tài dày nặng ở trung tâm, nàng còn thấy được trên vách tường phía trước điêu khắc bức họa Phục Hy Nữ Oa.

Tư Mã Tiêu ôm nàng bước ra ngoài, tay áo rộng mang theo gió làm những ngọn nến bày ven đường bị thổi trúng, lay động không ngừng.

Liêu Đình Nhạn cho rằng mình đại khái cũng đã ngủ một ngày, nhưng kỳ thật, nàng đã nằm nửa tháng. Nàng ra cửa tháp trung tâm, phát hiện phế tích bên ngoài toàn bộ biến mất, chỉ còn lại đất bằng mênh mông vô bờ, đã từng là kiến trúc mê cung trống rỗng toàn bộ

biến mất, chỉ còn lại có một tòa tháp trung tâm đổ một nửa.

Liêu Đình Nhạn: Ngủ một giấc tỉnh lại phát hiện long trời lở đất.

Đại Hắc Xà chờ ở bên ngoài, thấy bọn họ ra liền vắn vẹo thân hình cực đại thò sang, Tư Mã Tiêu nhắc chân đi lên, dẫm trên cái đuôi nó. “đi.”

Liêu Đình Nhạn: không phải, đi thế nào a? Sao ta lại theo không kịp ý nghĩ.

Dù bị Tư Mã Tiêu ôm cũng không có tâm tư quản, quay đầu nhìn tháp trung tâm cùng một vòng Nhật Nguyệt U Đàm lay động phía dưới, “Sur tổ, chúng ta đi đâu?”

Tư Mã Tiêu tâm tình không tồi, “Đương nhiên là đi ra ngoài, ở chỗ này ngốc đủ rồi.”

hắn ôm Liêu Đình Nhạn nằm liệt, nói: “Người sợ cái gì, nếu ta muốn giết người, ở chỗ nào người cũng sẽ chết, nếu không muốn giết người, chính là người có chết cũng sẽ làm cho người sống lại. A, đã giải hết độc của đóa hoa đó cho người.”

Liêu Đình Nhạn: “Đó là đóa hoa có độc?!”

Tư Mã Tiêu: “Nếu không vì sao người nằm ở chỗ đó hơn nửa tháng.”

Liêu Đình Nhạn không quá tin tưởng, không phải không tin mình nằm lâu như vậy, mà là không tin đóa hoa đó là độc hoa. Dựa theo Tư Mã Tiêu nói, ác nhân nở độc hoa, người lương thiện nở linh hoa, nàng hái đóa hoa đó hình như là linh hoa từ cốt châu của mẹ Tư Mã Tiêu mọc ra, dù thế nào cũng không tính là ác nhân a, nàng ấy chưa từng giết người, còn khắp nơi giúp mọi người làm điều tốt.

“thật là độc hoa? không phải nói ác nhân mới nở độc hoa sao?” Liêu Đình Nhạn không nghĩ ra.

Tư Mã Tiêu cười nhạo một tiếng, “Ta lừa gạt ngươi, một người sao có thể không đen thì trắng, một đóa hoa vớ vẩn là có thể định ra thiện ác sao.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy bộ dáng hắc giống như thực dễ nói chuyện, nhin không được truy vấn, “Vậy là thế nào?”

Tư Mã Tiêu thật đúng là giải thích cho nàng, “Trước khi chết tâm tình bình tĩnh sung sướng, cốt châu kết linh hoa, trước khi chết oán hận thống khổ, kết độc hoa.”

Liêu Đình Nhạn nghĩ đến cái ao tràn đầy máu tươi, Tư Mã Ngạc toàn thân nhiễm huyết, hơi thở thoi thóp, bị ngọn lửa nuốt hết, tức khắc trầm mặc. nói thực ra, trước khi chết nàng ấy thống khổ, cũng làm nàng cảm nhiễm một chút, cho nên hiện tại còn cảm thấy đau sợ hãi.

“Như thế nào, nghe ngữ khí của ngươi, ngươi nhìn thấy chủ nhân đời trước của đóa hoa là ai.” Tư Mã Tiêu tùy ý hỏi.

hắn tựa hồ cũng không biết đóa hoa đó là cốt châu của mẫu thân hắn kết ra, Liêu Đình Nhạn như suy tư gì. Lúc ấy hắn đứng chỗ cánh hoa rụng, là lúc trước có muội tử muốn hái, bị hắn hái mất đầu làm cánh hoa rụng xuống, hắn đứng ở đó, nàng còn tưởng rằng hắn biết nơi đó có hoa từ cốt châu của mẫu thân hắn nở ra.

Nếu hắn không hỏi, Liêu Đình Nhạn cũng không nói, chỉ tránh việc này, nói: “không phải nói độc hoa không thể giải sao?”

“không phải còn có thứ có thể giải độc hoa sao.” Tư Mã Tiêu đương nhiên.

Liêu Đình Nhạn nghĩ thầm, nguyên lai không phải là tranh chấp mâu thuẫn, là tiêu tan vui vẻ.

Tư Mã Tiêu lúc trước nhìn Liêu Đình Nhạn ngã xuống, ngồi xổm ở

bên cạnh tự hỏi một lúc lâu, vẫn quyết định cứu nàng, vì thế ở chỗ đó tự mình hái hoa thử. hấn không sợ những bông hoa đó, bởi vì hoa không có hiệu quả đối với tộc nhân Tư Mã thị, người khác không nhận ra là dược hay độc, nhưng hấn có ngọn lửa linh sơn, nếm thử hoa hương vị gì sẽ biết, đáng chính là linh dược, ngọt chính là độc dược, tùy tiện tìm hoa đáng dứt cho nàng là dược. Nhưng hấn không nghĩ tới, nàng sẽ ngủ say đến nửa tháng.

Bởi vì nửa tháng này, lại có người tới Tam Thánh sơn, Tư Mã Tiêu và người ta đánh nhau, đánh tới mức làm toàn bộ kiến trúc đều hơi phi yên diệt, không thể để cho nàng nằm ở chỗ đó được, vậy đặt vào trong quan tài dưới tháp trung tâm kia đi, trước kia hấn ở nơi đó ngủ mấy trăm năm, xem như chỗ hấn để đồ vật.

Liêu Đình Nhạn tuy không biết Tư Mã Tiêu làm cái gì, nhưng cũng biết lần này hấn cứu mình, có chút cảm kích..... không đúng, cảm kích cái rắm a, trúng độc không phải cũng là hấn làm hại sao? Rác rưởi! Cái đồ rác rưởi này!

Nàng xoa xoa ngực, phát giác không đúng. Ngực sao lại giống như so với trước lớn thêm hai cỡ? hiện tại loại cảm giác nặng trĩu này thật sự quá phong phú, khó trách nằm sẽ cảm thấy ngực buồn vì bị đè nặng.

Nàng thật lâu không nói gì, biểu tình nặng nề, Tư Mã Tiêu biểu tình cũng trầm xuống, có chút bức bối, “Ngươi suy nghĩ cái gì?”

Liêu Đình Nhạn: “Ngực ta hình như đột nhiên trưởng thành?” Chân hình như cũng trở nên dài hơn, làn da trên tay tựa hồ cũng càng thêm ónh bạch sáng trong, giống như mở kính lọc mỹ nhan vậy.

Tư Mã Tiêu: “Ngực?” Lần đầu tiên con mắt hấn nhìn xuống ngực Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn cúi đầu nhìn chằm chằm ngực mình, ngo ngoe rục rịch nghĩ, có nên sờ một chút hay không, bất quá bận

tâm hiện đang bị nam nhân ôm, hơi xấu hổ ra tay. Nàng đang cố nén liềm nhìn thấy Tư Mã Tiêu đầy mặt lãnh đạm duỗi tay ra, phi thường tự nhiên mà sờ soạng một phen.

Liêu Đình Nhạn:??? Tay người đang làm gì? Người sờ chỗ nào??

Tư Mã Tiêu: “Còn không phải là hai cục thịt, lớn như vậy có ích lợi gì.”

Nhìn thấy trên mặt hắn biểu tình là ghét bỏ và không cho là đúng, Liêu Đình Nhạn lộ ra một cái cười giả tạo với hắn: “Ngài buông tay ra rồi nói lời này đi.”

Chương 14: Bạch Lộ Nhai

Liêu Đình Nhạn có dự vọng cầu sinh rất mạnh, đồng thời, nàng cũng thực miễn cảm đối với nguy hiểm, cho nên mỗi lần nhìn thấy Tư Mã Tiêu sư tổ này, nàng đều túng túng, tận lực ít nói, coi đối phương là tổ tông, chú ý dùng từ lễ phép. Nhưng hiện tại, tổ tông này ước lượng ngực nàng giống như cân thịt heo, lý trí của nàng nháy mắt offline, lá gan lớn lên, vòng tay sờ soạng hông Tư Mã Tiêu bóp một cái.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Hông lỗ hổng không thể sờ, Liêu Đình Nhạn nhìn biểu tình của đối phương, bỗng nhiên nghĩ tới những lời này. Nàng chậm rãi buông tay ra, cảm giác thấy cột dự vọng cầu sinh bắt đầu đầy tràn, vì thế biểu tình của nàng từ phần nộ biến thành bình tĩnh, rồi lại biến thành mê mang trong đó mang theo một chút túng quẩn. Nàng dựa vào trong lòng ngực Tư Mã Tiêu, ngoan ngoãn ôm cái tay trái vừa làm bậy, quay đầu nhìn về phía chân trời cuộn cuộn mây mù.

Ta nhìn trời xanh, ta nhìn đất rộng, chỉ không nhìn người.

Liêu Đình Nhạn đang chờ tổ tông xấu tính vung tay ném mình xuống xe rắn đang chạy, còn suy nghĩ những việc cần phải chú ý lúc nhảy xe. Đợi một hồi lâu, cũng không chờ được. Nàng nghiêng mắt trộm liếc một cái, đụng phải đôi mắt Tư Mã Tiêu. Đôi mắt hắc thực lạnh, lạnh căm căm, đâm vào làm đau đầu óc. Hắc người này lúc đây người tối tăm, sắc mặt táo bạo làm người ta sợ hãi, lúc biến thái cười rộ lên cũng làm người ta sợ hãi, mặt vô biểu tình như vậy vẫn làm người ta sợ hãi.

Liêu Đình Nhạn: Ai nha sao ta lại không quản được cái tay này của ta đây.jpg

Tư Mã Tiêu cầm bàn tay vừa nhéo mông hắn, cổ tay tinh tế trắng nõn, ở trong tay hắn trắng quá mức, phảng phất bẻ là gãy. Động tác của hắn thực thân mật, bàn tay to rộng bọc lấy tay nàng, ngón tay mảnh dài chậm rãi vỗ lên chỗ cổ tay nàng, thoáng dùng sức —

Liêu Đình Nhạn lấy đôi chân dài đột nhiên xuất hiện của mình ra mà thề, tổ tông này hiện đang chuẩn bị bóp gãy cổ tay nàng, cho nàng một cái giáo huấn. Tình huống khẩn cấp, Liêu Đình Nhạn hành động so với đầu óc càng nhanh hơn, theo bản năng từ động tác của Tư Mã Tiêu, túm chặt tay hắn kiên định ấn lên ngực mình, “Bình tĩnh, mời ngài sờ ngực, tùy tiện sờ.”

Nàng đoán đúng rồi, Tư Mã Tiêu này tâm tình biến thái thay đổi bất thường, người khác động vào ngón tay hắn, hắn đã muốn giết người, càng đừng nói bị người ta nhéo mông, ban đầu hắn quả thực sợ ngấy người, rốt cuộc trên thế giới này có người dám giết hắn, lại không có ai dám sờ mông hắn, hắn phản ứng lại rồi, một ý niệm duy nhất chính là cho nàng một cái giáo huấn — — đây vẫn là nhờ vào hắn đối cái người này không có cảm giác chán ghét cùng với có chút hứng thú. Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Nhưng hắn không nghĩ tới nàng sẽ làm ra thế này. Tay hắn muốn dùng sức đột nhiên bị ấn lên một chỗ mềm như bông, mà lực đạo kia không thu về, vừa lúc giống như là bóp một nắm bông, hoàn toàn mất lực.

Liêu Đình Nhạn ấn tay hắn, biểu tình chính trực, giống như nhân viên bán hàng đang đẩy mạnh tiêu thụ, “Ngài thử xem, xúc cảm đặc biệt tốt.” Chị gái nhỏ có ngực lớn vừa thơm vừa mềm, ai lại không thích đâu, đàn ông hay đàn bà cũng đều thích, đến loại sinh vật ngạo mạn như mèo còn thích, dấm ngực không phải còn thật là vui sao. Chỉ một kẻ sát nhân cuồng, hoàn toàn không thành vấn đề.

Tur Mã Tiêu làm chuyện gì đều đơn giản là vì trong lòng đột nhiên sinh ra xúc động, ước chừng là bởi vì huyết thống và thân nhân của hắn đều là kẻ điên, chính hắn cũng là người điên, dễ giận lại thích giết chóc, lúc hắn cảm thấy tâm tình không thoải mái, sẽ muốn tìm một con đường phát tiết, con đường này đương nhiên là giết người. Ai làm hắn không thoải mái, hắn liền muốn giết người đó.

Trước mặt người này thực đặc biệt, nàng ở dưới tay hắn tạm thời sống sót rất nhiều lần, có thể làm hắn liên tiếp đánh mất sát tâm, cũng chỉ có một người như vậy. Những người khác thường thường là vào lần đầu tiên hắn xuất hiện sát tâm đã bỏ mạng tại chỗ, nhưng mà nàng lại không thể hiểu được, làm hắn lần lượt bình ổn tức giận và sát ý trong lòng, như hiện tại, cổ xúc động muốn bóp nát cổ tay nàng vừa rồi đã không còn nữa.

Nếu đã không còn, hắn cũng liền khôi phục bình tĩnh.

“Hô ——” Liêu Đình Nhạn mồ hôi lạnh ròng ròng, phát hiện mình còn đang gắt gao ấn bàn tay tổ tông lạnh căm căm kia, vội vàng chậm rãi lui lại. Thoát được một nửa, Tur Mã Tiêu liền trở tay cầm lấy tay nàng.

Nàng hiện đang dựa vào trong ngực Tur Mã Tiêu, bị hắn vòng một bàn tay ôm lấy, bây giờ một cái tay khác lại bị hắn cầm, càng có vẻ vô cùng không đoan trang, là tư thế cầu nam nữ ban ngày ban mặt rõ ràng khoe ân ái.

Tuy rằng Liêu Đình Nhạn tự giác mình chỉ là vật trang sức, nhưng ở trong mắt người khác xem ra, hắn không phải là như vậy.

Lúc Liêu Đình Nhạn và Tur Mã Tiêu giải quyết một lần bởi vì ngực mà dẫn phát huyết án, tài xế Đại Hắc Xà đã chạy xe đến dưới chân núi, ra khỏi địa giới vùng Tam Thánh Sơn. Chường môn mọi người chờ ở đó nhìn thấy gì, chính là sư tổ một thân áo đen ôm một hồng nhan họa thủy khí chất đê tiện yêu diễm, chân dẫm lên một Đại Hắc Xà dữ

tợn, sắp lên sân khấu gây sóng gió, phối trí này hiển nhiên chính là đại ma vương vai ác cùng với sủng cơ và chó săn.

nói chung, chính là đại ma đầu lãnh khốc tàn nhẫn và nữ nhân yêu tình ác độc cùng với chó săn trợ Trụ vi ngược bản thực tế, hiển nhiên, rất nhiều người phía sau chương môn đều nghĩ như vậy.

Trong lúc Liêu Đình Nhạn rút tuyến, Canh Thần Tiên Phủ khắp nơi đều nghị luận về sự tổ xuất quan. Đại bộ phận đệ tử tuổi trẻ chưa từng gặp hắn, dù có ảo tưởng tốt đẹp nhưng nghe thấy tổ tông này một lần lại một lần giết người không chút nào cố kỵ, cũng sẽ thay đổi, từ ban đầu khát khao đến bây giờ sợ hãi, còn có không ít người ngầm phần nộ mắng hắn khẳng định là một ma đầu nhập ma, nếu không phải hắn bối phận quá cao, phỏng chừng sớm đã có một đồng người muốn tới thanh lý môn hộ.

Mà người biết nội tình lại có tâm tư, ban đầu người muốn giết hoặc khống chế Tư Mã Tiêu chiếm đa số, những người này không rõ tình huống, còn mang theo hai đám người đi Tam Thánh Sơn tặng đồ ăn, tất cả đều không thể trở về, cuối cùng vẫn là chương môn Sư Thiên Lũ ra lực áp chế, áp xuống toàn bộ tiếng nói khác, cung cung kính kính mời đại tổ tông Tư Mã Tiêu này xuống núi. Dù sao tôn chỉ của hắn chính là, tùy tiện hắn ta làm gì, dù hắn ta giết người Sư gia cũng không sao.

Chương môn Sư Thiên Lũ rất rõ ràng, Tư Mã Tiêu còn cho một chút mặt mũi, đơn giản là sự phụ của hắn ta lúc trước chính là người thứ nhất ở Tam Thánh sơn phụ trách chiếu cố Tư Mã Tiêu, đã từng ngăn trở mẫu thân thân sinh của hắn giết hắn. Có một chút tình nghĩa như vậy, nông cạn lại không đáng tin cậy, hắn ta chỉ có thể từ từ cẩn thận chiếu cố, tránh làm cho Tư Mã Tiêu phát cuồng giết người, muốn giết người cũng được, ít nhất bớt giết đệ tử tinh anh bối phận cao.

Tư Mã Tiêu cười rần ôm mỹ nhân đi ra từ Tam Thánh Sơn, ai cũng không để ý, được chương môn cẩn thận đưa vào Bạch Lộ Nhai tạm cư. Bạch Lộ Nhai là một nơi trong Canh Thần Tiên Phủ,

ngoại trừ Tam Thánh Sơn, có linh khí tràn đầy nhất, có một chỗ cảnh trí xinh đẹp tên là Bạch Lộc Thanh Nhai, là nơi rất tốt để ngắm sao, nơi này cung điện kiến trúc hoành tráng, tinh xảo, đặc biệt là tòa trọng các ở chính giữa kia, đặc biệt khí phái.

Liêu Đình Nhạn thấy chỗ này, trong đầu nháy mắt liền hiện ra chữ Đẳng Vương Các, cái gì phi các lưu đan, cái gì quế điện lan cung, dù sao nàng chưa từng gặp nơi nào đẹp như vậy, tuy nói Tam Thánh Sơn cũng khí phái, nhưng đã hoang phế thật lâu, đâu giống nơi này, hoa mộc sum suê, nhất phái sinh cơ bừng bừng, trong núi mây trôi hạc bay, trên sơn đạo thể nhưng còn có đàn bạch lộc toàn thân tuyết trắng, quả thực là tiên cảnh, tuyệt đối là thắng địa nghỉ phép siêu tuyệt.

“Thích nơi này?” Tư Mã Tiêu đột nhiên hỏi.

Liêu Đình Nhạn: “Thích!”

Chương môn cùng với mấy đệ tử được chọn lựa tới hầu ở một bên, trên mặt mang theo cười, thầm nghĩ quả nhiên sư tổ là nhìn trúng nữ đệ tử này, nghe một chút thanh âm bình tĩnh và nói chuyện hài hòa, trong lòng chương môn cảm thấy yên tâm. Người có thể đối thoại bình thường với Tư Mã Tiêu, là khó được cỡ nào a, ý nghĩ của hắn đúng rồi.

“Sư tổ và vị ..... phu nhân này, cứ ở lại đây đi, hết thảy mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, nếu có nhu cầu gì, chỉ cần nói ra, chắc chắn sẽ thỏa mãn tất cả nhu cầu của sư tổ.” Chương môn rất là sẵn sàng chu đáo.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Phu nhân?

Tư Mã Tiêu lại không để ý cái xưng hô này, không kiên nhẫn mà phát phát tay tống cổ hắn, “Cút đi.”

Nhìn chương môn này ở trước mặt Tư Mã Tiêu rất là cung kính, Liêu

Đình Nhạn nhớ tới lúc trước lần đầu tiên mình nhìn thấy chương môn. Bộ dáng cao cao tại thượng, đại lão khí phái, mà hiện giờ, rất giống một đại nội tổng quản. Mà Tư Mã Tiêu chính là bạo quân, tính tình cực kỳ kém, phảng phất thời khắc đều như đang nhấn nài cái gì, nghe thấy người ta nói gì cũng thấy thực phiền, trực tiếp đuổi người ta đi.

Nàng vừa mở to hai mắt nhìn thêm bóng dáng của chương môn, đã bị Tư Mã Tiêu phát hiện, hẩn nhìn chằm chằm nàng, kéo kéo khóe môi, như là nhìn thấu nàng suy nghĩ cái gì, cười như không cười: “đang thương hại lão đồng tây Sư Thiên Lũ đó? Đừng tưởng rằng hẩn thái độ tốt, liền thật coi hẩn như người tốt, hẩn..... a chính là người ‘thú vị’ nhất Canh Thần Tiên Phủ này.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy Tư Mã Tiêu trong lời này có thâm ý, nhưng hẩn không nhiều lời, cười lạnh tự mình đi vào trong cung điện. Trong cung điện có kẻ hầu hạ, cũng không phải người, mà là con rối. Con rối không có cảm xúc, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh hầu hạ người. Liêu Đình Nhạn theo sau, phát hiện Tư Mã Tiêu vào chính điện, tìm chỗ ngồi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt mà nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không có ý tứ để ý đến nàng.

Liêu Đình Nhạn đại hỉ, thấy hẩn không có ý tứ gì, chỉ muốn coi mình làm vật trang sức, nàng vội vàng đi vào thiên điện tìm được phòng chuẩn bị cho mình, trước lấy gương ra soi soi đánh vẻ của mình hiện tại. Vừa thấy, dự vọng cầu sinh của nàng đã đạt tới đỉnh điểm từ trước tới nay.

Đây là một tiên tử như thế nào a, trước kia đã rất xinh đẹp, hiện càng như thoát thai hoán cốt, đẹp thành như vậy, chỉ nhìn thôi đã sắp tự luyến. Liêu Đình Nhạn vuốt ngực to mông vểnh của mình, cảm thấy vì thân thể này, mình còn có thể sống thêm một trăm năm, thử hỏi có em gái nào không muốn biến thành đại mỹ nhân, nếm thử một chút khoái cảm buổi sáng thức dậy soi gương là có thể cứng.

Đồng thời, Liêu Đình Nhạn nhớ tới đủ loại biểu hiện của Tư Mã Tiêu

vừa rồi, cảm thấy ngực bức này không phải gà con không làm ăn gì được mà là xu hướng tình dục không đúng, đối mặt với đại mỹ nhân như vậy, hấn thế nhưng không có chút ý tứ trầm mê nữ sắc, làm sao vậy, nàng là một nữ nhân còn sắp trầm mê.

Lớn lên xinh đẹp như vậy, hẳn là đổi một cái váy xinh đẹp, rồi quần một búi tóc xinh đẹp. Liêu Đình Nhạn phát hiện con rối đứng ở góc đặc biệt có trí năng, nàng vừa nói thầm một câu quần áo không đẹp, nó liền yên lặng đưa ra rất nhiều bộ váy áo. Là váy tiên thật sự, cũng không biết làm từ chất liệu gì, uyển chuyển nhẹ nhàng giống như mây, mặc lên người không hề cảm thấy trói buộc, còn có vẻ dáng người phiêu dật như tiên. Váy như vậy có các loại màu sắc, các loại hình thức, có rất nhiều rất nhiều bộ, còn có các loại trang sức phụ kiện, giày dép vân vân, cuộn cuộn đưa tới không ngừng, chất đầy trong phòng nàng.

Đây là ngày tháng thần tiên gì! Liêu Đình Nhạn nháy mắt quên mất tổ tông thích làm khó kia, bắt đầu thời gian chơi game thời trang vui vẻ, chơi game thời trang người thật đến hứng thú bùng bùng, quên mất hết thủy tục sự phạm trần.

Nàng đang chuẩn bị thử một bộ váy lụa màu đỏ, mới vừa cởi quần áo còn chưa mặc váy lên người, cửa đã bị người ta đá văng.

Cái kẻ vừa rồi còn muốn tự bế, một bộ dáng không muốn để ý tới người khác, Tư Mã Tiêu phi thường táo bạo mà đi vào, lạnh mặt hỏi: “Người đang làm gì, ai bảo người chạy loạn khắp nơi.”

Liêu Đình Nhạn theo bản năng che thân thể một chút, nhưng nhìn thấy Tư Mã Tiêu có biểu tình đó, nàng lại cảm thấy, che cái rắm gì, cẩu bức này giống như không có hứng thú với nữ nhân, quả thực như không thấy thân hành nàng mỹ diệu trước đột sau kiều, còn bức bối mà nhấc chân đá bay quần áo và trang sức xinh đẹp bên cạnh, “đi theo ta.”

Liêu Đình Nhạn vừa trợn trắng mắt, vừa yên lặng mặc bộ váy lụa đỏ

vào.

“Ngài muốn đi đâu?”

Tư Mã Tiêu lạnh lùng cười, “Ta không phải đã nói, đợi ta đi ra, tất cả mọi người đều phải chết sao, bây giờ đương nhiên là đi giết người.”

Liêu Đình Nhận: Quấy rầy, cáo từ.

Tư Mã Tiêu nhìn thần sắc của nàng, “Người không muốn đi?”

Liêu Đình Nhận thầm mắng một câu, con mẹ ngươi, BUFF nói thật lại tới, miệng đã không khỏi nói: “không muốn đi.”

Tư Mã Tiêu sắc mặt trầm xuống: “không đi thì trước hết giết người.”

Liêu Đình Nhận: “Được rồi, bây giờ ta liền đi.”

Tư Mã Tiêu giống như bị nàng ghen một chút, lại dùng loại ánh mắt phức tạp đó nhìn nàng: “Vì sao không muốn đi?”

Liêu Đình Nhận: “Sợ nhìn thấy người chết.”

Nếu không mở BUFF nói thật, Tư Mã Tiêu hẳn sẽ không tin tưởng, một người Ma Vực, còn sợ người chết? Ở Ma Vực người chết có thể còn nhiều hơn người sống. Người Ma Vực chỉ có càng tàn nhẫn hơn tu sĩ, nàng như vậy sao có thể làm gian tế?

hắn cổ quái hỏi: “Người hẳn là không phải chưa từng giết người?”

Liêu Đình Nhận: “Chưa từng giết.”

Tư Mã Tiêu trầm mặc, hẳn thật sự không hiểu người Ma Vực thế nào, đưa người như vậy tới đây, bọn họ thật muốn làm thịt Canh Thần Tiên Phủ sao? Những người Canh Thần Tiên Phủ này tự làm thịt mình, còn nghiêm túc hơn so với Ma Vực bọn họ.

Tác giả có lời muốn nói:

không có đứa bé, cá muối không sinh.

Kiều: Kiếm chuyện, các ngươi là thật sự sao? Đám Ma Vực này không được.

Ma Vực: Chớ nói lung tung a, chúng ta là thật lòng kiếm chuyện!

Chương 15: Ăn!

Liêu Đình Nhạn không biết vì sao vừa rồi Tư Mã Tiêu xuống Tam Thánh Sơn không trực tiếp động thủ giết người, ngược lại để cho người ta mời đến biệt thự cao cấp này nghỉ ngơi, sau đó đột nhiên lại tâm huyết dâng trào muốn mang vật trang sức ra cửa làm việc. Nhưng nàng nghĩ, đầu óc của lão tổ tông không rõ ràng, ý tưởng thì loại phạm nhân có chỉ số thông minh bình thường như nàng sao có thể lý giải, cho nên nàng lập tức thành thật mặc cái váy xinh đẹp vào, cùng hắt ra cửa.

Nàng bắt đầu may mắn mình không ăn no, nếu không vạn nhất chờ lát nữa nhìn thấy hình ảnh gì mà nôn ra, sợ là sẽ bị Tư Mã Tiêu thuận tay giết chết.

May mắn xong nàng lại cảm thấy không tốt lắm, bởi vì tu vi của nàng còn thật đáng thương mới ở Luyện Khí kỳ, vẫn chưa thể tích cốc, ở trên Tam Thánh Sơn, hoàn toàn dựa vào linh thực và một ít đồ ăn có linh khí mang theo từ trước để lấp đầy bụng, những cái đó tuy rằng càng dễ no bụng hơn so với đồ ăn bình thường, nhưng mà cũng đã lâu nàng không được ăn một bữa cơm đứng đứng đắn đắn.

Ngồi trên xe ngựa hắc xà, bị Tư Mã Tiêu mang đi nơi khác, Liêu Đình Nhạn bắt đầu cảm thấy đói bụng.

Người đói là thế này, lúc không chú ý thì không có gì, vừa chú ý liền bắt đầu khó chịu, nếu mà lúc này ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, vậy càng thêm khó chịu. Bây giờ Liêu Đình Nhạn chính là như vậy, bọn họ mới vừa xuống Bạch Lộ Nhai, đi ngang qua một mảnh rừng phồn hoa, bỗng ngửi thấy mùi hương mỹ vị của thức ăn, mùi thịt đó thật là

quá thơm, Liêu Đình Nhạn đã lâu không ăn thịt, trong miệng nhạt nhẽo, nước miếng lập tức chảy xuống.

Đại khái là tiếng nàng nuốt nước miếng quá lớn, Tư Mã Tiêu bên cạnh nhìn nàng vài lần, thấy nàng làm bộ làm tịch đê đê khóe miệng.

hắn bấm tay gõ gõ đầu rần, “Sang bên kia.” hắn chỉ về phương hướng có mùi thơm truyền đến.

Liêu Đình Nhạn thử mở miệng hỏi hắn: “Sur tổ, chúng ta đây là đi đâu?”

Tư Mã Tiêu: “Giết người a.”

Liêu Đình Nhạn: “Ách, cứ đi như vậy, sau đó trực tiếp giết?”

Tư Mã Tiêu: “Bằng không thế nào.”

Vậy ngài thật đúng là sát nhân cuồng làm việc dứt khoát. Liêu Đình Nhạn trong lòng ai thán một tiếng, lướt qua một đám bụi cây, nhìn thấy trên bãi đá bên hồ dưới một thác nước đang có tiên nhị đại* làm party phong nhã. Bày biện rất nhiều món ngon mỹ vị, có mấy chục người trẻ tuổi vạt áo phiêu phiêu, dung mạo xuất chúng, đang tận tình hưởng lạc. Bọn họ hiển nhiên đều là đệ tử địa vị rất cao, bởi vì nơi này linh lực sung túc, cảnh trí tuyệt đẹp, đồ ăn cũng thực chú ý, mỗi người đều cao nhã ưu nhã, còn có nữ đệ tử đánh đàn trợ hứng.

* tiên nhị đại là tiên đời thứ hai giống như phú nhị đại là nhà giàu đời thứ hai

Đột nhiên toát ra Đại Hắc Xà và Tư Mã Tiêu cùng với Liêu Đình Nhạn, thật là không hợp với nơi này.

Liêu Đình Nhạn chưa từng thử làm hành vi tùy tiện xâm nhập yến hội của người ta, nhưng sur tổ đối với loại chuyện xấu như đốt giết đánh cướp vẫn thật thuận buồm xuôi gió, không hề có áp lực tâm lý.

Bọn họ vừa xuất hiện, liền có đệ tử ngồi ở cuối tiệc nhú mày mắng chửi: “Các người là đệ tử cung nào, sao dám tùy ý xâm nhập vào hoa yến của Thiên sư huynh như vậy, còn không mau rút ra ngoài!”

Liêu Đình Nhạn hút một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa muốn che hai mắt mình lại. Tổ tông vốn dĩ chính là tới giết người, giờ có người không sợ chết như vậy, xông lên dùng ánh mắt khinh miệt và ngữ khí không kiên nhẫn nói chuyện với hắn, đây không phải là ông cụ thất cổ, chê sống lâu rồi sao.

Nàng cho rằng trong vòng ba giây đồng hồ, sẽ nhìn thấy đệ tử vừa nói chuyện đó nổ thành một đóa huyết hoa, nhưng mà không có, Tư Mã Tiêu bên cạnh nàng nhắc chân xuống xe đại xà, nhìn đồ vật chung quanh, phảng phất như không nghe thấy đệ tử kia nói gì. Liêu Đình Nhạn nhìn hắn đập lên mặt đất phủ kín lụa màu, tùy tay cầm lấy bầu rượu trên bàn tiệc của một đệ tử, nhìn nhìn, hắn còn ngửi ngửi, đại khái không thích mùi vị đó, tùy tay ném đi, rượu đổ trên lụa màu hoa mỹ ngấm ra thành một dấu loang to.

Động tác của hắn quá tự nhiên, thái độ cũng phi thường ngạo mạn, hoàn toàn không xem những người này ở trong mắt, đệ tử nói chuyện lúc đầu đã nổi giận dùng dùng, đứng lên nói: “Người.....”

hắn mới nói một chữ, Tư Mã Tiêu đã xuất hiện ở phía trước hắn, giơ tay bóp chặt lấy cổ hắn, kéo đến bên bờ đầm, sau đó trước mắt bao nhiêu người, ấn hắn vào trong nước.

Lúc này đồng thời có mấy người đứng lên, trên mặt tất cả đều mang theo tức giận, trong đó soái ca thủ vị kia đến nhanh nhất, Liêu Đình Nhạn thấy hắn hình như còn bị vướng một chút, chỉ có biểu tình trên mặt hắn khác với những người khác, là sợ hãi và hối hoàng. Vị này đại khái là từng gặp sư tổ, vừa rồi sừng sốt trong chốc lát có thể là không dám nhận, rốt cuộc Tư Mã Tiêu có thân phận gì, chương môn ở trước mặt hắn còn là đáng vẻ kia, càng

đừng nói những người khác, cũng có vài đệ tử dám ngăm oán giận hăn, nhưng giáp mặt gặp phải, cũng là một bộ túng quần.

Người chân chính gặp được Tư Mã Tiêu trông như thế nào cũng không nhiều lắm, đã có thể nhận ra, trên cơ bản đều có chút thân phận, nơi này chỉ có một người nhận ra hăn, vị kia đi vội lên phía trước vài bước, tới trong phạm vi ba mét gần Tư Mã Tiêu thì bước chân trầm trọng, không dám tiếp tục tiến lên, mà tiến về phía trước làm ra một cái đại lễ tiêu chuẩn, cúi đầu hô: “Tù Tàng Đạo Quân.”

Thoáng một cái, trong yến hội phát nổ, tất cả mọi người đều ngốc hết, ước chừng ba giây đồng hồ sau, đã quỳ đầy đất, tất cả mọi người thực hoảng loạn, kẻ bị Tư Mã Tiêu ấn vào hồ nước đang dùng sức giãy giụa kia càng đặc biệt hoảng loạn, hăn như bị sét đánh một cái, cứng đờ ra, một cử động nhỏ cũng không dám. Nhân sĩ tu tiên đương nhiên không có khả năng bị ấn ở trong nước bình thường như vậy mà chết đuối, hăn là bị dọa.

Tư Mã Tiêu thấy hăn không giãy giụa nữa, nói một câu: “Tiếp tục giãy giụa a.”

Đệ tử kia động tác cứng đờ, chậm rãi thử giãy giụa tiếp, giống một con rùa đen lớn.

Liêu Đình Nhạn không nhin nổi, phụt cười ra tiếng. hiện trường an tĩnh đến tiếng gió cũng biến mất, Liêu Đình Nhạn vừa cười liền đặc biệt rõ ràng, Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn nàng, nàng còn chưa kịp khống chế biểu tình, đã thấy hăn bỗng nhiên cũng cười một cái. hăn buông gáy đệ tử đó ra, mặc hăn ta ghé vào trong nước giả chết, cũng không quản những người khác, chính mình đi lên thủ vị, trực tiếp ngồi ở trên bàn, vẫy tay với Liêu Đình Nhạn.

“Lại đây.”

Liêu Đình Nhạn đi qua, nghe thấy tổ tông vốn dĩ đã nói muốn ra cửa giết người, bây giờ lại nói với nàng: “Muốn ăn cái gì thì ăn đi.”

Mới vừa rồi không phải người nói muốn tới giết người?

Liêu Đình Nhạn nhất thời không phản ứng lại. Tổ tông này, chẳng lẽ nghe thấy vừa rồi nàng nuốt nước miếng, biết nàng đói bụng, mới riêng mang nàng tới ăn cái gì? không... không thể nào, hắn ở chỗ nàng, nhân thiết cũng không có sẵn sóc cẩn thận như vậy!

Tư Mã Tiêu cũng mặc kệ nàng nghĩ thế nào, nói xong câu đó liền cầm một chuỗi linh quả đỏ rực trên bàn, hái một quả, bóp nát ở trong tay, nước quả màu đỏ bắn ra bốn phía, nhuộm hồng ngón tay hắn. hắn cứ như vậy ngồi ở đó, không có biểu tình gì bóp từng trái cây chơi, cũng không để ý đến những người khác. Liêu Đình Nhạn mặc danh cảm thấy tư thế hắn bóp trái cây đặc biệt giống động tác bóp võ đầu người khác.

Những người khác quỳ, mồ hôi lạnh ròng ròng, Liêu Đình Nhạn ngồi một bên, bắt đầu gặm thịt. không biết là thịt động vật gì, làm đặc biệt ngon miệng, cắn vào trong miệng, nước thịt liền ứa ra, hương vị tươi ngon nháy mắt liền vượt phẳng tâm tình Liêu Đình Nhạn đang căng chặt dưới hoàn cảnh khẩn trương này.

Nàng trước nay chưa từng ăn thịt ngon như vậy, thậm chí bắt đầu tiếc là không có cơm, nàng đã bắt đầu ăn, Đại Hắc Xà lướt tới, ở bên cạnh dùng đầu đụng đụng tay nàng.

Liêu Đình Nhạn còn nhớ rõ tháng ngày ba người bọn họ không ăn không uống, sống nương tựa lẫn nhau, nàng lấy một cái mâm to, lại lấy mấy cái bầu, nhất nhất cho Đại Hắc Xà ngửi hương vị, để chính nó chọn. Rốt cuộc đồ uống nơi này thấy thế nào cũng ngon hơn trúc dịch nàng uống, khó được dịp lão bản mang hai nhân viên tới ăn cơm, đương nhiên đều phải ăn cho no căng.

Đại Hắc Xà chọn một cái trong đó, Liêu Đình Nhạn tạch tạch tạch rút

cho nó một chậu to, để nó tự uống.

Lúc nàng làm việc này, Tư Mã Tiêu quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, Liêu Đình Nhạn luôn không biết ánh mắt của tổ tông đến tột cùng là có ý tứ gì, nàng lại không có thuật đọc tâm, chỉ có thể coi như không thấy, tự ăn của mình. Nàng coi cái này là tiệc đứng, ăn thực vui vẻ, Đại Hắc Xà hiển nhiên cũng thực vui vẻ, cái đuôi lắc tới lắc lui, đại khái tần suất quá lớn, chọc đến tổ tông, Tư Mã Tiêu ném một trái cây đập lên đuôi của Đại Hắc Xà, cái đuôi Đại Hắc Xà lập tức cứng còng.

Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, còn tốt chính mình ăn không nhai tóp tép, nếu không quấy nhiễu đến tổ tông, khẳng định cũng sẽ bị ném.

Ăn chút thịt, ăn chút đồ ăn, uống chút nước trái cây, cuối cùng ăn trái cây sau bữa cơm.

Tư Mã Tiêu bóp xong một trái cây cuối cùng, dùng một hồ vân trà bên cạnh rửa rửa tay, đứng lên.

Đại Hắc Xà lại lần nữa chờ hẩn và Liêu Đình Nhạn, vui vui vẻ vẻ mà rời khỏi nơi này, đi ngược lại chỗ Tư Mã Tiêu ngay từ đầu muốn đi.

Chờ bọn họ đi rồi, trong sân vẫn thật lâu không có động tĩnh, vị Thiên sư huynh thân phận tối cao đó bỗng nhiên nháy dựng lên, sắc mặt phi thường phức tạp, những người khác cũng đứng lên, hai mặt nhìn nhau.

“Đó thật là Từ Tàng Đạo Quân..... sư tổ?” Có người thanh âm yếu ớt.

“hẩn mới vừa rồi không giết người, không phải nói.....”

“Thôi, cũng đừng nói cái này, Ngô sư đệ không có việc gì đi?”

Đầu ngâm trong hồ nước, Ngô sư đệ mặt đầy nước bò dậy, cả người

run rẩy, nhìn về phía Thiên sư huynh, “Thiên sư huynh, sư tổ.....”

Thiên sư huynh một câu cũng chưa nói, bước chân vội vàng đã đi rồi. Bây giờ hắn muốn đi gặp gia gia nhà mình, nhanh chóng nói ra việc này, đâu còn lo lắng đến các sư đệ, sư muội tới dự tiệc.

Bên kia chưởng môn cũng thu được tin Tư Mã Tiêu rời Bạch Lộc Nhai, lập tức cảnh giác lên. Tư Mã Tiêu người này, hành vi không thể đoán được, cũng không ai biết hắn sẽ làm ra cái gì. Hắn ta thật ra muốn phái người đi theo Tư Mã Tiêu, thời khắc biết rõ hướng đi, nhưng Tư Mã Tiêu người này, căn bản không thể chịu đựng được người khác nhìn trộm, hắn ta chỉ có thể cho người chú ý nhiều hơn, khó tránh khỏi tin tức sẽ chậm hơn một chút.

trên đường chạy tới Linh Nham Sơn Đài, chưởng môn nghe Thiên Vô Ngân nói hành vi Tư Mã Tiêu đột nhiên xông vào hoa yến lúc trước.

“Đệ tử lúc ấy thấy rõ ràng, Từ Tàng Đạo Quân đối với nữ đệ tử đó, xác thật là sủng ái có thêm, hắn căn bản chưa từng để ý đến đám đệ tử chúng con, chỉ chờ nàng kia ăn xong liền rời đi.” Thiên Vô Ngân nói: “Nghe gia gia từng nói, Từ Tàng Đạo Quân bị nhốt nhiều năm, có rất nhiều oán hận đối với tám đại cung chúng ta. Trước đây các tiền bối trưởng lão đặt chân lên Tam Thánh Sơn đều mất mạng, nhưng lúc này xem ra, hắn lại không thích giết chóc như vậy. Có người ở đây, dù ban đầu nói năng lỗ mãng với hắn, cũng không xảy ra việc gì.”

Chưởng môn cười nhạt, ngữ khí ý vị thâm trường, “Người cuối cùng của Tư Mã thị này, đến ta cũng chưa từng sờ thấu hắn. Ý tưởng của hắn càng không ai hiểu được.”

Tư Mã Tiêu đi Linh Nham Sơn Đài, nơi này là võ đài trong vùng núi non lớn nhất của trung tâm Canh Thần Tiên Phủ, phần lớn thời gian đều là tám đại cung cùng với đệ tử tinh anh của các mạch chưởng

môn ở chỗ này luận bàn tỷ thí, bởi vì khu vực rộng, chứa mấy ngàn người vẫn còn trống trải. hắc vừa xuất hiện, Linh Nham Sơn đài nguyên bản náo nhiệt biến thành một mảnh yên tĩnh.

Liêu Đình Nhạn phát hiện, tổ tông đến chỗ nào, nơi ấy chính là một mảnh tĩnh mịch. Ác danh của hắc đã sớm truyền ra, xem ra đem các đệ tử này sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Liêu Đình Nhạn vừa thấy liền hiểu được, tổ tông phỏng chừng là muốn làm một đợt lớn, thu hoạch toàn bộ sinh lực đời sau, vậy cũng quá độc ác. không biết hắc là chuẩn bị làm một đám hay là thịt từng bầy. Nàng có chút hối hận vừa rồi mình ăn nhiều như vậy.

Tư Mã Tiêu tùy ý ngồi ở trên bậc thang cao cao, chỉ hai đệ tử, “Hai người các ngươi, ở mạch nào?”

Hai đệ tử đi ra, ước chừng cũng có chút năng lực, phục hồi tinh thần lại rồi, tốt xấu cũng giữ được phong độ, không kiêu ngạo không siểm nịnh báo ra hệ mạch và tên họ.

Tư Mã Tiêu: “Các ngươi lên đài đi, làm một trận sinh tử đấu.”

Hai đệ tử liếc nhau, sắc mặt đều có chút khó coi. Bọn họ lệ thuộc vào hai cung khác nhau, nhưng hai cung quan hệ cũng không kém, để cho bọn họ đấu sinh tử, ai xảy ra chuyện đều không dễ nói. Nhưng sư tổ Tư Mã Tiêu đã nói, đám tiểu bối bọn họ cũng không thể ngỗ nghịch — — chủ yếu cũng là bọn họ đánh không lại sư tổ phía trên kia.

Hai người đành phải lên đài. Bọn họ định kéo dài thời gian một chút, chờ đợi trưởng bối có thể làm chủ xuất hiện, có lẽ sự tình còn có chuyển cơ. Bọn họ đánh trong chốc lát, cũng không động thật, Tư Mã Tiêu đã sớm dự đoán được, vẫn không tức giận, chỉ nói một câu: “Trong một nén nhang phải phân ra thắng bại, nếu ở thế hoà, hai người các ngươi đều phải chết.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy hình như không phải hấn tới giết người,
mà là xem diễn.

Chương 16: Ngâm trong bồn tắm

Trong sân có cả ngàn đệ tử tinh anh, ai không phải đệ tử nội môn trong các đại gia tộc của Canh Thần Tiên Phủ, từ lúc vừa sinh ra đã có tư chất cực tốt cùng với càng nhiều tài nguyên hơn người bình thường, từ khởi điểm đã là nhân sinh người thắng, người nào đi ra ngoài, cũng là nhân vật mà những môn phái nhỏ không thể trào cao, tiện tay vung lên là có thể cắt đứt sinh tử của vô số người. Nhưng hôm nay, ở trước mặt Từ Tàng Đạo Quân, bọn họ cũng trở thành con kiến, thân phận đã thay đổi hoàn toàn.

Tư Mã Tiêu chỉ tùy ý ngồi ở trên thềm ngọc, nhìn tựa như một người trẻ tuổi hơi có vẻ âm trầm, nhưng trải qua vô số giáo huấn máu me phía trước, không có ai dám coi hắn là không khí. Người càng có năng lực có tâm kế có thân phận, thì càng không dám quang minh chính đại đắc tội hắn, bởi vì so với đệ tử bình thường bọn họ càng biết nhiều bí sự, vì thế đối với Tư Mã Tiêu người này lại càng thêm sợ hãi.

trên đài vốn dĩ hai đệ tử đánh cầm chừng, nghe thấy Tư Mã Tiêu nói một câu, trong lòng đều có tính toán. Bọn họ biết Từ Tàng Đạo Quân giết người tùy ý, cũng không giống các đại năng để ý phe phái và giá trị của bọn họ, hắn không cố kỵ cái gì, chỉ là kẻ điên cuồng đại, cho nên hắn nói muốn giết, là thật sự muốn giết.

Trong đó ánh mắt một người thay đổi, nhìn về phía đệ tử đối diện, lại lần nữa ra chiêu đã mang lên sát khí. hắn nghĩ rõ ràng, chỉ sợ nếu như trong chốc lát trưởng bối trong nhà có tới, cũng không có khả năng ngăn cản trận tương sát này, rốt cuộc trong nhà hắn có một trưởng bối lúc trước cũng bị giết ở Tam Thánh Sơn,

Từ Tàng Đạo Quân không phải vẫn êm đẹp đứng ở đây sao.

hắn vừa sửa lại chiêu, đệ tử đối diện kia cũng đã nhận ra, hai bên tuy nói có tình cảm mặt mũi, nhưng so ra kém tính mạng của bản thân. Trong nhất thời, hai người liền nghiêm túc đánh lên, sát chiêu tung ra. Hai người tu vi không tồi, hiển nhiên đều được tài bồi cẩn thận, hiện giờ tranh chấp sinh tử, trường hợp có thể nói xuất sắc, chúng đệ tử vây xem đều nhin không được nhìn kỹ, mà Tư Mã Tiêu người khởi xướng trận so đấu này, lại ngồi ở trên thờ ơ, lại chọn cặp tỷ thí tiếp theo ở trong đám người.

Liêu Đình Nhạn ngồi ở bên cạnh hắn, Đại Hắc Xà vây quanh bên cạnh bọn họ, cả hai đều không có gì hứng thú với chuyện đánh tới đánh lui này, Liêu Đình Nhạn vẫn luôn không thích xem phim đánh võ, càng không muốn xem người chết. Thái dương hơi lớn, nàng học bộ dáng Tư Mã Tiêu dựa vào trên vẫy lạnh băng của Đại Hắc Xà, cảm thấy thoải mái hơn không ít, nàng quay đầu nhìn nơi xa có đàn chim hạc bay ở trên đỉnh núi, đếm xem có bao nhiêu con hạc bay tới bay lui để giết thời gian.

Khi chương môn và những người khác đuổi tới Linh Nham Sơn Đài, thì cũng mới vừa phân thắng bại, một người trọng thương, một người tử vong.

Người tới không chỉ có chương môn, cung chủ của tám đại cung khác cũng tới, còn có những người trong gia tộc lớn nhỏ tin tức linh thông, tất cả đều cùng nhau chạy đến. Các đại lão này ngày thường cũng không dễ kết bạn đi ra, đều là bởi vì sợ Tư Mã Tiêu đột nhiên nổi điên mà hoàn toàn nhốt hết một đồng môn tinh anh này.

“Từ Tàng Đạo Quân.” Mọi người hành lễ với Tư Mã Tiêu, trên mặt vài vị cung chủ nhìn không ra hỉ nộ, chỉ có một ít người trong nhà có đệ tử ưu tú bị chết là thật sự đau lòng, sẽ lộ ra một chút oán giận, lại cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng.

Chương môn là nhất quán thái độ tốt, tiến lên nói: “Sur tổ, sao lại có

hứng thú tới xem mấy đệ tử tuổi nhỏ tỷ thí.”

Tư Mã Tiêu dựa vào trên thân rắn đen, nhìn nhóm người áo mũ chỉnh tề, tiên khí phiêu phiêu này, nói: “Nhàm chán đến hoảng, vừa rồi mới nhìn một lát, tiếp tục đi, lại chọn hai người ra, vẫn cứ là tử đấu.”

Chưởng môn có định lực, có người đã không thể có định lực như vậy, đệ tử trong nhà nhiều, khó tránh khỏi có người được thương yêu hơn, nào bỏ được ở chỗ này dễ dàng bị chiết bỏ, lập tức có mạch chủ căng da đầu ra khuyên: “Từ Tàng Đạo Quân, bất quá là tỷ thí, không bằng sửa tử đấu lại.....”

Tư Mã Tiêu: “Nhưng ta muốn nhìn thấy người chết.”

hắn nhất nhất xem qua sắc mặt mọi người, bỗng nhiên nói: “Ta từng nghe nói, rất nhiều năm trước, các đệ tử trong tiên phủ thường xuyên tử đấu, ở giữa sinh tử càng tăng lên tu vi của mình, bởi vậy khi đó cũng xuất hiện nhân tài lớp lớp, hôm nay xem ra, Canh Thần Tiên Phủ chúng ta đã xuống dốc.”

hắn nói đến lời này, giọng lại chuyển: “Hôm nay đệ tử ở đây, nếu có một người có thể thắng hai mươi trận tử đấu, sẽ có được một mảnh Phụng Sơn huyết ngưng hoa.”

Liêu Đình Nhạn biết, hoa này, một mảnh cánh hoa là ngàn năm tu vi, nhưng nàng biết cũng vẫn không phải toàn bộ, hoa này thần kỳ ở chỗ, mặc dù tư chất như thế nào, vẫn trực tiếp gia tăng tu vi, mà tư chất càng kém, hiệu quả càng tốt, thí dụ như nếu có người tu vi ở Luyện Khí kỳ, thậm chí có thể lập tức trực tiếp vọt tới Nguyên anh, trong đó Trúc Cơ, Kết Đan kỳ, hai cửa ải khó khăn có thể toàn bộ bỏ qua, mà nếu tu vi cao thâm, vậy một ngàn năm tu vi này có thể trực tiếp làm người ta vượt qua bình cảnh, hơn nữa tuyệt không để lại di chứng, còn nếu như đã tới tuổi, tu vi lại ở điểm tới hạn không thể tăng lên nữa, dùng hoa này, đột nhiên thêm ngàn năm tu vi, vạn nhất vừa lúc vượt qua một cửa này, tới cảnh giới tiếp theo, là tương

đương thêm được một mệnh.

Tur Mã Tiêu lời này vừa ra, đến nhóm chường môn mạch chủ phía dưới, còn có không ít đệ tử tất cả đều an tĩnh, biểu tình của mỗi người đều rành mạch ở trong mắt Tur Mã Tiêu, cảm giác của hắn quá mức nhạy bén, làm giờ phút này hắn tựa như đứng trong một mảnh hải dương tham lam, muốn hít thở không thông.

Liêu Đình Nhận ở một bên làm bình hoa, bỗng nhiên bị Tur Mã Tiêu kéo sang. Nàng nhìn Tur Mã Tiêu nhãn mi cùng với biểu tình bức bối, cho dù bị hắn chôn ở trên lưng hút một ngụm, cũng không dám động đây.

Ngài đây là hút mèo sao? Liêu Đình Nhận nghĩ thầm, hôm nay tên tuổi ta, tuyệt sắc sủng cơ này, xem như an bài rõ ràng.

Tur Mã Tiêu hòa hoãn lại, lúc mở miệng thanh âm đã âm trầm rất nhiều, “Bắt đầu đi.”

Lần này không ai ngăn trở, cũng có đệ tử chủ động đứng dậy. Mà mười trận tử đấu, giết hai mươi người. Đây cũng không tính là khó, rốt cuộc mọi người ở bên nhau, khó tránh khỏi có lợi hại và không lợi hại, cái khó chính là gút mắt của thế lực mạch hệ sau lưng những người đó, muốn giết người nào mới có thể giảm bớt phiền toái ở mức thấp nhất, là sự tình tất cả mọi người đang suy xét.

Dù bọn họ không muốn vô duyên vô cớ đắc tội với người khác, nhưng ích lợi trước mắt, lại là ích lợi không thể cự tuyệt, vậy có bao nhiêu người có thể không lay động. sự tình phát triển đến bây giờ, đã không phải chuyện của Tur Mã Tiêu, mà là một đám trục lợi tính toán muốn lấy hay bỏ. Với bọn họ xem ra, không có ai là không thể vứt bỏ, nếu không thể vứt bỏ, chỉ là bởi vì ích lợi không đủ động lòng người.

Ngày hôm đó, đệ tử chết ở chỗ này có hơn trăm người, Tur Mã Tiêu hờ hững nhìn bọn họ chém giết, cho đến lúc mặt trời xuống núi mới

về Bạch Lộc Nhai. Liêu Đình Nhạn đi theo phía sau Tư Mã Tiêu, nhìn bóng dáng hần cao gầy cùng đầu tóc đen nhánh, hỏi: “Sur tổ, ngày mai còn phải đi?”

“Thế nào, ngươi lại không muốn đi?” Tư Mã Tiêu nhàn nhạt nói.

Liêu Đình Nhạn: “Nếu ngày mai còn phải đi, ta liền chuẩn bị dù và đệm.” Sống sờ sờ phơi nắng một ngày, nếu không phải thiên sinh lệ chất, làn da này lập tức đã đen đi một độ, còn ở bậc thang ngồi một ngày, cho rằng móng nàng sẽ không đau sao?

Tư Mã Tiêu bước chân ngừng lại, quay đầu nhìn nàng, bỗng nhiên điên cuồng cười to.

Lại tới nữa, lão bản lại nổi điên.

“Ngươi không phải sợ người chết sao, giờ không sợ?” Tư Mã Tiêu hỏi.

Liêu Đình Nhạn khó được nói chuyện với hần mà không có BUFF nói thật, châm chọc trả lời: “Sợ thì sợ, cho nên hôm nay ta cũng không nhìn về phía bọn họ đánh nhau bên kia.” Trong chốc lát vặn bên trái xem núi và chim, trong chốc lát vặn bên phải xem một đám đại lão, làm xương cổ vẹo một buổi trưa.

“A, nhưng thật ra ủy khuất ngươi.” Tư Mã Tiêu nói.

Liêu Đình Nhạn nghe không quá rõ lời này có phải hần nói mát hay không, dựa theo tính cách hần sẽ không nói thế này, nàng đoán đây hần là phản phúng. Thấy tâm tình của hần tựa hồ tương đối bình thản, Liêu Đình Nhạn liền nhịn không được hỏi hần: “Hôm nay những cánh hoa hồng liên đó, bọn họ tựa hồ đều rất muốn, nhưng không phải ngài nói cần máu của ngài mới có thể dùng được sao?”

“không phải máu của ta, là máu của của tộc Phụng Sơn.” Tư Mã

Tiêu đi ở trong núi, tay áo phất qua cây hoa bên cạnh, cánh hoa hồng nhạt rơi xuống đầy đất, “Ta không phải đã nói, tộc nhân Tư Mã thị sau khi chết thi thể không lưu lại, mà chỉ còn một viên cốt châu. Những thi thể đó sở dĩ không lưu lại, là bởi vì huyết nhục của bọn họ đều là linh dược, sẽ bị các gia tộc Canh Thần Tiên Phủ phân chia, tuy hiện tại chỉ còn một mình ta, nhưng trước kia vẫn có mấy người, bọn họ tích lũy nhiều năm, đương nhiên trong tay bảo tồn một ít huyết nhục có thể sử dụng.”

Liêu Đình Nhạn đột nhiên không kịp phòng ngừa nghe thấy, có chút ghê tởm, nôn khan một tiếng.

Tư Mã Tiêu lại bị phản ứng của nàng làm cho tức cười, tùy tay bẻ một đóa hoa bên cạnh quét mặt nàng một chút: “Thế này đã chịu không nổi, bắt quá ăn thịt người mà thôi, thế gian này, nơi nào không phải người ăn thịt người.” Nhìn biểu tình của Liêu Đình Nhạn, cảm nhận được cảm xúc của nàng, Tư Mã Tiêu càng thêm cảm thấy gian tế Ma Vực này thật sự kỳ quái, nhìn so với bọn hắn những người này còn chính phái hơn nhiều, nàng thật là người Ma Vực?

Tư Mã Tiêu chần chờ nói: “Người thật là Ma Vực.....”
Giọng hắn mang hoài nghi.

Ma dụ? Cái thứ đồ chơi gì, mắng ta là ma dụ, người lại coi mình là miếng bánh quy nhỏ nào! Liêu Đình Nhạn trong lòng mắng hắn vài câu.

PS: Ma Vực và ma dụ đồng âm, bạn Nhạn nghe nhầm

“Thôi.” Tư Mã Tiêu vốn muốn hỏi, nghĩ lại nghĩ, mặc kệ nàng tới từ nơi nào.

Trở lại Bạch Lộ Nhai, Liêu Đình Nhạn ở trong phòng mình nằm trong chốc lát, nhìn không sai biệt lắm sắp đến buổi tối, thử đề ra yêu cầu muốn ăn bữa tối với con rối. Mới chỉ một lát, nàng nhìn

thấy bên cửa sổ có tiên hạc xinh đẹp rất to ngậm hộp cơm bay tới.

Quá ngưu bức, nhân sĩ tu tiên các người dùng nhân viên giao hàng đưa bữa tối còn là tiên hạc, bay siêu mau a.

Hộp cơm nhìn không lớn, nhưng không gian bên trong rất rộng, bày đầy các loại thức ăn. Liêu Đình Nhạn cảm giác mình giống lão Phật gia, vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, nhìn nhóm con rối bụng đồ ăn uống sang cho nàng, nhất nhất bày biện ở trước mặt, bởi vì là ăn ở bên ngoài, còn có con rối đưa tới đèn lưu li xinh đẹp, ở bên cạnh cây hoa, xây dựng bầu không khí tuyệt nhất.

Lão bản Tư Mã Tiêu xuất quỹ nhập thần, lại không biết chạy đi nơi đâu, Liêu Đình Nhạn tự mình ăn mảnh, cảm giác thoải mái vô cùng. Bởi vì toàn bộ món ăn đều rất ngon, linh khí sung túc, không chỉ có ăn no, đỡ thèm, nàng còn có thể cảm thấy linh lực trong thân thể tăng cao, cái loại cảm giác cột kinh nghiệm cọt cọt tăng lên này, thật sự quá sung sướng rồi. Nàng mới ăn không bao lâu, Đại Hắc Xà không biết từ chỗ nào chạy tới, lại lấy đầu đụng vào tay nàng.

Liêu Đình Nhạn rất có tình đồng sự mà cho xe đại xà uống nước trái cây, một người một rắn ăn uống thỏa thích.

Ăn no xong, Liêu Đình Nhạn tản bộ tiêu thực. Toàn bộ Bạch Lộc Nhai chỉ có nàng và Tư Mã Tiêu hai người, còn lại đều là con rối hầu hạ, một mình nàng đi tới đi lui ở trong đêm tối, nói thật ra còn có chút buồn chán, lôi kéo Đại Hắc Xà cùng nhau làm bạn. Đại Hắc Xà cứ có ăn thì coi là mẹ, được Liêu Đình Nhạn nuôi một thời gian, cũng lắc cái đuôi đi theo phía sau nàng, một lần nữa làm Liêu Đình Nhạn hoài nghi mình đang dắt chó đi dạo.

“Hôm nay lượng vận động không tệ lắm, đi tắm rửa đi, ngày mai lại là một ngày dậy sớm đi làm.” Liêu Đình Nhạn thực vừa lòng địa điểm làm việc mới này, bởi vì nơi này ăn mặc không lo, thế nhưng còn có ao ngâm tắm lộ thiên.

Con rồi mang nàng đi vào ao ngâm tắm, Liêu Đình Nhạn vừa thấy liền gấp không chờ nổi cởi quần áo nhảy xuống. Ao rất lớn, nhưng không sâu, nàng đứng, mặt nước chỉ đến ngực nàng. Bốn phía ao có linh mộc rũ xuống mặt nước, linh mộc này tựa như bức tường thiên nhiên, chặt chẽ che toàn bộ ao, tự thành một mảnh thiên địa, hơn nữa linh mộc này hoa nở tràn đầy, cánh hoa màu đỏ tất cả đều đậu trên mặt nước, là hồ tắm rắc cánh hoa thiên nhiên. trên cây còn treo mấy cái đèn lưu li, chiếu vào mặt nước mông lung.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy đầy vui vẻ thoải mái, đây mới là cảm giác nghỉ phép a. Lúc nhân sinh gian nan, dù sao cũng phải học được tự mình điều tiết, hiện giờ nàng hoàn toàn ném hết những việc sốt ruột ban ngày, một lòng đắm chìm trong cảnh trí mỹ diệu và nước ao ôn nhu ở đây.

Chung quanh thực an tĩnh, chỉ có một mình nàng. Lúc tắm rửa thích hợp làm chút gì tự do tự tại, như hát mấy câu, dùng sức đập chân vẩy nước, tung một đồng cánh hoa lên mặt và cánh tay mình, lại ví dụ như hít một hơi tràn đầy rồi chìm vào trong nước.

Trong nước có một bóng người đen tuyền.

“Phốc, khụ khụ!” Liêu Đình Nhạn trồi ra mặt nước dùng sức ho khan. Tư Mã Tiêu từ trong ao đứng lên, cả người ướt đầm, hắn vuốt mái tóc dài, lộ ra cái trán trơn bóng, đi tới phía nàng bên này, lúc Liêu Đình Nhạn che ngực lại, hắn mang vẻ mặt lạnh nhạt, từ bên cạnh ở phía trên nàng, quay đầu sâu kín nói một câu: “Người thật sự quá Ồn.”

Sau đó cứ như vậy đi rồi.

Trai đơn gái chiếc, hồ tắm cánh hoa, không khí kiêu diễm, cái gì cũng không phát sinh.

Liêu Đình Nhạn trầm tư một lát, cảm thấy mình có thể xác định, tổ

tông thật sự là gà con không được. thật tốt quá, lập tức an tâm hơn rất nhiều.

Chương 17: Choáng váng

Tư Mã Tiêu rời khỏi ao, trở lại chỗ ở tại Bạch Lộc Nhai, hắn cũng không cố tình xử lý hơi ẩm trên người, nhưng trong quá trình di chuyển, hơi ẩm cứ tự nhiên bốc hơi, giống như trên người hắn có lò lửa đang thiêu đốt.

hắn sắc mặt tối tăm, mày nhíu chặt, trong đôi mắt đen nhánh có tơ máu tinh tế. Vốn dĩ trong Bạch Lộc Nhai có rất nhiều linh thú sinh sống, lúc này lâm vào một mảnh tĩnh mịch, bất kì vật còn sống nào có linh tính đều có thể cảm giác được một lực áp bách, theo bản năng mà bảo trì an tĩnh, bạch lộc trong núi nằm ở trên mặt đất run bần bật, bạch hạc lượn trong mây trên núi cao, trốn vào rừng thông không dám bay nữa, chỉ nhìn cung điện trung tâm ở Bạch Lộc Nhai xa xa.

Trong điện, Tư Mã Tiêu đặt một bàn tay tái nhợt lên khối ngọc thạch trải kín mặt đất trên nền điện, nháy mắt có ngọn lửa đỏ đậm từ dưới lòng bàn tay trào ra, lan tràn bốn phía. Cơ hồ chỉ thoáng chốc, ngọc thạch cứng rắn như băng gặp lửa, bắt đầu tan chảy, bất quá chỉ một lát, từ chính giữa ngọc thạch tan ra thành một cái ao không nhỏ. Tư Mã Tiêu đứng ở bên cạnh ao, năm ngón tay duỗi ra ngoài cửa sổ hư hư tùm tùm một cái, sương mù màu trắng trong cả tòa Bạch Lộc Nhai rung động, chảy ngược vào trong ao trống, sương trắng hội tụ ở trong ao liền biến thành nước ao lạnh băng phát ra hàn khí.

Tư Mã Tiêu vẫn mặc quần áo trên người, dẫm chân bước vào nước ao lạnh băng, vui mình vào đáy nước.

Trong hồ tắm lộ thiên đầy cánh hóa, Liêu Đình Nhạn dừng tiếng ca một chút, bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ chung quanh hình như tăng lên, đến sương mù màu trắng trên mặt nước lúc trước đã ít đi rất nhiều. Trong không khí có loại yên tĩnh ngừng trệ, linh hoa bên cạnh không gió tự động, rụng xuống rất nhiều cánh hoa trên mặt nước.

Nàng cào cào mặt, tiếp tục ngâm tắm ca hát. Ngâm tắm xong nàng về phòng đi ngủ, nói thật ở Bạch Lộc Nhai so với tháp trung tâm thoải mái hơn nhiều, các loại bài trí trong phòng đều thật xinh đẹp, giường đặc biệt thoải mái, nàng chỉ có chút ý kiến với cái màn giường màu hoa hồng kia. Nàng nằm ở trên giường lớn trong đám hoa đoàn cầm thốc như mây quả nhiên siêu tuyệt, lại kéo bức màn tinh xảo màu hoa hồng xuống, cảm giác mình đúng là đồ yêu diễm đệ tiện.

Liêu Đình Nhạn nghĩ buổi tối người anh em Đại Hắc hắc là đã uống no rồi, không đến mức nửa đêm tới ăn bữa khuya nữa, cho nên cửa và cửa sổ đều đóng kĩ. Ai biết buổi tối nàng mơ mơ màng màng đã bị đánh thức, không phải bị Đại Hắc đánh thức, mà bị lạnh mới tỉnh. Giống như có ai xoay đầu gió làm lạnh của điều hòa thổi vào đầu nàng, cứ như vậy đánh thức nàng.

Bên ngoài đang mưa, cửa sổ mở rộng, cửa cũng mở, mà bên cạnh nàng có một người đang nằm. Liêu Đình Nhạn sợ đến không kêu nổi ra tiếng, thiếu chút nữa cắn vào đầu gối, bởi vì mấy sợi tóc trong tay nàng truyền ra cảm cảm giác, đây là lão bản Tư Mã Tiêu đang nắm giữ tính mạng của nàng hiện tại.

Tổ tông này cũng không biết tới khi nào, cứ như vậy đương nhiên nằm ở trên giường của nàng, tuy không cởi quần áo, nhưng Liêu Đình Nhạn vẫn hoài nghi có phải hắc có ý tưởng gì với mình hay không. Tổn thọ, nửa đêm nửa hôm chạy đến nằm trên giường nàng, hắc không phải là muốn ngủ nàng đi! Nàng nín thở nhìn người nằm bên cạnh trong bóng tối, cảm giác được hơi thở lạnh căm căm trên người hắc, hắc như miếng thịt heo đóng đá mới lấy ra từ tủ lạnh, còn cảm thấy hắc giống người chết, trong lòng nàng vô cùng

túng quăn.

Do dự trong chốc lát, nàng meo meo khẽ duỗi tay sờ soạng tay tổ tông, lạnh băng, hơn nữa nàng sờ soạng như vậy, tổ tông thế nhưng không hề có phản ứng. Nàng lại sờ soạng một chút, vẫn không phản ứng, lúc này Liêu Đình Nhạn lạnh da đầu, nàng nửa ngồi dậy, cẩn thận quan sát Tư Mã Tiêu bên cạnh. hắn nhắm mắt lại, gương mặt ở trong đêm tối cũng không hiện ra tức giận tái nhợt, không nghe thấy tiếng hít thở.

Hắn là không đến mức đã chết rồi? Liêu Đình Nhạn bị cái ý tưởng này dọa nhảy dựng, lập tức lại cảm thấy không có khả năng, do dự ấn tay lên ngực hắn.

Có tiếng tim đập, tuy rằng thực thông thả, nhưng vẫn có. Còn tốt, còn tốt, chưa chết. Liêu Đình Nhạn thả lỏng, tiếp tục nằm trở về, kéo một bên chăn đắp cho mình, tiếp tục nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Lúc nàng sắp ngủ, Tư Mã Tiêu giống người chết bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Người chuẩn bị ngủ như vậy?”

Liêu Đình Nhạn giật mình một cái, tỉnh táo lại, thanh thanh giọng nói, chần chờ trả lời: “Sur tổ..... cũng muốn chần?”

Tư Mã Tiêu: “.....”

hắn không trả lời, chỉ cảm thấy nữ nhân bên cạnh kéo chăn đắp cho hắn, chờ xem hắn có phản ứng khác hay không, phát hiện này giờ hắn không nói gì nữa, nàng lại tỏ vẻ không có việc gì, tư thế là chuẩn bị ngủ tiếp.

Tư Mã Tiêu không quá rõ. Ở Canh Thần Tiên Phủ, không ai không sợ hắn, ngay cả chương môn Sur Thiên Lũ đức cao vọng trọng, đối với hắn cũng hơn phân nửa là chột dạ và đề phòng, còn có một ít sợ hãi chính Sur Thiên Lũ cũng không muốn thừa nhận. Cố tình người bên cạnh này, nhìn giống như sợ hãi rất

nhiều thứ, nhưng cái loại khủng bố đó đều chỉ ở bề ngoài, giống như là phạm nhân khi nhìn thấy quỷ quái thì sợ hãi bị dọa nháy dưng, mà không phải sợ hãi đối với tử vong từ đáy lòng.

Nàng nói sợ người chết cũng không phải là làm bộ, nhưng đối mặt với hắc, một kẻ tùy tay liền giết người, còn có thể an tâm nằm bên hắc đi vào giấc ngủ, thật khiến cho người ta không thể hiểu nổi. Tư Mã Tiêu biết mình ở trong cảm nhận của người ngoài là không thể nắm bắt, người bên cạnh này hắc xem ra, cũng kỳ quái không thể nắm bắt.

Tối nay hắc lại cảm giác đau đầu muốn nứt, làm hắc bức bối muốn giết người, toàn bộ Bạch Lộc Nhai chỉ có hai người bọn họ, cho nên hắc tới đây, nhưng đứng ở mép giường nhìn một lúc lâu, thấy nàng ngủ đến bất tỉnh nhân sự, sát ý vốn dĩ sôi trào mặc danh tiêu tán một ít, lại cảm thấy đau đầu, dứt khoát nằm xuống bên cạnh. hắc còn nhớ rõ lúc trước ở trong tháp trung tâm, nằm bên cạnh nàng, khó được ngủ ngon giấc.

hắc nghĩ nàng tỉnh lại sẽ có phản ứng gì, hoặc là kinh hách sợ hãi, run bần bật không thể ngủ tiếp; hoặc là giống như những người có tâm tư khác, đến bên hắc bại lộ ra dục vọng xấu xa trong nội tâm. Nhưng hắc không nghĩ tới, gia hỏa này bị dọa hoảng sợ, sau đó dường như không có việc gì tiếp tục ngủ, phảng phất nửa đêm hắc đến nằm bên nàng là một chuyện thực bình thường.

Tư Mã Tiêu con người hắc không nói đạo lý, lại phiền người, nhiều tật xấu, hắc nằm ở đó không thoải mái, là phải lắc tỉnh Liêu Đình Nhạn bên cạnh.

“Dậy, không được ngủ.”

Liêu Đình Nhạn:..... Tổ tông, người muốn làm cái gì, giấc ngủ không đủ thực dễ có quầng thâm mắt, thông cảm một chút tâm tình mỹ nhân yêu quý mỹ mạo được không!

Nàng miễn cưỡng đánh lên tinh thần, ứng phó tổ tông đột nhiên nổi điên. Bởi vì trong lòng gấn cho hấn cái nhãn bệnh tâm thần, cho nên mặc kệ hấn làm gì, Liêu Đình Nhạn đều tiếp thu tốt đẹp, lúc này nàng lung lay ngồi dậy, hút khí hỏi tổ tông: “Sư tổ, có vấn đề gì sao?”

Tư Mã Tiêu: “Sao ngươi còn ngủ được.”

Liêu Đình Nhạn: “A, vì sao ta không ngủ được?”

Tư Mã Tiêu: “Ta ở chỗ này.”

Liêu Đình Nhạn: “Kỳ thật đắp chăn rồi cũng không phải quá lạnh.”

Liêu Đình Nhạn nhìn vẻ mặt của hấn, hậu tri hậu giác hiểu ra ý tứ, ý tứ của hấn là “Lão tử là một sát nhân cuồng ở bên cạnh, ngươi vẫn ngủ được?!” Mà không phải “Ta là một cái tủ lạnh mở cửa ở bên cạnh, ngươi còn ngủ được?”

Nhưng mà, đây cũng không phải lần đầu tiên, lần trước bị hấn dùng làm gối ôm ngủ một hồi, nàng có nói một câu gì sao? thật ra nàng muốn biểu hiện một chút nội tâm mâu thuẫn, nhưng giấc ngủ chất lượng tốt như vậy thì trách gì nàng?

Tóm lại đêm nay, Liêu Đình Nhạn cũng không thể ngủ. Tu vi nàng thấp tương đương bằng không, không so nổi với đại đại đại lão Tư Mã Tiêu này, đêm khuya mệt không chịu được, bị bắt bắt đắc dĩ chống mí mắt ngồi ở trên giường trợn mắt qua lại với hấn. Huỳnh đệ Đại Hắc Xà nửa đêm mò đến chuẩn bị uống bữa khuya, thấy hai bọn họ, chủ yếu là thấy Tư Mã Tiêu ngồi ở trên giường, nó sợ tới mức quay đầu liền chạy, không dám nhớ thương bữa ăn khuya lót dạ.

Ngày hôm sau, Tư Mã Tiêu lần thứ hai đi Linh Nham Sơn Đài. Liêu Đình Nhạn lúc này không quên mang đệm mềm và dù, đáng tiếc vô dụng, bởi vì nơi đó đã dựng một tòa đài cao, chuyên môn dùng để cho sư tổ cùng với đám người chương môn quan chiến, không chỉ có giường nệm có thể ngồi nghỉ ngơi, còn có đồ ăn. Liêu Đình Nhạn

phát hiện một vấn đề, đồ ăn trong đó đều là thứ mình tương đối thích. Bất quá ăn hai bữa cơm ở bên ngoài, toàn bộ yêu thích đã bị người ta sờ thấu rồi. Nàng chỉ sửng sốt một chút, liền thành thật ngồi xuống bên cạnh Tư Mã Tiêu, làm bộ cái gì cũng không phát hiện.

Còn Tư Mã Tiêu, nhìn Linh Nham Sơn đài hôm nay, bỗng nhiên xốc môi cười cười. Ngày xưa Linh Nham Sơn đài đều là đệ tử tinh anh ở đây, hôm nay không rõ nguyên do lại có nhiều rất nhiều đệ tử bình thường, hiển nhiên đó là vật hi sinh mà các mạch chủ chuẩn bị cho tiểu bối nhà mình. Chết vài người, chỉ cần không chết đệ tử bảo bối nhà bọn họ, thì có quan trọng gì, bọn họ có quyền thế, cho nên bọn họ chỉ cần nói một lời, cũng có rất nhiều người nguyện ý hy sinh vì bọn họ.

Chương môn Sư Thiên Lũ mặt mang mỉm cười, nói với Tư Mã Tiêu: “Sư tổ, hôm nay vẫn còn giống như hôm qua.”

Tư Mã Tiêu: “không, hôm nay trăm người tử đấu.”

Sư Thiên Lũ đáp vâng, ánh mắt như có như không xẹt qua Liêu Đình Nhạn ngồi bên người hắn, phân phó: “VẬY cho các đệ tử bắt đầu đi.”

Hôm nay có không ít đệ tử phía dưới đến từ nhánh núi nhỏ, hẳn riêng sai người an bài không ít đệ tử Thanh Cốc Thiên ở trong đó, mà việc này, là một phép thử. Đối với cử chỉ Tư Mã Tiêu chịu đựng một nữ tử ở bên cạnh, trong lòng hắn có chút nghi ngờ và suy đoán, hôm nay cái phép thử nho nhỏ này, là đối với Tư Mã Tiêu, cũng là đối với tiểu đệ tử Liêu Đình Nhạn tựa hồ cũng không cái gì khác thường kia.

Nữ tử này có thể thờ ơ lạnh nhạt với sinh tử của những người khác mà đi theo bên cạnh Tư Mã Tiêu tàn nhẫn độc ác, vậy thật ra không biết đến lượt những người nàng quen biết, nàng có thể ra tay ngăn cản Tư Mã Tiêu hay không, một khi nàng ngăn cản, Tư Mã Tiêu sẽ làm như thế nào.

Sư Thiên Lữ ở bên kia sáng tác kịch bản, đáng tiếc Liêu Đình Nhạn bên này hoàn toàn không nhìn rõ trên đài có người nào, nàng vốn không phải là Liêu Đình Nhạn nguyên bản, cũng chỉ gặp qua sư phụ Động Dương chân nhân ít ỏi vài lần mà thôi, càng đừng nói những người khác. Nếu nói hơi quen thuộc một chút, chính là tiểu đồng của Thanh Cốc Thiên phụ trách đón đi rước về cùng với tiểu quản sự phụ trách quản lý kho hàng cơm canh. Vốn dĩ Liêu Đình Nhạn nguyên bản vào Thanh Cốc Thiên đã ru rú trong nhà, ít giao tiếp với môn phái, chỉ sợ chính là nàng ấy hiện tại ở chỗ này, cũng không nhận ra những đệ tử Thanh Cốc Thiên phía dưới đó.

Lúc phía dưới đấu võ, Liêu Đình Nhạn một ngày không ngủ, mí mắt dần dần trầm trọng, bất tri bất giác dựa vào trên giường nệm ngủ mất.

Sư Thiên Lữ thường thường chú ý đến nàng, nhìn thấy nàng chậm rãi ngồi xuống, ở trước mắt bao người bắt đầu buồn ngủ. Tư Mã Tiêu vốn khiến người khác chú ý, nàng ở bên Tư Mã Tiêu, đương nhiên cũng được chú ý không ít, thấy nàng nằm liệt xuống, thật sự ngủ rồi, mọi người đều có vẻ kỳ quái. Tư Mã Tiêu cũng không nhìn phía dưới, nhú mi xem nàng. Giường mà bọn họ ngồi không phải rất lớn, Liêu Đình Nhạn nằm nằm, rồi tự động tìm tư thế thoải mái để ngủ, thế là nàng gối đầu lên trên đùi Tư Mã Tiêu.

Các đại lão lấy chương môn cầm đầu: “!!!”

Gối lên trên đùi đại ma vương Từ Tàng Đạo Quân để ngủ, quá to gan! thật là kẻ vô tri không biết sợ, biểu tình trên mặt Sư Thiên Lữ vi diệu trong chớp mắt, lạnh lẽo liếc Tư Mã Tiêu, chờ xem sẽ phản ứng như thế nào. Là không kiên nhẫn mà ném người xuống bậc thang, hay là trực tiếp vặn gãy cổ? Nhìn biểu tình này, là không kiên nhẫn nhiều hơn một chút, lấy hần hiểu biết Tư Mã Tiêu, hẳn là sẽ là đá nàng ra.

Tư Mã Tiêu vươn tay, kéo ống tay áo bị Liêu Đình Nhạn nằm đè lên ra ngoài, không để ý tới nàng, mặc kệ nàng gác đầu

ở trên đùi, một không phát giận, hai không nổi điên. Nhóm cao tầng của Canh Thần Tiên Phủ nhìn thấy rõ ràng, trong lòng kinh ngạc thiếu chút nữa rách tan gương mặt đoan trang văn nhã.

Choáng váng, sư tổ Từ Tàng Đạo Quân khó chịu đó, thật sự mê luyến một nữ nhân.

Tác giả có lời muốn nói:

Cá muối: Sao ta có cảm giác cảnh tượng này giống như đã từng quen biết?

Chương 18: Thư

Trong sân gió nổi mây phun, mỗi người trong lòng đều đang trù mưu tính kế, Liêu Đình Nhạn ngủ, tuy chính nàng cho rằng không có việc gì, nhưng thực tế đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Đặc biệt là chương môn Sư Thiên Lũ, trong lòng hẩn thầm nghĩ, nữ tử này nhìn như không hề có tâm cơ, nhưng đúng lúc này mới có thể làm hẩn xác định, nữ tử này kỳ thật lòng dạ sâu sắc, nữ nhân có thể lung lạc được Tư Mã Tiêu sẽ là một nhân vật thiên chân đơn giản sao? Hơn nữa đột nhiên nàng lại ngủ, nhìn như là tùy ý, trên thực tế vừa lúc tránh khỏi phải nhìn đệ tử Thanh Cốc Thiên phía dưới ra tay, đây là nàng xảo diệu tránh thoát phép thử của hẩn!

Liêu Đình Nhạn này, tuyệt không bình thường. một đệ tử như vậy, thật sự chỉ là một đệ tử nho nhỏ của nhánh núi không quan trọng trong Thanh Cốc Thiên? Sư Thiên Lũ hoài nghi thân phận của nàng, lúc trước cho người đi tra, lại không phát hiện cái gì đáng ngờ, trúng cử cũng chỉ là vì vận khí tốt. Lúc này lần thứ hai hẩn lại hoài nghi, âm thầm truyền âm cho đệ tử, lại đi tra xét rõ ràng.

Xem ra, hẩn phải nhanh chóng ra tay lung lạc nữ tử này mới được, miễn cho bị người khác nhanh chân đến trước, hẩn quyết không cho phép bên cạnh Tư Mã Tiêu, người cuối cùng của Phụng Sơn nhất tộc, còn có biến cố gì không nắm giữ được.

Người chân chính an bài Liêu Đình Nhạn tiến vào Canh Thần Tiên Phủ, Viên Thương của gia tộc Viên thị, hôm nay cũng ở chỗ này, thân phận của hẩn so với Sư Thiên Lũ thấp hơn một đời, ngồi xuống vị trí thoáng dựa ra sau, bởi vì ngày thường hẩn khiêm tốn, tính cách

quái gở, cũng không có ai chú ý hẳn. hẳn tận mắt nhìn thấy Từ Tàng Đạo Quân dung túng Liêu Đình Nhạn, trong lòng mừng như điên quả thực không nói nên lời. Ban đầu kỳ thật hẳn căn bản không cảm thấy mình có thể dựa nữ nhân như vậy để thành công, nhưng hiện tại, ông trời đang trợ giúp hẳn được việc.

Viên Thương chỉ cần ngẫm lại cuối cùng mình có thể trả thù, hủy diệt Canh Thần Tiên Phủ này, liền cảm thấy gấp không chờ nổi. Cần thiết phải làm Liêu Đình Nhạn ra gặp hẳn một chuyến!

Bạch Lộc Nhai tuy nói do mạch chường môn nắm giữ, nhưng hẳn là con trai của Viên gia chủ, chủ mạch của Tứ Thời cung, quyền lực trong tay cũng không nhỏ, tuy nói không làm được động tác lớn, nhưng truyền tin tức ra lệnh cho nàng tới gặp mặt, cũng không phải không làm được.

Liêu Đình Nhạn ngủ hết một buổi trưa, ngủ đến thiếu chút nữa bị sái cổ, cũng không phải ngủ ngon thế nào. Lão tổ tông loại thể chất lạnh căm căm này, thật sự không thích hợp làm gối đầu. Nàng ghét bỏ xong rồi mới bắt đầu tự hỏi vì sao Tư Mã Tiêu lại nguyện ý để mình gối lên đùi ngủ. Hay là, là vì liên tục phát triển? Ban ngày để nàng dưỡng sức một chút, buổi tối còn tiếp tục tra tấn nàng?

Vậy cũng quá phát rồ.

Tư Mã Tiêu ngày hôm nay hứng thú không cao lắm, sớm mang theo thành viên tổ chức rời đi. Liêu Đình Nhạn cao hứng, có thể trở về nằm liệt trên giường lớn mềm mại, ai nguyện ý ngủ trưa ở nơi ồn ào nhốn nháo còn có rất nhiều người vây xem.

Giống ngày hôm qua, Tư Mã Tiêu vừa về Bạch Lộc Nhai đã không thấy tăm hơi bóng người, Liêu Đình Nhạn về phòng mình, quăng giày nằm thẳng cẳng, một bộ dáng mới vừa tan tầm, mệt tê liệt ngã xuống giường.

Là ăn rồi ngủ, hay là ngủ rồi ăn?

Liêu Đình Nhạn suy xét mười phút, bắt đầu đọc thực đơn cho con rồi chiếu cố cuộc sống hàng ngày.

Con rồi quay đầu đi lấy cơm cho nàng.

Lúc này ăn cơm ở phòng khách nhỏ bên ngoài tấm điện, nơi đó bày biện ghế khắc mây và hoa, bên cạnh là đèn lưu li trôi bông bình, Liêu Đình Nhạn dựa lên đệm mềm chốc đèn lưu li, con rồi đưa trà lên cho nàng. Chúng giống như nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, trầm mặc ít lời nhưng năng lực công tác siêu cường, mới chỉ hai ngày, Liêu Đình Nhạn đã được chiếu cố thành một phế nhân áo tơi duỗi tay, cơm tới há mồm.

Nhưng thật sự quá sung sướng.

Đồ ăn tinh xảo bung lên đầy bàn, mỗi một món đều tản ra mùi thơm ngon miệng cùng với linh khí nồng đậm, thức ăn, đồ ngọt và canh, còn có..... một phong hoa tiên.

Hoa tiên? Liêu Đình Nhạn cầm lấy hoa tiên hồng nhạt, nhìn về phía con rồi đưa cơm, “Đây là cái gì?”

Con rồi không hề phản ứng, cúi đầu an tĩnh đứng một bên, nhìn tựa như một tòa khắc gỗ.

Liêu Đình Nhạn lật xem hoa tiên một chút, cảm thấy màu sắc này thực không thích hợp, màu hồng nhạt thiếu nữ, phía trên còn vẽ hoa, mang theo một cổ u hương, có vẻ như là thư tình a. Do dự, vẫn buông đĩa xuống, trước mở hoa tiên nhìn xem.

【 Tối nay giờ Tý, dưới Bạch Lộc Nhai, bên hoa lam doanh, không gặp không về. 】

Hoa tiên tổng cộng viết mười sáu chữ này, Liêu Đình Nhạn ngó trái ngó phải, đều cảm thấy giữa những hàng chữ tràn ngập hơi thở ái

muội. Đây chẳng lẽ là tình nhân của nguyên chủ? Nếu không vì sao quá nửa đêm trộm hẹn nàng đi ra ngoài, còn bên hoa lam doanh, đây không phải là trước hoa dưới trăng sao! Càng nghĩ càng cảm thấy là như thế, Liêu Đình Nhạn mồ hôi lạnh đầy đầu chảy xuống, lúc này làm thế nào! Nàng lại không phải người nguyên bản, không thể thay nàng ấy đi gặp.

Hoa tiên nàng cầm trong tay bị gió thổi vào, bỗng nhiên rơi rụng thành mấy mảnh cánh hoa hồng nhạt, từ khe ngón tay rơi xuống mặt đất.

Liêu Đình Nhạn trầm mặc một lát, vê cánh hoa ném ra ngoài cửa sổ, làm bộ không có việc gì phát sinh, cầm lấy đĩa tiếp tục ăn. Dù sao hoa tiên đã tan thành cánh hoa, coi như nó không tồn tại đi, nàng sẽ không đi. Dù là tình huống thế nào, cũng không đi.

Viên Thương lợi dụng con rối đưa đi một phong mật thư như vậy, chờ đợi đến buổi tối gặp mặt. Bởi vì cừu hận trong lòng, hắn đầu nhập Ma Vực, Liêu Đình Nhạn chính là lễ vật của Ma Vực bên kia chuẩn bị cho hắn, thủ đoạn khống chế người của Ma Vực có thể nói là nhất tuyệt, Liêu Đình Nhạn là Ma Vực dùng thủ đoạn đặc thù nuôi lớn, vốn một lòng hướng về Ma Vực, hơn nữa có thực cốt chi độc, Viên Thương chắc chắn nàng tuyệt đối không thể phản bội mình, một lần đối phương không có đáp lại, hắn tuy rằng tức giận, nhưng sau đó cẩn thận ngẫm lại, cũng có thể là bởi vì đặc thù của Tam Thánh Sơn, nàng ở dưới mí mắt Từ Tàng Đạo Quân không có cách nào đi ra.

Nếu nàng thật phản bội hắn, như vậy hiện giờ hắn cũng không thể còn sống yên ổn ở Canh Thần Tiên Phủ.

Đến lúc này đây, Viên Thương đã tính toán tốt, giờ Tý là lúc nguyệt hoa chính thịnh, Từ Tàng Đạo Quân tất nhiên chịu linh hỏa Phụng Sơn thiêu đốt, ở trong hàn trì, thời điểm này, tất nhiên hắn ta sẽ không để Liêu Đình Nhạn làm bạn, như vậy nàng sẽ có thời gian ra gặp, vì lần gặp mặt bí ẩn này, Viên Thương

còn chuẩn bị pháp bảo Kính che trời có thể tạm thời che dấu thiên cơ, vì sợ bị phát giác.

Sư Thiên Lữ bên kia, cơ hồ đã sắp đặt nhãn tuyến phủ kín toàn bộ Bạch Lộc Nhai, nếu không có chuẩn bị, tất nhiên sẽ bị hắn ta phát hiện.

Hết thầy chuẩn bị xong, chỉ thiếu Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn..... đã trực tiếp đi ngủ. Mặc kệ là lá thư không thể hiểu được hay là buổi tối có khả năng bị lão tổ tông tập kích, nếu chưa bị bức đến chân tường, cái gì cũng không có ý nghĩa.

Bên kia Viên Thương đợi đến hơn nửa đêm cũng không thấy người tới, đầu óc kích động nóng lên, rốt cuộc hơi thanh tỉnh lại, hắn tỉnh lại từ trong mộng đẹp dùng mỹ nhân kế làm chết Từ Tàng Đạo Quân, phá hủy Canh Thần Tiên Phủ, lòng tràn đầy âm mưu tính kế đều thành phần nộ.

“Hay là nàng thật có lá gan phản bội chúng ta, phản bội Ma Vực!” thân ảnh bọc áo bào tro bên cạnh Viên Thương, ngữ khí đông cứng.

Biểu tình của Viên Thương cũng khó coi, hắn không nghĩ tới tối nay mình bố trí tất cả đều thành không công, hiện hắn cũng hoài nghi có phải Liêu Đình Nhạn thật sự phản bội hay không.

“Xem ra xác thật là nàng ta tâm lớn, lúc trước không đáp lại ta triệu hoán, đến tin tức nhỏ cũng không truyền ra, bây giờ lại không quan tâm thư của chủ nhân, cần phải cho nàng một ít giáo huấn!” Người áo bào tro ngữ khí căm giận.

Viên Thương trầm khuôn mặt, trong tay xuất hiện một chuỗi lục lạc, lục lạc có ba cái, đầu tiên hắn lay động chuỗi lục lạc, lắc nửa ngày, vẫn không phát hiện có người tới, liền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bóp nát một cái lục lạc trong đó.

Chuối lục lạc này, là vật cộng sinh với Liêu Đình Nhạn, thực cốt chi độc trong thân thể nàng, tuy nói đây là độc, kỳ thật lại là một loại thuật âm tà. Người Ma Vực không đông lắm, nên thường xuyên sẽ từ hiện thể đưa trái phép rất nhiều hài đồng về Ma Vực, bồi dưỡng từ nhỏ. Những người này đều làm thám tử có thể an bài trong các môn phái Tu Chân giới, quan trọng nhất chính là trung thành, vì thế từ nhỏ trong thân thể đã gieo loại thuật đặc thù này, lục lạc còn là vật dẫn, trải qua nhiều năm, cùng với bọn họ trở thành quan hệ cộng sinh, một khi nắm giữ chuông này, sinh tử liền ở trong tay người khác, nếu muốn hoàn toàn loại trừ đi, thật sự không dễ.

Bị loại thực cốt chi độc này, tuyệt sẽ không phản bội Ma Vực và chủ nhân, nhưng mà hiện tại Liêu Đình Nhạn, nàng căn bản cũng không biết mình là gian tế Ma Vực.

Lục lạc vang lên, đồng thời Liêu Đình Nhạn ngủ say cũng bị đau tỉnh, nàng nằm một mình ở trên giường, sống không còn gì luyến tiếc mà vuốt bụng đau đớn.

Rốt cuộc làm cái gì, còn có để người ta ngủ hay không, thật vất vả đêm nay tổ tông không tới, sao lại bị đau bụng! Nàng đứng dậy đi WC, phát hiện cũng không phải dì cả.

Xem ra là giống lần trước, Liêu Đình Nhạn nhớ lúc trước ở Tam Thánh Sơn, cũng có tình huống đau bụng nhưng không phải đại di mụ tới.

Lần đó nàng vô cùng đau đớn, trực tiếp hộc máu hôn mê bất tỉnh, còn tưởng rằng mình phải chết, kết quả tỉnh lại nhìn thấy Tư Mã Tiêu còn bị hoảng sợ. Nàng đã tự hỏi, càng có khuynh hướng là Tư Mã Tiêu cứu nàng, nàng đoán thân thể này đại khái có bệnh tật gì.

Hiện tại lại bắt đầu đau, ở mép giường ngồi trong chốc lát, đau đến khó chịu, Liêu Đình Nhạn vẫn bò dậy mang theo đèn chuẩn bị đi tìm Tư Mã Tiêu. Con người nàng không chịu nổi đau, cho nên mới sẽ sửa lại phong cách hành sự cá nhân bình thường là

đẩy một bước mới đi nửa bước, bây giờ chủ động đi tìm sư tổ sát nhân cuồng.

Bạch Lộc Nhai các nơi đều có đèn lưu li trôi nổi, nàng đi ra thiên điện của mình, khoác một kiện áo ngoài, hướng về chủ điện đèn sáng huy hoàng, cảm thấy mình giống như một bạch liên nửa đêm tự tiến chấm tịch.

Nàng cong người, cong eo, đầy mặt ử rữ đi vào chủ điện của Tư Mã Tiêu, đẩy cánh cửa dày nặng, đi vào, nhẹ giọng gọi: “Sư tổ?”

“Sư tổ?”

“Xè xè — —” cuốn ở trên cây cột, Đại Hắc Xà trườn xuống dưới.

Liêu Đình Nhạn đau đến trắng mặt, hỏi nó: “Lão bản của chúng ta đâu? Ta sắp đau chết rồi ngao ngao.”

Đại Hắc Xà ngoẹo đầu, đưa nàng tới chỗ Tư Mã Tiêu, nhưng gia hỏa này lá gan quá nhỏ, đến cửa rồi không dám đi vào. Liêu Đình Nhạn kỳ thật cũng không dám, nhưng bụng còn đau giống như đòi mạng, nàng chỉ có thể đẩy cửa ra, thò một cái đầu vào trong.

Trong điện không khí đặc biệt lạnh, trên mặt đất một tầng hàn khí sương trắng, cửa vừa đẩy mở, Liêu Đình Nhạn đã bị hàn khí lạnh run lên. Trong phòng sáng lên hai ngọn đèn lưu li, nhưng cách màn không phải thực sáng ngời, nàng thấy bên trong có hồ nước, trong hồ có một bóng người màu đen mơ hồ.

Nàng nhớ ở tháp trung tâm dường như cũng gặp cảnh tượng này, lần đó cũng là Đại Hắc Xà, mở ra tay lái đen đưa nàng tới lãnh địa riêng của Tư Mã Tiêu, nhìn thấy hắc ngâm mình ở trong ao.

hắc hắc là không phải thích ngủ ở trong nước lạnh như vậy, mà có nguyên nhân khác, vậy hiện tại nàng tới quấy rầy, tựa hồ không phải sáng suốt?

Liêu Đình Nhạn do dự một chút, ôm bụng đi vào. Vừa đi về phía trước một bước, nàng liền cảm giác mình đang dẫm lên địa lôi, không biết bước tiếp theo có thể nổ tung hay không, thấp thỏm đi đến bên cạnh ao, nàng nhắc đèn lưu li trong tay đặt sang một bên, ôm bụng ngồi xổm bên cạnh ao, thăm dò nhìn Tư Mã Tiêu ngâm trong nước. Người đang nhắm mắt, mặt vô biểu tình, không bởi vì nàng đến mà có bất kì phản ứng nào.

Liêu Đình Nhạn vừa mới chuẩn bị há mồm gọi người, trong đầu bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thanh thúy, hình như là tiếng lục lạc vỡ vụn, cả người lập tức thấy trời đất quay cuồng, đổ về phía trước chìm vào trong ao. Cơ hồ trong nháy mắt nàng đã bị đau nhức đoạt đi mọi cảm quan, ở trong ao phun ra một ngụm máu to.

Trong thân thể toàn bộ khí quan bị bóp nát, đại khái chính là cảm giác này, nhưng nàng đau như vậy, cố tình vẫn không mất đi thần trí, mà là ở vào một loại trạng thái có thể cảm thấy rõ ràng hết thảy ngoại giới và đau đớn bên trong thân thể.

Khoảnh khắc Liêu Đình Nhạn ngã vào hồ nước, Tư Mã Tiêu đột nhiên mở mắt, hần duỗi tay về phía trước, chặn ngang ôm lấy Liêu Đình Nhạn vừa chìm xuống, mang theo nàng từ trong ao đứng lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Cá: Ta thật là vô tội ngao ngao.

Chương 19: Cột điểm kinh nghiệm tăng vọt

Tư Mã Tiêu nhìn Liêu Đình Nhạn chỉ còn hơi thở thoi thóp trong lòng ngực, bên miệng nàng chảy ra một tia máu, cả người run rẩy, gương mặt luôn luôn hồng nhuận bây giờ tái nhợt như tuyết.

một tay hắn ấn lên bụng Liêu Đình Nhạn, cẩn thận cảm thụ một phen, mày dần dần nhăn lại. hắn biết đây là cái gì, lần trước hắn còn cứu nàng một mạng, lần đó hắn cho rằng đã hoàn toàn giải quyết, nhưng không nghĩ tới vẫn chưa hết. nói như vậy, máu của hắn hẳn là có thể áp chế, dù không thể, sau đó lại ăn Nhật Nguyệt U Đàm cũng đủ giải độc, trừ phi đồ vật trong thân thể nàng cũng không phải ma độc hắn vẫn nghĩ.

Thủ đoạn của Ma Vực thật ra không phải không chịu nổi một kích như hắn tưởng tượng. Nhưng mà, nàng không phải là gian tế Ma Vực sao, tại sao một lần hai lần lại bị thứ này phản phệ?

Tư Mã Tiêu giơ tay bế nàng, đi lên hồ nước. Liêu Đình Nhạn bị đặt trên mặt đất, liền thống khổ cuộn thành một đoàn, lại bị Tư Mã Tiêu mạnh mẽ duỗi ra. Nàng không mở được mắt, chỉ cảm thấy mình sắp đau chết.

Choang — —

một tay Tư Mã Tiêu đập vỡ ngọn đèn lưu li bên cạnh, mảnh lưu li nhỏ trong suốt tản ra, ánh huỳnh quang vàng nhạt nháy mắt hóa thành vô số ánh sáng đom đóm, bay múa khắp nơi trong điện. Tư Mã Tiêu không để ý cái này, hắn giơ tay ấn lên mảnh lưu li vỡ, dùng bàn tay tràn ra máu tươi lấp kín miệng Liêu Đình Nhạn.

Nếu một chút máu tươi không áp được, vậy cho nàng uống nhiều một chút. Huyết nhục của tộc Phụng Sơn vốn chính là linh dược lợi hại nhất trên đời, đặc biệt là loại huyết mạch phụng dưỡng ngọn lửa linh sơn của Phụng Sơn, máu trong thân thể ngày đêm bị linh hỏa thiêu đốt, vô cùng thuần túy, cơ hồ đã không coi là ‘ huyết ’, mà là ‘ dược ’. Dù ngày trước người tộc Phụng Sơn còn rất nhiều, cũng vẫn trân quý nhất.

Trước đây hắn còn chưa có được năng lực cường đại, không thể tự bảo vệ mình, có nhiều người muốn máu hắn, nhưng hắn tình nguyện đổ lên mặt đất, cho một con rắn nhỏ bình thường, cũng không muốn cho những người đó. hiện tại, hắn tùy ý cho Liêu Đình Nhạn, còn không chỉ là một giọt hai giọt, ‘ hào phóng ’ này nếu bị chương môn Sư Thiên Lũ thêm nhỏ dãi đã lâu biết được, phỏng chừng phải đau thịt chết mất.

Liêu Đình Nhạn đau đến cắn chặt hàm răng, Tư Mã Tiêu bịt miệng nàng cũng không nuốt vào được, máu tươi mang theo một chút kim sắc theo khóe miệng nàng chảy vào cổ.

Tư Mã Tiêu dứt khoát duỗi tay bóp cằm nàng, cứng rắn dùng tay bẻ khớp hàm ra. Để cho Tư Mã Tiêu bức bối chính là không thể quá dùng sức, nếu hắn không thu liễm sức lực một chút, là trực tiếp có thể kéo cằm rơi xuống. Sinh thời hắn chỉ giết người, mấy lần cứu người đều là bởi vì nàng, chính hắn còn cảm thấy kỳ quái.

thật vất vả bóp miệng Liêu Đình Nhạn mở ra, muốn nhét ngón tay vào miệng nàng, cố tình hắn hơi buông tay, nàng lại bắt đầu giãy giụa, Tư Mã Tiêu không kiên nhẫn nổi, trực tiếp cắn một ngụm ở miệng vết thương trên cổ tay, ngậm một ngụm máu to lấp kín miệng nàng, toàn bộ rót vào cho nàng. Rót vài ngụm, có thể là rót quá nhiều, sắc mặt nàng tái nhợt thực nhanh trở nên hồng nhuận, thậm chí hồng qua mức, cái loại hồng giống như bị ném vào nước ấm đun nóng.

Tư Mã Tiêu: “.....” Cứu người khó hơn giết người nhiều.

hắn lấy túi gấm nhỏ từ trong ngực Liêu Đình Nhạn ra, tìm vài miếng Phụng Sơn huyết ngưng hoa, cũng dùng sức nhét vào miệng nàng, chống cằm để nàng nuốt xuống.

Máu hắn quá nhiều chịu không nổi, đứt khoát làm tu vi của nàng tăng lên, như vậy tự nhiên sẽ không có việc gì.

Tư Mã Tiêu đơn giản thô bạo thao tác một hồi, không chỉ hoàn toàn tưới diệt thực cốt chi độc trong thân thể Liêu Đình Nhạn, còn làm nàng từ tu vi Luyện Khí kỳ thấp nhất, trực tiếp bạo trưởng, qua Trúc Cơ, Kết Đan và Nguyên anh, một bước vọt tới Hóa Thần kỳ, so với sư phụ Động Dương chân nhân của nàng, tu vi còn cao hơn một đại cảnh giới, sáu tiểu cảnh giới. Tu sĩ Hóa Thần kỳ, cho dù ở Canh Thần Tiên Phủ, cũng có thể làm tiểu mạch chủ của một nhánh núi.

Người khác tu luyện ba bốn ngàn năm, nàng chỉ dùng ba canh giờ. Canh Thần Tiên Phủ lập phủ nhiều năm như vậy, người may mắn giống nàng không vượt quá số lượng trong một bàn tay, rốt cuộc người giống Tư Mã Tiêu tùy hứng lại không chỗ nào cố kỵ như vậy cũng không nhiều lắm.

mỗi lần té xỉu tỉnh lại đều phát hiện tiến độ được kéo đi một đoạn lớn

Liêu Đình Nhạn từ trên giường ngồi dậy, cả người đều phát ngốc. Nàng phát hiện trong ý thức của mình thêm một đóa hoa nhỏ màu đỏ, rất giống đóa hồng liên hoa kia, lấy đóa hoa nhỏ này làm trung tâm, trong thân thể thêm một mảnh không gian dị thường rộng lớn. Nàng nghiêng đầu, phát hiện ý thức của mình có thể xuyên qua đại điện và tường vây, nhìn được cảnh tượng bên ngoài, nàng có thể cảm thấy động tĩnh của rất nhiều sinh vật chung quanh, thật giống như nháy mắt biến thành thiên lý nhãn, còn có thuận phong nhĩ, không chỉ tinh thần cao gấp trăm lần, thân thể còn uyển chuyển nhẹ nhàng, thậm chí cảm thấy mình có thể bay, có thể làm

được rất nhiều rất nhiều việc, di sơn đảo hải, cũng chỉ là một lần trở tay.

Ta sao lại bành trướng đến lợi hại như vậy? Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, gãi gãi đầu mình, cúi đầu nhìn người nằm bên cạnh.

Tư Mã Tiêu nằm ở bên nàng, vẫn là khuôn mặt tái nhợt, nhưng môi lại không đỏ. Môi hấn bình thường vẫn đỏ, chỉ có lần hấn ở hồ nước lấy máu dưỡng hoa sen mới rút đi màu đỏ, hiện tại rất giống lần đó, đây đại khái biểu hiện của thiếu máu.

Nhìn hấn thực không thoải mái, một tay đập ở trên bụng nàng. Liêu Đình Nhạn thấy miệng vết thương trên tay, theo bản năng liếm liếm môi. Tối hôm qua thiếu chút nữa nàng đã đau chết, nhưng lại không hoàn toàn ngất đi, đã xảy ra cái gì nàng còn thấy mơ mơ hồ hồ. Hình như là được Tư Mã Tiêu cấp cứu, cảm giác dị dạng hiện tại trong thân thể nàng đó, đều là hấn cho.

Liêu Đình Nhạn trầm mặc thật lâu, tâm tình phức tạp. Nàng mặc danh đi vào thế giới này, trước nay chính là sống một ngày tính một ngày, bởi vì nàng ở chỗ này, chỉ coi mình như người khách qua đường, thế giới này dù rộng dù đẹp, đều không phải nhà nàng, thậm chí thân thể này cũng không phải của nàng, thân phận này nàng cũng không có gì đồng cảm. Nàng cảm thấy mình ở chỗ này nghỉ phép, sống tạm, sớm muộn gì sẽ trở về thế giới của mình. Cho nên lâu như vậy, ở trong thế giới tu chân, nàng cũng không chính thức tu luyện, dù có được cánh hoa tăng trưởng tu vi của Tư Mã Tiêu, cũng không thử ăn.

Nhưng hiện tại tu vi nàng bạo trướng, mới hơi chân thật cảm thấy mình thật sự ở thế giới kỳ dị này.

Trước đây nàng giống như đùa coi Tư Mã Tiêu là lão bản, thành thành thật thật ở bên hấn, nhưng kỳ thật nếu có thể chọn lựa, nàng sẽ không theo hấn, bởi vì đây là nhân vật nguy hiểm, nhiều lần nàng nhìn hấn giết người, vẫn luôn thực tiêu cực với thái độ của hấn.

Dựa theo tiêu chuẩn của xã hội hiện đại, hẳn hẳn là một đại phôi đàn, nhưng ở thế giới này, đại phôi đàn này cứu mạng nàng một lần rồi hai lần.

Liêu Đình Nhạn chạm chạm lên bàn tay lạnh như băng trên bụng mình. Miệng vết thương phai trên vẫn thật tùy ý, hoàn toàn chưa xử lý. Loại vết thương này, đối với tu sĩ bình thường mà nói, hẳn là khỏi rất nhanh, nhưng ở trên người Tư Mã Tiêu lại không có một chút chuyển biến tốt đẹp.

“trên đời này, không có mấy người có thể làm ta bị thương, nhưng thể chất ta đặc thù, vết thương cũng không dễ khỏi.” Tư Mã Tiêu không biết tình khi nào.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Loại nhược điểm này người còn nói cho ta làm gì?

Áp lực đột nhiên trở nên càng lúc càng lớn, cảm giác mình hoàn toàn tiến vào trận doanh của vai ác.

Tư Mã Tiêu: “Người uống bao nhiêu máu của ta, biết không?”

Liêu Đình Nhạn bưng kín miệng mình. Lúc trước còn không có cảm giác, vừa bị hỏi như vậy, chính mình là đã uống máu người, ọe — —

Tư Mã Tiêu: “Dám phun ra liền giết người.”

Liêu Đình Nhạn: “Rầm — —”

Sắc mặt nàng không tốt lắm, thật sự không rõ vì cái gì ở thế giới huyền huyền, máu người có thể làm thuốc trị bệnh cứu người, dựa theo khoa học hiện đại, trực tiếp uống máu người không tác dụng quái gì. Nhưng đại ma đầu thế giới huyền huyền không nói khoa học hiện đại với nàng, hẳn ngồi dậy ghé sát vào nàng, dùng cái tay có vết thương ấn cầm Liêu Đình Nhạn: “Tu vi của người đã đến Hóa Thần, thế nào, giờ muốn giết ta sao?”

BUFF nói thật mở ra.

Liêu Đình Nhạn: “không muốn.”

Tư Mã Tiêu: “Còn muốn tăng tu vi sao?”

Liêu Đình Nhạn: “không muốn.” nói thật đột nhiên biến thành nhân sĩ tu tiên lợi hại như vậy, thật giống như có máy móc cao cấp, nhưng lại không biết dùng thế nào, chỉ có thể cẩn thận sờ soạng, trong lòng còn quá lúng túng.

Tư Mã Tiêu: “Muốn rời khỏi ta sao?”

Liêu Đình Nhạn: “không muốn.”

không muốn ba lần liền.

Từ từ, không đúng, vì sao đáp án của câu cuối cùng lại là không muốn? Liêu Đình Nhạn kinh ngạc mà trừng Tư Mã Tiêu, vì câu không muốn cuối cùng của mình cảm thấy giật mình, chẳng lẽ..... nàng đã bị sinh hoạt hủ bại sa đọa ăn mòn đến loại trình độ này?

Tư Mã Tiêu cũng sửng sốt, buông cầm nàng ra, dựa vào trên gối dựa, ánh mắt cổ quái, “Người dùng mỹ nhân kế để sắc dụ ta?”

Liêu Đình Nhạn vô cùng dứt khoát: “không phải!”

Tốt, phải chính danh cho mình. Nhưng ta làm gì mới có thể khiến hắc sinh ra loại ảo giác này? Liêu Đình Nhạn để tay lên ngực tự hỏi, chính mình cũng thật không có tâm muốn ngủ hắc.

Tư Mã Tiêu: “Vậy là tốt rồi.”

nói xong câu này, hắc túm chặt Liêu Đình Nhạn, ôm nàng, thật giống

như ôm một đồng gối đầu mềm mại ấm áp, nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi.

không phải, tổ tông người đợi chút, nói không phải tới sắc dụ, ngài liền yên tâm lôi kéo ta ngủ như vậy? Vậy người hỏi cái vấn đề này có ý nghĩa gì?

Ý nghĩa ở chỗ, nếu có tâm tư muốn ngủ hẳn, Tư Mã Tiêu sẽ lựa chọn bóp chết nàng. không có loại tâm tư này, hẳn liền coi nàng là gối ôm.

Liêu Đình Nhạn không ngủ được, tinh thần của nàng có vẻ tốt quá mức, bị người ta ôm nằm giống cái gối, tư duy của nàng phát tán. Nếu người bình thường phát ngốc, đó chính là phát ngốc, nhưng làm tu sĩ Hóa Thần kỳ, tư duy phát tán chính là ý thức chạy ra bên ngoài. Đó là thế giới thực mới lạ, Liêu Đình Nhạn có thể nhìn thấy kiến trúc và hoa cỏ cây cối trên toàn bộ Bạch Lộc Nhai, tất cả đồ vật ở trước mắt nàng hiển hiện rõ nét. Nàng nhìn thấy hạc bay trên bầu trời, giật mình, hoàn toàn sát gần lại, thật giống như cả người nàng đứng ở bên tiên hạc, còn có thể cảm giác được gió trên không trung, lại một cái chớp mắt, nàng đã đến thác nước dưới Bạch Lộc Nhai, nhìn thấy phong lan sinh trưởng ở cái khe chỗ thác nước, nhìn thấy cầu vòng của thác nước dưới ánh mặt trời cùng với bọt nước bắn lên.

Nàng nhìn thấy con rối đi lại ở dưới hành lang cung điện, nhìn thấy Đại Hắc Xà quấn trên cây cột ngủ ở ngoài điện, cây cột thực trơn, nó ngủ rồi vẫn luôn trôi xuống, rồi sau đó tỉnh lại bò lên trên, chỉ số thông minh rõ ràng không ổn.

Liêu Đình Nhạn thật giống như có được một món đồ chơi, ý thức chạy qua lại từ trên xuống dưới ở Bạch Lộc Nhai. Nàng nhìn trong chốc lát, cảm thấy muốn đi ra ngoài nhìn xem, ý thức tựa như mây trải ra bên ngoài.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác trên má chợt lạnh, đột nhiên mở mắt,

những ý thức như gió bay loạn khắp nơi cũng nháy mắt thu hồi.

Tay Tư Mã Tiêu lạnh căm căm che ở trên mặt nàng, hấn vẫn cứ nhắm mắt, nói: “Đừng chạy loạn ra bên ngoài, Bạch Lộc Nhai có ta ở đây, thần thức của những người khác không dám tới, người mới có thể tùy tiện loạn hoảng thần thức như vậy, ra khỏi Bạch Lộc Nhai, bên ngoài không biết có thần thức của bao nhiêu người đang như hổ rình mồi, người vừa ra, là cái bộ dáng gà què này, đừng phải bất kì cái gì, là lập tức có thể biến thành ngu ngốc.”

Thần thức? Cái vừa rồi kia sao? Liêu Đình Nhạn ngoan ngoãn à một tiếng.

Nếu cái kỹ năng này không thể chơi, vậy chơi cái khác. Nàng nằm ở đó nhìn đèn lưu li trôi bên cạnh, chớp chớp mắt, đèn lưu li liền theo ý nàng trôi đến gần, nàng vươn một bàn tay đón được ngọn đèn, hưng phấn nghĩ, về sau nằm ở trên giường muốn ăn cái gì lấy cái gì, cũng không cần đứng dậy, tâm niệm vừa động, đồ vật liền tới rồi!

Nàng liếc mắt nhìn Tư Mã Tiêu bên cạnh một cái, thấy hấn không phản ứng, móc ra túi gấm nhỏ của mình, lấy đồ ăn từ bên trong. Ở bên trong nàng để không ít đồ ăn vặt, đều là con rối chuẩn bị, lúc này tuy rằng không đói bụng, nhưng muốn thí nghiệm một chút bí kỹ để lười biếng.

một chùm trái cây giống quả nho to bằng móng tay cái, trôi ở trong không trung, Liêu Đình Nhạn làm cho từng quả một bị hái xuống, chủ động đưa đến miệng mình. Nàng tựa như chim non giương miệng chờ trái cây rụng xuống. Trái cây đưa đến bên miệng nàng, bỗng nhiên dờ sang bên cạnh, đưa đến bên miệng Tư Mã Tiêu.

Đột nhiên nửa đường bị tiết hồ, Liêu Đình Nhạn kinh ngạc, tổ tông này không phải không ăn cái gì sao?

Tư Mã Tiêu nhai trái cây trong miệng, mở một con mắt nhìn nàng,

“Người là Hóa Thần kỳ giả sao, tùy tiện cản lại là có thể tiết được.”

Tác giả có lời muốn nói:

Nhận sát vách: Trong nháy mắt biến thành quý phi!

Nhận hiện tại: Trong nháy mắt biến thành đại lão Hóa Thần kỳ!

Ta dám khẳng định Nhận Cá Muối tăng tu vi nhanh nhất trong toàn bộ các quyển truyện tu tiên, không ai có thể nhanh hơn nàng.

Chương 20: Cảm giác nhân sinh đã đạt tới đỉnh cao

Đoạt đồ ăn của ta còn muốn cười nhạo ta, người mẹ nó là nam sinh tiểu học sao? Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, người một đại lão, nhân vật ta phải gọi là sư tổ, ở chỗ này khi dễ tài xế tay mới, thế nhưng còn có mặt mũi nói.

Lần thứ hai nàng vận dụng năng lực của mình, sờ soạng khống chế những trái cây bay lơ lửng trong không trung. Hôm nay nàng dứt khoát phải ăn được một quả!

Đáng tiếc, tổ tông bên cạnh nàng nhàm chán đến cực điểm, cũng giằng co với nàng, mỗi lần trái cây muốn rơi xuống miệng, nàng đã há mồm, vẫn bỗng nhiên bị cướp đi. Tư Mã Tiêu ăn trái cây của nàng, lại còn dùng ánh mắt cười nhạo nàng.

Thử sáu lần, nhiều lần bị người ta nửa đường cướp đi, Liêu Đình Nhạn từ bỏ. Linh cơ vừa động, nàng làm trái cây đẩy đến bên miệng Tư Mã Tiêu. Lấy hiểu biết của nàng đối với tổ tông này, đưa đến tận miệng hắn ngược lại sẽ không muốn.

Trái cây rớt đến miệng Tư Mã Tiêu, hắn ăn.

Liêu Đình Nhạn: “.....” đã đoán sai, cáo từ.

“Sư tổ, thích ăn cái này?” Liêu Đình Nhạn giả cười.

Tư Mã Tiêu: “không thích, quá ngọt ngấy.”

không thích người con mẹ nó ăn cái gì!

Liêu Đình Nhạn tâm niệm vừa động, mấy chục trái cây phía sau tiếp phía trước vọt tới miệng Tư Mã Tiêu. Ăn, ăn hết cho lão nương a! Để người ăn cho đủ! Kết quả còn chưa đựng đến môi hắn, những trái cây đó đã quay ngược lại, đập vào mặt nàng.

Mẹ nó, tức giận. Nàng nghe thấy bên cạnh Tư Mã Tiêu đột nhiên cười ra tiếng, trong lòng lạnh lùng nghĩ, người cho rằng ta đang đùa người chơi sao, cười cái rắm a.

Nàng không muốn để ý cái đồ nam sinh tiểu học này nữa, tiếp tục sờ soạng năng lực của mình, hội tụ ra một quả cầu nước, định ép mỏng cho nó dán lên giống một cái màng để rửa sạch nước trái cây. Nàng không quá thuần thực, thật cẩn thận mà khống chế quả cầu nước, qua lại rửa lên trên mặt. Loại cảm giác này phi thường sáng khoái, trên mặt mát lạnh lại thoải mái thanh tân, rửa mặt xong làm cái màng nước đắp mặt.

Ê, nói như vậy, lần sau có thể dùng linh thủy hội tụ ra, thêm chút đồ vật bảo vệ da gì đó, để chúng nó phủ lên mặt, chẳng phải chính là mặt nạ sao? Tuy rằng tu vi cao như nàng cũng không quá cần loại đồ vật như mặt nạ này, nhưng vẫn thất muốn dùng a.

Nàng thử dán màng nước lưu động ở trên mặt, Tư Mã Tiêu bên cạnh giờ tay bóc nó ra, “Người đây là đang làm gì?” Vì sao muốn ép nước thành một tầng dán lên mặt như vậy?

Liêu Đình Nhạn trở tay lại làm cho mình một cái “miếng dán mặt nạ.” Nàng bỗng nhiên ngửa tay, cũng làm một cái lên mặt cho Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu: “Hử?”

“Cái này có ích lợi gì.”

“Bảo trì da thịt thủy nhuận.” Liêu Đình Nhạn trả lời.

Tư Mã Tiêu lại cảm thấy mình không hiểu rõ trong đầu người này suy nghĩ cái gì. Nếu hiện giờ dùng lời thề chân ngôn hỏi nàng, ước chừng lại là câu trả lời kỳ quái.

PS: Tên đúng của BUFF nói thật là chân ngôn chi thệ

Liêu Đình Nhạn nhìn tay hấn sờ màng nước, miệng vết thương còn ở kia. Nàng nhìn thấy vết thương này, liền cảm thấy có vẻ không được tự nhiên, an tĩnh trong chốc lát, chờ Tư Mã Tiêu một lần nữa nhắm mắt lại, nàng lén lút vung tay lên, muốn thử chữa một lần. Nàng đưa vào một ít linh lực, trâu đất xuống biển.

Được rồi, từ bỏ.

Nhưng mà nhìn thấy, thật sự quá chướng mắt, dù không trị được, bằng bó một chút không được sao? Nàng nhớ đến băng keo cá nhân, quyết định làm cái băng keo cá nhân to. Trong túi giấu có một loại lá cây lúc trước mang đến từ Thanh Cốc Thiên, có một vị sư huynh không nhớ rõ tên nói nếu bị thương thì dán, cho nên miệng vết thương hấn là cũng có thể dán.

Nàng lấy ra cái lá cây to, hơi ép xuống, dán lên miệng vết thương của Tư Mã Tiêu, cuối cùng dùng một tầng linh lực hơi mỏng bao trùm lên, bọc lấy lá cây và miệng vết thương, làm cái băng keo cá nhân cỡ lớn phiên bản thế giới huyền huyền.

Bỗng nhiên cảm thấy mình thật là lợi hại, còn có thể tự sờ soạng ra vô số cách chơi.

Nàng nhắm mắt lại, lại đưa thần thức ra bên ngoài cung điện, thử khống chế cự ly xa, chỉ một lát, những đóa hoa đỏ rực rỡ trên núi Bạch Lộc Nhai bay vào từ phía ngoài cửa sổ, bị Liêu Đình Nhạn đuổi tay bắt lấy. Nàng sử dụng ý thức khống chế cánh hoa màu đỏ, ép ra chất lỏng, thuận tay bôi móng tay đỏ cho mình.

Liêu Đình Nhạn đang chơi kỹ năng mới của mình, bên ngoài lại bởi vì hôm nay nơi Bạch Lộc Nhai kia, tổ tông không có động tĩnh, mà cảm thấy lo lắng đề phòng.

“Sur phụ, hôm nay Từ Tàng Đạo Quân chưa từng đi Vân Nham sơn đài, chẳng lẽ bởi vì việc hôm qua làm hấn không hài lòng?”

Sur Thiên Lũ ngồi ở trên ngọc tòa của mình khép mắt tu luyện, nghe thấy đệ tử hỏi chuyện, hơi khoát tay: “hấn nếu không hài lòng, hôm qua đương trường đã phải phát tác, lấy ta hiểu biết hấn, hôm nay chỉ sợ là hấn có chuyện gì, mới có thể đóng Bạch Lộc Nhai không ra.”

Sur Chân Tự hỏi: “Sur phụ, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nhìn trộm trong Bạch Lộc Nhai xem đã xảy ra chuyện gì sao? Như thế, chúng ta thật sự bị động a.”

“Tư Mã Tiêu có tính công kích rất mạnh, địa bàn của hấn tuyệt không cho phép bất luận cái gì nhìn trộm, người cho rằng chúng ta không an bài nhân tuyến ở Bạch Lộc Nhai, cung mạch khác cũng không có sao, nhưng người nhìn xem, có ai thành công, bất quá lại uống phí đưa đi tính mạng thôi.”

Sur Thiên Lũ quanh thân linh khí nồng đậm, pháp phòng theo hô hấp hấn, hấn nói không nhanh không chậm, trong giọng nói còn có chút cảm khái: “Ai có thể nghĩ đến, lúc trước các tiền bối cho rằng chỉ là một hài đồng nho nhỏ có thể khống chế, sẽ trưởng thành bộ dáng như vậy. không chỉ thoát khỏi bọn họ khống chế, thậm chí phản phệ nhiều người, tư chất và hung ác thật là khiến cho người ta sợ hãi. Dã thú gần chết, không dễ chọc a.”

Sur Chân Tự không nói gì về chuyện này, hấn thân là văn bối một mạch Sur thị, biết rất nhiều chuyện, 500 năm trước phát sinh trận rung chuyển đó, hấn cũng có chút hiểu biết. Nếu không phải một lần sai lầm, hiện giờ đối diện vị Từ Tàng Đạo Quân này, bọn họ cũng không đến mức bó tay bó chân như thế.

“Lệnh người đi tra Liêu Đình Nhạn kia, đã có tin tức?” Sư Thiên Lữ hỏi.

Sư Chân Tự khom người, “đã có một ít bề ngoài, chỉ là còn chưa điều tra rõ sau lưng nàng ta đến tột cùng là người phương nào. Sư phụ, chúng ta có lẽ hẳn là chờ tra ra thân phận của nàng, nắm giữ nhược điểm mới dễ khống chế.”

Sư Thiên Lữ: “Chân Tự, người nghĩ sai. Lấy thân phận của nàng, dù không có nhược điểm, cũng dễ khống chế, ta cũng không băn khoăn người phía sau nàng, duy nhất băn khoăn chỉ có Tư Mã Tiêu, nhanh nghĩ cách tiếp xúc với nàng, không nên chậm. Ngày mai, nếu Tư Mã Tiêu còn chưa xuất hiện, lệnh cho Động Dương chân nhân tiến đến cầu kiến, đầu tiên là thử xem, thứ hai bảo hắn đưa một phong thư cho chúng ta.”

Sư Chân Tự nói: “Vâng, đồ nhi minh bạch.”

Liêu Đình Nhạn bị ôm ngủ một ngày, vào ban đêm, Tư Mã Tiêu mở mắt ra, để chân trần ngồi ở mép giường trong chốc lát. Liêu Đình nhìn hắn xoa trán, suy đoán có thể là đầu hắn đau, lúc trước nàng ở Tam Thánh sơn đã hoài nghi, đầu óc của hắn chắc chắn có bệnh, câu đầu óc có bệnh này không phải là mắng chửi người, mà là miêu tả khách quan.

PS: đầu óc có bệnh = đồ thần kinh

Nàng còn cảm thấy, chính là bởi vì đầu quá đau, hắn mới hoàn toàn không để bụng vết thương trên tay, khả năng là đau của vết thương trên tay cũng không đáng kể gì.

Tâm tình hắn nhìn không tốt lắm, không rên một tiếng, đứng lên liền đi về cái ao trong điện, hắn vừa đi, ngón tay khẽ vung, hàn khí nồng đậm rót vào trong ao. Mắt thấy hắn chuẩn bị vào ngâm, Liêu Đình Nhạn nhìn tay hắn, lặng lẽ giật giật. một đạo linh khí quẩn lên,

khóa lên miệng vết thương.

Tư Mã Tiêu ngừng bước chân lại, giơ tay lên nhìn. Lúc trước Liêu Đình Nhạn dùng một loại lá cây tên là bách ích thảo bọc vết thương cho hắn, hiện lại phủ lên đạo linh lực này, là dùng để ngăn nước. Hắn vẫn không có phản ứng gì, cả người chìm vào trong nước.

Liêu Đình Nhạn đợi trong chốc lát, không thấy hắn có phản ứng khác, lập tức nhảy dựng lên chuồn ra khỏi cung điện.

Tự do!

Nàng hưng phấn bổ nhào vào lan can bên cạnh, nhìn độ cao phía dưới nóng lòng muốn thử, hay là ở chỗ này thử phi hành xem? không không không, quá cao, vẫn nên đổi chỗ nào thấp hơn. Nàng lên một bậc thang bay thử, so với nàng tưởng tượng còn dễ dàng hơn.

Thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng xưa nay chưa từng có, trong lòng cũng không sợ hãi như lúc làm người thường bay lên, chỉ cảm thấy vui sướng.

nhẹ nhàng nhảy về phía trước, nàng trôi nổi trong không trung, quay đầu nhìn cung điện trên Bạch Lộc Nhai, cung điện hoa mỹ xây dựa vào núi sáng lên vô số ngọn đèn lưu li, cây nở đầy hoa lay động, hoàng hôn chiếu rọi, tựa như cảnh trong mơ mỹ diệu.

“Mẹ ơi, ta có thể bay a a a!” Liêu Đình Nhạn đôi mắt sáng lên, bay đến chỗ cung điện cao nhất, đứng ở trên tầng cao nhất của tháp lưu li, lại nhìn xuống sông núi bên ngoài Bạch Lộc Nhai.

Nơi xa có thành thị mà các gia tộc trong Canh Thần Tiên Phủ tụ cư, đèn dầu sáng choang có một chút ít tương tự với thế giới của nàng vào ban đêm, nhưng trên bầu trời có các loại tiên thú tọa kỵ bay qua, cùng với đệ tử ngự kiếm giống sao băng, lại làm thế giới này phá lệ

kỳ ảo.

Nàng một mình một người ngồi ở đó nhìn chân trời, tu vi cao, nàng có thể nhìn được rất xa. Nơi khác trên không trung có tiên thú, các loài chim bay qua, nàng còn nhìn thấy lâu thuyền trang trí vô số đóa hoa lụa màu trong không trung, ngựa xe treo đầy hoa đăng tạo hình kỳ dị bay lượn.

Kỳ dị nhất chính là một tòa gác mái nhỏ ba tầng mang theo hoa viên, được vô số nhạn trắng nâng lên, bay trên không trung, chung quanh tòa gác mái còn có chim nhiều màu vờn quanh, réo rắt hót vang, trong gác mái hình như có người ăn tiệc, còn có người đang ca vũ.

Đây là cái phi các không trung, cũng quá biết hưởng thụ đi, hâm mộ, thật muốn lên nhìn thử xem.

Nàng mới phát hiện, hóa ra trên trời còn rất náo nhiệt, lúc trước không phát hiện là bởi vì tu vi của nàng không đủ để nhìn xa như vậy, cũng là vì một mảnh không trung trên Bạch Lộc Nhai này phi thường thanh tĩnh, không có bất kì kẻ nào dám bay ở trên này.

Hiện tại, chỉ có một mình nàng dám bay loạn trên không ở chỗ này, có loại cảm giác sáng khoái của cáo mượn oai hùm.

Nàng nhìn độ cao chênh lệch phía dưới, đi về phía trước hai bước, rồi nhảy xuống. Hô hô tiếng gió bên tai, mây bị nàng chạm vào kích động cuộn lên, Liêu Đình Nhạn dầm lên khói trắng hư vô mờ mịt, bay về thác nước phía dưới. Nàng xẹt qua thác nước, duỗi dài cánh tay lướt qua dòng nước, còn hái một cành hoa trên vách đá bên thác.

Nàng có thể bay ở trên trời, có thể đạp lên ngọn cây, có thể cưỡi trên bạch lộc chạy trốn như bay trong núi, còn có thể bắt được tiên hạc bay trên trời, làm chúng nó sợ tới mức kêu ầm lên.

Làm thần tiên vui sướng như thế nào a!

Chơi đủ rồi, tạm thời đi xuống ăn một bữa. Tuy nói tu vi này sẽ không cảm thấy đói bụng, nhưng mà thèm ăn, muốn ăn ngon là vấn đề, bởi vậy cơm chiều vẫn phải ăn.

Nhóm con rối theo thường lệ đưa tới rất nhiều món ngon mỹ vị cho nàng, cùng với..... một phong hoa tiên giống ngày hôm qua.

Liêu Đình Nhạn gương mặt tươi cười nháy mắt biến mất, con mẹ ngươi, sao lại tới!

Nàng hoài nghi tối hôm qua đau bụng, có quan hệ tới chủ nhân của hoa tiên này. Mang theo tâm tình trầm trọng mở hoa tiên, phía trên viết 【giờ Tý, dưới Bạch Lộc Nhai, bên hoa lam doanh. Nếu không đến, thân phận của ngươi sẽ bại lộ, mà ngươi, cũng không sống được quá ba ngày.】

Ta còn có cái thân phận kỳ quái gì? Liêu Đình Nhạn mơ hồ, cảm giác đây không thật là quá khéo a, chẳng lẽ nàng còn không phải là kẻ phổ thông bình phàm may mắn mà thôi sao? Sao lại còn có chuyện xưa về giả thiết thân phận, nói chung, loại tình huống này hơn nửa là do vai ác muốn xuất hiện. hiện tại nàng đang suy xét, đến tột cùng người đưa hoa tiên này là vai ác, hay nàng mới chính là vai ác?

đang nghĩ ngợi, phía sau bỗng nhiên duỗi ra một bàn tay, cầm hoa tiên trong tay nàng đi.

Là Tư Mã Tiêu, hắt siết hoa tiên, hoa tiên trong tay hắt rơi rụng thành cánh hoa, bị hắt đập ở dưới chân, trống rỗng bốc hơi, đến vụn cũng không lưu lại.

Liêu Đình Nhạn nhìn hắt khó mà nói lời nào, trong lòng mặc danh chột dạ, tuy rằng nàng cũng không biết rốt cuộc trong lòng mình có cái gì.

“Ngươi đi phó ước.” Tư Mã Tiêu nói.

Chương 21: Gặp riêng

Giờ Tý, dưới Bạch Lộc Nhai

Nơi này ở mảnh đất giáp ranh Bạch Lộc Nhai, hơi vào trong một chút, chính là phạm vi thần thức Tư Mã Tiêu bao phủ, không ai dám tùy ý bước vào, ra bên ngoài một chút, có một gốc cây hoa lam doanh thật lớn sinh trưởng, đến nơi đây đã không thuộc về địa bàn Bạch Lộc Nhai, cũng ra khỏi phạm vi thần thức của Tư Mã Tiêu.

Viên Thương mặt trầm như nước chờ ở dưới tàng cây, nếu qua hôm nay, Liêu Đình Nhạn còn không tới, hắn sẽ suy xét trực tiếp xử lý người này. Nếu nuôi chó không thể cắn địch nhân, vậy phải phòng bị khả năng nàng sẽ quay đầu lại cắn chủ nhân.

Tiếng bước chân sần sật từ xa tới gần, người tới hoàn toàn không định che dấu mình, chỉ có một người. Viên Thương đi ra từ trong bóng tối, nhìn Liêu Đình Nhạn, ngữ khí phi thường không tốt, âm dương quái khí, “Để ta chờ thật lâu, liên hệ một lần hai lần cũng không muốn gặp, đến một nửa điểm tin tức cũng không truyền ra, giờ ngươi với cảnh cao khác, xem ra là chuẩn bị nhất đao lưỡng đoạn với ta?”

Liêu Đình Nhạn: Đây là bạn trai bạn gái biến thành oán ngẫu rồi kích động lên tiếng, quả thực chính là nhà trai phát hiện nhà gái thay lòng đổi dạ, gọi điện thoại không tiếp, phát tin nhắn không trả lời, rốt cuộc gặp mặt rồi nhà gái đến muộn bị nhà trai oán trách, chuẩn bị tiết tấu bắt đầu xé bức cãi nhau a, quá là nhân gian chân thật đi!

Mẹ kiếp, gia hỏa này tuyệt đối là bạn trai cũ của nguyên thân, không chạy đi đâu được!

Nàng ngấm lại lão tổ tông khả năng cũng theo sau lưng mình tới xem diễn, nàng định thần, bày ra bộ dáng cao lãnh nói: “Chúng ta đã kết thúc, ngươi về sau đừng tới tìm ta.”

Viên Thương nói những lời đó bất quá là châm chọc, hắn không nghĩ tới chó săn Liêu Đình Nhạn này thế nhưng thật đúng là dám không để chủ nhân vào mắt, tức khắc giận không thể át, lạnh lùng nói: “Ngươi đừng quên, tính mạng của ngươi còn nắm ở trong tay ta! Ngày hôm qua cảm giác độc thực cốt phát tác, có tốt không a!”

Liêu Đình Nhạn cũng nổi giận, quả nhiên là gốc bực này làm ra! Chính là người mẹ nó làm lão nương đau lâu như vậy, thiếu chút nữa đau chết! Loại nam nhân vì yêu sinh hận, còn dùng độc dược kỳ quái khống chế bạn gái, đôi mắt nguyên chủ bị mù hay là đầu óc hỏng rồi mới nhìn trúng hắn, ngay cả lão tổ tông sát nhân cuồng còn tốt hơn hắn, xem ra hôm nay nàng phải thay nguyên chủ đoạn tình tuyệt ái!

“Loại rác rưởi chỉ biết dùng thủ đoạn khống chế người khác như ngươi, không ai nguyện ý cùng với ngươi là xứng đáng, còn dám uy hiếp ta, thật không biết xấu hổ, ai sợ ngươi, ngươi tới a gốc bực!” Liêu Đình Nhạn tuy rằng không có kinh nghiệm cãi nhau với bạn trai, nhưng tri thức mắng chửi người cơ bản vẫn có.

Nàng dám nói lời như vậy, chẳng lẽ thật không sợ chết sao? Viên Thương bị nàng chọc giận, lấy ra lục lạc cộng sinh với Liêu Đình Nhạn, không chút do dự bóp nát cái thứ hai, cho nàng nhìn thấy một chút lợi hại. hắn lộ ra cười lạnh chuẩn bị nhìn Liêu Đình Nhạn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, nhưng qua một lúc lâu, vẫn không có việc gì phát sinh, chỉ có tán cây hoa lam doanh phát ra tiếng rào rạt trong gió.

Liêu Đình Nhạn đứng tại chỗ, biểu tình cũng không đổi. không khí lạnh lẽo lại xấu hổ.

Sao lại thế này? Lục lạc, cái linh vật cộng sinh này sao lại vô dụng? Viên Thương đến lúc này mới cảm thấy không ổn.

“Sao ngươi lại không có việc gì, độc thực cốt của ngươi đã được giải?!”

Liêu Đình Nhạn kỳ thật cũng không phải rất rõ ràng đây là chuyện thế nào, nhưng nàng biết tối hôm qua lão tổ tông khẳng định đã giải quyết vấn đề cho nàng, lại nhịn không được phát cho Tư Mã Tiêu tấm thẻ người tốt. Tuy rằng nhìn qua không phải người tốt, nhưng đối với nàng thật là tốt.

“Sao ngươi có thể có thể giải độc thực cốt này ..... Nhất định là Từ Tàng Đạo Quân! Là Tư Mã Tiêu giải cho ngươi có phải không?” Ánh mắt Viên Thương nhìn nàng trở nên rất kỳ quái, tràn đầy không thể tin tưởng, “Nếu hắn có thể giải độc thực cốt cho ngươi, tức là đã biết thân phận của ngươi, hắn thế nhưng không giết ngươi?!”

Ta rốt cuộc có thân phận gì? Liêu Đình Nhạn trong lòng chột dạ, trong miệng nói: “Sur tổ cũng không để ý thân phận của ta, hắn anh minh thần võ, lòng dạ rộng lớn, sao lại so đo việc nhỏ này với ta.” nói giống như là thật.

Ánh mắt Viên Thương nhìn nàng càng thêm vi diệu, “không ngờ ngươi còn có năng lực này, thế nhưng có thể dụ dỗ hắn không để ý thân phận, là ta xem thường ngươi.”

Ây, nam nhân này nói lời chua chát thật nhiều. Đúng vậy, bạn gái cũ của ngươi tìm được mùa xuân thứ hai, tức chết ngươi cái đồ ngốc bực này.

Liêu Đình Nhạn: “Chuyện giữa chúng ta tới đây là hết, về sau tốt nhất ngươi đừng tới trêu chọc ta.”

Viên Thương lại không muốn ăn một cái mệ lớn như vậy, lúc trước hắn hợp tác với Ma Vực, xếp Liêu Đình Nhạn vào Canh Thần Tiên Phủ, lại vận dụng năng lực an bài nàng tiến vào Tam Thánh Sơn, tổn công phu lớn như vậy, cũng không đạt được cái gì, nữ nhân này lại dựa vào tay hắn leo lên cảnh cao, sau đó vung chân hất văng hắn, không làm được chuyện gì cho hắn còn đùa giỡn hắn, nữ nhân giáo hoạt lại có tâm kế như vậy, ngày nào đó một khi thân phận nàng càng được củng cố, tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn, hắn không thể để lại tai họa ngầm lớn như vậy.

“Tur Mã Tiêu không để bụng thân phận của ngươi, những người khác trong Canh Thần Tiên Phủ chẳng lẽ sẽ không để bụng? Nếu bị chương môn và các cung chủ khác biết được, ngươi cho rằng Tur Mã Tiêu còn có thể che chở ngươi sao, hiện giờ hắn đã tự thân khó bảo toàn, kiêu ngạo cũng chỉ là nhất thời, ngươi thật sự cho rằng theo hắn thì vạn sự đại cát?” Viên Thương biểu tình âm trầm nói: “Ngươi muốn thoát khỏi ta, không dễ dàng như vậy, nếu ngươi không nghe theo ta phân phó, ngày sau sẽ chết càng khó xem.”

Rốt cuộc nàng từng là người Ma Vực, nếu bên này hắn có chuyện, Ma Vực bên kia cũng sẽ không dễ buông tha người phản bội này.

Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy kinh thường, tra nam gì thế này, tra nam của thế giới huyền huyền tu tiên và tra nam hiện đại đều cùng một kiểu sao, dùng thủ đoạn khống chế bạn gái, lì lợm la liếm, uy hiếp, đều là một dạng này.

Liêu Đình Nhạn: “Nghe theo ngươi phân phó? Ta nghe ngươi cái đầu a, ngươi muốn làm gì cứ việc làm đi. Ta có thân phận gì, ngươi cứ nói a, ngươi nhìn xem ai sẽ tin ngươi!” Nhưng thật ra ngươi nói rõ ràng ta có thân phận gì đi nào!

Viên Thương thấy nàng dáng vẻ kiêu ngạo, không thấy quan tài không đổ lệ, giờ lúc này chỉ còn một cái lên, “Ngươi cũng đừng

quên, linh vật cộng sinh của người còn ở trong tay ta, tuy rằng nó không thể khống chế người, nhưng chỉ cần có nó ở đây, thân phận của người là không thể giao biện .....

hắn chưa nói xong một câu, cảm giác trên tay trống không, lục lạc đã tóe trong tay Liêu Đình Nhạn rồi.

Viên Thương: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Nghe hắn nói nghiêm trọng như vậy, hình như là đồ vật rất quan trọng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là nhanh chóng cướp về, không nghĩ lại dễ như vậy đã đến tay. Đồ vật quan trọng mà tra nam này tùy tiện cầm như vậy, bị người ta giật một cái đã đoạt đến tay, hắn nhược trí sao?

Đôi mắt Viên Thương đã sắp lòi ra, vừa rồi Liêu Đình Nhạn có tốc độ cực nhanh, hắn cũng không nhận thấy được động tác của nàng, nhưng sao có thể, nàng không phải chỉ có tu vi Luyện Khí sao? Sao có thể đoạt đồ vật ở trong tay hắn, một tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ, hắn phát giác không đúng, cẩn thận tra thử, lúc này mới phát hiện chính mình thế nhưng nhìn không thấu tu vi của Liêu Đình Nhạn.

Sao có thể, rõ ràng ngày hôm trước nàng vẫn là Luyện Khí kỳ!

Tuy rằng kỹ năng còn chưa thuần thục, nhưng kinh nghiệm đều là thực đánh thực chiến, Liêu Đình Nhạn cũng nhận thấy hiện tại cấp bậc mình cao hơn đối phương, tức khắc không chỗ nào sợ hãi, còn muốn đánh hắn một trận.

“Lại là Tư Mã Tiêu, hắn thế nhưng, thế nhưng vì người làm đến tình trạng này!” Đôi mắt Viên Thương sung huyết, giống như sắp bị tự mình não bổ chọc tức chết rồi.

Viên Thương sờ dĩ tức giận như thế là có lý do, nhớ năm đó hắn cũng là thiên chi kiêu tử, đáng tiếc sau đó bởi vì một lần ngoài ý muốn, tu vi lùi lại, từ Hóa Thần kỳ thối lui đến Nguyên anh kỳ, nhiều năm qua ăn vô số thiên tài địa bảo cũng không thể lại nâng tu vi lên, cuộc đời này không có hy vọng tiến thêm một bước, bởi vậy trở nên chán ngán thất vọng, tâm tư càng thêm hẹp hòi đố kỵ, hiện giờ nhìn thấy Liêu Đình Nhạn con chó chính mình nuôi dưỡng chuẩn bị đi cắn người lại một bước lên trời, thậm chí vượt qua chính mình, hắn không chỉ có ghen ghét tức giận, còn cảm giác bị hung hăng nhục nhã.

“Người đáng chết!” Viên Thương bị kích thích đến không nhẹ, trong tay xuất hiện một thanh kiếm bản rộng, đỏ con mắt đậm về phía nàng.

Liêu Đình Nhạn một con cá mập, bị Tư Mã Tiêu mạnh mẽ xoay người, biến thành cá mập vương giả mạ vàng, cấp bậc tuy rằng ở đó, nhưng Viên Thương bạo nộ đã không quan tâm mà động thủ, nàng vẫn có chút hoảng, động tác của Viên Thương quá nhanh, không cho phép nàng nghĩ nhiều, theo bản năng đỡ một cái.

Nhưng mà nàng cảm giác mình căn bản chưa đụng tới Viên Thương, đối phương đã phốc một cái bay ra xa xa, nện lên thân cây hoa Lam Doanh to lớn, lại lặn xuống dưới, thê thảm nằm vật ra đó.

Ta..... hiện tại lợi hại như vậy sao? Vừa rồi hình như không có cảm giác gì? Liêu Đình Nhạn nhìn tay mình, lại nhìn Viên Thương bên kia, nam nhân này không đến mức bị nàng đánh chết rồi đi?

Đứng trên cây hoa Lam Doanh, Tư Mã Tiêu buông tay, nhìn Liêu Đình Nhạn phát ngốc, néo néo mũi mình. Quả nhiên là Hóa Thần kỳ giả, đến một Nguyên anh cũng đánh không lại. Có thể an bài gian tế Ma Vực như vậy tiến vào, nam nhân này cũng không phải cái loại thông minh gì.

Viên Thương học máu, hung hăng cắn răng ngẩng đầu trừng Liêu

Đình Nhạn: “Người cho rằng giết ta, thân phận của người sẽ không bại lộ sao!”

Liêu Đình Nhạn đầu đầy dấu chấm hỏi, vừa rồi là ai động thủ trước? Ai muốn giết người a? Người làm cho rõ ràng là ai.

Viên Thương: “không thể ngờ được cuối cùng thế nhưng ta chết ở trong tay người loại nữ nhân này, ta không cam lòng!”

Liêu Đình Nhạn: không ai muốn giết người, diễn nhiều như vậy làm gì, người thu lại một chút được không.

Nàng dùng ánh mắt một lời khó nói hết nhìn Viên Thương, quay đầu liền đi, Viên Thương còn đang học máu, thấy nàng rời đi, gọi: “Người..... Đứng lại.”

Liêu Đình Nhạn quay đầu: “Người còn muốn nói gì nữa, nhanh dùng một lần nói xong được không.” Hơn nửa đêm giả mạo người khác tới chia tay bạn trai cũ của người ta, loại chuyện này thật sự mệt mỏi quá a.

Viên Thương: “Người sở dĩ phản bội ta, có phải bởi vì người yêu Tư Mã Tiêu hay không! thật là quá buồn cười, hắc máu lạnh độc ác như vậy, sớm hay muộn sẽ giết người!”

Ta không phải! Ta không có! Người đừng nói bậy a!

Liêu Đình Nhạn khẩn trương nhìn trái phải, không rõ có phải lão tổ tông cũng theo tới, đang nghe ở góc tường hay không, nếu để hắn nghe được lời này, hiểu lầm nàng thích hắn thì làm sao bây giờ! Nàng nhanh chóng ngắt lời Viên Thương: “Câm mồm, không được nói bậy, thấy người mỗi ngày nghĩ nhiều chuyện lung tung rối loạn như vậy, khẳng định là sống quá vất vả, khuyên người đi xem bệnh uống thuốc, tìm một chỗ tu dưỡng, đừng cả ngày nghĩ làm cái gì, thực dễ chết sớm.”

nói xong nàng nhanh chóng chạy đi.

Viên Thương cảm giận phun ra một búng máu, hôm nay hết thấy đều ở ngoài dự đoán của hắn, Tư Mã Tiêu kia, vì sao chịu đựng gian tế Liêu Đình Nhạn như vậy, chẳng lẽ thật sự bị sắc đẹp mê hoặc? không, không có khả năng, hắn ta là loại người nào, sao có thể dễ dàng bị một nữ nhân mê hoặc, nhất định là còn có chuyện hắn không biết!

“Người là huyết mạch Viên gia?”

Viên Thương sợ hãi cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy Tư Mã Tiêu mặc áo đen đi ra từ sau thân cây.

“Gia tộc đã từng chán ghét Ma Vực nhất, hiện giờ đây đưa không rõ với Ma Vực, có thể nói người càng buồn cười hơn người khác rất nhiều.”

hắn đi đến trước Viên Thương, nhìn thấy sợ hãi trong mắt hắn ta, một ngón tay điểm lên trán, nhắm mắt một lát, lẩm bẩm: “thì ra là thế.”

Viên Thương không thể nhúc nhích, cũng không thể mở miệng nói năng, chỉ cảm thấy khi ngón tay lạnh băng hơi chạm lên trán, ý thức và tư duy của hắn nháy mắt giống như bị cơn lốc quét qua, thần hồn rung chuyển, không chỉ thân thể đau nhức, đến hồn phách cũng tán loạn bay ra. Toàn bộ bí mật của hắn đều bị người ta mạnh mẽ nhìn thấu.

Ầm — —

Thi thể Viên Thương ngã trên mặt đất, toàn bộ đầu vỡ nát, tinh hồng phun tung toé ở bên gốc lam doanh, mùi tanh phủ lên mùi hoa, khiến người ta buồn nôn.

PS: Dây thần kinh của bà cá muối này phải to bằng cái cổ tay, còn trí tưởng tượng thì ko có giới hạn!

Chương 22: Tức giận kì quái

Liêu Đình Nhận trên đường trở về nhìn thấy Tư Mã Tiêu. Hắn đứng ở trong một bụi hoa đỏ tươi, thân ảnh đen nhánh như là ác quỷ du đãng trong đêm khuya. Hoa đó không biết là chủng loại gì, có mùi hương vô cùng nồng đậm, người nhiều còn cảm thấy có chút hít thở không thông, người không được bất kì mùi gì khác.

Liêu Đình Nhận cách hắn bảy mét, gọi: “Sư tổ? Ngài còn chưa ngủ sao?” Nàng cảm thấy bầu không khí này phi thường có vẻ chuyện xưa ma quỷ, có chút lo lắng nhớ hắn quay đầu lại sẽ không có gương mặt.

Tư Mã Tiêu xoay người, trong tay mê mê đóa hoa hồng, mặt vẫn là mặt bình thường.

Liêu Đình Nhận phát hiện hắn tựa hồ thực thích tùy tay xoa nát thứ gì, như là hoa, như là trái cây, hay là..... đầu người.

“Người đã là Hóa Thần kỳ, còn buồn ngủ?” Hắn không hề cố kỵ dẫm lên những bông hoa xinh đẹp đó đi tới.

Liêu Đình Nhận nghiêm túc nói cho vị lão bản này: “Giấc ngủ không cần ngủ, nhưng ta muốn ngủ, đồ ăn không cần ăn, nhưng ta muốn ăn.”

Tư Mã Tiêu: “Người rất kỳ quái.” Hắn xoa nát đóa hoa, tùy ý ném ở dưới chân.

Quá khen, không kỳ quái bằng ngài.

Liêu Đình Nhạn nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, thử hỏi: “Sư tổ vừa rồi cũng nghe thấy? Vậy ngài có biết thân phận của ta?”

Tư Mã Tiêu: “Ta đã sớm biết, không ai có thể che dấu bất kì cái gì ở trước mặt ta.”

Nhưng chính bản thân ta còn không biết đâu. Liêu Đình Nhạn thử hỏi: “Ngài nói ta có thân phận gì?”

“Người tới giết ta.” Tư Mã Tiêu ghé sát vào nàng, dùng ngón tay cọ môi nàng, “Người nói ta có nên giết người hay không?”

Cái này bảo nàng phải trả lời như thế nào? Nếu bây giờ giết, ngày hôm qua không cần phải mất công cứu, nàng ngấm lại cũng cảm thấy đau đầu, đây là đang lẫn lộn cái gì đây! Hơn nữa, có thể bỏ ngón tay ra rồi nói được không?

“Người suy nghĩ cái gì?” Tư Mã Tiêu trong ánh mắt có một chút màu đỏ.

Liêu Đình Nhạn: “Tay người vừa rồi xoa nát bông hoa còn chưa rửa đã để lên miệng ta.” Trả lời trắng ra như vậy, hiển nhiên là cái BUFF nói thật.

Tư Mã Tiêu đóng BUFF nói thật, không muốn nghe cái lời nói thật phá hỏng không khí này. Hắn tiếp tục giống đại vai ác ép hỏi nàng: “Ta có nên giết người hay không?”

Liêu Đình Nhạn hít vào một hơi: “Ta cảm thấy không nên.”

Tư Mã Tiêu: “À, vì sao?”

Liêu Đình Nhạn: “Ta đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, hiện tại là người trong trận doanh của sư tổ.”

Tư Mã Tiêu điểm chú ý lại kỳ quái ở chỗ, “Ta là chính nghĩa?”

Liêu Đình Nhận nháy mắt sửa miệng: “Ta đã bỏ chính nghĩa theo gian tà.”

Tư Mã Tiêu: “Người sửa miệng nhưng thật ra rất nhanh.” nói đến cũng buồn cười, hẳn so với Ma Vực, ai minh ai ám, thật đúng là rất khó nói rõ.

“Vừa rồi, người thật sự quá vô dụng, đến một Nguyên anh kỳ cũng không đối phó được.” Tư Mã Tiêu đột nhiên nói đến việc này.

Liêu Đình Nhận lúc này hiểu ra, vừa rồi ‘bạn trai cũ’ kia là bị ai đánh bay.

“Đúng, ta cũng cảm thấy như vậy.” Nàng lộ ra một cái cười giả: “Khẳng định không lợi hại được như sư tổ.” Xì, làm Hóa Thần kỳ một ngày, là ai cũng không thể lập tức học được sử dụng thuần thực toàn bộ kỹ năng đánh nhau!

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nàng giả cười, bỗng nhiên cũng cười, tóm lấy tay nàng kéo lui ra đường, “Giết nhiều vài người sẽ quen.”

Liêu Đình Nhận bị hắn dọa sợ, “đi đâu?!”

“Đương nhiên là đưa người đi giết người, ta chính là giết rất nhiều người mới lợi hại như vậy.” hắn âm âm trầm trầm nói.

Liêu Đình Nhận đương trường quỳ xuống, ngồi trên mặt đất, “Ta không đi.”

Tư Mã Tiêu lôi kéo tay nàng, tựa như bà mẹ kéo đứa con nghịch ngợm trên đường. “Dậy.”

Liêu Đình Nhận: “không, ta không muốn giết người.”

Tư Mã Tiêu: “Nếu ta một hai muốn ngươi giết?”

Liêu Đình Nhạn nằm xuống ngay tại chỗ, “Vậy ngươi giết ta đi.”

Tư Mã Tiêu sắc mặt trầm xuống, “Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ không giết ngươi?”

nói thật, Liêu Đình Nhạn cảm thấy hắn sẽ không giết, bởi vì nàng không cảm giác được nguy hiểm. Dù sao nàng không đi giết người, tổ tông này thích làm gì nàng không quản được, nhưng nàng thì không thể, chuyện nàng không muốn làm thì chết cũng không làm.

Tư Mã Tiêu thật đúng là rất muốn một chương đánh chết nàng, trước kia nếu có ai dám nói với hắn như vậy, giây tiếp theo đã chết thẳng cẳng, đâu giống nàng, lại vẫn không có vẻ sợ hãi. hắn nâng tay lên, lại buông xuống, cuối cùng dùng một tay bế cả người Liêu Đình Nhạn lên.

“Chúng ta có chuyện từ từ nói, không cần xúc động.” Liêu Đình Nhạn phát hiện tổ tông khiêng mình lên trời cao, trong lòng bắt đầu luống cuống, theo bản năng ôm chặt eo hắn.

Tư Mã Tiêu không để ý tới nàng, nhìn Bạch Nhạn Phi Các bay qua bay lại nơi xa, duỗi tay vồ một cái.

Bạch Nhạn Phi Các là của Nguyệt Sơ Hồi, con gái của cung chủ Nguyệt Cung, thiên chi kiêu nữ này nổi danh tiểu bá vương ở Canh Thần Tiên Phủ, kiêu ngạo ương ngạnh đã quen, mẫu thân của nàng, cung chủ Nguyệt Cung, đối với nàng thiên y bách thuận, bởi vậy nàng ở Canh Thần Tiên Phủ hoành hành ngang ngược, tất cả mọi người phải chịu.

Nàng muốn một tòa gác mái có thể phi hành trên bầu trời, cung chủ Nguyệt Cung liền lệnh cho các đệ tử tìm kiếm tài nguyên đỉnh cấp khắp nơi, lại nhờ một vị luyện khí sư thiên cấp duy nhất, tạo

ra một tòa bảo bối phi các linh khí đầy đủ, lực phòng ngự kinh người cho nữ nhi.

Trước đây Nguyệt Sơ Hồi thích ở trong phi các, lệnh cho mọi người biểu diễn ca vũ, còn thường xuyên mang theo nhóm tiểu tử muội cùng nhau điều khiển phi các du ngoạn khắp nơi. Gần đây bởi vì chuyện Từ Tàng Đạo Quân xuất quan, cung chủ Nguyệt Cung dặn dò nữ nhi mấy trăm lần, bảo nàng ngàn vạn tránh xa Từ Tàng Đạo Quân.

Nhưng Nguyệt Sơ Hồi không giống người khác, nàng cảm thấy Từ Tàng Đạo Quân bối phận cao, tu vi cao, cho dù có hung danh bên ngoài, nàng cũng cảm thấy thập phần ngưỡng mộ, bởi vậy hai ngày này thường xuyên làm phi các của mình bay qua bay lại ở gần Bạch Lộc Nhai, chỉ mong có thể có cơ hội tình cờ gặp gỡ vị sư tổ thần bí này.

Hôm nay cũng như thế, nàng ngồi ở trước cửa sổ lầu hai phi các, nhìn về Bạch Lộc Nhai dưới ánh trăng xa xa, tâm tư hoàn toàn không đặt ở ca vũ phía sau. Bên cạnh nàng còn một vị sư muội, hai người giao tình không tồi, thường xuyên chơi chung một chỗ.

Lúc này sư muội đó nói với nàng về Từ Tàng Đạo Quân:

“Nghe nói ngày ấy Từ Tàng Đạo Quân ở Vân Nham sơn đài xem các đệ tử so đấu, Liêu Đình Nhạn còn gối lên đầu gối hắc ngữ, trước công chúng, mỗi người đều thấy được, không tự ái như thế, tất nhiên là không hiểu quy củ.”

Nguyệt Sơ Hồi nghe thấy tên Liêu Đình Nhạn liền không kiên nhẫn, phát giận quăng đồ ly ngọc trân quý mỏng như tờ giấy trong tay ra bên ngoài, “Thôi, ta không muốn nghe chuyện của nàng ta. Từ Tàng Đạo Quân nhân vật như vậy, sao có thể nhìn trúng một tiểu đệ tử, thật là người ta nghĩ không rõ!”

đang nói, nàng cảm giác Bạch Nhạn Phi Các của mình bỗng nhiên bay về phía Bạch Lộc Nhai.

“Nguyệt sư tử, tử đừng nóng giận, mau dừng lại đi, sư phụ đã dặn dò, không được tới gần Bạch Lộc Nhai.” Sư muội cũng cảm giác thấy phi các càng ngày càng tới gần Bạch Lộc Nhai, còn tưởng rằng Nguyệt Sư Hồi lại tái phát tính tình đại tiểu thư, lập tức cẩn thận khuyên nhủ.

Nguyệt Sư Hồi trắng mặt, “không phải ta! Ta không khống chế được phi các này, sao lại thế này!”

Sư muội phát ra một tiếng thét: “A! Nơi đó, đó là.....!”

Tư Mã Tiêu kéo phi các rêu rao nơi xa kia vào phạm vi Bạch Lộc Nhai, sau đó ôm Liêu Đình Nhạn vào phi các. Lực phòng ngự của phi các với hắn mà nói dường như không tồn tại, linh khí Nguyệt Sư Hồi khống chế phi các này, giây giũa cũng không thể giây giũa một chút, đã bị cướp đi quyền khống chế.

Nàng và sư muội, còn cả một phòng nô bộc hầu hạ, cùng với vũ cơ nhạc kĩ tìm vui, tất cả đều bị chuyện đột nhiên phát sinh làm cho kinh sợ, đặc biệt là nhìn thấy Tư Mã Tiêu mang theo Liêu Đình Nhạn trực tiếp đi vào từ cửa sổ lầu hai, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn bọn họ, không biết nên có phản ứng gì.

“Tù Tàng..... Đạo Quân?!” Nguyệt Sư Hồi kích động hô.

Tư Mã Tiêu một chân đạp fan nhiệt tình này từ cửa sổ bay ra ngoài.

Nguyệt Sư Hồi: “A ——”

hắn đạp chủ nhân phi các ra ngoài, lại đóng gói tất cả người còn lại cũng cùng nhau quăng ra, ném ra khỏi phạm vi Bạch Lộc Nhai, sau đó đem Liêu Đình Nhạn một người đi vào Bạch Nhạn Phi Các, nói với nàng: “Người một mình ở chỗ này từ từ tỉnh ngộ, khi nào hiểu rồi thì đi ra.”

Bạch Nhạn Phi Các xinh đẹp bỗng bồng bềnh trong không trên Bạch Lộc Nhai, bên trong chỉ còn lại một mình Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: “Ai hắc?” Đây không phải phi các được đàn bạch nhạn nâng lên lúc trước đã nhìn thấy sao! Khi đó đã thật hâm mộ, thật muốn đi lên nhìn một cái! Đây là, mộng tưởng trở thành sự thật?

Lại nói Bạch Nhạn Phi Các này không hổ là cung chủ Nguyệt Cung khuynh tâm chế tạo cho ái nữ, nơi chốn tinh xảo, ngoài một tòa tiểu lâu, còn có một mảnh đình viện và hoa viên. Phi các trôi nổi trong không trung, rất gần trăng sáng trên bầu trời, phảng phất như duỗi tay là có thể chạm vào. Ngồi ở bên cửa sổ lầu hai, có thể nhìn xuống thấy đèn lưu ly kéo dài trong Canh Thần Tiên Phủ, quả thực là nơi ngắm cảnh ban đêm tốt nhất.

Nơi này thực thích, nếu ở luôn nơi này nàng cũng nguyện ý. Phía trước lầu hai còn có rất nhiều đồ ăn và rượu chuẩn bị cho Nguyệt Sơ Hồi, hiện giờ càng tiện nghi cho Liêu Đình Nhạn.

Cho nên, tổ tông là thật tình nhất nàng ở nơi này để tình ngộ sao? Cho nàng ở chỗ này một mình an nhàn hưởng thụ ánh trăng còn có thức ăn ngon, lại để nàng sung sướng ngủ một giấc?

thật sự không hiểu được mạch não của hấn.

Nàng vui vẻ xoay vòng trên dưới tiểu lâu, phát hiện có suối nước nóng, liền thuận tiện tắm rửa, thay váy áo, chạy lên sân nằm ngắm trăng.

“A —— ánh trăng thật đẹp ——”

Vẫn là một mình lẳng lặng nằm như vậy càng vui vẻ.

Ngày thứ hai, gia chủ Viên thị của mạch Uyển Mai, cung Từ Thời, mang theo thi thể của nhi tử thứ mười tám Viên Thương đến Bạch

Lộc Nhai, gặp cung chủ Nguyệt Cung lạnh mặt đến đòi giải thích về chuyện nữ nhi, cùng mang theo Động Dương chân nhân của Thanh Cốc Thiên bá kiến sư tổ chương môn Sư Thiên Lữ.

“Chương môn, con ta đã chết không minh bạch như vậy, ta nhất định phải hỏi rõ Từ Tàng Đạo Quân!” Viên gia chủ đầy mặt phẫn nộ.

“Chương môn, hôm qua nữ nhi ta bị nhục nhã, đến lễ vật ta tặng nàng còn bị cướp đi, ta muốn hỏi Từ Tàng Đạo Quân một chút, đây chính là việc mà người làm sư tổ nên làm sao?” Nguyệt Cung chủ lạnh mặt.

Sư Thiên Lữ tứ bình bát ổn: “A, vậy cùng nhau đến gặp mặt sư tổ, nghe một chút xem hắn nói như thế nào.”

Tư Mã Tiêu nói như thế nào?

hắn nhìn Viên gia chủ trước, “Ta giết nhi tử của ngươi thì thế nào, không phải ngươi có hai mươi mấy nhi tử, trên trăm tôn tử, còn thiếu một đứa này? thật cho rằng ta không biết ngươi tới làm gì, chọc ta không cao hứng, nhi tử khác của ngươi, ta gặp một đứa sẽ giết một đứa.”

Lại nhìn Nguyệt Cung chủ: “Nữ nhi ngươi muốn lấy đồ vật của nó? Được a, nếu nó chết, vậy đồ vật đó chính là vô chủ.”

Cuối cùng nhìn Sư Thiên Lữ: “Hôm nay ta không có nhần nại.”

Sư Thiên Lữ vội nói: “Sư bá bớt giận, đệ tử Liêu Đình Nhạn của Động Dương ở bên sư bá chiếu cố người, hôm nay riêng dẫn hắn đến thăm đồ nhi.”

Tư Mã Tiêu đùa nghịch một mảnh lá xanh dán trên cổ tay: “Nàng chọc ta tức giận.”

Sư Thiên Lữ cả kinh, chọc ma đầu này không vui chỉ có một kết cục,

đó chính là chết. hăn thầm thấy đáng tiếc trong lòng, lại cảm thấy quả nhiên như thế, sao có thể có ai sống lâu ở bên cạnh loại người như Tư Mã Tiêu, “Vậy xác của Liêu Đình Nhạn?”

Tư Mã Tiêu: “không có xác.”

Sư Thiên Lũ hiểu rõ, xem ra là thi cốt vô tồn.

Tư Mã Tiêu nói xong lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, xoa giữa trán một cái rồi đá gãy cột ngọc bên cạnh, “không có việc gì đều cút đi!”

Sư Thiên Lũ tính tình tốt mười phần cáo lui rời đi, thầm nghĩ trong lòng Tư Mã Tiêu này càng thêm thô bạo, thích giết chóc, ngày hăn chờ đợi hăn là đã không còn xa.

Chương 23: Quái vật lú rú

Sư Thiên Lũ cùng với Viên gia chủ và Nguyệt Cung chủ ra khỏi Bạch Lộc Nhai. Lúc trước Nguyệt Cung chủ ở trước mặt Tư Mã Tiêu mặt đen thành than cũng không dám nói gì, giờ tức giận toàn bộ phát tiết lên người Sư Thiên Lũ, “Chưởng môn, chẳng lẽ ngươi cứ luôn chịu đựng hấn kiều ngạo như vậy? Trước kia ngươi cũng không nhát gan thế.”

Sư Thiên Lũ thông dong hỏi: “Bằng không ngươi muốn thế nào?”

Nguyệt Cung chủ cắn răng: “Dù không thể giết hấn, chẳng lẽ chúng ta nhiều người như vậy cũng không thể vây khốn hấn .....”

Sư Thiên Lũ cười một tiếng: “Vây khốn, giống 500 năm trước sao?”

Nguyệt Cung chủ bị hấn chặn họng, nhớ tới lúc trước, biểu tình không được tự nhiên.

Lúc trước cũng là vì không thể giết Tư Mã Tiêu, muốn hoàn toàn khống chế hấn, lại không thể thành công, ngược lại bị hấn hại chết nhiều người, tu vi lại tăng lên nhiều, cuối cùng hy sinh rất nhiều đệ tử mới nhốt hấn ở Tam Thánh sơn 500 năm. Vốn là tính toán nhốt hấn ở nơi hoàn toàn không có linh khí 500 năm, hơn nữa còn phụng dưỡng linh hỏa, chắc chắn làm hấn suy yếu, đến lúc đó lại đến thu thập. Nhưng kết quả là không thấy hấn suy yếu, ngược lại so với 500 năm trước càng thêm lợi hại.

Tư Mã Tiêu là thiên tài hiếm thấy trong trăm triệu năm của tộc Phụng Sơn, tư chất ngộ tính của hấn không ai có thể so sánh, cho dù là tử

lộ hấn cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, sư phụ Sư Thiên Lũ đã từng thất thủ ở chỗ hấn nên càng không dám coi khinh Tư Mã Tiêu.

hiện giờ bọn họ đều sợ, chỉ có thể thận trọng duy trì một loại cân bằng. Trong lòng mọi người đều rõ ràng, chỉ cần Tư Mã Tiêu chưa dẫm lên điểm mấu chốt của bọn họ, giết những người này mà thôi, bọn họ vẫn có thể nhẫn nại, mà điểm này, hiển nhiên chính Tư Mã Tiêu cũng rất rõ ràng.

hấn hành sự nhìn như kiêu ngạo không chút nào cố kỵ, kỳ thật rất có đúng mực, một chút cũng không giống kẻ điên, Sư Thiên Lũ có lúc hoài nghi có phải hấn thật sự điên hay không. Nếu thừa nhận thống khổ như vậy, hấn còn chưa điên, vậy người này càng thêm đáng sợ.

“Muốn động vào hấn, sẽ chỉ làm Canh Thần Tiên Phủ đại thương nguyên khí, nếu hấn thật sự không quan tâm mà đối phó chúng ta, cũng chỉ sẽ lưỡng bại câu thương.” Sư Thiên Lũ nhìn về phía Nguyệt Cung chủ, trong nghiêm trang mang theo thâm ý: “Cứ nhẫn nại đi.” một người dù sao cũng không có khả năng luôn kiêu ngạo mãi, mà vì diệu cân bằng này, rồi cũng sẽ bị đánh vỡ.

Nguyệt Cung chủ cũng có thân phận tôn quý nhiều năm không chịu bức tức, chột bị người ta vả mặt có chút không chịu nổi, đi một chuyến như vậy, chung quy bà ta vẫn lựa chọn nhẫn nại. Tay áo vung lên, trở về Nguyệt Cung của mình, bà ta còn phải trấn an nữ nhi bảo bối của mình.

Còn Viên gia chủ, hấn tiến đến gặp Tư Mã Tiêu nguyên nhân lớn không phải là vì con mình. Tư Mã Tiêu nói không sai, hấn có rất nhiều con, cho dù thiên vị Viên Thương một chút, nhưng mấy năm nay Viên Thương không thể tăng tu vi, trong lòng hấn bớt rất nhiều quan tâm với đứa con trai này, hôm nay hấn tới kỳ thật là có nguyên nhân khác, hiện giờ trong lòng hấn hiểu rõ, nhưng thật ra không nhiều lời, gật gật đầu với Sư Thiên Lũ liền trở về Viên thị.

hắn trở lại Viên gia liền gọi cấp dưới đắc lực, phân phó xuống: “tạm thời giam toàn bộ người hầu hạ bên Viên Thương, thẩm vấn cẩn thận, xem rốt cuộc hắn làm cái gì.”

hắn cũng không phải đồ ngốc, xuống tay lại nhanh, thực nhanh đã biết Viên Thương từng làm một ít việc. Biết được nhi tử mình có liên hệ với Ma Vực, Viên gia chủ cũng chấn động.

“Liêu Đình Nhạn thế nhưng là người Ma Vực hắn an bài vào, hắn thật đúng là cả gan làm loạn!” Viên gia chủ tức giận mắng, hắn đoán được, hài tử đã từng ưu tú này nhất định là bởi vì sự kiện bị thương, tu vi thụt lùi mà sinh tâm ma, mới có thể làm loại chuyện này.

Cũng may hắn đã chết, gian tế Ma Vực đó cũng đã chết, nếu không nháo ra phong ba gì, Viên thị cũng phải bị ảnh hưởng.

Sau khi trở về, chuyện thứ nhất Sư Thiên Lũ đi Đăng các. Đệ tử trông đèn sắc mặt khó coi, nhìn thấy hắn tới, vội vàng bẩm báo: “Sư tổ, đang muốn đi bẩm báo sư tổ, ngọn mệnh đăng của đệ tử đó không biết vì sao đột nhiên tắt, hồn phách cũng không triệu ra.”

Sư Thiên Lũ đúng là tới nhìn mệnh đăng của Liêu Đình Nhạn, hiện giờ đèn tắt, xem ra xác thật là người đã chết. Xác định việc này, trong lòng hắn cũng cảm thấy đáng tiếc, giống như mất một công cụ lợi dụng rất tốt.

“Thôi, không cần nhìn nữa.”

Liêu Đình Nhạn người đã từng được Từ Tàng Đạo Quân mê luyện, trong mấy ngày ngắn ngủn đã bị Từ Tàng Đạo Quân giết, tin tức này truyền ra lại làm nên một đợt đồn đãi.

Người nghe nói bị chết thực thảm, thi cốt vô tồn, Liêu Đình Nhạn mới vừa ngủ dậy đã có cảm giác.

Nàng ở sân thượng phi các ngắm trăng, ngắm ngắm liền ngủ mất, mới vừa tỉnh lại liền thấy ánh mặt trời sáng lạn trước mắt.

Nàng trở mình, nhìn thấy Tư Mã Tiêu ngồi ở bên cạnh. một Tư Mã Tiêu thật lớn.

Tổ tông, vì sao lại lớn như vậy? hấn duỗi tay đến cũng là một cái tay thật lớn, quả thực là người khổng lồ.

Liêu Đình Nhạn có dự cảm không ổn, nàng trơ mắt nhìn Tư Mã Tiêu sờ lên bụng mình. Nàng đã thu nhỏ toàn bộ, không mặc quần áo, bụng đây lông xù xù đang phập phồng, nhìn qua sờ thực thích. Nàng lại thấy móng vuốt của mình, còn có một cái..... đuôi!

Liêu Đình Nhạn: “A ——”

Thét lên lại là một tiếng kêu yếu ớt giống như líu ríu.

Nàng từ trên giường bò dậy, dùng móng vuốt phủ đầy lông xám nâng mặt, “A ——”

Tư Mã Tiêu: “Ha ha ha ha ha ha ha!” hấn cười đến ngã dựa vào gối của nàng.

Liêu Đình Nhạn phát giác mình hình như còn có thể sử dụng một ít kỹ năng, ví dụ như nàng còn có thể nhìn thấy trong đầu mình có một đóa hoa nhỏ màu đỏ, còn có không gian bên trong, đồ vật lúc trước vẫn còn ở trong túi gấm. Nàng tìm ra gương, ôm cái gương hiện tại còn to hơn đầu nàng đặt ở trên gối dựa.

Trong gương chiếu ra một con rái cá màu lông xám xám, da lông trơn bóng mượt mát. Chính là một loại động vật vốn gọi là ríu rít, tiếng kêu líu ríu thật giống như làm nũng.

Rái cá ngo ngắc ngồi ở trước gương, nhín móng vuốt, sờ cái bụng,

túm cái đuôi, làm một loạt động tác.

Ta mẹ nó biến thành rái cá? Liêu Đình Nhạn quay đầu nhìn về phía Tư Mã Tiêu, tiến lên đập cho hắn một cái, “Vì sao biến ta thành như vậy! Mau biến ta trở về!” Ngực to! Chân dài! Mỹ nhan!

Tư Mã Tiêu duỗi tay chặn đầu nàng, trong thanh âm mang cười, tựa hồ tâm tình khá tốt, “không phải ta muốn biến ngươi thành như vậy, là chính ngươi muốn biến ra.”

Liêu Đình Nhạn cho hắn một móng vuốt, “Ngươi nói bậy bạ, đại móng heo nói hươu nói vượn!”

Tuy rằng thanh âm của nàng líu ríu, nhưng Tư Mã Tiêu tựa hồ nghe hiểu, hắn nói: “Ta cho ngươi ăn một viên huyễn hình đan, cho nên ngươi sẽ căn cứ ấn tượng sâu nhất trong lòng, biến thành hình tượng một loại khác.”

Liêu Đình Nhạn nhớ lại tối hôm qua mình có giấc mộng, nàng mơ thấy mình đang lướt Weibo, ngắm xong gấu trúc giống cục bột nếp nhỏ, rồi lại nhìn video rái cá, rái cá trơn bóng mượt mát, cảm xúc thực tốt, ở trong mộng nàng vô cùng thích sờ sờ..... Mẹ ngươi, vì cái gì! hiện tại xúc cảm tốt như vậy chính nàng không được sờ, ngược lại còn tiện nghi Tư Mã Tiêu!

Weibo làm ta sai lầm! Sớm biết như thế hắn nên nghĩ đến những nam thần hay chồng lí tưởng của mình, biến thành ai cũng có lời, ai không muốn biến thành mỹ nam tử đâu! Bây giờ tốt rồi, thành một con rái cá!

Nàng phẫn nộ kêu líu ríu, đẩy ra cái tay Tư Mã Tiêu sờ lên bụng mình.

Biến ta thành như vậy còn muốn vuốt rái cá, ngươi cút đi!

Tư Mã Tiêu cười to, cười đến ngả trước ngả sau, phi thường sung

sướng.

Liêu Đình Nhạn: vừa rồi ta đụng vào huyết cười sao, người cười thành như vậy?

Nàng nâng hai chân trước lên, ghé vào trên đùi Tư Mã Tiêu, kêu với hắn: “Biến ta trở về đi a!”

Tư Mã Tiêu dùng tư thế nằm liệt giống cá mẫn như nàng, nằm liệt vốn là hưởng thụ trên giường của nàng, chậm rì rì nói: “Huyền hình đan, người sẽ giữ như vậy ba tháng.”

không duyên cớ vô cớ cho nàng ăn cái loại đồ vật này, khiến cho nàng phải làm rái cá ba tháng, đại móng heo này căn bản là móng heo ma quỷ, còn là cái loại đặc biệt ác liệt. Liêu Đình Nhạn ngồi ở đó phát tính tình một trận, cảm thấy tức đến mết mõi, nằm liệt một bên nghỉ ngơi một lát.

Nàng mới vừa khép đôi mắt, liền cảm giác bụng bị sờ soạng hai cái. Nàng đẩy cái tay ra, trở mình, thực nhanh ngón tay lạnh lẽo lại bắt đầu sờ lưng nàng.

Kỳ thật..... Còn rất thoải mái. Sờ đến mơ màng sắp ngủ. Thôi đi, coi như hắn mát xa là được rồi.

Liêu Đình Nhạn thực nhanh phát hiện, làm một con rái cá, cuộc sống so với lúc trước kỳ thật không có gì thay đổi, vẫn là nghỉ phép ăn ăn ngủ ngủ. Bởi vì nàng chỉ thay đổi bên ngoài, còn có thể tiếp tục dùng kỹ năng, cho nên nàng còn có thể bay, dùng hình dạng rái cá trôi trong không trung, so với là người trôi trong không trung thật ra còn thuận tiện hơn bởi vì không cần để ý hình tượng, lúc ngâm tắm có thể trực tiếp ngửa mặt nằm trên mặt nước, đương nhiên muốn lười còn có thể lười đến càng thêm quang minh chính đại.

Trách không được nhiều xã súc hiện đại muốn làm mèo như vậy, kỳ thật làm rái cá một thời gian, cũng không phải không thể tiếp thu.

Vấn đề duy nhất là Tư Mã Tiêu hình như rất thích ôm rái cá, trước kia thường không thấy bóng dáng, nhưng bây giờ mỗi ngày tới đây sờ mấy lượt, hẳn đi ngâm hồ nước còn mạnh mẽ lắm rồi nàng cùng ngâm, nàng liền nằm trên bụng hắn, cùng ngâm trong nước hồ lạnh như băng với hắn.

Liêu Đình Nhạn không thích ngâm nước lạnh, chờ Tư Mã Tiêu không có phản ứng liền chạy lên giường đi ngủ. Nàng đang ngủ, Đại Hắc Xà bò vào trong điện.

Người anh em hắc xà này bởi vì gần đây thất sủng, Tư Mã Tiêu không thích quản nó, nó tự mình ở Bạch Lộc Nhai cũng rất tự tại, có ăn có uống, ngày ngày lười biếng bò lên cây cột, còn ở trường khắp nơi trên núi, bắt một ít đồ vật nhỏ về chơi.

Đầu óc nó không tốt lắm, không thể nhận ra Liêu Đình Nhạn biến thành rái cá, thấy nàng nằm liệt ở địa bàn của chủ nhân, liền đi đến chơi đùa với nàng. Đại Hắc Xà chơi, chính là ngậm nàng vào trong miệng.

Đại Hắc Xà sẽ không tùy tiện nuốt ăn những động vật nhỏ, chỉ là thích hù dọa thôi, phỏng chừng là nó học thói hư tật xấu từ chủ nhân. Liêu Đình Nhạn đang ngủ, đột nhiên phát hiện mình bị huynh đệ Đại Hắc Xà ngậm vào trong miệng.....

Nàng vừa nghĩ làm thế nào thoát khỏi miếng rắn, miệng Đại Hắc Xà đã bị tổ tông thủy quỷ từ trong ao bò dậy bẻ ra, Tư Mã Tiêu lấy rái cá ra, đập Đại Hắc Xà một cái, “Sao lại ngu xuẩn như vậy, cú ngay.”

Đại Hắc Xà vừa rồi không nhận ra, nhưng bây giờ đã nhận thấy hơi thở quen thuộc trên người Liêu Đình Nhạn, nó không rõ tiểu đồng bọn của mình sao đột nhiên thay đổi dáng vẻ, nhưng bị đánh, không dám tới chơi với tiểu đồng bọn nữa, ủy ủy khuất khuất phun lưỡi rắn bò ra.

Liêu Đình Nhạn vừa rồi đột nhiên bị nuốt vào miệng đại xà, còn muốn đánh nó một trận, nhưng thấy đại xà đáng thương vô cùng mà bỏ đi, nàng lại cảm thấy đều là lỗi của Tư Mã Tiêu, nếu không phải hấn cho nàng ăn loạn cái gì, Đại Hắc sẽ như vậy sao, Đại Hắc chỉ là đứa bé có chỉ số thông minh không cao a! Vì sao phải đánh nó.

Tư Mã Tiêu nhìn nhau một lát với Liêu Đình Nhạn, bỗng nhiên trầm khuôn mặt túm lấy nàng đi ra cửa, lôi đại xà đã bò ra ngoài trở về, sau đó bẻ cái mồm đại xà to như bồn máu ra, một lần nữa nhét rái cá vào.

Đại Hắc Xà: “.....?”

Liêu Đình Nhạn: “.....!”

Đột nhiên phát giận, ngươi là đầu gấu sao?!

Liêu Đình Nhạn bò ra từ trong miệng đại xà, rửa rửa da lông trên người, nằm lên đỉnh đầu đại xà, để nó đưa mình đi hít gió.

Chương 24: Nội phủ và ngoại phủ

Vảy của Đại Hắc Xà bóng loáng lạnh lẽo, nằm ở trên, tựa như chiếu ngủ, Liêu Đình Nhạn nằm liệt trên đó hít gió còn cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng người anh em hắc xà này đặc biệt thích một ít xó xỉnh, cái gì mà khe núi, kẽ đá, hang động của loài động vật nào đó đào ra, phía dưới tràn đầy lá cây rụng hư thối, nó chỉ thích chui vào những góc ngách như thế.

Liêu Đình Nhạn tử tế là một con rái cá da lông bóng loáng, bị nó chờ đi ra ngoài một vòng, lông cũng rối loạn.

Hắc xe này nàng chịu không nổi, Liêu Đình Nhạn dùng móng vuốt cào rơi lá cây cọng cỏ trên đầu, lại vuốt thẳng lông bị xù trên chân, xúc cảm đã không còn như tơ lụa. Mắt thấy Đại Hắc Xà lại muốn trườn xuống dưới thác nước chơi, Liêu Đình Nhạn lập tức chuẩn bị nhảy xe.

“Đứa nhỏ ngốc, ta say xe, không cùng chơi với ngươi, tự ngươi đi chơi đi.” Liêu Đình Nhạn vỗ vỗ đại xà, vươn móng vuốt vẩy vẩy, trước khi Đại Hắc Xà vọt vào thác nước, cả người rái cá tung lên, bay vào trong đại điện.

Nàng nằm bay, nàng đã có chút tâm đắc đối với phi hành và khống chế, đang nghiên cứu học tập trong mộng. Thế giới huyền huyền cái gì cũng có thể, mọi vọng tưởng hẳn là nên dừng cảm nếm thử.

Bay đến chủ điện, Liêu Đình Nhạn nghe thấy một loạt tiếng mắng:

“Nhiều ngày như vậy cũng chưa thả ta ra, người có bản lĩnh thì cứ đặt ta ở trong thân thể a, người không muốn sống nữa, xem ta có thiêu chết người không!”

Giọng trẻ con rất quen thuộc, đây không phải ngọn lửa nhỏ táo bạo thô tục sao? Từ lúc ra khỏi Tam Thánh sơn, nàng cũng chưa nhìn thấy ngọn lửa này.

Nàng lơ lửng ở ngoài cửa sổ, nhìn thấy trong điện có thêm một ao nước xanh biếc cùng ngọn lửa hồng liên, Tư Mã Tiêu đứng ở bên cạnh. Chỉ là, không đúng a, ngọn lửa này lá gan trở nên quá lớn, còn dám mắng Tư Mã Tiêu, đáng vẻ lúng túng trước kia đâu?

Mới vừa nghĩ như vậy, nàng liền nhìn thấy ngọn lửa đang bành trướng bỗng nhiên co lại, Tư Mã Tiêu dùng nước trong bích hồ bọc lấy ngọn lửa. Mỗi lần ngọn lửa đụng phải nước liền đau, bởi vậy lúc này nó lớn tiếng khóc nháo lên, “Ta không mắng, không mắng còn không được sao! Trước kia người chỉ tưới ta, giờ lại càng phát rồ! A! Đau chết mất!”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Kỹ năng mới này, hình như là nàng dùng để đắp mặt nạ, tổ tông học ngay dùng luôn, thật sự học siêu nhanh.

Ngọn lửa bị ngược đãi, mặc kệ cầu xin khóc nháo thế nào Tư Mã Tiêu đều không để ý tới nó, nó độc ác lên, tiếp tục hung ác mắng chửi người: “Người kẻ điên thối tha này, ta chết người cũng chết, ta bị thương người cũng đau, tưới ta như vậy, người mẹ nó chính mình không có cảm giác sao! Người sao còn không chết đi a! Lão tử giết người! Chờ lão tử thoát khỏi khống chế của người, việc thứ nhất chính là thiêu chết người!”

Tư Mã Tiêu nhốt nó ở trong quả cầu nước, cười lạnh: “Ta nhìn thấy người liền khó chịu, ta khó chịu ta phải làm cho mình dễ chịu.”

Ngọn lửa khóc cầu trong chốc lát, mắng to trong chốc lát, là đứa nhãi con thay đổi thất thường, Tư Mã Tiêu từ đầu tới chân mặt mũi táo

bạo trào phúng, hai bên đều có dáng vẻ hận không thể lập tức làm chết đối phương.

Liêu Đình Nhạn mặc danh cảm thấy, bọn họ giống như một đôi cha con ghét nhau như chó với mèo.

“Người còn biết trở về.” Tư Mã Tiêu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Liêu Đình Nhạn ghé vào trên khung cửa, nghĩ thầm, ngữ khí của người làm cha sao lại thế này???

“Người lại đây, tưới nước cho nó.” Tư Mã Tiêu ném xuống một câu, tay áo vung lên đã đi rồi.

Liêu Đình Nhạn chậm rì rì bay tới ngọn lửa, giữ khoảng cách an toàn quanh mình, ngọn lửa kia nhận ra hơi thở của nàng, bắt đầu mắng trước: “Lại là người! Sao người biến thành cái dạng ngu xuẩn này. Ta cảnh cáo người, chó săn của Tư Mã Tiêu! Nếu người dám tưới nước cho ta, ta liền thiêu chết người!”

Nó mắng nửa ngày, không thấy Liêu Đình Nhạn có động tĩnh gì, không khỏi nghi hoặc nói: “Sao người không tưới nước vào ta?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Bởi vì ta tương đối lười, không muốn làm việc?”

Ngọn lửa nháy một chút, “Người dám không nghe lời Tư Mã Tiêu, người không sợ hắn giết người sao?”

Liêu Đình Nhạn lấy cái đệm ra, nằm lên đó, tâm nói, cái câu uy hiếp giết ta này, thật không đáng sợ như vậy, nếu uy hiếp đánh gãy tay chân, rút gân, lột da, cắt thịt, loại phương pháp trừng phạt rất đau đó, đối với ta càng có tác dụng.

Thấy nàng thật sự không động thủ tưới nước, ngọn lửa thoáng bành

trưởng một ít, xoa eo, “Người rất có ánh mắt, là sợ ta uy hiếp đi!”

Liêu Đình Nhạn: “Đúng đúng đúng ta sợ người đốt lông của ta, người có thể an tĩnh một chút, không quấy rầy ta tu luyện sao?”

Ngọn lửa: “Người rõ ràng là đang ngủ, người cho rằng ta không nhìn ra! Người cái đồ quỷ lười này!”

Liêu Đình Nhạn: “Ta là đang nghiên cứu tu luyện trong mộng.”

Ngọn lửa: “Ta trước nay không nghe nói tới, trong mộng tu luyện như thế nào?”

Liêu Đình Nhạn: “Chờ ta nghiên cứu ra rồi nói cho người.”

Ngọn lửa hừ một tiếng: “Ta biết cũng vô dụng, ta cũng sẽ không nằm mơ..... Cũng không đúng, ta đã có một giấc mơ, chỉ có lúc Tư Mã Tiêu nằm mơ ta mới có thể nằm mơ, nhưng đã lâu hắn cũng chưa ngủ một giấc, hắn không nằm mơ, ta cũng không mơ.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Kỳ thật nằm mơ thực ảnh hưởng giấc ngủ.”

Ngọn lửa hung hãn, còn thực khinh thường, “Khí tức của người đã đến Hóa Thần kỳ, sao vẫn còn buồn ngủ.”

Liêu Đình Nhạn: “Trước kia mộng tưởng của ta là lúc không làm việc thì có thể ngủ đủ giấc, hiện giờ ta đang thực hiện mộng tưởng, người không hiểu tâm tình của ta.”

Liêu Đình Nhạn: “Thôi người đừng nói chuyện nữa, ta bắt đầu ngủ.”

Ngọn lửa ồ áo nháo lên: “Ta không, ta không! Dựa vào cái gì ta bị Tư Mã Tiêu khi dễ thành như vậy, nữ nhân của hắn còn muốn ngủ ngon ở trước mặt ta! Ta muốn trả thù!”

Liêu Đình Nhạn:..... Đầu gối thật sự thiếu giáo dục, Tư Mã Tiêu cái

đồ không con cái này, cứ dùng cách thức giáo dục bằng xử phạt về thể xác là thật sự có vấn đề.

Nhờ ngọn lửa ban tặng, Liêu Đình Nhạn lại học sử dụng một kỹ năng mới — — cách âm.

Nàng học được hai loại cách âm, một loại là mang nút bịt tai, cắt đứt chính thính lực của mình, tựa như đeo nút bịt tai đi ngủ, thế giới một mảnh yên tĩnh. Quá an tĩnh, Liêu Đình Nhạn có vẻ khó ngủ, cho nên nàng áp dụng phương pháp thứ hai, làm cái lồng cách âm che chắn ngọn nguồn tạo ra tạp âm ô nhiễm, lúc này đã tốt hơn nhiều rồi.

đang mơ mơ màng màng, Liêu Đình Nhạn cảm thấy có người ngồi xổm trước mặt, trên người còn có cảm giác không được tự nhiên vì diều, thật giống như bị người ta không ngừng khều lông mi, thực phiền. Nàng trợn mắt nhìn, là Tư Mã Tiêu kéo râu nàng. Rái cá có râu, mấy cái lông màu trắng, Tư Mã Tiêu đang động vào râu nàng.

nói thật, tổ tông này và ngọn lửa tạp âm ô nhiễm bên kia về phương diện phiền người thật là cùng một mạch đi ra, trình độ phiền người không phân cao thấp.

“Ta bảo người tưới nước cho nó, sao không tưới?” hần hỏi.

Liêu Đình Nhạn: “..... Rót một chút.”

Tư Mã Tiêu: “Người đang gạt ta.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Đúng vậy đó.

Tư Mã Tiêu ý vị không rõ mà hừ một tiếng, thế nhưng cũng không nói cái gì, chỉ xách nàng lên đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã tối, hần một đường đi thẳng ra, bước nhanh như điện chớp, một tay tóm rái cá, một tay bóp vỡ tất cả những con rối

bên đường.

Liêu Đình Nhạn: “???” Người làm gì? Con rối đó dù không có sinh mệnh, không có tinh thần thì cũng là người máy có trí năng, người thật bọn họ thì có thể được vui sướng sao?

Tư Mã Tiêu không buông tha, phá hỏng tất cả toàn bộ con rối trên Bạch Lộc Nhai, lại tìm bắt Đại Hắc Xà còn đang len lỏi trong núi đuổi theo bạch lộc, nhét nó vào Bạch Nhạn Phi Các trên bầu trời.

Đại Hắc Xà đột nhiên bị bay lên trời cao: “?”

Tư Mã Tiêu: “Người đợi ở chỗ này.”

Làm gì, đây là luân phiên nhốt nhân viên của công ty lại sao? Liêu Đình Nhạn phát hiện hôm nay tổ tông hình như có vẻ khó chịu.

Liêu Đình Nhạn trở lại Bạch Lộc Nhai, mắt nhìn bầu trời, phát hiện thân ảnh hắc xà trên Bạch Nhạn Phi Các có vẻ rõ ràng. Tư Mã Tiêu mang theo nàng đi ra ngoài Bạch Lộc Nhai, hấn dùng thuật pháp súc địa thành thổ, Liêu Đình Nhạn cảm giác tốc độ tăng mang đến áp lực thật lớn, da lông giống như bị xóc bay ra. Cảnh sắc trước mắt biến thành một mảnh kỳ quái.

Tốc độ của hấn cực nhanh, Liêu Đình Nhạn trước kia từng được sư phụ Động Dương chân nhân mang theo bay đi, cảm thấy tốc độ của Tư Mã Tiêu so với ông ấy ít nhất nhanh hơn một ngàn lần.

Chỉ một lát, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy lâu vũ đèn đuốc sáng trưng, vô số đệ tử mặc quần áo tương tự tụ tập cùng một chỗ, còn thấy có người đang luận bàn trên vách núi. Phong cảnh lướt qua đều thành những tấm phim đèn chiếu.

Liêu Đình Nhạn hơi hiểu ra lúc trước vì sao hấn muốn xử lý những cái con rối đó. hấn đại khái là muốn đi làm chuyện gì.

Tư Mã Tiêu rút cuộc dừng lại, trước mặt bọn họ có một tòa đại thành phồn hoa, Liêu Đình Nhạn thấy trên cửa thành có huy ấn Canh Thần Tiên Phủ, nơi này hẳn là vẫn thuộc về Canh Thần Tiên Phủ, nhưng đã không phải nội phủ, mà thuộc về ngoại phủ bên ngoài.

Canh Thần Tiên Phủ rộng lớn vô biên, nội phủ là nơi các đại gia tộc sinh sống, đầy đủ các loại linh khí tu luyện, còn là địa bàn của đệ tử, còn lại ngoại phủ là tiểu gia tộc phụ thuộc tạo thành nơi tụ cư như một quốc gia, phần nhiều là các gia tộc đã từng là đệ tử của Canh Thần Tiên Phủ, nhiều thế hệ sinh sống phát triển, thậm chí còn có rất nhiều bá tánh bình thường chuyển nhà tới đây tìm kiếm che chở.

Toàn bộ Canh Thần Tiên Phủ tựa như một gốc cây đại thụ, thành trì lớn nhỏ bên ngoài đó, chính là lá cây mọc trên cây.

Liêu Đình Nhạn đã từng nghe các tiểu đồng Thanh Cốc Thiên nói về tình huống thế giới này, nhưng bọn họ không biết quá nhiều, cho nên nàng cũng chỉ cái biết cái không.

một tòa thành trì lớn như vậy, sẽ có một tu sĩ Nguyên anh kỳ tọa trấn, bất quá bọn họ bình thường cũng không xuất hiện, trừ phi thành trì gặp phải nguy hiểm cực lớn mới có thể ra tay, ngày thường chỉ có mấy tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ giữ gìn trị an trong thành.

Ngoại phủ rốt cuộc không so được với nội phủ nơi cái loại Nguyên anh đi rầm rộ đầy đất, ở chỗ này cấp bậc của mọi người đều rất thấp, cho nên Tư Mã Tiêu tiến vào, hoàn toàn không có bất kì băn khoăn gì, hắn trực tiếp từ cửa thành của người ta, dẫm lên đầu tường vượt qua, tu sĩ bên trong thành không một ai có thể phát hiện ra hắn.

Tuy rằng tu sĩ trong thành cấp bậc thấp hơn, nhưng náo nhiệt thì chỗ khác không thể so sánh, có thể nói là nơi náo nhiệt nhất Liêu Đình Nhạn gặp kể từ khi tới thế giới này. Hơn nữa là cái loại náo nhiệt phố phường nhân gian của phàm nhân này nàng vẫn rất quen thuộc, làm

nàng nhớ lại cảnh tượng trước kia, sau khi tan tầm cùng về nhà với các đồng nghiệp, đêm xuống ăn bữa tối trên đường, lập tức cảm thấy có chút thân thiết.

Tư Mã Tiêu vào thành rồi, ngược lại đi dạo lang thang không có mục tiêu, hắn đi ở trên đường, những người khác không nhìn thấy bọn họ, cũng vẫn không tự giác mà tránh ra.

Liêu Đình Nhạn từ trước xem phim cổ trang, cảm thấy ban đêm nhất là ban đêm hiện đại thật náo nhiệt, bất quá bây giờ nàng được mở mang tầm mắt, cái thế giới tu tiên huyền huyền này, ban đêm thế nhưng so với xã hội hiện đại còn náo nhiệt hơn, bởi vì nơi này không chỉ có có nhân loại náo nhiệt.

trên đường dùng để chiếu sáng không chỉ có đèn bình thường, còn có các loại đồ vật cổ quái hiếm lạ mà Liêu Đình Nhạn chưa từng thấy, như là một cửa hàng ven đường, trên cò phướn treo đèn năm màu là dùng thứ gì như vỏ sò cắt ra, phản xạ ra quang mang vô cùng sáng ngời lộng lẫy; bên đường treo đèn đường hình cầu tỏa sáng hư hư thực thực, Liêu Đình Nhạn phát hiện chúng nó biết mở miệng ăn sâu nhỏ bị ánh sáng hấp dẫn tới, thế nhưng còn sống.

Còn có một quầy thịt có đĩa bé béo tròn chơi đùa trước cửa, trong tay cầm cái gì nhìn như con mắt, bên trong ‘ con mắt ’ đó bắn ra ánh sáng, Liêu Đình Nhạn cảm thấy giống đèn pin.

Tư Mã Tiêu đi đến trước mặt tiểu mập mập đó, cầm lấy ‘ đèn pin ’ trên tay hắn, nhìn chăm chú, đại khái có vẻ hứng thú, bình tĩnh cầm lấy, tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu mập mập đang chơi vui vẻ, đột nhiên phát hiện món đồ chơi của mình mạc danh bay ở giữa không trung, càng bay càng xa, đôi mắt cũng tròn tròn, quay đầu khóc kêu vào trong tiệm: “Cha, quang nhãn của con bay mất! không còn nữa!”

Tiểu mập mập sau đó oa oa khóc lên, cha hắn ở trong phòng

mắng hấn: “Khóc cái rắm a, lần sau lại mua cho con!”

Liêu Đình Nhạn bò lên vai Tư Mã Tiêu, nhìn khuôn mặt tiểu bạch kiếm của hấn, thầm nghĩ, tổ tông đoạt đồ chơi của trẻ con, thật sự giống như vai ác điển hình.

Chương 25: Tìm kiếm

Tuy rằng cảm thấy Tư Mã Tiêu đoạt đồ chơi của trẻ con nhìn vô cùng lưu manh, nhưng Liêu Đình Nhạn vẫn thuận theo lòng hiếu kỳ thò lại gần xem thử.

Tư Mã Tiêu nhìn trong chốc lát lại hết hứng thú, thấy toàn bộ thân rái cá của nàng nhao về phía trước, thò ra xem, hắn thuận tay kéo lông phía sau, đưa đồ vật trên tay cho nàng. Hai móng vuốt của Liêu Đình Nhạn ôm đồ vật nghiên cứu, phát hiện vật này nhìn giống như con mắt, kỳ thật là đá, đến nỗi vì sao sáng lên, nguyên lý này nàng không rõ lắm, thế giới huyền huyền không thể dùng khoa học để giải thích.

Bên đường sinh vật đèn kỳ quái mở miệng rộng ăn côn trùng, ăn đến kêu lẹp bẹp. Liêu Đình Nhạn có nghĩ tới đi đến xem, nhưng Tư Mã Tiêu không có hứng thú, hắn tuần tra khắp nơi trên phố, không biết đang tìm cái gì.

Liêu Đình Nhạn kéo kéo sợi tóc dài bên sườn mặt hắn, chỉ chỉ đèn ven đường.

Tư Mã Tiêu: “Cái loại đồ vật này có gì đẹp.”

Chính người vừa rồi đoạt đồ chơi của trẻ con, sao không nói lời này, đồ chơi có cái gì đẹp. Liêu Đình Nhạn chửi thầm xong, tự mình bay qua nhìn xem. Mới vừa bay đến bên ngọn đèn, vừa không chú ý, thiếu chút nữa bị đầu lưởi to phía dưới đèn vươn ra liếm vào. Rái cá trong không trung khẩn cấp dừng lại, sau đó bay ngược về trên vai tổ tông.

Đầu lưỡi to thật nhiều nước miếng, không muốn nhìn.

đi qua một con phố, Liêu Đình Nhạn nghe thấy tổ tông không kiên nhẫn mà xì một tiếng, tiếp theo thấy hoa mắt, hấn đứng ở trên nóc nhà bên cạnh, lại chột lóe lên, đi vào tầng đỉnh của một tòa nhà cao tầng.

Liêu Đình Nhạn nhảy bén nhận thấy tầm mắt hấn dừng lại ở nơi sáng ngời ồn ào nhất, ước chừng qua vài giây, hấn bay tới một chỗ đường phố náo nhiệt nhất. Tiếp cận nơi đó rồi, biểu tình của Liêu Đình Nhạn càng ngày càng cổ quái.

trên đường có rất nhiều hoa, không chỉ có hoa tươi, còn có hoa nữ nhân. Cho nên đó là phố hoa.

Tổ tông riêng bay lâu như vậy đến chỗ này, chính là vì chơi kĩ nữ??? hấn không phải lãnh đạm, còn thận hư sao, trước kia đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương như vậy đưa đến trước mặt còn thờ ơ, giờ chẳng lẽ sửa chủ ý, muốn thử hoa đại bên ngoài? Đây là cái kịch bản tuổi già sa ngã gì.

Tư Mã Tiêu quay đầu đối diện Liêu Đình Nhạn một lúc lâu, sau đó mặt trầm xuống nói: “Người còn nói một chữ, liền bóp chết người.”

Liêu Đình Nhạn:..... Ta nói cái gì? Ta vừa rồi có hé răng sao?

“Sur tổ, ngài..... có thuật đọc tâm?” Liêu Đình Nhạn hỏi. hấn hấn là sẽ không nghe thấy trong lòng nàng nghĩ hấn bị thận hư đi.

Tư Mã Tiêu: “không có.”

hấn chỉ có thể cảm giác được cảm xúc chân chính trong nội tâm người khác mà thôi.

Liêu Đình Nhạn: “Ta vừa rồi không nói gì đâu.”

Tư Mã Tiêu: “Ồ trong lòng người đang nói, còn thực ồn ào.”

Liêu Đình Nhận bắt đầu không ngừng mắng hấn ở trong lòng.

Tư Mã Tiêu: “Người đang mắng ta.”

Liêu Đình Nhận bắt đầu không ngừng nghĩ đến nam thần mình từng thích ở trong lòng.

Tư Mã Tiêu bắt đầu véo cái đuôi nàng.

Liêu Đình Nhận lập tức dừng nghĩ. không đúng, hấn thật sự không sử dụng thuật đọc tâm sao???

Nàng kéo cái đuôi mình về, tùy tay chỉ sang một chỗ: “Xem đó là cái gì!”

Tư Mã Tiêu nhìn qua, ý vị không rõ mà ừ một tiếng, bay qua bên đó. Đó là phía dưới gác mái, đèn đuốc sáng trưng, một đám công tử ca đang mở party ao rượu rừng thịt, trường hợp khó coi. Liêu Đình Nhận nháy mắt thấy rõ ràng, theo bản năng nâng móng vuốt lên bịt kín đôi mắt, nhưng thực nhanh nàng lại buông ra. Sợ cái gì, cũng không phải xã hội hiện đại, không có quét hoàng đánh phi, đồ vật không hài hòa đó sẽ không bị đánh nhòe, có thể xem thì xem nhiều một lát, tăng thêm kiến thức.

PS: quét hoàng đánh phi là chương trình quét sạch văn hóa đồi trụy, đánh vào hàng phi pháp của các bạn TQ.

Tư Mã Tiêu cũng không có ý tứ đi, hấn ôm cánh tay đứng từ trên cao nhìn xuống, thần tình lạnh lùng chán ghét, “Nhìn thấy người kia sao.”

Liêu Đình Nhận nhìn theo phương hướng hấn chỉ, bắt giác đôi mắt đau một trận, quá cay mắt rồi.

“Thấy rồi, là có vẻ nhỏ.” Nàng nói.

Tư Mã Tiêu: “Ai bảo người xem chỗ đó.”

Liêu Đình Nhạn: Hử, vậy người bảo ta xem nơi nào?

Lúc bọn họ nói chuyện, Tư Mã Tiêu chỉ một công tử tô son trát phấn đang kéo quần rời đi, mắt hắn có vết xanh đen, hai mắt vẫn đục, gương mặt gầy tái nhợt — — là cái loại tái nhợt không giống Tư Mã Tiêu. Tư Mã Tiêu nhìn tái nhợt khiến cho người ta cảm thấy lạnh căm căm, nam nhân này nhìn chỉ thấy dầu mỡ. Nháy mắt khi hắn xoay người, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy sau lưng hắn hình như có một chút dấu vết hồng nhạt.

A, là bảo nàng xem cái này sao?

Tư Mã Tiêu đi theo, ở phía sau hắn, nhìn công tử ca đó đang đưa tay động hi hi ha ha tán tỉnh nhóm tiểu tử quần áo bại lộ chung quanh, cuối cùng đi đến một gian phòng thay quần áo trong lầu. Loại ổ đốt tiền này, dù là đi WC, bên trong cũng có đại tử tử xinh đẹp hỗ trợ cởi quần, còn thuận tiện tới một phát. nói thật, Liêu Đình Nhạn cảm giác A phiền cởi mở nhất mình từng xem cũng không đến mức như vậy.

Nếu nàng một mình nhìn thấy cảnh tượng này, khẳng định sẽ ngượng ngùng, nhưng mà ghé vào trên vai Tư Mã Tiêu một cái tủ lạnh mở cửa, chỉ cảm thấy chán ghét và sát khí trên người hắn, quá sợ hãi, cảm giác gì khác cũng không sinh ra nổi.

“À.....” Công tử thận hư phát ra một tiếng thở dài thoải mái, lôi kéo đại tử tử rửa sạch cho mình, cười hắc hắc kéo ra bên ngoài, “không tòi a, đi, đi cùng công tử ta đến ao rượu bên kia tiếp tục chơi.” Đại tử tử sòng mắt sờ sờ, dán ở trên người hắn vắn vẹo, hai người nói lời cợt nhả với nhau.

Tư Mã Tiêu tiến lên phía hai người đá mạnh một cái, đá ngã đôi dã

uyên ương này xuống đất. hấn không thu liễm sức lực, hai người nháy mắt té xỉu. Tư Mã Tiêu đi đến trước mặt nam thân hư, kéo lấy tóc của hấn, túm hấn lên, dùng chân lay rớt quần áo phía sau của hấn. Lúc này Liêu Đình Nhạn thấy rõ ràng sau lưng hấn, chỗ xương bả vai có một khối dấu vết màu đỏ nhàn nhạt, giống hình ngọn lửa.

Nhìn thấy ngọn lửa, nàng liền nghĩ đến ngọn lửa kia, cho nên người này đại khái có cái gì sâu xa với tổ tông.

Tư Mã Tiêu dùng tay ấn đầu công tử thân hư đã hôn mê, nhắm mắt phảng phất đang xem xét cái gì, sau một lúc lâu, bỗng nhiên hấn hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa theo tay hấn đốt tới đầu tóc công tử thân hư, toàn bộ bao trùm lên, trong ba giây đồng hồ, cả người bị đốt thành một tầng bụi. Tư Mã Tiêu lại vung tay áo lên, đến bụi cũng không còn.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Xem ra là hấn thực tức giận.

Tư Mã Tiêu biến thành bộ dáng công tử thân hư bị hấn làm chết kia.

Liêu Đình Nhạn: Tổ tông muốn làm gì, giả mạo thân phận người khác đánh vào bên trong lòng địch?

Còn tưởng rằng hấn là hệ cường công chơi trực diện, không ngờ còn có thể đánh vu hồi.

Tư Mã Tiêu nhét Liêu Đình Nhạn vào vạt áo, cách một tầng áo trong hơi mỏng dán lên ngực. hấn đi nhanh ra ngoài, dọc đường đi các tiểu tỷ tỷ dựa cửa ngòai trên tấm lót bằng cẩm uống rượu vẫn tươi cười chào đón hấn, “Nghiêm công tử ~”, còn có người muốn dán lên tán tỉnh, tất cả đều bị tay áo Tư Mã Tiêu hất vào mặt, làm búi tóc trang dung của người ta lung tung rối loạn. Tư Mã Tiêu đi theo hành lang cẩm tú, làm ra một mảnh kêu thét ầm ỹ.

hấn cũng không quản chuyện này, xẹt qua một dãy phòng và viện

đầy hoan thanh tiểu ngữ, ra khỏi ổ đốt tiền này.

Ở trước lâu, có người hầu thấy hắc đi ra, vội tiến đến đón, “Công tử, hôm nay sao lại phải rời đi sớm như vậy?”

Trừ người hầu, còn có một tu sĩ tu vi Kết Đan làm bảo tiêu, ở chỗ này, sắp xếp như vậy đã tỏ vẻ thân phận không thấp.

Tư Mã Tiêu dùng cái mặt nam thân hư, nói: “đi về.”

Nguyên chủ Nghiêm công tử tính tình hắc là cũng không tốt, người hầu thấy hắc như thế này, cũng đã quen, co rút cổ lại, không dám nói nữa, lệnh cho người dắt xe ngựa tới, lại đỡ Tư Mã Tiêu lên xe.

Tư Mã Tiêu ngồi trên xe, phát hiện bên trong còn hai thiếu niên thiếu nữ xinh đẹp, bọn họ vẫn thường hầu hạ Nghiêm công tử, lúc này quen cửa quen nẻo dựa lên, bị Tư Mã Tiêu đuổi ra.

“Cút xuống đi.”

Hai người đi xuống, Tư Mã Tiêu dựa vào thùng xe rộng mở, không biết nghĩ đến cái gì, trong hai mắt đen nhánh mơ hồ có ngọn lửa đỏ đậm nhảy lên. Liêu Đình Nhạn nằm ở vạt áo hắc giắt giắt cái đuôi, vươn đầu ra nhìn thấy hắc biểu tình khó lường, lại rút trở về.

Vẫn cảm thấy tổ tông này sắp làm một chuyện lớn.

Lại nói tiếp lúc trước ngay từ đầu hắc đã nói, chờ ra khỏi Tam Thánh Sơn sẽ giết mọi người. Mấy ngày này hắc cũng chưa có động tác lớn nào, nàng còn tưởng rằng hắc ra ngoài phát hiện Canh Thần Tiên Phủ phát triển quá nhanh, dân cư trăm vạn rất khó giết hết cho nên từ bỏ, hiện lại cảm thấy, có thể hắc có tính toán khác.

Cái tính toán gì cũng không liên quan đến nàng, rốt cuộc hiện tại

nàng chỉ là con rái cá vô tội mà thôi.

Nhà của Nghiêm công tử là mấy tòa lớn nhất trong thành, tình huống như hắc, hắc là trong nhà có người làm đệ tử bên trong Canh Thành Tiên Phủ, hoặc là có thân phận đặc thù khác, mới có đãi ngộ tốt như vậy.

Tư Mã Tiêu giả mạo thân phận người khác, so với công tử thật hư nguyên bản kia còn có mặt mày, vào tòa Nghiêm phủ hoa lệ, trên đường nhìn thấy rất nhiều người thình an, đôi mắt hắc cũng không chớp một chút, toàn bộ làm như không thấy.

Ngay cả nhìn thấy cha của công tử thật hư, hắc cũng không cho một cái nhìn dư thừa.

“Đứng lại!” Người trung niên bị thái độ của hắc chọc tức, thối râu trừng mắt, “Người đây là bộ dáng gì, đi loại địa phương này pha trộn, lẫn lộn đến đầu óc cũng có vấn đề, nhìn thấy cha ngươi còn không thình an!”

Tư Mã Tiêu dừng bước, liếc mắt nhìn lão ta một cái.

Con người hắc là dạng này, trào phúng thì không cần nói cái gì, chỉ ánh mắt đã đủ để người ta tức giận đến nổi điên, Nghiêm lão gia run rẩy chòm râu, “Người càng ngày càng kỳ cục! không được đi ra ngoài nữa, trong nhà nhiều nữ nhân như vậy ngươi không ngủ, còn muốn chạy ra bên ngoài đi ngủ những nữ nhân sinh không ra hài tử đó, ngươi ở nhà cho ta, sinh thêm mấy hài tử mới là quan trọng!”

Tư Mã Tiêu nâng nâng cằm với hắc: “Ngươi lại đây với ta.”

Nghiêm lão gia: “Nghiệt tử, ngươi chính là nói chuyện với cha ngươi như vậy!”

Tư Mã Tiêu không kiên nhẫn, một tay ấn lên vai lão, Nghiêm lão gia vốn đầy mặt phần nộ đã cứng đờ, ngơ ngác đi theo hắc cùng nhau

vào nội thất. Tư Mã Tiêu buông hãn ngồi ở trên ghế trong phòng, ngoắc ngoắc ngón tay về phía hãn.

Nghiêm lão gia đầy mặt sợ hãi, “Người, người là ai a, người không phải nhi tử của ta!”

Tư Mã Tiêu cười một tiếng, “Ta là tổ tông của người.”

Nghiêm lão gia lộ ra biểu tình bị nhục nhã.

Quần chúng vây xem Liêu Đình Nhạn: Tổ tông nói có thể là thật đó.

Tư Mã Tiêu không vô nghĩa, hãn hỏi Nghiêm lão gia, “Nữ anh ba ngày trước sinh ra, người sẽ đưa nàng đi đâu?”

Nghiêm lão gia cũng không muốn trả lời, nhưng BUFF nói thật của tổ tông hãn vô lực chống cự, thanh âm cứng đờ nói ra mấy chữ: “Bách Phượng sơn.”

Tư Mã Tiêu: “Bách Phượng sơn ở chỗ nào?”

Nghiêm lão gia: “không biết, sẽ có sứ giả tới đón dẫn, chúng ta không thể tới gần, chỉ có thể ở bên ngoài.”

Tư Mã Tiêu: “Khi nào đưa đi?”

Nghiêm lão gia: “Hai ngày sau.”

Tư Mã Tiêu: “Thực tốt, đến lúc đó ta sẽ cùng đi với người.”

hãn lại hỏi chút vấn đề khác, Liêu Đình Nhạn nghe một bên, tin tức linh tinh vụn vặt chấp và, hơn nữa nàng tự mình suy đoán, không sai biệt lắm hiểu ra tổ tông đang làm gì.

hãn đang tìm người, không phải tìm người nào đó, mà là tìm một loại người nào đó, như là Nghiêm công tử vậy.

Nghiêm gia ở chỗ này ở hơn một ngàn năm, phú quý của bọn họ đều đến từ chính huyết mạch. Bọn họ cách mấy thế hệ, ngẫu nhiên sẽ sinh ra người có được huyết mạch phản tổ, thể hiện cụ thể chính là sau lưng có dấu vết ngọn lửa, mà một khi xuất hiện hài tử như vậy, sẽ được đưa đến chỗ nào đó, nếu lực huyết mạch hơi mạnh thì sẽ ở lại, đồng thời Nghiêm gia sẽ nhận được rất nhiều chỗ tốt. Nếu lực lượng huyết mạch thực yếu, thì sẽ giống Nghiêm công tử, có thể trở về nhà mình.

Tiểu gia tộc giống như Nghiêm gia, rải rác ở bên ngoài Canh Thần Tiên Phủ, bị một cổ lực lượng thần bí khống chế, hoàn toàn không khiến ai chú ý.

Chương 26: Một giấc mộng

Xa xăm trước đây trên đại lục, tộc Tư Mã thị Phụng Sơn là chủng tộc gần với thần nhất. Nhưng chư thần tiêu tán vào thiên địa, toàn bộ lực lượng đều suy nhược, tộc Phụng Sơn cũng vậy, thần mà bọn họ phụng dưỡng đã diệt vong, bọn họ vì duy trì cường đại lâu dài, bắt đầu theo đuổi huyết thống thuần tịnh, cứ như vậy xác thật xuất hiện không ít thiên tài kinh tài tuyệt diệu, nhưng người Tư Mã thị cũng càng ngày càng ít đi.

Trong lịch sử dày nặng của Canh Thần Tiên Phủ, vinh quang của Tư Mã thị cơ hồ chiếm giữ một nửa, bất quá theo thời gian trôi đi, chủng tộc đã từng cường đại này nhanh chóng suy bại, cùng lúc đó, tộc Sư thị phụng dưỡng bọn họ cùng gia tộc khác ở Canh Thần Tiên Phủ bắt đầu có nhiều thế hệ cường đại lên, nhân số của bọn họ lớn mạnh vượt qua tộc nhân Tư Mã thị, mạnh yếu xoay ngược, kẻ đã từng cường giả liên từ chủ nhân biến thành “cá chậu chim lồng”.

đi ngược dòng mấy ngàn năm thời gian, tộc Tư Mã thị còn sót lại mấy tu sĩ cường đại, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà qua đời ngoài ý muốn, chỉ còn lại một ít hài tử tuổi nhỏ còn chưa trưởng thành. Dù thiên phú và tư chất lợi hại, đều cần thời gian, bọn họ dưới sự “chiếu cố” của Sư thị, dần dần mất đi tự do.

Vì tham lam và dã tâm, Sư thị phản bội gia tộc đã từng là chủ nhân của mình, bọn họ lợi dụng tín nhiệm của Tư Mã thị, khống chế những tộc nhân Tư Mã thị còn nhỏ tuổi, làm cho những người đó không có cơ hội trở nên cường đại, chỉ có thể trở thành con rối, bị ngăn cách bởi Tam Thánh sơn.

Đương nhiên, trong mắt thế nhân, Tư Mã thị vẫn luôn ở địa vị cao cả, chính các đệ tử bình thường của Canh Thần Tiên Phủ cũng cho rằng như vậy. Ai biết bọn họ giống kỳ thú trân quý bị chần nuôi cẩn thận ở trong “Lồng vàng”.

Đến khi người Tư Mã thị càng ngày càng ít, một nữ nhân thuần huyết cuối cùng của Tư Mã thị là Tư Mã Ngạc dùng chính sinh mệnh của mình làm ra phản kháng cuối cùng, nàng tranh thủ cơ hội trưởng thành cho một chút huyết mạch cuối cùng của Tư Mã thị.

Nàng chịu thống khổ thật lớn, dùng huyết nhục và linh cốt của mình tinh lọc lửa linh sơn, làm ngọn lửa hóa linh đã cường đại cam tâm niết bàn tân sinh, một lần nữa trở thành một đóa linh hỏa mới sinh, sau đó đem ngọn lửa mới sinh đã tinh lọc này cấy vào trong thân thể của hài tử, làm tính mạng của hắc và linh hỏa Phụng Sơn hoàn toàn liên hệ với nhau.

Tư Mã Tiêu khi đó cũng chỉ là một đứa bé, cũng phải trải qua thống khổ thật lớn mới hoàn toàn tiếp nhận linh hỏa suy yếu mới sinh này.

Linh hỏa là bảo vật quan trọng nhất của tộc Phụng Sơn, cũng là bộ rễ quan trọng nhất làm căn bản để Canh Thành Tiên Phủ lập phủ, nếu không có linh hỏa, địa giới Canh Thành Tiên Phủ hoàn toàn không còn linh khí, từ tiên phủ biến thành đất hoang cằn cỗi, vận thể của bọn họ cũng sẽ tan nát.

Nhiều năm qua, tuy rằng có vô số tộc nhân Tư Mã thị từng phụng dưỡng linh hỏa giống Tư Mã Ngạc, nhưng chỉ có Tư Mã Tiêu khác những người phụng dưỡng khác, hắc hoàn toàn hợp làm một với linh hỏa, đồng sinh cộng tử, rốt cuộc không thể chuyển cho những người khác phụng dưỡng — — trên đời cũng không có tộc nhân Tư Mã thị thứ hai có thể phụng dưỡng linh hỏa.

Bởi vì có thêm linh hỏa này, tu vi của Tư Mã Tiêu tăng lên cực nhanh, còn Sư thị cùng với gia tộc khác trong Canh Thần Tiên Phủ cũng bởi vì ngọn lửa này mà đối với hắc là ném chuột sợ vỡ đồ, ngược lại thử

dụ hoặc mượn sức hăn. Nhưng Tư Mã Tiêu có lời thề chân ngôn, có được năng lực kỳ lạ nhìn thấu nội tâm người khác, cho dù những người đó lộ ra ôn nhu tươi cười với hăn, hăn cũng chỉ có thể cảm giác được đang bị các loại dục vọng đáng sợ vây quanh.

hăn cảm nhận được, chỉ có lừa gạt, tham lam, sợ hãi, và các loại ác ý.

hăn cảnh giác với bất kì kẻ nào, hơn nữa trời sinh hung ác, bất đồng với mẫu thân hăn thiện lương từ bản chất, mới nhỏ như vậy đã có thể giết người không chút do dự — — hăn vì tăng lên tu vi, hấp thu vài người Sư thị.

Nhóm “người chăn nuôi” hăn chưa từng gặp phương thức tu luyện như vậy, hung ác gần với ma, nhưng cố tình lại không phải ma, bởi vì ma tu bất đồng với bọn họ, linh khí trong thân thể ma tu vận chuyển hoàn toàn tương phản với tiên tu, Tư Mã Tiêu không xuất hiện dấu hiệu nhập ma, hăn chỉ không chút để ý mà giết người, cắn nuốt tu vi của bọn họ. Sau khi hăn hút hết toàn bộ đệ tử tinh anh của Tam Thánh sơn, bọn họ lại không dám cho người nào đến nữa.

“không thể để chúng ta sử dụng, cũng không có cách nào khống chế, tiếp tục như vậy hăn sẽ tạo thành nguy hại với toàn bộ Canh Thần Tiên Phủ!” Những gia tộc trong Canh Thành Tiên Phủ vẫn ghé vào trên người tộc Tư Mã thị hút máu bắt đầu sợ hãi, vì thế bọn họ làm ra rất nhiều chuyện.

Mỗi lần đều thất bại. Bọn họ không chỉ không thể khống chế Tư Mã Tiêu, còn bị hăn nắm lấy hết thầy cơ hội mà cường đại lên, cuối cùng bọn họ không có cách nào, hy sinh rất nhiều đệ tử nhốt hăn mấy trăm năm.

.....

Liêu Đình Nhận tỉnh ngủ, bay đến cái đệm trên mặt bàn, vung móng vuốt thông thả ung dung rửa mặt cho mình, chải lông và râu, ngồi ở

bên mâm, bung lên một khối điểm tâm tuyết trắng mềm mại bắt đầu gặm.

Nàng gặm hai miếng bánh tròn hoa nhỏ hương vị thơm ngọt, nhìn sang bên cạnh.

Tư Mã Tiêu dựa vào đó, nhắm mắt lại. trên đùi tay áo lộn xộn đập vào nhau, là lúc trước Liêu Đình Nhạn ngủ gậy ra, từ khi nàng biến thành rái cá, mỗi lần ngủ đều bị Tư Mã Tiêu ôm trong tay vuốt, ngủ ở trên người hắn nhiều lần, đã rất quen.

Chỉ là bình thường lúc nàng tỉnh lại, Tư Mã Tiêu cũng sẽ mở to mắt, lúc này sao còn không có động tĩnh.

không phải là thật sự ngủ rồi? không đúng, ngọn lửa kia từng nói, Tư Mã Tiêu thật sự nhiều năm không ngủ một giấc.

Nàng nhìn Tư Mã Tiêu vẫn không nhúc nhích, lại gặm miếng bánh, gặm xong một cái, hắn vẫn còn đáng vẻ kia, dựa vào đó, thật sự giống như ngủ rồi.

một giọt nước nhỏ tí tách từ trong chén trà nhỏ ra, theo móng vuốt Liêu Đình Nhạn vung lên, bắn lên mặt Tư Mã Tiêu. Lông mi Tư Mã Tiêu run lên, mở mắt, giọt nước vừa lúc dừng ở trên mí mắt hắn, vừa động như vậy, bọt nước liền từ mắt hắn chảy xuống gò má, giống như rơi lệ.

Tư Mã Tiêu nhìn sang nàng.

Lông trên người Liêu Đình Nhạn xù lên.

Tư Mã Tiêu mặt vô biểu tình lôi rái cá lại lau lên mặt, dùng da lông của nàng lau khô vết nước dính trên mặt.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Nàng giơ tay xoa xoa lông trên người mình, chuẩn bị lấy chút hạt dưa ra cắn.

“Ta vừa rồi làm một giấc mộng.” Tư Mã Tiêu bỗng nhiên nói.

Liêu Đình Nhạn sợ tới mức hạt dưa cũng rớt. Tổ tông ngủ rồi còn nằm mơ, đây là xác suất gì? Đây là xác suất 500 năm gặp mưa sao băng a. Nàng quay đầu nhìn Tư Mã Tiêu, chờ hắn nói tiếp, nàng còn khá tò mò tổ tông mấy trăm năm không ngủ được làm hỏng chính bản thân mình, sẽ có giấc mộng gì.

Nhưng Tư Mã Tiêu chưa nói, hắn rũ mắt có chút nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Liêu Đình Nhạn: Loại người chỉ nói một nửa này, ở xã hội hiện đại, sẽ bị đánh chết.

Tư Mã Tiêu mơ thấy mình khi còn nhỏ, vào một đêm mưa sa gió giạt, mẫu thân Tư Mã Ngạc đi đến mép giường, làm hắn bừng tỉnh từ trong ngủ mơ, bóp cổ hắn, muốn bóp chết hắn. Đây là sự việc từng chân thật phát sinh, nếu không phải Sư Lãn Du phát hiện ngăn cản, ước chừng hắn thật sự đã bị bóp chết như vậy.

Chỗ buồn cười nhất là, hắn có thể cảm giác được những người bảo hộ hắn, chiếu cố hắn đều có ác ý nồng đậm trên người, còn mẫu thân lúc muốn bóp chết hắn, truyền đạt cho hắn lại chỉ có tình yêu ôn nhu và trân trọng.

Nghĩ đến đây, Tư Mã Tiêu lại nhìn Liêu Đình Nhạn. Nàng đã bay lên bàn, nằm ở đó gặm bánh tròn ngũ sắc, mỗi loại màu sắc đều gặm một miếng, giống như đang so sánh loại nào ngon nhất.

Người này, là người kỳ quái nhất hắn từng gặp. Người khác thấy hắn, cảm xúc trong lòng đơn giản có hai loại, một loại sợ hãi chán ghét, một loại đi tới lấy lòng, nhưng nàng không giống, cái gì cũng không có. Nàng đối với hắn không có ác cảm dày đặc,

cũng không có bao nhiêu hảo cảm, tựa như đối đãi với hoa cỏ cây cối ven đường, loại cảm xúc nhạt nhẽo này làm Tư Mã Tiêu cảm thấy bình tĩnh. rõ ràng là người thực yếu ớt, rõ ràng gặp rất nhiều việc, vẫn có thể an bài cho mình đến thoải mái dễ chịu.

Tư Mã Tiêu cảm thấy so với rất nhiều người đã từng gặp, nàng còn thông minh hơn, người thông minh chân chính mặc dù ở đâu cũng có thể sống tốt.

Liêu Đình Nhạn cố định cái bánh trên không trung đưa lên miệng, lại muốn khống chế chén trà bên cạnh, vừa phân tâm, bánh liền rơi đầy mặt nàng, vụn bánh rải khắp người.

Tư Mã Tiêu: Thu hồi câu nói vừa rồi cảm thấy nàng thông minh.

“Tiền bối.” Nghiêm lão gia ở ngoài cửa gọi: “Người đón dẫn chúng ta đi Bách Phượng sơn đã tới.”

Các nàng ở chỗ này hai ngày, rốt cuộc phải chuẩn bị ra cửa. Liêu Đình Nhạn thấy Tư Mã Tiêu đứng lên, cũng vỗ vỗ móng vuốt, rung rung lông trên người, bay qua chỗ hắn, chuẩn bị tiếp tục làm vật trang sức.

Nhưng mà, một tay Tư Mã Tiêu ngăn cản nàng, bắn bay ra ngoài, piu — — một cái nện lên đệm mềm.

“Người ở chỗ này chờ.”

Liêu Đình Nhạn: Cái gì? không mang theo ta đi? Còn có chuyện tốt như vậy?

Nàng mới vừa ngồi dậy, nghe thấy lời này liền thuận thế nằm trở về. Kỳ thật nàng thật không quá muốn đi, bởi vì nếu đi khăng định sẽ phát hiện đại bí mật gì đó, nói không chừng còn sẽ nhìn thấy rất nhiều hiện trường giết người huyết tinh, nàng không muốn biết quá nhiều, cũng không muốn xem phim kinh dị máu me.

Tư Mã Tiêu đi ra ngoài hai bước, tay vồ một cái, lôi ra một ngọn lửa nho nhỏ, bắn đến chỗ Liêu Đình Nhạn bên kia, “Cầm cái này.”

nói xong hắn liền dứt khoát lưu loát đi rồi.

Ngọn lửa nho nhỏ ở trong một cái chấn hình tròn trong suốt, nện vào bên cạnh cái đuôi của Liêu Đình Nhạn. Liêu Đình Nhạn thò lại gần xem, ngọn lửa nho nhỏ liền lớn tiếng bức bức, “Nhìn cái gì mà nhìn! Lông xù hôi thối!”

Liêu Đình Nhạn kéo quả cầu đến, “Sao ngươi biến thành một ngọn lửa nhỏ như vậy.”

“Ngươi không nghe nói đến phân thân sao! Đây chỉ là một ngọn lửa nhỏ phân ra từ bản thể của ta mà thôi! Là dùng để giám thị ngươi!”

Liêu Đình Nhạn: “À.”

Lão bản ra ngoài làm việc, nhân viên đương nhiên là muốn lười biếng, Liêu Đình Nhạn một con rái cá lười biếng độc chiếm toàn bộ giường lớn, thích ý đuổi người. Ngọn lửa thực ồn ào, bị nàng bỏ thêm cái lồng cách âm.

Ngọn lửa này thật sự tựa như đứa bé đầu gấu xấu thói lại tịch mịch, không ai chơi cùng nó, còn thường xuyên bị nhốt, nhìn thấy người liền nói không ngừng, không thể giao lưu bình thường, chỉ biết mắng chửi người. Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lấy cái lồng ra, nói chuyện phiếm với nó.

“Lúc trước ngươi từng nói sư tổ nằm mơ ngươi cũng sẽ nằm mơ, có phải ngươi có thể nhìn thấy giấc mộng của hắn hay không?”

Ngọn lửa vừa rồi tức muốn học máu, hiện tại nghe nàng hỏi cái này, làm nó đặc ý hồng rồi, một ngọn lửa cũng có thể nhìn ra hơi thở

ngư bức tận trời. Nó nói: “Còn không phải sao, ta biết toàn bộ bí mật nhỏ của hắc, giấc mộng của hắc ta cũng có thể nhìn thấy.”

Liêu Đình Nhạn còn có chút tò mò, “Lão nhân gia hắc vừa rồi ngủ còn nằm mơ, ngươi nhìn thấy cái gì?”

Ngọn lửa lập tức lớn tiếng cười nhạo: “hắc mơ thấy nương hắc, ha ha ha! Tiểu bạch kiểm đó còn chưa cai sữa!” hắc nói nói lại bắt đầu bịa chuyện bôi đen, “Ở trong mộng hắc oa oa khóc lớn đòi nương hắc đâu! Còn chảy nước mũi!”

Liêu Đình Nhạn: Ta tin ngươi cái quỷ.

“Bịa đặt sung sướng nhất thời, nếu hắc biết ngươi nói như vậy, khả năng sẽ đánh ngươi oa oa khóc lớn.”

Ngọn lửa cứng lại, “Ta..... ngươi cho rằng ta thật sợ hắc sao!”

“Đúng vậy, ta cảm thấy ngươi thật sự sợ hắc.” Liêu Đình Nhạn nói xong, nháy mắt đắp cái lồng cách âm lên, trước tiên ngăn cách ngọn lửa thô tục.

Tư Mã Tiêu dùng bề ngoài của Nghiêm công tử, đi theo phía sau Nghiêm lão gia, gặp được một tu sĩ Nguyên anh kỳ tới đón bọn họ. Tu sĩ này dung mạo tầm thường, trầm mặc ít lời, có một pháp khí phi hành hình con thuyền. hắc nhìn nữ anh được Nghiêm lão gia ôm trong ngực, cho hắc đi lên pháp khí phi hành.

“Trước kia chỉ một mình ngươi đi, lần này thêm một người.” tu sĩ Nguyên anh nâng cằm chỉ Tư Mã Tiêu.

Nghiêm lão gia lấy lòng cười cười: “Đây là..... khuyển tử, về sau hắc phải kế thừa nghiệp nhà của ta, sẽ để hắc đi đưa hài tử, cho nên ta trước dẫn hắc tới kiến thức một phen.” hắc nói, nhét một túi linh thạch sang.

Nguyên anh tu sĩ nhận lấy linh thạch, không lên tiếng nữa, để Tư Mã Tiêu cũng lên pháp khí phi hành.

Nghiêm lão gia thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại ôm chặt nữ anh ngữ say trong lòng ngực. Nữ anh này là nữ nhân nào đó trong hậu viện của Nghiêm công tử sinh hạ, các nữ nhân của Nghiêm công tử sinh hạ cho hắn nhiều hài tử như vậy, đến nữ anh này di truyền ra lực huyết mạch, nếu nàng có thể ở lại Bách Phượng sơn, vậy Nghiêm gia bọn họ còn có thể tiếp tục phong cảnh hai trăm năm.

Chỉ là..... Nghiêm lão gia lại lặng lẽ nhìn tu sĩ thần bí bên cạnh, trong lòng lo sợ bất an, hắn cảm thấy một chuyện này khả năng sẽ phát sinh đại sự.

Chương 27: Bách Phượng Sơn

Tư Mã Tiêu nhất quán là không có biểu tình gì tốt, thời thời khắc khắc hẳn đều cảm thấy thống khổ và bức bối. Tâm tình buồn bức là chứng bệnh di truyền từ huyết mạch, thống khổ đến từ lực lượng linh hỏa trong thân thể luôn thiêu đốt thời thời khắc khắc, còn lệ khí đến từ tham dục và ác ý người khác truyền tới.

Có đôi khi, chính hắn cũng không thể khống chế cảm xúc của mình, hắn cũng sẽ không khắc chế.

Bách Phượng sơn càng ngày càng gần, Tư Mã Tiêu cũng càng ngày càng âm trầm khó coi. Tới dưới chân Bách Phượng sơn, vào trong một tầng kết giới, hơi thở Bách Phượng sơn lại không thể che lấp, hai mắt Tư Mã Tiêu cơ hồ càng trở nên huyết hồng.

Ở trong mắt Nghiêm lão gia, Bách Phượng sơn chỉ là một tòa linh sơn nguy nga, linh sơn trên đời này phần lớn đều giống nhau, linh khí nồng đậm, sinh cơ dạt dào, thậm chí còn mang theo một cỗ khí thánh khiết. Nhưng trong mắt Tư Mã Tiêu, tiên sơn này giống như luyện ngục, ngọn lửa đỏ đậm cuốn theo oán hận dày nặng bao phủ trên núi, tiếng quỷ khóc sắp bay lên tận trời, đâm vào trong đầu làm hắn càng thêm đau đớn khó nhịn.

“Chỉ đưa đến đây thôi.” Nguyên anh tu sĩ dừng ở chân núi, chờ người đến đón nữ anh.

Người tới thực nhanh, hai tu sĩ một nam một nữ, mặc xiêm y theo hình ngọn lửa, biểu tình mang theo chút dừng dừng, hiển nhiên rất là khinh thường Nghiêm lão gia. Bọn họ hai người phụ trách ôm hài

tử đi kiểm tra huyết mạch, nếu lực huyết mạch tương đối nồng đậm, sẽ ban thưởng cho Nghiêm lão gia cực kỳ phong phú, nếu lực huyết mạch chẳng ra gì, hài tử sẽ để hắc mang về.

“Các người trước chờ đợi ở nơi này, quy củ hắc là đã biết, không thể tùy ý đi lại nhìn xung quanh.” Nữ tu cường điệu nhìn Tư Mã Tiêu, phảng phất không vừa lòng với vẻ mặt của hắc.

Nam tu trung niên mang Nghiêm lão gia tới đây thực cung kính với hai người, nghe vậy liền trách cứ Tư Mã Tiêu: “Tiểu nhi vô tri, không thể mạo phạm linh sơn!”

“Linh sơn?” Tư Mã Tiêu bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, vồ một trảo về phía nam tu trung niên, chộp hắc vào trong tay, ngọn lửa đỏ đậm nháy mắt nuốt hết người.

Ở đây mấy người còn lại đều bị tình huống đột phát này làm cho kinh sợ, Nghiêm lão gia sợ đến trợn mắt há hốc mồm, ngã ngồi trên mặt đất lăn mấy vòng sang một bên, cuộn tròn lại. Hai tu sĩ ôn nữ anh nhanh chóng phản ứng, chuẩn bị thông báo thủ vệ nơi đây. Nhưng mà Tư Mã Tiêu không cho họ cơ hội, hai người cũng không kịp phát ra một tiếng đã không thể động đậy, cứng đờ tại chỗ.

Tư Mã Tiêu thiêu xong một người, lại động động tay đốt một nam tu khác thành bụi. hắc thiêu chết một tu sĩ Nguyên anh, so với phạm nhân hái một đóa hoa còn dễ dàng hơn, làm nữ tu kia sợ không nhẹ.

hắc lại nhìn về phía nữ tu, sắc mặt nữ tu ôn hài tử đã trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Tu vi nàng ta không thấp, coi như một tiểu quân sự, từ trước đến nay như cá gặp nước, hôm nay vẫn là lần đầu tiên cảm giác được loại uy thế đáng sợ này, những thuật pháp linh lực và linh khí của nàng, không thể sử dụng như bình thường, bị áp chế triệt triệt để để.

Thậm chí đáy lòng nàng cũng không sinh ra nổi tâm tư phản kháng,

chỉ cảm thấy sợ hãi vô biên xâm nhập vào tư duy. Nàng nghe thấy trong đầu có một thanh âm, nói cho nàng phải nghe theo mệnh lệnh người này.

Tinh thần của Tư Mã Tiêu cường đại dữ dội, hắc khổng chế nữ tu, tự thân hóa thành nam tu mới vừa rồi kia, nói: “Đưa ta đi vào.”

Nữ tu không có sức phản kháng, ôm hài tử dẫn theo hắc đi vào bên trong Bách Phượng sơn. Nơi bí ẩn của Bách Phượng sơn có rất nhiều kết giới, tu sĩ bình thường ở tầng kết giới bên ngoài căn bản không phát hiện được càn khôn bên trong, mà vào tầng kết giới thứ nhất tới dưới chân Bách Phượng sơn, cũng chỉ là lớp ngoài cùng, cần phải có người có thân phận được chấp nhận mới có thể tiến vào tầng kết giới thứ hai bên trong.

Lấy năng lực của Tư Mã Tiêu, hắc cố nhiên có thể phá tan kết giới nơi này, đại náo một hồi, nhưng như vậy rút dây động rừng, còn chậm trễ thời cơ, nhất định sẽ có một ít “xà trùng chuột kiến” chạy trốn, nói không chừng có thể còn sẽ có người chạy tới ngăn cản.

hiện giờ, hắc đi theo nữ tu tiến vào lòng Bách Phượng sơn, không ai ngăn cản, toàn bộ bí mật nơi này rộng mở trước mặt hắc.

Trong mắt Tư Mã Tiêu màu đỏ càng ngày càng đậm, như là máu tươi sền sệt tan chảy.

Lòng núi Bách Phượng sơn xây vô số cung điện để cư trú, có rất nhiều người sinh sống, trên người bọn họ cả trai lẫn gái đều có hơi thở cùng loại với ngọn lửa trên người Nghiêm công tử. Những hơi thở mỏng manh đó hội tụ bên nhau, có một tia cộng minh với linh hỏa trong thân thể Tư Mã Tiêu.

Những người này, đều là huyết mạch tộc Phụng Sơn, chỉ có điều huyết mạch của bọn họ thực yếu.

Tộc Phụng Sơn từ rất sớm đã bắt đầu thi hành sinh sản huyết mạch

thuần tịnh, chính là như vậy nhiều năm qua đi, khó tránh khỏi sẽ có người không muốn nghe theo lời trưởng bối, lưu lại hậu đại với người không cùng tộc. Đó là những người lúc trước bị tộc nhân Phụng Sơn gọi là “không thuần” cho nên huyết mạch không được chấp thuận, lưu lạc ở bên ngoài, rất nhiều đời sau bị người có tâm tìm được, tụ tập ở chỗ này, hình thành một chỗ như vậy.

Từ bên ngoài vào đến bên trong, nữ tu dẫn đường cấp bậc cũng không phải rất cao, còn không có cách nào đi tới chỗ sâu nhất, nhưng Tư Mã Tiêu đã nhìn đủ rồi.

Trong lòng núi, hẳn có thể cảm giác được khí tức ban đầu từ trong ra ngoài, từ yếu đến mạnh, cho nên càng là người sống ở bên ngoài thì lực huyết mạch càng yếu. Nơi này giống như là một tòa nhà giam được quản lý nghiêm khắc.

Cả trai lẫn gái ở cùng một chỗ, tiếng rên rỉ ái muội hết đợt này đến đợt khác, mọi người đại khái đều sinh trưởng từ nhỏ đến lớn ở chỗ này, không chút nào cảm thấy thẹn thùng, nơi chốn là thân thể trắng bóng. Còn có một không gian yên lặng càng rộng rãi, có rất nhiều nữ nhân sinh sống, các nàng giống nhau là đều mang thai, còn có không ít nữ nhân sinh sản cùng một chỗ, tiếng khóc hài tử trộn với mùi máu tươi, bị gió đưa đến chỗ Tư Mã Tiêu.

Ở chỗ này người quản lý đều mặc quần áo tương tự, xử lý tạp vật bên ngoài chính là rất nhiều tu sĩ tu vi Luyện Khí, Trúc Cơ, tầng quản lý ở giữ, tu vi phần lớn ở Nguyên anh và Hóa Thần, Tư Mã Tiêu có thể cảm giác được ở sâu bên trong còn có tu sĩ Hợp Thể cùng với Luyện Hư kỳ đang trấn thủ. Mà những người có được huyết mạch Phụng Sơn, bất luận lực huyết mạch đậm hay nhạt, đều là phạm nhân, không ai có tu vi.

Nếu tùy ý coi những người này là một loại động vật, vậy đây là cái trại chăn nuôi, rốt cuộc nhân loại chăn nuôi súc sinh cũng là cách làm như vậy.

“Ta, ta chỉ có thể mang ngài đến nơi đây.....” Nữ tu nơm nớp lo sợ, dừng bước chân.

Tư Mã Tiêu đuổi tay bóp cổ nữ tu, đốt nàng thành tro, thuận tay phất tro bụi đi, liền đi về chỗ sâu trong lòng núi.

.....

Dưới chân Bách Phượng sơn, Nghiêm lão gia không dám chạy, hẩn lúng túng ngồi xổm tại chỗ giống như cái nấm, khẩn trương nhìn Bách Phượng sơn. Tư chất của hẩn không tốt, tu vi không cao, lại sống trong nhung lụa đã quen, lúc này tu sĩ dẫn hẩn tới đã bị giết, chính hẩn không có cách nào trở về, chỉ có thể tuyệt vọng ngồi chờ ở đây.

Bỗng nhiên, hẩn cảm giác thấy một trận thiên diêu địa chấn, trên Bách Phượng sơn thanh tĩnh thánh khiết bỗng dâng lên ngọn lửa, lửa lớn hùng hực thiêu đốt cả tòa núi, làm hết thảy trên núi đều biến thành màu đỏ rực.

Dãy núi đổ nát, lời đình từng trận, lửa bốc thành biển. Nghiêm lão gia quay đầu chạy ra bên ngoài, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. hẩn chưa bao giờ gặp cảnh tượng đáng sợ như vậy, rừng rậm vốn xanh tươi trong chớp mắt trở thành đất khô cằn vỡ nát, nham thạch và đất màu trên núi đều bị ngọn lửa đốt trụi. Thậm chí hẩn nghe thấy vô số người gào khóc thảm thiết, dưới chân núi thánh khiết phảng phất trấn áp vô số oan hồn, chúng nó trốn thoát trói buộc của ngọn núi, toàn bộ ủa vào biển lửa.

Đây..... Đây là biển lửa luyện ngục sao? Nghiêm lão gia mềm chân ngã xuống mặt đất, rốt cuộc không đứng dậy nổi.

.....

Liêu Đình Nhận làm một con rái cá ngồi ở trên xà ngang khắc hoa của sân khấu trong đại trạch Nghiêm gia, vừa cắn hạt dưa, vừa nghe

người phía dưới kể chuyện giảng tích.

“Ma tu Cuống Chiếu giết sạch ba tòa thành lớn Đông Nam, ăn luôn mấy chục vạn bình dân, đáng thương địa giới Đông Nam, cũng không có môn phái tiên phủ nào lợi hại, dù có đệ tử của tiểu môn tiểu phái tiến đến, không những không thể cứu người, còn đáp thân vào đó. Năm đó Cuống Chiếu quấy loạn mưa gió, thành Đông Nam bị hại, chọc đến thiên nộ nhân oán, nhưng mấy đại môn phái ở gần đấy cũng không có cách nào với hắn, uổng phí rất nhiều tính mạng đệ tử, rốt cuộc có người cầu đến Canh Thần Tiên Phủ, ngay lúc đó chương môn Thung Du đạo quân chính trực thiện lương nhất, vì thiên hạ chúng dân, lập tức đồng ý việc này, đi Đông Nam tiêu diệt ma tu.”

“Trận chiến ấy, đánh đến trời đất u ám, tiên thần thượng cổ phân tranh bất quá cũng chỉ như thế, lúc ấy bởi vì hai người, cả vùng biển thành một mảnh đất chết ngàn dặm, đồi núi cũng trở thành cánh đồng bình nguyên bát ngát, các người nói sao? Là đang sống sờ sờ bị đánh phẳng!” trên đài người kể chuyện nói đến rung đùi đắc ý, dưới đài một đám nữ quyến Nghiêm gia ngồi nghe như thấy mùi ngon.

“Tiên nhân thật sự lợi hại như vậy? nói đến nhân sĩ tu tiên, trong phủ chúng ta cũng có không ít, nhìn cũng không lợi hại lắm a.” một phụ nhân tuổi trẻ không quá tin tưởng.

“nói như vậy cũng không đúng rồi, bọn họ có thể so sánh với chương môn Canh Thần Tiên Phủ chúng ta sao, chính là một đệ tử trong tiên phủ cũng so được với chương môn trưởng lão những môn phái bên ngoài rồi, bằng không sao chúng ta là đệ nhất tiên phủ đâu.” Phụ nhân nói chuyện đầy mặt kiêu ngạo, bộ dáng có chung vinh dự, phảng phất Canh Thành Tiên Phủ chính là nhà nàng.

Đó đều là nữ nhân hậu trạch Nghiêm phủ, hơn trăm người oanh oanh yến yến, đồng thời hài tử cũng rất nhiều, một đám lớn hài tử lúc này ở trong hoa viên bên ngoài ồn ào nhốn nháo, quả thực đáng sợ,

Liêu Đình Nhạn ngủ đến nhàm chán, lúc đi dạo phát hiện nơi này, liền nằm ở trên xà ngang cùng nghe giảng sách.

Nghiêm phủ phi thường phú quý, nuôi rất nhiều nhạc kĩ và nghệ sĩ giết thời gian, người kể chuyện hôm nay chính là kể sự tích đám đại năng đông đảo rất có danh tiếng trong Canh Thần Tiên Phủ, vừa rồi nói Thung Du đạo quân là chương môn đời trước, ở Tu Chân giới đang tiếng thật tốt.

Liêu Đình Nhạn cũng không biết rất nhiều chuyện, ở chỗ này nằm nghe hết một ngày, cũng coi như là thêm chút kiến thức.

Phía dưới một trận la hét ầm ĩ, bỗng nhiên lại có người nói: “Aiz, các người có biết không, nghe nói vị tổ tông bên trong Canh Thành Tiên Phủ đó của chúng ta xuất quan.”

“..... Người nói Từ Tàng Đạo Quân?”

“Đương nhiên là hắc, huyết mạch cuối cùng của Tư Mã thị, sao không nghe nói đến sự tích của hắc?”

“Ta cũng chưa nghe thấy, không bằng để tiên sinh thuyết thư nói một chút cho chúng ta.”

Nghe đến Từ Tàng Đạo Quân, Liêu Đình Nhạn lại yên lặng cắn hạt dưa. Thầm nghĩ, nếu các người biết tổ tông này lúc trước ở trong phủ, còn không phải đã bị hù chết rồi.

Phía dưới tiên sinh thuyết thư nói: “Vị sư tổ này, bối phận tuy cao, tuổi lại không phải rất lớn, còn bế quan nhiều năm như vậy, muốn nói sự tích ghê gớm, thật sự cũng không có. Bất quá, có mấy lời đồn đãi ngộ tất, có thể nói một chút với các vị các phu nhân.”

Bất luận ở nơi nào, lực lượng bát quái đều cường đại, một đám nữ nhân hứng thú bưng bưng thúc giục hắc mau nói.

Tiên sinh thuyết thư liền nói: “Nghe nói vị Từ Tàng Đạo Quân này, chính là Thung Du đạo quân nuôi lớn, lại không thể trở thành người chính trực thiện lương như Thung Du đạo quân, tính tình hẳn a, nghe nói là phi thường không tốt, không tốt tới trình độ nào đây? Năm đó một vị cao tăng lánh đời từ Thượng Vân tự ở Phật quốc được Thung Du đạo quân mời đến áp chế tâm ma cho Từ Tàng Đạo Quân, hai chữ ‘ Từ Tàng ’ này, chính là vị cao tăng kia đặt ra.....”

Thêm kiến thức thật nhiều. Liêu Đình Nhạn cầm lòng không đậu vỗ tay, thật là cao nhân ở dân gian, vị tiên sinh thuyết thư này biết thật không ít a, chuyện của tổ tông rất nhiều đệ tử bên trong Canh Thần Tiên Phủ còn không rõ lắm, hẳn thật ra nói đến đạo lý rõ ràng.

Nghe xong bát quái một ngày, Liêu Đình Nhạn thu hồi hạt dưa còn lại cùng với đệm mềm đồ uống, từ trên xà ngang sân khấu kịch bay về chỗ ở.

Chỗ ở này là Nghiêm lão gia an bài, vô cùng hẻo lánh, là một viện tinh xảo có phong cách thực thổ hào. Liêu Đình Nhạn từ cửa sổ bay vào, nằm liệt trên giường có hoa văn tường vân, mới vừa ngồi xong, cửa đã bị đẩy ra.

Tư Mã Tiêu trở lại.

Cả người hẳn đều có máu, trên tóc, trên vạt áo, rơi xuống từng chuỗi màu đỏ thẫm, đôi mắt cũng đỏ đến đáng sợ, chỉ có mặt vẫn trắng như vậy. đi vào trong khoảnh khắc, mùi máu tươi dày đặc tràn ngập toàn bộ gian nhà.

hắn ngồi trên một cái ghế, ngửa đầu, tay đặt lên tay vịn, thờ dốc một tiếng thật dài, bỗng nhiên lại ho ra một búng máu, dường như rất mệt mỏi, đến lau còn lười duỗi tay đi lau. hẳn nhìn Liêu Đình Nhạn, bỗng nhiên nhàn nhạt nói: “Ta lập tức sẽ chết.”

Liêu Đình Nhạn: “?” Ngài đây là đang vui đùa cái gì vậy?

Nàng nhìn kỹ Tư Mã Tiêu, phát hiện trên cổ hắn trắng lạnh có mạch máu hơi hơi phồng lên, trên mu bàn tay cũng vậy.

“Từ khi ta sinh ra, đã có rất nhiều người muốn giết ta, bọn họ muốn mệnh của ta, nhưng ta không muốn cho.” Tư Mã Tiêu ngữ khí âm trầm, “Ai muốn mệnh ta, ta liền lấy mạng kẻ đó”

hắn bỗng nhiên chuyển giọng, nhìn chăm chăm đôi mắt Liêu Đình Nhạn nói: “Nhưng mà, nếu hiện giờ ngươi muốn, ta có thể cho ngươi, ngươi muốn sao?”

Chương 28: Lửa và máu

Liêu Đình Nhận: Vì sao luôn không theo kịp ý nghĩ của đại lão này? Hơn nữa mỗi lần đều cảm thấy có phải mình xem thiếu mười tập cốt truyện, nên mới có thể xuất hiện tình huống không có cách nào giao lưu bình thường như thế này.

Tư Mã Tiêu còn đang dùng ánh mắt thúc giục nàng trả lời, nhưng Liêu Đình Nhận đầu đầy dấu chấm hỏi cũng không rút ra được cái gì.

một nam nhân nói nguyện ý đưa mệnh cho mình, loại chuyện này hẳn là thực đáng giá để cảm động. Nếu đặt vào bất kì một quyển tiểu thuyết ngôn tình nào, đó hẳn là cảnh tượng nam chính thổ lộ với nữ chính. Nhưng mà, vị đại lão Tư Mã Tiêu này lại có năng lực nói ra giống như muốn đòi mạng người ta.

Liêu Đình Nhận chưa trải qua ứng đối trường hợp như vậy, qua một lát tuôn ra: “lúu rúu lúu rúu lúu rúu?”

Tư Mã Tiêu trừng nàng: “nói tiếng người.”

Ta mẹ nó hiện tại là rái cá a, còn không phải là thanh âm này.

Tư Mã Tiêu: “Người muốn mệnh ta không?” BUFF nói thật thêm vào!

Liêu Đình Nhận buột miệng thốt ra: “không được đâu.”

Tư Mã Tiêu nhú mày nhìn nàng, còn có vài phần ý vị khó chịu: “Đây không phải nhiệm vụ của người sao, tuy người không muốn giết ta, nhưng ta chết ở trong tay người, rốt cuộc vẫn có chỗ lợi đối

với người, sao một chút tâm tiến tới người cũng không có.”

Liêu Đình Nhạn mòng bức, nàng còn chưa hoàn toàn làm rõ giả thiết trên người mình đâu. Bất quá nói về tâm tiến tới này thì đúng rồi, nàng thật sự không có. trên thế giới có người vất vả cần cù phấn đấu, cũng có người càng thích cuộc sống nhẹ nhàng bình phàm, nàng chính là như vậy.

“Là thế này, nhiệm vụ của ta không quan trọng, ta cũng không muốn giết người, không muốn mạng của người, ta cảm thấy hiện tại trạng thái tinh thần của người tốt đẹp, không phải rất giống người sắp chết, nếu không ngấm lại biện pháp tìm người nào khám thử xem, hoặc là ăn chút linh đan gì đó, ta cảm thấy người còn có thể cứu chữa, không cần tùy tiện từ bỏ trị liệu như vậy.” Liêu Đình Nhạn còn quá khẩn trương, nhìn máu trên người hắt nhỏ giọt, rất muốn bảo hắt đi gặp bác sỹ.

Tư Mã Tiêu: “Người thật không cần?”

Liêu Đình Nhạn: “không cần.”

Tư Mã Tiêu: “Ta đã cho người cơ hội cuối cùng.”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm giác lông sau lưng dựng lên, nhin không được duỗi móng gãi gãi, liền nghe Tư Mã Tiêu nói: “Nếu như vậy, người cũng sẽ bồi ta cùng chết.”

Liêu Đình Nhạn:..... Sao ngài ra được kết luận này?

“Ngài thật sự không uống thuốc sao?” Liêu Đình Nhạn chịu không nổi.

Mới vừa nói xong, Tư Mã Tiêu ở trước mặt nàng phun ra một ngụm máu to. Liêu Đình Nhạn cả kinh, ý niệm thứ nhất trong lòng thế nhưng là: thật con mẹ nó lãng phí a, thứ này siêu trân quý!

Ngón tay Tư Mã Tiêu vừa động, ngọn lửa trống rỗng bốc cháy lên, thiêu sạch sẽ bãi máu vừa nhỏ ra. Thấy Liêu Đình Nhạn nhìn chăm chăm, hắn thề nhưng còn cười ra tiếng, nói với nàng: “Đến khi ta chết, thân thể của ta cũng sẽ bị lửa này đốt sạch sẽ, nửa mảnh huyết nhục sẽ không để lại cho bọn hắn.”

Hoả táng a, vậy người còn rất hiện đại đó.

Tư Mã Tiêu vẫy tay với nàng, “Lại đây.”

Liêu Đình Nhạn bay tới, thật cẩn thận đứng thẳng đạp lên trên đùi hắn. Nơi nơi đều là máu, chỗ này rơi xuống đất không tốt lắm. Tư Mã Tiêu rũ mắt nhìn nàng, biểu tình quái dị, ngữ điệu thông thả: “Ta cho rằng ngươi sẽ chạy, ta đã nói ngươi phải chết, sao ngươi còn không chạy.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy thứ nhất mình không có khả năng chạy trốn dưới mí mắt tổ tông. Thứ hai nàng hoài nghi hắn đang cố ý đợi nàng chạy, nếu giờ nàng chạy, phỏng chừng trong vòng ba giây đồng hồ sẽ bị hắn đốt thành than. Tuy rằng cũng không ở chung lâu lắm, nhưng hình như nàng đã thực hiểu biết hắn quý sức thế nào.

Tư Mã Tiêu: “Sao ngươi lại không chạy đi.” hắn không phải hỏi một vấn đề, càng như là cảm thán, tựa hồ nghĩ không rõ.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy người này sống thực quá rối rắm, cũng không biết rốt cuộc là muốn nàng làm như thế nào mới đúng. Hắn nói mình sắp chết, giờ còn có đầu óc lẫn lộn đồng đội là hay không đây, Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy hắn nên đi tìm bác sĩ, hơn nữa nàng thật sự chịu không nổi cả người hắn đầy máu như vậy.

“Sur tổ, ngài đã không tìm đại phu, hay là thay bộ quần áo để xử lý một chút đi?” Liêu Đình Nhạn cũng không biết vì cái gì bây giờ mình còn có một loại thông dong mê mang, thật giống như nhiệm vụ đã tới deadline còn chưa hoàn thành, nhưng vẫn không sợ hãi,

thậm chí còn muốn lười nhác.

Tur Mã Tiêu dùng tay vuốt lông trên người nàng, tay đầy máu sò soạng nàng đầy người màu đỏ, “Dù sao cũng bị đốt thành tro, là đáng về gì thì có quan trọng đâu.”

Phát hiện lông trên người mình rối rắm bắt vào nhau, Liêu Đình Nhận: Cái móng heo thối này thật sự quá phận.

Tur Mã Tiêu vuốt rái cá, nằm liệt trên ghế, giống như một lão nhân đi đến cuối sinh mệnh, đã chuẩn bị an tường mà chờ chết. hần vốn nôn nóng nay đã chậm rãi bình ổn xuống, lộ ra một loại mê mang và buông bỏ hiếm thấy — — tuy rằng động tác vuốt rái cá trong tay cũng không ngừng.

“Cứ như vậy chết đi, biểu tình của những người đó khẳng định rất thú vị, tộc Phụng Sơn triệt triệt để để diệt vong, bộ rễ của Canh Thần Tiên Phủ cũng phải chặt đứt, những thứ hấp thu huyết nhục mà trở nên phồn vinh đó, sẽ khô héo thực mau, tiên phủ đệ nhất sụp đổ suy tàn, chỉ trong vòng trăm năm.” Tur Mã Tiêu nói xong lời đó, thực vui sướng mà cười ha hả, giống người bệnh tâm thần điên điên khùng khùng.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một cỗ uy áp cường đại, mệnh mệnh cuồn cuộn rơi xuống khoảng không phía trên mảnh sân.

Tiếng cười của Tur Mã Tiêu đột nhiên im bật.

hần biểu tình âm trầm nhìn ra bên ngoài, tuy rằng có nhà ở ngăn cách, nhưng thần thức của hắn đã có thể nhìn đến xa hơn mười dặm, đám người mệnh mệnh cuồn cuộn ở bên ngoài là chương môn Sư Thiên Lũ mang theo một đám cung chủ, trưởng lão tới đây, trong vòng mấy hơi thở sẽ bao vây hắn lại.

“Tur Mã Tiêu, hôm nay không thể giữ ngươi lại!” Người chưa tới,

tiếng tới trước.

Chưởng môn Sư Thiên Lũ ngày xưa ôn lương cung kiệm, làm người tính tình tốt cùng với gương mặt tử tế, lúc này đã không duy trì được dáng vẻ, ai nấy đều thấy được ông ta cực kì tức giận.

Có thể không tức sao, Sư thị bọn họ cần trọng mấy ngàn năm, hao tổn tâm cơ làm Bách Phượng sơn, là vì hoàn toàn nắm Canh Thần Tiên Phủ ở trong tay, xoay người làm chủ nhân, không còn bị Tư Mã thị dùng thế lực bắt ép. Tại đây lúc ngựa giống sắp thành công lại thất bại trong gang tấc, công lao sự nghiệp ngàn năm hoàn toàn không còn, đổi thành bất kì kẻ nào cũng chịu không nổi.

Hơn nữa tình huống tệ nhất còn chưa phát sinh, kẻ điên Tư Mã Tiêu này lúc trước che mắt ông ta, ám độ trần thương, đánh thẳng vào chỗ yếu hại, huỷ hoại tâm huyết của tộc Sư thị bọn họ, hiện giờ còn chuẩn bị làm Canh Thành Tiên Phủ cùng chịu chết theo, nếu để hắn làm linh hỏa tắt hoàn toàn, đây mới là tệ nhất. Bọn họ đã đứng ở đỉnh cao Tu Tiên giới quá lâu, bị đánh rơi khỏi thần đàn so với tử vong còn khó có thể tiếp thu hơn.

Bọn họ cần thiết vào trước thời điểm đó, nắm mệnh Tư Mã Tiêu trong tay! Dù thương vong nhiều cũng đành phải chịu!

Tư Mã Tiêu cười lạnh ở trong phòng, “Muốn mệnh ta, si tâm vọng tưởng. Bằng mấy thứ này, còn không thể hạ được ta.” hắn đứng lên, hoàn toàn không có bộ dáng gần chết, động cũng không thể động vừa rồi kia, ngược lại giống như một Tử Thần chuẩn bị đi thu hoạch sinh mệnh.

Tổ tông đột nhiên bốc cháy lên ý chí chiến đấu cầu sinh, chuẩn bị trước khi chết lại mang đi một đợt.

Vừa rồi không phải ngài còn một mảnh an tường chuẩn bị chờ chết sao, bây giờ người khác tới muốn mệnh người, lập tức liền tiêm máu gà. Liêu Đình Nhận cảm giác có vẻ hoang đường, đây là trạng huống

kỳ ba gì, cảm tạ quân địch kích thích ham muốn cầu sinh của đại lão bên ta?

Nàng lại lần nữa trở thành vật trang sức, bị Tư Mã Tiêu mang theo đứng ở trên nóc nhà. Vì không phá hỏng hình tượng đại ma vương sư tổ vai ác trang bức này, Liêu Đình Nhạn, bề ngoài tự thân quá mức đáng yêu đành tạm nằm trong vật áo hắn. Cảm tạ thân hình rái cá nhỏ xinh, nếu không thật đúng là trốn không được.

Hai bên đều đỏ mắt, sửa soạn chèm giết chỉ trong hai ba câu nói.

Tư Mã Tiêu hoàn toàn không quan tâm, trên người hắn bốc cháy lên ngọn lửa, ngọn lửa này biến thành biển lửa, hoàn toàn chuẩn bị tính toán mọi người cùng chết. Nhưng Sư Thiên Lũ bọn họ lại tiếc mệnh, không chịu dễ dàng bồi hấn cùng chết, bọn họ còn chuẩn bị đánh ngất Tư Mã Tiêu, mà không phải hoàn toàn đánh chết, cho nên cứ việc bọn họ đông người, vẫn bó tay bó chân.

Liêu Đình Nhạn trước kia nhìn Tư Mã Tiêu động thủ, nàng biết Tư Mã Tiêu rất lợi hại, là đại lão siêu siêu siêu cấp, nhưng đến trận chiến đấu này, nàng mới hiểu được đến tột cùng hắn nghịch thiên tới trình độ nào.

Đối phương trừ Sư Thiên Lũ, còn có rất nhiều tiền bối tiềm tu, nhân số xấp xỉ khoảng ba trăm người, mỗi người này có tu vi Liêu Đình Nhạn nhìn không thấu, hiển nhiên tu vi những người này so với nàng ở Hóa Thần kỳ còn cao hơn ít nhất một đại cảnh giới, có lẽ còn không chỉ như thế.

Đây cơ hồ ra hết một nửa đại lão đỉnh tầng của Canh Thành Tiên Phủ đi? Phòng chừng trừ ở lại trông coi, toàn bộ người có thể tới đều đã tới, dù sao cũng là đại sự sinh tử tồn vong. Liêu Đình Nhạn lú lủi, cảm thấy hôm nay chắc mình phải bỏ mạng ở chỗ này. Nàng tính toán ngày nghỉ phép của mình, cảm thấy mình hắn là nên thỏa mãn.

Tur Mã Tiêu lại giết hai người, cười mười phần vai ác, Liêu Đình Nhạn không nhìn cũng biết những đại lão tiên phong đạo cốt có biểu tình khó coi đến đâu.

“không thể để hắc tử gần! hắc tử sẽ hấp thụ linh lực và tu vi của người khác!” Sư Thiên Lũ la lớn, lệnh cho chúng nhân phân tán ra.

Biển lửa dưới lòng bàn chân Tur Mã Tiêu trải ra càng thêm rộng lớn, vào lúc mọi người muốn lui về phía sau, lại cứng rần bức bọn họ trở về.

“Vô dụng.” Tur Mã Tiêu ở trong biển lửa giống như cũng trở thành ngọn lửa, cùng biển lửa hòa hợp thành một thể, thậm chí phía sau hắc tử còn xuất hiện hư ảnh ngọn lửa kỳ lạ, là bộ dáng ngọn lửa linh sơn trưởng lớn.

hắc tử không chút khách khí giết chết những người công kích hắc tử ở bốn phía, những người đó không hoàn toàn muốn giết chết hắc tử, ban đầu còn giữ tay, nhưng chậm rãi bọn họ liền phát hiện, giữ tay cái gì, nếu là không lấy ra bản lĩnh áp đáy hòm, vừa không cẩn thận là sẽ bị giết.

Tuy Sư Thiên Lũ mọi người nhìn qua là liên tiếp bại lui, không có bất kì biện pháp gì với Tur Mã Tiêu, nhưng Liêu Đình Nhạn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy trên cổ Tur Mã Tiêu nổi lên gân xanh, mười phần đáng sợ, mạch máu trên tay hắc tử cùng với làn da đã nứt nẻ, như đất khô cằn bị đốt, thê thảm lại đáng sợ. Liêu Đình Nhạn ở trong vạt áo hắc tử, còn cảm giác có máu tươi chậm rãi ướt sũng áo trong, cơ hồ sắp làm toàn bộ thân rái cá nhiễm huyết sắc.

Đến bây giờ, Liêu Đình Nhạn mới có một chút hiểu biết chân thật như vậy — — tổ tông này thật giống như là nó mạnh hết đà, thân thể sắp hỏng mất.

Tur Mã Tiêu phảng phất không ý thức được tình huống của mình có bao nhiêu không ổn, trong mắt hắc tử đều là huyết sắc đỏ bừng. Trong

ánh mắt mọi người sợ hãi hoặc phẫn hận, hắc cười to, vung đôi tay, máu dừng ở nơi nào, nơi đó chính là một mảnh biển lửa.

Bọn họ tranh đấu ở trên bầu trời, biển lửa trải ở trên trời, kiến trúc trên mặt đất cũng bị nhiệt độ nóng bỏng nung tan, còn thường thường có những người bị công kích rơi xuống như sao băng, rơi vào thành trì phía dưới. Trong thành mọi người âm ỉ gào thét chạy trốn, các tu sĩ cấp thấp ở dưới uy hiếp cường đại không có gì khác với phàm nhân bình thường, cũng kêu gào sợ hãi chạy trốn, muốn thoát khỏi tòa thành trì đã trở thành chiến trường này.

Toàn bộ tu sĩ trên chiến trường đều không để ý đến những người này, tuy rằng ở trong mắt rất nhiều bá tánh phàm nhân, các tu sĩ cao cao tại thượng đều là thần tiên chính trực thiện lương, sẽ bảo hộ bọn họ trong tay ác yêu và ma vật, nhưng đó chỉ là ảo giác tốt đẹp một bên tình nguyện, trên thực tế các tu sĩ cũng không để ý tính mạng của một ít người.

Điểm này, Liêu Đình Nhạn thật ra sớm đã có hiểu biết thực chuẩn xác. Cho nên đại khái nàng là người bình tĩnh nhất trên chiến trường, nàng còn có tâm tư sửa sang lại không gian sáng lập ra trong ý thức của mình, vừa chờ chiến tranh kết thúc.

Trận chiến này càng kéo dài hơn so với Liêu Đình Nhạn tưởng tượng, sắc trời tối lại sáng, sáng lại tối, như cũ vẫn chưa kết thúc, chỉ có lửa lớn hình như vĩnh viễn không tắt, và Tư Mã Tiêu nuốt người giống như ác quỷ.

Liêu Đình Nhạn cuộn tròn ở trong ngực hắn, ngủ một giấc nho nhỏ, tỉnh ngủ rồi phát hiện toàn thân mình đều dính máu hắn. Tủ lạnh mở cửa hiện giờ biến thành lò than, không lạnh, nóng vô cùng.

Có một khắc, nàng hoài nghi máu trên người người này có phải đã cháy hết hay không.

Nàng nhin không được vươn móng vuốt sờ sờ bụng Tư Mã Tiêu.

Ngay sau đó nàng cảm thấy mình bị một bàn tay ẩm ướt huyết tinh đè lại.

“Người đang sợ hãi?” Tư Mã Tiêu ách giọng nói: “Người có cái gì mà sợ, chân chính phải sợ hãi chính là những cầu đồ vật đối diện đó.”

Liêu Đình Nhạn không biết mỗi lần hấn trang bức nói lời tàn nhẫn đều phải học máu là cái thao tác gì, nàng cảm thấy hấn chống đỡ được đến hiện giờ đã thực không dễ dàng, hấn là sắp không được.

Nàng liền nhẹ nhàng sờ sờ bụng tổ tông, nói: “Nếu thật sự quá đau, thì thôi bỏ đi, dù sao cũng phải chết, không cần thiết vì bọn họ mà kéo dài thời gian mình chịu thống khổ.”

Chương 29: Sinh lộ

Đắm chìm trong máu và lửa, Tư Mã Tiêu kỳ thật đã không nghe thấy thanh âm nào bên ngoài, hắn chỉ có cảm giác cục lông xù xù trên người mình đang giật giật, cảm thấy hắn là nàng sợ hãi, mới duỗi tay vỗ một cái.

Nàng nói gì đó hắn không nghe được, ở chỗ nàng hắn chỉ cảm thấy có một cảm xúc không mạnh lắm, tựa hồ cũng không phải đặc biệt sợ hãi, mà là có chút bủn rủn, làm suy nghĩ của hắn đang bị sát ý hoàn toàn nhuộm đắm đến hỗn độn đã khôi phục một chút thanh minh.

hắn sờ sờ cục bông mềm mại, thân thể ấm áp, bỗng nhiên hắn nhớ tới cảm giác ôm nàng khi nghỉ ngơi mấy lần trước. Rất lâu trước đây hắn không thể ngủ, nhắm mắt lại cũng không có được một lát yên lặng, nhưng mà ôm nàng nằm ở đó, thế giới lại đột nhiên trở nên an tĩnh hơn, không còn ầm ĩ nữa, nàng thường xuyên làm ra một ít động tác nhỏ, cũng hoàn toàn không khiến người ta phiền toái chán ghét.

hắn cần ngâm hàn tuyến để ngăn chặn linh hỏa trong thân thể, cho nên thân thể hàng năm đều lạnh, nàng lại bất đồng. Cho dù bây giờ, bởi vì linh hỏa trong thân thể quá mức cường đại, đã làm máu cũng bốc cháy lên, trở nên bỏng cháy hơn so với người bình thường, hắn cũng vẫn cảm thấy lạnh, lạnh từ trong xương cốt. Nàng thì không thế, vẫn ấm áp, mềm như bông.

một khắc tại đây, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên không muốn để nàng cùng chết theo.

“Thôi.” hắn nói.

Liêu Đình Nhạn nghe thấy, thanh âm của Tư Mã Tiêu không lớn, nàng cũng không biết một câu “Thôi” này rốt cuộc là thôi cái gì, chỉ phát hiện bỗng nhiên hắn xé mở cánh tay vốn đã huyết nhục mờ mờ, tưới xuống một mảnh máu tươi. Máu hắn đã từ đỏ biến thành đỏ kim, nóng rực cũng càng ngày càng tăng cao, chảy ra ngoài chính là lửa lớn một mảng tiếp một mảng.

Lửa lớn bỗng nhiên lần thứ hai bốc lên, ngăn cách những tu sĩ Canh Thành Tiên Phủ đang thương vong thảm trọng.

“hắn sắp đi! Ngăn hắn lại!” Sư Thiên Lữ vẫn phản ứng nhanh nhất, cơ hồ là vào khoảnh khắc Tư Mã Tiêu có động tác, ông ta liền hô ra.

Đáng tiếc, bọn họ cũng không ai có thể ngăn Tư Mã Tiêu lại.

Liêu Đình Nhạn cảm giác Tư Mã Tiêu đáp xuống đất, giống một đám lửa rừng rực từ trên trời rơi xuống. Hắn nện lên mặt đất, đập hỏng một tòa lầu cao ngói vàng tường đỏ. Trong lầu còn có người trốn tránh, bị dọa đến kêu thét liên tục, Tư Mã Tiêu gạt phắt tích đứng lên, không quản những người đang hoảng sợ đó, đề khí rời đi thẳng.

Tốc độ của hắn vẫn thực nhanh, giống như gió bay về phương xa. Mỗi khi có máu rơi trên mặt đất, đều sẽ thực nhanh bốc cháy lên, Liêu Đình Nhạn cảm thấy người hắn cũng sắp bị thiêu cháy.

Hắn thật sự rất lợi hại, lúc trước đã bị thương còn có thể kiên trì lâu như vậy, như không có cảm giác đau, Liêu Đình Nhạn cảm thấy nếu đổi là nàng thì tuyệt đối không làm được. Nhưng nàng không biết đến tột cùng hắn có tính toán gì, lúc trước rõ ràng chuẩn bị cùng những người đó đồng quy vu tận, hiện giờ xem ra lại thay đổi chủ ý rồi?

Ý tưởng của tổ tông, thật sự rất khó nắm lấy.

Tư Mã Tiêu ngừng lại, dựa vào một thân cây, ngửa đầu thờ dốc, túm cái đuôi rái cá, xách nàng ra, đặt sang một bên. Phía sau bọn họ, trong rừng cây sột sột soạt soạt, có thứ gì tới.

Liêu Đình Nhạn quay đầu lại, thấy đại xà màu đen quen thuộc, nó chui ra khỏi cánh rừng, bò đến chỗ bọn họ.

Tư Mã Tiêu cũng không thèm nhìn, như biết là đại xà tới, nói với Liêu Đình Nhạn: “Người đi cùng đồ ngu xuẩn này đi.”

Dựa theo ước định đã thành quy củ, Liêu Đình Nhạn lúc này hẳn là hỏi một câu: “Vậy người thì làm sao bây giờ?” Nhưng nàng không hỏi, bởi vì vấn đề này có đáp án thực rõ ràng, nhiều phim truyền hình như vậy, cốt truyện bày ở đó, có thể tìm ra một trăm tám mươi cái cùng loại. Hắn chuẩn bị ở lại nơi này hấp dẫn hỏa lực, để nàng và đại xà chạy trốn, rốt cuộc nhìn hắn thật sự không sống được bao lâu, hơn nữa biển lửa ở bên kia không có khả năng vĩnh viễn ngăn trở những người đó.

“Ta ngăn cản bọn họ, người đi mau” cốt truyện như vậy, cũng nên xuất hiện với vai nam nữ chính. Liêu Đình Nhạn tâm tình thực phức tạp, nhất thời không động đậy.

Đại xà ngu ngốc không biết làm thế nào bò tới đây, nhưng hôm nay chỉ số thông minh của nó cũng không online, nhìn thấy bọn họ rất là hưng phấn, vòng một vòng quanh bọn họ, nó còn đụng đụng cả người rái cá dính máu, ngẩng đầu lên, vươn lưỡi rắn liếm liếm tay Tư Mã Tiêu. Sau đó nó bị máu nóng hun bỏng miệng kêu lên xè xè.

Tư Mã Tiêu đá nó một cái, lại thực chán đời mà mắng ra tiếng: “Cút đi.”

Hắn ngồi ở dưới tàng cây bình thường, dáng vẻ tự bề, thân cây bị hắn dựa lên để lại dấu vết bị đốt cháy. Đại xà và Liêu Đình Nhạn đều có chút tu vi, hơn nữa từng uống máu hắn, không sợ hãi nhiệt

độ trên người hần, lúc này Đại Hắc Xà còn cuộn ở bên cạnh, do do dự dự. Liêu Đình Nhạn cũng không động đây.

Tư Mã Tiêu lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Ta đã không chuẩn bị giết ngươi, đến trốn cũng không trốn sao.”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy thân thể nóng lên, cả người nặng nề, liền biến trở về hình người, ngồi ở trên đầu đại xà. Nàng sửng sốt, nhìn ngực to, chân dài cùng với váy dài của mình, kinh ngạc nói: “không phải nói ba tháng sao?”

Tư Mã Tiêu: “Lừa gạt ngươi, chỉ có thể duy trì mấy ngày mà thôi, nếu ngươi rất muốn biến trở về thì sẽ biến trở về.” Ai biết nàng hình như còn rất vừa lòng với bộ dáng rái cá, hiệu quả duy trì thêm nửa ngày.

Liêu Đình Nhạn nhớ đến đây không phải lần đầu tiên tổ tông lừa nàng chơi, tức khắc ác gan lên, có loại xúc động mang theo sủng vật của hần chạy đi, để một mình hần lại nơi này chờ chết.

Bất quá, chung quy nàng vẫn thờ dài.

Nàng cách không dọn Tư Mã Tiêu lên người Đại Hắc Xà, chính mình bay đến bên thân rắn, sờ soạng đầu nó một phen, “Huynh đệ, dùng tốc độ nhanh nhất, trườn về phía trước, chúng ta nên chạy trốn.”

Đại Hắc Xà tuy rằng chỉ số thông minh không cao, huyết thống bình thường, nhưng tốt xấu cũng được Tư Mã Tiêu nuôi mấy trăm năm, toàn bộ đã biến dị, so với yêu tu bình thường còn da dày thịt béo, tốc độ cũng thực nhanh, sắp thành một tia chớp. Liêu Đình Nhạn đánh lên tinh thần bay theo bên nó, cảm thấy trong khoảng thời gian nghỉ phép này, mình nghỉ ngơi dưỡng sức từ tế chính là vì cuộc chạy đua và tình cảm mãnh liệt hôm nay.

Tư Mã Tiêu hơi có chút kinh ngạc, hần không nghĩ đến Liêu Đình Nhạn sẽ làm như vậy.

“Người mang theo ta cùng trốn?” Tư Mã Tiêu ngữ khí quái dị.

Liêu Đình Nhạn: “Đúng vậy.”

Tư Mã Tiêu: “Người rất muốn chết?”

Liêu Đình Nhạn: “Kỳ thật không quá muốn.”

Tư Mã Tiêu: “Người mang theo ta còn không phải là tìm chết sao, người hẳn là không ngu như vậy đi?”

Liêu Đình Nhạn thở dài trong lòng, “Đây không phải ngu, người đã cứu ta, ta cũng phải báo đáp.”

“Lão nhân gia ngài có thể có khát vọng cầu sinh hay không, nói cho chúng ta biết hiện giờ chạy trốn tới nơi nào mới tương đối an toàn?”

“Nơi nào cũng không an toàn.” Tư Mã Tiêu nằm trên lưng rắn, ngữ điệu tùy ý, “Nếu các người không đi, chờ lát nữa bọn họ đuổi tới, giết các người, ta lại giết bọn họ, báo thù cho các người là được.”

A a, logic của ngài còn rất tròn trịa đấy. Liêu Đình Nhạn phát hiện, nói chuyện với bệnh nhân tâm thần này là vô dụng.

Nếu chỉ có mình nàng hấp hối thì không giãy giụa, nhưng thêm Tư Mã Tiêu, nàng đành phải nỗ lực hơn một chút. Bọn họ chạy như bay trong núi non trùng điệp, hắc xà chỉ có thể du tẩu trên mặt đất, Liêu Đình Nhạn tự bay để không cho nó thêm gánh nặng. Tư Mã Tiêu một hồi lâu không nói chuyện, Liêu Đình Nhạn phát hiện hắn nhắm mắt lại, ngực cũng không phập phồng.

sẽ không chết chứ?

Nàng do dự có phải nên dừng lại xem xét tình huống Tư Mã Tiêu trước hay không, mắt bỗng nhiên sáng ngời, các nàng lao ra khỏi rừng rậm, trước mặt xuất hiện một cái hồ nước. Bên hồ có tòa nhà

gỗ nhỏ, trên thuyền nhỏ bên nhà gỗ còn có người câu cá đeo đầu lạp đang ngồi, cảnh tượng thanh thản lại thả lỏng. Ánh sáng và màu nước đều mang theo mờ ảo và mộng lung, làm người ta không tự chủ được tâm bình khí hòa.

Liêu Đình Nhạn: A, đây là xâm nhập địa bàn người khác.

Người câu cá không quay đầu, thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng làm Liêu Đình Nhạn nghe được rành mạch: “đã có duyên tới, thì không cần vội vã đi ra ngoài.”

Liêu Đình Nhạn bị người ta tóm ở phía sau. Vừa rồi nằm ở trên người đại xà nửa chết nửa sống, Tư Mã Tiêu đứng lên đi về phía trước, dùng ánh mắt cảnh giác chán ghét nhìn bóng dáng màu sắc nhạt nhẽo đó.

Liêu Đình Nhạn:..... tổ tông này là nhìn thấy uy hiếp thì dục vọng cầu sinh bạo tăng, thể chất nháy mắt hồi huyết sao? không phải đã sắp chết sao, giờ lại có thể đứng lên.

Nàng hoài nghi có phải Tư Mã Tiêu lại đang gạt người hay không, kỳ thật căn bản hẳn sẽ không chết.

“Hài tử, xem ra ngươi còn nhớ rõ ta.” người thả câu xoay người, trên mặt mang theo tươi cười hòa ái của lão gia gia khiến người khác như tắm mình trong gió xuân.

Nhưng biểu hiện của Tư Mã Tiêu lại không hữu hảo như vậy, hẳn trầm khuôn mặt, “Quả nhiên là ngươi.”

Liêu Đình Nhạn: Ai?

Đầu lạp tháo xuống, lộ ra một người đầu trọc. Liêu Đình Nhạn nhìn nhìn tăng bào màu xám trên người hắn, lại nhìn thấy hắn mang chuỗi Phật châu, hóa ra là tăng nhân.

Nàng nhớ lúc trước từng nghe bát quái, Tư Mã Tiêu lúc còn rất nhỏ làm ra chuyện, chương môn tiên nhiệm mời cao tăng đặc đạo từ Thượng Vân tự tới giáo dục hắn, còn đặt cho hắn đạo hào ‘Tư Tàng’. Chẳng lẽ chính là vị trước mặt này?

Trong thế giới tu tiên, tuổi tác của chư vị thật là còn khó đoán hơn tâm tình của Tư Mã Tiêu. Nhìn vị cao tăng này, lớn lên tuổi trẻ thủy linh như vậy, đầu lap vừa lấy ra, đã cảm giác được phát quang chiếu khắp.

Cao tăng liếc mắt nhìn Liêu Đình Nhạn một cái, lộ ra tươi cười hiền lành với nàng, phảng phất nghe thấy trong lòng nàng suy nghĩ cái gì.

không phải, các ngươi những người này đều có bàn tay vàng thuật đọc tâm sao?

Tư Mã Tiêu nhìn thẳng hòa thượng này, sát ý trên người dày đặc lên, “Người tới giết ta, hay là cứu ta?”

Cao tăng nói: “Giết người hoặc cứu người, đều có khả năng. Trước đó, ta cần cời bỏ một vấn đề.”

“A?” dưới chân Tư Mã Tiêu xuất hiện ngọn lửa.

Cao tăng hơi lay động đầu, cũng không sợ hắn làm ra chuyện: “Bất quá, vấn đề này, không phải để ngươi trả lời.”

Đôi mắt hắn từ màu đen biến thành màu hổ phách. Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy bị cặp mắt kia nhìn liên mơ mơ màng màng, cái gì cũng không nhớ rõ, chờ nàng đột nhiên tỉnh táo lại, thấy Tư Mã Tiêu ngã trên mặt đất, hắc xì cuốn ở một bên ngủ rồi. Nháy mắt làm ngã hai người.

Liêu Đình Nhạn: Cao tăng quá trâu! Cao tăng lợi hại!

“Xem ra là thật sự bị thương rất nặng, loại trình độ này còn có thể áp

chế hấn.” Cao tăng cảm khái một câu, lại cười với Liêu Đình Nhạn, tiến lên kéo Tư Mã Tiêu, “Mời người cùng ta tới đây, còn có việc yêu cầu người hỗ trợ.”

Liêu Đình Nhạn đi theo hấn cùng vào ngôi nhà gỗ nhỏ kia, nhìn cao tăng đặt Tư Mã Tiêu lên cái giường gỗ duy nhất. Giường đó hấn là không có ai ngủ, chỉ trải một tầng rơm rạ keo kiệt.

“Mời ngồi, uống nước đi.”

Liêu Đình Nhạn ngồi xuống uống nước.

Cao tăng ngồi bên cạnh, hòa ái giống như một lão gia gia, ôn hòa hỏi: “Người hấn là ma tu Ma Vực.”

Liêu Đình Nhạn che miệng lại không để ngụm nước mình vừa uống xong phun ra.

“???”

“Ta? Ta là ma tu???”

Đại đại cao tăng: “..... Nhìn người sao lại thực kinh ngạc?”

Chương 30: Linh phủ

Bây giờ tốt rồi, nàng vốn dĩ đã cảm thấy Tư Mã Tiêu là BOSS vai ác, trên người nàng cũng chồng thêm một cái giả thiết ma tu, bọn họ càng thêm chắc chắn là phe ác, quả thực chính là ác nhân toàn viên rồi.

Liêu Đình Nhạn định giảng đạo lý: “Ta cảm thấy..... tuy rằng ta là ma tu, nhưng hắn là cũng chưa từng làm chuyện xấu.”

Cao tăng: “không cần khẩn trương, ta biết, hai mắt ta có thể thấy được thiện ác, cho nên biết được người cũng không phải hạng tà ma.”

Liêu Đình Nhạn thở dài ra một hơi, bị hù chết, còn tưởng rằng cao tăng này tới hàng yêu trừ ma.

Cao tăng nói: “Nhiều năm trước, ta từng gặp Tư Mã Tiêu một lần ở Tam Thánh sơn, khi đó hắn còn nhỏ, đã hiển lộ ra tâm trí và ngộ tính vượt xa thường nhân. Lúc ấy ta lấy ‘Từ Tàng’ làm đạo hào cho hắn, là hy vọng hắn có từ tâm với sinh linh, có thể tàng sát tâm.”

“Ta từng tính tương lai của hắn, trong tương lai ta chứng kiến, hắn sẽ trở thành một người tội ác đáng sợ, lây dính vô số huyết tinh, lấy lực lượng của bản thân hắn cơ hồ điên đảo toàn bộ Tu Chân giới, diệt Canh Thần Tiên Phủ, còn tàn sát vô số phạm nhân vô tội, biến ốc thổ thành tiêu nguyên, làm tiên cảnh trở thành địa ngục, khiến cho trăm họ lầm than, phạm phải sát nghiệp ngập trời.”

Liêu Đình Nhạn: Xác nhận, cao tăng chính là tới hàng yêu trừ ma.

Cao tăng chuyển giọng, nói: “Nhưng mà, vạn sự vạn vật đều không phải là tuyệt đối, cho dù tử lộ cũng có một đường sinh cơ. Ở trong tương lai tràn đầy huyết tinh giết chóc của hắc, ta từng nhìn thấy một đường sinh cơ. Ta tiên đoán hắc sẽ chờ được một chuyển cơ, một thứ có thể thay đổi con người hắc.”

Liêu Đình Nhạn nghe đến đó, trong lòng có một cái dự cảm.

“Cho nên ta để lại cho hắc một viên Phật châu, trấn áp lệ khí, giúp hắc thanh tâm, đồng thời, nếu hắc bốc sát ý sẽ cảm thấy thống khổ khó chịu.” Cao tăng bình tĩnh chỉ chỉ một châu gắn trên tơ hồng buộc ở mắt cá chân trái của Tư Mã Tiêu.

Hạt châu này, từ lúc ở Tam Thánh sơn nhìn thấy Tư Mã Tiêu lần đầu tiên, Liêu Đình Nhạn đã chú ý tới.

“Một châu này, người khác chỉ cảm thấy đó là phong ấn trời buộc Tư Mã Tiêu, từ ngày ấy bắt đầu đeo lên thì không ai có thể cởi bỏ, nhưng kỳ thật đồng thời nó cũng còn là linh dược.” Đôi mắt cao tăng trong sáng nhìn chăm chú Liêu Đình Nhạn, phảng phất có thể nhìn thấu linh hồn nàng, “Nếu ngươi có thể cởi xuống ‘ phong ấn ’ này, linh dược có thể cứu hắc một lần, nếu ngươi không thể cởi xuống, vậy nói lên Tư Mã Tiêu cũng không thể chờ được một đường sinh cơ đó, hôm nay, chính là điểm cuối cùng của sinh mệnh hắc.”

Dự cảm trở thành sự thật.

Cái luận điệu người có duyên này, thật đúng là xứng với nhân sĩ xuyên qua a, dù nàng cá mẫn như vậy, vẫn rơi vào đầu nàng.

Tức nước vỡ bờ, Liêu Đình Nhạn: “..... Ta đây thử xem?”

Cao tăng gật đầu, để nàng đi thử, trả lại cho nàng một ánh mắt cổ vũ.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Nàng quan sát tơ hồng buộc mộc châu kia, đến cái đầu sợi dây cũng không có, hai tay dùng sức, kết quả trực tiếp kéo đứt.

Dễ dàng như vậy sao? Vị cao tăng này có phải đang đùa nàng chơi hay không?

“Nhất định phải cởi bỏ sao, kéo đứt được chưa?” Nàng cho cao tăng nhìn hai đoạn tơ hồng bị cắt đứt.

Cao tăng bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc, đứng dậy thi lễ với nàng, trịnh trọng nói: “Quả nhiên như thế, nếu ngươi là một đường sinh cơ của Tư Mã Tiêu, vậy cũng là sinh cơ của thương sinh, ngày sau mong rằng ngươi khuyên nhủ Tư Mã Tiêu nhiều hơn, dẫn hướng thiện.”

Liêu Đình Nhạn: “Nhiệm vụ này, ta cảm thấy khả năng là ta không làm được.”

Cao tăng cười khen nàng một lúc, giống như lão bản lòng dạ hiểm độc cố tình ẩn nhiệm vụ gian khổ lên đầu nhân viên, còn dùng sức tăng bốc.

Nàng quay đầu đi nhìn ‘nhiệm vụ gian khổ’ trên giường kia, suy xét hay là thôi không cứu hấn nữa.

“Cao tăng.....” Nàng quay đầu lại muốn hỏi một chút kế tiếp nên làm sao, lại phát hiện cao tăng đã biến mất.

Này này này?

Nàng nhìn nhìn ra cửa, cũng không thấy người, chỉ nghe thấy một thanh âm mờ ảo dần dần đi xa: “Lần duyên phận này đã kết xong, sau này còn thỉnh trân trọng.”

Phất tay áo bỏ đi, thật đúng là dứt khoát. Nhưng sao nàng lại cảm

thấy như là vì sợ chọc tới phiền toái đây?

Liêu Đình Nhạn trở lại phòng, nghĩ nghĩ, trực tiếp nhét một châu trên tay vào miệng Tư Mã Tiêu. Tuy rằng gỡ xuống từ trên chân hắc, nhưng mà mặc kệ hắc, dù sao cũng không phải nàng ăn.

Vừa đút vào linh dược trong truyền thuyết, Liêu Đình Nhạn cuối cùng cảm thấy thả lỏng, còn may lão bản gặp đại nạn không chết, có linh dược cứu mạng. Đến nỗi chuyện về sau vậy để về sau lại nói, cái gọi là xã súc đều am hiểu sâu đạo lý thuyền đến đầu cầu lại nói, sự tình bức đến trước mắt mới làm, không có gì xấu.

Nàng lấy cái đệm ra cho mình, lót xuống ngồi, chuẩn bị nghỉ ngơi trong chốc lát, thuận tiện bồi giường bệnh của người bị trọng thương.

Tư Mã Tiêu ăn xong linh dược, máu trên người liền không chảy nữa, Liêu Đình Nhạn còn phát hiện gân xanh nổi trên cổ hắc chậm rãi lặn xuống, miệng vết thương cũng chậm rãi khép lại. hắc từng nói miệng vết thương của hắc rất khó khép lại, có thể thấy được linh dược này thật là linh.

Liêu Đình Nhạn thử xem xét tình huống trong thân thể hắc, chính là tưởng tượng mình có mắt thấu thị, hoặc là coi mình như máy CT. Ban đầu không bắt được trọng điểm, sau đó nghiên cứu một lát là có thể thấy được. Nàng ‘ xem ’ được ngũ tạng lục phủ và các loại mạch máu kinh mạch trong thân thể Tư Mã Tiêu, tất cả đều có tổn thương nghiêm trọng nhưng đang mấp máy sinh trường dưới tác dụng của linh dược.

Liêu Đình Nhạn lú lú, đã nghiêm trọng như vậy, hắc sao có thể chịu đựng đến bây giờ? Nếu không phải đổ máu quá nghiêm trọng, nàng còn cảm thấy kỳ thật hắc căn bản không có việc gì, ai biết thân thể đã tan vỡ đến mức độ này.

Thậm chí còn có linh mạch không thuộc về phạm vi thân thể huyết nhục, mà là sau khi lột xác phàm mới mọc ra, cũng đã nát hơn phân nửa. Thân thể hắc cơ hồ chính là được những ngọn lửa đó tạm thời chống đỡ, xác thật đã sụp nát đến mức tận cùng, chỉ kém một đường là hoàn toàn hỏng mất.

Lúc này, Liêu Đình Nhạn mới cảm thấy nghĩ mà sợ. Nhịn không được dùng ánh mắt kính sợ nhìn chằm chằm Tư Mã Tiêu, tuy rằng là tiểu bạch kiểm, nhưng cũng là hán tử thật, có thể chịu đựng được.

không biết cao tăng dùng biện pháp gì, Tư Mã Tiêu vẫn không nhúc nhích, một chút ý thức cũng không có. Liêu Đình Nhạn trông giữ hắc một buổi trưa, nhìn vết thương trong và bên ngoài thân thể hắc khép lại.

Ban đầu nàng còn hơi lo lắng đến truy binh, sau đó phát hiện nơi này không quá thích hợp, vẫn luôn duy trì hoàn cảnh ở hừng đông, không có trời tối, nàng mới hiểu được, đây có thể là trong một không gian khác, hắc là tạm thời an toàn.

Đại Hắc Xà đã tỉnh, bò tới nhìn nhìn bọn họ, Tư Mã Tiêu còn chưa tỉnh. Liêu Đình Nhạn nhìn hắc đầy người máu đen, thật sự chịu không nổi, lại bắt đầu lăn lộn kỹ năng mới của mình, dùng màng nước tẩy đi vết bẩn trên người cho hắc. Dùng nước bọc tóc Tư Mã Tiêu, làm nó tự động rửa sạch, Liêu Đình Nhạn còn gác chân đứng một bên nhất tâm nhị dụng nghĩ nếu cái kỹ năng này có thể mang về thế giới của mình, gọi đầu tự động chẳng phải là quá sung sướng.

Rửa sạch toàn thân Tư Mã Tiêu một lần, bởi vì chỗ này nàng không có quần áo nam nhân, cho nên lấy cái váy che cho hắc. Còn làm hắc trôi nổi lên, đổ rơm rạ trên giường gỗ, lót cái trải giường.

Hôm nay làm nhiều việc như vậy, mệt mỏi, không sai biệt lắm cũng

nên tắm rửa đi ngủ, khả năng buổi sáng ngày mai tỉnh lại, tổ tông đã sinh long hoạt hổ, tiếp tục trang bức của hấn, còn nàng cũng có thể tiếp tục làm cá mẫn của nàng, hoàn mỹ.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện. trên người Tư Mã Tiêu trào ra những đốm lửa, những đốm lửa này hội tụ thành một ngọn lửa, nổi ở phía trên thân thể Tư Mã Tiêu.

Ngọn lửa há mồm nói chuyện, vẫn là giọng trẻ con đó, nó kêu về phía Liêu Đình Nhạn: “Người còn thất thần làm gì, gia hỏa này sắp chết rồi!”

Liêu Đình Nhạn: Cái thứ gì???

Ngọn lửa lớn tiếng bá bá: “Gia hỏa này tư duy bên trong đã hỏng bét, lúc trước hấn muốn cùng người đồng quy vu tận, thiếu chút nữa cũng thiêu mất thần hồn, bây giờ tuy rằng thân thể đang khôi phục, nhưng ý thức đã sắp tan vỡ!”

Liêu Đình Nhạn cảm giác mình giống một bác sĩ vô tội, căn bản không phải chuyên môn chữa đầu, lại bị người ta cưỡng chế kéo đi chữa đầu, cả người đều dần dần.

Nàng ăn ngay nói thật: “Ta là gà mờ, nghe không hiểu có ý tứ gì. Ý thức tan sẽ thế nào?”

Ngọn lửa: “sẽ chết! vấn đề đơn giản như vậy còn phải hỏi!”

Cho nên chính là linh dược của cao tăng vừa rồi chỉ cứu được thân thể, không cứu được thần hồn. Liêu Đình Nhạn tự bế, ngồi ở trên ghế ấn trán.

Ngọn lửa rống nàng: “Mau nghĩ cách a!”

Liêu Đình Nhạn đau đầu: “Ta có biện pháp nào, ta cũng không học y!” Hơn nữa ngọn lửa này tuy rằng trước kia luôn kêu gào muốn giết Tư

Mã Tiêu, đại cầu bức này hiện giờ lại còn nóng nảy.

Ngọn lửa lớn tiếng: “Người đi vào tư duy của hắc, liệu một lần nhặt thần hồn hắc thì không phải được rồi!”

Nghe vào là việc thực đơn giản. Nhưng Liêu Đình Nhạn không quá tin tưởng đứa bé đầu gấu này.

Ánh mắt nàng hoài nghi chọc giận ngọn lửa, nó ác thanh ác khí nói: “Người cho rằng ta muốn cứu hắc sao! Ta còn chưa nghĩ được biện pháp tách ra khỏi hắc, nếu bây giờ hắc chết, ta không phải cũng chết cùng sao! Cho nên người nhanh cứu hắc!”

Liêu Đình Nhạn tuy thay đổi giữa chừng, nhưng tình huống cơ bản nàng còn biết một chút. Tư duy là nơi bí ẩn nhất của một người, thần thức, tinh thần cùng với thần hồn đều ở trong đó, người khác là không vào được. Nếu tu vi cao thì có thể trực tiếp xâm nhập thần hồn yếu kém của người tu vi thấp, nếu khi xâm nhập mang theo ác ý, nhẹ thì làm thần hồn bị thương biến thành si ngốc, nặng thì trực tiếp làm thần hồn tiêu tán.

Đối với người có cấp bậc tu vi vượt xa mình, đối phương bình thường cũng không mở rộng tư duy, còn không thể nào vào được, Liêu Đình Nhạn tự giác mình không có bản sự xâm nhập tư duy của tổ tông.

“Người thử đi a, hắc không phải thực thích người sao! nói không chừng người có thể đi vào!” Ngọn lửa còn đang kêu gào.

Liêu Đình Nhạn: “Người nhìn ra hắc thích ta chỗ nào?” Nàng buồn bực, tổ tông này có thể thích người khác sao? Đôi mắt ngọn lửa này bị mù rồi..... à, nó không có mắt.

Ngọn lửa vắn vẹo, “Ta chính là biết!”

“Người không cần lãng phí thời gian nữa, nhanh lên a!” Ngọn lửa hét lên, trong giọng nói đầy trẻ con là nôm nóng và sợ hãi. Ngọn lửa nhìn càng ngày càng nhỏ, tựa như sắp tắt.

“thật là khốn kiếp.” Liêu Đình Nhạn mắng câu thô tục, nhận mệnh kéo ghế dựa ngòai vào trước giường, dùng cái trán đặt lên trán Tư Mã Tiêu, thử tiến vào tư duy của hắn.

Nàng thấp thỏm, thật cẩn thận, sợ tư duy của mình còn chưa đến cửa đã bị người ta trực tiếp xử lý, giống như ăn trộm chậm rì rì để thần hồn thò lại gần.

Tư duy giống như là cánh cổng lớn của ý thức, người khác nhau có hình dáng khác nhau, nếu người nào tâm phòng bị nặng, rất có tính công kích thì tư duy cũng cực kỳ nguy hiểm, như Tư Mã Tiêu. Hàng rào đó thật dày, mang theo hơi thở nguy hiểm, Liêu Đình Nhạn nhắm mắt lại, mồ hôi trên trán lăn xuống, rơi trên má Tư Mã Tiêu.

Ở trong không gian tư duy, Liêu Đình Nhạn đem một sợi râu ý thức nho nhỏ thử chạm chạm hàng rào tư duy của Tư Mã Tiêu. Nàng vừa chạm vào liền nhanh chóng lùi về, nửa ngày không có phản ứng gì.

Chẳng lẽ thần hồn bị thương quá nặng, không có tính công kích?

Lá gan của nàng lớn hơn, thò lại gần bám lên hàng rào tư duy, muốn tìm xem có khe hở hay không ..... Sau đó nàng liền rơi vào toàn bộ.

Đơn giản đến mức làm nàng hoài nghi lúc trước từng nghe nói “Tự tiện đi vào tư duy người khác là cực kỳ nguy hiểm”, có phải giả hay không.

Liêu Đình Nhạn từ lúc nhảy lớp trở thành Hóa Thần kỳ, nàng cũng có thể nhìn thấy tư duy của mình, tư duy nàng bình tĩnh lại nhàn nhã, có gió mát có mùi hoa, như là cảm giác nghỉ ngơi ở bãi biển, thư hoãn đến làm người ta muốn ngủ, cho nên mỗi lần nàng ngủ đều đem ý thức tiến sâu vào tư duy, để chất lượng giấc ngủ nâng

cao một bước.

Nhưng tư duy của Tư Mã Tiêu, là một mảnh đêm tối ám trầm, ánh sáng duy nhất chính là ngọn lửa thiêu đốt đất bằng, mặt đất vết thương chồng chất cùng với ngọn lửa tàn sát bừa bãi, huyết tinh khí bức người, làm người ta cảm thấy áp lực vô biên và hít thở không thông. Ở trong tư duy hắc, một đám lớn ý thức là đại biểu cho thần hồn, tầng tầng phân liệt bong ra từng mảng, như là một đóa hoa đang rụng.

Liêu Đình Nhận thấy, phiêu đãng trôi qua bên đó.

Chương 31: Phục rồi phục rồi

Hình dạng tư duy thần hồn cũng không phải cố định, như Liêu Đình Nhạn lúc này giống một đám mây trắng mềm mại, cho nên nàng chỉ có thể trôi.

Thần hồn Tư Mã Tiêu đang điêu tàn, Liêu Đình Nhạn nhìn đóa hoa thần hồn của hắn đã sắp rụng, định đi vớt những ‘ cánh hoa ’ đó. Nàng kéo thần hồn của mình ra một chút, hứng mảnh thần hồn đang rơi xuống. Mảnh thần hồn đó rơi lên mây trắng làm đầu óc Liêu Đình Nhạn phát ngốc, cảm giác như bị điện giật, tê tê giống như có chỗ nào cọ vào, phi thường kỳ quái.

Còn có một loại cảm xúc mặt trái buồn chán theo ‘ cánh hoa ’ truyền tới, Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình phải xem một bộ phim khó hiểu, thật khó chịu.

Nàng tiếp tục đi vớt, mỗi khi vớt được một mảnh, loại cảm giác tê dại cổ quái này càng rõ ràng hơn một chút. Tuy rằng thần hồn ở trong tư duy người khác, nhưng vẫn tồn tại cảm giác đối với thân thể, nàng liền phát hiện thân thể của mình không có sức lực, chân mềm, còn có chút đau đầu.

Phòng chừng là di chứng, vào địa bàn người khác cũng không phải dễ như vậy.

Nhưng mà tới cũng đã tới.

Nàng cẩn trọng vớt hơn một nửa, còn một bộ phận không phải nàng không muốn vớt, mà là những cánh hoa đó tựa như đã khô héo

tiêu tán, cho nên nàng chỉ có thể mang theo chỗ còn lại bay lên trên, bay tới trung tâm tư duy là một viên cầu sáng ảm đạm. Viên cầu sáng này chính là nội hạch của thần hồn, nếu nội hạch này cũng tiêu tán, người thật sự sẽ hồn phi phách tán.

Liêu Đình Nhạn không biết nên làm cách nào dính những mảnh nhỏ thần hồn lại cho hẳn, đành thử coi mình là một khối băng dính, bọc những mảnh nhỏ thần hồn đó dán vào nội hạch, nghĩ có thể chờ xem chính nó bám vào trở lại hay không.

Khoảnh khắc nàng dán lên đó, có một trận đau nhức trong đầu.

Sau đó là một trận run rẩy đáng sợ.

Cụ thể mà nói chính là vừa sướng vừa đau. Đau là bởi vì thần hồn Tư Mã Tiêu quá mức sắc bén, dù không có ác ý, nhưng hẳn vô ý thức tán nát ra lệ khí, sát gần vào cũng đồng loạt có phản ứng lên thần hồn của Liêu Đình Nhạn, hơn nữa là loại đau rất khó nói rõ ràng, không phải đau như bị chọc một dao, càng như là lúc tắm kỳ cọ quá dùng sức, toàn thân đều có cảm giác đau rát.

Còn sướng..... Cái này càng không thể nói.

Tóm lại ở dưới tình huống này, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên phản ứng lại, đây là chuyện thế nào.

Làm một phàm nhân bình thường, nàng ở thế giới này vẫn luôn không khắc sâu nhận thức, cho nên lúc trước muốn vào tư duy người khác, nhìn thấy thần hồn, nàng cũng không nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại thân thể có phản ứng rõ ràng nói cho nàng, hành vi này của nàng, về đạo lý kỳ thật có thể gọi là “thần hồn giao hòa”, càng đơn giản giải thích chính là “tri kỷ”, thông tục hơn, có thể nói là hành vi tu sĩ ..... song tu.

..... Nhân sĩ tu tiên chơi cao cấp như vậy sao! Thế nhưng thật sự có cái thứ này sao!

Liêu Đình Nhạn tâm tình kích động, kích động này vì nàng cường căng thần trí mắng một câu “XXX”, liền tiêu biến trong khoái cảm phi thường không hài hòa, cái gì cũng không nhớ nổi.

Liêu Đình Nhạn trước kia là xã súc độc thân, đương nhiên cũng xem qua không ít truyện người lớn, video ngắn gì đó, chỉ chưa từng gặp được người muốn cùng làm thao tác thực chiến, tuy trong các tác phẩm miêu tả có vẻ rất sung sướng, nhưng theo bạn bè và đồng nghiệp chửi bới, loại chuyện này kỳ thật cũng không sướng như trong tưởng tượng, dùng câu của một chị gái nói chính là — — “Còn không sướng bằng tự mình dùng ngón tay.”

Nhưng hiện tại, nàng xem như hiểu rõ cái gì gọi là thần hồn điên đảo. Đó là trong thời gian rất lâu nàng cũng không nhớ rõ mình là ai, ở nơi nào, muốn làm cái gì, chỉ cảm thấy mình cùng một người khác dây dưa bên nhau, thân mật không thể phân tách, chia sẻ cảm xúc của đối phương, còn cảm thụ một ít mảnh nhỏ tâm tình và ký ức, như là đồng hồ cát rơi cát xuống.

Nàng giống như bị cái gì bao vây lại, ở trong một không gian cùng một thân thể khác, mỗi một tắc da thịt đều lây dính hơi thở đối phương .....

Thần hồn giao hòa, bên tu vi thấp sẽ càng dễ dàng không chịu nổi, đến điểm tới hạn, thần hồn sẽ trở lại thân thể của mình.

Liêu Đình Nhạn nằm liệt trên ghế, dư vị cả người run rẩy tê dại chưa tiêu. Nàng mặt đỏ tai hồng — — không chỉ có mặt, toàn thân đều đỏ, mở mắt thở dốc không nổi. Chân mềm đứng dậy không nổi, tay cũng mềm, một ngón tay cũng không động đậy. Miễn cưỡng khôi phục trong chốc lát, hơi giật giật, lại cảm thấy một trận run rẩy.

Nàng vô lực nâng tay lên che mặt một phen, giống một trung niên trượt chân, đầy mặt tràn ngập mọi mệt và tự bế.

“XXX! Ta mẹ nó.....”

“Người mẹ nó!”

“A — —”

Cũng không biết phải nói cái thao tác ngốc bức này như thế nào, nàng tự mình đưa tới cửa, sau đó ngủ Tư Mã Tiêu? Đây hẳn xem như là ngủ đi?

Nếu hẳn tỉnh, có thể lập tức cho nàng một chương hồn phi phách tán hay không?

Liêu Đình Nhạn sợ tới mức không chút do dự đập Tư Mã Tiêu một cái xả giận. Dù sao hẳn không tỉnh, khẳng định không biết, xả giận trước lại nói.

Loại thời khắc nguy hiểm này, ngọn lửa thực không có nhãn lực kiến giải mà xuất hiện, ngữ khí của nó rất là hưng phấn: “Ta đã nói ngươi có thể mà, tình huống hiện tại của hẳn ổn định hơn rất nhiều, ngươi lại nỗ lực mấy lần là được!”

“Lại nỗ lực mấy lần?” Liêu Đình Nhạn dùng biểu tình táo bạo nhất đời này nhìn ngọn lửa đầu gấu. một lần nàng đã cảm thấy mình chết đi sống lại, lại còn đến mấy lần?

Ngọn lửa không hề phát hiện, còn đang nói: “A, hẳn còn chưa khôi phục, vẫn chưa tỉnh lại, đương nhiên ngươi lại phải đi vào giúp hẳn. Bất quá thật đúng là không nhìn ra, ngươi thật là có khả năng, ta cho rằng ngươi xông vào như vậy, thần hồn nhiều ít cũng bị hao tổn, hiện tại xem ra chẳng những không bị hao tổn, còn được chỗ tốt.”

Liêu Đình Nhạn: lúc trước son sắt nói tuyệt đối có thể được, tuyệt đối không có việc gì chính là đồ đầu gấu nào? đã biết gia hỏa này không thể tin nổi.

“Câm miệng, người cái đồ đầu gấu này!” Liêu Đình Nhạn nói.

Ngọn lửa oa oa kêu lên, “Oa các người song tu rồi cũng lây nhiễm tính xấu của đối phương sao!”

Cá mẫn táo bạo, dập tắt lửa tại chỗ. Liêu Đình Nhạn chụp cho nó một cái cách âm, đỡ ghế dựa đứng lên, lại đỡ tường đi ra ngoài, không thèm nhìn Tư Mã Tiêu đang hôn mê. không thể nhìn, nhìn chính là tự bế.

Liêu Đình Nhạn tự bế một giờ, đi tắm rửa, ăn đồ ăn, uống nước trà, ở bên hồ ngắm núi ngắm nước, tự bế không nổi nữa, con người nếu quá thoải mái, tâm tình rất khó hãm hực.

Kỳ thật, cũng không phải rất khó tiếp thu, sướng vẫn là rất sướng, người trưởng thành có sinh hoạt tình dục cũng không sai. hiện tại cả người nàng thậm chí tràn ngập một loại siêu thoát sau khi sung sướng.

Được rồi, hiện tại vấn đề duy nhất chính là lo lắng Tư Mã Tiêu khó chịu, tình lại rồi làm ra một chương hủy thiên diệt địa với nàng. Nghĩ đến cảm xúc trong toàn bộ quá trình, Liêu Đình Nhạn lại không sợ nữa, thậm chí còn có chút bành trướng mà cảm thấy Tư Mã Tiêu có phải rất thích mình hay không.

không được, quá mức bành trướng, nhân sinh tam đại có ảo giác thứ nhất là “Chắc chắn đối phương thích mình”, tám chín phần mười là tự mình đa tình.

Đại Hắc Xà ngu ngốc chơi nước ở trong hồ, không hề phát hiện đồng sự của mình sắp thăng cấp thành lão bản nương, Liêu Đình Nhạn cũng không phát hiện.

Nàng nghỉ ngơi một ngày, lại lần nữa bị ngọn lửa gào thét bay vào nội phủ của Tư Mã Tiêu. Nếu không thì làm sao bây giờ, cứu người

cứu được một nửa rồi ném xuống mặc kệ sao? Vẫn là câu nói kia, cứu đã cứu, không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nếu không thì còn không phải là càng thoát không ra.

Cái gọi là trước lạ sau quen, Liêu Đình Nhạn bay tới bên ngoài tư duy của Tư Mã Tiêu, giống như trước đơn giản đi vào, cảm giác thuận lợi như là cầm vé vào cửa vậy. Tư duy của Tư Mã Tiêu so với hôm qua tốt hơn một chút, mảnh đất khô cạn rạn nứt vẫn là đáng vẻ kia, ngọn lửa cũng còn đó, chỉ nhỏ hơn, trong không khí mùi máu tươi phai nhạt rất nhiều, hơi thở áp lực tiêu tán không ít, chủ yếu là thần hồn của hắn không còn điều tàn.

Song tu hiệu quả thật sự tốt.

Tình hình trong tư duy là trạng huống tâm lý và thân thể buông lỏng, chỗ này hoang vu đáng sợ như vậy, cho thấy tình huống của Tư Mã Tiêu không ổn. Liêu Đình Nhạn cảm nhận được thống khổ, bất quá là một phần vạn cảm giác của Tư Mã Tiêu, giống cát bị lọc rơi ra cho nàng.

Liêu Đình Nhạn lần thứ hai tiến vào, làm bài tập tiếp, đối với việc này đã hiểu biết hơn không ít. Nàng lại lần nữa đuổi mình ở trên thần hồn phát ra quang mang, cảm nhận được cảm giác đau đớn quen thuộc, nhìn không được nghĩ, nếu trải qua thời khắc trăm ngàn lần thống khổ như vậy, mặc dù là ai đại khái cũng sẽ nổi điên, nhưng Tư Mã Tiêu càng nhiều thời gian chỉ có vẻ tối tăm lại phiền chán, mà rất ít lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Cũng không biết hắn đã quen hay là giỏi che dấu thống khổ này.

Liêu Đình Nhạn: không ổn, thế nhưng sinh ra một tia triu mến. Thanh tỉnh lại đi, vị này chính là tổ tông có lót nền năm trăm tuổi, giết người so với uống nước còn đơn giản hơn!

Nhưng cùng với thần hồn người ta dây dưa bên nhau, quá mức thân mật, phảng phất như trở thành một thể, hoàn toàn không dậy

nổi một chút sợ hãi hoặc là cảm xúc khác, chỉ cảm thấy an tâm và vui sướng.

Lại một lần toàn thân nhũn ra mà tỉnh táo lại, Liêu Đình Nhạn xử lý mình một chút, ngồi ở mép giường nhìn Tư Mã Tiêu một hồi lâu.

Kỳ thật lúc trước nàng cũng chưa nghiêm túc nhìn xem dung mạo hắc thể nào, ấn tượng về hắc vẫn luôn lưu lại ở lần đầu tiên gặp mặt. Lúc ấy nàng thấy thi thể tử muội bên cạnh ngã xuống, máu tươi dính lên váy và tay mình, thật sự mồ hôi lạnh cũng chảy xuống. Sau đó lại nhìn thấy hắc càng ngày càng giết nhiều người hơn, sợ hãi với hắc ngược lại không sâu như trước, đến bây giờ hình như hoàn toàn không sợ nữa.

Cho dù nói không chừng hắc tỉnh lại sẽ nổi bão, nói thật, cũng không có cách nào sinh ra cảm giác khẩn trương.

Tóc của hắc thật đen, sờ thật mềm, cái loại mềm mại tinh tế này, không quá phù hợp với con người hắc, dung mạo hắc kỳ thật cũng đẹp, nói hắc tiểu bạch kiêu cũng không sai, chỉ là thời khắc hắc không cao hứng, khí thế có vẻ rất dọa người, ngược lại làm người ta không chú ý mặt hắc trông như thế nào, mũi rất cao, môi rất mỏng, vốn có màu đỏ tươi bởi vì mất máu quá nhiều biến thành nhạt, đây đại khái là sắc thái tươi sáng duy nhất trên người hắc.

Ngọn lửa nói ít nhất phải giúp hắc dung hợp tu dưỡng ba lần mới có thể thức tỉnh, Liêu Đình Nhạn rất yên tâm lớn mật mà quan sát hắc, còn động vào mặt hắc.

Vành tai ngoài ý muốn có thịt, sờ còn khá tốt.

Liêu Đình Nhạn nhéo nhéo, thấy đôi mắt đen nhánh của Tư Mã Tiêu mở ra.

Nàng thu hồi tay, động tác vô cùng tự nhiên kéo chăn mỏng vừa mới

đối, che khuất cổ hần, lộ ra một cái biểu tình “vấn đề này ta rất khó giải thích với người, bởi vì ta chỉ là một con cá mẫn thôi”.

Kỳ thật trong lòng đang nhọc mọ ngọn lửa đầu gối, gia hỏa này thật sự không đáng tin cậy! Uống cho nàng lúc trước còn xem ở giọng nói trẻ con đáng yêu, không tưới quá nhiều nước cho nó!

Tư Mã Tiêu ngồi dậy, chặn mỏng từ trên người hần chảy xuống, lộ ra lồng ngực trắng nõn. Nam nhân này chỉ cần vừa mở mắt ra, mặc dù thân thể suy yếu như thế nào, cũng không giống người bệnh, tùy thời tùy chỗ đều có thể đi qua đi lại. hần vươn tay với Liêu Đình Nhạn, biểu tình nhìn không ra có gì tức giận.

Liêu Đình Nhạn yên lặng đặt tay mình lên, giờ này khắc này, nàng chân thành hy vọng mình vẫn là rái cá, không cần đối mặt Tu La tràng như vậy.

Tư Mã Tiêu cầm tay nàng, kéo nàng đến mép giường. Sau đó hần ôm Liêu Đình Nhạn nằm xuống, một tay vuốt về tóc nàng, một tay ôm eo nàng. Lẳng lẳng nằm nửa ngày cũng chưa có động tác gì, cảm xúc không cao hứng hàng năm cũng không có, là bình tĩnh nàng chưa từng gặp.

Liêu Đình Nhạn: Ta có ảo giác giống như muốn yêu đương cùng người ta.

Tư Mã Tiêu ôm nàng trong chốc lát, dán cái trán lên trán nàng, đôi mắt đen nhánh tới gần nàng, lúc đối diện với nàng, phảng phất trở thành một lỗ xoáy, ý thức Liêu Đình Nhạn có chút mơ hồ, bất tri bất giác tư duy đều bị mở ra.

Hai người lúc trước hơi thở giao hòa, quen thuộc thần hồn đối phương, tư duy của nàng cũng chưa chống cự đã mở ra. Như là hai quả cầu nhỏ bị hấp dẫn, dán vào nhau, dung hợp nhau.

Cảm giác so với hai lần trước càng thêm kịch liệt, trong nháy mắt cơ

hồ đoạt đi toàn bộ ý thức của Liêu Đình Nhạn.

Trước khi nàng mất đi ý thức, cảm giác cổ mình bị ngón tay lạnh lẽo khẽ nhéo nhéo, ấn cho cả người nàng đều run rẩy, thanh âm Tư Mã Tiêu nói ở bên tai: “Lúc trước nàng làm cái gì vậy, đây mới là tri kỷ.”

Liêu Đình Nhạn: Ta XXX! [chửi bậy]

Chương 32: Huỳnh muội

Liêu Đình Nhạn hai mắt vô thần nằm liệt trên giường thờ dốc, cả người đều không ổn, có hoài nghi mình thật mệt không chơi được. Cái gì búp bê vải bị chơi hỏng, không tồn tại, nàng cảm thấy mình chính là một bãi bùn, niết cũng không dậy nổi, hoặc là một vũng nước, mềm như bông, xương cốt cũng không có, nếu không phải Tư Mã Tiêu ở bên cạnh ngăn giữ, nàng đã có thể chảy xuống giường rồi.

Nàng cũng không biết mình thất thần bao lâu, tóm lại thật vất vả hòa hoãn lại, phản ứng thứ nhất của nàng chính là bịt kín cái trán Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu kéo tay nàng xuống, “Nàng sợ cái gì.”

Người mẹ nó nói ta sợ cái gì? Liêu Đình Nhạn lòng còn sợ hãi, vừa rồi chết đi sống lại, sống lại chết đi, quả thực đáng sợ, chịu không nổi, sợ sợ. Cá muối nhỏ yếu đáng thương lại bất lực chuẩn bị bò ra, lại bị Tư Mã Tiêu kéo chân lôi về.

Liêu Đình Nhạn thỉnh thoảng một tiếng nằm sấp xuống, “Tổ tông tha mạng.”

Tư Mã Tiêu liền cười, cười đến giống người trẻ tuổi đùa dai, khóe mắt đuôi lông mày đều hiện rõ rành rành, “không buông tha.” hắn nói.

Liêu Đình Nhạn không rõ hắn nói thật hay nói đùa, nếu nói thật thì biểu tình của hắn lại quá lười biếng, nhìn giống như có vẻ no nê, nếu nói đùa, hắn còn làm bộ dựa vào gần, dọa Liêu Đình Nhạn co cổ lại.

“Bép”

trên trán Tư Mã Tiêu bỗng nhiên bị dán lên một cái lá xanh mát lạnh, đây là đặc sản của Thanh Cốc Thiên, một loại linh dược dùng để thanh tâm ngưng thần, Liêu Đình Nhạn trong cái khó ló cái khôn cho hắn một mảnh, dán ở trên trán có thể thanh tâm, ý đồ làm hắn bình tĩnh, tuy rằng nhìn qua có vẻ như dán hoàng phù lên đầu cương thi.

Tư Mã Tiêu ngừng động tác, Liêu Đình Nhạn còn tưởng rằng hắn thật sự bị trấn trụ, ai ngờ hắn cầm cái lá xanh, sau một lúc lâu cười ngã vào trên giường, hắn cũng chưa mặc quần áo, ngã vào giường đệm hỗn độn, tóc tai tán loạn, phi thường không hài hòa, là cái loại không hài hòa mà phát trên Weibo sẽ bị cắt đi.

“Nàng hắn không cho rằng chỉ trán mới có thể đi, hử?”

Liêu Đình Nhạn lại có dự cảm không tốt.

Dự cảm không tốt đã trở thành sự thật.

Nàng nằm liệt bên người Tư Mã Tiêu, bị ép buộc đến thở không nổi, trong mộng lung cảm giác một đôi cánh tay ôm lấy nàng, nàng thuận tay liền ôm trở lại, phiêu đảng trong biển rộng muốn túm lấy cây gổ, đây là con người phản ứng theo bản năng.

Khi cá mẫn bị ép khô tìm về thần trí, trên mặt còn treo nước mắt, nghe thấy lồng ngực ôm mình vẫn luôn chấn động, Tư Mã Tiêu không biết vì cái gì vẫn luôn cười, hắn cúi đầu nhìn nàng, khóe mắt có chút màu đỏ, tóc dài đen nhánh xõa trên vai, buông xuống ngực giống thủy yêu, dùng ngón tay lạnh băng lau khóe mắt nàng một chút, nói: “Nàng khóc thật lớn tiếng.”

Đại móng heo, người cũng cười thật lớn tiếng.

Liêu Đình Nhạn tâm thái đóng băng rồi, nàng thậm chí muốn cho Tư Mã Tiêu dứt khoát trực tiếp tự thể nghiệm làm một pháo thật sự, như vậy khả năng còn có thể nghỉ ngơi ở trên đường, ít nhất tinh thần có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, mẹ nó tri kỷ thì hoàn toàn không có một chút đường sống tự hỏi và không gian nghỉ ngơi a, chính là liên miên không dứt.

Nàng tự sa ngã, làm bộ mình đã chết, nằm xoài trên đó với vẻ “Nếu muốn chiêm muốn rán thì người tới đi”.

Tư Mã Tiêu chọc phần trứng dưới xương quai xanh của nàng: “Ừm..... Nàng cảm thấy như vậy ta sẽ không động thủ?”

Liêu Đình Nhạn bị câu nói này làm sợ hãi ần ần đau, vì tránh cho mình chết ở trên giường, đột nhiên nàng co thành một cục, dị thường nhanh nhẹn chui ra từ dưới thân Tư Mã Tiêu, lăn xuống giường, sau đó nhanh chóng tông cửa xông ra.

Trong phòng Tư Mã Tiêu nằm ngã vào trên giường, tiếng cười to đến mức bên ngoài cũng nghe thấy rõ ràng.

Liêu Đình Nhạn đầu tóc tán loạn, quay người so ngón giữa vào trong phòng.

Tư Mã Tiêu tỉnh lại rồi, Liêu Đình Nhạn phát hiện một vùng sơn thủy nhật nhẽo không có ban đêm bên cạnh đang nhật đi.

“Chúng ta có phải nên rời đi hay không?” Liêu Đình Nhạn ngồi cách Tư Mã Tiêu hơn ba mét, hỏi hẩn.

Tư Mã Tiêu đã mặc xong quần áo, hẩn như suy tư nhìn ngoài cửa sổ một cái, “Còn nửa ngày nơi này sẽ biến mất.”

Liêu Đình Nhạn suy xét kế tiếp bọn họ đi đâu, nghe thấy Tư Mã Tiêu nói: “đi thôi.”

hắn là nam nhân nói đi là đi, không ai biết hắn suy nghĩ cái gì, Liêu Đình Nhạn đi vào tư duy hắn mấy lần cũng không biết. Nàng chỉ biết, tổ tông hình như đối với nàng càng thân mật, còn càng thích ôm nàng. Điểm này nàng có thể lý giải, nữ hài tử thơm tho mềm mại thì có ai không muốn ôm đâu, dù sao chỉ cần hắn không làm tri kỷ, tùy tiện hắn thích ôm như thế nào thì ôm.

Muốn đi đâu, Liêu Đình Nhạn không hỏi. Tư Mã Tiêu muốn đi đâu, nàng cảm thấy mình không thay đổi được, hơn nữa chỗ nào đối với nàng mà nói cũng không sao.

không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ về Canh Thần Tiên Phủ. Quả nhiên, vào ngày hôm sau, bọn họ đi tới Lạc Hà Tiên phường.

Chỗ này không phải thành trì, mà là một phường thị có người thường và tu sĩ ở chung, là một mảnh đất giáp ranh Canh Thành Tiên Phủ, cũng là trạm thứ nhất tiến vào địa giới Canh Thành Tiên Phủ, Lạc Hà chính là đường ranh giới phân cách địa giới Canh Thần Tiên Phủ với ngoại giới.

Lạc Hà Tiên phường bởi vì Canh Thần Tiên Phủ mới có may mắn thêm một chữ ‘ Tiên ’ vào tên gọi, kỳ thật càng giống phường thị của phàm nhân, tu sĩ rất ít, cho dù có tu sĩ ở chỗ này, cũng phần lớn là tiểu tu sĩ bị xa lánh, hoặc là tu vi không cao. Những tu sĩ này ở chỗ Canh Thành Tiên Phủ không tính là gì, nhưng ở đây, tại những nơi thành trấn nhỏ, thì lại đặc biệt tôn quý.

Liêu Đình Nhạn và Tư Mã Tiêu cùng nhau đi vào Lạc Hà Tiên phường, nhìn thấy ở trên đường có một đội hộ vệ hung thần ác sát dẹp đường, đuổi tất cả mọi người ra đứng ven đường, khí thế vô cùng lớn.

Đương nhiên hai người không có khả năng bị đuổi ra ven đường, bởi vì đại lão Tư Mã Tiêu tu vi cao tuyệt, cho dù có bị thương nặng chưa lành, cũng đủ để treo lên đánh một đám người, hắn và Liêu Đình Nhạn ngồi trên người đại xà, chung quanh không ai nhìn thấy bọn họ,

vẫn sẽ theo bản năng tự động tránh ra. Những thị vệ dọn đường đó cũng không tự giác tránh bọn họ.

Liêu Đình Nhạn quay đầu xem phía sau là người nào tới, Tư Mã Tiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, bấm tay gõ gõ đầu Đại Hắc Xà, tốc độ Đại Hắc Xà liền chậm lại, lấy tốc độ của rùa vặn vẹo ở trên đường.

Nơi xa mười mấy người nâng một cỗ kiệu to bằng căn nhà nhỏ đi tới, phía sau còn một chuỗi dài thị nữ đi theo. Liêu Đình Nhạn ban đầu còn tưởng là nhân vật nào rất lợi hại, kết quả phát hiện người trung niên ngồi bên trong kiệu mới là tu sĩ Trúc Cơ.

Nàng nhìn nhiều các loại đại lão, không nghĩ tới mình hiện tại cũng có thể xem như đại lão — — à đúng, bởi vì song tu, tu vi của nàng tăng lên một tầng nữa, đã là đỉnh hậu kỳ của Hóa Thần, thiếu chút nữa có thể tới Luyện Hư kỳ.

Tuy rằng rất lợi hại, nhưng nghiêm túc suy xét Liêu Đình Nhạn vẫn cảm thấy vô dụng, hai người họ bên này, tổ tông có thể coi là một số lớn, nàng chính là số lẻ, dù gây xích mích với ai, có Tư Mã Tiêu ra mặt thì không sao rồi, cho nên nàng hoàn toàn có thể an tâm làm cá muối.

Các tu sĩ khác động bất động là có bình cảnh, khi đột phá còn có đại lôi kiếp và tiểu lôi kiếp, Liêu Đình Nhạn căn bản không có. Nàng tò mò hỏi một câu, Tư Mã Tiêu xuy một tiếng, cũng không biết đang trào phúng cái gì, nói: “Bằng không nàng cho rằng vì sao người người đều muốn Phụng Sơn huyết ngưng hoa.”

“Ta còn tưởng rằng hoa này khó trồng.” Liêu Đình Nhạn hồi tưởng lại lúc trước hẳn thật hào phóng trực tiếp hái một đóa ném cho nàng, thật sự không có cách nào giống những người khác cảm nhận được nó trân quý.

Tư Mã Tiêu liếc nàng một cái, “Mọc ra một đóa hoa, cần một nửa máu của ta. Chỉ vào lúc trăng non mới có thể sinh trưởng,

mỗi một lần ta đều sẽ nguyên khí đại thương.
Nếu không hái, một đóa hoa có thể sống ngàn năm.”

Dù là tộc Sur thị nhiều năm tích lũy, trong tay cũng tuyệt không có quá mười cánh hoa. Đối lập với bọn họ, dùng một lần đến mấy chục cánh hoa, Liêu Đình Nhạn có thể nói là tài đại khí thô, hơn nữa chính nàng không hề có giác ngộ.

Dùng một lần là mất một nửa máu, người sẽ chết. Liêu Đình Nhạn nhớ tới y học hiện đại, lại nghĩ lúc trước thân thể rách nát của Tư Mã Tiêu nhanh chóng phục hồi như cũ, quyết định bái phục thế giới huyền huyền. thật bá, người lợi hại, người định đoạt.

Vàng và các loại đá quý khảm lên vật liệu gỗ trân quý làm thành kiệu đi qua bên cạnh, Đại Hắc Xà liền đi theo, ỷ vào không ai thấy, Liêu Đình Nhạn còn dùng gió thổi mảnh kiệu lên tò mò nhìn vào bên trong, nam tu sĩ trung niên lớn lên không tồi, ngồi bên cạnh hẳn có một thiếu niên và một thiếu nữ lớn lên càng không tồi.

Liêu Đình Nhạn nhìn thêm hai mắt, hai ngón tay Tư Mã Tiêu hơi thu, moi đá quý khảm nổi bên ngoài kiệu, tùy tay ném vào trong, ném nam nhân trung niên đang nịnh hót hai thiếu niên thiếu nữ kêu ầm lên.

Liêu Đình Nhạn thu hồi gió. Nàng sợ lại xem tiếp, tổ tông có thể ngay tại chỗ hủy luôn cái kiệu cấp thổ hào này.

Nàng tuy không nhìn, Tư Mã Tiêu lại bảo Đại Hắc Xà đi theo, giống như nổi lên hứng thú với người ta.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Tu sĩ trung niên họ Mộc, tuy rằng tu vi không cao lắm, nhưng bảy queo tám cong cũng có chút quan hệ họ hàng với tộc Mộc thị trong nội phủ, cho nên mới có thể ở Lạc Hà Tiên phường làm bọn răn độc nho nhỏ, hưởng thụ phong cảnh bậc này. Lúc này hẳn giống trống khua chiêng là đi đón người.

Tộc Mộc thị có vị đại tiểu thư gả ra ngoài, cùng thiếu cung chủ Dạ Du Cung kết làm đạo lữ, sinh hạ hai đứa con một nam, một nữ, hai đứa nhỏ này hiện giờ đầy mười sáu tuổi, được đưa đến nhà ngoại Canh Thành Tiên Phủ học tập.

Trong Canh Thần Tiên Phủ có thần học phủ, trong ngoài đều có vài học phủ cấp bậc khác nhau, đôi huynh muội này thân phận không phải đặc biệt cao, tuy nói chỉ có thể tu tập ở ngoại phủ, nhưng cũng là học phủ đứng đầu ngoại phủ, nói ra đã thực đáng giá kiêu ngạo, cho nên đôi huynh muội này cao ngạo giống như khổng tước, ngẩng đầu đi đến.

Liêu Đình Nhạn và Tư Mã Tiêu đi theo tu sĩ trung niên, xem toàn bộ hành trình. Hai thiên chi kiêu tử thân phận không thấp thấy tu sĩ trung niên tới đón rước, không có nửa sắc mặt tốt, đặc biệt là thiếu nữ kia, trực tiếp xuy một tiếng liền cười mắng một câu: “Tục khó dẫn nổi, thứ gì cũng xứng tới đón chúng ta.”

Thiếu niên lại thật ra nhân mô cầu dạng, khuyên hai câu, đáng tiếc châm chọc khinh thường trong mắt căn bản không hề che dấu, ai cũng có thể nhìn ra được. Tu sĩ trung niên không để bụng, cúi đầu khom lưng đón bọn họ vào, hai vị tiểu tổ tông này với hấn mà nói là đại nhân vật khó lường, cần phải nịnh bợ cho tốt. Nhiệm vụ tiếp đãi này, là hấn phí không ít tâm tư mới cướp được vào tay.

Huynh muội hai người mang theo đám đông người hầu nô bộc, vạn dặm xa xôi lên đường tới đây, muốn ở Lạc Hà Tiên phường tạm tu chỉnh, vì thế chuẩn bị ở lại một ngày.

Tư Mã Tiêu một đường đi theo bọn họ đến dinh thự của tu sĩ trung niên, bọn họ nghênh ngang cưỡi hắc xà đi vào, lại nghênh ngang vào chỗ hai huynh muội ở tạm.

“Ca ca, nơi này rách nát tung toé, chúng ta thật là phải ở lại đây một ngày sao? Ta thật không chịu nổi, lát nữa ta muốn đi,

bằng không phải tìm cho ta chỗ tốt hơn!” Thiếu nữ vào nhà là bắt đầu phát giận.

Liêu Đình Nhạn nhìn kiến trúc và bài trí tràn ngập mùi tiền tài, cảm thấy ngoại trừ hơi có chút lóe mắt ra, thật sự không dính dáng tới hai chữ rách nát. Tiểu muội tử này vừa thấy chính là kiều dưỡng ra, hơn nữa bị sủng hư.

Thế giới tu tiên, sao lại nhiều đám con cháu bị sủng hư như vậy?

Thiếu niên cầm quạt ngọc trang bức, vẫy vẫy tay, để người hầu mình mang theo tiến vào trang trí lại phòng ở. Đồ vật của bọn họ đều để ở túi càn khôn, nhìn dáng vẻ là đem theo toàn bộ trang trí trong nhà, lúc này đám người hầu bận rộn một lát, liền trang trí lại nhà ở rục rờ hẳn lên.

“Ra ngoài điều kiện đương nhiên không so được trong nhà, muội thoáng nhẩn nại đi.” Thiếu niên nói.

Thiếu nữ hừ một tiếng, ngược lại cười rộ lên, “Ca, ca nói học phủ Canh Thần Tiên Phủ là thế nào? So với Trọng Cửu học phủ chúng ta đã từng đi qua có hơn không?”

Thiếu niên: “Học phủ Trọng Cửu làm sao có thể so sánh với học phủ Canh Thần Tiên Phủ, dù chỉ là học phủ ngoại phủ, cũng không phải ai cũng có thể vào. Chúng ta tới lần này, mẫu thân đã nói chúng ta phải kiên nhẫn, nếu chúng ta có thể trở thành đệ tử Canh Thần Tiên Phủ, ngày sau đi ra ngoài mới có phong cảnh, nói không chừng Dạ Du Cung về sau cũng phải dựa vào chúng ta che chở.”

Thiếu nữ: “Ta biết, khẳng định so với những dã loại khác ta còn ưu tú hơn, đến lúc đó Dạ Du Cung đều là của chúng ta.”

Lúc huynh muội hai người triển vọng về tương lai, Tư Mã Tiêu đã mang theo Liêu Đình Nhạn đi bộ một vòng ở trong viện bọn họ, về trước mặt hai huynh muội, chỉ vào hai bọn họ nói với Liêu

Đình Nhạn: “Dùng thân phận bọn họ thì thế nào?”

Liêu Đình Nhạn: “Gì?”

Tư Mã Tiêu coi như nàng đáp ứng rồi.

Sau đó, Liêu Đình Nhạn và Tư Mã Tiêu biến thành bộ dáng đôi huynh muội này, còn hai huynh muội..... bị Tư Mã Tiêu biến thành hai con gà núi nhỏ màu xám.

Bề ngoài là ca ca, Tư Mã Tiêu đầy hai con con gà nhỏ đến trước mặt Liêu Đình Nhạn: “Muội muội, này, cho muội chơi.”

Liêu Đình Nhạn: Tổ tông ngươi đang làm cái PLAY kỳ quái gì .....?

PS: Các nàng à, đây mới là song tu tinh thần thôi, màn song tu thân thể còn ở phía sau nhé.

Chương 33: Đi ngủ

Liêu Đình Nhận thấy Tư Mã Tiêu đi trên tháp cao ở Tam Thánh Sơn, khi đó tựa hồ tuổi hắc cũng không lớn, bởi vì trên khuôn mặt còn mang theo một chút trẻ con, một mình hắc lượn quanh tháp cao một vòng lại một vòng, đi xuống một tầng lại một tầng, đi đến đáy, lại từ thang lầu bên kia đi lên, không biết mệt mỏi, cô đơn chiếc bóng. Chung quanh thực an tĩnh, tiếng gió cũng không có, có loại bức người hít thở không thông.

Nàng còn thấy một mình hắc đi trong Nhật Nguyệt U Đàm, một gốc Nhật Nguyệt U Đàm chỉ nở một đóa hoa, vĩnh viễn không héo tàn, nhưng bẻ đóa hoa xuống cả cây sẽ khô héo. hắc đứng ở nơi đó nhìn những đóa hoa, duỗi tay bẻ rất nhiều, bẻ xong thì phiền chán vứt trên mặt đất, mặc kệ cho khô héo.

Đây đều là chút mảnh nhỏ ký ức trong một góc, trước đây khi Liêu Đình Nhận vào tư duy của Tư Mã Tiêu, đón được rất nhiều mảnh nhỏ thần hồn của hắc, đại khái là bởi vì nguyên nhân này, về sau, ngẫu nhiên lúc nàng nghỉ ngơi, sẽ nhìn thấy một ít mảnh nhỏ ký ức về Tư Mã Tiêu, phù quang lược ảnh nhợt nhạt trôi trong giấc ngủ của nàng.

Có đôi khi, thậm chí nàng có thể cảm giác được một chút tâm tình của hắc ngay lúc đó. Tâm tình của hắc luôn không tốt, nàng tình lại rồi hồi tưởng, cảm thấy đại khái mỗi ngày hắc đều không cao hứng. Đương nhiên, nàng cũng có thể lý giải, bị nhốt ở đó ngồi tù như thế, ai mà vui vẻ được.

Trừ di chứng này, tri kỷ với sư tổ đại lão xong, còn có chỗ tốt, chính

là tu vi của nàng chậm rãi tăng lên, dù căn bản nàng không tu luyện cũng vẫn cứ tăng lên, cho nên nàng luôn có ảo giác mình giống như đang thái dương bổ âm, thật quá ngượng ngùng.

Tư Mã Tiêu không có nửa điểm ngượng ngùng, trừ biểu hiện của hấn đối với nàng càng thân mật hơn một ít, cũng không có dị thường khác, làm cho Liêu Đình Nhạn cảm thấy thực thả lỏng. Nàng không có cảm giác chân thật gì, khả năng bởi vì xe tri kỷ này quá cao cấp, mà nhân sinh quan của nàng bị đặt ở thế giới khoa học phàm nhân, quan hệ thân mật nhất được định nghĩa là quan hệ thân thể cấp thấp, cho nên ngược lại đối với quan hệ thân mật cấp cao nhất của nhân sĩ tu tiên cũng không thấy chân thật.

Còn Tư Mã Tiêu, hấn sẽ không bởi vì có quan hệ thân mật với người khác mà thay đổi bản thân. Nhưng hấn như vậy, thần kỳ làm Liêu Đình Nhạn càng có thể tiếp thu, cho nên không đến hai ngày, Liêu Đình Nhạn lại giống như trước đây, có thể tự nhiên mà nằm liệt bên hấn.

Bọn họ giả mạo hai công tử tiểu thư của Dạ Du Cung, được hộ tống đi thần học phủ của Canh Thành Tiên Phủ, hiện giờ đã đi được một nửa lộ trình.

Thân phận hiện tại của Liêu Đình Nhạn là đại tiểu thư Vĩnh Lệnh Xuân, Tư Mã Tiêu là “ca ca” nàng, Vĩnh thì Tuu, hai người một không có kỹ thuật diễn, một không thích diễn, khó tránh khỏi không phù hợp với nhân thiết của hai vị tiểu tổ tông trước, Dạ Du Cung phái hai tu sĩ Nguyên anh tới bảo hộ hai bọn họ đương nhiên cũng hoài nghi, nhưng mà bọn họ không tìm thấy dị thường, cũng chỉ có thể coi là hài tử tuổi này tính cách cổ quái.

Hai tiểu tổ tông chân chính trở thành hai con gà núi lông xù xù, bị Tư Mã Tiêu ném cho Liêu Đình Nhạn chơi. Liêu Đình Nhạn không thích chơi gà con, nhưng hắc xà bị Tư Mã Tiêu biến thành nhỏ như ngón cái lại thực thích chơi với hai con gà này, thường xuyên ở trên bàn chuyển động vây quanh bọn nó, làm hai con gà con đáng thương kêu

chích chích cả ngày.

Khi bọn họ rời Lạc Hà Tiên phường, tu sĩ rần độc vì lấy lòng bọn họ, còn khen bọn họ nuôi gà núi phi thường có linh tính, hơn nữa tặng cho bọn họ một cái lồng sắt nhỏ chế tạo bằng kim loại hiếm, còn khám đá quý trên châu, vừa vặn có thể để hai con gà con vào.

Vì thế Liêu Đình Nhạn bị bắt nuôi hai sủng vật. Cũng may không cần nàng cho ăn, hắc xà ngốc tự mình ăn xong sẽ ngậm chút đồ ăn linh tinh vụn vặt đút cho hai con gà con, vô cùng thích thú.

Liêu Đình Nhạn: Được nha, cho người nuôi.

Tuy rằng hai thiếu niên thiếu nữ kiêu ngạo đã tâm bưng bưng biến thành gà con, nhưng mà so với những đại lão lúc trước bị Tư Mã Tiêu thịt hết, bọn họ còn sống tạm đã là phi thường may mắn.

Tư Mã Tiêu gõ gõ lồng sắt, bên trong hai con gà con sợ run bần bật, bọn họ rất sợ Tư Mã Tiêu, nhìn thấy hắn liền run rẩy, lúc nhàm chán Tư Mã Tiêu sẽ chọc chọc gà, nhìn bọn họ run thành một cục.

Bất quá phần nhiều thời gian hắn không để ý tới hai vật nhỏ đó, hắn càng thích đến ôm Liêu Đình Nhạn, sau đó ngủ.

Giấc ngủ này, không phải thao tác bình thường, bởi vì thần hồn hắn còn chưa khôi phục, cho nên hắn thích đi vào bên trong tư duy của nàng để ngủ.

Đây là cái dạng thao tác gì? Phải so sánh mà nói, đại khái chính là nhà hắn hoàn cảnh quá ác liệt, hắn nghỉ ngơi không tốt, nhưng nhà Liêu Đình Nhạn khí hậu hợp lòng người, thực thích hợp để ngủ, vì thế hắn liền vào nhà nàng ngủ. Thần hồn hắn đi đến tư duy của nàng, chỉ cần không cố ý dây dưa thần hồn nàng, thì sẽ không có cảm giác kỳ quái gì.

Tuy rằng thần hồn Tư Mã Tiêu chỉ lảng lạng nằm ở trong tư duy của

nàng, vẫn rất có cảm giác tồn tại, làm cho Liêu Đình Nhạn đã hai ngày không ngủ ngon, nhưng Liêu Đình Nhạn có năng lực thích ứng rất mạnh, một khi xác định Tư Mã Tiêu không có động tác khác, liền mặc kệ hấn ở đó, nàng vẫn ngủ của mình.

Đối với Tư Mã Tiêu mà nói, ngủ trở thành một loại thể nghiệm mới lạ.

hấn trước kia rất khó lý giải Liêu Đình Nhạn nhiệt tình yêu thương giấc ngủ, cho tới bây giờ, thần hồn hấn chạy vào trong thần hồn Liêu Đình Nhạn nghỉ ngơi, đã không có mùi máu tươi và cảm giác hít thở không thông, đã không có ngọn lửa làm đất đai khô cằn, chỉ có mùi hoa và gió, thư hoãn đầy người..... Tư Mã Tiêu lần đầu tiên trong cuộc đời có được giấc ngủ ngon lành.

Từ đó về sau là một lần không thể vắng hời, chỉ cần Liêu Đình Nhạn nằm liệt bắt đầu nghỉ ngơi, bên cạnh sẽ mọc ra thêm Tư Mã Tiêu. Muốn ngủ thì cùng nhau ngủ, không chỉ đoạt một nửa giường của nàng, còn đoạt địa bàn tư duy của nàng.

không biết có phải bởi vì gần đây được nghỉ ngơi đầy đủ hay không, Liêu Đình Nhạn cảm thấy tính tình Tư Mã Tiêu tốt hơn trước, bọn họ đi đường được nửa tháng, thế nhưng hấn cũng chưa giết một người nào.

Nàng còn tưởng rằng hấn thay đổi áo choàng, là muốn tiếp tục đại sát đặc giết.

Nhưng có thể nói hấn quy củ làm những việc phù hợp với thân phận trước mắt, đi tới ngoại phủ Mộc gia của Canh Thành Tiên Phủ. Ngoại phủ Mộc gia, cùng với nội phủ Mộc gia quan hệ thân mật, mà nội phủ Mộc gia lại cùng tộc chương môn Sư thị có nhiều năm liên hôn, cho nên bên ngoài phủ, Mộc gia này cũng có thế lực không nhỏ. Ngoại tổ Vĩnh Lệnh Xuân và Vĩnh thì Tư là một vị trưởng lão Mộc gia, vì mẫu thân hai người trong đám con cái còn tính là được sủng, vị trưởng lão đó tự mình tiếp kiến hai người.

Nếu lúc đầu mới xuyên qua, một cửa quan trọng như đi gặp đại gia trưởng này, Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình phỏng chừng không chịu nổi, nhưng hiện tại nàng giống như người chơi mần cấp chơi lại từ đầu, đến đại lão Tư Mã Tiêu đứng đầu chuỗi thức ăn Canh Thần Tiên Phủ còn ngủ được, thì sợ gì những người khác, dù Mộc gia quy củ có lớn, người lại đông, nàng cũng có thể bình tĩnh đi theo Tư Mã Tiêu xem náo nhiệt.

Có đại lão mang theo thăng cấp chính là sáng như vậy.

Trưởng lão “Ngoại tổ” có vẻ thực trẻ, nhìn qua ước chừng tựa như bậc cha chú bọn họ, nhưng khí thế thực đủ, hiển nhiên là nhân vật đã quen ở địa vị cao, cho dù có chút hảo cảm với hai tiểu bối, nói chuyện vẫn mang theo vài phần hu tôn hàng quý.

Ở trong mắt Mộc trưởng lão, cháu trai và cháu gái ngoại ngoan ngoan thính an văn an hãn, nhưng trên thực tế Liêu Đình Nhạn từ lúc tiến vào, đã bị Tư Mã Tiêu mang theo ngồi ở ghế trên, nhìn Mộc trưởng lão biểu diễn với không khí trước mặt.

Thủ thuật che mắt, lợi hại!

Liêu Đình Nhạn đã từng hỏi Tư Mã Tiêu, các loại kỹ năng này học như thế nào, kết quả đại lão kinh ngạc nói: Cái này còn phải học sao, không phải tự nhiên đã biết.

Liêu Đình Nhạn: Cáo từ.

Đây đại khái chính là chênh lệch bẩm sinh.

Gặp xong Mộc trưởng lão, hai người lại được quản sự Mộc gia mang vào thần học phủ ghi danh, bọn họ về sau giống các đệ tử gia tộc ngoại phủ khác, ở trong thần học phủ, đến khi thành tích tốt nghiệp ưu dị được thu vào học phủ nội phủ tiến hành giáo dục lại, hoặc là học không thành cái gì, về nhà tìm đường ra khác.

“Cho nên..... Tổ tông người là mang ta tới đặt nền móng học tập.....?” Liêu Đình Nhạn nhìn chăm chăm học phủ chính là đại học bản thể giới huyền huyền, có vẻ không ổn lắm. Nàng hoài nghi là mình biểu hiện ra hiểu học, cho nên mới bị đưa tới nơi này, tức khắc cảm thấy phi thường hối hận. Kỳ thật, nàng cũng không phải rất muốn học tập, kỹ năng gì đó, biết thì biết, không biết thì thôi, nàng thật sự không muốn bắt buộc.

đi học tập gần hai mươi năm ở thế giới cũ, nhân sinh cơ hồ tiêu phí thời gian mười bảy mười tám năm, thật vất vả xuyên qua có một kì nghỉ phép, kết quả còn phải học, vậy không bằng chết đi thôi.

Tư Mã Tiêu: “Học cái gì, ta tới giết người.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta đây yên tâm rồi..... không phải, ngài còn muốn giết ai?”

Tư Mã Tiêu mặt trầm xuống, “Giết gia tộc có quan hệ mật thiết với tộc Sư thị.”

Liêu Đình Nhạn phản ứng đầu tiên thế nhưng là, còn may tổ tông này không chuẩn bị giết mọi người Canh Thần Tiên Phủ, nếu không nhiều người như vậy, làm sao giết hết được.

Tư Mã Tiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nói: “Ta đã xem ở mặt mũi nàng, buông tha những người khác, nhưng Sư thị ta nhất định sẽ giết sạch, nàng không cần nghĩ gì khác.”

Liêu Đình Nhạn: “???”

Ta nghĩ cái gì? Xem ở mặt mũi ta buông tha những người khác? Ta có mặt mũi lớn như vậy sao? không phải, vì cái gì phải xem ở mặt mũi ta, ta có từng khuyên người đừng giết người lung tung? Liêu Đình Nhạn tâm nói vì cái gì Tư Mã Tiêu biểu hiện giống như nàng thổi gió bên gối với hắn, tổ tông này có phải suy diễn quá nhiều hay không.

Tư Mã Tiêu cười như không cười, một ngón tay ấn trán nàng: “Có phải nàng không biết không, lúc tri kỷ ta có thể nhìn thấy một ít suy nghĩ của nàng.”

Cho nên tuy rằng nàng chưa nói, nhưng kháng cự đối với chuyện giết người này là phi thường rõ ràng. hắc nguyên ý thoáng nhân nhượng nàng một chút, dù lúc trước căn bản hắc không nghĩ mình sẽ nguyên ý nhân nhượng người khác cái gì.

thật bá, phá đảo.

Ở đây thời điểm này, Liêu Đình Nhạn không tự chủ được nghĩ đến, lần sau nếu lại tri kỷ nữa, trong đầu ngàn vạn không thể nghĩ loạn cái gì..... Ta vì cái gì phải suy xét lần sau? không thể nghĩ, nghĩ chính là thận mệ.

Bọn họ được phân tới ban chữ thiên của thần học phủ, ở biệt thự học sinh cao cấp — một tòa đại viện tử riêng biệt, có thể ở lại bao gồm hai người bọn họ cùng với một đoàn người hầu và bảo tiêu. Ở chỗ này đi học là những người ở các nơi có liên quan nhất định, đó cơ hồ đều sắp xếp theo tiêu chuẩn như vậy, có vẻ phá lệ thoát tục, chỉ thiếu không đưa cha mẹ tới đây.

Học phủ trừ bọn họ, các công tử tiểu thư của những nhà có liên quan, còn có đệ tử tầng dưới chót vì thiên phú hơn người được chọn lựa ra. Bởi vì địa vực của Canh Thần Tiên Phủ quá rộng, người quá đông, mỗi năm tuyển nhận đệ tử ở trong thành là có thể nhận đủ, không cần giống môn phái cỡ trung cỡ nhỏ khác, còn phải khắp nơi tìm kiếm hạt giống tu tiên tốt.

Ngày đầu tiên tiến vào học phủ học tập, tiếng chuông xa xưa của học phủ vang lên lần một, Liêu Đình Nhạn từ trên giường thẳng tắp ngồi dậy. Vốn dĩ sét đánh bất động, mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, một khi ngủ là rất khó tỉnh, Liêu Đình Nhạn hôm nay phá lệ dậy sớm, hơn nữa rồi rảo ngồi ở trên giường, ngủ không nổi nữa.

Tư Mã Tiêu mở to mắt, “Làm sao?”

Liêu Đình Nhạn biểu tình không quá mỹ diệu, con người nàng, từ trước khi đi học phổ thông, phần lớn thời gian đều tuân thủ quy củ, cho nên nàng xem như là một học sinh tốt, không đến muộn, không trốn học. Dù có thay đổi thế giới, vẫn trở thành như vậy, nghe tiếng chuông trường học, vẫn có chứng cứ bách muốn lên lớp nghe giảng bài. Nếu không thì lương tâm bất an, ngủ không an ổn, giáo dục hiện đại quá độc hại, quả thực giống như là dạy chó.

Liêu Đình Nhạn nhìn tổ tông bên cạnh bị mình làm cho trở nên yếu đuối, nàng kéo hần dậy.

Tư Mã Tiêu: “Hử?”

Liêu Đình Nhạn lôi kéo hần đi học.

“đi học?” Tư Mã Tiêu dùng ánh mắt ‘đầu óc nàng có phải hỏng hần hay không’ mà quan tâm nàng.

Sau đó một đường vẫn duy trì ánh mắt này, đi tới cửa lớp học. đã bắt đầu giờ học, một tu sĩ Nguyên anh đang giảng thuật ngũ hành, các loại thuật pháp khác nhau, vận chuyển linh lực và ảnh hưởng của linh căn.

Liêu Đình Nhạn lôi kéo tay áo Tư Mã Tiêu, “Tổ tông, làm thủ thuật che mắt, chúng ta lặng lẽ đi vào.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

một lát sau, Liêu Đình Nhạn lôi kéo tổ tông tâm tình không tốt lắm, từ dưới mí mắt lão sư vào phòng học, tìm cái góc ngồi xuống.

Liêu Đình Nhạn ngồi xuống rồi, nhìn các bạn học chung quanh, thả lỏng mà ngáp một cái, “Tốt, chúng ta bây giờ có thể tiếp tục ngủ.”

Chương 34: Lên lớp

Cuối cùng vẫn không ngủ được, bởi vì Tư Mã Tiêu không có ý tứ tiếp tục ngủ, dù hai người bọn họ kỳ ba tiến vào tư duy đối phương để ngủ đã trở thành chuyện đơn giản như ăn cơm uống nước, nhưng chung quy đây là một việc thực sự mật còn nguy hiểm, có đông người xa lạ ở đây, Tư Mã Tiêu không có khả năng an tâm đi vào giấc ngủ.

Nếu không thể, hắn chỉ chán đến chết ngồi ở đó, ngón tay khẽ nhúc nhích, trên lòng bàn tay trồi lên rất nhiều quả cầu nhỏ. Liêu Đình Nhận ngay từ đầu cho rằng hắn vì nhàm chán muốn giết thời gian, kết quả nhìn một lát liền phát hiện trên những quả cầu đó đều viết chữ, hình như là dòng họ, hắn cũng không phải đang chơi, mà là đang chọn lựa.

Liêu Đình Nhận không chút nghi ngờ, tên bị lựa chọn chính là mục tiêu kế tiếp của Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu rất ít hứng thú với đi học, ở chỗ này làm rút thăm tử vong, Liêu Đình Nhận không ngủ còn là bởi vì lão sư giảng bài hấp dẫn. Tu sĩ Nguyên anh giảng về vấn đề tương đối cơ sở là linh căn ngũ hành và vận chuyển linh lực vân vân, trùng hợp chính là thứ Liêu Đình Nhận không rõ lắm, cho nên nàng ghé vào đó nghe xong, còn cầm cái gối mềm lót ở phía dưới cánh tay, vì nằm bò càng thoải mái.

Bọn họ ở một góc này, bởi vì Tư Mã Tiêu trên cơ bản thành góc chết, ai cũng không nhìn thấy bọn họ đang làm cái gì. Liêu Đình Nhận dùng tư thế thoải mái nhất nghe giảng trong chốc lát, cảm thấy mình có chút thu hoạch.

Nàng uống có một thân tu vi, tựa như gác mái trôi lung tung trong không trung. Tu vi cao thấp quyết định bọn họ có thể sử dụng bao nhiêu linh lực, dùng được thuật pháp có bao nhiêu mạnh, mà ở bên trong, linh căn nhiều ít lại bất đồng, quyết định lực khống chế của bọn họ đối với linh lực ngũ hành, cùng với bọn họ có thể sử dụng ra thuật pháp gì.

Lúc trước Liêu Đình Nhạn tự mình suy xét lung tung, lẫn lộn ra kỹ năng, đại khái giống như làm đề toán, không biết công thức, đối với một ít đề đơn giản còn có thể đếm đếm ngón tay giải quyết, nhưng phức tạp hơn thì nàng không có cách nào.

Các tiền bối Tu Tiên giới để lại vô số thuật pháp, các tu sĩ không chỉ phải tu luyện tăng cấp bậc, còn phải học tập các loại thuật pháp, Canh Thần Tiên Phủ có thể trở thành tiên phủ đệ nhất, một nguyên nhân trong đó cũng là vì bọn họ có nhiều điển tịch thuật pháp nhất, thuật pháp uy lực thật lớn, cũng không phải các đệ tử đều có thể tu tập.

Tu vi là cấp bậc của nhân vật, học tập thuật pháp chính là kỹ năng của nhân vật, dùng trò chơi để so sánh, thật rõ ràng minh bạch.

“Sur tổ, người cũng từng học rất nhiều thuật pháp?” Liêu Đình Nhạn quay đầu hỏi người chơi cầu ngồi cùng bàn.

Giáo bá ngồi cùng bàn biểu tình không quá mỹ diệu, nhưng vẫn trả lời vấn đề của nàng, “không có.”

Cho nên người này dùng thuật pháp đều là tự nghĩ ra. Liêu Đình Nhạn thể nhưng cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì toàn bộ thuật pháp người này dùng đại bộ phận đều là loại có lực sát thương cường đại, dùng đến là để giết người, cho nên phòng chừng hấn chính là lĩnh ngộ ở trong quá trình giết người. Tự nghĩ ra thuật pháp, còn là thuật pháp có lực sát thương cường đại, phi thường khó, không phải thiên tài cơ bản không thể.

Đối mặt với một học bá như vậy, nghĩ đến mình duy nhất tự nghĩ ra thuật pháp là cái trò thấp kém dùng nước làm mànng đắp mặt, Liêu Đình Nhạn không khỏi sinh ra một chút kính trọng. Lợi hại, vẫn là tổ tông lợi hại.

Bên trên lão sư đang dùng một thuật pháp thuộc thủy nêu ví dụ, Liêu Đình Nhạn học theo, kết quả thất bại. Cơ sở không chắc chắn là dễ dàng lật xe. Nàng lại thử thử, vẫn thất bại, Tư Mã Tiêu bên cạnh nhìn không nổi, túm lấy tay nàng, một cỗ linh lực nhỏ trực tiếp vọt vào linh mạch nàng, mang theo linh khí lạc đường trong cơ thể nàng nhanh chóng vận chuyển một lần.

Liêu Đình Nhạn mở bàn tay, phía trên lập tức trào ra hơi thở hàn băng, theo tâm ý nàng ngưng tụ thành một tòa tháp nhỏ bằng băng, tuy cái tạo hình này rất giống cái tháp của Thác Tháp Thiên Vương, nhưng nàng vẫn có chút hưng phấn.

Tư Mã Tiêu đơn giản thô bạo dẫn đường, làm nàng dùng tốc độ nhanh nhất nắm giữ một thuật pháp. hiện tại nàng chỉ thí nghiệm đã có thể ngưng tụ thành một tòa tháp nhỏ, nếu nàng dùng toàn lực, thậm chí có thể ngưng tụ thành một tòa tháp cao thật lớn bằng băng, hoặc là biến thành thứ khác, như vũ khí gì đó.

“Đến loại tiểu thuật pháp này, thử hai lần còn thất bại, thật là.....” Tư Mã Tiêu chạm vào tháp băng cứng rắn một chút, nhiệt độ nóng rực làm nó hòa tan, biến thành một mảnh hơi nước, lại bị hất lật bàn tay ngưng tụ thành một băng châm bén nhọn — — trong nháy mắt, hất lại tự nghĩ ra thuật pháp, thay đổi tự nhiên, đơn giản giống như hô hấp vậy.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Tư Mã Tiêu: “Nàng theo mặt gà mờ kia học cái gì.” hất dùng ngón tay động động, mũi băng châm thế nhưng biến thành kim loại sắc lóe hàn quang.

Đại lão?? Bằng sao lại biến thành kim loại? Kỹ năng của người cũng phải phù hợp phương pháp cơ bản đi?

Tư Mã Tiêu: “Linh căn của ta đặc thù, Nàng không thể làm như vậy, nhưng nàng có thể dùng cách khác.”

hắn hình như đột nhiên cảm nhận được hết lạc thú làm giáo viên, bắt lấy tay Liêu Đình Nhạn, dạy nàng các loại thuật pháp, lộ tuyến lưu chuyển linh mạch trong thân thể, còn ý đồ để nàng học dùng ngũ hành tương sinh làm ra thao tác.

“Nàng dùng hệ thủy, mộc và thổ là tốt nhất, công kích, tốc độ và phòng ngự, nàng có thể dùng thuật pháp diễn sinh.” Tư Mã Tiêu vừa nói, vừa dùng Liêu Đình Nhạn làm thí nghiệm, linh lực cọ rửa linh mạch nàng.

“Cái này, nếu linh lực thuộc thủy chung quanh mà đủ, nàng dùng ra toàn lực có thể làm sập thành trì chung quanh phạm vi trăm dặm.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” không được, không được.

“Tu sĩ thuộc Mộc phần lớn vô dụng, nhưng bọn họ vô dụng là việc của bọn họ, nàng có thể như vậy..... Có thể làm thân thể người biến thành gỗ, lúc này thêm một ít hỏa, đốt thành tro rất đơn giản.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ta cảm thấy.....”

“Thổ (đất) với thạch (đá) chỉ là biến chất, nàng có thể ngưng thổ thành thạch, với kẻ tu vi thấp hơn nàng một đại giai, nàng có thể dùng thuật pháp này tùy tiện đập, đập cho thịt và xương thành bùn.”

Liêu Đình Nhạn: “Đủ rồi, tổ tông, thật sự đủ rồi, linh mạch chịu không nổi ngài dạy học thực tiễn như vậy, sắp nứt rồi.”

Tư Mã Tiêu thu hồi tay, không quá vừa lòng, “Tu vi Hóa Thần kỳ vẫn quá yếu.”

Liêu Đình Nhạn tin tưởng, nếu không phải ăn cánh huyết ngưng hoa một lần rồi sau đó sẽ có hiệu quả không lớn, khẳng định hẳn đã trực tiếp cho nàng ăn tiếp mười, hai mươi cánh, để nàng thăng thăng lên cấp cao nhất.

“Ta cảm thấy đã vừa lòng, vậy là đủ rồi, thật sự, đại lão ngài nghỉ ngơi trước, ngài uống bia.” Liêu Đình Nhạn móc ra linh dịch thanh tâm khur lúc trước cất chứa, rót cho hẳn.

Nếu không phải so với Tư Mã Tiêu, hiện tại tu vi này của nàng thật sự đã không tồi.

Tư Mã Tiêu bùng cái ly lên, mắt lộ ra ghét bỏ: “Bia, cái thứ gì?”

Tổ tông này chưa bao giờ ăn cũng không uống, làm hẳn ăn một chút gì, so với muốn hẳn không giết người còn khó hơn.

Cuối cùng ly linh dịch đó là tiểu hắc xà uống sạch, nó thu nhỏ rồi cảm giác tồn tại thăng tấp rơi chậm lại, đi theo hai người tới phòng học, cả buổi hai người cũng không chú ý tới nó cũng ở đây, nó cũng không để bụng chuyện này, bò ra uống xong một ly linh dịch, lại ở trên mặt bàn bàn chơi quả cầu nhỏ.

Những quả cầu nhỏ Tư Mã Tiêu làm ra đó lăn khắp nơi trên bàn, có một viên còn bị tiểu hắc xà đẩy vào tầm tay Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn nhìn chữ viết ở trên đó, “Người muốn xử lý tộc Sur thị và các gia tộc có quan hệ thân mật với bọn họ, nhưng làm sao người biết rốt cuộc bọn họ và những gia tộc đó thân thiết?”

Nàng thật không rõ, vị tổ tông này bị nhốt ở Tam Thánh sơn lâu như vậy, cái gì cũng không biết rõ ràng, bị thả ra không đến mấy ngày đã gây chuyện, cũng không thấy hẳn làm điều tra gì, sao hẳn biết những quan hệ phức tạp của các gia tộc?

Tư Mã Tiêu lại dùng biểu tình giống như nhìn đũa ngọc mà nhìn nàng, “Bọn họ còn không phải tự mình nói cho ta.”

Liêu Đình Nhạn: Người tốt cuộc đang nói cái gì, cảm giác mình phảng phất mất trí.jpg

Tư Mã Tiêu sau này dựa vào lưng ghế thấp, một tay thưởng thức những quả cầu nhỏ này, nói: “Linh Nham Sơn đài, khiêu chiến so đấu với trăm người, xem bọn họ hy sinh người nào, là thấy những gia tộc đó liên hợp ra sao, toàn bộ quan hệ, đương nhiên vừa xem là hiểu ngay.”

A??? Liêu Đình Nhạn còn tưởng rằng khi đó hắn chỉ thuần túy nổi điên, không nghĩ tới còn có mục đích nữa?

Nàng quay đầu, phụng hiến ánh mắt của mình cho lão sư giảng bài phía trước. Thôi đi, Tư Mã Tiêu người này chính là vấn đề phức tạp nhất, không cần suy xét hắn, sinh hoạt cá muối tinh túy mới là nhân.

Tư Mã Tiêu hợp những quả cầu vào với nhau, vuốt ve đầu ngón tay nàng, “Nàng rút một quả đi.”

Liêu Đình Nhạn có lệ túm tiểu hắc xà đang bò qua, bỏ vào đám cầu, “Để đũa nhỏ ngọc này làm.”

Tiểu hắc xà hưng phấn chui tới chui lui trong đó, một lần khoanh lại ba quả cầu nhỏ để chơi. Tư Mã Tiêu hất đầu rắn ra, cầm ba quả cầu nhỏ nhìn xem.

Vào ban đêm, không biết hắn đi nơi nào, cả đêm cũng không trở về.

Liêu Đình Nhạn không có máy gian lận hộ tống bên cạnh, ngáp dài tiến vào phòng học. Bởi vì nàng một mình, hôm nay tới học một môn khác, liền có người chủ động ngồi bên cạnh, là một thanh niên nhân mô cầu dạng. Thanh niên bộ dáng bình thường, nhưng mặc một thân pháp y nhìn qua thực quý, quay đầu nhìn nàng, trên mặt biểu tình

trần ngập ngo ngoe rục rịch muốn thông đồng.

“Nàng là muội muội trong đôi song sinh từ Dạ Du Cung đó à? Lúc trước sao chưa thấy nàng, ca ca nàng đâu?” Thanh niên thò đến gần.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy khả năng hấn muốn chết, nhịn không được thương xót mà nhìn hấn một cái.

Thanh niên càng sát lại gần: “Ta là Tề Nhạc Thiêm, nàng là Vĩnh Lệnh Xuân có phải không? Tề gia chúng ta và Mộc gia quan hệ luôn luôn thực tốt, nàng có thể gọi ta là Tề đại ca, ngày sau nói không chừng ta còn có thể quan tâm nàng.”

Tề..... Ngày hôm qua tiểu hắc xà quần ra một quả cầu nhỏ, hình như có chữ Tề.

Vĩnh Lệnh Xuân lớn lên còn rất xinh đẹp, tính tình đại tiểu thư này không tốt, nhìn qua phá lệ cao ngạo, nhưng hiện tại khoác túi da này chính là Liêu Đình Nhạn, nhìn vô hại, còn có chút mệt mỏi, càng có vẻ phá lệ mềm mại, Tề Nhạc Thiêm thích loại hình tiểu cô nương mềm như bông, thấy nàng không phản ứng, còn coi như nàng thẹn thùng, không khỏi càng ngày càng dán vào gần, muốn chiếm chút tiện nghi.

Đột nhiên, hấn ngao một cái, che mông từ chỗ ngồi nhảy dựng lên.

Đầu kia tu sĩ Nguyên anh nghiêm khắc xụ mặt, lấy lí do không có quy củ để đuổi hấn ra ngoài. Liêu Đình Nhạn vẻ mặt đệ tử tốt, biểu tình nghiêm túc, tiếp tục nghe giảng bài, trong lòng nghĩ, ngày hôm qua học băng châm đó với Tư Mã Tiêu còn dùng khá tốt. Vừa rồi nàng thử ngưng ra hơn mười mũi băng châm, đâm mông huynh đệ kia.

Chính là nghiệp vụ còn chưa đủ thuần thực, đâm một chút những mũi băng châm đó liền tan, làm quần áo huynh đệ kia ướt một mảnh ở mông. Thấy hấn biểu tình khó coi mà đi ra ngoài, phỏng chừng là mông quá lạnh. Liêu Đình Nhạn đột nhiên cảm giác được một chút

khoái cảm vượt mức của khi dễ người.

“Hôm nay giảng về thần hồn và tư duy.” Phía trên tu sĩ Nguyên anh nghiêm túc thanh thanh giọng nói.

Suy nghĩ của Liêu Đình Nhạn bị thần hồn, tư duy hai chữ mấu chốt này lôi trở lại, nghe thấy lão sư nói cho cả lớp: “Tư duy của một người là nơi bí ẩn nhất, tuyệt đối phải bảo vệ tốt, nếu tư duy bị xâm nhập, không chết thì thương.”

Có học sinh hỏi: “Vậy đạo lý thì nói thế nào?”

Các học sinh phần lớn khoảng hơn mười, hơn hai mươi tuổi, cũng có người nghịch ngợm gây sự, so với những đồng học từ trước Liêu Đình Nhạn từng gặp qua không có gì khác biệt, hỏi ra lời nói bốn cột này, học sinh quả nhiên khiến cho trong phòng học một trận cười nhẹ và bình luận sôi nổi.

Lão sư xụ mặt: “Cho dù là đạo lý song tu, cũng sẽ không dễ dàng tiến vào tư duy đối phương, đây là hành vi rất nguy hiểm, nếu người thật sự may mắn gặp được đạo lý đồng đạo có thể đồng tâm hiệp lực đồng sinh cộng tử, thì có thể thử. Nhưng hiện giờ các người còn trẻ, cũng không biết hiểm ác, ngàn vạn chớ có ham vui thích nhất thời, cùng người khác thử loại việc này.”

Liêu Đình Nhạn nghe đến đó thì mới biết, nguyên lai đây là khóa giáo dục sức khỏe sinh lý của dị thể giới.

Nàng nghĩ đến mình và Tư Mã Tiêu, bất giác thấy mình giống như học sinh lén nếm thử trái cấm.

Lão sư còn đang cường điệu tầm quan trọng và lực sát thương của thần hồn, tinh thần, thần thức, cùng với tính chất tư mật của tư duy, “..... Thần hồn giao hòa là liên hệ thân mật nhất, Canh Thần Tiên Phủ từ trước đã có mấy đôi đạo lý nổi tiếng trong Tu Tiên giới, bọn họ thường thường là một người chết, một người khác

cũng không thể sống một mình, đó là bởi vì thần hồn liên hệ quá mức chặt chẽ, cảm tình khắc sâu đến không thể phân cách lẫn nhau.”

“Cho nên mọi người trăm triệu không thể khinh thường việc này.”

Liêu Đình Nhận: “.....”

Chương 35: Yến hội

Liêu Đình Nhạn buổi tối hôm nay không thể đi ngủ sớm, đương nhiên không phải bởi vì ban ngày lão sư giảng chương trình học về giáo dục sức khỏe sinh lý, mà là bởi vì nàng được các bạn học mời đi tham gia yến hội.

Thân phận nàng hiện giờ là Vĩnh Lệnh Xuân, đại tiểu thư Dạ Du Cung, cái thân phận giai tầng này, trừ ăn nhậu chơi bời cũng cần kết giao nhân mạch, bởi vậy tụ tập ăn uống chính là hoạt động điều hòa không thể thiếu được. Toàn bộ mọi người trong lớp học đều đi, Liêu Đình Nhạn cũng đi theo, rốt cuộc xã súc cũng có xã giao, nàng không trốn được.

một đoàn người được một nam một nữ là hai học sinh thân phận cao nhất dẫn đầu, đi Cẩm Tú Họa Đường ngoài thần học phủ sinh hoạt qua đêm.

Nam nữ phân tiệc ngồi, cách ngọn đèn dầu cùng với bóng hoa mờ lung có thể nhìn đối diện lẫn nhau, có người ngồi ở dưới hoa đàn tấu ngâm xướng, có người hầu dâng lên rượu và linh thực, trường hợp thật là hài hòa hữu hảo, hài hòa thậm chí khiến người trưởng thành như Liêu Đình Nhạn hơi thất vọng.

Vĩnh Lệnh Xuân ngồi ở trong tiệc nữ, vào tiệc không bao lâu, mọi người uống rượu nói chuyện, liền có nữ tử từ hai bên trái phải tiến đến bắt lời.

“Lệnh Xuân, ta nghe nói cô và huynh trưởng cùng tới thần học phủ, sao nay lại không thấy người kia?”

Liêu Đình Nhạn đành phải buông thịt viên nhỏ có hình hoa thược được đã ăn được một nửa, nói: “Huynh trưởng có chuyện quan trọng khác phải làm, ước chừng mấy ngày nữa mới trở lại.”

Nữ tử lớn lên thanh lệ nhu nhược kéo tay nàng: “Nếu nhiều ngày nay cô không có bạn, không bằng đi học cùng với ta, ta cũng một mình một người, còn quá cô đơn, viện chúng ta ở cũng không xa đâu.”

Thấy biểu tình của nàng ta, hình như chính mình hẳn là biết nàng ta là ai, cho nên tên cũng không cần báo, nhưng Liêu Đình Nhạn thực trọc đầu, nàng cũng không quen biết vị này a. không có cách nào, chỉ có thể diễn, dùng ra hết năng lực xã giao mấy năm sinh nhai xã súc rèn luyện ra, hàn huyên xong rồi thuận lợi tiễn nàng ta đi.

Mới vừa đi một người, lại tới một người, lúc này là một tỷ muội nhìn có vẻ điềm mỹ khả nhân nhưng tính tình tựa hồ không tốt lắm, vừa tới đã nói: “Trong giờ học có phải cô và biểu huynh ta nháo mâu thuẫn hay không? Có phải cô làm hẳn xấu mặt hay không!”

Cùng nàng nháo mâu thuẫn, còn không phải nam tử họ Tề bị nàng đâm mũi. Liêu Đình Nhạn đầy mặt vô tội, biểu tình mờ mịt sinh động đến làm người ta không thể hoài nghi nàng, “Ta không có a, lệnh biểu huynh là vị nào?”

Kỹ năng thứ nhất của cá muối: Đều được, có thể, ta tùy tiện

Kỹ năng thứ hai của cá muối: Cái gì? Ta không biết, không phải ta

Lừa dối tỷ muội này đi rồi, Liêu Đình Nhạn lại ăn một miếng thịt viên nhỏ, còn chưa nuốt xuống, người thứ ba cũng tới bắt lời. Đây rõ ràng không có hảo ý, là tới xé bức, “Nha, người Dạ Du Cung các ngươi, sao cũng muốn đến Canh Thần Tiên Phủ chúng ta cầu học? Bất quá cũng khó trách, Dạ Du Cung địa phương nhỏ như vậy, người cũng không nhiều lắm, sợ là thật không có ai có thể dạy các

người đầu.”

Liêu Đình Nhạn buông chiếc đĩa, đầy mặt thành khẩn:
“không sai, cô nói đúng.”

Kỹ năng thứ ba của cá muối: Đúng vậy, không sai, cô nói đều đúng

Muội tử: “Ta thấy linh căn của cô cũng không phải thực tốt, tới đây đại khái cũng không tu thành cái gì, vẫn nên sớm tìm đạo lữ để dựa vào thôi.”

Liêu Đình Nhạn: “Đúng, cô nói rất đúng a, có đạo lý.”

Muội tử: “.....Hôm nay cô tới đây, là vì tìm đạo lữ? Đáng tiếc chư vị đồng đạo có gia thế ở nơi này đều là những người cô không trèo cao nổi, cô tốt nhất có tự mình hiểu lấy.”

Liêu Đình Nhạn: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế.”

Muội tử: “.....” Mẹ nó.

Muội tử tới khiêu khích, bị ghen trở về, ngược lại làm chính mình tức không chịu được, cắn răng đi rồi, trong lòng nghĩ, không phải nói Vĩnh Lệnh Xuân là kẻ tính tình không tốt, một chút đã phát hỏa, nhưng sao lại mặt người giống nhau, nói cái gì cũng không phản ứng.

Người đi rồi, Liêu Đình Nhạn rốt cuộc có thể ăn luôn miếng thịt viên nhỏ cuối cùng, thở dài ở trong lòng. Nơi này không có một ai đến vì ăn, tất cả đều ở đằng kia nói nói nói, nàng chỉ ăn thịt viên còn bị ngắt ba lần. Nàng ăn xong liền múc một món canh ngọt màu trắng ngà, hương vị ngon miệng thơm ngọt, xem như không tồi.

Kì nghỉ phép này của nàng, thức ăn đãi ngộ khi tốt khi xấu, lúc trước ở Tam Thánh sơn, đến thức ăn đều phải tự chuẩn bị, đoạn thời gian đó đến thịt khô cũng chẳng có để ăn. Sau đó lại ra khỏi Tam Thánh

sơn, qua mấy ngày tiêu dao, ở Bạch Lộc Nhai muốn ăn cái gì chỉ cần phân phó, tùy thời tùy chỗ các loại bữa tiệc lớn bùng lên để chọn lựa, khi đó thức ăn cũng là tốt nhất.

Về sau làm ra chuyện chạy trốn, lại bắt đầu tự chuẩn bị thức ăn, còn tốt có chuẩn bị mang theo không ít thức ăn giữ tươi, có thể thoả mãn khát vọng ăn uống, đến nỗi hiện tại, thức ăn tuy rằng so ra kém Bạch Lộc Nhai lúc ấy, nhưng so xuống dưới cũng đã có thừa.

Ăn ngậm ngọt canh thứ hai, lại có tiểu muội tử cọt cọt tới, nói với nàng: “Tính tình của cô thật quá tốt a, vừa rồi Nguyên Dung Tuyết nói cô như vậy, cũng không thấy cô tức giận.”

Liêu Đình Nhạn: “không có gì tức giận.” Rốt cuộc nàng mừng Vĩnh Lệnh Xuân, có quan hệ gì tới Liêu Đình Nhạn nàng đâu.

Nàng hiện tại là một hệ với đại lão sư tổ Tư Mã Tiêu, thân phận Tư Mã Tiêu thế nào, đại khái tương đương với một tôn tử mà lão chủ tịch của công ty để lại, từ trên trời rơi xuống tiến vào công ty, các nguyên lão công ty ngoài mặt cung kính hẳn, trên thực tế âm thầm đâm hẳn, hiện tại rốt cuộc ra tay đẩy hẳn xuống công ty con làm xây dựng cơ bản..... cũng không đúng, phải nói vị BOSS này thế đơn lực mỏng nhưng cũng thực điên, vì phá đổ công ty mình nhìn không thuận mắt, chủ động ra tay quyết định cạy nền tảng công ty.

Làm người trợ lý của BOSS bên này, nàng không có chỗ nào sợ hãi, cái khác không nói, lúc đại lão vồ người, đó là kim chung chảo.

Mọi người ăn ăn uống uống một trận, trường hợp càng thêm lửa nóng, rốt cuộc bắt đầu nói một ít tin tức nội bộ, có người thần thần bí bí nhắc tới: “Các người có biết, gần đây nội phủ đã xảy ra một chuyện lớn?”

“A, chính là có quan hệ với vị sư tổ đó?”

trên mặt mọi người mang theo biểu tình bất quá, dùng ám chỉ che che dấu dấu danh hiệu, đàm luận về Từ Tàng Đạo Quân. Những người này đều là công tử tiểu thư trong các nhánh của đại gia tộc, tuổi lại không lớn, cho nên bọn họ cũng không biết quá nhiều, rồi lại so với người bình thường biết nhiều hơn.

Liêu Đình Nhận lúc trước đã kỳ quái, Từ Mã Tiêu làm một hồi đại sự như vậy, lại giết chết không ít đại lão cao tăng, sao người Canh Thần Tiên Phủ các nơi dường như không có việc gì, cũng không ai đàm luận đại sự này, hiện tại rốt cuộc nghe thấy có người nhắc tới một chút, nàng cũng đồng tai đi nghe bất quá.

“Nghe nói sư tổ nổi trận lôi đình, giết không ít người, là bởi vì một nữ đệ tử hấn sủng ái đã thổi gió bên gối, chương môn còn phải thay hấn dấu điểm việc này.”

“Vị sư tổ kia nghe nói là có tranh chấp với chương môn, hiện giờ ở Bạch Lộc Nhai bế quan không ra.”

Liêu Đình Nhận: Được a, tin tức không thật. Khẳng định là vì duy trì ổn định, bị phía trên che dấu tình huống chân thật.

“Trước kia ta còn nói sư tổ xuất quan, Canh Thần Tiên Phủ chúng ta sẽ càng thêm cường thịnh, hiện tại xem ra, có sư tổ này thật không phải chuyện tốt.”

Mọi người bị câu nói quá trắng trợn này làm một trận trầm mặc, cho dù có người nghĩ ở trong lòng như vậy, cũng không dễ nói thẳng ra, hơn nữa có người lại nghĩ hoàn toàn ngược lại.

một nam tử nhìn có chút cao ngạo nói: “Sư tổ tu vi cực cao, còn là hậu duệ duy nhất của tộc Từ Mã, tùy tính một chút cũng thực bình thường, chứ vị cũng không phải chưa xem lịch sử của Canh Thần, đệ tử giống sư tổ Từ Mã như vậy có rất nhiều, nhưng mỗi người bọn họ cuối cùng đều trở thành trụ cột của Canh Thần Tiên Phủ chúng ta, mang đến vinh dự cho tiên phủ chúng ta, là tiền bối đại năng đáng để

chúng ta tôn kính cúng bái. Nếu có cơ hội, ta cũng nguyện ý quên mình phục vụ sư tổ.”

Có rất nhiều người nghĩ giống nam tử này, bọn họ phần lớn cảm thấy giết vài người cũng không có gì, chỉ cần không giết đến trên đầu bọn họ, đương nhiên là càng nguyện ý đi theo người cường đại như vậy.

Đáng tiếc Tư Mã Tiêu không có ý tứ mượn thế lực đi đấu với ai, từ đầu tới đuôi hắn chưa từng che dấu chán ghét đối với toàn bộ Canh Thần Tiên Phủ, muốn làm cái gì cũng chỉ một mình đi làm.

“Ăn xong rồi sao, ăn xong rồi thì trở về.”

nói sư tổ, sư tổ đến. Mất tích một ngày rưỡi, Tư Mã Tiêu mang mặt Vĩnh thì Tư đột nhiên xuất hiện, đứng ở phía sau Liêu Đình Nhạn nói.

Bởi vì giờ phút này giữa sân an tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn. Tư Mã Tiêu không để bụng, chỉ ý bảo với Liêu Đình Nhạn một chút. Liêu Đình Nhạn dứt khoát buông canh ngọt ăn một nửa, đứng dậy đi theo hắn.

“Chờ một lát, là Vĩnh thì Tư của Dạ Du Cung đi? Hôm nay ta cùng với Sư đạo hữu mở tiệc tại đây, để các học tử mới của học phủ chúng ta nhận biết nhau, cần gì đi vội vã, không bằng cùng lệnh muội lưu lại, về sau còn có tiết mục xuất sắc, nếu bỏ qua thì thật đáng tiếc.” Nam tử đứng đầu mở miệng giữ lại.

Tư Mã Tiêu nhìn hắn một cái, là loại ánh mắt nhìn thấy một con kiến bò qua mu bàn chân, “Mở tiệc? Ta xem các người chỉ lo nói chuyện.”

Liêu Đình Nhạn: Lời này đúng, nói đến đi vào lòng ta, không hổ là lão bản.

Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn nàng một cái, là biểu tình phát hiện hài tử

của mình nửa tháng không gặp đã gãy đi.

Liêu Đình Nhạn: Ta khẳng định là đọc sai biểu tình.

Hai huynh muội giả đã quét mặt mũi mọi người, trực tiếp đi ra khỏi cánh rừng tổ chức yến tiệc, để mọi người xấu hổ không thoải mái ở lại phía sau.

“Nàng thích nơi này?” Tư Mã Tiêu đi ở hành lang dài của nhà thủy tạ, tùy ý hỏi.

Liêu Đình Nhạn chặc lưỡi, “Còn được đi, đồ ăn so với học phủ ngon hơn.”

Tư Mã Tiêu không quá hiểu rõ chấp niệm của nàng đối với đồ ăn, chỉ ra: “hiện giờ tu vi của nàng căn bản không cần ăn những thứ này, trừ thỏa mãn ham muốn ăn uống, căn bản không có bổ ích khác.”

Liêu Đình Nhạn: “À, ta ăn cái gì chính là bởi vì thèm ăn.”

Tổ tông này nhân sinh thật là quá đáng thương và không thú vị, nếu một người không có cách nào ăn ngon ngủ kĩ, vậy tồn tại cũng thật sự mất đi rất nhiều ý nghĩa.

Liêu Đình Nhạn: “Kỳ thật người cũng có thể thử một chút các loại mỹ thực, rất có hiệu quả với bảo trì tâm tình sung sướng.”

Tư Mã Tiêu khinh thường mà a một tiếng.

Bọn họ không rời khỏi Cẩm Tú Họa Đường, bởi vì cơm chiều hôm nay Liêu Đình Nhạn chỉ ăn thịt viên và nửa chén canh ngọt, không ăn đủ, cho nên bọn họ gọi một bàn khác, Liêu Đình Nhạn ăn, Tư Mã Tiêu ngồi ở một bên phát ngốc. Từ trình độ nào đó mà nói, Liêu Đình Nhạn cảm thấy tổ tông giống nhi đồng quá gở tự bế.

Tư Mã Tiêu: “Ta có thể nhận thấy được nàng suy nghĩ cái gì.”

Liêu Đình Nhạn đứng nảo, bắt đầu nghĩ đến chương trình 《 đầu lười ở Trung Quốc 》 ăn cái gì, hơn nữa không ngừng dùng ngữ khí các vai phụ khen ngợi đồ ăn mỹ vị.

Tư Mã Tiêu nhìn chăm chăm nàng.

Liêu Đình Nhạn: “..... Nếu không người nếm thử?”

Tư Mã Tiêu thò qua, ăn canh trứng trắng sữa đang rung rung trên cái muống của nàng.

Liêu Đình Nhạn:..... này, không phải còn cả một chén, vì sao kiểu gì cũng phải đoạt của ta, đoạt của người khác người mới cảm thấy có thể ăn được phải không?

Nàng buong cái muống, dùng chiếc đũa gắp một viên trứng chim óanh bạch tựa như trân châu, nhanh chóng nhét vào trong miệng, lộ ra cái giả cười với Tư Mã Tiêu. A, ta đã ăn vào trong miệng, người mẹ nó tới đoạt a.

Tư Mã Tiêu nâng cằm nàng, để sát vào.

Liêu Đình Nhạn: “!!!”

Môi lười mềm mại gần sát dây dưa, sau đầu Liêu Đình Nhạn tê rần, nháy mắt giống như nhớ tới lúc nào đó trước đây khi tri kỷ.

Tư Mã Tiêu buong nàng ra, dựa vào bên cạnh bàn, nhai hai miếng trứng chim trong miệng. Liêu Đình Nhạn theo bản năng nhấp nhấp miệng, phát hiện trong miệng trừ nước miếng cũng không còn cái gì. Nàng không tự chủ được nuốt nước miếng, Tư Mã Tiêu giống như cười một cái, nhưng nụ cười này của hắn thực nhẹ thực nhanh, lập tức lại hiển lộ ra một mặt phiến người, nói: “Cái này có gì ngon.”

Liêu Đình Nhạn muốn đem một mâm trứng chim trân châu chìm nổi

trong bát canh tất cả đều nhét vào mồm hăn, sau đó rót canh vào trong lỗ mũi hăn.

Ngay sau đó, Tư Mã Tiêu bưng chén trứng chim trên châu lên, cả canh và trứng cùng hắt vào dưới bụi hoa bên cạnh. Làm xong, hăn giống như sừng sốt, mới ném cái mâm không về trên bàn.

Liêu Đình Nhận: “.....” Đậu má.

Cách đó không xa một người đến yến hội muộn, vào nhầm nơi này là nam tử họ Tề, vừa lúc thấy một màn vừa rồi, lúc này sắc mặt chột xanh chột trắng, phá lệ khó coi. Tề Nhạc Thiêm nhận ra đôi nam nữ bên kia thân mật hôn môi, ve vãn đánh yêu, trong đó nàng kia chính là Vĩnh Lệnh Xuân hăn coi trọng! hăn còn chưa ra tay, không nghĩ tới đã bị người khác nhanh chân đến trước, nam nhân bên cạnh nàng là từ đâu ra?

Tề Nhạc Thiêm sửa sang lại biểu tình, đi qua, làm bộ làm tịch nói với Liêu Đình Nhận: “Lệnh Xuân muội muội, sao lại ở chỗ này, không phải tham gia hoa dạ yến cùng với những người khác sao?”

Lại nhìn Tư Mã Tiêu, “không biết vị này là?”

Liêu Đình Nhận căn bản không chú ý chuyện vừa rồi bị người này gặp được, nói một câu: “Đây là huynh trưởng của ta, Vĩnh thì Tư.”

Biểu tình của Tề Nhạc Thiêm thoáng chốc cứng đờ, trong đầu hăn hiện lên rất nhiều tư tưởng dơ bẩn, cuối cùng hội tụ thành bốn chữ to: Huynh, muội, loạn, luân!

Tư Mã Tiêu cười như không cười liếc hăn một cái, dùng cái miệng vẩy vẩy trước mặt, không có hứng thú, “không có việc gì thì rút.”

Tề Nhạc Thiêm khinh thường nhìn bọn họ, sau đó một câu cũng không nói, cứng mặt bỏ đi rồi.

Liêu Đình Nhạn đầy đầu dấu chấm hỏi: “hắn làm sao mà có vẻ mặt táo bón?”

Chương 36: Thiếu

Nguồn nhảy chương, mời các bạn xem chương tiếp theo.

Chương 37: Tấm gương phát sóng trực tiếp

Lạnh lẽo, cứng rắn, hình tròn, dẹt.

Liêu Đình Nhận búng tay một cái, tạo ra một chùm sáng, móc vật kia ra nhìn kỹ. Thế nhưng là một mặt gương lớn, bên rìa còn có hoa văn tinh xảo, tràn ngập ý vị cổ xưa, nhìn rất trân quý.

Nàng nhìn nhìn mặt gương, phát hiện hai bên đều có kính, hơn nữa cùng mơ hồ không rõ. không hiểu bảo bối này dùng thế nào, Liêu Đình Nhận dâng lên Tư Mã Tiêu, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Cái này phải dùng như thế nào?” Hắn sẽ không chỉ là cái gương đơn thuần.

Tư Mã Tiêu có ngón tay vừa trắng vừa dài, rất là xinh đẹp, hắn cầm gương, không biết xoay chuyển ba vòng hai lượt thế nào, một cái gương liền tách làm hai, hóa ra là có thể tháo rời.

“Chỉ cần có linh lực, dù hai mặt gương này cách xa nhau vạn dặm, cũng có thể nhìn thấy tình huống phía đối diện.” Tư Mã Tiêu nói.

Liêu Đình Nhận đầy mặt bình tĩnh. nói thật, tuy rằng trong thế giới huyền huyền, một người có thể bay lên trời, động bất động hô mưa gọi gió rất là lợi hại, nhưng khoa học kỹ thuật hiện đại cũng rất lợi hại, như thứ này so ra còn kém điện thoại di động, nếu có điện có mạng thì cách xa nhau vạn dặm vẫn có thể nhìn thấy bên đối diện đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa công năng còn đa dạng, nhanh và tiện hơn. Nàng nhìn gương, ừ, chất lượng của điện thoại di động còn tốt hơn.

Tư Mã Tiêu nhảy bén nhận ra Liêu Đình Nhạn cũng không thích thứ này, vì thế hắn cầm hai mặt gương, trực tiếp bẻ gãy một cái trong đó.

Liêu Đình Nhạn: “???” Người làm cái gì?

Nàng nhanh chóng đặt cái còn lại sang một bên, miễn cho bị tổ tông hỉ nộ vô thường cũng bóp nát mất.

“không thích thì nát.” Tư Mã Tiêu nói.

Liêu Đình Nhạn vội vàng: “Thích thích!” không thể để tổ tông phá sản này tiếp tục vô pháp vô thiên nữa, thật vất vả từ trong tay hắn rõ ràng được một “Lễ vật”, còn bị chính hắn làm hỏng một cái, đây là phương thức tặng lễ của gà con tiểu học có EQ thấp kiểu gì.

Tư Mã Tiêu cũng không quá tin nàng trả lời, hắn rất không cao hứng, trầm khuôn mặt nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, lại hỏi một lần, là cách hỏi dùng BUFF nói thật, “Nàng thích thứ này?”

Liêu Đình Nhạn: “Thích.” Trong miệng nói thích, trong lòng đang spam câu hỏi. Người bị sao vậy tổ tông, loại việc nhỏ này người còn riêng dùng BUFF nói thật để hỏi? Trước kia lúc người dùng BUFF nói thật đều là biểu tình nói sai thì giết người, vừa rồi lại là biểu tình nói sai thì tức giận, người giáng cấp từ khi nào đây?

Việc này có vẻ quá mức không đúng, giống như nhân sĩ xuyên qua trốn không thoát quy tắc nhất định phải yêu đương. Liêu Đình Nhạn bất động thanh sắc mà bình ổn, không quan trọng, yêu đương loại việc này cần hai người, hắn đơn phương cũng không thể làm gì, chỉ cần mình ổn định.

Mới vừa nghĩ như vậy, Tư Mã Tiêu kéo đầu nàng lên, cúi người hôn môi nàng, môi ngậm lên môi, chóp mũi cọ cọ ở bên nhau, tư thái triền miên lại thân mật.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ôn, ổn định, ta còn có thể tiếp tục một giây.

Hơi thở Tư Mã Tiêu dây dưa nàng, hần rũ đôi mắt lúc nhìn ai đều không quá hữu hảo, môi hơi hơi giơ lên một chút, tâm tình giống như lại tốt lên.

Ngón tay lạnh lẽo nâng cằm và sau tai nàng, còn một bàn tay vỗ ở sau đầu nàng, đè nặng tóc nàng. hần tựa hồ thực thích ấn lên gáy nàng, đó là tư thế không để người khác lui ra phía sau.

Liêu Đình Nhạn cảm giác cái gáy tê dại một trận, cũng không biết là bởi vì theo bản năng cân nhắc mà cảm thấy nguy hiểm khẩn trương, hay là bởi vì Tư Mã Tiêu giống một con cá, cái hôn vẫn luôn nhẹ chạm vào môi nàng.

Biểu tình và động tác của hần đều quá tự nhiên, tự nhiên đến mức giống như bọn họ vốn dĩ nên thân mật như thế, nàng vốn dĩ chính là người có thể tới gần hần, hôn hần như vậy.

trên người hần có hơi thở sương sớm, có mùi hoa hương thoang thoảng ngoài viện, còn có một chút mùi máu tươi cơ hồ không phát hiện được. Hiển nhiên, nam nhân ngồi dựa bên cạnh đang hôn nàng, không lâu trước đây còn vừa giết người, hoặc là đi qua nơi nào đó có mùi máu tươi rất nặng. Nàng vốn nên cảm thấy sợ hãi, nhưng giờ này khắc này, nàng lại chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy vô cùng, không phải sợ hãi, mà là một cảm xúc kích động kỳ quái.

Còn có chút..... ừm, xúc động.

Ta biến thái sao? Liêu Đình Nhạn nghĩ thầm, lập trường của ta rất cuộc từ trung lập hỗn độn biến thành tà ác hỗn độn?

Sau đó đã xảy ra cái gì là rất rõ ràng. nói ngắn lại, bọn họ lại làm một lần tri kỷ. Nếu nói lần trước đó là vì cứu người, nàng ngây thơ mờ mịt không thể hiểu được cái gì, vậy lần này, chính là bị ma

quỷ ám ảnh, ma quỷ là Tư Mã Tiêu, hắc tựa như thủy quỷ, ở trong nước cuốn lấy người không thể tránh thoát.

Tri kỷ kỳ thật phi thường sung sướng, không chỉ là thân thể sung sướng, còn có thần hồn, thậm chí tư tưởng. Cái loại cảm giác thỏa mãn ấm áp dễ chịu này, thật giống như trời xanh mây trắng mênh mông vô bờ, ưu sầu gì cũng không có, bay lượn trong mây, phi thường tự do.

Thậm chí sau khi chấm dứt, cảm giác này vẫn còn thật lâu không lùi, làm người ta cảm thấy bình tĩnh, cảm thấy an tâm.

Cho tới nay tuy nàng định nghĩa lần đột nhiên xuyên qua này là nghỉ phép, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút phiêu bạc bàng hoàng cùng cảm giác một mình lẻ loi cô độc trong thế giới to lớn. Chính thời điểm này, những cảm giác cô độc đều tan đi, bởi vì một nam nhân khác càng thêm cô độc, lại càng thêm táo bạo đã tương dung cùng nàng.

Nàng giống như ở trong một nơi cực độ an toàn, có thể thơm ngọt đi vào giấc ngủ, cũng không cần lo lắng tỉnh lại sẽ phát hiện có một mình, sẽ không cảm thấy ngày mai không biết đi nơi nào, cũng không biết người hướng về đâu.

Liêu Đình Nhạn phát hiện tri kỷ kỳ thật là phương thức giao lưu thực công bằng, nếu là thân thể, có lẽ thân thể nam nữ tự nhiên đã chia làm trên dưới, nhưng tri kỷ, toàn bộ cảm giác đều là lẫn nhau, nàng có một khắc rõ ràng cảm giác được tâm tình và cảm giác của Tư Mã Tiêu, giống nước ấm tràn về phía nàng, bao phủ nàng.

hắc người này, dù lúc mềm mại cũng mang theo một chút sắc nhọn có thể đâm bị thương người ta, thần hồn của hắc lại quá mức cường đại, lúc Liêu Đình Nhạn có chút chịu không nổi, ngón tay hắc lạnh lẽo sờ ở sau đầu nàng giống như trấn an, nhẹ nhàng xoa ấn trong chốc lát. Đó là một mặt sấn sọc hoàn toàn bất đồng với hắc ngày thường xấu tính phiền người.

Có lẽ còn có thể gọi là sủng ái.

Liêu Đình Nhạn ngủ đến khi mặt trời lên cao, thần thanh khí sảng tỉnh lại, nằm ở trên giường tự tỉnh dậy. Tối hôm qua có phải Tư Mã Tiêu dùng thuật pháp mê hồn chú linh tinh gì hay không? Sao nàng cứ như vậy mà cầm giữ không được?

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, hận không thể chính mình mất trí nhớ. Bọn họ rốt cuộc nói nói thế nào rồi liền bắt đầu? Nàng nhớ tới nửa đường bởi vì mình rất thoải mái, còn ôm cổ người ta kêu hừ hừ.

Tư Mã Tiêu lúc ấy khỏe mắt ửng đỏ, sắc môi cũng phi thường hồng, làm làn da càng thêm trắng, đôi mắt càng thêm đêm, giống diễm quỷ ôm nàng ừm vài tiếng — cái giọng ừm ừm này giống ôm em bé dỗ dành. Nghe đến nhân tâm đều ngứa ngáy.

Mặt dán mặt, lỗ tai cọ cái mũi.....

Liêu Đình Nhạn bưng kín mặt mình, không chuẩn bị lại tiếp tục hồi tưởng. không thể nghĩ nữa, nghĩ nữa chính là yêu sớm.

Tư Mã Tiêu ngủ ở bên cạnh nàng, hẳn là đã tỉnh, nhưng lười mở mắt, đoạt gối đầu của nàng vòng thành cái ổ, lại ở trong ổ cho nàng một vị trí gối đầu không tồi, để nàng phải dùng một tư thế tiêu chuẩn của tình lữ ngủ dán vào hắn.

Nam nhân, cho dù là nam nhân như Tư Mã Tiêu, vào thời điểm này cũng có vẻ thả lỏng rất nhiều, vô hại lại tự tại mà nằm liệt ra, là loại nằm liệt của con mèo phoir no thái dương, làm người ta muốn đi lên vuốt một lúc lên bụng hắn.

Liêu Đình Nhạn một cái tát đánh mình tỉnh lại. Vuốt cái rắm, lông còn không có, vuốt cái gì mà vuốt.

Có thể là nàng nghĩ quá căng thẳng, cảm xúc dao động khá lớn, rất

cuộc làm đại lão đang nằm chộp mắt bên cạnh bị bức cho mở mắt.

hắn vươn tay với nàng, Liêu Đình Nhạn lăn sang bên cạnh, vừa vặn tránh đi, đầu lại cạch một chút cộm lên một vật cứng. Là cái gương tối hôm qua nàng nhận được, cái gương tối hôm qua may mắn còn tồn tại vốn là vai chính, lại bị quên ở trong góc, giờ mới một lần nữa được lấy ra.

“Vô dụng thì vứt đi.” không biết nhân gian khó khăn thế nào, lão tổ tông Tư Mã Tiêu nói như ra thế.

Liêu Đình Nhạn: “Đáng tiếc bóp hỏng một cái rồi, nếu không vẫn hữu dụng.”

Nàng nghĩ nghĩ, cái gương này nếu có nhiều thêm vài tấm, có thể đặt ở các nơi, đem toàn bộ hình ảnh thấy được tập trung vào trên gương, còn không phải là phát sáng trực tiếp sao? Đặt một tấm gương ở đại quảng trường Canh Thần Tiên Phủ, có thể thấy các đệ tử luận võ đánh nhau; đặt một tấm ở phố xá sầm uất bên cạnh, có thể xem phố phường sinh hoạt nhân sinh trăm thái; đặt một cái ở trong núi rừng cây cối, còn có thể thấy động vật hoang dã sinh sống, chẳng phải là vui thích.

Liêu Đình Nhạn tùy tiện nói chuyện đó, Tư Mã Tiêu lộ ra suy tư, một lát sau nói: “không tồi.” Sau đó hắn cầm cái gương còn hoàn hảo. Vuốt ve các loại hoa văn phức tạp đến cực điểm phía trên.

Lúc bọn họ đi học, Tư Mã Tiêu vẫn cứ đang thưởng thức cái gương.

Liêu Đình Nhạn không rõ, nàng đi học, hắn không cần nghe giảng bài vì sao cũng muốn lãng phí thời gian đi cùng, bất quá trước nay nàng vẫn không hiểu được hắn muốn làm cái gì, cho nên liền mặc kệ hắn.

Tư Mã Tiêu cầm cái gương liên tiếp cân nhắc gần nửa tháng, sau đó ra cửa ba ngày, trở về liền trả lại gương cho Liêu Đình Nhạn.

“Nàng xem.”

Liêu Đình Nhạn lấy gương, cho Tư Mã Tiêu một biểu tình nghi hoặc. Tư Mã Tiêu nằm liệt bên người nàng, dùng ngón tay điểm điểm mặt kính, mặt kính nổi lên một trận gợn sóng, hiện ra Tam Thánh sơn.

Trong gương Tam Thánh sơn không giống Tam Thánh sơn khi bọn họ rời đi, tháp cao trùng kiến, cung điện bên cạnh cũng đang bắt đầu xây lại, có các đại lão nhìn qua rất lợi hại đứng ở đó, biểu tình nghiêm túc mà thương thảo cái gì.

Tư Mã Tiêu lại gõ gõ gương, hình ảnh biến đổi, biến thành cây hoa lam doanh dưới Bạch Lộc Nhai.

Liêu Đình Nhạn hiểu ra, nàng vung tay kéo kéo hình ảnh sang bên cạnh, phát hiện thế nhưng còn có thể có tầm nhìn xoay tròn 360 độ, nàng nhìn thấy mây mù dày đặc cung điện Bạch Lộc Nhai, cũng thấy được gần đó có tu sĩ tuần tra, các loại biểu tình khẩn trương cảnh giác.

Học Tư Mã Tiêu gõ gương như vậy, hình ảnh không hề có phản ứng, chỉ có người đang đi lại, nói chuyện với nhau trong gương, thanh âm có vẻ nhỏ, nghe không rõ lắm.

Tư Mã Tiêu: “Linh lực.”

Liêu Đình Nhạn yên lặng dùng đến linh lực, phát hiện lúc này hình ảnh thay đổi, là một ngọn núi cháy đen, núi này giống như đã trải qua núi lửa bùng nổ, toàn bộ nổ tung từ trong lòng núi, chỉ còn lại đá tảng dữ tợn cháy đen chót vót hướng lên trời. một chút vật còn sống đều không có, hình ảnh nửa ngày không thay đổi, Liêu Đình Nhạn còn hoài nghi có phải internet không có tín hiệu hay không.

Nàng đoán được đó đều là Tư Mã Tiêu làm ra, cũng là nơi hấn chọn, nhưng ngọn núi tiêu điều này có gì đặc thù sao?

Nàng thay đổi chỗ khác, là cái chợ nàng không biết, nhưng mà thực náo nhiệt, bởi vì có người bán hàng rong rao hàng vang dội, tiếng ồn ào trên đường đều truyền lại.

Còn có góc nhìn từ một mảnh thác nước và hồ nhỏ trong núi, Liêu Đình Nhạn đổi đến góc nhìn này, nhìn thấy có linh thú sừng dài lông xù xù màu trắng đang uống nước bên hồ, con chim tuyết trắng xẹt qua mặt hồ, đứng ở trên linh thú lông nhung ôn thuận, hình ảnh yên lặng tốt đẹp.

Cảnh tượng tiếp theo là một cửa hàng, có rất nhiều nam nữ xinh đẹp tiếp khách, người người nói chuyện phiếm, đánh đàn nói giỡn, còn có người ở trên đài cao biểu diễn. Liêu Đình Nhạn xem xong một khúc phi thiên vũ, cảm thấy một đám tiểu tỷ tỷ khiêu vũ kia quả thực đẹp đến ngây người, nửa ngày không bỏ được mắt đi.

Tư Mã Tiêu thúc giục nàng: “Cái tiếp theo.”

Liêu Đình Nhạn đổi kênh. Hình ảnh đổi đến mặt hồ phẳng như gương, bất quá màn ảnh này quá lung lay, hơi lợc qua trên mặt hồ, ngay sau đó lại vút lên, bay ở trên trời, có thể nhìn thấy đầu núi con sông phía dưới. không bao lâu, góc nhìn lại lọt vào cây cối.

Nhìn qua hẳn là góc nhìn của một con chim. không được, 3D có vẻ choáng.

Tiếp tục đổi góc nhìn, liền thấy thần tượng nguy nga, dưới thần tượng có một người đang giảng đạo, một đám đệ tử ngồi ở phía dưới an tĩnh lắng nghe, trên tảng đá lớn dưới thần tượng có khắc ba chữ Vấn Đáp Nguyên. Liêu Đình Nhạn từng nghe đến nơi này, ở trong nội phủ Canh Thần Tiên Phủ nơi đại lão đẳng cấp cao mở khóa học thêm cho đệ tử ưu tú.

Góc nhìn sau là phòng bếp, không biết phòng bếp nơi nào, vô cùng rộng, các loại nguyên liệu nấu ăn bày biện chỉnh tề, hơn hai mươi đầu bếp bận rộn làm các loại món ăn, có đang làm bánh, có thái cá,

có trộn nhân thịt, còn có đang làm điểm tâm, cảnh tượng bận rộn khí thế ngất trời.

.....

Xem xong toàn bộ các kênh phát sóng trực tiếp, Liêu Đình Nhạn hơi cảm động nhìn về phía Tư Mã Tiêu, tổ tông thật hiểu ta!

Tư Mã Tiêu: “Nàng muốn chính là cái này?”

Liêu Đình Nhạn: “không sai, xem phát sóng trực tiếp để tiết kiệm thời gian nhất, còn có thể thoải mái.”

Tư Mã Tiêu không tỏ ý kiến, nhìn các loại đồ ăn ra nồi còn bốc khói trong mặt kính, hỏi: “Còn có gì nữa, nàng còn muốn cái gì?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Xong rồi, nhìn sư tổ cái dạng này chính là hôn quân muốn cái gì được cái đó, thật sự phải đi theo kịch bản “Tiểu yêu phi của sư tổ bá đạo”.

Chương 38: Nàng thích làm cái gì nhất

Nếu Liêu Đình Nhạn là đại nữ chủ hệ sự nghiệp, khả năng nàng sẽ dựa vào Tư Mã Tiêu trợ giúp để nâng cao tu vi của mình, hơn nữa mỗi ngày chăm chỉ tu luyện, còn tích cực tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo cùng bí cảnh để tôi luyện tăng lên, thuận tiện lại học chút thuật luyện đan, thuật luyện khí, học trận pháp, làm phát minh, lại dẫn dắt Tu Tiên giới đại cải cách một lần, trợ giúp Tư Mã Tiêu cùng nhau có oan báo oán, có thù báo thù, và mặt thẳng cấp, cuối cùng cảm hóa Tư Mã Tiêu, hai người cùng nhau xây dựng Canh Thần Tiên Phủ sau tai ương, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nếu Liêu Đình Nhạn là nữ chủ nhu nhược hệ luyện ái, khả năng nàng sẽ cùng Tư Mã Tiêu trình diễn cốt truyện tù túng, người đuổi ta trốn. Cái gì sợ hãi hèn lại không tự chủ được bị hấp dẫn, muốn chạy trốn đi lại bị bắt trở về, quen biết những người khác lại bị Tư Mã Tiêu hiểu lầm, thân phận bại lộ lại hiểu lầm, bị người khác ly gián lại hiểu lầm. Hai người cứ “Người tin ta, người không tin ta” tiến hành năm mươi tập phim ngược luyện tình thâm.

Nhưng Liêu Đình Nhạn chân thật chỉ là xã súc vô tâm với sự nghiệp và luyện ái. Mị lực nhân sinh có lẽ chỉ là dựa vào chính mình nỗ lực bò lên đỉnh núi, vô tình va chạm cảm tình kịch liệt, đương nhiên cũng có thể là thỏa mãn vượt qua ngày tháng bình phàm.

Quạt khởi hăng hái? Có thể, nhưng không cần thiết. Nếu vì sinh hoạt càng thêm thuận tiện mau lẹ, nàng nguyện ý học thêm mấy tiểu pháp thuật hữu dụng, thuật thanh khiết chống bụi linh tinh gì đó, lại học hai cái thuật pháp phòng thân, một ngày nhiều nhất học ba cái, không thể nhiều hơn. Dù sao bắt nàng mỗi ngày tu luyện bế quan

thăm dò đại đạo, nàng sẽ cự tuyệt.

Rối rắm vì tình cảm? Cái này cũng có vẻ không làm được. Xã hội hiện đại, bạn bè đồng học bên nàng, mọi người thấy ai không tồi thì chấp vá qua ngày, không được thì chia tay, rốt cuộc tình yêu nhiều nhất chỉ chiếm một phần năm nhân sinh. Cho nên Liêu Đình Nhạn không có phản ứng quá lớn trong vấn đề tình cảm với Tư Mã Tiêu, suy nghĩ một chút là cảm thấy thật mỗi mệ, chỉ có thể đặt sang một bên.

Cũng may Tư Mã Tiêu cũng không có đầu óc luyến ái gì, sẽ không túm lấy nàng hỏi “Rốt cuộc nàng có thích ta không”, hắn còn phải vội vàng đi làm chuyện của hắn, tan tầm xong mới có thời gian nằm liệt bên nàng.

Đúng vậy, bất tri bất giác, hắn cũng học được nằm liệt, cái tư thế không khát vọng cầu sinh này, Liêu Đình Nhạn hoài nghi có thể là hắn ở quá lâu trong tư duy của mình, bị lây bệnh làm biếng.

Người bệnh trước mắt cảm xúc tốt đẹp, hậm hực tự bế từ từ tiêu giảm, đến giường thăm mắt còn có phần cải thiện.

Tư Mã Tiêu đi làm việc của hắn, Liêu Đình Nhạn ở một mình, ngoại trừ đi học tri thức hiểu biết cơ sở, thuận tiện học vài tiểu pháp thuật, chính là ra cửa kiếm đồ ăn. Giống như cuối tuần ở thế giới nguyên bản, đi siêu thị bổ sung thêm đồ dùng sinh hoạt, lại ăn chút món ngon.

Nàng một mình đi dạo chung quanh phường thị, nhìn thấy thứ mình thích liền bới một chút cho vào trong không gian của mình, để tránh ngày nào đó bất đắc dĩ đi lưu lạc nơi xó xỉnh nào, không có đồ ăn đồ uống. Xét thấy Tư Mã Tiêu người này không cố định, đây là chuyện rất có khả năng phát sinh. Dù ngày nào đó nửa đêm hắn lắc nàng tỉnh, nói muốn đi sa mạc đào than đá, Liêu Đình Nhạn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Trừ đồ dùng sinh hoạt, cùng một ít đồ vật nàng thích, nàng còn sẽ giữ chút thức ăn. Từ trước căn bản không tưởng tượng được vui sướng mua đồ vật mà không sợ hết tiền, hiện tại nàng cảm giác được, cho nên mỗi lần ra cửa mua đồ đều phi thường thỏa mãn.

Ngẫu nhiên Liêu Đình Nhạn cũng sẽ mang bọn thị nữ của Vĩnh Lệnh Xuân đồng loạt ra cửa, như vậy lúc thử quần áo sẽ có người khen nàng, thả thí nịnh bợ tràn ngập chung quanh, làm dực vọng mua sắm tăng lên một biên độ lớn, cảm giác hạnh phúc cũng vậy.

Nếu đem nguyên bộ hộ vệ đi cùng, còn có thể hưởng thụ khoái cảm trang bức. Bất quá Liêu Đình Nhạn phần lớn thời gian đều thích tự mình ra cửa, nói như vậy, nàng sẽ tìm chỗ ăn một bữa cơm, xem như cách mấy ngày một lần cải thiện bữa ăn.

Trang điểm đến cảnh đẹp ý vui, đi nếm thử đồ ăn mỹ vị, là một loại phương thức lấy lòng chính mình.

Có đôi khi nàng ăn được món ăn hợp khẩu vị, sẽ liên tục đi vài lần, ngày thường ở thần học phủ muốn ăn, cũng sẽ bảo nhóm người hầu riêng đi đóng gói đưa về.

Các bạn học ở thần học phủ tuy rằng biểu tình lúc nhìn nàng vẫn kì quái, còn cố ý vô tình cô lập nàng, nhưng kỳ thật Liêu Đình Nhạn sống rất dễ chịu, giống như về lại khoảng thời gian học đại học, đại khái đó là ngày tháng tự do tản mạn cũng vui vẻ nhất trong hai mươi mấy năm cuộc đời trước đây của nàng.

Nàng càng ngày càng cảm thấy Tư Mã Tiêu dùng thân phận người khác, ở thần học phủ này, khả năng rất lớn là bởi vì nàng.

Trước kia Liêu Đình Nhạn sẽ không tự luyến như vậy, nhưng hiện giờ nàng chậm rãi cảm thấy khả năng này mới là tối cao. Tư Mã Tiêu nhìn như cái gì cũng không sợ, làm cái gì cũng chỉ xem tâm tình, nghĩ cái gì thì muốn cái đó, cũng không bận tâm người khác, nhưng thực tế mọi chuyện hắn đều nghĩ rõ ràng minh bạch,

còn có thể an bài tốt nhất.

Học phủ chung quy so với nơi khác trong Canh Thân Tiên Phủ thiếu một phần đan xen lợi ích và hỗn loạn, ở chỗ này tháng ngày có thể nói là nhàn nhã, mà nhàn nhã này, đối với Tư Mã Tiêu mà nói không có ý nghĩa, chỉ ý nghĩa lớn với Liêu Đình Nhạn.

Nàng gần đây luôn có thể cảm giác được Tư Mã Tiêu “sùng ái”, không chỉ về mặt cảm tình, còn cả ở việc hấn làm.

Từ trước ở Tam Thánh sơn, nàng và hấn còn chưa thân mật như vậy, trước khi đánh nhau với người khác hấn sẽ chú ý mang theo nàng bên người, không cho nàng bị chạm đến. Là loại che chở theo thói quen của người một nhà, đến bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng, nàng trực tiếp rời xa chiến trường của hấn, ở trong bối cảnh năm tháng tĩnh hảo mà vốn dĩ là tinh phong huyết vũ.

Tư Mã Tiêu nam nhân này, không thể nghĩ sâu, suy nghĩ nhiều sẽ dễ dàng vướng sâu vào trong vũng lầy.

Thời tiết hạ chí, nắng nóng khó chịu, tuy rằng làm nhân sĩ tu tiên không quá sợ nóng, nhưng mỗi ngày ngủ trưa ắt là không thể thiếu. Nếu mùa hè không ngủ trưa, thật giống như người không có linh hồn.

Nhờ thói quen ngủ trưa này của Liêu Đình Nhạn ban tặng, Tư Mã Tiêu cũng quen thói mỗi ngày nghỉ ngơi. Bất quá hấn phải ngâm mình ở trong ao, xem ở mùa hè thời tiết nóng, Liêu Đình Nhạn cũng bồi hấn cùng nhau ngâm trong nước.

Nếu dựa theo thói quen không chú ý cái gì của Tư Mã Tiêu, tùy tiện đào cái ao hình chữ nhật, đổ nước vào trong liền nằm xuống là xong việc, nhưng Liêu Đình Nhạn không thể.

Nàng tìm một chỗ nước lặng trong dòng suối giải quyết vấn đề vị trí. Đá trong vũng nước được cọ rửa đến bóng loáng mượt mà, xúc cảm

ôn nhuận sờ lên tựa như ngọc thạch, nước suối thanh triệt mát lạnh, đá cuội trơn bóng trong suối nước tỏa sáng lấp lánh. Những bụi cây xanh phủ bóng trên dòng suối, để lọt qua những đốm sáng lộng lẫy, màu xanh mát cùng với trời xanh mây trắng của mùa hè, làm người ta buồn ngủ nồng đậm.

Liêu Đình Nhạn thực nhanh đã từ ban đầu miễn cưỡng bồi tổ tông đi ngâm nước ngủ, biến thành mỗi ngày chủ động đi qua ngủ trưa. Nàng còn làm cái bàn trúc nổi, lấy chút nước trái cây linh dịch, thêm dưa hấu gì đó, chế tạo ra băng để ướp lạnh, tỉnh ngủ rồi uống nước đá ăn miếng dưa, quả thực là ngày tháng thần tiên.

Tỉnh ngủ, Liêu Đình Nhạn cũng không quá muốn nhúc nhích, neho đôi mắt nhìn nhánh cây trên đỉnh đầu phát ngốc. một mảnh lá xanh rơi xuống, dừng trên tóc Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhạn duỗi tay cầm lấy, nhìn một lát gân lá phía trên, liền thả nó sang một bên, để nó trôi theo dòng suối. Dòng suối chảy qua chỗ bọn họ vẫn một đường bình lặng, xuống phía dưới thì chảy rất xiết. Hắc xà thu nhỏ cuộn mình ngủ dưới đáy nước lại bơi lên, đuổi theo cái lá xanh đó, đẩy nó vào trong tầm tay Liêu Đình Nhạn.

Tiểu hắc xà này từ từ biến thành chó, phi thường có khí chất Husky, đặc biệt thích đem đồ vật bọn họ quăng ra ngoài nhặt về, làm cho Liêu Đình Nhạn không thể ném rác ở trước mặt nó nữa.

Thượng nguồn trôi xuống một ít cánh hoa màu đỏ, những cánh hoa dừng lại bên người Tư Mã Tiêu, bám lên ống tay áo màu đen của hắn, còn rất xinh đẹp.

Liêu Đình Nhạn nhìn đã lâu, Tư Mã Tiêu mở to mắt, liếc nhìn nàng một cái.

hắn kéo nàng đến bên người, ôm eo, lần thứ hai nhắm mắt lại.

Liêu Đình Nhạn:..... Ta thật sự không phải ý tứ này.

Tư Mã Tiêu: Ta nghe thấy.

Liêu Đình Nhạn:..... Người nghe thấy cái gì, chính ta cũng không biết, người lại biết.

.....

Tư Mã Tiêu đã ba ngày không trở về, đây là một ban đêm không yên lặng, Liêu Đình Nhạn mặc váy ngủ ngồi dựa phía trước cửa sổ xem phát sóng trực tiếp, màn ảnh phát sóng trực tiếp là tiểu tử tử xinh đẹp khiêu vũ, tiểu tử tử tươi cười như hoa xoay tròn, tà váy nở rộ giống như đóa hoa.

Ngoài viện truyền tới tiếng cười vui của đồng học gần đây, đại khái là đang tụ hội, có chút ồn ã.

Liêu Đình Nhạn nhìn một lát khiêu vũ phát sóng trực tiếp, dời ánh mắt nhìn bầu trời đêm bên ngoài. Nhìn đến lúc đêm khuya, tiếng ồn ào bên cạnh nhỏ dần, có thể là tan tiệc. Trong gương phát sóng trực tiếp, nhóm tiểu tử tử đã sớm ngừng khiêu vũ, từng người bồi khách nhân nói cười uống rượu, từng đôi đã duyên ương ve vãn đánh yêu.

Nàng thay đổi kênh, nhưng đổi lại đổi đi cũng không có gì mình thích. Phòng bếp hiện tại không có ai, là một mảnh đen nhánh, phớt xá nào nhiệt đã thừa thối, cũng không có người. Góc nhìn từ con chim đã lâu chưa có động tĩnh, nó an tĩnh ở trong ổ, bên cạnh không có vợ con, có thể là con chim độc thân.

Liêu Đình Nhạn vươn một bàn tay ra ngoài cửa sổ, đầu gối lên cánh tay, ngón tay tùy ý lay động.

Bỗng nhiên, có cái tay lạnh lẽo đặt lên mu bàn tay nàng, như là một mảnh tuyết đột ngột rơi xuống.

Liêu Đình Nhạn ngẩng đầu nhìn, phát hiện quả nhiên là Tư Mã

Tiêu đã trở lại, hắn cầm cái tay nàng vươn ra ngoài cửa sổ, “Vì sao không ngủ.”

Đây hẳn là một hỏi câu, nhưng hắn không dùng ngữ khí nghi vấn, biểu tình còn chút đắc ý vì thấu triệt hết thảy, đặc biệt giống học sinh tiểu học.

không phải, người đắc ý mù cái gì? Liêu Đình Nhạn cách cửa sổ đối diện với hắn trong chốc lát, thanh minh: “không phải ta đang đợi chàng.”

Tư Mã Tiêu thò người ra, tiến vào hôn nàng.

Liêu Đình Nhạn dưới ánh đèn ảm đạm nhìn thấy môi hắn mất đi màu đỏ tươi, chỉ còn rất nhạt. Nhưng ngữ khí tư thái thì vẫn như thường, phảng phất như không có chuyện gì.

Sau đó liên tiếp nửa tháng hắn không ra cửa, tựa hồ thành một du dân thất nghiệp, mỗi ngày ăn không ngồi rồi, ôm Liêu Đình Nhạn sờ bụng nàng, làm cho mỗi ngày Liêu Đình Nhạn đều hoài nghi có phải mình sắp thất thân hay không.

“Chàng không đi ra ngoài? đã làm xong việc?” Liêu Đình Nhạn nhin không được hỏi.

Tư Mã Tiêu: “Chưa, để cho bọn họ sống lâu một thời gian.”

Liêu Đình Nhạn mặc danh có loại cảm giác chịu tội “Từ đây quân vương bắt tảo triều”. Nhưng nàng cũng không thể khuyên hắn ra cửa, vừa khuyên còn không phải chết người sao, cho nên bảo trì trầm mặc.

Về nguyên nhân vì sao để cho bọn họ sống lâu một thời gian, Liêu Đình Nhạn không hỏi, Tư Mã Tiêu cũng không trả lời, hắn chỉ hỏi nàng có thích náo nhiệt hay không.

Liêu Đình Nhạn: “Rất thích.” Trong lòng nghĩ, có phải là tổ tông thông suốt, chuẩn bị mang nàng đi nơi nào náo nhiệt hèn hò gì đó.

Vừa tưởng tượng như vậy, còn có chút chờ mong. Nai con trong lòng đang tung tăng nhảy nhót.

Kết quả Tư Mã Tiêu nói: “Qua một thời gian, Canh Thần Tiên Phủ sẽ phi thường náo nhiệt, đến lúc đó mang nàng cùng đi xem thời khắc náo nhiệt nhất trăm triệu năm qua của Canh Thần Tiên Phủ.” hắn nói mang theo cười, cười thực đáng sợ. Hiển nhiên có liên quan hệ đến đại sự hắn làm gần đây.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Nai con oạch một cái ngã chết.

Tư Mã Tiêu đột nhiên cười ha hả, cười đến vai cũng run rẩy, làm tiểu hắc xà bên cạnh hoảng sợ dương đầu nhìn khắp nơi.

Liêu Đình Nhạn hiểu được, tổ tông lại đang làm thuật đọc tâm nghịch thiên, khẳng định hắn nghe thấy nai con ngã chết, nếu không sẽ không cười giống như động kinh thế này.

“đã nói chỉ có vào lúc tâm tình ta đặc biệt kích động chàng mới có thể nghe rõ trong lòng ta suy nghĩ cái gì!” Liêu Đình Nhạn lớn tiếng.

Tư Mã Tiêu: “Nàng cảm thấy vừa rồi tâm tình không kích động sao? Tim đập thực mau.”

Liêu Đình Nhạn không muốn nhìn hắn, lấy gương ra xem phát sáng trực tiếp. Nhưng vừa mở ra, nhìn thấy trong cung điện Tam Thánh sơn có hai nam nữ không sợ chết đang thâm hoan, đập vào mặt nàng là đông cung sống.

Quảng ra ngoài gương phát sáng trực tiếp lại bị con rắn nhỏ tung tăng ngậm trở về, Tư Mã Tiêu nhìn Liêu Đình Nhạn đôi tay đặt lên bụng, một bộ dáng chết rồi không đau nữa, duỗi tay tiếp nhận gương, hỏi nàng: “Nàng không xem?”

Liêu Đình Nhạn: “Xin chào, tôi đã ngủ, xin nhắn lại sau một tiếng tí.”

“Tít — —”

Tur Mã Tiêu: “Ha ha ha ha ha ha!”

Người này điểm cười thật sự rất thấp a.

Liêu Đình Nhạn làm mỹ nhân cao lãnh hai ngày, thẳng nam Tur Mã Tiêu tựa hồ hoàn toàn không thấy sách lược nàng thử tức giận ẩn giấu dưới yên lặng.

Nhưng có một ngày hấn lại đột nhiên dùng BUFF nói thật hỏi nàng: “Nàng thích nhất làm gì?”

Liêu Đình Nhạn vẻ mặt phát ngốc, còn không phản ứng lại đây là vấn đề gì, trong đầu theo bản năng đã nhanh chóng đưa ra đáp án leng keng hữu lực.

— — “Sờ cá.”

Làm xã súc, tất cả mọi người đều hiểu, thử hỏi có xã súc nào đi làm lại không thích sờ cá đâu, nếu đi làm không sờ cá, vậy lạc thú đi làm lớn nhất đã không còn.

PS: sờ cá = lười biếng, trốn việc.

Nhưng Tur Mã Tiêu không hiểu, hấn được đáp án rồi, trực tiếp đưa người tới một chỗ ở bên hồ nước thử vệ thực nghiêm ngặt, linh khí thực đầy đủ, cảnh sắc thực đặc thù.

Chỉ vào cá nhỏ màu lam băng trong suốt đang bơi lội trong hồ, Tur Mã Tiêu nói: “đi đi.”

Liêu Đình Nhạn:..... đi em gái anh, anh cho tôi bảo bối thần kỳ sao!

Chương 39: Sờ cá

Bên hồ là một bãi cát trắng như tuyết, phía trên còn có rất nhiều hoa nhỏ màu trắng nở linh tinh, vừa thấy giống như là tuyết trên đất, hồ không lớn, mực nước bên bờ đặc biệt thấp, ước chừng chỉ tới cẳng chân. Đáy hồ cũng là cát trắng, hơn nữa hồ nước thanh triệt, thấy rõ những con cá nhỏ màu lam băng nửa trong suốt bơi lội bên trong.

Liêu Đình Nhạn đứng ở đó, nửa ngày không có động tĩnh, Tư Mã Tiêu nhướn mày, kỳ quái nói: “Nàng không đi sờ cá?”

Sờ cá? Liêu Đình Nhạn bây giờ muốn bốc một nắm cát nhét vào cổ áo tổ tông này.

“Ta không đi.” Nàng nói. Ngữ khí cứng rắn.

So với nàng càng cứng hơn, thẳng nam sư tổ Tư Mã Tiêu tiến lên, từ trong hồ bắt ra một con cá, đặt trước mặt nàng: “Sờ đi.”

hắn đầy mặt viết ‘Nàng thật là quá lười, thích sờ cá còn phải để người khác bắt đưa đến tận tay mới bằng lòng sờ’. Liêu Đình Nhạn cho hắn thấy ‘tinh thần toả sáng’, bắt lấy con cá nhỏ vẫn còn đang nhúc nhích muốn ném vào vũng nước.

Tư Mã Tiêu: “Nghe nói loại cá băng lam này ăn vào mỹ dung dưỡng nhan.”

Liêu Đình Nhạn thu tay, quyết định không giận chó đánh mèo với cá nhỏ vô tội, dù sao cũng là Tư Mã Tiêu gây nghiệt, không thể liên

lụy đến cá nhỏ có thể mỹ dung dưỡng nhan này.

Tư Mã Tiêu: “Nếu nàng sờ xong rồi, còn có thể nướng ăn.” Liêu Đình Nhạn có thể ăn còn có thể ngủ, Tư Mã Tiêu đã hiểu biết khắc sâu.

Liêu Đình Nhạn: “Cứ nướng tại đây?” Lúc bọn họ tiến vào có nhiều thủ vệ như vậy, hiển nhiên nơi này không đơn giản, nghênh ngang tới sờ cá của người ta cũng thôi, còn nướng cá tại chỗ, vậy cũng quá phản nghịch.

Tư Mã Tiêu chính là phản nghịch như vậy.

Liêu Đình Nhạn gắng sức chế tạo mình thành Doraemon, nghĩ muốn cái gì đều có thể lấy ra tại chỗ, cho nên nàng vừa nói thế này không tốt lắm đâu, vừa từ không gian của mình lấy ra cái giá nướng BBQ.

Cái giá BBQ này không quá giống đồ hiện đại, lúc trước trong một quán ăn nàng nhìn thấy lão bản nướng làm thịt nướng, cảm thấy công cụ tự chế này thực không tồi, cho người đi mua, còn đặt làm vài bộ, là vì thời khắc muốn ăn cơm dã ngoại thế này.

“một con cá quá ít.” Liêu Đình Nhạn ước lượng con cá nhỏ linh khí nồng đậm no đủ trong tay mình, cảm thấy còn chưa đủ cho mình cắn hai miếng, khó được lúc nàng muốn chủ động ra tay làm đồ ăn, không thể không có mặt mũi như vậy.

Lúc này không cần Tư Mã Tiêu nói, nàng tự động xuống nước mò cá, còn Tư Mã Tiêu, hẳn hoàn toàn không có ý tứ hỗ trợ, ngồi ở trên đệm mềm Liêu Đình Nhạn lấy ra, người đã nằm liệt xuống, giống một gã ăn cơm mềm.

Liêu Đình Nhạn cũng không quản hắn, dù sao Tư Mã Tiêu không ăn cái gì, cá đều là tự nàng ăn, tự mình bắt cũng không có gì. Vốn dĩ nàng cho rằng, lấy tu vi Hóa Thần kỳ bắt mấy con cá nhỏ thì dễ như trở bàn tay, hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng xuống nước mười

phút, nàng cũng không bắt được cái gì, không khỏi bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Chúng nó có thể chạy trốn dưới tay nàng, đó thật là cá sao? Chúng nó thật sự không biết thuật thuận di gì đó sao? một khắc trước cá nhỏ còn nhàn nhã bơi lội ở trước mắt, chớp mắt đã có thể biến mất vô tung vô ảnh, vừa rồi Tư Mã Tiêu bắt được như thế nào?

Nàng đã dùng đến toàn bộ thuật pháp có thể nghĩ đến, nhưng vẫn vô dụng, cũng không thể vận dụng thuật pháp lôi hệ rất lợi hại giết chết cá, nếu không làm ra động tĩnh lớn chẳng phải sẽ đưa tới rất nhiều thủ vệ.

Liêu Đình Nhạn tay không trở về, yên lặng nằm xuống bên Tư Mã Tiêu, bày ra tư thế giống hệt con cá nằm lè loi trên giá nướng BBQ.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Tuy rằng bề ngoài hai người đều bảo trì trầm mặc, nhưng trên thực tế Liêu Đình Nhạn trong đầu đang đồng dục hùng hồn lặp lại một câu: “Ai có thể bắt được thật nhiều cá cho ta, chính là nam nhân tốt nhất trên thế giới, ta siêu thích siêu sùng bái, nam nhân biết bắt cá quá soái, làm cho người ta có cảm giác an toàn, thật sự, cá thật khó bắt, có thể bắt được đều là siêu tuyệt lợi hại.”

Tư Mã Tiêu ấn cái trán, ngồi dậy, đi về phía bờ hồ.

Liêu Đình Nhạn cũng nhanh chóng ngồi lên, chờ đợi ở bên cạnh giá nướng BBQ, lúc Tư Mã Tiêu mang theo một chuỗi cá dài trở về, Liêu Đình Nhạn còn ra dáng ra hình đưa cho hắn một cái khăn trắng, ân cần nói: “Vắt vả vắt vả, tới lau mồ hôi.”

Căn bản không có mồ hôi Tư Mã Tiêu tiếp nhận cái khăn lông lau lau tay, chỉ huy: “không cần nướng hết, nấu cho ta bát canh.”

Liêu Đình Nhạn: “Gì? Chàng muốn ăn?!”

Tư Mã Tiêu: “Ta bắt cá, ta không thể ăn?”

Liêu Đình Nhạn: “Có thể, có thể, có thể.”

Lúc Liêu Đình Nhạn xử lý cá, nghĩ thầm là tổ tông không thích ăn cái gì đã mở tôn khẩu đòi ăn, vậy cá này có thể mỹ dung dưỡng nhan sao? không phải! Là tình yêu a!

không nghĩ tới hẳn lại thích mình như vậy, thích đến nguyện ý khắc phục bệnh kén ăn, ăn thứ nàng làm.

Cái ý niệm này đã dao động vào lúc ăn cá. Má ơi sao lại có cá ăn ngon như vậy! Cá nướng bên ngoài xốp giòn, thịt cá mềm mại không có chút mùi tanh, còn không có xương, đã giòn lại thơm, cá hầm canh càng ngon, đến đầu lưỡi cũng bị nuốt vào.

Vốn là canh của Tư Mã Tiêu, hẳn chỉ uống hai ngụm, dư lại đều bị Liêu Đình Nhạn uống ừng ực xong hết.

“Uống ngon?” Tư Mã Tiêu chống cằm nhìn nàng, trong mắt có một chút hài hước.

“Uống ngon.” Liêu Đình Nhạn ôm bụng thẳng thắn nói.

Phá án, Tư Mã Tiêu chịu uống hai ngụm canh, khẳng định không phải vì cái tình yêu gặp quỷ gì đó, mà là canh này thật sự quá ngon. Nàng tùy tùy tiện tiện làm một lần đã ăn ngon như vậy, nếu để đầu bếp dụng tâm làm, quả thực không thể tưởng tượng.

Tư Mã Tiêu: “Khi còn bé ta ở Tam Thánh sơn, mỗi ngày sẽ có người đưa rất nhiều thức ăn tới, loại cá này cũng có, ăn quá nhiều có chút chán.”

Liêu Đình Nhạn:..... Hóa ra không phải ngài có bệnh kén ăn, là kén ăn trong kén ăn.

Nếu từ trước mỗi ngày ăn thứ ngon như vậy, khó trách hiện tại trên cơ bản không ăn cái gì. Đậu má, thật hâm mộ a!

Liêu Đình Nhạn chà xát tay: “Ngài xem, chúng ta có thể đóng gói mang đi sao?”

Tư Mã Tiêu vung tay áo lên, vớt hết nửa cái hồ cá, tất cả đều bị Liêu Đình Nhạn bảo tồn trong hộp giữ tươi, chỉ cần thêm ăn là có thể lấy ra.

Liêu Đình Nhạn: “Đủ rồi đủ rồi, để lại một chút tài nguyên tái sinh đi.”

Hồ này tên là Vân không Cảnh, trong hồ là linh phi ngư, cá muốn to bằng bàn tay phải mất một trăm năm, đồ ăn của chúng nó ăn là linh khí tinh thuần nhất ngưng tụ thành hạt nhỏ, còn chỉ ăn nước linh khí, cho nên bày ra một loại màu lam băng xinh đẹp.

Ban đầu nơi này là một vị đại năng trong tộc Tư Mã sáng lập, bất quá hiện tại cảnh đời đổi dời, đã thuộc về tộc Sur thị. Quản lý nơi này chính là Sur Thiên Ký đệ đệ cùng cha khác mẹ của chương môn Sur Thiên Lũ, Sur Thiên Ký bản tính tham lam lại thích luồn cúi, ỷ vào trưởng huynh là chương môn, trong tay ôm không ít bảo bối, hồ và cá này chính là bảo bối thứ nhất của hắn.

Ngày thường chính hắn ăn cũng luyến tiếc bắt nhiều, chỉ qua một thời gian bắt hai ba con ăn đỡ thèm, bọn nhỏ hắn thương yêu nhất cũng chỉ có vào lúc làm vui lòng hắn, mới có thể được ban thưởng một con.

một ngày nọ, tâm tình sung sướng đến bắt cá, Sur Thiên Ký phát ra rống giận đau lòng đến cực điểm.

Trận sờ cá phong ba này, Liêu Đình Nhạn đang ở ngoại phủ Canh Thần Tiên Phủ cũng thực nhanh nghe nói, bởi vì nháo ra thật sự ồn ào huyên náo. Sư Thiên Ký vì chuyện bảo bối bị trộm, nổi giận đùng đùng, dù thế nào cũng không chịu thiện bãi cam hươu, phải ra không ít đệ tử môn nhân truy tra tung tích kẻ cắp.

hắn là thân phận gì, bảo bối của hắn bị trộm đương nhiên cũng là đại sự, tin tức thực nhanh truyền rộng, khắp nơi đều thảo luận là ai lớn mật như vậy, lại có tu vi như thế, dám làm ra loại chuyện này.

Liêu Đình Nhạn nghe các bạn học chung quanh bàn tán, trong tay còn cầm cá khô thơm giòn mới vừa chiên không bao lâu. Nàng tạm dừng lại, phát giác tình thế nghiêm trọng, bắt giác miếng cá khô trong miệng càng thêm thơm ngon.

Hóa ra là đồ vật trân quý như vậy, cảm giác ăn càng ngon.

Tư Mã Tiêu nghe chuyện này, mặt vô biểu tình, chơi quá cầu nhỏ của hắn. Đó là dấu hiệu hắn lại chuẩn bị ra cửa làm chuyện gì.

Liêu Đình Nhạn nhìn kĩ hắn, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên duỗi tay kéo cổ nàng, ấn cái ót nàng lại hôn một cái.

hắn ghét bỏ nói: “một miệng mùi cá.”

Liêu Đình Nhạn lau lau miệng, tiếp tục tí tách ăn cá khô.

Nàng ăn xong cá khô mới lý trí phân tích: “Ta kiến nghị chàng tìm chút đồ ăn càng ngon cho ta, vậy lần sau miệng sẽ có vị khác, ta ngẫm xem..... thịt bò thế nào?”

Tư Mã Tiêu: “Thịt bò có gì ngon.”

Liêu Đình Nhạn: “Những lời này thần thiếp nghe đã chán, thần thiếp đều có thể, đều muốn ăn.”

Tư Mã Tiêu: “Gần đây nàng ăn quá nhiều, trên bụng thêm thịt.”

Liêu Đình Nhạn nháy mắt đứng lên, “nói vậy, nhân sĩ tu tiên sao có thể béo!”

Tư Mã Tiêu: “Đó chính là mang thai.”

Liêu Đình Nhạn mềm chân ngồi xuống: “không có khả năng, tri kỷ sao lại mang thai!!!”

Tư Mã Tiêu đầy mặt biểu tình không sao cả, nói: “Nàng chưa nghe đến ‘cảm động mà có thai’ à?”

hắn nói giống như thật, Liêu Đình Nhạn hoảng sợ nhìn hắn, “Cái lung tung rối loạn gì, các ngươi biết chơi như vậy sao? Nếu như vậy còn có thể mang thai, sao chàng không làm tốt bảo hộ?!!”

Tư Mã Tiêu: “Phốc.” hắn dùng ngón tay thon dài che cái trán và đôi mắt.

Liêu Đình Nhạn: “Chàng cười, cho nên là chàng đang lừa ta có phải không.”

Tư Mã Tiêu lắc đầu cười to, nhìn nàng thật giống như nhìn vật cứng thiếu năng trí tuệ.

Liêu Đình Nhạn phát giận từ trong lòng, gương nanh múa vuốt nhào qua, phải cho cái đồ nhãi con tiểu học khi dễ bạn học nữ một giáo huấn. Bị hắn ngáng chân vấp một cái, lại ôm eo áp đảo lên bàn, không thể động đậy.

Bị người ta trấn áp toàn diện, Liêu Đình Nhạn biểu tình nghiêm túc mà tàn nhẫn nói: “Ta muốn giảm béo, loại bỏ hết tất cả thịt mềm trên bụng, về sau sờ vào không còn xúc cảm tốt nữa!”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Lần này hắn ra cửa trở về, mang theo một con bò.

Dù sao mỗi lần hắn đều nửa đêm trở về, Liêu Đình Nhạn nhiều lần bị hắn lắc tỉnh, lúc này bị lắc tỉnh, nhìn thấy trong phòng còn một con bò kêu mu mu, nàng quả thực không còn lời gì để nói.

Con bò này khoác cái đệm hoa lệ, trên sừng nạm châu báu, trên cổ mang bảo hoàn, trang điểm châu quang bảo khí, so với Liêu Đình Nhạn còn ra dáng phu nhân hơn. Hiển nhiên không phải bò bình thường, bò bình thường sao lại khóc lóc xin tha đâu?

Con bò còn nói một miệng tiếng người: “Cầu tiền bối không cần ăn ta!”

Liêu Đình Nhạn chui đầu vào trong chăn, không muốn đối mặt với ác mộng canh ba nửa đêm này. Lại bị Tư Mã Tiêu không thuận theo không buông tha móc ra, “không phải nàng nói muốn ăn thịt bò?”

Liêu Đình Nhạn nổi giận, người mẹ nó mang về là bò sao? Quản nó là bò yêu hay là bò tinh, tóm lại không phải bò.

“Ta chỉ muốn ăn bò không biết nói.” Liêu Đình Nhạn hờ hững.

Tư Mã Tiêu đầy mặt đương nhiên: “Cắt đầu lưỡi thì sẽ không nói.” hắn còn lạnh lùng nhìn con ‘bò’ đang khóc oa oa kia một cái, tràn đầy tức giận: “không được nói nữa.”

‘Bò’ sợ tới mức thút tha thút thít, nếu không phải thấy nó kia thân hình cường tráng và bốn chân hữu lực, thật giống một phụ nữ nhà lành đáng thương.

Tư Mã Tiêu hung tàn là thuần thiên nhiên.

Liêu Đình Nhạn cũng muốn học con ‘bò’ khụt khịt, nàng nắm tay Tư

Mã Tiêu: “Ta thật sự không muốn ăn, cầu tổ tông ngài, tới, bụng cho chàng sờ, tùy tiện sờ, bò này từ nơi nào tới thì để nó đi về nơi đó được không?”

Tư Mã Tiêu nhéo bụng nàng mềm mại, còn rất không cao hứng, “Gần đây nàng càng thêm cả gan làm loạn.” không phải ngữ khí thực hung, dưới tình cảnh như vậy càng như là oán giận.

Liêu Đình Nhạn không chỉ không sợ hãi, thậm chí còn muốn mắng người: anh nói lời rắm gì, tôi còn cả gan làm loạn bằng anh sao?

Trong lòng bình tâm tĩnh khí mắng to, ngoài miệng nhanh chóng nhận thua xin tha: “Phải phải, lá gan ta siêu lớn, hơn nửa đêm không nên cãi nhau, chúng ta ngủ đi được không?”

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, trong phòng không còn bò, Liêu Đình Nhạn còn tưởng rằng tối hôm qua mình nằm mơ, ai biết vừa cúi đầu, nhìn thấy tiểu hắc xà đẩy lồng sắt giam gà núi lại đây, bên trong có thêm một con bò thu nhỏ. Con bò bị thu nhỏ còn rất thích ứng, đuổi theo hai con gà núi chơi.

Hắc xà phải nuôi, trừ hai con gà núi, lại thêm con bò.

Liêu Đình Nhạn hỏi Tư Mã Tiêu: “Con bò này đến tột cùng có thân phận gì?”

Tư Mã Tiêu nói: “Thê tử của một con bò yêu.”

Liêu Đình Nhạn: “??? Chàng đoạt lão bà của người ta, bò yêu sẽ không tới trả thù sao? Hơn nữa không thể hiểu được đã bị đoạt lão bà, có chút thảm a.”

Tư Mã Tiêu suy xét một lát, “Nàng nói đúng.”

Sau đó hẩn biến mất nửa ngày, cũng mang bò yêu về, để phu thê chúng nó đoàn tụ. Hai con bò thu nhỏ ở trong một cái lồng sắt khác,

trở thành sủng vật của tiểu hắc xà.

Liêu Đình Nhạn: Hành động thật đáng xấu hổ!

Tác giả có lời muốn nói: Liêu Đình Nhạn: Ta Liêu Đình Nhạn dù có chết cũng sẽ không yêu đương với đại ma vương này!

Chương 40: Va chạm

Liêu Đình Nhạn: “Xin hỏi, ngài nghĩ thế nào?”

Tư Mã Tiêu: “Tai nạn thảm thối, không nên chỉ để một người chịu đựng, nếu bọn họ tình cảm tốt, đương nhiên phải cùng nhau trải qua.”

Còn tưởng rằng hắn sẽ thả ngư đại tử ra. Liêu Đình Nhạn phục. Tổ tông trước mặt này, vẻ mặt tràn đầy tự nhiên, hiển nhiên chính là từ đáy lòng nghĩ như vậy, hơn nữa không cảm thấy có gì không đúng.

Đại lão, nhân cách của người là phản xã hội sao?

không bao lâu, Liêu Đình Nhạn phát hiện vợ chồng ngư yêu không chỉ không cừ hận Tư Mã Tiêu, còn dị thường cung kính, luôn muốn lấy lòng đại lão sâu không lường được này, phi thường kỳ vọng có thể trở thành tiểu đệ của hắn, vì thế bọn họ chủ động xông lên gánh vác trách nhiệm, bắt đầu chăn thả hai con gà núi, đến tiểu hắc xà cũng thăng một bậc, trở thành đại ca của vợ chồng ngư yêu.

Tiểu hắc xà chỉ số thông minh không cao, nhưng nhạy bén với người khác thì một mạch tương thừa từ Tư Mã Tiêu, thái độ sinh hoạt với Liêu Đình Nhạn cũng tương tự, còn thêm phần thiên chân non nớt khờ ngốc, tên gọi tắt là một cây gân. Tư Mã Tiêu tuy rằng không phải thực tốt với nó, nhưng có một phần dung túng, Liêu Đình lại thường xuyên cho nó chút đồ ăn, ngẫu nhiên sờ sờ đầu nó, thỉnh thoảng chơi đĩa bay sủng vật với nó.

Vợ chồng ngưu yêu ngằm bàn tán, suy đoán vị tiền bối bắt bọn họ nói không chừng là xà yêu, bởi vì tu vi quá cao cho nên không nhìn ra nguyên hình. Còn tiểu hắc xà, chính là hài tử mà tiền bối và nữ tử đó sinh hạ.

“Chắc chắn là nàng ấy sinh, chỉ có đối với nữ nhân của mình, mẹ của hài tử mình, mới có thể dung túng như vậy!” Ngưu yêu khẳng định son sắt, lão bà hắc cũng gật đầu tán đồng.

Vì thế đối với Liêu Đình Nhạn là nữ nhân của đại lão, đại tỷ ngưu yêu mười phần nhiệt tình khen tặng, còn ý đồ chở nàng lên phố.

“Ta chạy vừa nhanh lại vừa vững! Cưỡi trên người ta thực thoải mái!”

Liêu Đình Nhạn: “không được, không được.”

Liêu Đình Nhạn hoàn toàn không biết mình ở trong mắt đôi vợ chồng này có hình tượng gì, nàng nhìn ngưu yêu biến thành kích cỡ nắm tay, còn ý đồ dung nhập địch doanh, lại lần nữa kiến thức được thế giới này cường giả vi tôn. Nếu Tư Mã Tiêu muốn, lấy thực lực hắc bày ra, chỉ trong một giây là có thể kéo được cả đội quân chống lại Canh Thần Tiên Phủ, nhưng hắc hoàn toàn không có ý tứ này, tự tin vào mình đến mức cố chấp.

“Các ngươi nhiều người như vậy có ích lợi gì, lão tử một mình có thể làm chết toàn bộ các ngươi!” — — đây đại khái chính là tâm lý chân thật của Tư Mã Tiêu, chân thật đến ngạo mạn.

hắc nam nhân như vậy, sẽ không để hai tiểu ngưu yêu ở trong mắt, nếu Liêu Đình Nhạn không ăn, thực nhanh hắc đã quên việc này, hai con ngưu yêu thu nhỏ đành phải duy trì hình thể này, cần cù chăm chỉ biểu hiện, kỳ vọng một ngày có thể chân chính được Tư Mã Tiêu thu vào dưới trướng.

Lại đến ngày Liêu Đình Nhạn đi ra ngoài ăn mảnh, mắt thấy đã đổi mùa, nàng chuẩn bị mua chút quần áo, cho nên lúc này mang theo thị nữ ra cửa, bốn thị nữ, hai hộ vệ, xem như bản giáng cấp của đại tiểu thư đi du ngoạn.

Thần học phủ có rất nhiều phú N đại, trong tay đều có tiền, ra tay rộng rãi, trực tiếp kéo tăng GDP các phường thị chung quanh, một vùng quanh học phủ này xem như địa phương náo nhiệt nhất khu vực ngoại phủ Canh Thần Tiên Phủ, cửa hàng có váy áo, trang sức, hương dược vân vân mà các vị tiểu thư, phu nhân yêu thích nhất, đương nhiên cũng có không ít.

Liêu Đình Nhạn thường đi Vân Y Tú Hộ, là một cửa hàng thuê lớn nhất trên đường chính, chuyên doanh phục sức cao cấp cho nữ tử, mấy ngàn loại vải dệt chế tác thành thái điệp, bay múa khắp trong nhà, cho các nữ khách chọn lựa. Có váy áo đã làm sẵn để bán, còn có váy áo có thể đặt hàng riêng.

đã tới mấy lần, rót xuống cả đồng lớn linh thạch, Liêu Đình Nhạn là khách VIP, vừa đi vào đã có người hầu cười thành hoa tiến đến dẫn nàng đi tiểu hoa thính chuyên để xem vải và váy áo kiểu mới. VIP tới nơi này đều có tiểu thính riêng, tránh phải chờ bên ngoài cùng các khách hàng khác, còn có chuyên gia đi theo toàn bộ hành trình, trình độ tri kỷ này không chút nào thua phục vụ vớt người đáy biển.

“Mời ngài xem, đây là một loại vải dệt tháng này mới có, tinh vân sa, nếu vào ban đêm, trên làn váy có sao sáng lập lòe, giống như ngân hà lưu chuyển trên bầu trời, cực kỳ mỹ lệ. Hơn nữa sao trời đó còn xảo diệu khắc in lại trận pháp, tự chống bụi không cần phải nói, còn có thể dùng để phòng ngự.....” Thanh âm người hầu thanh thúy giới thiệu từng sản phẩm mới.

“Còn có lụa hoa cẩm này, hình hoa này cũng không phải là hoa bình thường, nếu người bình thường, đừng nói gặp qua, chính là còn chưa từng nghe đến bao giờ. Hoa này tên là ‘ Nhật Nguyệt U Đàm ’, thật khó lường!”

Người hầu giới thiệu đến chỗ này, biểu tình sùng kính mà nghiêm nghị: “Tộc Tư Mã nổi danh nhất Canh Thần Tiên Phủ ngài hẳn cũng biết, Nhật Nguyệt U Đàm này được gọi là hoa cộng sinh với những đại nhân đó, ít ai có thể nhìn thấy chân dung hoa này, hoa văn chỉ có Vân Y tú hộ chúng ta mới có!”

Liêu Đình Nhạn: “..... ừ, khá xinh đẹp.”

Nhưng là người chính mắt từng gặp loại hoa này, thậm chí còn từng ăn, Liêu Đình Nhạn phát hiện đóa hoa này có hình dạng không đúng lắm, lá cây cũng không đúng lắm.

Bất quá hoa này thù đích xác rất đẹp, dùng hai sắc đen trắng thù ra cũng không đơn điệu, ngược lại theo ánh sáng di động, cành hoa rung rinh, ước chừng không phải dùng sợi tơ bình thường, cũng không phải phương pháp thù bình thường.

Người hầu giới thiệu tựa hồ rất là tự hào đối với hoa văn độc hữu này, nói: “Mẫu hoa này từ trước đến nay khó cầu, Vân Y tú hộ chúng ta mỗi năm cũng mới chỉ có hơn mười cuộn, trước nay đều là cung không đủ cầu.”

Liêu Đình Nhạn xem nàng ta thổi ra sức như vậy, gật gật đầu: “Vây cái này cùng cái vừa rồi, loại tinh vân sa này đều lấy.”

Người hầu cười ngâm ngâm tiếp tục giới thiệu cho nàng loại tiếp theo: “Ngài lại nhìn cái này, đây là dùng kim lữ.....”

Vừa mới nói một câu, tiểu thị mặc thanh y từ bên ngoài vội vàng đi vào, nhỏ giọng nói hai câu gì đó.

người hầu giới thiệu ở tiểu hoa thính, đại sảnh đều là áo lam, so với người hầu thanh y cấp cao hơn một ít, nghe người hầu thanh y nói xong, người hầu áo lam nhú nhú mi, cáo tội một tiếng với Liêu Đình Nhạn, đi sang một bên nói chuyện.

Liêu Đình Nhạn tuy rằng không phải cố ý nghe, nhưng tu vi nàng có ở đó, nghe được rành mạch.

Bên cạnh hình như có đại tiểu thư thân phận rất cao, nhìn thấy lựa hoa cấm Nhật Nguyệt U Đàm, nói ra muốn lấy tất cả, cho nên cuộn vải vừa rồi Liêu Đình Nhạn định ra, cũng phải đưa đi cho nàng ta.

Nếu tính tình không tốt, nghe nói đồ vật mình nhìn trúng phải nhường ra ngoài, khẳng định đã phát tác rồi. Nhưng Liêu Đình Nhạn không sao cả, dù sao nàng cũng không đến mức một hai không thể không có lựa hoa cấm Nhật Nguyệt U Đàm này, rốt cuộc hoa vẫn không đúng, nhìn cảm giác là hàng giả.

Qua một lát, người hầu áo lam căng da đầu lại tới, rất là xin lỗi, cẩn thận cười làm lạnh, “thật là ngượng ngùng, lựa hoa cấm Nhật Nguyệt U Đàm này đã được đặt, là ta sơ sót, không biết chuyện này..... Vì tỏ vẻ xin lỗi, hôm nay ở đây tùy ngài chọn hai mươi cuộn vải mới, coi như nhận lỗi với ngài, chẳng biết có được không?”

Việc này lại nói tiếp thì dù thế nào cũng không chiếm được chỗ tốt, chủ yếu xem ai gia đại thế đại, càng không thể đắc tội. Người hầu nói việc đoạt vải vóc này thành lỗi của mình, cũng là vì tránh cho phát sinh tranh chấp, làm sự tình nháo lộn.

Thị nữ phía sau Liêu Đình Nhạn là Vĩnh Lệnh Xuân dạy dỗ ra, đều có tính tình lớn, ở Dạ Du Cung bá đạo đã quen, tới thần học phủ không được sủng ái như trước, thường xuyên bị tiểu thư vắng vẻ, đang nôn nóng muốn tỏ lòng trung thành để được tiểu thư yêu thích, hiện giờ gặp gỡ việc, các nàng so với Liêu Đình Nhạn còn tức giận hơn, lập tức đứng ra làm gương cho binh sĩ.

“Cái gì mà sơ sẩy, ta xem là có người đoạt đồ của tiểu thư nhà chúng ta, các người mắt chó nhìn người thấp, không dám đắc tội, mới tùy tiện đuổi chúng ta đi như vậy!”

“Đúng thế, cái gọi là thứ tự đến trước và sau, nào có đạo lý bắt chúng ta nhường đồ vật!”

“Các người có biết tiểu thư nhà ta là ai không, tiểu thư nhà chúng ta là đại tiểu thư Dạ Du Cung, ngoại tôn nữ của Mộ Tu lão tổ Mộc phủ!”

Liêu Đình Nhận một chữ còn chưa nhả ra, đã bị mấy thị nữ như pháo liên châu ngăn chặn, các nàng lúc khen người nịnh bợ có thể nói, lúc mắng người cũng thực có thể nói, chỉ là có vấn đề — — ngữ khí này, cách nói này thật sự rất giống nha hoàn cáo mượn oai hùm bên cạnh nữ xứng ác độc mười tám tuyền, là cái loại chờ nữ chủ tới vả mặt.

“A, một cái Dạ Du Cung hèn mọn.” Cửa phòng khách truyền đến một tiếng cười lạnh, “Ngay cả cung chủ Dạ Du Cung và Mộ Tu lão tổ tự mình tới, ở trước mặt ta cũng chỉ có thể khách khách khí khí.”

Nhìn xem, quả nhiên, người vả mặt tới rồi.

Muội tử đứng ở kia toàn thân tản ra hơi thở cao quý, trên người mang theo vài cái Linh Khí quý hiếm thiên cấp, trên đầu thoa hoan trang sức không chỉ độc đáo đặc thù, còn có rất nhiều trận pháp cấm chế, trên người từ quần áo đến giày và trang sức, không có một phàm vật.

không chỉ là nàng, cả trai lẫn gái hầu hạ bên người nàng, một đám cũng cao quý ưu nhã, còn một đám hộ vệ tu vi cực cao, có bốn tu sĩ Hóa Thần kỳ giống Liêu Đình Nhận.

Liêu Đình Nhận nhìn thấy, ấn đường nhảy dựng.

Muội tử chúng tinh cùng nguyệt này, nàng biết a!

Lúc trước nàng và Tư Mã Tiêu còn ở Bạch Lộc Nhai, có một lần tổ tông cầu kinh, không thể hiểu được nhất nàng lại, địa điểm nhất ở Bạch Nhận Phi Các. Chính là một tòa tiểu gác mái có thể bay

ở không trung, được đàn bạch nhận nâng lên, đó là đồ của Nguyệt Sơ Hồi, con gái của cung chủ Nguyệt Cung.

Lúc ấy Tư Mã Tiêu mang theo nàng, đập chủ nhân Nguyệt Sơ Hồi của Bạch Nhận Phi Các ra ngoài. Bởi vì lúc ấy muội tử xui xẻo này bị đá bay có biểu tình quá nghệ sĩ làm nàng khắc sâu ký ức, nên nhớ kỹ.

Bất ngờ là giờ phút này đứng ở phía trước, muội tử về mặt châm chọc khinh thường.

Cái loại tiểu công chúa ở nội phủ Canh Thần Tiên Phủ này, sao lại chạy đến ngoại phủ? Đây là kiểu oan nghiệt gì.

Việc này lại nói tiếp còn có quan hệ với Tư Mã Tiêu, Tư Mã Tiêu lúc trước làm chết bao nhiêu đại lão nội phủ như vậy, nhóm lão tổ tông bế quan các nhà đều bị hấn giết chết, làm bị thương rất nhiều, gây ra rung chuyển không nhỏ. Chưởng môn và người khác tuy cực lực ổn định tin tức, không truyền ra, nhưng bọn hấn đều biết Tư Mã Tiêu sẽ không thiện bãi cam hưu, gần đây nội phủ Canh Thần Tiên Phủ đều nhân tâm hoảng sợ.

Nguyệt Cung cung chủ ở trận chiến ấy cũng bị thương không nhẹ, trong Nguyệt Cung đã xảy ra không ít chuyện, bà sút đầu mẹ trán, lại lo lắng Tư Mã Tiêu trở về trả thù, vì thế đóng gói nữ nhi đưa ra ngoại phủ, để nàng giải sầu, cũng để tránh họa.

Nguyệt Sơ Hồi lúc trước bị một chân không chút thương hương tiếc ngọc của Từ Tàng Đạo Quân đá nát một trái tim thiếu nữ, buồn bức không vui rất lâu, tính tình cũng càng thêm không tốt, lúc này bị mẫu thân đưa đến đây, nàng càng thêm tâm tình phiền muộn, mới được chur vị tiểu thư Nguyệt gia nhánh ngoại phủ đưa đi xem quần áo mới.

Nàng không phải thực thích lựa hoa cẩm Nhật Nguyệt U Đàm, rốt cuộc từ nhỏ đến lớn nàng muốn cái gì mà không có, nàng cũng từng

thấy Nhật Nguyệt U Đàm chân chính. Bất quá không thích cũng không đại biểu nàng không cần, nàng muốn thì người khác không thể muốn.

Liêu Đình Nhạn lúc này thuần túy là xui xẻo đụng phải thùng hỏa dược của người ta. Mắt thấy sự tình không có cách nào ổn thỏa, Liêu Đình Nhạn đứng lên, trước tiên lui một bước nói: “Nếu người muốn, vậy cho người.”

Nàng tự giác ngữ khí của mình vẫn thực hữu hảo, còn cười nữa. Đối phương người đông thể mạnh, không khỏi có hại, nàng quyết định đi trước thì hơn.

Nhưng mà Nguyệt Sơ Hồi không cho nàng đi.

“Ta bảo người đi sao?” Nguyệt Sơ Hồi không nhận ra mặt Vĩnh Lệnh Xuân, nhưng không ngại làm nàng cảm thấy Liêu Đình Nhạn chán ghét, “Người là Dạ Du Cung?”

Liêu Đình Nhạn thản nhiên: “Đúng.”

Nguyệt Sơ Hồi chỉ a một tiếng cười lạnh, chính nàng không cần phải nói lời nào, nhóm tiếp khách bên cạnh nàng liền quay 360 độ bắt đầu ra lời nhục nhã, chọc mấy thị nữ phía sau Liêu Đình Nhạn sưng mặt đến đỏ bừng.

Liêu Đình Nhạn đồ sộ bất động, mí mắt cũng không nâng.

Nguyệt Sơ Hồi chính là muốn nhục nhã nàng, không nghĩ tới nàng không có phản ứng gì, càng thêm tức giận. Trùng hợp lúc này tiểu hắc xà quấn ở cổ chân Liêu Đình Nhạn tỉnh dậy, bò ra nhìn.

Nguyệt Sơ Hồi nhìn thấy tiểu hắc xà, lập tức nhớ tới Đại Hắc Xà được Từ Tàng Đạo Quân nuôi dưỡng, tâm tình càng thêm không tốt, hơi nâng cằm với Liêu Đình Nhạn, phân phó: “Để con rắn này lại cho ta, người cắt đi, về sau không cần để ta thấy người, bằng không ta

muốn mạng nhỏ của người cũng chỉ cần một câu nói.”

Liêu Đình Nhạn bắt lại tiểu hắc xà, nhét vào trong tay áo.

Vị bằng hữu này, người biết không, muốn mệnh người, cũng chỉ cần một câu nói.

Tác giả có lời muốn nói: Liêu Đình Nhạn: Chính là nàng ấy khi dễ ta!
(cáo trạng)

Chương 41: Cầu xin người đẩy tổ tông

Dưới núi non ngàn trượng, hình thành những khoảng hở có linh khí cọ rửa nhiều năm, những lỗ trống này có hình dạng khác nhau, giống như lớp mạng thật nhỏ trên linh mạch người. Quản mạch đan xen linh khí sẽ kết ra một số linh trì ở trong lòng núi, linh trì đó là trái tim quan trọng nhất trong một tòa linh sơn.

Thân ảnh cao gầy màu đen cúi người bên linh trì, hắn bấm tay bắn ra chất lỏng màu kim hồng rơi vào linh trì, như hoả tinh rơi vào ao rượu. Ngọn lửa trải rộng trên linh trì, không tiếng động mà an tĩnh bốc cháy lên rất nhanh.

Linh trì thiêu đốt tán dật ra linh khí càng thêm nồng đậm, xuyên qua những lỗ trống tràn ngập ra phía ngoài, ngón tay trắng lạnh của hắc ảnh khẽ nhúc nhích, vung đi linh khí tràn đến, xoay người đi ra ngoài.

Linh trì cũng không dễ tìm, muốn đi vào bên linh trì cũng hoàn toàn không dễ dàng, nếu không phải trong mỗi linh sơn của Canh Thần Tiên Phủ đều có một tia liên hệ cùng với linh hỏa Phụng Sơn, Tư Mã Tiêu cũng không tìm được nơi này.

Ở phía sau, hắn lưu lại một chút lửa, bắt đầu chậm rãi mượn linh khí tán dật thiêu đốt tới các nơi.

Trong núi non của nội phủ Canh Thần Tiên Phủ có chín tòa linh sơn, mọi người tộc Sư thị, các cung chủ và chương môn các cung cũng ở chỗ này, còn có quảng trường tế đàn, thần điện Phụng Sơn, toàn bộ đều ở vùng núi trung tâm. Mà những linh trì trong núi đó, lúc này đều đã đốt lên ngọn lửa ngầm, chỉ chờ một ngày kia đông phong tới.

Tư Mã Tiêu rời khỏi lòng núi, bên ngoài có một người nam tử mặc quần áo hình vẽ Sư thị đang chờ đợi. Nam tử ánh mắt trống rỗng, thần sắc cung kính. Tư Mã Tiêu đi qua hắn, khẽ điểm vào giữa trán hắn, hắn cũng không hề phản ứng, chỉ sau một lúc lâu ánh mắt thanh minh hơn, không hề có khác thường đi về một hướng khác.

Người giống nam tử này, trong nội phủ có không ít, đều là đệ tử các gia tộc bên cạnh có thân phận không quá cao, tu vi cũng không cao, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không được coi trọng. Đó đều là “mồi lửa” mà Tư Mã Tiêu lựa chọn, tới một ngày, hắn muốn nhìn đại náo nhiệt, còn cần những mồi lửa này tới châm lửa.

Quái vật khổng lồ cố nhiên không dễ chọc, nguyên nhân chính là vì thân hình khổng lồ mới có rất nhiều chỗ không thể chú ý đến. Cây lớn rễ sâu không dễ rút lên, nhưng nếu ở giữa thân cây đốt một ngọn lửa thì sẽ thế nào? Ước chừng là lửa theo gió lên, thiêu đốt sạch sẽ.

Hôm nay trên người không dính máu, cũng không nhìn thấy đồ chơi gì có thể mang về, Tư Mã Tiêu đi đến cửa viện, mới phát hiện mình đi tay không.

không biết từ lúc nào bắt đầu dưỡng thành thói quen, trở về đều phải mang theo cái gì.

Thôi, nếu hôm nay không mang về cái gì, để cho nàng ngủ yên ổn, không lắc nàng tỉnh lại là được.

Chỉ tự mình quyết định, hắn đi vào phòng.

Người không ở đây.

Trước đây mỗi lần trở về, trên cái giường lớn kia đều sẽ có một khối phòng thơm, trong phòng có hương khí nhàn nhạt, trên bàn nhỏ mép giường còn bày mâm nhỏ đựng đồ ăn vặt, và bình linh dịch lớn. Cái gương ngàn dặm sẽ treo ở mép giường, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Anh nển trong phòng luôn tắt, nhưng gian ngoài sẽ treo một cái hoa đăng nhỏ không quá sáng, hình chiếu hoa sẽ rơi trên mặt đất và trên màn.

Nhưng hôm nay, trong phòng một mảnh an tĩnh, cổ ấm hương tan đi gần hết, có chút thừa thớt quạnh quẽ, tiểu hoa đăng cũng không sáng.

Nàng lại chạy ra ngoài chơi.

Tư Mã Tiêu ngồi ở trong bóng tối một lát, tâm tình không tốt lắm, đứng lên chuẩn bị đi bắt người về ngủ.

hắn mới vừa đứng lên liền nghe thấy bên cửa sổ có tiếng động, một com rắn đen nhỏ bò từ cửa sổ vào, con rắn thấy hắn, hưng phấn lắc mạnh cái đuôi hai lần, lưu loát xông tới căn góc áo hắn.

Tư Mã Tiêu cúi đầu nhìn vật cưỡi mình nuôi rất nhiều năm, nhưng đầu óc quá ngu xuẩn hoàn toàn không trưởng thành. không biết là nó muốn biểu đạt cái gì, thân thể rối rắm sắp vặn thành bánh quai chèo.

“Buông miệng.”

Tiểu hắc xà lúng túng nhả miệng ra, ủy khuất chít chít bò loanh quanh trên mặt đất. Bỗng nhiên, nó vật ra đất một cái, nằm cứng còng.

Tư Mã Tiêu nhìn nó trong chốc lát, thần sắc dần dần lạnh xuống, hỏi: “Liêu Đình Nhạn?”

Tiểu hắc xà nghe thấy cái tên này, vặn vẹo xoay vòng, lại thay đổi tư thế cứng đờ mà ngã xuống. Tư Mã Tiêu mặt quả thực lạnh đến sắp kết băng, hắn tóm tiểu hắc xà đang xoay quanh trên đất, cầm lên quăng nó ra ngoài.

“đi tìm nàng.”

Tiểu hắc xà rơi xuống đất liền biến về Đại Hắc Xà, Tư Mã Tiêu đạp lên trên người nó, được nó chở nhanh như điện chớp trườn tới biệt cung Tử Lưu Sơn ngoài thần học phủ.

Chỗ biệt cung này hiện giờ là nơi Nguyệt Sơ Hồi ở, cả tòa biệt cung xây tựa vào núi, Nguyệt Sơ Hồi ở trong cung điện Vân Đài chỗ đỉnh núi cao nhất, có hơn mười thị nữ và trên trăm hộ vệ trông giữ tiểu công chúa này.

Nguyệt Sơ Hồi ở cung điện tốt nhất biệt cung, còn Liêu Đình Nhạn làm tù nhân, đương nhiên là ở trong nhà lao cung điện. Lúc ấy ở Vân y tú hộ, Liêu Đình Nhạn không chịu giao tiểu hắc xà ra, còn ở dưới mí mắt Nguyệt Sơ Hồi thả tiểu hắc xà chạy đi, làm tiểu công chúa này tức điên, lúc ấy trực tiếp sai người bắt nàng về.

Nàng vẫn nghĩ rằng Liêu Đình Nhạn là Vĩnh Lệnh Xuân loại tiểu nhân vật của Dạ Du Cung gì đó, hoàn toàn không sợ, cho người thu thập một trận sau đó tùy tiện nhốt người vào địa lao âm lãnh, rồi quên phắt đi.

Cách trận xung đột đó đã hơn một ngày, Liêu Đình Nhạn cũng ngủ được hai giấc.

Lúc Tư Mã Tiêu tìm được người, phát hiện Liêu Đình Nhạn nằm cuộn tròn ở trong góc, sắc mặt tái nhợt, thập phần đáng thương. hấn đi nhanh vào, nửa ngồi xổm bên Liêu Đình Nhạn, duỗi tay vỗ mặt nàng.

Địa lao thực lạnh, gương mặt nàng cũng thực lạnh. Tư Mã Tiêu ban đầu cho rằng nàng đã ngất xỉu, sau đó mới phát hiện là nàng ngủ rồi.

Tư Mã Tiêu: “.....”

“Tĩnh tĩnh.”

Liêu Đình Nhạn ngủ mơ hồ, mở to mắt nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng ác của Tư Mã Tiêu, nghe thấy hắn hỏi: “Nàng tỉnh, ngủ thoải mái sao?” Theo bản năng nàng gật gật đầu, “Còn tạm.”

Mắt thấy biểu tình trên gương mặt kia thật dữ tợn, tức khắc nàng thanh tỉnh, lập tức sửa miệng, “không thoải mái, quá khó chịu rồi! Chàng rốt cuộc tới cứu ta y ô ô ô!”

Tư Mã Tiêu: “Dậy.”

Liêu Đình Nhạn thở dài: “không phải ta không muốn, là không động dậy được.”

Tư Mã Tiêu lúc này mới phát hiện tình huống của nàng, xác thật không tốt lắm, nàng bị nội thương, linh lực cũng bị áp chế.

Liêu Đình Nhạn nhìn sắc mặt của hắn, thanh thanh giọng, tiều tụy nói: “Là thế này, nếu chỉ có cấp bậc thấp hơn ta, ta sẽ động thủ thử xem, nhưng đối phương có bốn tu sĩ Hóa Thần kỳ, ta đánh không lại, nên không động thủ.”

Bốn người tu vi không sai biệt lắm với nàng, đều là Hóa Thần kỳ thân kinh bách chiến. Nếu thật sự động thủ, nàng không chỉ không có phần thắng, rất có khả năng còn sẽ bại lộ thân phận, đành phải ăn chút thiệt thòi trước. Dù sao chắc chắn hắn sẽ đi tìm, chờ đại lão tới lại nói.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng khi đó bị đá vào bụng, đánh vào mặt, cũng thật sự là rất đau. một mình nằm ở chỗ này còn chịu được, lúc này gặp Tư Mã Tiêu, nàng thả lỏng rất nhiều, lập tức cảm thấy khó chịu lên.

đã thật lâu Tư Mã Tiêu không có biểu tình khó coi như vậy. Liêu Đình Nhạn liếc hắn thêm một cái liền cảm giác càng lúng túng, hình như hắn về lại lúc ban đầu ở Tam Thánh sơn, bộ dáng sát nhân

cuồng lập tức muốn giết vài người tế trời.

Tư Mã Tiêu bế nàng lên, để nàng dựa vào trên người, lúc này mới phát hiện trên nửa khuôn mặt của nàng còn có một vết cào thật dài, rớm máu, như là dùng đồ vật sắc bén vẽ ra. Ánh mắt hắn vừa lạnh vừa trầm, duỗi tay sờ soạng vết thương không còn đổ máu đỏ.

Liêu Đình Nhạn: “Đau đau đau!”

Tư Mã Tiêu không để ý đến nàng, động tác nhéo mặt nàng càng ngày càng nặng, lại làm rách vết thương trên mặt nàng, máu tươi giống giọt sương từ vết thương tràn ra.

Liêu Đình Nhạn không cho hắn niết, trốn ra sau: “Tổ tông, chàng đừng lại, ta đau sắp chết rồi!”

Tư Mã Tiêu túm gáy nàng ấn về trong ngực mình, không để nàng trốn, thò người ra dán miệng lên vết thương trên má nàng liếm một chút, liếm hết huyết châu chảy ra.

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy cằm hắn, nhìn thấy xương quai xanh của hắn, còn cả hầu kết lẫn lộn. trên mặt nóng lên — — cái nóng đến từ chính môi lưỡi của nam nhân trước mặt này, cũng đến từ chính phản ứng trong thân thể nàng.

không phải, người đây là làm gì?! Thế giới tu tiên không lưu hành dùng nước miếng tiêu độc! Ta có thể dừng loại động tác biến thái biến thái này sao?

Nàng nhin không được theo bản năng che che bụng mình, nơi đó còn có một vết thương nữa, muốn như thế thì nàng không chịu nổi, người trưởng thành rồi, không thể làm tùy tiện như vậy.

Tư Mã Tiêu trên môi dính máu nàng, biểu tình đáng sợ, lại dán dán lên môi nàng, sau đó ôm nàng lên.

Liêu Đình Nhạn treo ở trên người hăn, duỗi tay ôm cổ hăn, cả người thả lỏng mà nằm liệt, vô ý thức oán giận nói: “Nơi này thật là muốn mệnh, đến cái giường cũng không có, trên mặt đất lại lạnh, thủ hạ của đại tiểu thư đó động thủ đặc biệt tàn nhẫn, đánh ta đến linh lực cũng không dùng được, vốn dĩ trong không gian ta còn để giường, đồ ăn cũng lấy không ra, ta còn không được tắm rửa, chờ trở về phải tắm một cái trước.”

Tư Mã Tiêu: “Im miệng.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta nói thêm câu nữa thôi, chúng ta đây là đi đâu?”

Nàng còn tưởng rằng tổ tông đã cứu người thì phải mang nàng trở về trước, kết quả hăn trực tiếp đi tới Vân Đài cung cao nhất biệt cung.

Liêu Đình Nhạn thử thăm dò hỏi: “đi giết người?”

Tư Mã Tiêu: “Nếu không thì thế nào.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta cảm thấy có thể đưa ta trở về trước lại nói.”

Tư Mã Tiêu trầm khuôn mặt: “không chờ được lâu như vậy, nàng an tĩnh đợi, nếu không cả nàng cũng giết luôn.”

Liêu Đình Nhạn: “???” không phải, đại lão chàng tức điên rồi sao? nói ngốc bức cái gì? Ta là tiểu bảo bối của chàng a, chàng bỏ được giết ta sao?

Tư Mã Tiêu hoàn toàn không giống như là nói đùa, ngữ khí âm trầm: “Chết ở trong tay ta còn tốt hơn so với chết ở trong tay những người khác.”

Liêu Đình Nhạn: không dám lên tiếng.

Tổ tông hình như lại phát bệnh, không thể giảng đạo lý, trước chịu

đứng qua rồi lại nói. Đêm nay kẻ gặp nguy hiểm nhất, khẳng định không phải là nàng.

Toàn trường xui xẻo nhất, Nguyệt Sơ Hồi.

Nguyệt Sơ Hồi tỉnh lại ở trên giường trải tử vân cẩm, phát hiện ngoài cửa có ánh lửa, không khỏi nhăn mi giương giọng nói: “Bên ngoài có động tĩnh gì? Triều Vũ, lăn vào đây cho ta!”

Cửa mở, tiến vào không phải thị nữ kinh sợ của nàng, mà là một nam tử xa lạ chưa từng gặp, đai lưng hắc dĩnh máu, trong lòng còn ôm một nữ tử, nữ tử che đôi mắt lại, không nói một lời.

Nguyệt Sơ Hồi nhận ra đó là Vĩnh Lệnh Xuân lúc trước ngỗ nghịch bị mình nhốt lại, lập tức quát: “Lớn mật, ai cho ngươi có lá gan dám xâm nhập Nguyệt Cung ta!”

“Người đâu, Hàn đạo quân, Giác Phong đạo quân!”

Nguyệt Sơ Hồi gọi hai tiếng không thấy đáp lại, rốt cuộc phát giác không thích hợp, ánh mắt lộ ra một chút nghi ngờ, “Người là ai, các ngươi làm cách nào dẫn bọn họ rời đi? Ta nói cho ngươi, dù nhất thời bọn họ rời đi, cũng sẽ trở về thực nhanh, đến lúc đó các ngươi đều chạy không thoát.”

Nàng căn bản không suy xét đến những bảo tiêu hộ vệ đó đã chết, rốt cuộc trừ bốn hộ vệ tu vi Hóa Thần kỳ, nàng còn có một người ngầm bảo hộ, người nọ tu vi đã đạt tới Luyện Hư kỳ, có hắc ở đây, nàng có thể đi ngang ở ngoại phủ.

Liêu Đình Nhạn buông tay đang che đôi mắt, nhìn Nguyệt Sơ Hồi ngồi ở trên giường. hiện trường lật xe, ai lật người đấy biết.

Tư Mã Tiêu đặt nàng ngồi một bên, đi đến mép giường, bóp nát mấy cái pháp trận phòng ngự Nguyệt Sơ Hồi lấy ra, lại cầm tín hiệu cầu cứu, bóp cổ nàng ta, kéo từ trên giường xuống dưới đất, kéo ra đến

cửa.

Vẫn luôn giãy giụa không thôi, khi Nguyệt Sơ Hồi nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa, hai mắt mở to, không thể tin tưởng, thân thể cũng cứng lại rồi.

Liêu Đình Nhạn thực có thể lý giải tâm tình của tiểu công chúa lúc này, nàng theo Tư Mã Tiêu lâu như vậy, cũng nhìn không ít hiện trường hấn giết người, đều chưa bao giờ nặng khẩu vị như thế. Lúc trước còn có thể nhịn xuống, nhưng hôm nay lúc này nàng thật sự nhịn không được, không che đôi mắt thì sẽ nôn ra.

“không có khả năng, không có khả năng, làm sao lại.....” Nguyệt Sơ Hồi run rẩy thân thể, thấp giọng lẩm bẩm, khi nhìn về phía Tư Mã Tiêu biểu tình thay đổi, tràn đầy sợ hãi.

Đối mặt với tử vong, phần lớn đều là dạng này, hoàn toàn bất đồng với lúc các nàng giết chết người khác.

Tư Mã Tiêu bóp cổ kéo người tới trước mặt Liêu Đình Nhạn, nói với Liêu Đình Nhạn: “Nàng tới, lột da mặt nàng ta rồi hăng giết.”

Liêu Đình Nhạn: “Gì gì gì?”

Nàng đương trường trượt khỏi ghế dựa, quỳ xuống, “Ta không.”

Tư Mã Tiêu túm lấy tay nàng, ấn lên mặt Nguyệt Sơ Hồi tìm kiếm, đầu ngón tay ngưng tụ ra đao khí sắc bén. Quyết tâm phải dạy nàng tự động thủ lột da giết người.

Liêu Đình Nhạn lùi tay về, nhưng sức lực không so nổi với Tư Mã Tiêu, hấn còn chặn thân thể của nàng, đè nặng lưng nàng, gương mặt dán lên sườn mặt nàng, nói ở bên tai nàng: “Người này khi dễ nàng, làm nàng bị thương, nàng phải tự tay trả thù lại. Nàng ta tổn thương mặt nàng, nàng phải lột da mặt nàng ta, nàng ta cho người

đánh nàng, nàng liền đánh gãy toàn bộ xương cốt kinh mạch trên người nàng ta, nàng ta làm nàng đau, nàng khiến cho nàng ta đau đớn mà chết.”

Tư Mã Tiêu ngửi khí lạnh lạnh, đôi mắt mang theo đỏ hồng phần nộ, Nguyệt Sơ Hồi sợ tới mức nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, nước mắt như bão táp, lớn tiếng xin tha.

Liêu Đình Nhạn tay run vô cùng, còn đau đến kêu ngao ngao, “Ta rất đau, bụng đặc biệt đau, thật sự, chàng buông tay trước, có chuyện thì từ từ nói, chúng ta trở về lại nói được không!”

Tư Mã Tiêu: “không được.”

Liêu Đình Nhạn phun ra một búng máu cho hắn xem, hơi thở thoi thóp, “Ta bị nội thương thật nghiêm trọng, còn không cứu ta sẽ chết.”

Tư Mã Tiêu cắn một ngụm ở trên cổ nàng, cắn đến nàng dãy dụa giống con cá.

Liêu Đình Nhạn phát giác lực đạo trong tay hắn buông lỏng hơn, lập tức tránh thoát khỏi tay hắn, ôm chặt đầu lão tổ tông hung tàn này, lung tung hôn vài cái, “Ta sai rồi, ta sợ đau, đi về dưỡng thương trước được không, cầu xin người đấy tổ tông!”

Chương 42: Đau đớn

Liêu Đình Nhạn giả chết lại làm nũng, rớt cuộc dỗ dỗ tông ở trạng thái nửa điên cuồng thả lỏng xuống.

Hắn dùng ánh mắt siêu đáng sợ nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, động động mày nhỏ đến không thể phát hiện, sau đó cúi người bế nàng lên. Liêu Đình Nhạn biết, đây là hắn từ bỏ ép mình tự tay báo thù, nàng cũng thả lỏng hơn, đặt tay lên bụng nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh. Đau là thật sự đau, không phải giả vờ.

Ở thế giới này, có lẽ một ngày nào đó bị ép đến bất đắc dĩ, bị buộc đến tuyệt cảnh, vì tự bảo vệ mình, nàng sẽ động thủ giết người, nhưng hiện tại dưới tình huống này, tóm tay nàng bức nàng giết, nàng sẽ không nghe.

Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì hiện tại người bức nàng hắn có thể xem như có quan hệ tương đối thân mật, nàng rõ ràng đối phương sẽ không thật sự thương tổn mình, cho nên không sợ hãi, còn dám làm nũng.

Tuy rằng nghiệp vụ không thuần thực, tốt xấu cũng vẫn hữu dụng.

Tư Mã Tiêu bế Liêu Đình Nhạn lên, đi đến trước người Nguyệt Sơ Hồi, Nguyệt Sơ Hồi càng thêm sợ hãi, khóc kêu lên: “Buông tha ta! Đừng giết ta, ta là thiếu cung chủ Nguyệt Cung, chỉ cần ngươi thả ta, mẫu thân ta sẽ cho ngươi rất nhiều bảo vật trân quý, công pháp thiên giai, linh khí còn có linh đan, cái gì đều có thể!”

Nàng bị Tư Mã Tiêu cố định tại chỗ, không thể nhúc nhích, chỉ có thể

nhìn tử vong buông xuống, hồng mắt mà khóc lớn. Nhiều năm như vậy, nàng có được thân phận tôn quý, sống vô ưu vô lự, được mọi người nâng lên đỉnh đầu, dù thế nào cũng không nghĩ đến, đơn giản là vì mình cấu kình thu thập một nữ nhân thân phận không cao, sẽ đưa tới họa sát thân.

Đến bây giờ, nàng còn không biết hai người trước mặt này đến tột cùng là ai.

Tư Mã Tiêu không có ý định nhiều lời, lạnh nhạt nâng chân đạp lên mặt Nguyệt Sơ Hồi.

Nguyệt Sơ Hồi kêu thảm thiết một tiếng, càng thêm dồn dập khóc kêu: “Nếu các người giết ta, chính là đối nghịch với Nguyệt Cung, mẫu thân ta tuyệt đối sẽ không thiện bãi cam hưu, chỉ cần bây giờ các người buông tha ta, ta đều sẽ bỏ qua mọi chuyện, còn cho các người thân phận danh vọng..... Vĩnh, Vĩnh Lệnh Xuân phải không, người giúp ta cầu tình, ta bảo mẫu thân giúp Dạ Du Cung!”

Liêu Đình Nhạn chôn mặt vào ngực Tư Mã Tiêu, không định nhìn hiện trường huyết tinh.

Nàng chỉ không chịu động thủ giết người, nói tiếp cho dù nàng không thích ứng pháp tắc thế giới này, nhưng không thể áp dụng tiêu chuẩn của mình can thiệp vào hành vi của những người khác. Lại nói, nàng bây giờ tính là ở trận doanh vai ác, sao lại giúp người hại mình cầu tình, chuyện xa gần thân sơ này trong lòng nàng đã xác định rõ rồi.

“Phụt.”

Như là tiếng đạp vỡ dưa hấu, còn có một chút tiếng nước dính nhớp.

Tư Mã Tiêu một chân đạp vỡ cái đầu mỹ lệ của Nguyệt Sơ Hồi, ngay cả thần hồn phiêu tán ra cũng đồng loạt bị đạp vỡ.

Liêu Đình Nhạn vẫn không nhúc nhích, bị hấn ôm rời khỏi cung điện Vân Đài. trên đường, nàng cũng không ngẩng đầu nhìn chung quanh, bởi vì bên này đều là một mảnh hiện trường huyết tinh, xem nhiều một lần phỏng chừng buổi tối sẽ phải gặp ác mộng.

Đại Hắc Xà ở bên ngoài, đối diện thi thể đầy đất mà mặt ủ mày chau. không biết một con rắn làm thế nào biểu hiện “mặt ủ mày chau”, tóm lại nó đối diện với những thi thể đó, gương rộng miệng, do do dự dự.

Nó ở Tam Thánh sơn, bị Tư Mã Tiêu nuôi lâu rồi, chính là cái thùng rác phải phụ trách ăn hết thi thể để bảo trì hoàn cảnh vệ sinh sạch sẽ cho chủ nhân cư trú, cho nên dưỡng thành thói quen nhìn thấy thi thể liền chủ động đi tới nuốt hết.

Trước kia không có thức ăn khác còn chưa tính, nhưng đi theo Liêu Đình Nhạn được đứt đồ ăn ngon như vậy, loại nào cũng ngon hơn thi thể, nó thật sự rất ghét bỏ ‘rác rưởi’ này, bây giờ thật không quá muốn ăn.

Nhưng mà không ăn, nó lại sợ chủ nhân phát giận. Vừa trì hoãn là trì hoãn đến lúc Tư Mã Tiêu dẫn người trở về.

Đại Hắc Xà ngửi được hơi thở quen thuộc đáng sợ của chủ nhân, lập tức tung quần, mở miệng rộng ra chuẩn bị nuốt thi thể.

Tư Mã Tiêu thấy, mắng một câu: “Cái đồ vật bẩn thỉu gì cũng ăn, ngậm miệng.”

Đại Hắc Xà: “.....” Trước kia người cũng không nói như vậy, xà xà thật ủy khuất à.

Nhưng mà không cần ăn thi thể nữa, thật vui vẻ.

Liêu Đình Nhạn được như ý nguyện đi tắm rồi về nằm trên giường lớn mềm mại của mình, cảm giác đau đớn trong thân thể đã giảm bớt

vài phần. Lúc nàng tắm, Tư Mã Tiêu biến mất đã trở lại, thời gian ngắn như vậy, không biết hắn đi bảo khổ nhà nào một vòng, mang theo chút đan dược trở về.

Đại lão này tiến vào bảo khổ Canh Thần Tiên Phủ, giống như là tiến vào hậu viện nhà mình, qua lại tự nhiên, Liêu Đình Nhạn ăn hai viên đan dược màu trắng hắn lấy ra, cảm thấy thân thể ấm dạt, chỗ vết thương bị linh lực hệ lôi ứ trệ được hóa giải tản ra.

Đây là một tu sĩ Hóa Thần kỳ hệ lôi để lại vết thương, bởi vì Nguyệt Sơ Hồi cảm thấy nàng không chịu dạy dỗ, cho tu sĩ đó dùng roi dài hệ lôi đánh nàng, tên kia vì dễ tiểu công chúa vui vẻ, còn cố ý đẩy linh lực hệ lôi bạo liệt vào vết thương, đau đến nàng thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

Tay Tư Mã Tiêu ấn lên vết thương, chậm rãi di động. Tay hắn lạnh, những theo động tác của hắn, tia linh lực hệ lôi còn lại đang tàn sát bừa bãi khắp nơi cũng bị hắn dẫn ra, linh mạch dễ chịu hơn rất nhiều, lại có được lực giảm bớt, chỗ tổn hại bắt đầu chậm rãi được chữa trị.

Linh lực bị chặn cũng chậm rãi lưu động, tự động chữa trị thân thể bị hao tổn. Còn một vết thương tương đối nghiêm trọng chính là ở bụng, do một tu sĩ thuộc hệ thổ bên người Nguyệt Sơ Hồi đá ra.

Tu sĩ thấp lè tè mập mạp đá người siêu đau, nếu nàng không phải tu vi Hóa Thần, phỏng chừng có thể trực tiếp bị hắn đá đến vỡ bụng rồi, bất quá hiện tại cũng không tốt chỗ nào, tạng phủ bị thương, trên bụng có một vết xanh đen, không biết có phải mập mạp kia dùng năng lực gì đặc thù hay không, nhìn đặc biệt đáng sợ, vẫn luôn đau buốt.

Tư Mã Tiêu vén áo trên bụng nàng lên nhìn vết thương, biểu tình khó coi, âm thanh lạnh lùng nói: “Mới vừa rồi xử lý quá đơn giản, sớm biết mấy thứ đó làm cho nàng bị thương nặng như vậy, nên làm cho bọn họ chết thảm hại hơn.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Còn muốn chết thảm đến thế nào? Mấy vị nhân huynh đó chết còn chưa đủ thảm sao? Cái khác không nói, tu sĩ hệ lôi kia, lão nhân gia ngài dùng bạo lôi rút từ đỉnh đầu hấn vào, não và linh mạch người ta cùng vỡ nát, tu sĩ thổ kia, tư duy bị xé rách, bụng cũng bị phá tan, ruột lôi ra một đoạn thật dài, dùng để siết chết huynh đệ hấn.

“Oe.” không thể hồi tưởng, muốn nôn.

hiện tại, Tư Mã Tiêu dùng đôi tay móc bụng người ta, mềm nhẹ vuốt ve bụng nàng, nàng đều cảm thấy dựng cả tóc, sợ hấn luẩn quẩn trong lòng cho nàng một trảo hắc hổ đào tâm. Lúc trước hấn tức điên còn nói muốn giết nàng, hiện giờ nhìn qua cũng thực tức giận, thật sự rất có khả năng móc bụng nàng ra.

Hơn nữa lúc trước hấn xé bụng người ta còn cười, hiện tại sờ bụng nàng, sắc mặt so với lúc đó càng khó nhìn.

Đại khái cảm nhận được nàng khẩn trương, Tư Mã Tiêu nheo nheo mắt, bàn tay to đặt lên bụng nàng, ngón tay sờ dọc theo miệng vết thương, cúi người hỏi nàng: “Sợ hãi?”

Cảm giác đây là vấn đề nói thật ra liền sẽ toi mạng, nếu tổ tông không dùng BUFF nói thật, tức là tỏ vẻ cho phép dùng lời nói dối cầu sinh trong tuyệt cảnh, vì thế Liêu Đình Nhạn nói: “không sợ.”

Tư Mã Tiêu: “Giờ nàng còn không biết sợ.”

hấn nói những lời này, ngữ khí thực bình tĩnh, bình tĩnh đến làm người ta sợ hãi. Liêu Đình Nhạn nghĩ thầm, ta lựa chọn sai rồi?!

Tư Mã Tiêu một tay đỡ mặt nàng, sờ soạng vết thương trên mặt nàng, “Nàng hấn là phải chịu chút trừng phạt.”

Liêu Đình Nhạn: “.....???” Ta làm sai cái gì mà phải chịu trừng phạt?

Trùng phạt gì? thật muốn moi bụng sao? Đừng mà, moi xong lại giúp ta chữa còn không phải là chàng sao. Liêu Đình Nhạn khẩn trương bịt kín bụng mình, lại bị lột bỏ quần áo.

Trong nhất thời, tâm tình Liêu Đình Nhạn thế nhưng có chút phức tạp. Chàng đã có ý tứ ‘trùng phạt’ này thì sao không nói sớm, khiến cho ta khẩn trương như vậy.

Tư Mã Tiêu: “Hình như nàng không có ý tứ giã giụa.”

Liêu Đình Nhạn: “A? Nếu chàng có yêu cầu về phương diện này, ta thử xem sao.”

Nàng có lệ vặn vẹo hai cái nói: “không cần như vậy, mau dừng tay.”

Tư Mã Tiêu đang bạo nộ, thiếu chút nữa bị nàng chọc cười, nhưng sắc mặt hấn vặn vẹo một chút, nhin trở về, néo mặt nàng, “không được chọc ta cười.”

Liêu Đình Nhạn: Ai biết điểm cười thanh kỳ của chàng mọc lên ở nơi nào, người này thật sự rất khó hầu hạ, chàng có biết không?

Tư Mã Tiêu: “không được giã giụa.”

Lúc hấn cúi đầu hôn vết thương trên bụng nàng, Liêu Đình Nhạn vẫn nhin không được giã giụa, cảm giác quá kỳ quái, nhưng eo bị người ta siết ở trong tay, tránh không được.

“Mặt nàng thực hồng.” Tư Mã Tiêu ngẩng đầu, dùng ngón cái cọ mặt nàng một chút, cúi xuống hôn nàng.

Nam nhân này thực hung tàn, nhưng động tác có ôn nhu lưu luyến hoàn toàn bất đồng với tính cách của hấn.

Bất quá, Liêu Đình Nhạn hiểu ra vì sao hấn nói loại sự tình này là

trừng phạt.

“Nam nhân nhà Tư Mã các người làm loại chuyện đó, nhà gái đều phải chịu tội thế này sao!” Liêu Đình Nhạn thật sự nhin không được khóc lóc gào to ra, ôm lấy cổ Tư Mã Tiêu, véo vai hắn, túm tóc hắn.

Làn da toàn thân nàng đều đỏ, cảm giác giống như lửa đốt, khó chịu đến mức nàng dùng đầu đâm cằm Tư Mã Tiêu, thần trí không rõ khóc ra: “Ta sắp bị thiêu chết!”

Tư Mã thị ít khi cùng người ngoài kết hợp, một nguyên nhân trong đó cũng là vì trong cơ thể bọn họ linh huyết Phụng Sơn mang theo hơi thở linh hỏa, sẽ làm người ngoại tộc rất khó chịu. Đặc biệt là lần đầu tiên, nói là ‘trừng phạt’ tuyệt không quá. Tư Mã Tiêu còn là người uẩn dưỡng linh hỏa, nếu Liêu Đình Nhạn không phải từng uống nhiều máu của hắn như vậy, hôm nay tuyệt đối không chịu nổi cảm giác linh hỏa thiêu đốt.

Nhưng cảm giác này, Tư Mã Tiêu đã phải thừa nhận nhiều năm qua, ngày ngày đêm đêm.

“Vốn không muốn làm nàng khó chịu như vậy, nhưng nàng làm ta không cao hứng, cho nên lúc này nàng cần phải chịu, biết không.” hắn hôn hôn đầu Liêu Đình Nhạn đã hồng toàn bộ, ách giọng nói.

Liêu Đình Nhạn khó chịu mà thít chặt cổ hắn, chuẩn bị siết hắn chết ở trên người mình, giống như không nghe thấy hắn nói.

Tư Mã Tiêu cắn mặt nàng một ngụm, lại liếm huyết châu tràn ra từ vết thương, như là con thú thành niên trấn an thú con bị thương, lại khắc chế không được hung tính của mình, chỉ muốn gia tăng thêm đau đớn cho nàng.

hắn đẩy tóc mái bên mặt Liêu Đình Nhạn ra, dán lên mặt nàng.

Tri kỷ không phải lần đầu tiên, nhưng tự thể nghiệm cùng với tri kỷ thì vẫn là lần đầu tiên, Liêu Đình Nhạn quả thực bị cuộc chơi siêu cao cấp này của hắn làm cho choáng váng.

“không cần sợ, có ta ở nơi này, sẽ không còn bất kì kẻ nào có thể tổn thương nàng.”

“Đau đớn như vậy, về sau cũng sẽ không có nữa.”

“Khóc lóc kể lể với ta, không được chịu đựng.”

“Nàng không được làm ta cảm thấy đau đớn nữa.”

Tư Mã Tiêu có thù tất báo, toàn bộ những người làm hắn thống khổ, hắn đều sẽ động thủ giết chết, nhưng Liêu Đình Nhạn cũng làm hắn thống khổ, hắn lại không thể giết chết nàng, chỉ có thể chịu đựng đau đớn nàng mang đến.

Cớ nào khiến cho người ta tức giận.

“Nếu có lần tiếp theo, ta liền giết nàng.” Có thể đem câu uy hiếp giết người nói ra như là lời âu yếm, thẳng nam Tư Mã Tiêu này thật là tuyệt.

Liêu Đình Nhạn cảm nhận được từ trong thần hồn giao hòa truyền đạt ra ý tưởng nội tâm chân thật của hắn, nàng run bần bật. Đại lão, hóa ra chàng nói thật sao.

Nhưng mà, không chỉ không sợ hãi, còn có chút chua xót.

Nàng nhớ lúc trước đi học, lão sư từng giảng những ‘ di chứng ’ tri kỷ. Cảm tình càng tốt, càng thích đối phương, vậy thì “Thương ở trên thân nàng, đau ở trong lòng ta” cũng không phải chỉ là một câu nói, mà là tồn tại chân thật. Nếu không, vì sao những đạo lữ yêu nhau nhiều năm làm bạn, sau khi ái nhân chết đi, sẽ lựa chọn kết thúc sinh mệnh.

Đồng sinh cộng tử không phải cơ chế cưỡng chế, mà là tình đến chỗ sâu, không muốn sống một mình.

Bất tri bất giác nàng càng ngày càng ỷ lại Tư Mã Tiêu, phần cảm tình này là ảnh hưởng lẫn nhau, nàng cũng không biết đến tột cùng mình ảnh hưởng Tư Mã Tiêu nhiều hơn, hay là Tư Mã Tiêu ảnh hưởng mình nhiều hơn.

Tình yêu ở trong lòng nở hoa, mỗi một lần thần hồn giao hòa đều là một trận mưa ngọt, cho nên vẫn luôn tràn đầy ra bên ngoài.

Tư duy Liêu Đình Nhạn từ trước là một mảnh trời xanh xa xưa, không biết khi nào lại có những bụi hoa lớn. Thần hồn Tư Mã Tiêu đến tư duy nàng nghỉ ngơi, thích nhất dừng ở dưới bụi hoa.

Tư duy Tư Mã Tiêu là một mảnh đất khô cằn, nhưng không biết khi nào xuất hiện một mảnh đất sạch sẽ, nơi đó không có nghiệp hỏa màu đỏ, không có đất khô cằn cháy đen, mà mọc lên một bụi hoa, hưởng thụ một ánh mặt trời duy nhất.

Sau khi Liêu Đình Nhạn hôn mê, Tư Mã Tiêu sờ sờ nhiệt độ trên trán nàng.

Bên trong thân thể của nàng đang phát sinh thay đổi, từ đây thân thể của nàng sẽ càng đặc thù hơn tu sĩ bình thường, về sau nếu bị thương, nàng sẽ khôi phục rất nhanh.

Lại nói tiếp cũng thú vị, huyết mạch tộc Tư Mã càng cường đại, thân thể bị thương càng khó khép lại, lại có thể cho người khác năng lực nhanh chóng khép lại vết thương.

Tư Mã Tiêu gỡ lồng sắt nhốt gà núi treo ở bên ngoài, đổ hai con gà ra, làm cho bọn họ biến trở về hình người.

Huynh muội Vĩnh Lệnh Xuân và Vĩnh thì Tư hai người sẽ về lại

thân phận bọn họ, sẽ không nhớ rõ trong khoảng thời gian này đã xảy ra cái gì, còn hành tích của hắn và Liêu Đình Nhận lại bị vùi lấp ở chỗ này.

Bọn họ cần phải rời khỏi đây.

Editor: WTF?!!!

Chương 43: Phòng ngự

Cung chủ Nguyệt Cung khi biết tin nữ nhi Nguyệt Sơ Hồi chết thì cơ hồ điên rồi. Cả đời bà ta chỉ có một nữ nhi như vậy, nuôi lớn như châu như bảo, lại chết thật đột nhiên, thần hồn không tìm được, ngay cả biện pháp gửi hồn đầu thai cũng không thể dùng.

Hai mắt Nguyệt Cung chủ phiếm hồng, mang theo đệ tử Nguyệt Cung mệnh mỏng cuồn cuộn đi Tử Lưu Sơn.

Chỗ này đã từng là cung điện hoa mỹ bị tử vong phủ kín một tầng âm u, toàn bộ đệ tử tiến đến đều thấy thảm trạng trên núi, Nguyệt Cung chủ vô tâm để ý những người này, trực tiếp vọt vào nội điện. đã có người trông xác Nguyệt Sơ Hồi, lại không dám động vào, Nguyệt Cung chủ thấy thảm trạng của thi thể nữ nhi, gào khóc một tiếng, nhào lên.

“Là ai? Là ai giết Sơ Hồi của ta?!” Cung chủ Nguyệt Cung không còn đoan chính mỹ lệ như thường ngày, biểu tình dữ tợn giống như ác quỷ, một tay ôm thi thể lạnh băng của Nguyệt Sơ Hồi, hai mắt oán hận nhìn tu sĩ bên cạnh.

Tu sĩ đó dựa vào gia tộc Miên gia ngoại phủ Nguyệt Cung, Nguyệt Sơ Hồi đi đến ngoại phủ vào ở Tử Lưu Sơn, đều là bọn họ phụ trách cho nữ tử trong nhà tới làm bạn giải buồn, hơn nữa mỗi ngày tới vấn an, đưa chút quà tặng gì đó.

Hôm nay bọn họ tới, phát hiện Tử Lưu Sơn bị mùi máu tươi bao phủ, một mảnh tĩnh mịch không người, phát hiện không đúng vội đi lên nhìn xem, lúc này mới phát hiện Tử Lưu Sơn thế nhưng bị

đồ sát, đến Nguyệt Sơ Hồi và mấy tu sĩ Hóa Thần, cũng chết thảm tại đây. Vội vàng đưa tin, hiện giờ đứng ở chỗ này chờ đợi chính là đệ tử đầy hứa hẹn trong Miên gia, thời gian này thường bồi Nguyệt Sơ Hồi ra cửa du ngoạn.

“Người nói! Là ai làm!” Nguyệt Cung chủ cơ hồ mất đi lý trí, tu sĩ Miên thị âm thầm kêu khổ, hắn làm sao biết là ai, có thể làm ra loại chuyện này, khẳng định không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

hắn quỳ xuống thấp giọng khuyên giải an ủi vài câu, Nguyệt Cung chủ lại vẫn bị giận đan xen, lạnh lùng nói: “Sơ Hồi ở đây, ta phân phó các người chăm sóc cẩn thận, các người vẫn tốt, chỉ có Sơ Hồi bị người ta giết chết không rõ ràng!”

Tu sĩ Miên thị cuống quýt giải thích, lại bị Nguyệt Cung chủ phẫn mà đánh ra một chưởng, văng ra nơi xa. người Miên gia còn lại sắc mặt khó coi, mắt lộ ra sợ hãi, không dám nhìn nhiều, tất cả đều cúi đầu đứng một bên, sợ bị Nguyệt Cung chủ giận chó đánh mèo mà đánh chết giống hắn ta.

Nguyệt Cung chủ thu hồi thi thể Nguyệt Sơ Hồi, nói với những người mang theo từ Nguyệt Cung: “Tra, đi tra cho ta, ta nhất định phải tìm được hung thủ giết hại con ta, rút gân lột da, xé nát thần hồn, làm cho bọn họ đền mạng con ta!”

Lại nhìn về phía những tu sĩ Miên thị, trầm giọng nói: “Mấy ngày nay, phàm là tu sĩ chiếu cố con ta, tất cả đều phải lấy chết bồi tội cho con ta!”

Nguyệt Sơ Hồi chết, bởi vì Nguyệt Cung chủ phẫn nộ biến thành chuyện lớn nhất Canh Thần Tiên Phủ. Có thể dạy ra nữ nhi như Nguyệt Sơ Hồi, Nguyệt Cung chủ cũng không phải người lương thiện, gia chủ Nguyệt gia mấy thế hệ đều là cung chủ Nguyệt Cung, đứng ở trên cao trong mấy thế lực lớn nhất Canh Thần Tiên Phủ, hiện giờ Nguyệt Sơ Hồi đã chết, bà ta không chỉ mất đi nữ nhi duy nhất, còn cảm thấy một nguy cơ dày đặc.

Quyền uy Nguyệt Cung bị người khác khiêu khích, thể diện bị người ta đạp dưới chân, một ngày chưa tìm ra hung thủ xử tử, một ngày bà không thể thư giải lửa giận trong lòng, sinh ra tâm ma.

Nội phủ ngoại phủ Canh Thần, bởi vì việc này đã chết không ít người, một mẫu thân bị thương lâm vào điên cuồng, cái gì cũng làm ra được, bởi vì hành sự quá mức, chương môn Sư Thiên Lũ không thể không tiến đến khuyên bảo.

Khi Sư Thiên Lũ tiến đến Nguyệt Cung, Nguyệt Cung chủ đang phát giận, mấy đệ tử của bà truy tra nguyên nhân Nguyệt Sơ Hồi chết, lại không có phát hiện gì, chỉ biết được người giết chết Nguyệt Sơ Hồi tu vi cực cao, thủ đoạn cực tàn nhẫn, tuyệt không phải người bình thường, hơn nữa xem hành sự này, tựa hồ có mang thâm cừu đại hận với Nguyệt Sơ Hồi, cho nên vô cùng có khả năng là thù địch của Nguyệt Cung làm ra.

Nguyệt Cung chủ cũng không muốn nghe này đó, bà chỉ muốn tìm ra kẻ thù.

“Lại cho các người thời gian nửa tháng, nếu tìm không thấy manh mối hữu dụng khác, đều chôn cùng Sơ Hồi cho ta, nàng và các người cảm tình tốt, thay ta bồi nàng, ta cũng yên tâm.”

Mấy đệ tử trên trán mồ hôi lạnh đều chảy ra, quỳ gối tại chỗ, biểu tình khác nhau.

Trong đó một người do dự nói: “Sư phụ, khi chúng ta xem xét Tử Lưu Sơn, còn tìm thấy một người sống, là một nữ tử bị nhốt ở địa lao chân núi, không ai trông coi, tên là Vĩnh Lệnh Xuân, nữ nhi của thiếu cung chủ Dạ Du Cung. Nghe nói lúc trước chộc giận Nguyệt sư tỷ mới bị nhốt vào địa lao, chỉ không biết nàng ta có quan hệ với việc này hay không.”

một người đứng ở bên cạnh Nguyệt Cung chủ nói: “Lúc nãy Thanh

sư đệ đã báo, Vĩnh Lệnh Xuân đó tu vi thấp kém, thân phận ti tiện, bất quá là ở địa lao may mắn chưa chết thôi, ta xem nàng ta và hung thủ chưa chắc có quan hệ gì. Nguyễn sư đệ, ta thấy ngươi vẫn nên dùng tâm tư tra, không cần dùng việc râu ria này lãng phí thời gian của sư phụ.”

Nguyệt Cung chủ lạnh giọng: “Mặc kệ nàng ta và hung thủ có quan hệ hay không, làm hài nhi ta không thoả mái, thì giết nàng ta cho Sơ Hồi hả giận.”

Sư Thiên Lữ mang theo hai đệ tử tiến vào, nhàn nhạt nói: “Nguyệt Cung chủ, không nên tạo thêm sát nghiệp, mấy ngày nay ngươi thực sự náo loạn động tĩnh không nhỏ, gần đây có không ít người đến chỗ ta nhàn thoại.”

Nguyệt Cung chủ cười lạnh một tiếng: “Ngươi thật ra còn giả vờ làm người tốt, nói đến mạng người trong tay, ta còn so được với ngươi sao, bót ở chỗ này làm bộ làm tịch cho ta. Chết cũng không phải nữ nhi của ngươi, đương nhiên ngươi không thể hội được tâm tình của ta!”

Nàng nhìn chăm chăm Sư Thiên Lữ, bỗng nhiên nói: “Nếu không có việc gì, ngươi tất nhiên sẽ không tới quản việc của ta, ngươi suy nghĩ cái gì, không ngại nói thẳng.”

Sư Thiên Lữ cũng không tức giận, chỉ cho mọi người đi xuống, nói với Nguyệt Cung chủ: “Chuyện này, ta muốn nhúng tay.”

“Ta hoài nghi việc này, có quan hệ tới Tư Mã Tiêu.”

Thần sắc Nguyệt Cung Chủ biến đổi.

Sư Thiên Lữ lo tự mình nói: “Từ lần đó, Tư Mã Tiêu vẫn luôn chưa xuất hiện lại, nhưng ta biết hẳn tuyệt sẽ d không ể dàng buông tha chúng ta, chỉ cần có cơ hội, hẳn sẽ lại trở về. Ta hoài

nghi, hiện tại hắn ở trong Canh Thần Tiên Phủ, sở dĩ không hiện thân chỉ là bởi vì hắn bị thương nặng chưa lành, người cũng biết, nếu hắn bị thương rất khó khỏi hắn, lúc này chỉ sợ còn đang dưỡng thương, chúng ta cần phải mau chóng tìm ra hắn.”

Nguyệt Cung chủ rốt cuộc chậm rãi mở miệng: “Nếu theo như lời người, vì sao hắn lại giết Sơ Hồi?”

Sư Thiên Lũ hỏi ngược lại: “Tur Mã Tiêu người nọ, muốn giết ai còn cần lý do?”

Nguyệt Cung chủ biết Sư Thiên Lũ vẫn luôn tìm kiếm Tur Mã Tiêu, phàm là có gì khác thường, hắn đều sẽ phái người âm thầm điều tra, trông bóng sợ gió, Sơ Hồi phát sinh đại sự như vậy, hắn sẽ hoài nghi lên đầu Tur Mã Tiêu cũng thực bình thường, nhưng hung thủ quá cao điệu, Nguyệt Cung chủ ngược lại cảm thấy không quá có thể là Tur Mã Tiêu làm.

hắn chịu trọng thương như vậy, hiện giờ nên giống chuột trong cống ngầm cẩn thận trốn tránh, làm sao dám gióng trống khua chiêng giết nữ nhi của bà như vậy. Hay là hắn thật sự không sợ chết, nhưng hắn bị thương còn chạy trốn, vậy rốt cuộc hắn cũng vẫn sợ chết.

Nguyệt Cung chủ trong lòng xoay vài lần, ngữ khí hơi hoãn: “Người muốn tra thì cứ việc đi tra, nếu có thể thay ta tìm được hung thủ giết hại nữ nhi, phần ân tình này ta đương nhiên sẽ không quên.”

Sư Thiên Lũ từ Nguyệt Cung trở về, cho người khống chế toàn bộ những người từng gặp Nguyệt Sơ Hồi, Vĩnh Lệnh Xuân có liên quan đến cũng cùng bị nhốt ở một chỗ khác.

.....

Liêu Đình Nhận cảm giác mình giống như là sốt cao một lần, bệnh đến mơ hồ vài ngày, chờ rốt cuộc khôi phục thần trí thì đã trôi qua

mấy hôm nữa.

trên mặt vết thương đã khỏi, da trơn mịn. trên bụng vết thương cũng không còn, một mảnh da thịt bóng loáng trắng nõn, linh mạch trong thân thể càng hoàn toàn không thành vấn đề, nàng vừa có cảm giác từ bệnh nhân lại biến trở về một con cá sinh long hoạt hổ.

Quả nhiên, song tu trị bệnh cứu người, từ xưa đến nay chuyện cũ cũng không lừa ta.

Tư Mã Tiêu vuốt cái bụng nàng, nhéo nhéo, tựa hồ không quá vừa lòng với xúc cảm, tay duỗi vào chỗ khác trong quần áo, tựa như suy nghĩ chỗ nào cho xúc cảm tốt nhất.

không đúng.

Liêu Đình Nhạn lập tức che ngực lại, nằm xuống, “Ta thật yếu ớt a.”

Tư Mã Tiêu: “Nàng cảm thấy đôi mắt ta mù?”

Liêu Đình Nhạn:..... không phải, ta chỉ là cho rằng chàng sẽ phối hợp diễn xuất, đã quên chàng là thằng nam chết cứng.

Nàng kéo vạt áo mình, thương lượng: “Ta thật sự không được, ta cảm thấy ta có khả năng thận mệt, nếu thật phải chọn, tri kỷ được không?”

Tư Mã Tiêu bị nàng chọc cười, hắn không muốn chuyện đó, nhưng hắn không thích cảm giác Liêu Đình Nhạn bị hắn dọa lúng túng, vì thế làm bộ muốn áp lên.

“Hắc!” Liêu Đình Nhạn quay một cái, thân thủ nhanh nhẹn mà lăn vào giường. Sau đó nàng phát hiện, cái giường này không đúng lắm, không phải giường lớn quen thuộc nàng vẫn ngủ kia, mà là một cái giường siêu cấp lớn khác, hoa hòe loè loẹt lộ ra một cổ tao khí. Địa phương cũng không đúng, sao lại thay đổi đến một nơi xa lạ?

Phát hiện là ở chỗ xa lạ, nàng quay một cái lại lặn trở về bên người Tư Mã Tiêu, ôm lấy cánh tay hắn, “Chúng ta đây là ở đâu?”

Tư Mã Tiêu bị nàng ôm cánh tay, liền không muốn hù dọa nàng nữa, nằm ở trên giường lớn mềm mại, tùy ý giải thích vài câu: “Phong Hoa Thành, hiện tại nàng là thành chủ Sư Dư Hương của thành này.”

Sư? Liêu Đình Nhận nghe rõ được dòng họ, lại liếc mắt nhìn Tư Mã Tiêu một cái. Các nàng đây là trực tiếp đánh vào địch doanh?

Phong Hoa Thành là thành nhỏ, nhưng vị trí thực tốt, ở nội phủ Canh Thần Tiên Phủ. Sư Dư Hương lại là tộc nhân trong tộc Sư thị nội phủ, thân phận còn rất cao. Chính là cháu gái của Sư Thiên Ký, đệ đệ của chương môn Sư Thiên Lũ, cũng chính là chủ cái ao cá lần trước kia.

Sư Thiên Ký người này tuy rằng năng lực khác không so được với huynh trưởng Sư Thiên Lũ, nhưng năng lực sinh hài tử thì mạnh hơn nhiều, là người xuất sắc nhất trong toàn bộ đại lão đỉnh tầng Canh Thần Tiên Phủ, hắn sinh một đống con cháu, con cháu lại sinh một đống con cháu nữa, Sư Dư Hương chính là một trong đông đảo cháu gái của Sư Thiên Ký, không được sủng ái, nhưng bởi vì thân phận nàng là người Sư gia, vẫn có được rất nhiều tài nguyên, có thể làm nàng tiêu dao sung sướng.

Vị tiểu thư Sư Dư Hương này, bình sinh yêu tha thiết tiểu bạch kiếm, làm Phong Hoa Thành mở rộng thành nơi thanh sắc kiếm tiền, còn nuôi rất nhiều mỹ nam tử làm bạn với mình, cho nên bên ngoài đều gọi Phong Hoa Thành của nàng là Phong Nguyệt Thành.

một nhân vật có thân phận, nhưng cảm giác tồn tại không cao, thuộc về dòng bên của đại gia tộc, lại không ai quản, không thể không nói, Tư Mã Tiêu thật sự biết chọn hàng.

Hơn nữa..... thân phận của hắn hiện tại, là tiểu bạch kiếm của Sư

Dư Hương. hẳn thật đúng là không chú ý những chuyện xấu đó, có được dẫn được.

Liêu Đình Nhạn: “Chàng hẳn cũng biết, kỹ thuật diễn của ta không tốt lắm đâu?” Thiên tướng giao trách nhiệm cho ta, ta không làm.

Tư Mã Tiêu ban đầu không biết, sau đó đã biết. hẳn nghiêng nghiêng nhìn thoáng qua Liêu Đình Nhạn: “Nàng cảm thấy đầu óc ta có vấn đề?”

Phàm là người đầu óc không thành vấn đề, đều sẽ không cho nàng đi làm gián điệp.

Liêu Đình Nhạn: “Đương nhiên không thành vấn đề.” Tuy rằng trong miệng ta nói không, nhưng lòng ta đang nói có.

Tư Mã Tiêu: “không cần nàng làm cái gì, ngủ của nàng là được.”

Liêu Đình Nhạn thả lỏng mà nằm xuống.

Tiểu hắc xà hưng phấn bò tới, cái đuôi quăn một con chuột trắng to.

Liêu Đình Nhạn: “..... Ăn chuột thì đi ra chỗ khác ăn, không cần ăn ở trên giường.” Nàng nghĩ thầm, mình ngủ rồi, tổ tông phỏng chừng không để ý nuôi rắn, xem nó đói đến mức tự đi bắt chuột.

Tiểu hắc xà vắn vẹo thân mình, dùng cái đuôi quăn con chuột đặt trước mắt nàng.

Liêu Đình Nhạn: “không được, tự ngươi ăn, ta không ăn.”

Tư Mã Tiêu: “Phốc.”

Liêu Đình Nhạn: “?” Ngài thế nào, lại đột nhiên cười nhạo người khác?

Tư Mã Tiêu ôm nàng: “Ta cười một chút nàng đã biết ý tứ của ta, sao lại nhìn không ra ý tứ của con rắn ngọc này.”

Liêu Đình Nhạn: Người này đang lừa nàng nói lời âu yếm, thật là đồ BOY tâm cơ.

Tư Mã Tiêu: “Con chuột này là Sư Dư Hương.”

Liêu Đình Nhạn hiểu cái này, hóa ra tiểu hắc xà đang giới thiệu tiểu đồng bọn mới với nàng. Hai con gà núi và vợ chồng ngư yêu đi đâu, Liêu Đình Nhạn không hỏi. Bớt hỏi han cuộc sống mới có thể càng nhẹ nhàng.

Chuột trắng sống không còn gì luyến tiếc bị tiểu hắc xà cột lấy đuôi kéo tới kéo đi, ở trước mặt Liêu Đình Nhạn triển lãm một vòng xong, lại bị mang đi chơi.

Chỉ còn lại hai người lẳng lặng nằm ở đó, nằm đến buổi tối, Tư Mã Tiêu đứng dậy, cào cổ Liêu Đình Nhạn một chút, “Dậy, đi chỗ này với ta.”

Liêu Đình Nhạn: “A.”

Nàng còn tưởng rằng Tư Mã Tiêu mang nàng ra ngoài chơi lãng mạn, không nghĩ tới hắn mang nàng đi bảo khố nào đó càn quét, lấy một đồng lớn pháp bảo phẩm giai cao.

Tư Mã Tiêu đi trong bảo khố rưng đầy tro bụi, tựa như dạo siêu thị, nhìn pháp bảo linh khí bày biện bên cạnh, thấy thích hợp liền lấy cho Liêu Đình Nhạn cầm.

Liêu Đình Nhạn lật những pháp bảo linh khí hình như rất lợi hại đó, cảm thấy kỳ quái, Tư Mã Tiêu trước kia cũng không muốn mấy ‘vật ngoài thân’ này.

“Những pháp bảo này có ích lợi gì?”

Tư Mã Tiêu: “Phòng ngự.”

Liêu Đình Nhạn: “Còn cái này?”

Tư Mã Tiêu: “Phòng ngự.”

Liêu Đình Nhạn: “Còn đây?”

Tư Mã Tiêu: “Ta nói, phòng ngự.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Cho nên nói, tất cả đều là loại pháp bảo phòng ngự.

đã hiểu, đó đều là cho nàng.

Chương 44: Tăng thêm phòng ngự

Đám pháp bảo phòng ngự đó có đủ loại, có làm thành trâm ngọc, vòng tay, hoa tai, làm thành xuyên đeo tay, vòng đeo chân, vậy còn tạm, nàng có thể đeo, nhưng mà làm thành khôi giáp, còn là cỡ XXXL, nàng có thể mặc vào sao?

Khôi giáp cầm đi cũng thôi, cái khiên to hình tròn kia, hoa văn nhìn giống mai rùa cũng muốn? Tư Mã Tiêu không phải định cải tạo nàng thành một cái thành lũy di động chứ.

Liêu Đình Nhạn nhìn Tư Mã Tiêu cầm lấy một bộ khoen mũi nặng trĩu, tựa hồ rất vừa lòng, có chút đau lòng với thẩm mỹ đã chết từ sớm của hắn, tiến lên cầm tay hắn, “Cái khoen mũi này thì thôi bỏ đi, thật bất ta dùng, cái mũi xinh đẹp của ta chỉ sợ sẽ bị rách.”

Tư Mã Tiêu: “Hử? Cái này là khoen mũi?”

Liêu Đình Nhạn: “Đúng vậy đúng vậy, khoen mũi này phỏng chừng là cho trâu bò, quá khoa trương, bỏ đi.”

Tư Mã Tiêu: “Ta cảm thấy có thể.”

Liêu Đình Nhạn:..... Tổ tông! Ta không thể a!

Hắn lướt qua Liêu Đình Nhạn, lại cầm lấy một khối giáp vai, đó là miếng giáp vai đầy gai ngược trong suốt cỡ siêu lớn, phỏng chừng có thể để một tráng hán có mười tám khối cơ bụng mặc vừa. Nhìn biểu tình của hắn còn rất thích thú, giáp vai cũng lấy luôn.

Liêu Đình Nhạn không nghĩ tới yêu thích trong nội tâm hẳn lại cuồng dã như thế, biểu tình trên mặt cũng không khống chế được. Tư Mã Tiêu đi ở phía trước, dường như có thể nhìn thấy Liêu Đình Nhạn thế nào, lộ ra buồn cười.

Liêu Đình Nhạn chưa từ bỏ ý định, còn muốn giãy giụa một chút, túm quần áo Tư Mã Tiêu: “Những thứ này đều cho ta dùng?”

Tư Mã Tiêu chậm rì rì nói: “Đương nhiên đều cho nàng dùng.”

Liêu Đình Nhạn không thể không lấy ra thực lực làm nũng của bản thân, “Nhưng người ta không thích mà, thôi đi được không!”

Tư Mã Tiêu khoe miệng cong lên, hẳn nghe thấy Liêu Đình Nhạn ở trong lòng mắng hắn, thật hung hăng. Hắn cầm lấy một chuỗi vòng cổ bằng ngọc thập phần xinh đẹp, cho Liêu Đình Nhạn xem, hỏi nàng: “Thích cái này sao?”

Chuỗi vòng cổ có ngọc yến tường vân, hoa văn triền ti, được khảm bảo châu màu đỏ, tua chuỗi kim, trên vòng cổ cũng có hoa văn tinh tế chạm rồng, tinh xảo dị thường.

Liêu Đình Nhạn: “Thích a! Chàng xem cái này đẹp cỡ nào!” Tổ tông bình thường mà nói vẫn có thẩm mỹ.

Tư Mã Tiêu ném chuỗi ngọc đó sang bên cạnh, phát ra một tiếng loảng xoảng, “Đáng tiếc không phải pháp bảo phòng ngự, cho nên không cần.”

Mẹ kiếp.

Thằng nam này sao lại thế? Hắn thật có tình cảm với ta sao, cái tình cảm plastic gì!

Sư Dư Hương ở Phong Hoa Thành của mình chính là lão đại, không ai có thể quản nàng, hầu hạ bên cạnh tất cả đều

là một đám tiểu bạch kiểm tu vi không cao nhưng cũng đủ cảnh đẹp ý vui, Liêu Đình Nhạn tới nơi này, so với lúc trước ở trong học viện còn tự do hơn, rốt cuộc hiện giờ nàng còn không phải đi học, càng có cảm giác nghỉ ngơi nhàn nhã.

Chỗ Sư Dur Hương ở so với học phủ còn tốt hơn, cũng không kém gì với cung điện Bạch Lộc Nhai, bởi vậy có thể thấy được người Sư gia thật là đãi ngộ tốt siêu cấp. Liêu Đình Nhạn từ khi đến thế giới này, nhìn thấy quá nhiều cung điện hoa mỹ, quá nhiều bảo bối quý giá, hiện giờ có chút coi tiền tài là mây bay.

Nàng bây giờ, ngủ sư tử cuồng tảo nhất, ở căn phòng hoa lệ nhất ..... mang pháp khí phòng ngự xấu nhất.

Sau khi trở về, Liêu Đình Nhạn cự tuyệt mặc một đồng lớn đồ vật đó lên người mình, thẳng tắp ngã gục trên giường lớn mềm mại, vùi mình vào chăn gối hoa đào cảm thốc, vẫn không nhúc nhích, dùng trầm mặc để kháng nghị.

Tư Mã Tiêu không quản nàng, nhìn cũng không nhìn nàng thêm một cái, chỉ mang theo mấy thứ kia đi chỗ khác. Liêu Đình Nhạn không nghe thấy hắn có động tĩnh nữa, bò dậy tìm tìm, không thấy người.

Liêu Đình Nhạn: Tổ tông khẳng định đang làm chuyện gì.

Nàng cảm giác vừa rồi Tư Mã Tiêu thuần túy đùa mình chơi, đã là nam nhân mấy trăm tuổi có lúc còn ấu trĩ giống tiểu hài tử, nói hắn là gà con học tiểu học một chút cũng không sai, nàng có cháu trai nhỏ bên ngoại học tiểu học, so với hắn còn ổn trọng thành thực hơn, cháu trai nhỏ biết tặng hoa cho bé gái mình thích, buổi sáng còn mang sữa cho người ta uống đó.

Liêu Đình Nhạn bĩu môi, ra bên ngoài tìm cái đài thoải mái để ngồi, lại ưu sầu lấy ra một lọ đan dược cắn hai viên. Đó là lấy ở trong bảo khố kia, nàng chỉ cảm thấy cái chai đẹp mới cầm lấy nhìn nhìn, Tư

Mã Tiêu nhìn xem, nói đan dược này hương vị còn được, ăn vào bình tâm tĩnh khí, Liêu Đình Nhạn liền mang về.

Nàng không biết thế nào, từ sau khi sốt cao tỉnh lại rồi vẫn luôn cảm thấy trong lòng bức bối, làm cái gì đều tâm thần không yên. Dùng đường hoàn này thanh nhiệt trừ hỏa, ăn hai viên quả nhiên cảm thấy linh đài một mảnh yên lặng.

Liêu Đình Nhạn: Thậm chí muốn niệm kinh báii phạt.

Tư Mã Tiêu tìm một phòng an tĩnh để luyện khí, những pháp khí phòng ngự đó tùy ý chất đống một bên, hắc hủ đi cả đám, cân nhắc, sau đó động thủ luyện chúng nó, luyện thành các loại hạt châu đa dạng.

Cuối cùng, hắc lấy ra chuỗi vòng cổ ngọc lúc trước làm bộ ném đi trước mặt Liêu Đình Nhạn đem những hạt châu đó và pháp bảo này luyện cùng nhau.

.....

Liêu Đình Nhạn từ trong bình tĩnh tỉnh lại, phát hiện mình bị chen sang một bên, Tư Mã Tiêu tùy tiện chiếm cứ bảo tọa rộng rãi của nàng, để nàng nằm ở trên người.

Nàng bò dậy, phát hiện trước ngực có thêm cái gì hơi nặng, cúi đầu nhìn lại, nhiều thêm chuỗi vòng cổ ngọc.

Chuỗi ngọc này vốn đã đẹp, điểm xuyết thêm viên châu nhỏ và hoa nhỏ thì càng đẹp mắt, Liêu Đình Nhạn có chút yêu thích không muốn buông tay, trong lòng nghĩ, tổ tông lúc trước còn làm bộ làm tịch nói vứt đi, giờ còn không phải lại lấy về. Nàng cẩn thận cảm thụ một chút, lại phát giác không đúng.

Vốn chuỗi vòng cổ này công năng là chứa vật, không gian sáng lập tự mang này đối với tu sĩ Hóa Thần kỳ mà nói chỉ là râu ria,

nhưng hiện tại, hình như thành pháp bảo phòng ngự, có thêm công năng phụ là cất giữ.

Nàng sờ soạng sử dụng trong chốc lát, trong lòng nhin không được lúu lữoi, nghĩ thầm, Tư Mã Tiêu đến tột cùng là chủng loại bảo bối thần kỳ gì? hắn lại còn biết luyện khí?

Tư Mã Tiêu mở mắt ra nhìn nàng. Liêu Đình Nhạn cầm chuỗi ngọc lên, “Chàng tự tay luyện chế?”

Tư Mã Tiêu từ trong lỗ mũi hừ một tiếng xem như trả lời.

Liêu Đình Nhạn tò mò: “Chàng học luyện khí từ nơi nào?” Lúc trước nàng nghe những bài giảng đó cũng không phải nghe không, lão sư giảng tri thức cơ sở còn rất toàn diện, nghe nói luyện khí siêu khó, so sánh với tạp tu khác, đại khái tựa như chương trình toán học hay vật lý của học sinh hiện đại, không có thiên phú thì không giỏi được.

Dù sao nàng không học được, nhìn một lát ngọc giản nhập môn luyện khí, lập tức liền thức thời mà từ bỏ.

Vị tổ tông này trước kia bị nhốt ở Tam Thánh sơn, hắn học được kỹ năng này từ nơi nào?

Tư Mã Tiêu hỏi lại nàng: “Thứ dễ như vậy, còn phải học?”

Với hắn mà nói xác thật rất dễ dàng, Tam Thánh sơn có truyền lưu thư tịch thuật pháp, tuy rằng hắn không muốn học, nhưng ngày thành thật sự quá dài, lúc nhàm chán xem một chút, hơi cân nhắc liền hiểu rõ. Hơn nữa hắn so với tu sĩ bình thường càng có ưu thế, bởi vì người hắn mang linh hỏa.

Liêu Đình Nhạn: Bị quang mang trên người bức vương này làm lóa mắt.

“Có phải ta không cần mang trên người những giáp vai, áo giáp đó

hay không?” Liêu Đình Nhạn nâng vòng cổ xinh đẹp tổ tông đưa, cảm giác tránh được một kiếp.

Tư Mã Tiêu: “Hơi nghĩ là biết, chẳng lẽ ta thật sẽ để nàng đeo mấy thứ kia.”

Ừ..... Lấy kịch bản thần bí khó lường của Tư Mã Tiêu, thật đúng là không nhất định.

Liêu Đình Nhạn cười với hắn: “Chàng đương nhiên sẽ không a, chàng tốt nhất.”

Tư Mã Tiêu: “Trong lòng nàng cũng không nói như vậy.”

Liêu Đình Nhạn: “Tâm tình của ta thực bình tĩnh, chàng hẳn là không nghe được ta suy nghĩ cái gì.”

một chường Tư Mã Tiêu ấn lên ót nàng, ấn nàng ngã vào bên cạnh, biểu tình cười như không cười: “không cần nghe, ta có thể đoán.”

À, đoán được thì đoán được. Liêu Đình Nhạn một chút cũng không sợ hắn, còn cúi đầu nhìn kỹ chuỗi ngọc, đếm xem có bao nhiêu cấm chế phòng ngự. Ngoại trừ dung nhập pháp bảo phòng ngự đã có, hình như hắn còn tự luyện chế pháp bảo phòng ngự mới, lợi dụng công năng cất chứa ban đầu, cho thêm lại rất nhiều loại pháp khí phòng ngự.

Càng nhìn càng không đếm được.

Liêu Đình Nhạn nằm xuống.

Tư Mã Tiêu: “Đếm xong rồi?”

Liêu Đình Nhạn: “không đếm nữa, nhiều như vậy, ta cảm thấy phỏng chừng không cần dùng đến.”

Tư Mã Tiêu hừ cười một tiếng, “Thực nhanh là có thể dùng.”

Liêu Đình Nhạn: “???”

Nàng quay đầu nhìn Tư Mã Tiêu, lại thấy hắn nhắm mắt rồi, “Hai ngày nữa sẽ biết.”

hắn làm chuyện gì đều không thích nói, chờ đến khi chính hắn cảm thấy không sai biệt lắm mới đột nhiên bắt đầu làm. Liêu Đình Nhạn đã quen cách làm này, nếu không phải nói hắn vốn là tổ tông rồi thì trình độ làm khó cũng đúng là ở cấp bậc tổ tông.

Nếu đổi là người khác, khả năng đã bị hắn bức điên, nhưng lòng hiếu kỳ của Liêu Đình Nhạn nhiều nhất chỉ mười phút, ý niệm muốn thăm dò gì đó cũng rất có hạn, cho nên nàng lười hỏi nhiều, chỉ chờ thuyền đến đầu cầu lại nói.

Hai ngày nay trong người nàng, tim gan còn cào khó chịu, lại không tìm thấy nguyên nhân, đến ngủ cũng không ngon, còn thực táo bạo, là con cá muối táo bạo. Tư Mã Tiêu nhìn nàng xấu tình như vậy thật ra lại thực bình tĩnh, ngẫu nhiên còn dùng một loại ánh mắt hiếm lạ nhìn nàng táo bạo. hắn như vậy, chỉ thiếu điều vỗ tay bảo nàng lại phát một lần tính tình để nhìn xem.

Liêu Đình Nhạn: thật muốn uống một ngụm nước quý bà tĩnh tâm.

Hôm nay buổi tối có mưa to, còn có sấm sét. Tiếng sấm đặc biệt vang, giống như bổ vào đầu người, Liêu Đình Nhạn mặc danh cảm thấy một trận kinh sợ, có chút túng quẫn. Lần đầu nửa đêm không phải nàng bị Tư Mã Tiêu đẩy tình, mà là bị tiếng sấm đánh thức.

Ta đây là làm sao vậy, làm chuyện trái với lương tâm bắt đầu sợ sét đánh? Liêu Đình Nhạn ngồi ở trên giường nghĩ trăm lần cũng không ra, lại một trận sấm sét rơi xuống, nàng liền cảm thấy trái tim kinh hoàng, nhin không được bắt đầu lay Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu lại không ngủ, hắn chỉ nhắm mắt lại mà thôi. Liêu Đình Nhạn lắc hắn nửa ngày, không thấy hắn mở mắt, chỉ thấy khóe miệng hắn nhưng thật ra hơi nhếch lên.

Liêu Đình Nhạn trầm mặc một lát, tay hướng đến bộ vị nào đó của hắn ấn một cái.

Tư Mã Tiêu rốt cuộc mở mắt.

Liêu Đình Nhạn đầy mặt tức mụ: “Ta nghe tiếng sấm cảm giác có chút hoảng hốt, chàng nói đây là vì cái gì? Trước kia ta cũng không như vậy.”

Tư Mã Tiêu: “Buông tay ra, nếu không nàng sẽ lập tức bị sét đánh.”

Liêu Đình Nhạn liếc mắt nhìn nơi đó một cái: “Ngài nói cho ta nghe một chút đây là quan hệ nhân quả gì?” Chẳng lẽ cái đồ chơi đó của ngài còn mang sấm sét có thể bổ vào người ta sao? Nàng cố ý tâm tình kích động mà hô to ở trong lòng.

Tư Mã Tiêu trở mình, cười to. Lại cho nàng cảm thấy mặt danh chọc trúng điểm cười.

hắn cười đủ rồi, câu lấy cái ót Liêu Đình Nhạn, ôm nàng lên người mình, “Nàng sắp đột phá, thực nhanh sẽ có lời kiếp, mới có thể như vậy.”

Liêu Đình Nhạn bừng tỉnh đại ngộ, nhớ đến việc này.

Đúng, hình như nàng sắp đột phá, đây cũng không thể trách nàng không có cảm giác chân thật, rốt cuộc không phải tự mình đi bước một tu lên, lúc trước bởi vì Phụng Sơn huyết ngưng hoa, nàng đột phá nhiều lần như vậy cũng không có lời kiếp, một đường xuôi gió xuôi nước, căn bản không có kinh nghiệm gì, đây vẫn là lần đầu tiên.

Tu vi nàng bay lên quá nhanh, lúc trước song tu với Tư Mã Tiêu lại tăng cấp thêm một đoạn. Vừa rồi ý tứ trong lời hắn nói, là nếu hiện tại lại song tu, phòng chừng nàng lập tức đương trường đột phá, còn không phải bị sét đánh ở chỗ này.

Liêu Đình Nhạn hít một hơi, chà xát ngón tay mình, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Bất quá, tại sao trước khi đột phá, trạng thái giống tiền mãn kinh như vậy?

Còn nữa, nàng cảm thấy tổ tông làm nhiều giáp phòng ngự là vì chắn lời kiếp cho nàng, còn tưởng rằng lúc trước nàng bị khi dễ gây cho hắn kích thích.

Liêu Đình Nhạn suy nghĩ một lát, khiêm tốn thỉnh giáo: “Ta sẽ không phải là tu sĩ Hóa Thần đầu tiên bởi vì không chịu được lời kiếp mà bị đánh chết đi?” Dù sao cũng là đi lối tắt, nàng có chút chột dạ.

Tư Mã Tiêu còn đang trang bức, “Ta không muốn nàng chết, thì nàng không chết được.”

Được được được, ngài lợi hại nhất.

Ngày hôm sau, Liêu Đình Nhạn mới phát hiện, tổ tông thật sự lợi hại.

“Biết vì sao ta chọn Sư Dư Hương không?” Tư Mã Tiêu xách theo bản thân Sư Dư Hương bị biến thành con chuột trắng, nói với Liêu Đình Nhạn: “Bởi vì nàng ta cũng là tu sĩ Hóa Thần kỳ, sắp đột phá.”

Người Sư gia đều có đái ngộ đặc thù, người nhà bọn họ muốn đột phá, có thể đi một chỗ bí địa ở Canh Thần Tiên Phủ là Lôi Minh sơn cốc để đột phá. Ở đó, tám chắn thiên nhiên có thể ngăn cản đại bộ phận lời kiếp, chính là đệ tử Sư gia phế sài nhất cũng không thể bị

sét đánh chết.

Hơn nữa, nơi đó còn cất giấu một bí mật, có thể làm tu sĩ ở nơi đó trong mấy ngày, tu vi lại tăng trưởng đột phá thêm một tiểu cảnh giới. Càng về sau tu vi càng khó tăng lên, một tiểu cảnh giới này, người bình thường phải tu luyện vài chục năm đến trăm năm.

Tư Mã Tiêu muốn cho Liêu Đình Nhạn thể thân Sur Dur Hương đi Lô Minh sơn cốc để đột phá.

Tác giả có lời muốn nói: Nhạn Nhạn: Đại lão mang đi thăng cấp.

Chương 45: Lôi kiếp

Tộc Sur thị thật khổng lồ, nhánh chính ở trong phủ, số đệ tử danh gia cũng có mấy trăm người, nhiều người như vậy lại còn có con cái, càng tu vi thấp, càng nhiều con cái. Người Sur gia sinh ra, huyết mạch được thừa nhận rồi đều sẽ có một khối ngọc bài đại biểu thân phận, thẻ bài này có thể làm cho bọn họ thông hành tới các nơi trong nội phủ được tộc Sur thị khống chế để rèn luyện cùng với phát triển.

Thí dụ trình độ lớn nhất như Lôi Minh sơn cốc có thể ngăn cản lôi kiếp; Dược đàm có thể trị vết thương, tẩy đi bệnh trầm kha; Tĩnh Thần đài có thể áp chế tâm ma làm người ta an tâm tu luyện vân vân, chỉ cần đệ tử trong tộc Sur thị đạt tới yêu cầu nhất định là có thể tiến vào trong đó. Bọn họ có được rất nhiều bảo địa như vậy, nhiều thế hệ liên tục, tộc Sur thị nhân tài xuất hiện lớp lớp, càng chặt chẽ nắm chắc Canh Thần Tiên Phủ.

Những địa phương này đều có chỗ đặc thù, thủ vệ cũng thực nghiêm khắc, trừ đệ tử tộc Sur thị, ngay cả đệ tử quan hệ thân mật nhất với tộc Sur thị cùng với tộc Mộc thị đã liên hôn nhiều đời đều không được phép tiến vào.

Liêu Đình Nhạn không biết nội tình, Tư Mã Tiêu chưa bao giờ nhiều lời, hẳn có an bài gì cũng sẽ không giải thích kỹ càng tỉ mỉ.

Nàng mang theo con chuột trắng Sur Dư Hương, thành công đi qua thủ vệ thật mạnh, tiến vào trong Lôi Minh sơn cốc.

Chỗ sơn cốc này hoàn toàn bất đồng với tiên phủ hoa mỹ tinh xảo bên ngoài, phẳng phất như là một không gian khác, đập vào

mắt không thấy sông núi cỏ cây, chim thú linh hoạt, chỉ có lõi thạch màu tím sẫm trải rộng, cao như tòa nhà, thấp như ghế dài trong công viên, cao thấp đan xen, không có quy luật, giống một cái mỏ đá khổng lồ.

Liêu Đình Nhận một mình tiến vào, trước khi xuất phát Tư Mã Tiêu nói với nàng: “Ta không cùng với nàng, tự mình đi đi.”

Được rồi.

Liêu Đình Nhận không có cảm giác gì, cho đến khi đi vào, phát hiện toàn bộ sơn cốc chỉ có một mình nàng, mới bỗng nhiên nhớ ra, nàng đến thế giới này không bao lâu, trước nay vẫn luôn làm bạn bên Tư Mã Tiêu. Nhiều nhất tách ra ba ngày, lúc này, nàng sắp đột phá, chỉ sợ phải đến chỗ này ở nửa tháng.

Nhưng cũng không có gì không quen, rốt cuộc trước khi gặp được Tư Mã Tiêu, nàng đã sống một mình rất nhiều năm, xã súc nào rời nhà công tác chưa từng trải qua sinh hoạt một mình đâu. Ưu điểm khác nàng không có, năng lực thích ứng lại siêu tốt.

Lôi Minh sơn cốc rất rộng, Liêu Đình Nhận vào cửa đứng một lát, nhìn xung quanh tìm phương hướng đi tiếp.

Nàng tìm được lõi thạch hình dạng rất giống ghế dài, bắt quyết làm ra nước rửa rửa lõi thạch, dùng phong thuật làm khô, tiếp theo trải đệm mềm lên trên, lấy ô che nắng.

Nàng còn không quên chuột trắng xui xẻo Sư Dư Hương được coi như giấy thông hành mang vào, lấy cái lồng ra bắt nó đặt ở một bên, cái lồng này còn cách âm.

Làm xong việc mấy này, nàng cân nhắc một chút, dùng thuật pháp cảnh báo, quay lấu chỗ mình nghỉ ngơi, rốt cuộc một mình bên ngoài, chú ý nhiều cũng không sai.

Những người khác tiến vào, đều khẩn trương nhanh chóng tìm một chỗ ngồi xếp bằng để tu luyện, củng cố tu vi, Liêu Đình Nhạn ngược lại, nàng làm xong chuẩn bị liền nằm xuống, coi là mình tới đây ngủ bù.

Nơi xa trên một khối lõi thạch cao cao màu tím sẫm, Tư Mã Tiêu đã nói mình sẽ không tiến vào bởi nàng qua lõi kiếp lại ngồi ở đó. một tay hấn đáp ở đầu gối, một tay thường thức một viên lõi thạch nho nhỏ màu đen, nhìn Liêu Đình Nhạn xa xa ở bên kia.

Nhìn thấy hành vi của Liêu Đình Nhạn, bỗng nhiên hấn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng cũng là thế này. Nhiều người như vậy bị các loại mục đích đưa đến bên hấn, tiếp cận hấn, những người khác đều lo lắng khẩn trương, chỉ có nàng, một mình ở đó lười biếng ngủ.

Nàng đến nơi nào cũng đều như thế này, sẽ tự an bài mình thoải đáng.

Tư Mã Tiêu chơi khối lõi tâm thạch trong chốc lát, sắc trời chậm rãi âm ảm xuống, động tác hấn chậm lại, thân hình hơi hơi ngả về phía trước.

Liêu Đình Nhạn bên kia có động tĩnh, không phải nàng tỉnh, mà là cách nàng không xa từ lõi thạch phía dưới chui ra con rắn, không chỉ chui ra một con, có rất nhiều, cơ hồ sắp vây quanh nàng.

Rắn này gọi là rắn thanh trùng, biết nuốt ăn thanh âm, bởi vì Lôi Minh sơn cốc này có rất nhiều con trùng như vậy, nơi này mới có thể yên tĩnh, nếu không địa hình trống trải lại đặc thù này, có một chút tiếng động sẽ tạo ra tầng tầng tiếng vọng.

Những con sâu này đối với tu sĩ Hóa Thần mà nói thì không đáng nhắc tới, nhưng nếu Liêu Đình Nhạn luống cuống tay chân không biết đối phó thế nào, đại khái phải ăn chút đau khổ.

Tư Mã Tiêu trước nay chưa thấy Liêu Đình Nhạn động thủ giết cái gì, cái đồ lười này hình như cái gì cũng không biết, nàng cũng không muốn giết người, có đôi khi Tư Mã Tiêu cảm thấy nàng và thế giới này có cảm giác không hợp nhau.

Tay hắn đã ấn ở trên mặt đá, thân hình khẽ nhúc nhích về phía trước, nhưng đột nhiên lại dừng lại.

Liêu Đình Nhạn tỉnh, nàng thấy những con rắn đó, không kinh hách, không hoảng loạn, trực tiếp móc ra mấy viên đan hoàn tạo thành phần rắn ra ngoài, tiếp theo nàng còn lấy ra cái lu to miệng rộng, thu hết những con rắn bị choáng váng vào lu.

Tư Mã Tiêu phát hiện hình như nàng đã sớm có chuẩn bị, điểm này xảy ra ngoài dự kiến của hắn. Bất quá, nàng nhặt rắn này làm gì?

Bên kia Liêu Đình Nhạn thu thập xong rắn, rửa sạch tay và mặt, đắp cái mặt nạ, ăn chút đồ. Sau đó nàng lấy ra một quyển sách và hai mảnh ngọc giản, lật xem.

Tư Mã Tiêu đã nhìn ra, hiện tại nàng đang chuẩn bị cho đột phá, bất quá trước khi lâm trận còn lật mấy thứ kia để làm cái gì?

Tư Mã Tiêu cũng không biết, thi cử của giáo dục hiện đại bồi dưỡng ra nhân tài khảo thí, xuất sắc nhất chính là tố chất tâm lý. Trước khảo thí nghỉ ngơi tốt, bảo trì tâm tình thả lỏng tốt đẹp, mới nghênh đón được thi cử, đều phải đi thi, đương nhiên là có kinh nghiệm tiền nhân tổng kết, trước khi thi trở mình một phen, cầu an tâm, cũng là thói quen của Liêu Đình Nhạn.

Tóm lại nàng chuẩn bị thỏa đáng, bắt đầu độ kiếp.

Lúc này, Liêu Đình Nhạn tâm tình vẫn thực thả lỏng. Lúc trước nàng ở học phủ xem qua mấy quyển sách, bổ sung tri thức cơ sở, tư chất và linh căn giống như nàng, xem như trung thượng bình thường, Hóa Thần kỳ đến Luyện Hư kỳ mà thôi, nói chung đều là thiên kiếp tứ

cửu, chính là chín đạo đại thiên kiếp, giữa mỗi một đạo đại thiên kiếp có bốn đạo tiểu thiên kiếp.

Lôi Minh sơn cốc đặc thù, có thể làm suy yếu lôi kiếp, nàng lại mang theo pháp bảo phòng ngự siêu cường tổ tông làm cho, còn có một thân tu vi chống đỡ, dù thế nào cũng không xảy ra việc gì.

Chỉ là, loại tâm tình thả lỏng này, lúc nàng viên mãn, sắp sửa đột phá, bầu trời đúng thời cơ sinh ra lôi vân, biến thành bất an.

Lôi vân phi thường dày nặng, ẩn ẩn mang theo màu tím, trải ra toàn bộ không trung, trong mây ẩn ẩn điện quang, còn chưa có sét đánh xuống, cũng đã cho người ta cảm giác áp bách thực nặng.

Liêu Đình Nhạn lần đầu tiên trải qua lôi kiếp, nhìn thấy đại trận như vậy, trong lòng cảm thấy có chút không thích hợp, tựa hồ so với miêu tả trong sách còn khoa trương hơn.

Đạo thiên lôi thứ nhất, so với nàng nghĩ còn khủng bố hơn, cột sét thô tráng mang theo muôn vạn khí thế chém thẳng xuống, cái khí thế đó là bổ về phía người ta, đánh cho hôi phi yện diệt.

Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, lúc này mới là lôi kiếp thứ nhất, thế giới này tu sĩ cũng không dễ dàng đi!

một vòng qua đi, nàng kinh ngạc, tựa hồ không phải thiên kiếp tứ cửu, mà là thiên kiếp cửu cửu! Chín đại lôi kiếp, giữa hai đại lôi kiếp còn có chín tiểu lôi kiếp, nàng đếm một vòng, xác nhận không sai, tâm lạnh một nửa. Cửu cửu thiên kiếp đặc thù này, ở trên phát sai lôi kiếp rồi?

Cửu cửu thiên kiếp là lôi kiếp phi thường thừa thớt, không dễ đánh xuống, nhiều là kỳ Đại Thừa sắp độ kiếp phi thăng mới có cửu cửu thiên kiếp, nghiêm khắc như vậy là bởi vì lấy thân người thành thần tiên, nghịch thiên mà đi, phải chịu lôi kiếp nghiêm khắc nhất. Gà còi giống như nàng, có tài đức gì.

Quả thực chính là cho học sinh tiểu học làm bài toán lớp 6, nhưng đã phát bài thi cấp cao.

Liêu Đình Nhạn nửa ngày nghĩ không rõ, nhìn lồi kiếp rằm rập rọt lên đầu mình, điện quang lồi quang sáng thành một mảng, làm đôi mắt cũng không mở ra được. Dù trên người nàng có pháp bảo phòng ngự, đỉnh đầu vẫn bị đánh ầm ầm đau đớn, da thịt có cảm giác tê dại.

Nàng còn nghe thấy chuỗi vòng ngọc trên ngực truyền đến tiếng rách nát ầm ầm, đó là thanh âm phòng ngự bùng nổ thay nàng ngăn trở lồi kiếp, chống đỡ không được vỡ vụn, tiếng rách nát liên tiếp đan xen cùng tiếng sấm, Liêu Đình Nhạn không chút nghi ngờ, chờ đến khi pháp bảo phòng ngự báo hỏng một khắc đó, mình sẽ bị sét đánh nổ thành mảnh nhỏ.

Có thể là bởi vì đang ở trong lồi kiếp, có một chút cảm giác thiên địa liên thông, rõ ràng nàng cảm nhận được sát khí bên trong lồi kiếp, chính là cái loại ý tứ “Ta dùng sét đánh người không phải khảo nghiệm, chính là thuần túy chuẩn bị đánh chết người”.

Liêu Đình Nhạn ở đây nghĩ một lát, thế nhưng nghĩ đến Tư Mã Tiêu.

Nàng nhớ lúc mình tới, tổ tông còn nói cái gì “Ta không cho nàng chết, thì nàng không chết được”, một bộ dáng thối nát tự phụ lại cuồng ngạo, vạn nhất ở đây nàng thật bị sét đánh nổ thành cặn vụn, hẳn không phải là bị vả mặt, khẳng định mặt đặc biệt đau.

Nàng vẫn nên hơi giãy giụa một chút đi.

Liêu Đình Nhạn chú ý giới hạn của pháp bảo phòng ngự, chính mình vận linh lực trên người, chuẩn bị chịu một đợt.

Nàng không nhớ rõ cữu cữu thiên kiếp này đến mấy đạo, chỉ cảm thấy mỗi một đạo đều thế tới rào rạt, nửa điểm không định buông tha, đánh người không cho cơ hội thở dốc, lúc nàng cảm giác được chuỗi

ngọc trên ngực chỉ còn lại một đường phòng ngực, tâm căng thẳng chuẩn bị cho mình bị đánh.

Đúng lúc này, tiếng sấm bỗng nhiên xảy ra đại tác phẩm. Liêu Đình Nhạn ở trong điện quang trắng xóa đầy mắt, nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng người màu đen.

hắn đứng ở đó, tay áo và tóc đen tung lên, cánh tay lạnh lùng vươn lên không trung quấn quanh hồ quang màu tím, như là toát ra mạch máu. hắn hung ác kéo thiên lôi rơi xuống, hung hăng xé rách, trực tiếp xé tan một đạo sét.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tay không xé sét, tổ tông vẫn là tổ tông của ta.

Liêu Đình Nhạn giật giật đi về phía trước, Tư Mã Tiêu thật giống như sau lưng mọc thêm đôi mắt, một tay đưa ra sau đề lại đầu nàng, bảo nàng ngồi tại chỗ.

Ở trong tiếng sấm nàng rõ ràng nghe được thanh âm của Tư Mã Tiêu, thực lạnh, mang theo lệ khí và phần nộ không cam lòng, nhưng không phải đối với nàng. hắn nói: “An tĩnh ngồi, nàng sẽ không có việc gì, ta đã nói.”

Liêu Đình Nhạn theo bản năng muốn hỏi một câu: “Vậy còn chàng?” Chỉ là không hỏi ra miệng, an tĩnh ngồi.

Tư Mã Tiêu cũng không phải cái loại đáng người kiện mỹ vĩ nạn, nhưng hắn đứng ở đó, thật giống như một tòa núi cao nguy nga, phảng phất có thể đỉnh thiên lập địa, nhìn một cái khiến cho người ta sinh ra sợ hãi, phảng phất trên người rõ ràng viết “Người loại rác rưởi này không trèo lên được tòa núi Everest là ta”.

Liêu Đình Nhạn vừa rồi phát hiện lôi kiếp không đúng, trong lòng nhiều ít có chút hoảng loạn kinh ngạc, nhưng hiện tại nhìn Tư Mã Tiêu đứng ở kia, lập tức an tâm, chính nàng cũng không phát hiện,

dù lôi kiếp còn chưa qua, thậm chí so với lúc trước càng đáng sợ, như một người ngày càng tức giận. Nhưng nàng lại không tự giác mà an tâm.

Tur Mã Tiêu hai mắt đỏ đậm, trên người hắt trào ra ngọn lửa, lửa lớn tận trời đón nhận điện quang và cột sét. Có câu thiên lôi câu động địa hỏa, dùng để hình dung hai người yêu nhau phi thường nhiệt liệt mà nhanh chóng, hiện tại Liêu Đình Nhạn thấy được phiên bản chân thật của thiên lôi câu động địa hỏa.

Ngọn lửa của Tur Mã Tiêu cùng với mây sét trải rộng trên bầu trời, giống như núi lửa bùng nổ, quấn chặt cột sét, sét và lửa quấn quanh bên nhau thanh thế to lớn, động tĩnh như trời sụp đất nứt. đang ở trong đó, Liêu Đình Nhạn bị kiếp thiên địa hạo nhiên này ép tới thở không nổi, thậm chí nàng không thể đứng lên, cho nên càng thêm cảm thấy kinh diễm với Tur Mã Tiêu.

hắn không chỉ vẫn luôn đứng, còn xé rách kéo nát một đạo lại một đạo lôi kiếp. Liêu Đình Nhạn nhìn ngón tay hắn bị lôi điện xé rách, từ ngón tay hắn chảy ra huyết châu trôi bồng bềnh ở chung quanh, bị thế sét mãnh liệt cùng thế lửa đè ép thành hình hoa, như là hồng liên, lại bỗng nhiên bốc cháy lên.

Cảnh tượng thê mỹ có chút không giống nhân gian. Tur Mã Tiêu vươn cánh tay lên bầu trời cao, máu tươi uồn lượn chảy xuống, cả người hắn giống như đều đang đốt cháy.

Bầu trời là mây sét màu tím cùng lôi điện tím trắng đan xen, trên mặt đất là ngọn lửa dây dưa cùng lôi điện, lôi thạch chung quanh bọn họ bởi vì tác dụng của sét và lửa, phát ra tiếng vang nhỏ ong ong, trên mặt lôi thạch màu tím sẫm, chỗ bị lửa và sét lay dấn đều tràn ra quang hoa màu tím nhạt, như là trong đá nở ra hoa. Toàn bộ ánh sáng đều bùng nổ ở chỗ này.

.....

Rốt cuộc, một đạo lôi kiếp cuối cùng tiêu tán, trong thiên địa bỗng nhiên một mảnh yên tĩnh, bên tai phảng phất có tiếng ù ù, có loại ảo giác đột nhiên biến mất toàn bộ.

trên bầu trời mây sét còn đang lăn lộn, dường như thực không cam lòng.

Tư Mã Tiêu buông tay, nhìn trời lạnh lùng cười một tiếng, tiếng cười tràn ngập oán giận và khinh thường.

Mây sét bỗng nhiên lại rơi xuống một đạo sét, bất quá lần này cũng không phải lôi kiếp, chỉ là sét bình thường, bổ về phía Tư Mã Tiêu cho hả giận. Tư Mã Tiêu vung tay áo, làm đạo sét tản ra, trên ngón tay huyết châu đã khô bởi vì động tác của hắn lại rơi vào lôi thạch bên cạnh.

hắn chuyển người, nhìn về phía Liêu Đình Nhạn đang ngồi tại chỗ ngựa đầu nhìn hắn, dùng ngón tay dính máu vỗ một chút lên mặt nàng.

Ngón tay hắn lạnh, màu thì nóng.

Chương 46: Bí mật lớn

Liêu Đình Nhạn nghe thấy ngực mình thịch thịch thịch dồn dập nhảy lên, không biết là bởi vì trận thế lôi kiếp vừa rồi quá lớn làm nàng còn sợ hãi chưa thể hồi thần, hay là bởi vì Tư Mã Tiêu hiện giờ quá làm cho quá động tâm.

Hắn vừa mới đập tan đại lôi trên trời, bây giờ lại là dáng vẻ lạnh nhạt trào phúng không thay đổi, Liêu Đình Nhạn nhìn hắn, cảm giác giống như về lại lúc ban đầu quen biết, hắn cũng thường xuyên như thế này.

Ngón tay hắn vỗ lên mặt nàng một chút, ban đầu chỉ cọ sát mềm nhẹ, mang theo chút thân mật và trấn an không rõ, nhưng thực nhanh, hắn liền cười, sau đó bôi tất cả máu trên tay lên mặt nàng. Là cái loại tiện tay tìm chỗ để lau.

Đột nhiên bị bôi máu đầy mặt, Liêu Đình Nhạn:..... anh còn có mặt mũi cười? Chỉ trong một giây, nai con trong lòng tôi lại lăn đùng ra chết, anh có biết không? xin lỗi nai con đi!

Nhờ hắn ban tặng, Liêu Đình Nhạn cảm giác trái tim mình đã khôi phục bình thường, đầu óc cũng có thể bình thường mà tự hỏi.

Nàng giữ chặt cổ tay Tư Mã Tiêu, túm hắn tới chỗ lúc trước đã sắp xếp, ngồi xuống, sau đó hỏi hắn: “Động tĩnh lớn như vậy, có thể gây chú ý không, chúng ta bây giờ chạy lấy người hay là thế nào?”

Tư Mã Tiêu tùy tay vẩy ra huyết châu, dùng tay áo lau máu trên vết thương, nói: “Lôi Minh sơn cốc thực đặc thù, ở chỗ này độ lôi kiếp,

bên ngoài sẽ không có dị tượng.”

hắn đã sớm có chuẩn bị.

Trong đầu Liêu Đình Nhạn hiện lên ý niệm này, lại bị động tác thần nhiên của Tư Mã Tiêu kéo đi lực chú ý. Hắn sống lơ đãng thối thếch, giống nam thanh niên độc thân hiện đại, hoàn toàn không biết chiều cố mình. Nàng kéo tay Tư Mã Tiêu, lau khô máu trên tay cho hắn, chuẩn bị bôi thuốc.

Tư Mã Tiêu để cho nàng lẫn lộn, cũng không nói nữa, nằm ở chỗ Liêu Đình Nhạn vẫn nằm, giống phu nhân đi làm móng tay, bày xong tư thế, dù vội vẫn ung dung nhìn động tác của nàng.

Liêu Đình Nhạn xoa vết máu trên tay hắn, cảm thấy đặc biệt lãng phí, hắn động bất động liền rơi một đồng máu ra ngoài, vậy phải bao lâu mới có thể dưỡng về.

Miệng vết thương vẫn đang chảy máu, tay đứt ruột xót, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy còn đau thay hắn.

Lấy ra linh dược trị thương đặc hiệu cất sẵn từ trước, bôi lên vết thương, lại dùng phù chú bằng bó có thể trợ giúp vết thương nhanh khép lại, nếu cẩn thận chiều cố, dù miệng vết thương của hắn hồi phục chậm, hắn cũng có thể khỏi hẳn trong một tháng.

Bằng bó tốt một bàn tay, Tư Mã Tiêu mở ra năm ngón tay của mình vẫy vẫy trước mặt Liêu Đình Nhạn, thần sắc lại là ý vị thâm trường sáng tỏ, “Ngọc linh cao cùng linh phù đều để trị thương, trước kia nàng vẫn không mang theo, bây giờ lại cất giữ không ít, xem ra là riêng vì ta mà chuẩn bị.”

Liêu Đình Nhạn: “Đúng vậy.” Đầu cũng chưa nâng, nàng dứt khoát đồng ý.

Nàng thế này, Tư Mã Tiêu ngược lại không lên tiếng.

Hai người an tĩnh trong chốc lát.

không đến vài phút, Tư Mã Tiêu lại giật giật ngón tay, không thoải mái nhíu mày, động thủ muốn hủy đi những thứ trên ngón tay,
“Ta không muốn băng bó, phiền toái.”

Liêu Đình Nhạn nhìn hắn, động tác hắn đi kéo dải băng làm nàng nhớ tới ngày xưa cùng đồng nghiệp cùng đi quán cà phê mèo ngắm mèo, có con mèo nhỏ bị người ta buộc chân, chính là cái đáng vẽ không thích này, động tác giật chân giống hệt Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhạn: “Phì.”

Tư Mã Tiêu dừng lại, nhìn nàng.

“Nàng đang cười cái gì?”

Lúc tâm tình Liêu Đình Nhạn không kích động, nàng suy nghĩ cái gì, hắn không nghe thấy, như vậy, hắn cũng không đoán được đột nhiên vì sao nàng cười, cho nên hắn dùng BUFF nói thật.

Liêu Đình Nhạn há miệng, “Cảm thấy chàng thực đáng yêu, cho nên cười.”

Tư Mã Tiêu hình như không nghe rõ, nhìn nàng thực cổ quái, sau một lúc lâu, hắn giơ tay xoa mặt Liêu Đình Nhạn, kéo đầu nàng đến chỗ mình, dùng sức xoa nhẹ hai lần.

Liêu Đình Nhạn bị hắn xoa phồng miệng lên, kêu ca: “Tay! Tay chàng! Tay không được dùng sức! Miệng vết thương sẽ vỡ ra!”

Tư Mã Tiêu: “Phì.”

Tư Mã Tiêu: “Nàng biết ta đang cười cái gì sao?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta làm sao mà biết, ta lại không có kỹ năng BUFF nói thật .

Nàng kéo tay Tư Mã Tiêu xuống, tiếp tục sửa sang lại băng bó cho hắn, Tư Mã Tiêu muốn thu tay về, nàng liền ấn tay hắn không cho nhúc nhích.

Tư Mã Tiêu lại không vui, hắn không thích có bất kì trói buộc gì, “Ta không băng bó.”

Tổ tông này tuy đã mấy trăm tuổi, nhưng ở chung lâu sẽ phát hiện hắn có chỗ tùy hứng thật giống trẻ con, đại khái là bởi vì từ nhỏ không ai dạy hắn, nhiều năm như vậy chỉ có một con rắn sùng vật đi theo. Liêu Đình Nhạn lôi tay hắn nhẹ nhàng lung lay hai lần, làm nũng, “Mới vừa bôi thuốc, nếu không băng bó, vết thương thực dễ vỡ ra, chỉ băng ba ngày được không.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “Băng đi mà, ta nhìn còn cảm thấy đau quá, chờ miệng vết thương hơi tốt hơn thì không băng nữa.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “Xin chàng mà, ta thật lo lắng a.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn nhìn Tư Mã Tiêu, trong lòng cười ra tiếng thật lớn. Đơn giản là biểu tình của tổ tông quá buồn cười, quả thực một lời khó nói hết.

nói hắn không cao hứng thì cũng không phải đầy đủ, nói cao hứng lại kì quái, nói rối rắm thì có một chút, do dự cũng có một chút, dù sao chính là đang bồi hồi giữa “Nghe nàng, nhịn một chút” và “không muốn nghe, không băng bó chính là không băng bó”.

Liêu Đình Nhạn không biết diễn kịch, sợ bị hấn nhìn ra trên mặt sắp không nhịn được cười, liền dứt khoát nhào lên, ôm cổ hấn, dựa vào ngực hấn, chôn mặt ở cổ hấn, ồm ồm tiếng nói: “Chàng đã biết ta chuẩn bị riêng cho chàng, chàng không cần, ta không phải uống công chuẩn bị sao, ta đã dùng chuỗi vòng ngọc chàng làm cho ta.”

Tư Mã Tiêu bị nàng ôm, nhìn chăm chăm tay mình một lát, đặt tay ở trên lưng nàng, là tư thế ôm trở lại.

“Chỉ ba ngày.” Thỏa hiệp.

Liêu Đình Nhạn chịu đựng không bật cười ra tiếng.

Tư Mã Tiêu ha hả cười lạnh, thực khinh thường: “Nàng cho rằng ta không nhận ra là nàng đang cố ý làm nũng.”

Nhận ra thì có ích lợi gì, không phải là vẫn thỏa hiệp sao. Cổ nhân nói thổi gió bên gối quả nhiên rất hữu dụng.

Liêu Đình Nhạn ôm cổ hấn, trong lòng chậm rãi cảm thấy bình tĩnh lại. Tiếng sấm đình tai dần dần đi xa, chỉ có tiếng tim đập của Tư Mã Tiêu vững vàng bên tai, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong thân thể tràn qua dòng nước ấm, thấm vào tim, mềm mại, ấm áp.

Nàng dựa vào hấn có chút hoảng hốt, chớp mũi đều là hương vị trên người Tư Mã Tiêu — — mỗi người đều có hương vị đặc thù, tự mình có thể không nhận ra, nhưng người khác có thể chú ý thấy. Hương vị trên người Tư Mã Tiêu mang theo một chút mùi hương thoang thoang của huyết ngưng hoa, trộn với một loại khí vị khác không miêu tả được, bên cổ chỗ mạch máu, hương vị càng đậm hơn, dường như là từ máu tràn ra.

trên thế giới này, đại khái chỉ có nàng từng quen thuộc mà thân cận người được hương vị trên người hấn. Liêu Đình Nhạn tự nhiên ngẩng đầu lên, hôn hôn cảm Tư Mã Tiêu. Tư Mã Tiêu cúi đầu hôn lại. Hai

người tự nhiên trao đổi một nụ hôn.

Lúc tách ra, Tư Mã Tiêu còn cúi đầu nhấp cánh môi nàng, giống như toàn bộ lông trên người đều được vuốt mượt, tay lại không tự giác vỗ về lưng nàng.

một lúc sau, Tư Mã Tiêu quả nhiên không động tay chân lên chỗ băng bó, chỉ ngẫu nhiên rất không cao hứng liếc mắt nhìn hai tay một cái, chỗ ngón tay băng bó làm Liêu Đình Nhạn hồi tưởng thời thơ ấu xem Hoàn Châu Cách Cách, tay Tử Vi cũng từng băng thành dạng này.

Trong lòng muốn cười, nhưng nghĩ nghĩ lại cười không nổi. Nếu đổi là người khác, tu vi cao mà bị thương, thì ăn chút linh đan là thực nhanh có thể khỏi, nhưng Tư Mã Tiêu lại không thể.

Nàng nhớ tới viên thuốc nhỏ đã cứu Tư Mã Tiêu trở về từ khoảnh khắc kề cận cái chết, cũng không biết đó là cái gì, có hiệu quả như vậy.

Tư Mã Tiêu: “Đó là bí dược của Thượng Vân tự, trong thiên hạ chỉ có một viên, nếu không phải Tư Mã thị năm đó có chút sâu xa với Thượng Vân tự, ta lại là người cuối cùng của Tư Mã thị, viên bí dược đó sẽ không cho ta.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta hỏi ra tiếng?”

Tư Mã Tiêu: “Hỏi ra tiếng. Còn nữa, ta nói rồi, không cần lo lắng, ta sẽ không chết trước nàng.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Thằng nam này còn có thể nói chuyện hay không.

Nàng ngồi dậy: “Chàng riêng lựa chọn nơi này để ta độ lòi kiếp, lúc trước lại cố ý luyện chế pháp bảo phòng ngự lợi hại, còn tự mình cũng tới, từ sớm hẵn chàng đã biết lần này lòi kiếp sẽ không đơn

giản.”

Liêu Đình Nhạn trước kia suy đoán trong lòng, nói không chừng là bởi vì mình không phải là người thế giới này, lời kiếp mới có thể phá lệ nhằm vào nàng, sau đó lại nhìn Tư Mã Tiêu có vẻ sớm đã đoán trước, cảm thấy nói không chừng là bởi vì mình thăng cấp quá nhanh, tất cả lời kiếp lúc trước đều không phải chịu, cho nên lần này chồng chất tàn nhẫn như vậy.

Nhưng mà, đáp án của Tư Mã Tiêu, không phải là bất kì suy đoán nào của nàng

hắn nói: “Bởi vì nàng và ta thần hồn giao hòa, lấy dím hơi thở của ta, nên mới có cữu cữu lời kiếp.”

Liêu Đình Nhạn: “đã hiểu.” không phải còn có truyền thống là đại phôi đàn tội ác tà trời bị sét đánh sao, xem ra thật là đãi ngộ cho vai ác. Liêu Đình Nhạn tâm thái một mảnh vững vàng.

Tư Mã Tiêu: “Khí vận Thiên Đạo, lại nói những cái đó thật phiền toái, nhưng Tư Mã thị cho tới hôm nay cơ hồ bị diệt sạch, là có quan hệ với vận mệnh chủ định của khí vận Thiên Đạo, ‘nó’ muốn tuyệt Tư Mã thị, muốn giết ta.”

Liêu Đình Nhạn: “..... A.” Hóa ra là diệt chín tộc, một người bị hạch tội, tội liên đới đến người nhà.

Khó trách trước khi có sét, tổ tông này chỉ thiếu không so ngón giữa với trời xanh.

Liêu Đình Nhạn vẫn cảm thấy không đúng, “Ta nhớ rõ Canh Thần sử có ghi, rất nhiều năm trước, tộc Tư Mã có rất nhiều tiên nhân đại năng, phi thăng thành thần.” nói như vậy, tộc Tư Mã cũng không thể coi là diệt tộc.

Tư Mã Tiêu ha ha cười rộ lên, đầy mặt châm chọc, đối với Canh

Thần sử đó không cho là đúng, “Phi thăng thành thần bất quá là một chê cười lớn nhất trong thiên địa thôi.”

“Từ trước mỗi khi có tiên nhân phi thăng, thiên địa sẽ đầy linh khí, nàng nói là vì cái gì?”

Liêu Đình Nhạn rập khuôn theo đáp án tiêu chuẩn trong sách giáo khoa: “Bởi vì tiên nhân phi thăng, cánh cửa giữa thần giới và hạ giới liên thông, linh khí sung nhập thế gian.”

Tư Mã Tiêu dứt khoát nói: “Là bởi vì những tiên nhân phi thăng đó, kỳ thật căn bản không thể đi đến Thần giới, mà là tiêu tán vào thiên địa, thần hồn và thân thể biến thành linh khí tinh thuần phụng dưỡng ngược lại thế giới này.”

Liêu Đình Nhạn nghe mà choáng váng, từ từ, này, đây không phải là một đại bí mật kinh thiên? hắn cứ nói ra như vậy?

Phảng phất là vì ứng hòa với ý tưởng của Liêu Đình Nhạn, bầu trời lại có lời vân cuồn cuộn, tiếng sấm ừ ừ, dường như cảnh cáo.

Tư Mã Tiêu hoàn toàn không để ý, chỉ nói tiếp: “Việc này từ người Tư Mã thị cuối cùng phi thăng đã xác minh, nếu không vì sao rất nhiều năm về sau đều không ai dám phi thăng.” Nếu không tộc Sur thị vì sao dám không cố kỵ mà âm mưu tính kế tộc nhân Tư Mã thị còn lại, còn nuôi nấng người, đi bước một làm tu hú chiếm tổ.

Đều là bởi vì Sur thị từ tiền bối Tư Mã thị nơi đó biết được, có rất nhiều người Tư Mã thị được gọi là thượng thần phi thăng, cũng không có khả năng trở về nữa.

Toàn bộ phong cảnh hiển hách, đều là chê cười.

Liêu Đình Nhạn bưng kín miệng Tư Mã Tiêu, “Rồi, ta đã hiểu, không cần nói nữa.” nói thêm gì nữa, phỏng chừng sét lại tới bổ mấy nhát, tay còn đang bị thương kia.

Tư Mã Tiêu kéo tay nàng xuống, bình tĩnh nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, hỏi: “Nàng sợ, sợ ta liên lụy nàng?”

không biết xuất phát từ tính toán gì, hắn không dùng BUFF nói thật .

Liêu Đình Nhạn: “Sợ thì không sợ mấy, chính là..... về sau mỗi lần lôi kiếp đều sẽ như vậy?” Nếu không phải Lôi Minh sơn cốc đặc thù, đổi thành bên ngoài, phỏng chừng nổ cả hai ngọn núi cũng không cần hỏi.

Tư Mã Tiêu: “Ta ở đây, nàng sẽ không có việc gì.” Đột nhiên hung mặt lên, bỗng nhiên xù lông lên.

Liêu Đình Nhạn trở tay vuốt lông một cái: “Ta nghĩ, nếu độ lôi kiếp phiền toái như vậy, tu vi của ta vậy không thể tăng quá nhanh.” Nàng lại được lười biếng không tu luyện, áp lực tâm lý cũng giảm đi.

Vụng trộm không làm bài tập vẫn có khổ, danh chính ngôn thuận không làm bài tập là sảng khoái không phải bình thường, mà cái sau là hoàn toàn buông gánh nặng, lập tức yên tâm thoải mái.

Liêu Đình Nhạn lén lút có chút sung sướng. Thuận tiện ở trong lòng lớn tiếng bức bức, song tu cũng đừng làm, song tu tăng tu vi thật nhanh a.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, đem toàn bộ vấn đề hỏi xong trong một lần, nếu không lần tới còn lười hỏi lại, “Tổ tông, tu vi ngài đã đến đâu?” Hình như tất cả mọi người đoán không ra rốt cuộc tu vi của hắn là gì.

Tư Mã Tiêu như cũ không dấu diếm, nói thẳng: “Nếu không phải Phụng Sơn linh hỏa ở trên người ta, vừa rồi qua lôi kiếp, ta đã lập tức phi thăng — — sau đó cả người và hồn biến thành linh khí tinh

thuần tẩm bổ vạn vật sinh linh trong thiên địa.”

Người này, tu vi đã đến đỉnh điểm.

Editor: Tổ tông ngẫu lời!

Chương 47: Lôi thạch

Tuy rằng lôi kiếp là do Tư Mã Tiêu cản, nhưng Liêu Đình Nhạn vẫn thành công từ Hóa Thần kỳ trở thành tu sĩ Luyện Hư kỳ.

Thiên địa có quy tắc, Liêu Đình Nhạn vốn chịu tứ cửu thiên kiếp biến thành cửu cửu thiên kiếp là tính ở trên đầu Tư Mã Tiêu, cho nên Tư Mã Tiêu chắn sét, thành tích này cũng có thể tính ở trên đầu Liêu Đình Nhạn.

đi thi toán lớp 6, phát hiện ra là bài thi cấp ba, lại được bên ngoài xông tới trợ giúp làm xong hết, Liêu Đình Nhạn trận độ kiếp này hữu kinh vô hiểm.

hiện giờ chỉ nhìn tu vi, dù ở nội phủ nàng cũng có thể xem như một đại lão, nhưng Liêu Đình Nhạn hoàn toàn không có cảm giác chân thật.

Nếu bên cạnh nàng đều là Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ, nói không chừng nàng còn có chút phiêu, nhưng bên cạnh mình chính là đại lão một giây có thể phi thăng, còn ở trận doanh quân địch, nếu không phải gặp Hóa Thần, Luyện Hư thì chính là Hợp Thể, Đại Thừa, mỗi người đều không kém nàng, còn đều sống lâu hơn nàng mấy trăm, mấy ngàn năm, dưới tình huống này, nàng thật sự không cảm thấy tu vi này có gì đặc biệt hơn người.

Độ xong kiếp, còn phải ở Lôi Minh sơn cốc tu luyện mấy ngày.

Liêu Đình Nhạn thật ra không muốn ở lại đây, rốt cuộc ở nơi này tu vi phải tăng lên, hiện tại nàng không muốn nhất chính là tăng tu vi.

Tư Mã Tiêu: “Ở lại đây.”

Liêu Đình Nhạn: “Được rồi.” Nàng có chút hoài niệm địa điểm ngủ trưa u tĩnh, còn có cung điện nở đầy hoa, ngập mùi hương của Sur Dur Hương, dù ngủ chỗ nào cũng thoải mái hơn nhiều nơi bãi đá trụi lủi này. Hơn nữa chỗ này khả năng có gì đó không bình thường, cái gương phát sáng trực tiếp đã không có tín hiệu, lập tức biến mất rất nhiều lạc thú, giống như đột nhiên đứt mạng.

Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó, lúc nàng vừa đến thế giới này nào có chú ý nhiều như vậy.

Tư Mã Tiêu làm cái gì đều có nguyên nhân, hẳn muốn ở lại đây, khẳng định cũng có lý do, Liêu Đình Nhạn nghĩ, hỏi hắn: “Phải ở đây bao lâu?”

Tư Mã Tiêu: “Ba ngày.”

Liêu Đình Nhạn nhìn về phía ngón tay hắn bị quấn bằng, hoài nghi căn bản là hắn trả thù nàng đã nói phải bằng bó vết thương ba ngày. Thằng nam này thật sự có khả năng làm ra loại chuyện ấu trĩ như vậy.

Bất quá cũng thôi, kệ hắn.

Lôi kiếp thật lâu, hiện đã là buổi tối. Tuy rằng với tu vi này, vào ban đêm vẫn có thể nhìn rõ, nhưng Liêu Đình Nhạn vẫn quen ánh sáng, cho nên nàng lấy đèn ra. Nàng đặc biệt thích loại đèn hình hoa này, là cái lồng đèn bên ngoài cắt thành các loại hoa, ánh sáng chiếu rọi ra chung quanh, đều như là hoa nở rộ.

Treo đèn lên, bày ra cái bàn, lấy đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu nhắm nháp mỹ vị.

Liêu Đình Nhạn vẫn luôn cảm thấy mặc dù đi đến nơi nào, chỉ cần có

điều kiện, nhất định phải ăn tốt ngủ ngon, chỉ cần ăn tốt ngủ ngon, tâm tình cũng sẽ tốt lên theo, đây là phương thức đối xử tử tế với mình. Cho nên đi theo Tư Mã Tiêu lẫn lộn, đến chỗ nào nàng cũng thực chú ý chuyện này.

Trong không gian của nàng, nhiều nhất là các loại đồ ăn, thức uống, đồ dùng có thể làm sinh hoạt càng thêm thoải mái, tăng lên hạnh phúc, cái gì dùng quen, được yêu thích nhất, các loại chăn, đệm, gối ôm, da lông, trường kỷ, chiếu trúc, giá nướng BBQ, nồi lẩu hầm canh, cái bàn lẩu giản dị vân vân, có thể chỉ mất một giây là làm ra chỗ cư trú thích hợp.

Hoàn toàn tương phản với nàng, Tư Mã Tiêu trước nay đều không để bụng này đó. hắn mặc kệ là ở cung điện hoa mỹ, hoa đường phòng cao, hay là ngồi ở trên hòn đá nơi hoang dã, đều là bộ dáng đó, giống như chưa bao giờ cần thêm bất cứ thứ gì để phục vụ.

Nhưng hắn cũng không phản cảm Liêu Đình Nhạn an bài sinh hoạt, còn rất thích thú xem nàng làm này làm nọ.

hắn nhìn Liêu Đình Nhạn lấy ra đệm mềm mà nàng thích, dựa lên, ngồi thoải mái, lại lấy ra đồ ăn uống, dưới ánh mắt hắn nhìn chăm chú, nhàn nhã ăn bữa tối, xong rồi lau lau miệng, lại móc ra hai cái người gỗ mình đã làm.

Có một loại thuật pháp thiên giai, tên là dẫn linh thuật, có thể cho vật chết tạm thời có sinh mệnh, nghe theo chủ nhân sai phái. Liêu Đình Nhạn chính là dùng cái này.

Tư Mã Tiêu cho Liêu Đình Nhạn quyền bách khoa toàn thư thuật pháp đó, dẫn linh thuật là loại tương đối khó, Tư Mã Tiêu còn chưa thấy nàng học thuật pháp thiên giai, nàng lật xem phần lớn đều là những cái đơn giản. Dù xem những cái đó, nàng vẫn còn phải ôm sách, kéo tóc, ngửa mặt lên trời gào lên thật khó, học không được.

Lần đầu tiên hắn thấy Liêu Đình Nhạn dùng thuật pháp thiên giai, mà

còn là dẫn linh thuật này, chính hấn cũng chưa từng dùng, hơi có hứng thú nhìn Liêu Đình Nhạn điểm linh ra hai người gỗ.

Hai người gỗ trước khi điểm linh to bằng bàn tay, điểm linh xong liền trưởng thành, cao xấp xỉ đến eo Liêu Đình Nhạn, đầu tròn tròn, đôi mắt và cái miệng trên mặt đều là Liêu Đình Nhạn vẽ. Trước kia nàng thường dùng icon mặt người, hai cái icon một có đôi mắt cười cái miệng phòng phòng như số 3 úp, còn một có đôi mắt tròn tròn cùng miệng phòng phòng hình số 3 nằm. Toàn bộ nhìn qua giống như là người que diêm đầu béo tròn đáng yêu nháy ra từ truyện tranh.

Hai cái đầu tròn đáng yêu nghe lời lại chăm chỉ, thu thập bàn ăn cho Liêu Đình Nhạn, một đĩa khác cầm cây búa nhỏ Liêu Đình Nhạn cho nó, cộp cộp đấm lưng cho chủ nhân.

Tư Mã Tiêu chưa thấy loại ‘ người ’ kỳ kỳ quái quái này, cho nên không thể hiểu vì sao Liêu Đình Nhạn có vẻ mặt từ ái nhìn hai người nhỏ, còn nói chúng nó khả khả ái ái. hấn nhìn hai người nhỏ bận việc, cảm thấy hình thù chúng nó kỳ lạ, chỉ chớp mắt nhìn ra Liêu Đình Nhạn viết chữ ở sau lưng hai người gỗ, là “1” và “2”.

“Đó là cái gì?” Tư Mã Tiêu tóm được người nhỏ, chỉ vào con số phía sau lưng nó hỏi.

Người nhỏ số 2 đang đấm lưng cho Liêu Đình Nhạn thì bị bắt lấy, đột nhiên bay lên không, ở giữa không trung y y ô ô múa may tay chân và cây búa nhỏ.

không cần khi dễ tiểu hài tử! Liêu Đình Nhạn thả nó lại mặt đất, còn sờ soạng đầu nó một phen, lúc này mới trả lời: “Là con số a, cái kia là tiểu Nhất, cái này là tiểu Nhị.”

nói xong nàng mới phản ứng lại, tổ tông còn không biết con số Ả Rập. nói tới đây, nàng lại có nghi hoặc. Đó là nàng và Tư Mã Tiêu song tu, ngẫu nhiên nhìn thấy một ít mảnh nhỏ ký ức của hấn, dựa

theo lý luận hai chiều, Tư Mã Tiêu hẳn cũng nhìn thấy của nàng, nhưng hẳn không biểu hiện ra cái gì khác thường.

Nếu hẳn thấy kí ức của nàng từ thế giới kiếp trước, hẳn là sẽ vung ra mười vạn câu hỏi vì sao mới đúng, nhưng hẳn không có nửa điểm khác thường. Còn nữa, lúc trước nàng ngẫu nhiên kích động trong lòng nghĩ tới trước kia thế nào thế nào, nói tới chút đồ vật ở thế giới cũ, hẳn cũng chưa từng phản ứng.

Cho nên nàng có suy đoán, hết thảy về thế giới trước của nàng, khả năng bị “che chắn”.

Tư Mã Tiêu: “Nhất và Nhị? Vì sao dùng thứ kỳ kỳ quái quái như vậy.” hẳn không tìm tòi nghiên cứu tiếp, cảm thấy có thể là cách của Ma Vực bên kia.

Nhưng lại sinh ra một tia hứng thú với dẫn linh thuật, xòe tay ra nói: “đưa 《Canh Thần vạn pháp lục》 cho ta.”

《Canh Thần vạn pháp lục》 chính là quyển sách thuật pháp vĩ đại lúc trước hẳn mang về cho Liêu Đình Nhạn, Liêu Đình Nhạn lấy ra đưa cho hẳn, hẳn xoát xoát xoát tìm được dẫn linh thuật, nhìn ước chừng mười giây đồng hồ, sau đó nhắm mắt năm giây, tiếp theo từ chỗ Liêu Đình Nhạn bên kia cầm lấy người gỗ nhỏ còn chưa dùng đến, dùng dẫn linh thuật điểm linh.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Mười lăm giây học cấp tốc thuật pháp thiên giai, chàng biết ta học bao lâu sao! Lúc trước vẫn luôn thất bại, phải tới Luyện Hư kỳ mới rốt cuộc thành công dùng được! Ta vừa rồi còn có chút kiêu ngạo đó!

hiện giờ được kiến thức quang huy rực rỡ của học thần, kiêu ngạo và nai con lại cùng nhau tuấn tình.

Tư Mã Tiêu điểm linh người gỗ nhỏ cũng là bộ dáng tròn vo giống tiểu Nhất và tiểu Nhị, chỉ là Liêu Đình Nhạn còn chưa vẽ mắt miệng

cho nó, nó liền ngơ ngác sờ khắp nơi.

Tư Mã Tiêu ấn đầu người gố nhỏ một cái, rất xấu xa nhìn nó đảo quanh dưới tay mình.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy hấn giống đứa bé trai chơi đồ chơi.

Liêu Đình Nhạn lấy người gố nhỏ về, cũng vẽ cho nó mặt người, là icon trào phúng, nhìn có vẻ tương tự vi diệu với Tư Mã Tiêu.

Sau lưng lại đánh số 3 cho nó.

Tuy rằng biểu tình thực trào phúng, nhưng tiểu Tam cũng là người tí hon cần cù chăm chỉ, Liêu Đình Nhạn không có việc gì cho nó làm, ngấm lại liền lấy ra một túi hạt, gọi là gì nàng quên mất, tóm lại ăn khá ngon, chỉ có lột vỏ thật phiền toái.

Nàng cho tiểu Tam một túi hạt và một cái chén lớn, nó liền ôm chén lớn ngồi một bên bắt đầu thành thành thật thật bóc hạt, bóc xong một chén dâng lên, lại bóc tiếp chén nữa.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Tư Mã Tiêu: “Đó là ta điểm linh.”

Liêu Đình Nhạn: “Haiz, giữa chúng ta phân biệt cái gì a, tới, ăn mấy hạt.” Bỏ đầu óc.

Tư Mã Tiêu bị nàng nhét một mồm hạt, vốn định nói đó là mình điểm linh, chỉ có mình có thể sai sử, nhìn Liêu Đình Nhạn có vẻ hoàn toàn không nghĩ tới việc này, hấn liền lười nói. Ước chừng cũng là do tri kỷ, xem ra nàng sai sử còn rất vui vẻ.

hấn nhai nhai hạt trong miệng, nuốt xuống mới phát hiện mình vừa ăn một thứ, liền không nhanh nhẹn lắm nằm trở về.

hắn không thích ăn bất cứ thứ gì, không phải bởi vì vấn đề khẩu vị. Lúc còn rất nhỏ, chiếu cố hắn phần nhiều là người Sư gia, bọn họ từng cho hắn ăn một ít..... thứ không phải thực tốt. Tóm lại, sau đó cái gì hắn cũng không muốn ăn.

Cũng không phải như Liêu Đình Nhạn cho rằng kén ăn.

Người gỗ nhỏ được điểm linh hết linh lực sẽ biến trở về, Liêu Đình Nhạn xem ra chúng nó chính là người máy nạp điện.

Tiểu Nhất và tiểu Nhị biến trở về trước, tiểu Tam kéo dài hơn gấp ba, nhưng mà hình như có vẻ ngốc, Liêu Đình Nhạn không bảo ngừng, nó liền ngồi đó lột một núi hạt. Liêu Đình Nhạn cảm thấy, lần tới lại điểm linh tiểu Tam, cũng không để cho nó bóc hạt nữa, những hạt nòng dự trữ đó thiếu chút nữa không đủ cho nó bóc.

Hai người ở đủ ba ngày, Liêu Đình Nhạn dù không tu luyện cũng cảm giác tu vi mình ở đây mấy ngày đã cuộn cuộn không ngừng tăng lên.

“Có phải đến lúc cần đi hay không?” Liêu Đình Nhạn hỏi.

Tư Mã Tiêu duỗi tay: “Hủy chỗ này xong là có thể đi rồi.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Được được được, cho chàng hủy đi, chàng cái đồ mèo thối này.

Trong ba ngày này được nàng chiếu cố cẩn thận, trên cơ bản không để tổ tông động tay, cho nên lúc này mở được phù ra, phát hiện tốc độ khép lại còn tốt hơn mình nghĩ. Nàng nâng tay Tư Mã Tiêu, tựa như Nhĩ Khang nâng tay Tử Vi, đột nhiên diễn tình bám vào người, đầy mặt thâm tình nói: “Đồng ý với ta, phải chú ý nhiều, không để vết thương rách ra, cũng không thể để cái gì đụng tới, ta sẽ đau lòng.”

Tư Mã Tiêu biểu tình giống như nàng ném sâu lông vào trong quần

áo hăn.

Liêu Đình Nhạn: “Chờ đã! không phải chúng ta đi ra ngoài sao, chàng đi vào bên trong làm gì?” không phải là vừa rồi nghe thấy nàng chê cười ở trong lòng, hăn tức giận rồi.

Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn nàng một cái, “Lấy đồ vật rồi đi.”

Liêu Đình Nhạn khẳng định trong giọng nói hăn phảng phất như thuận tay lấy cái gì, cũng tuyệt không đơn giản.

Tư Mã Tiêu đuổi tay muốn kéo nàng, dẫn nàng đi. Liêu Đình Nhạn trước một bước ôm eo hăn, “Ta tự mình ôm, tay chàng đừng dùng sức.”

Tư Mã Tiêu liền đặt tay lên vai nàng, trong thời gian ngắn hăn đưa Liêu Đình Nhạn tới trung tâm Lôi Minh sơn cốc, buông nàng ra, cúi người, năm ngón tay ấn xuống, mở ra một khối đá bình thường ở trung tâm.

Thiên điều địa chấn, nhưng chỗ hai người bọn hăn đứng vẫn không chút sứt mẻ, dưới chân Liêu Đình Nhạn trống không, nàng nhanh chóng ổn định thân mình, dừng ở giữa không trung, phát hiện mình và Tư Mã Tiêu đứng trong một ngân hà.

Trong không trung màu đen, có quang điểm lấp lánh màu tím lộng lẫy, ngân hà tràn dưới chân nàng.

“đi.” Tư Mã Tiêu theo ngân hà sao màu tím đi về phía trước, Liêu Đình Nhạn đi theo phía sau hăn, nhìn những quang điểm nhỏ màu tím đó, lúc những quang điểm bay tới trước mắt nàng, nàng mới thấy đó là quang điểm hình hoa.

đi trên đường trong chốc lát, trước mắt xuất hiện điểm cuối có vài ngân hà hội tụ, toàn bộ quang điểm lộng lẫy quay chung quanh một cục đá màu tím to bằng nắm tay, trên tảng đá màu tím

quấn quanh vài vòng hồ quang nho nhỏ.

Tư Mã Tiêu vươn tay lấy nó xuống, những hồ quang đó lộp bộp chui vào ngón tay hắn, lại bị hắn xé rách — — như là bóc cái màng xơ màu trắng trên mũi quýt.

Xé sạch sẽ, hắn đặt cục đá vào trong tay Liêu Đình Nhạn, vô cùng tùy ý.

“Được rồi, đi thôi.”

“Đây là?” Liêu Đình Nhạn lặn qua lộn lại nhìn cục đá.

Tư Mã Tiêu: “Lôi thạch.”

Liêu Đình Nhạn: “Nhìn hoàn cảnh nó xuất hiện, ta không thể không hoài nghi, khối lôi thạch này đại khí cấp bậc cao cấp, là đồ vật rất quan trọng của Lôi Minh sơn cốc.”

Tư Mã Tiêu chỉ chỉ khối đá quang hoa nội liễm, “Nó là ‘trái tim’ của Lôi Minh sơn cốc, Lôi Minh sơn cốc có thể chấn lôi kiếp, chủ yếu là tác dụng của nó.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Cho nên nói chàng lấy cái này đi, Lôi Minh sơn cốc liền bị hủy phải không?

“sẽ bị phát hiện.” Liêu Đình Nhạn khẩn trương nói, vẫn nhận cục đá. nói đùa, nếu hữu dụng như vậy, dù bị phát hiện cũng phải mang đi a, lần tới còn phải sử dụng đó.

Tư Mã Tiêu: “sẽ không, chờ bọn họ phát hiện, đã qua một thời gian.” Đến lúc ấy, cũng không ai để ý nơi này. hắn nghĩ đến đây, tâm tình không tồi mà cười một cái.

Hai người rời đi, Liêu Đình Nhạn còn có chút không chân thật, “Chàng cứ thế tùy tùy tiện tiện mà tới, lại tùy tùy tiện tiện cầm thứ

quan trọng nhất đi, đơn giản như vậy.”

Tư Mã Tiêu: “Lôi Minh sơn cốc từ trước là tộc Tư Mã tạo nên, lôi thạch cũng là sở hữu của Tư Mã thị.”

Liêu Đình Nhạn: “Khó trách chàng có thể vào được! Tuy rằng trước kia là địa bàn của các người, nhưng Sư thị giữ lâu như vậy, cũng không đặt cấm chế linh tinh gì đó, để cho người Tư Mã thị không thể cứ tự nhiên đến rồi đi sao?”

Tư Mã Tiêu cười nhạo một tiếng, “Bọn họ đương nhiên có đặt, nhưng mà hữu dụng với ta sao?”

A, rác rưởi, vô dụng. Về mặt của hắn viết rõ ràng.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy, chỉ bằng cái kiểu tổ tông há mồm cùng với biểu tình này, ít nhất có thể tức chết mười người Sư gia.

Tác giả có lời muốn nói: Sư thị: Xem tường phòng cháy của ta!

Virus Kiêu Kiêu: Tay xé tường phòng cháy.

Editor: Như này có được tính là ngọt không?

Chương 48: Tức giận

Tư Mã Tiêu luyện chế cho Liêu Đình Nhạn pháp bảo phòng ngự mới, vẫn dùng chuỗi ngọc làm cơ sở, là một chuỗi vòng ngọc càng xinh đẹp trong bảo khối của Sư Dư Hương, lúc này hắn lấy lõi thạch tâm cũng luyện vào, dù bị sét đánh cũng không sao.

Dùng lời nói nguyên bản của Tư Mã nguyên là: Nếu nàng gặp tu sĩ giống Sư Thiên Lũ, chạy không thoát, vậy nằm xuống cho hắn đánh, đối phương dùng hết toàn lực cũng phải đánh nửa ngày mới có thể phá vỡ phòng ngự.

Điểm này thì Liêu Đình Nhạn tin tưởng, rốt cuộc dụng cụ phòng ngự lần này, Tư Mã Tiêu ước chừng làm nửa tháng, đứt quãng sửa lại rất nhiều lần, có thể khiến hắn tốn nhiều thời gian như vậy để làm ra, đồ vật đó đương nhiên lợi hại.

Liêu Đình Nhạn nghe hắn nói lời đó, liền ước lượng chuỗi ngọc hỏi: “Phá vỡ phòng ngự thì sao đây?”

Tư Mã Tiêu liền xùy một tiếng, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy cằm hắn hơi hơi dương lên, ngón tay còn chưa hoàn toàn khép lại chống ở trên cằm, nói: “Trước đó ta đã đến rồi, nàng có thể tiếp tục nằm.”

Tổ tông “đỉnh thiên lập địa” thực tế thân cao chỉ một mét tám tám, phần đỉnh thiên còn lại, tất cả đều là khí tràng tự tin chồng chất lên.

Bất quá, xác thật hắn có bản sự để tự tin. Ngộ tính cao đến thái quá, thực lực mạnh đến nghịch thiên, Từ Tàng Đạo Quân, trên trời dưới

đất chỉ có một, cũng hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân.

Tư Mã thị chỉ còn lại mình hăn, lúc người còn bị nhốt ở Tam Thánh Sơn đã khiến cho các chư vị đại lão phải xếp trận địa sẵn sàng đón đánh, ra ngoài rồi làm Canh Thần Tiên Phủ lớn như thế cũng người ngã ngựa đổ còn toàn thân mà lui ra, có thể làm khô thủ chính đạo chương môn Sư Thiên Lũ bó tay không có cách nào, còn có thể vung tay xé thiên lôi.

Nhưng mà, một nam tử lợi hại như vậy, ngẫu nhiên sao lại có hành vi ấu trĩ thế này?

Nhân lúc nửa đêm nàng đang ngủ, hăn xóa hết mặt của những người nhỏ điểm linh, vẽ lên cái mặt người có thể nói là kinh tởm kỳ quái, còn dám dũng dạc nói: “Như vậy nhìn không phải càng thêm đẹp tự nhiên.”

Phi, nửa đêm tỉnh dậy nhìn thấy ba bộ mặt người nhỏ điểm linh đã hoàn toàn thay đổi đứng ở mép giường, trong nháy mắt phim sinh hoạt liền biến phim kinh dị được chưa!

Liêu Đình Nhạn vẫn hoài nghi về thẩm mỹ của hăn, nhưng ngẫm lại hăn lựa chọn nàng, vậy thẩm mỹ khẳng định là không thành vấn đề, cho nên hăn chính là tiện tay.

“Đây, chỗ này cho chàng chơi, chàng muốn vẽ thế nào thì vẽ, đừng làm hỏng tiểu Nhất, tiểu Nhị, tiểu Tam của ta.” Liêu Đình Nhạn cho hăn một đồng người nhỏ bằng gỗ còn trống. Đó là lúc trước nàng không có việc gì dùng gỗ làm ra, trong một lát đã khắc được rất nhiều.

Tư Mã Tiêu cũng không thèm nhìn những miếng gỗ đó, chỉ ra: “Tiểu Tam trong miệng nàng là ta điểm ra.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Chúng ta vẫn đừng nên thảo luận đến vấn đề tiểu tam, thảo luận nhiều dễ cãi nhau.”

Tư Mã Tiêu: “Có ý tứ gì?”

hắn lại nói: “Nàng còn cãi nhau với ta?”

Liêu Đình Nhạn: “Vì sao ta lại không cãi nhau với chàng?” Tình lữ mà, nhiều ít đều sẽ cãi nhau, bây giờ chưa nháo, thuần túy là chưa gặp việc.

Tư Mã Tiêu: “Vậy nàng và ta cãi nhau một lần ta nhìn xem.” Vẻ mặt và động tác của hắn, giống như lúc trước tò mò nàng mắng chửi người, bảo nàng mắng một cái nhìn thử xem.

Liêu Đình Nhạn: “..... Bây giờ không tìm thấy không khí, lần sau rồi nói sau.”

Nàng chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới cái ‘ lần sau ’ này lại đến nhanh như vậy.

Thời gian này bọn họ ở tại Phong Hoa Thành của Sư Dư Hương, trong thành có rất nhiều tiểu tình nhân của nàng ta, lâu lâu có một dịp tới tự tiến chằm tịch. Sư Dư Hương và những người này tìm hoan mua vui, sinh hoạt cá nhân vô cùng hỗn loạn, dù sao tất cả mọi người đều chơi bời thôi.

Trong đó có một tình nhân bí mật, một vị công tử Mộc gia ngoại phủ, ở đây cũng có danh phong lưu, mỗi lần đi qua Phong Hoa Thành đều phải tới pha trộn cùng Sư Dư Hương mấy ngày. Lần này hắn cũng tới, vừa lúc vào ngày này Liêu Đình Nhạn đang ngủ trưa trong hoa uyển của Sư Dư Hương, một giấc ngủ dậy liền phát hiện bên cạnh có nam nhân xa lạ đang ngồi, ái muội vuốt mặt nàng, thò sang nói mấy câu hạ lưu.

“Nghe nói gần đây nàng không tìm ai, thế nào, những người đó đều không thỏa mãn được thân thể dâm đẳng này của nàng?” Ngữ khí đặc ý quen thuộc, còn định xoa ngực nàng.

Liêu Đình Nhạn ọe một tiếng, một chân đá hắt bay ra, lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại. Bình thường Tư Mã Tiêu ở bên cạnh, nơi này những người khác không được phép cũng sẽ không tới, cho nên căn bản nàng không phòng bị. Làm sao nàng biết người này trước kia tới đây, đều không cần thủ vệ thông truyền, bởi vì hắt và Sư Dư Hương xem như yêu đương vụng trộm, trong nhà hắt còn có thể tử gia thế xấp xỉ, lại rất là hung hãn.

Tư Mã Tiêu vừa vịn rời đi trong chốc lát, trùng hợp khiến hắt gặp phải chỗ trống này.

“Á..... Nàng làm gì!” Mộc công tử tu vi không cao bằng nàng, bị nàng đá cho một cước đau đến kêu ra tiếng, nổi giận dùng ngón tay dẩy mắt chửi.

Vận khí của hắt thực sự không tốt lắm, bởi vì lúc này Tư Mã Tiêu đã trở lại.

Chuyện phát sinh về sau, Liêu Đình Nhạn nhớ tới liền đau đầu ghê tởm. Tư Mã Tiêu lúc ấy cười một tiếng, cường ngạnh ấn tay nàng, không để ý nàng cự tuyệt, cưỡng bách nàng bóp nát đầu người nọ.

Cảm giác đầu người vỡ toang ở dưới tay mình, làm Liêu Đình Nhạn khắc sâu ký ức.

Lúc ấy nàng liền nôn ra, ở một bên nôn khan nửa ngày.

Tư Mã Tiêu không hiểu vì sao nàng phản ứng lớn như vậy, “Chỉ là giết người mà thôi.”

Liêu Đình Nhạn biết hắt không hiểu.

Thế giới bọn họ sinh ra không giống nhau, Tư Mã Tiêu cảm thấy giết người không sao, tựa như nàng cảm thấy không thể giết người,

quan niệm của bọn họ đều đến từ chính thế giới quan của mình, đại khái đều không có cách nào tán thành lẫn nhau.

Nàng lý giải Tư Mã Tiêu sinh ra ở một hoàn cảnh không giết người thì sẽ bị người giết, cho nên về chuyện hấn thích giết chóc, nàng không đánh giá, chỉ kiên trì ý tưởng nếu mình chưa bị bức đến tuyệt cảnh sẽ không động thủ giết người.

Tư Mã Tiêu lần này cũng không tức giận như lần trước đối mặt với Nguyệt Sơ Hồi, cho nên cũng không muốn tra tấn, là thái độ thấy sâu bọ mình không thích cho nên tùy tay giết chết, động thủ thực dứt khoát, cũng không có thời gian để Liêu Đình Nhạn lừa dối qua đi thì người đã chết rồi.

Nhìn thấy phản ứng của Liêu Đình Nhạn, Tư Mã Tiêu ngồi ở bên cạnh nhíu chặt mi, “hấn mạo phạm nàng, ta mới muốn nàng tự động thủ, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Ta chưa bao giờ gặp ai giết người mà phản ứng lớn như vậy.”

Tuy hấn biết Liêu Đình Nhạn không thích giết người, nhưng cũng chỉ cảm thấy là nàng không thích mà thôi, tựa như nàng không thích ăn một loại kẹo đường dính răng, nhưng cứng rắn bắt nàng ăn, nàng cũng chỉ nhíu nhíu cái mũi, rót mấy ngụm nước, ở trong lòng mắng hấn hai câu.

hấn sinh ra ở ổ yêu ma, làm sao biết cô nương được nuôi dưỡng trong thời thái bình thịnh thế khó tiếp thu chuyện mình giết người đến mức nào. Lại làm sao lý giải được không thích giết người và không thích ăn cái gì, đối với Liêu Đình Nhạn mà nói, hoàn toàn khác nhau.

Liêu Đình Nhạn căn bản không nghe được hấn đang nói cái gì, đầu óc nàng vẫn là óc người vừa rồi bắn lên tay nàng, theo bản năng cảm thấy ghê tởm không chịu được, lau tay rất nhiều lần.

Thế giới của nàng, người giết người chung quy rất ít, người bình

thường không ai dính dáng đến giết người. Dù là đánh giặc, cũng có rất nhiều binh lính bởi vì ở trên chiến trường giết người mà rơi vào bệnh tâm lý, không thể giải quyết được, Liêu Đình Nhạn làm sao lại không bị ảnh hưởng.

Nàng nôn khan nửa ngày, lau lau miệng, đứng lên lập tức vào phòng tìm một chỗ nằm xuống, Tư Mã Tiêu đi theo nàng vào phòng, nhìn thấy nàng nằm đưa lưng về phía mình, là tư thế cự tuyệt hẳn tới gần.

Liêu Đình Nhạn hiện rất khó chịu, trong lòng lại tức giận, liền không muốn để ý đến ai. Nếu Tư Mã Tiêu chỉ là sư tổ sát nhân cuồng ma, nàng không dám vì chuyện này tức giận với hắn, nhưng hiện tại hắn không phải, nàng coi hắn là người thân mật nhất ở thế giới này, cho nên nhịn không được tức giận với hắn.

Tư Mã Tiêu lôi cánh tay nàng, Liêu Đình Nhạn hất văng tay hắn, mặt cũng không quay sang, uể oải nói: “Đừng nói chuyện với ta, hiện giờ không muốn nói chuyện với chàng.”

Tư Mã Tiêu không ý thức được vấn đề có bao nhiêu nghiêm trọng, hắn nhìn chằm chằm lưng Liêu Đình Nhạn, không hiểu được, “Đến tột cùng nàng làm sao vậy, chỉ bởi vì ta bắt nàng động thủ?”

Liêu Đình Nhạn trầm mặc một lát, vẫn thờ dài, nói: “Chàng không thể như thế, trước nay ta không ngăn cản hoặc là cưỡng bách chàng làm chuyện gì, cho nên chàng cũng không thể đối xử với ta như vậy.”

Tư Mã Tiêu lớn thế này còn chưa từng có ai nói hắn không thể..... không, có kẻ từng nói, chỉ là trước nay hắn không để ý, ở chỗ hắn, chỉ có muốn làm và không muốn làm, không có chuyện không thể làm. Dưới bầu trời này, không có chuyện hắn không thể làm.

Nếu trước mặt không phải Liêu Đình Nhạn, Tư Mã Tiêu một câu vô nghĩa cũng lười nói, nhưng hiện tại hắn trầm khuôn mặt một lát, vẫn nói: “Ta biết nàng không thích giết người, nàng có

thể không thích, nhưng mà không thể không mãi, nàng vẫn sẽ giết, sớm hay muộn thì có gì khác nhau.”

Liêu Đình Nhạn nhìn hoa văn trên màn đến xuất thần, kỳ thật nàng biết, nàng có nghĩ tới, có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ vì người phía sau này mà giết người, nhưng không thể như bây giờ. Tùy tùy tiện tiện, giết người giống như trò đùa vậy.

Chính là không cao hứng, tạm thời không muốn để ý đến hấn.

Nàng không cao hứng, Tư Mã Tiêu cũng không cao hứng, hấn chưa bao giờ là người có tính tình tốt gì, thái độ đối với Liêu Đình Nhạn đã là để ý và khoan dung mà đời này hấn chưa bao giờ từng có.

Tư Mã Tiêu xoay người đi ra ngoài.

Liêu Đình Nhạn không quản hấn, nàng ngủ một giấc, thế nhưng làm một ác mộng, tỉnh lại rồi một ngày hai bữa cơm bình thường đều không muốn ăn, thật sự là không ăn nổi. Người nhỏ điểm linh giờ chùy gỗ nhỏ tời gần, muốn đấm lưng cho nàng, Liêu Đình Nhạn xua xua tay cự tuyệt. Tiểu hắc xà bò tới muốn chơi cùng nàng, Liêu Đình Nhạn cũng không động đậy.

Tư Mã Tiêu ở bên ngoài ba ngày, tiêu hơn nửa tức giận mới trở về. hấn không muốn phát giận với Liêu Đình Nhạn, nhưng nhả ra, trong lòng vẫn cứ bức bối, giống như về lại trạng thái ban đầu, lúc còn chưa gặp được Liêu Đình Nhạn.

hấn trầm khuôn mặt đi ở hành lang dài trong hoa uyển của Sư Dư Hương, vạt áo và tay áo đóng đưa đều mang theo lệ khí. đi sắp tới cửa, hấn dừng một chút, vẫn đi vào.

Người không ở đây. hấn thực nhanh rời đi, cảm thụ một chút, thế nhưng không cảm giác được hơi thở của nàng ở bất kì chỗ nào chung quanh.

Nàng đi rồi? Bởi vì sợ hãi, bởi vì việc nhỏ này mà rời khỏi hẳn?

Tư Mã Tiêu vung tay áo, toàn bộ vườn hoa trong hoa uyển cầm tú đều sụp xuống. Hắn nhìn cũng không nhìn, môi mỏng căng thẳng, đầy người hàn khí đi tìm theo một hướng. Trên chuỗi ngọc, có thuật pháp có thể để hắn truy tra tìm người.

Hắn vẫn luôn đuổi tới bờ sông, thấy được hình bóng quen thuộc kia.

Liêu Đình Nhạn ngồi ở chỗ đó cầm một cần câu, đang câu phi diêu. Phi diêu là một loại yêu thú trong quặng sông này, bình thường rất khó câu được, Tư Mã Tiêu nhìn thấy bên cạnh nàng bày một cái thùng to đựng vài con phi diêu, còn mỗi nàng dùng để câu phi diêu là những con rắn lúc trước bắt ở Lôi Minh sơn cốc.

Hóa ra khi đó nàng thu thập những con rắn là để câu phi diêu, nàng làm thế nào biết trùng trong Lôi Minh sơn cốc có thể câu phi diêu?

Tư Mã Tiêu phát hiện nàng cũng không muốn bỏ đi, tức giận trên người tan đi một chút, hắn đứng ở dưới tàng cây cách đó không xa, nhìn chằm chằm bóng dáng Liêu Đình Nhạn, không có ý định tiến lên.

Hắn vẫn không cảm thấy mình làm sai chỗ nào, nhưng hắn cảm giác được Liêu Đình Nhạn rất khó chịu, sau khi hắn biết nàng, lần đầu tiên ở chỗ nàng cảm nhận được tâm tình trầm trọng này.

Hắn đứng ở sau thân cây, nhìn Liêu Đình Nhạn câu phi diêu khó câu, nhìn nàng vẽ mặt hậm hực, ủ rũ cụp đuôi ngồi tại chỗ nhóm lửa, nướng phi diêu.

Mùi hương bốn phía, chính nàng lại không ăn, hình như là nghĩ đến cái gì lại cảm thấy ghê tởm, nhìn tay mình, lấy nước ra rửa hai ngón.

Tư Mã Tiêu cảm thấy thực bức bối, tay lột xuống một đồng lớn vỏ

cây trên thân cây.

Liêu Đình Nhạn: “Ta không muốn ăn.”

Nàng giống như làm bầm lều bầu giống, “Lúc trước chàng nói muốn đi Lôi Minh sơn cốc, ta lật một quyển du ký, nói trùng ở Lôi Minh sơn cốc có thể câu phi diêu. Thịt phi diêu thực mỹ vị, vốn dĩ muốn cùng chàng nếm thử.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

hắn đi qua, ngồi ở đối diện Liêu Đình Nhạn, cầm lấy phi diêu đã nướng xong, cắn một miếng, mặt không biểu tình ăn hết toàn bộ con phi diêu.

Liêu Đình Nhạn còn ở đó, khuôn mặt rầu rĩ lại đưa cho hắn một con. Tư Mã Tiêu không muốn cầm, nhìn biểu tình của nàng, vẫn duỗi tay nhận.

Liêu Đình Nhạn: “Về sau chàng không thể như thế.”

Tư Mã Tiêu ném phi diêu xuống, “Vì một chuyện nhỏ như vậy, nàng tức giận với ta?”

Liêu Đình Nhạn lau nước mắt, nức nở một tiếng.

Tư Mã Tiêu cầm lấy phi diêu vừa ném xuống, “..... Ta đã biết.”

Tư Mã Tiêu: “Ta cũng không mắng nàng, cũng không giận nàng, ta đã đáp ứng rồi.”

Liêu Đình Nhạn nước mắt rớt xuống, “Ta bị ác mộng.”

Tư Mã Tiêu ăn không vào, cả người hắn đều khó chịu, vứt bỏ phi diêu trong tay, một tay ôm lấy cổ Liêu Đình Nhạn, kéo nàng qua, ngón cái dùng sức lau nước mắt nàng, “không được khóc.”

Liêu Đình Nhạn nhìn vết thương trên ngón tay hấn, đôi mắt nháy nháy, lại rớt một hạt nước mắt vào trong lòng bàn tay hấn. Sườn mặt nàng dựa vào bàn tay Tư Mã Tiêu, đôi mắt nhìn hấn, “Nếu về sau còn có chuyện gì ta nói không muốn làm, là thật sự không muốn làm, chàng không cần cưỡng bách ta.”

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, tiến lên dán vào trán nàng, “Ta đã biết.”

nói đến đây, thanh âm lại thấp hơn, có chút ảo não, “Nàng đừng khóc.”

Dùng môi dán dán lên đôi mắt nàng, là tư thế trấn an thực không thuần thực.

Chương 49: Vật ẩn dấu

Tư Mã Tiêu vẫn không cảm thấy mình muốn Liêu Đình Nhạn giết người có cái gì không đúng, nhưng hắn lại cũng cảm thấy có chút hối hận..... Đây còn là lần đầu tiên hắn cảm nhận được “Hối hận” là cảm giác gì, thập phần mới lạ, là một loại dày vò hoàn toàn khác với đau đớn trên thân thể.

Liêu Đình Nhạn đã mấy ngày không ăn cái gì, bình thường mỗi ngày nàng đều phải phí thời gian ăn hai bữa, có đôi khi tinh xảo, có đôi khi phong phú, có đôi khi hứng thú tới, nàng còn tự mình làm. hắn còn nhớ rõ có một lần nàng làm món gì gọi lẩu, ăn xong cả phòng đều nồng nặc mùi.

Tuy rằng hắn không biết có gì ngon, nhưng nàng ăn đến vui vẻ, hắn cũng cảm thấy tâm tình tốt lên, thấy nàng mấy ngày này uể oải ăn không vào, Tư Mã Tiêu còn không thoải mái hơn nàng.

Hơn nữa, hắn còn kiến thức được ác mộng mà Liêu Đình Nhạn nói. hắn nghĩ ngợi trong tư duy nàng, vốn dĩ là trời xanh mây trắng, đã bị thay đổi, Tư Mã Tiêu ở trong đầu nàng thấy cảnh tượng một đám người giết heo, con heo bị trói, kêu đến kinh thiên động địa.

Tư Mã Tiêu: “.....”

thật là độc đáo, đời này vẫn là lần đầu tiên hắn biết có người trong tư duy sẽ xuất hiện tình huống này. Tư duy của hắn lúc ác liệt có địa ngục núi thủy biến máu, nhưng một đám người thân hình mơ hồ tụ tập giết heo..... hắn thật là mở rộng tầm mắt.

Trong đầu hẩn hình như cả ngày tuần hoàn tiếng kêu giết heo.

Đây không thể trách Liêu Đình Nhạn, trừ chuyện mấy ngày hôm trước, nàng ấn tượng sâu nhất chính là lúc mấy tuổi ở nông thôn nhà bà ngoại nhìn thấy cảnh giết heo, cảnh tượng đó mang đến cho nàng bóng ma thơ ấu có thể so với lúc trước nhìn thấy Tư Mã Tiêu giết người, tiềm thức của nàng kháng cự giết người, cho nên ngọn nguồn ác mộng liền biến thành giết heo.

Liêu Đình Nhạn mở to mắt, trước dán cái mặt nạ cho mình. Tuy rằng nhân sĩ tu tiên sẽ không bởi vì một đêm không nghỉ ngơi tốt mà lưu lại quầng thâm mắt, nhưng nàng vẫn cảm thấy hiện tại mình thật mệt mỏi, mặt sờ lên cũng không thủy nộn nữa.

Tư Mã Tiêu ôm nàng đến trên người.

Liêu Đình Nhạn che lại mặt nạ của mình: “?”

Tư Mã Tiêu biểu tình khó lường: “Giết heo..... Đáng sợ?”

Liêu Đình Nhạn trợn trắng mắt nhìn đỉnh màn không nói lời nào, cái gì nàng cũng không biết, đừng hỏi nàng.

Tư Mã Tiêu đã biết, giết heo không đáng sợ, giết người cũng không đáng sợ, nhưng Liêu Đình Nhạn một khi ăn không ngon ngủ không tốt, vậy thực đáng sợ.

Tư Mã Tiêu mặt mày thực đậm nét, lại bởi vì làn da quá trắng, dung mạo cả người liền có vẻ đặc biệt khắc sâu, nhất là khi nhú mày trầm ngưng, khí thế có vẻ thực sắc bén. Giống như đang tự hỏi cái gì có liên quan đến đại sự sinh tử tồn vong.

Liêu Đình Nhạn thấy hẩn như vậy, ngược lại mở miệng trấn an hẩn một chút, “Ta điều chỉnh mấy ngày thì tốt rồi.”

Để Tư Mã Tiêu chờ? Đây là không có khả năng. Con người hãn giới chế tạo vấn đề, đồng dạng cũng giỏi giải quyết vấn đề.

Thực nhanh, hãn mang về một cái gối ngọc.

“Dùng cái này, chỉ cần nằm mơ đều sẽ là mộng đẹp.”

Liêu Đình Nhận ôm cái gối ngọc, nhớ tới thơ ấu từng xem một bộ phim truyền hình xuyên qua rất hot, trong đó cũng có cái gối ngọc, quên mất tên gì. Vào ban đêm nàng liền thử cái gối này, không cộm người như nàng nghĩ, gối còn rất thoải mái, quả nhiên cũng thực hiệu quả.

Tư Mã Tiêu đêm nay ở trong tư duy nàng không phải nghe thấy tiếng kêu giết heo, chỉ phát hiện những mùi hoa đã biến thành hương ngọt nồng đậm, như là hương vị đồ ngọt, hun đến hãn cảm giác thần hồn mình đều là vị ngọt.

Liêu Đình Nhận mơ thấy sinh nhật, ở bên các bạn bè thân thích đã lâu, ăn một ổ lớn bánh kem bơ. Nàng tỉnh lại liền cảm thán, “đã lâu không ăn bánh kem bơ.” Cũng đã lâu chưa gặp thân nhân bạn bè.

“Làm mộng đẹp vui vẻ sao?” Tư Mã Tiêu hỏi nàng.

Liêu Đình Nhận dư vị một chút giấc mộng, trong mộng bạn bè và người thân nàng tưởng niệm đều đang cười với nàng, mọi người ồn ào nhốn nháo, thúc giục nàng cắt bánh kem. một cái bánh kem đặc biệt to, đặc biệt ngon, hết thấy đều rất hài hòa — — trong mộng hiển nhiên có vẻ tô cho đẹp, mẹ nàng mới luyến tiếc mua bánh kem to như vậy cho nàng, ba nàng cũng sẽ không cười hòa ái như vậy, em gái càng sẽ không ngoan ngoãn gọi nàng là chị, bạn bè trời nam biển bắc càng sẽ không tụ hội như vậy.

Nàng vẫn gật đầu, “Rất vui vẻ.” Nghĩ đến một câu thơ, lúc ấy chỉ thấy tầm thường.

“Cái gối đầu này hữu dụng như vậy, sao chính chàng không cần?”
Liêu Đình Nhạn vuốt hoa văn điêu khắc trên gối ngọc, cảm thấy nhìn có vẻ giống như lợn rừng có cái mũi to.

Tư Mã Tiêu thấy nàng khôi phục tinh thần, cũng thả lỏng chút, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, “Đối với ta vô dụng.”

hắn có được năng lực đặc thù và lực lượng cường đại, tương tự, có không ít pháp bảo, linh dược đều vô dụng với hắn.

Liêu Đình Nhạn hiện tại nhìn cái gì đều cảm thấy giống heo, nhìn Tư Mã Tiêu cũng vậy. “Vì sao ở trên gối ngọc này khắc lợn rừng?”

Tư Mã Tiêu: “Là Mộng Mô.”

Liêu Đình Nhạn: “Mộng Mô trong truyền thuyết, là cái dạng này?”

Tư Mã Tiêu: “Mộng Mô vớ vẩn cũng có thể gọi là truyền thuyết?”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, Tư Mã Tiêu ngồi dậy, “đi, mang nàng đi xem Mộng Mô.”

hắn sấm rền gió cuốn, lôi kéo Liêu Đình Nhạn vội đi ra ngoài. Liêu Đình Nhạn đang ngẩn người, nàng cũng không biết hóa ra thế giới này còn có loại sinh vật Mộng Mô này tồn tại, lập tức không thể phản ứng lại, chờ phản ứng được đã bị Tư Mã Tiêu túm ra ngoài mấy dặm.

Liêu Đình Nhạn: “Vv — —”

Nàng thu lại tóc của mình: “Ta còn chưa chải đầu! Ta còn chưa thay quần áo!”

Tư Mã Tiêu dừng lại liếc nhìn nàng một cái, rất là kỳ quái, “Bình thường nàng còn không phải là như vậy.”

Liêu Đình Nhạn: Ở nhà và ra cửa có thể giống nhau sao, ở nhà ta còn không gội đầu không mặc nội y đâu.

Nàng tốt xấu gì cũng phải chải chải tóc, khoác thêm cái áo ngoài.

Mộng Mô cũng không thấy nhiều, Canh Thần Tiên Phủ chỉ nuôi mấy con ở trong một ngọn núi riêng của chương môn Sư Thiên Lũ. Nghe nói mấy con Mộng Mô được nuôi ở địa bàn của Sư Thiên Lũ, Liêu Đình Nhạn không khỏi hỏi ra: “Chúng ta cứ đi như vậy?”

Tư Mã Tiêu: “Tay không đi đến là được, cái giá nướng BBQ của nàng thì không cần mang, Mộng Mô da dày thịt cứng, không thể ăn.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình không nên hỏi những lời này. không có nơi Tư Mã Tiêu không dám đi, cũng không có việc hần không dám làm.

Liêu Đình Nhạn đã lâu không chú ý bên ngoài, lúc này ra cửa nàng phát hiện càng tới gần trung tâm nội phủ thì càng náo nhiệt. “Gần đây có đại sự gì? Sao lại náo nhiệt như vậy?”

Tư Mã Tiêu kéo kéo khóe miệng, “Canh Thần Tiên Phủ cứ cách trăm năm làm một lần nghi thức tế lễ tiên phủ, đặc biệt long trọng. Các tiên sơn, linh địa lớn nhỏ khác đến xem, sư tổ Canh Thần Tiên Phủ, cũng chính là ta, năm nay xuất quan, trùng hợp gặp nghi thức tế lễ lần này, đương nhiên càng nên làm lớn.”

Nhóm cung chủ Canh Thần Tiên Phủ còn không dám thông báo chuyện của hần cho thiên hạ, chỉ có thể gắt gao kéo da mặt nhin xuống, lần nghi thức tế lễ này, ước chừng bọn họ sẽ nói cho mọi người, hần vẫn cần bế quan, tiếp tục lừa gạt chuyện này. Nhưng lễ vật hần chuẩn bị cho bọn họ đều đã đặt xong rồi, đến lúc đó cũng là thêm một phần náo nhiệt.

Liêu Đình Nhạn không để ý đến chuyện bên ngoài, nhưng nghe thấy

Tư Mã Tiêu nói, lại nhìn biểu tình của hắc, trong lòng nàng cũng đoán được. Phòng chừng lúc trước hắc nói muốn làm chuyện gì, chính là có quan hệ với cái nghi thức tế lễ này.

Tư Mã Tiêu nói hai câu, cũng không nói nhiều, xẹt qua những đệ tử nói nói cười cười đầy mặt vui mừng. Đám đệ tử đó không nhìn thấy vực sâu dưới tiên phủ nguy nga, vẫn tự hào mà chờ mong, mà thảo luận nghi thức tế lễ không lâu sau đó.

“Chúng ta là tiên phủ đệ nhất, môn phái nào dám không cho chúng ta mặt mũi, nghi thức tế lễ trăm năm trước, ta còn nhớ rõ Bộ Vân Tông đưa lễ vật, là một con không Phượng, không biết năm nay sẽ đưa cái gì.....”

Liêu Đình Nhận quay đầu lại nhìn, thấy trên mặt những đệ tử đó đầy ưu việt.

Đệ nhất tiên phủ, thật sự đã đứng ở đỉnh cao lâu lắm, tất cả mọi người đương nhiên cảm thấy mình so với những người ‘ bên ngoài ’ đó cao quý hơn. Chẳng phân biệt trời đất bốn phương, chỉ phân trong ngoài Canh Thần Tiên Phủ.

Dù sao cũng là địa bàn của chương môn Sư Thiên Lữ, dù bọn họ không muốn đi chủ phong Thái Huyền, mà đi thứ phong Thái Vi, Liêu Đình Nhận vẫn có chút lo lắng. Tư Mã Tiêu thì không, hắc giống như dạo vườn nhà mình, vừa đi còn ngẫu nhiên giới thiệu vài câu với nàng.

“Sư Thiên Lữ thích chút linh thú và tiên thú quý hiếm, riêng sáng lập một tòa thứ phong chuyên để chăn nuôi.”

“Nghe nói ngẫu nhiên hắc sẽ tới nhìn xem, nhưng nơi này không phải địa phương quan trọng, thủ vệ lơ lỏng.”

Tựa như Tư Mã Tiêu nói, bọn họ nhẹ nhàng vào Thái Vi sơn. Thủ vệ dưới chân núi không có mấy, còn đều biếng nhác, thậm chí so ra còn

kém nghiêm ngặt hơn ao cá lúc trước bọn họ đi sờ cá.

Cũng đúng, rốt cuộc chỉ là vườn bách thú, dùng để thả lỏng tâm tình, giống như hoa viên, nếu không có mấy con tiên thú đặc thù, phòng chừng ngày cả thú vệ cũng không có.

Ngọn núi này nhìn qua cũng không hiếm lạ, chỉ là linh khí quá mức đầy đủ, phân chia ra các khu vực, mỗi một khu vực đều nuôi các loại thú bất đồng. Liêu Đình Nhạn muốn xem Mộng Mô, ở chỗ này không tính là linh thú thực trân quý, làm tổ ở bên một bờ đầm.

Quả nhiên lớn lên tựa như lợn rừng nhỏ mọc cái mũi, lông trên người màu đen, ục ục uống nước ở bên đầm.

Liêu Đình Nhạn nhìn một lát, hoài nghi nói: “Chúng nó có thể ăn mộng?”

Tư Mã Tiêu ôm cánh tay: “Nghe nói có thể, ta không rõ lắm. Bắt hai con về nhìn xem?”

Liêu Đình Nhạn cự tuyệt.

Tư Mã Tiêu: “Nàng sợ cái gì, hai vật nhỏ mà thôi, bị phát hiện cũng không việc gì.”

Liêu Đình Nhạn thẳng thắn nói: “không được, ta chỉ cảm thấy chúng nó lớn lên không đáng yêu cho nên không muốn nuôi.” thật là nhân gian chân thật.

Tư Mã Tiêu a ra tiếng, “Lớn lên đẹp, nơi này có rất nhiều, nàng chọn mấy con mang về.”

Liêu Đình Nhạn cảm giác tổ tông giống như là dẫn người đi dạo siêu thị, dù nàng không muốn mua, cũng muốn mang chút đồ đi. Thịnh tình không thể chối từ, vẫn là câu nói kia, tới đã tới, nàng cũng muốn nuôi dưỡng sủng vật lông xù xù giảm áp lực, đành cam chịu, đi theo

Tư Mã Tiêu một đường vào chỗ sâu trong Thái Vi sơn.

Tư Mã Tiêu nhìn mấy chỗ đều không quá vừa lòng, đột nhiên hỏi: “Nơi này không có rái cá? không bằng nuôi mấy con rái cá.”

Liêu Đình Nhạn cự tuyệt trong một giây đồng hồ: “không.”

Hai người thấy một con chim phượng lông cánh kim hoàng lộng lẫy, đậu trên một cái cây đầy hoa màu trắng, Liêu Đình Nhạn cảm thấy hứng thú hỏi: “Đây là không Phượng?”

Tư Mã Tiêu không có chút nào hứng thú với con chim to cao quý ưu nhã này, đôi mắt nhìn khắp nơi, muốn tìm thứ lớn lên giống rái cá, thuận miệng nói: “Hậu duệ phượng tộc bị chết không còn mấy, đại khái cũng chỉ thừa lại một con này.”

Liêu Đình Nhạn: “Nhìn nó độc chiếm này một vùng đỉnh núi lớn thì biết, nó khẳng định là trân quý nhất nơi này.”

Tư Mã Tiêu: “Mặc dù là người hay là súc sinh, lúc chỉ còn lại một hai con, đương nhiên là trân quý.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chàng nói lời này, ta không có cách nào nói tiếp.

Hai người tiếp tục đi theo sơn đạo, tới bên một vách núi, vách núi bên này có thác nước với một mảnh dây leo, nở hoa năm cánh giống hóa cúc. Liêu Đình Nhạn tùy tay hái một đóa, gió núi vừa thổi, thổi hoa trong tay nàng về phía một khe núi sâu trong rừng.

Tư Mã Tiêu nhìn theo bông hoa rơi xuống, ánh mắt vốn lười nhác bỗng nhiên ngưng trọng lên.

Liêu Đình Nhạn nửa ngày không nghe thấy hắn nói chuyện, quay đầu nhìn lại, phát hiện hắn có biểu tình rất kỳ quái.

“Làm sao.....”

Tư Mã Tiêu vươn tay ra hiệu bảo nàng đứng tại chỗ, hấn đi về phía khe núi, đi rất chậm, đi vài chục bước thì dừng lại. Liêu Đình Nhạn thấy hấn vươn tay về phía trước tìm tòi mơ hồ, đầu ngón tay đột nhiên co rút. Cùng lúc đó, gió chung quanh giống như ngừng lại, tiếng chim hót cũng đã biến mất.

Trong không khí mặc danh có loại căng chặt.

Tư Mã Tiêu lui một bước, hấn xoay người trở về.

Liêu Đình Nhạn đứng tại chỗ không biết đã xảy ra cái gì, nghe thấy Tư Mã Tiêu nói: “Nàng đi về trước đi, mấy ngày nữa cũng không cần ra cửa, bất luận cái gì phát sinh cũng không cần bước vào trung tâm nội phủ một bước, chờ ta trở về.”

Liêu Đình Nhạn hỏi cũng không hỏi, trực tiếp gật đầu: “Được, ta chờ chàng.”

Biểu tình khó coi của Tư Mã Tiêu rốt cuộc mềm mại một chút, hấn kéo tay Liêu Đình Nhạn, hôn một chút lên cổ tay nàng, buông nàng ra nói: “đi đi.”

Liêu Đình Nhạn rời đi rồi, biểu tình của Tư Mã Tiêu lại lần nữa lạnh xuống. hấn đưa mắt nhìn bốn phía, chỗ này có một cái kết giới bị che dấu, cơ hồ không thua với kết giới lúc trước vây khốn Tam Thánh sơn. Muốn bày ra một cái kết giới như vậy thực không đơn giản, cho nên đồ vật che dấu ở chỗ này khẳng định cũng không đơn giản.

Đây là địa bàn của Sư Thiên Lũ, lão ta dấu đồ ở đây, hấn đương nhiên phải vào xem.

Bây giờ Liêu Đình Nhạn đại khái là đã cách khá xa, Tư Mã Tiêu lần thứ hai có động tác, lần này hấn đi về phía trước một bước, không còn lực lượng khống chế, dưới chân phát ra

tiếng vỡ răng rắc.

Phía trên khe núi xanh tươi đột nhiên xuất hiện một cây cầu, thông tới một ngọn núi khác càng nhỏ hơn.

Tư Mã Tiêu đi lên, cây cầu này cũng không đơn giản, mỗi khi hắn đi ra một bước, quanh thân chính là một trận linh khí kích động, sương mù sôi trào muốn chui vào thân thể hắn, giống như có sinh mệnh. đi ở không trung lại thật giống như đi ở đáy nước, muốn nhúc nhích đều thập phần gian nan.

Quanh thân Tư Mã Tiêu bao trùm một ngọn lửa màu đỏ đậm, sương mù màu trắng xanh đụng vào ngọn lửa liền co rúm lại, thổi lui, phát ra tiếng huýt gió tinh tế.

Sương mù có sâu có thể nuốt ăn linh lực và huyết nhục, đây là một loại mà Tu Chân giới không có, chỉ có ma trùng ở Ma Vực mới có.

Chương 50: Tư Mã thì

Ma trùng như vậy, dù ở nơi nào cũng là thứ cực kì khó giải quyết, nhưng Tư Mã Tiêu thì khác, linh hỏa của hắn là khắc tinh của thứ này, hắn đi một đường, dưới chân đã trải một tầng bụi đen, những ma trùng dám tới gần hắn, thì thể đều bị thiêu thành tro.

trên cầu không chỉ có ma trùng, còn có trận pháp, trận pháp liên bộ, cứ dẫm lên một bước cảnh sắc chung quanh đều sẽ biến ảo, nếu dẫm sai một chút, phía trước không phải cầu dài, mà là một không gian khác đan xen trận pháp, sát trận liên hoàn.

Thủ thuật che mắt, ma trùng và trận pháp, chỉ ba thứ này cơ hồ đã có thể ngăn cản toàn bộ khách không mời mà đến, nếu là Liêu Đình Nhạn, nàng còn không phát hiện được cầu dài bị che dấu.

Đáng tiếc những thứ này đều không ngăn được Tư Mã Tiêu, động tác của hắn cực nhanh, thân ảnh thon dài màu đen giống như gió thổi qua cầu, lọt vào một vùng núi khác.

một chân dẫm vào vách núi đá đầu kia, Tư Mã Tiêu động mào, nơi này đã không giống ngọn núi nhỏ tầm thường mới vừa nhìn thấy kia. Từ lúc bước vào nơi này hắn đã phát hiện, nơi này thế nhưng là một không gian trống được người ta tạo ra, trên thực tế cũng không còn ở chỗ cũ.

Trong không gian hẹp hòi này, tất cả đều là màu đỏ đậm hoàn toàn khác bên ngoài, sương mù lam cũng nhàn nhạt hồng, tựa hồ nhiễm một tầng huyết tinh khí.

Lão đông tây Sur Thiên Lũ đó, hoặc là nói Sur thị, đến tột cùng ẩn dấu thứ gì ở chỗ này?

Tur Mã Tiêu còn đang quan sát, dưới chân bỗng nhiên mở ra một cái mồm to như bồn máu, cái miệng khổng lồ xuất hiện lặng yên không một tiếng động, lúc đóng lúc mở chỉ trong nháy mắt định nuốt Tur Mã Tiêu vào.

Oang một tiếng, cái miệng khổng lồ khép lại phát ra tiếng chấn động. Nhưng mà người vốn nên bị cái miệng khổng lồ cắn nuốt lại xuất hiện trong không trung.

“Chó trông cửa?” Tur Mã Tiêu cười lạnh một tiếng.

Mãnh thú như vậy rất khó có, chỉ nhìn hình thể và sát khí trên người là biết, nhất định là từ trong vực sâu cực bắc mang ra. Mãnh thú này phần lớn thích nuốt ăn thịt người, nuôi một con súc sinh như thế ở chỗ này, khó trách huyết tinh khí thật nặng.

Đối với người khác là mãnh thú, đối với Tur Mã Tiêu bất quá chỉ là chó trông cửa.

Mãnh thú xấu xí hiện ra thân hình thật lớn, nó phán đoán người trước mắt là kẻ xâm nhập, phát ra từng trận rít gào, hơi thở trong miệng tanh hôi đều biến thành mây đen bao phủ không trung.

Tur Mã Tiêu đứng trong không trung, nâng tay lên, lật tay từ trong hư không rút ra một trường đao toàn thân đen nhánh rộng bằng hai ngón tay. Lưỡi đao thẳng, dài ba thước, rộng hai thước, không quá giống những trường đao khác, còn có chút tà tính.

Tur Mã Tiêu vẫn thường giết người chỉ bằng tay, dùng hai ngón tay trắng nõn là có thể đoạt tính mệnh, nhưng súc sinh trước mặt này thật sự xấu xí lại khổng lồ, hẳn lười phải dùng tay. Hơn nữa gần đây Liêu Đình Nhạn vẫn luôn dò hắc không được dùng đến tay, hẳn cố nhiên có thể dùng tay bóp nát sọ não súc sinh này, nhưng

vẫn phải cho người ở nhà đang chờ hắt một chút mặt mũi.

Trường đao đen nhánh ở trong tay hắt có vẻ nhẹ nhàng, lúc vung lên ánh đao như điện quang, có vẻ trắng sáng chói mắt.

Lân giáp cứng rắn của mãnh thú vỡ tan dưới ánh đao, tiếng nó gào rít giận dữ vang lên trong toàn không gian. Tư Mã Tiêu cầm trường đao đã lâu không dùng, cắt con chó trông cửa kêu gào hung ác này thành hơn mười mảnh, cuối cùng một đao băm nát đầu nó.

Mãnh thú có máu màu đỏ, một con lớn như vậy, máu chảy như sông nhỏ, lúc phun ra khó tránh khỏi bắn lên, lưỡi đao của Tư Mã Tiêu không dính máu, nhưng vạt áo hắt đang nhỏ máu tí tách. hắt nhìn nhìn, thu trường đao về hư không, chính mình dẫm lên con sông máu tươi mới vừa trải ra, đến gần một tòa lồng giam trong kết giới dưới núi.

một kết giới cuối cùng này mới là khó giải quyết nhất, cho dù hắt có che dấu thu liễm, làm ra động tĩnh chỉ sợ cũng đã kinh động Sư Thiên Lữ, nhưng một kết giới này, hắt muốn mở ra còn cần thời gian.

Nếu như vậy, không mở ra kết giới. Mặc kệ bên trong là gì, trực tiếp huỷ hoại là được.

Tư Mã Tiêu đương nhiên nghĩ ngợi.

“Tiến..... vào.....”

một thanh âm suy yếu từ trong núi bay ra, thanh âm này thật sự quá mờ ảo, bị gió thổi tới, như lá cây kêu sà sạt, ngược lại không giống tiếng người.

“..... vào.....”

Theo thanh âm kia, kết giới trước mặt Tư Mã Tiêu hòa tan, để lại một lỗ hổng cho phép hắt tiến vào. Cửa động sâu thẳm như là

miệng quái vật khổng lồ dụ hoặc người ta đi vào chịu chết, tránh qua miệng mãnh thú khổng lồ, Tư Mã Tiêu lúc này chủ động đi vào.

hắn cũng không sợ bên trong có bầy rập đang đợi mình, tới tu vi như hắn, là tuyệt đối tự tin vào bản thân mình cùng với không hề sợ hãi tử vong, nên hắn chỉ cứ tùy tâm hành sự. Giống như Sư Thiên Lũ kết án hắn — — cuồng vọng còn tự mình.

Kết giới trong lòng núi rộng như cung điện, ở cuối có khối hắc ngọc hình dạng tựa hoa sen, hoặc là nói như Phụng Sơn huyết ngưng hoa. Đóa hoa sen đen thật lớn nằm trong một mảng sông máu.

Sông máu đỏ đậm mang theo chút ánh kim, có nhiệt độ.

Tư Mã Tiêu biểu tình càng đen tối, máu trong sông máu này có hơi thở huyết mạch của Tư Mã thị. Bỗng nhiên hắn hiểu ra lúc trước ở Bách Phượng sơn nhìn thấy những người bị nuôi dưỡng như súc vật đó, máu nhiều nhưng không thuần túy, đến tột cùng có ích lợi gì, ước chừng đều tụ tập ở chỗ này.

Nhiều máu như vậy, dù không thuần, cũng đủ năng lượng tưới cho huyết ngưng hoa. Thậm chí, không chỉ là huyết ngưng hoa.

Tư Mã Tiêu cả người lệ khí cuộn cuộn lên, giống như lúc hắn đi đến Bách Phượng sơn, hắn gấp không chờ nổi muốn hủy diệt nơi này, thiêu đốt toàn bộ sông máu nóng rực này.

hắn đi qua sông máu, đi tới đóa sen hắc ngọc giữa sông, dẫm lên cánh hoa sen bóng loáng, nhìn thấy trên thạch đài ở tim sen có một người đang nằm.

Thạch đài tù hãm, bên trong đựng đầy máu, máu nơi này hiển nhiên so với sông máu bên ngoài càng gần với huyết mạch thuần túy của Tư Mã thị.

Ánh mắt đầu tiên, Tư Mã Tiêu không phải nhìn vào dáng vẻ nam

nhân nằm trên thạch đài đầy máu, mà là thấy hấn bị mổ ngực, nơi đó mọc lên một đóa huyết ngưng hoa, phía trên huyết ngưng hoa, là một ngọn lửa nho nhỏ.

Đồng tử Tư Mã Tiêu co lại.

Đó là linh hỏa Phụng Sơn, thế gian vốn chỉ có một đóa linh hỏa Phụng Sơn. hấn cùng với linh hỏa dung hợp làm một, đương nhiên có thể cảm giác được ngọn lửa hiện tại này, đó không phải linh hỏa thuộc về hấn mà chỉ có một tia liên hệ mơ hồ.

Bọn họ thế nhưng lại tự dưỡng ra một linh hỏa.

Đây tuyệt không phải là việc mà một hai thế hệ, hoặc là mấy trăm năm có thể làm được, chỉ sợ từ thật lâu trước đây, bọn họ cũng đã làm chuyện này.

Tư Mã Tiêu rốt cuộc đặt ánh mắt về người nọ. Đó là một khuôn mặt rất quen thuộc, bởi vì đặc biệt tương tự với hấn, chỉ có dung mạo giống nhau, khí chất lại không quá tương đồng, nam nhân này khí chất càng trầm ổn hơn.

Nam nhân mở to mắt nhìn hấn, chậm rãi lộ ra một cái cười, “Rốt cuộc con đã..... tới, ta vẫn luôn ..... chờ con.....”

Tư Mã Tiêu nhìn hấn trong chốc lát, biểu tình không có gì biến hóa, hỏi: “Tư Mã thì?”

Tư Mã thì, là ca ca của Tư Mã Ngạc, cha ruột của Tư Mã Tiêu.

Nam nhân này, nhiều năm trước nghe nói đột nhiên phát điên rồi tự sát chết đi, không ngờ cũng chưa chết.

Ánh mắt Tư Mã thì nhìn hấn thực ôn hòa, là loại ánh mắt của trưởng bối nhìn tiểu bối, nhưng ánh mắt Tư Mã Tiêu nhìn hấn không có gì khác với nhìn người qua đường.

“Ngạc Nhi..... Nghe lời ta nói, đem linh hỏa..... và con..... tương dung..... Con có thể kiên trì tiếp..... Ta thực vui mừng.....” Tur Mã thì nói dứt quãng, “Ta muốn nói cho..... con..... một ít việc..... Đặt tay ở..... giữa trán ta.....”

Tur Mã thì có một loại năng lực huyết mạch đặc thù, có thể lấy tinh thần để giao lưu.

Tur Mã Tiêu hiểu rõ hắn muốn làm cái gì, tuy nghe không được tiếng lòng của Tur Mã thì, nhưng hắn có thể biết hỉ ác của người khác, cũng cảm giác được Tur Mã thì không có ác ý với hắn. Trầm ngâm một lát, hắn vẫn đặt tay ở giữa trán Tur Mã thì.

Thực nhanh, tinh thần của Tur Mã Tiêu và Tur Mã thì dừng trong một thế giới thuần trắng trong, đứng mặt đối mặt.

Tinh thần của Tur Mã thì so với thân thể và thần hồn hắn càng ngưng tụ hơn. Ở chỗ này trong không gian truyền thừa đặc thù, thời gian bị kéo dài vô hạn, đối với bên ngoài mà nói, khả năng chỉ là nháy mắt, cho nên năng lực như vậy truyền lưu ở huyết mạch Tur Mã thì, chính là dùng để trường bồi dạy dỗ văn bối.

Đôi phụ tử này cũng không giống phụ tử, so sánh với Tur Mã thì có thân phận ‘phụ thân’ này, Tur Mã Tiêu càng thêm cảm thấy hứng thú với linh hỏa mới sinh trên người hắn ta.

“nói đi, chuyện như thế nào?”

Tur Mã thì cười, cũng không để ý thái độ của hắn.

“Ta không phải chỉ là Tur Mã thì, còn là Tur Mã Nhan từ thế hệ trên, nhiều năm trước, Tur Mã thì từ từ suy bại, ta đã nhận ra dã tâm của tộc Sur thì, và chuyện bọn họ ngầm đang làm. Nhưng là Tur Mã Nhan, lúc ấy ta không có nhiều thời gian ngăn cản họ, bởi vì trời sinh ta có tật, tuổi thọ ngắn ngủi, cho nên cuối cùng lựa chọn gửi hồn đầu thai,

dùng biện pháp đặc thù bảo tồn ký ức, đầu thai vào trên người Tư Mã thì, hơn nữa giấu diếm được mọi người.”

“Ta vẫn luôn có ý đồ cứu lại Tư Mã thị, đáng tiếc..... Ta không làm được.”

Tư Mã thì thở dài một tiếng: “Ta phát hiện Tộc Sư thị có ý đồ tạo ra linh hỏa mới, cũng phát hiện bọn họ âm thầm sưu tập không ít huyết mạch hậu đại của Tư Mã thị, thậm chí ta từng lén vào chỗ sông máu hắc liên này. Lúc ấy thấy một tộc nhân Tư Mã thị dùng để tạo ra linh hỏa.”

Thần sắc hẩn lãnh trầm xuống, mới có vài phần tương tự Tư Mã Tiêu, “Lúc trước tộc Sư thị là người hầu trung thành mà chúng ta tín nhiệm nhất, nhưng là người chung quy đều sẽ thay đổi. Bởi vì được chúng ta tín nhiệm nhất, tộc Sư thị âm thầm hại không ít tộc nhân của chúng ta, có những người bị coi là mất tích hoặc tử vong, đều bị mang đến nơi này tạo linh hỏa.”

“Ta nghĩ ra một biện pháp, dung hợp với linh hỏa Phụng Sơn, phá huỷ âm mưu của Sư thị. Nhưng mà, linh hỏa uy lực cường đại, ta không có cách nào dung hợp được, sau khi làm thử, ta không chịu được thống khổ thật lớn như vậy, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, ngược lại có một kế hoạch khác.”

Tư Mã Tiêu hiểu rõ: “Người giả điên tự sát, quả nhiên như nguyện bị bọn họ đưa tới nơi này?”

“Đúng.” Tư Mã thì cười: “Ta nói cho Ngạc Nhi chuyện dung hợp cùng linh hỏa, nàng là hài tử ngoan ngoãn nghe lời, quả nhiên thành công.”

Tư Mã Tiêu sinh ra, Tư Mã thì mừng rỡ như điên, bởi vì hắn phát hiện đứa nhỏ này là huyết mạch phản tổ hiếm thấy, nếu hắn không thể thừa nhận linh hỏa, đứa nhỏ này nhất định có thể.

Nhưng hắn cũng không biết là, ban đầu Tư Mã Ngạc cũng không muốn cho đứa nhỏ này dung hợp cùng linh hỏa, thậm chí muốn giết nó. Rồi sau đó đi đến tuyệt cảnh, không thể không làm, cuối cùng nàng lựa chọn dùng sinh mệnh mình tinh lọc linh hỏa, làm linh hỏa uy lực cường đại đó trọng sinh, khiến nó càng dễ dàng bị Tư Mã Tiêu dung hợp.

Tư Mã thì: “Nhiều năm như vậy, bọn họ cũng không biết ý thức của ta vẫn còn, không có phòng bị với ta, để ta có thể làm một số chuẩn bị. Ta chờ đợi thật lâu, chờ tới lúc con thành công, cho nên khống chế một người đi vào đưa máu, để hắn đưa chuyện Bách Phụng sơn đến trước mặt con.”

Tư Mã Tiêu như chớp mắt.

Hóa ra người Sư gia bị hắn lục soát hồn là do Tư Mã thì an bài tới.

Tư Mã thì vươn tay với hắn, trong mắt có ánh sáng nóng rực: “Ta biết con sẽ đến, lúc con đi vào nơi này, chính là lúc kết thúc hết thảy.”

Tư Mã Tiêu cũng cười ra tiếng, “Người thật ra đủ tự tin.”

trên nét mặt Tư Mã thì có ngạo nghễ của Tư Mã thị, “Đương nhiên, chúng ta là tộc Phụng Sơn, đồng thọ trường sinh cùng thiên địa.”

Tư Mã Tiêu cười nhạo: “Tĩnh lại đi, tộc Tư Mã đã chết hết, chỉ còn lại mình ta, a, còn có một nửa người.”

Tư Mã thì lắc đầu, cuồng nhiệt trong mắt càng thêm rõ ràng, “Chỉ còn lại mình con thì thế nào, chỉ cần con sống sót ngàn vạn năm, chỉ cần con bất tử, tộc Phụng Sơn vĩnh viễn vẫn còn.”

Tư Mã Tiêu không có loại chấp nhất đối với huyết mạch chủng tộc như hắn, nghe vậy chỉ nhẹ nhàng cười nhạo, lưỡi phải nhiều lời.

“Bọn họ sắp tới.” Tư Mã thì nhắm mắt, “Bọn họ còn không biết ta có

thể khống chế kết giới này ..... Trước khi bọn họ tới, con phải cắn nuốt linh hỏa trên người ta.”

.....

Sư Thiên Lũ dẫn theo người vội vàng tới nơi, nhìn thấy Tư Mã Tiêu còn đứng ở ngoài kết giới, tựa hồ chưa có cách nào đi vào.

Tư Mã Tiêu xoay người nhìn hắn một cái, “Tới còn chậm hơn ta nghĩ.”

Sư Thiên Lũ lúc này hoàn toàn xé nát gương mặt đoan trang nho nhã của chương môn tiên phủ, biểu tình hắn nặng nề, gắt gao nhìn chằm chằm Tư Mã Tiêu, “Bây giờ ngươi dừng tay, còn có thể là sư tổ của ngươi, nếu không, ta sẽ không để ngươi tiếp tục kiêu ngạo nữa.”

Hiển nhiên, đồ vật trong kết giới trước mặt chính là điểm mấu chốt của hắn.

Tư Mã Tiêu: “Ta không ngừng tay, ngươi có thể làm gì ta..... Lại đưa một đám người cho ta giết chơi?” hắn vừa dứt lời, dưới chân trải rộng ngọn lửa màu đỏ đậm.

Chương 51: Bị bắt

Tư Mã Tiêu từ sớm đã biết Sur Thiên Lũ người này không đơn giản như vậy, lúc trước giao thủ, hắn đã nhận thấy Sur Thiên Lũ cũng không dùng ra toàn lực.

Có lẽ là bởi vì mấy lần trước, ngoài người Sur gia còn có cung chủ và các trưởng lão cung khác ở bên, mà Sur Thiên Lũ có thể đối phó Tư Mã thị, đương nhiên cũng sẽ phòng bị thể lực các cung khác, bởi vậy chưa hiển lộ ra toàn bộ năng lực của mình.

Hơn nữa khi đó Tư Mã Tiêu cũng chưa dấn vào điểm mấu chốt, ông ta còn cảm thấy có thể tới điểm cân bằng, mới không động toàn lực.

Nhưng hiện đã khác. Nhiều năm tâm huyết của tộc Sur thị đều ở trong kết giới tại đây, nếu thật bị Tư Mã Tiêu nổi điên phá hủy, Sur Thiên Lũ dù thế nào cũng không chịu nổi.

Ông ta không hề che dấu nữa, Tư Mã Tiêu cũng cảm thấy một tia kinh ngạc với tu vi chân thật của ông ta hiện giờ. Sur Thiên Lũ thật sự tàng được rất sâu, tu vi chỉ sợ đã đến Đại Thừa.

Vượt qua Đại Thừa, là tới độ kiếp phi thăng, dù vượt qua hay không, đều chỉ là chết thôi.

Tư Mã Tiêu đã sáng tỏ vì sao Sur Thiên Lũ luôn luôn trầm ổn lại hiện ra sắc giận như thế, chung quy là vì trường sinh. Sur Thiên Lũ biết được bí mật phi thăng, cũng biết tác dụng của linh hỏa, ông ta còn thấy được một ví dụ sống sờ sờ, đương nhiên cũng nghĩ giống Tư Mã Tiêu, ở lại đây lâu dài trăm triệu năm.

Sư Thiên Lũ mang đến mười mấy người đều là huyết mạch trực hệ của Sư thị, cũng là người ông ta tín nhiệm nhất. Hai bên đánh nhau, những người Sư gia đó chỉ có thể tránh né, nhân tiện trông coi kết giới, rồi sau đó kính sợ mà hải hùng nhìn về phía không trung gió nổi mây phun, đó là tranh đấu mà bọn họ hoàn toàn không thể cuốn vào.

Tư Mã Tiêu chung quy vẫn giỏi hơn, nhưng hắn cũng không có cách nào lập tức giết chết Sư Thiên Lũ, Sư Thiên Lũ so với hắn nghĩ càng khó chơi hơn. Bất quá Tư Mã Tiêu cũng không vội, cùng ông ta so chiêu, hai người chiến đấu thường thường sẽ lan xuống phía dưới, đánh sâu vào kết giới.

Tư Mã Tiêu tựa hồ có ý định dựa vào công kích để đánh sâu vào kết giới phía dưới, Sư Thiên Lũ lại trăm phương nghìn kế muốn dời vòng chiến đi, tránh cho kết giới bị lan đến.

Hai người nhất thời giằng co không dừng lại.

.....

Liêu Đình Nhạn trở lại Phong Hoa Thành của Sư Dư Hương, nàng có chút tâm thần không yên. Nhân sĩ tu tiên tâm thần không yên, thường thường là có quan hệ đến chuyện sẽ phát sinh trên người mình.

Hay là, Tư Mã Tiêu một chuyến này sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn? Vừa rồi nàng không hỏi nhiều, chỉ xem thần sắc Tư Mã Tiêu cũng biết chỗ đó không đơn giản, khẳng định là có bí mật. Tìm kiếm bí mật của người khác, nhất định phải chịu nguy hiểm.

Liêu Đình Nhạn nghĩ lại nghĩ, Tư Mã Tiêu tu vi như vậy, trên thế giới này người có thể giết hắn chỉ sợ còn chưa sinh ra, cho nên dù bị thương một chút, hắn là cũng sẽ không có chuyện gì lớn.

Nghĩ vậy nàng thoáng yên tâm, ngồi ở phía trước cửa sổ khắc hoa

điều, đối diện vườn hoa rộng bên ngoài. Sư Dư Hương yêu thích hoa điều, cung điện hành lang gấp khúc đều chìm trong phồn hoa.

Bình thường lúc này, nàng sẽ dựa vào chỗ này nhìn gương phát sáng trực tiếp, ăn chút đồ ăn vặt, lật quyển bách khoa toàn thư thuật pháp tìm hai ba cái cảm thấy hứng thú để học, không còn Tư Mã Tiêu để xin giúp đỡ, dù sao cũng không phải không có hãnh thì không được. Tiểu hắc xà lúc này sẽ vui vẻ bò sang, từ đồng đồ ăn vặt của nàng tìm một vài thứ mang ra ngoài nuôi chim. Tiểu hắc xà đến mỗi một chỗ đều thích nuôi các loại sủng vật khác nhau, đặc biệt nhiệt tình yêu thương cho ăn.

nói đến đây, tiểu hắc xà đâu?

Sau khi nàng trở về vẫn luôn suy nghĩ về Tư Mã Tiêu, cũng không chú ý tới tiểu hắc xà, tuy nó ham chơi nhưng tính cách thật sự không khác gì chó, lúc bọn họ trở về, tiểu hắc xà sẽ hiện thân, phe phẩy cái đuôi chào hỏi bọn họ.

“Tiểu hắc?”

“Xà xà?”

Liêu Đình Nhạn gọi hai tiếng, cảm giác không đúng. không khí chung quanh căng chặt, thứ gì chậm rãi siết lại. Nếu phải hình dung, nàng cảm giác có thứ gì đang rút không khí nơi này, muốn rút nơi này thành trống rỗng.

Nàng đứng tại chỗ, cầm chuỗi vòng ngọc đeo trước ngực, nghĩ thầm, không hoảng hốt, nói không chừng là ta nghi thần nghi quỷ.

“Tê ——”

Tiếng dây đàn căng thẳng, đại khái là lần đầu tiên trong cuộc đời Liêu Đình Nhạn phản ứng nhanh như vậy, nàng lao ra phía sau, trong ánh sáng phản xạ trông thấy dây đàn đan xen trước mắt.

Liêu Đình Nhạn ngừng lại: “Mẹ kiếp!!!”

Thanh âm liên tiếp không ngừng, không chỉ vang lên trước người nàng, còn ở phía sau, thậm chí trên đỉnh đầu. Liêu Đình Nhạn đứng tại chỗ bất động.

Vô số sợi tơ phong bế toàn bộ đường đi quanh nàng, nếu đổi là Tư Mã Tiêu, đại khái hấn duỗi ra tay là có thể kéo xuống đám sợi tơ như tơ nhện đó, nhưng Liêu Đình Nhạn..... ừ, nàng cảm thấy mình kéo thì sẽ bị cắt thành rất nhiều mảnh — — không đúng, có giáp phòng ngự, cắt nát là không tồn tại, nhưng đại khái sẽ bị trói thành một cái trứng.

Nàng vận đầu, nhìn một đám người xuất hiện ở chung quanh, tính ra vượt qua một trăm người, tất cả đều là tư thế bô lão, vây quanh nàng vào giữa nhìn chăm chú.

Tốt, nàng không nhìn thấu tu vi một ai, so ra đều cao hơn nàng, nàng cảm giác mình giống người chơi đáng thương ở cấp năm mươi, chung quanh đứng một vòng toàn cấp chín mươi, cũng quá thảm đi. Vì bắt mình nàng, dùng đến trận thế lớn như vậy?

“Chỉ có một mình nàng ta? Tư Mã Tiêu không ở chỗ này?”

Liêu Đình Nhạn nghe có người hỏi.

“Chương môn nói, không bắt được Tư Mã Tiêu, cũng cần phải mang Liêu Đình Nhạn bên cạnh hấn về.”

“một nữ nhân mà thôi, có ích lợi gì.”

“Cũng không thể nói như thế, người có thể khiến Tư Mã Tiêu lo lắng che dấu tồn tại, còn mang theo bảo hộ một đường, đương nhiên là hữu dụng.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Tới rồi! tình tiết con tin kinh điển! Tiếp theo nàng sẽ bị trói lại đưa tới trước mặt Tư Mã Tiêu, bị người ta túm cổ uy hiếp hấn thúc thủ chịu trói! Nếu mà như thế thì nàng an tâm rồi, dù sao chỉ cần nhìn thấy tổ tông, hoàn toàn sẽ không có việc gì, cho nên nàng thật sự một chút cũng không hoảng hốt.

“Trước bắt nàng ta rồi lại nói.” một lão giả ánh mắt sắc bén nói.

Tư Mã Tiêu không ở đây, đối mặt một tu sĩ Luyện Hư kỳ không hề có nhuệ khí, bọn họ còn có gì cố kỵ, tùy tiện một người tiến lên là có thể bắt dễ như trở bàn tay.

Những dây đàn vây quanh Liêu Đình Nhạn càng siết chặt, nàng cảm giác dung mạo nguy trang trên người mình bị người ta lột đi, lộ ra nguyên bản, còn có hai sợi dây đàn đan xen mang theo sát khí sắc bén quấn chặt cánh tay nàng.

Sử dụng dây đàn chính là nữ tu Sư thị ôm đàn tranh, tên là Sư Thiên Độ, là muội muội của Sư Thiên Lũ. Bà ta ở Sư gia địa vị không thấp, đương nhiên cũng hiểu Tư Mã Tiêu làm những gì.

Chuyện khác không nói, chỉ tàn sát Bách Phượng sơn, làm hỏng đại kế của Sư thị bọn họ đã đủ để cho bà ta hận nghiêng răng nghiêng lợi. Bởi vì một thế hệ Bách Phượng sơn này, là do bà ta quản trong tay, hiện giờ lại bị Tư Mã Tiêu hoàn toàn huỷ hoại! Nếu muốn xây lại, còn không biết phải phí bao nhiêu tâm huyết và thời gian.

Thời gian trước Sư Thiên Lũ sai bà ta đi các nơi tìm kiếm nơi Tư Mã Tiêu ẩn trốn, đáng tiếc Tư Mã Tiêu quá cảnh giác, không lưu lại một tia dấu vết, tìm người không được, là chuyện Nguyệt Sơ Hồi chết mới khiến Sư Thiên Lũ tìm được chút dấu vết để lại, lúc này mới để bà ta đi bước một tra được đến nơi đây.

Lúc trước đối địch với Tư Mã Tiêu, nhiều lần bọn họ bất lực trở về, uống phí để lại không ít mạng người, nháo đến bên trong Canh Thần Tiên Phủ oán khí sôi trào, rốt cuộc những người đó cũng không biết

Sư thị đang âm thầm làm những gì, chỉ nhìn thấy bề ngoài bọn họ giữ gìn Tư Mã Tiêu.

Lúc này, Sư Thiên Độ mang người đến điều tra, mục tiêu ngoại trừ Tư Mã Tiêu, chính là nữ nhân Liêu Đình Nhạn bên người hắn.

Sư Thiên Độ tuy không tin loại người như Tư Mã Tiêu sẽ thích nữ nhân, nhưng tra được những thứ làm bà ta không thể không tin, Tư Mã Tiêu đối với nữ tử này cực kì tốt, mấy lần hắn chạy ra đều mang theo người này, lúc trước còn lừa gạt Sư Thiên Lũ giả tạo người này đã chết.

Lại xem tu vi nữ tử này — — đệ tử nho nhỏ nhập môn chưa đầy ba năm, hiện giờ thế nhưng đã là Luyện Hư kỳ, tu vi một bước lên trời, làm cho đám tu sĩ bọn họ tu luyện đau khổ trăm ngàn năm vừa đổ kị lại thêm khát. Đối đãi như thế, dù không phải yêu thích mười phần, nhiều ít cũng có để ý.

Trước khi tới nơi này, Sư Thiên Lũ đã dặn dò, bảo bà ta cần thiết mang Liêu Đình Nhạn về, chỉ cần nắm người này trong tay, nhiều ít có thể làm Tư Mã Tiêu lo lắng vài phần.

Sư Thiên Độ tuy nói đã chuẩn bị mang người sống về, nhưng đáy lòng buồn bực cũng thật sự khó có thể áp xuống, cho nên lúc này, bà ta mới có thể nghĩ đến siết đứt một cánh tay Liêu Đình Nhạn để phun ra ngậm ác khí.

Vừa lúc Tư Mã Tiêu không ở đây, chờ hắn trở về, nhìn thấy Liêu Đình Nhạn cụt tay thì chẳng phải là thú vị sao. Lúc này Sư Thiên Độ không biết, bà ta xuất phát vào Phong Hoa Thành không bao lâu, Sư Thiên Lũ đã bị động tĩnh ở sông máu kinh động đến, ở chỗ đó đối địch với Tư Mã Tiêu.

Sư Thiên Độ đứng ở chỗ này thầm nói, không có biện pháp với Tư Mã Tiêu, chẳng lẽ còn không thể đùa nghịch cái đồ chơi này sao.

Dây đàn cắt lên cánh tay Liêu Đình Nhạn, kết quả lại dừng ở bên ngoài thân thể nàng một thước, dù thế nào cũng không thể tiến về phía trước nửa tấc.

Sư Thiên Độ: “!!!”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Giáp phòng ngực, xuất phẩm của tổ tông, chính là ngưư bức như vậy.

Sư Thiên Độ không tin nổi, dây đàn tùy tâm mà động, từ các góc độ cắt về phía Liêu Đình Nhạn, sau đó quả nhiên trói nàng thành cái trứng.

Lông tóc vô thương, chỉ không thể động đây, Liêu Đình Nhạn đã nghĩ thông. Mặc kệ đi, các người cứ tùy tiện, dù sao bắt ta có thể, làm ta bị thương thì không được.

Sư Thiên Độ còn muốn động nữa, lại bị một người ngăn lại. Đó là một vị trưởng lão âm Cung, rất có giải thích về luyện khí, hấn đánh giá Liêu Đình Nhạn, nói: “trên người nàng ta có Tiên Khí phòng ngực, người phá không nổi, không cần ở chỗ này lãng phí thời gian, mang người về trước đi.”

Sư Thiên Độ lúc này mới xụ mặt buông tay, vung tay áo bắt người.

“Ta muốn dẫn người trở về phục mệnh với huynh trưởng, chư vị muốn rời đi trước, hay là canh giữ ở nơi này, chờ Tư Mã Tiêu trở về, nhất cử bắt lấy hấn?” Sư Thiên Độ hỏi.

Câu hỏi này, không ít người đều âm thầm bĩu môi trong lòng, nhất cử bắt lấy người? Nếu thật có thể bắt, bọn họ đâu đến nỗi ba lần bốn lượt hao binh tổn tướng, nếu không phải sự tình liên quan đến sinh tử tồn vong, mỗi cung đều cần thiết cử người tới xử lý việc này, còn không biết có bao nhiêu người không muốn tới đâu.

“Chúng ta vẫn nên cùng trở về, Tư Mã Tiêu nếu trở lại nơi này phát hiện người này bị bắt, lấy tính tình của hắn, tất nhiên muốn đánh lên chủ phong Thái Huyền, không bằng chúng ta đi trước chuẩn bị.” một người ra tiếng nói.

Mọi người còn lại sôi nổi gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta đương nhiên là bày sát trận, lấy nàng ta làm mồi, dẫn hắn tiến vào.”

“Lúc này chúng ta triệu tập đệ tử tinh anh, bày ra thiên la địa võng ở Thái Huyền phong, Tư Mã Tiêu hắn còn bị thương, chúng ta nhất định có thể thành công.”

“Cho dù là sư tổ, cũng không thể làm loại chuyện lạm sát kẻ vô tội, một lần nữa họa loạn tiên phủ, nên có điều quyết đoán.”

Mọi người nghiêm nghị nói muốn nhanh chóng triệu tập các đệ tử lại, chuẩn bị dùng chiến thuật biển người, mỗi người bọn họ biểu tình đều thực ngưng trọng, không ít người lộ ra vẻ sầu lo và sợ hãi.

Liêu Đình Nhạn từ khe hở sọt tơ nhìn thấy thần thái mọi người, trong lòng cảm giác kì quái. Có thể là tâm tình chính nghĩa sắp chiến thắng tà ác, sớm ngày đánh tan hắc ám trầm trọng, nàng ở phía vai ác lại không cảm giác được.

Hiện nàng là con tin, những người khác không làm gì được nàng, cũng lười để ý nàng, nàng liền bảo trì trầm mặc, chỉ nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

nói thật, chuyện này vượt qua phạm vi năng lực của nàng, trong vòng vây này mà đột phá đào tẩu? trên thế giới này có lẽ chỉ mình Tư Mã Tiêu mới có thể làm được.

Nếu không trốn..... duy nhất nàng có chút để ý, chính là trước khi Tư Mã Tiêu đi đã dặn nàng không được ở trong trung tâm phủ cho đến khi hắn trở về, vậy khẳng định là ở đó có cái gì nguy hiểm.

Nhưng nàng thật không có cách nào, bây giờ đến tin tức nàng cũng không gửi đi được. Chỉ có thể cầu nguyện tổ tông phát hiện ra nàng bị người ta bắt thì cũng không cần quá tức giận.

Chương 52: Lửa

Liêu Đình Nhạn quả nhiên bị đưa tới chủ phong Thái Huyền, ở nơi đó còn có không ít người, Nguyệt Cung chủ đau mất ái nữ cũng ở đó, biểu tình bất thiện đánh giá Liêu Đình Nhạn: “Đây là người mà Tư Mã Tiêu mang theo?”

Sư Thiên Độ nói: “Chính là nàng ta.”

Ánh mắt Nguyệt Cung chủ nhìn mình làm Liêu Đình Nhạn dựng hết cả lông tóc, nghe bà ta hung hăng nói: “Tư Mã Tiêu giết nữ nhi của ta, làm ta chịu đủ thống khổ, ta cũng muốn hấn chịu nỗi đau này!”

Bà ta nói nói liền có vẻ không khống chế được, triệu ra vũ khí Nguyệt Hoàn Kiếm của mình chỉ vào mặt Liêu Đình Nhạn. đang một tiếng, Nguyệt Hoàn Kiếm bị chặn lại, Liêu Đình Nhạn vẫn ở tại chỗ lông tóc vô thương, chỉ có dây đàn còn bó ở bên ngoài giáp phòng ngự vô hình đã bị chặt đứt. Bởi vậy có thể thấy lần này Nguyệt Cung chủ thật sự hoàn toàn không nương tay.

Sư Thiên Độ không kịp ngăn trở, mắt thấy dây đàn của mình bị chặt đứt, sắc mặt tối sầm, ngũ khí nặng vài phần: “Nguyệt Cung chủ, đại sự trước mặt, không thể xúc động!”

Nguyệt Cung chủ lúc này mới chú ý tới phòng ngự dày đặc trên người Liêu Đình Nhạn, mấy kiếm sợ là chém không đứt. Bà ta không cam lòng mà thu kiếm vào vỏ, mang theo lửa giận phất tay áo bỏ đi.

Liêu Đình Nhạn nhìn bốn phía, nơi này đã tụ tập rất nhiều người, các

trưởng lão còn đang không ngừng đưa tin, bố trí. Nàng nhìn thấy rất nhiều đệ tử vội vàng đuổi tới giống như sao băng trên bầu trời rơi xuống, nhìn thấy phía dưới bày ra trận thế trầm trọng, nhìn thấy vài vị cung chủ thấp giọng thương nghị tranh chấp..... một mảnh hỗn loạn.

Sư Thiên Độ không nhìn thấy chương môn Sư Thiên Lữ, chỉ thấy Sư Chân Tự thay thế xử lý sự vụ, nhãn mi hỏi: “Huynh trưởng đi chỗ nào?”

Sư Chân Tự cung kính thi lễ với bà ta mới nói: “Ngài rời đi một lúc sau, hồ sen ngọc bên kia có dị trạng, chương môn dẫn người đi đến, đến nay còn chưa trở về.”

Sư Thiên Độ vừa nghe hồ sen ngọc rối cuộc không đợi nổi, nơi đó có thứ mà Sư gia bọn họ không cho phép xảy ra sơ xuất nhất, bà lập tức nói: “Người lưu lại nơi này, mau chóng bố trí tốt, trông coi Liêu Đình Nhạn, nàng ta dùng để đối phó Tư Mã Tiêu, không thể để nàng ta có sơ xuất, ta trước mang những người này đi xem huynh trưởng gặp chuyện gì.”

Thời gian vừa lúc như vậy, bà lo lắng Sư Thiên Lữ bên kia là gặp Tư Mã Tiêu. Nếu thật là Tư Mã Tiêu, bà đi còn có thể giúp Sư Thiên Lữ chu toàn một vài, hiện tại Liêu Đình Nhạn chính là ở trong tay bọn họ.

“Nhớ lấy, ngàn vạn trông coi Liêu Đình Nhạn cẩn thận.”

Sư Thiên Độ đến nơi, Tư Mã Tiêu và Sư Thiên Lữ hai người đều có tổn thương, Sư Thiên Lữ rõ ràng đã rơi xuống hạ phong, nhìn chật vật hơn Tư Mã Tiêu rất nhiều.

Sư Thiên Lữ biết được mình đánh không lại Tư Mã Tiêu, chỉ đang tận lực kéo dài thời gian, ông ta biết Sư Thiên Độ đi bắt người, nếu Tư Mã Tiêu ở chỗ này, muốn bắt một người khác đương nhiên là dễ dàng. Chỉ cần Sư Thiên Độ trở về, chứng tỏ bọn họ thành công, đến lúc đó là có thể từ từ nói chuyện với Tư Mã Tiêu.

Mà Tư Mã Tiêu cũng đang đợi, so với Sư Thiên Lũ, hẳn càng có chỗ để trông đợi.

Hắn vốn tính toán vào mấy ngày sau trong nghi thức tế lễ, châm linh hỏa lúc trước mai phục, đem trung tâm nơi Tộc Sư thị tụ cư cùng với Tam Thánh sơn, chủ phong Thái Huyền tính cả hơn mười tòa linh sơn thuộc về cung chủ các cung chung quanh, toàn bộ biến thành luyện ngục. Nhưng gặp mặt Tư Mã thì, hắn quyết định động thủ trước.

Đóa linh hỏa mới sinh của Tư Mã thì đã bị hắn cắn nuốt, lưu lại nơi đó chính là một ngọn lửa nhỏ hắn phân ra. Ngọn lửa này sắp châm lửa ngọn nguồn trong trung tâm Canh Thần Tiên Phủ.

Lúc trước hắn châm lửa những linh trì dưới đáy núi, chờ đến lúc ngọn lửa này ngấm xuống đất, lực lượng nguyên bản của linh hỏa cùng những linh trì trong núi nháy mắt toàn bộ bùng nổ, còn có lực lượng của Tư Mã thì nơi sông máu, sẽ đốt thành tro hết thảy những thứ trên mặt đất và dưới ngầm.

Có Tư Mã thì trợ giúp, kế hoạch có uy lực càng lớn hơn.

Sở dĩ hắn bám trụ Sư Thiên Lũ ở chỗ này, chính là đang đợi linh hỏa ngấm xuống đất.

Tư Mã Tiêu lấy ra trường đao đã chém mãnh thú, Sư Thiên Lũ dùng đàn, tiếng đàn của hắn có thể mê hoặc nhân tâm, nhiễu loạn tâm thần, lại không có bất kì tác dụng nào với Tư Mã Tiêu, hắn không thể không dùng ra thủ đoạn khác. Tư Mã Tiêu cảm giác thời gian không sai biệt lắm, cũng không dây dưa với Sư Thiên Lũ nữa, một đao chém đứt dây đàn, còn để lại vết đao khắc sâu trên thân đàn.

Sư Thiên Lũ vội lui ra, linh cầm bản mạng bị chặt đứt dây, áp chế không được phun ra máu tươi. Đúng vào lúc này, ông ta nghe

thấy tiếng Sur Thiên Độ.

“Huynh trưởng! Ta tới giúp huynh!” Sur Thiên Độ phi thân tiến lên.

Sur Thiên Lữ thấy bà ta tới, trên mặt vui vẻ, vừa muốn nói gì, nháy mắt sắc mặt đại biến, ông ta nhìn chăm chăm kết giới phía dưới, bỗng nhiên mở to hai mắt.

Ngọn lửa và lưu tượng màu kim hồng phun ra tung toé, tiếng vang lớn ầm ầm cơ hồ có thể chấn vỡ thần hồn. Cảnh sắc núi non bình thường vỡ vụn như gương, lộ ra sông máu màu đỏ tươi và hoa sen đen phía dưới, nhưng không chờ bọn họ nhìn rõ ràng, hết thảy đã bị hỏa tượng thổi quét căn nuốt.

Sur Thiên Lữ cùng Sur Thiên Độ đồng thời thần sắc đại biến, hồ sen hắc ngọc của bọn họ, linh hỏa bọn họ bồi dưỡng!

“không!” Sur Thiên Lữ lập tức muốn xông lên ngăn cản, nhưng lửa là từ sông máu bốc cháy lên, hỏa tượng là máu của Tư Mã thị châm lên, bất đồng với lửa bình thường, nơi nó đi đến, bất luận cái gì đều biến thành tro bụi, đến trăm thước dưới đất cũng không bỏ qua.

Cảnh tượng này ở trong mắt Sur Thiên Lữ và Sur Thiên Độ không khác trời sụp đất nứt, bọn họ thậm chí cũng không quản những đệ tử mình mang đến, những đệ tử đó ở quá gần còn không tránh kịp, cũng bị hỏa tượng cuốn vào, nháy mắt biến thành một sợi khói nhẹ trên con sông hỏa tượng.

“Ha ha ha ha ha!” Tư Mã Tiêu vung trường đao cười to, hắc nhìn xuống sông máu phía dưới, dòng khí cực nóng bốc lên tận trời, cuốn cả tóc và vạt áo hắc lên, hắc duỗi tay chỉ chỉ Sur Thiên Lữ cơ hồ đã phát điên, không buông tha hắc, nói: “Sur Thiên Lữ, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.”

Sur Thiên Lữ ánh mắt cừu hận rớt cuộc bắn về phía hắc, cắn răng, phảng phất giống như muốn nhổ ra tất cả nội tạng trong thân thể,

gian nan mà phun ra mấy chữ, “Người..... có ý tứ gì.”

Tur Mã Tiêu hơi hơi nâng cằm lên, bề nghệ, trên mặt hắn mang theo cười nhạo không chút để ý, “Tộc Sư thị nơi đó một mảnh linh sơn, tổ mộ thần miếu của các người, bao gồm Thái Huyền phong chương môn của người, lập tức đều sẽ giống nơi này, biến thành một mảnh biển lửa, qua hôm nay, những linh sơn này, còn có tộc Sư thị to như vậy đều không còn tồn tại nữa.”

hắn cười tràn đầy ác ý, nhìn Sư Thiên Lũ cả người rét run. Ông ta run rẩy nhìn về phía Tur Mã Tiêu, trong lòng chỉ còn một ý niệm “— — Xong rồi, hết thầy đều đã xong rồi.”

“Tur Mã Tiêu! Người sẽ hối hận!” Sư Thiên Độ hét lên. Tu vi của bà ta còn kém Sư Thiên Lũ, nỗ lực duy trì trong linh hỏa cực nóng, cả người đỏ bừng, pháp y bắt đầu bốc cháy, trong ánh mắt chiếu rọi ánh lửa phía dưới, tràn đầy cừu hận và vận vẹo.

Tur Mã Tiêu không để bụng, thường thức trường đao. hắn không sợ linh hỏa, độ nóng như vậy với hắn mà nói cũng chỉ là tầm thường, bởi vậy hắn chỉ nhàn nhạt nhìn hai người giãy giụa trước mặt, hơi hơi nhượng mảy.

Giọng Sư Thiên Độ bởi vì phần nộ và oán hận trở nên vô cùng bén nhọn, vận vẹo trong gió nóng, “Thái Huyền phong, nữ nhân người mang theo kia cũng ở Thái Huyền phong, chúng ta chết, nàng cũng phải bồi cùng chết!”

Ngón tay Tur Mã Tiêu ngừng ở trên lưỡi đao, hơi hơi ấn, lưỡi đao sắc bén liền cắt vào ngón tay hắn, một giọt máu tươi màu kim hồng theo lưỡi đao chậm rãi trượt xuống.

Ánh mắt hắn đột nhiên tràn đầy lệ khí, “Người nói cái gì.”

Oành — —

Đúng lúc này, giống như có cái gì nổ tung, tiếng vang kinh thiên động địa, dù ở đây trong một không gian độc lập, cũng có vẻ thật đáng sợ.

Tư Mã Tiêu đã từng nghĩ tới một màn sắp phát sinh trong nghi thức tế lễ kia, đó nhất định là cảnh tượng mỹ diệu tựa như tận thế, vô số linh sơn được Phụng Sơn linh hỏa sử dụng mà tự bạo, tai nạn như vậy, đủ để bảo đảm trong phạm vi một vùng không có bất luận kẻ nào có thể thoát được.

Đó xác thật là cảnh tượng thực long trọng, linh khí bốn phía trong linh sơn, chớp mắt biến thành một bộ dáng khác, chúng cùng nổ tung, dựng lên biển lửa và hỏa tương bao phủ hết thảy những gì nhìn thấy.

không gian kết giới này khó có thể chịu nổi lực lượng trong ngoài đè ép, hoàn toàn vỡ vụn. Đồng thời, Tư Mã Tiêu cảm giác tim đập nhanh khôn kể, không khỏi duỗi tay bưng kín ngực.

Xuyên qua mảnh nhỏ kết giới rách nát, hắn quay đầu, nhìn Thái Huyền chủ phong nơi xa. Lúc hắn nhìn chỗ này một cái, là Thái Huyền chủ phong sụp đổ đập vào đáy mắt, hỏa tương phóng lên cao nhuộm hai mắt hắn cũng thành một mảnh màu đỏ.

Tươi cười không chút để ý còn đọng lại trên mặt hắn, như là một mặt tường trắng loang lổ, vỡ vụn, bong ra từng mảng.

Biểu tình của hắn quá đáng sợ, Sư Thiên Lữ cũng nhìn ra cái gì, hắn như phát điên cười rộ lên, “Ha ha ha, ha ha, Tư Mã Tiêu, dù ngươi ngàn tính vạn tính, làm sao tính đến, ngươi sẽ tự tay giết chết người mình để ý. Ngươi cuồng vọng đến tận đây, cuối cùng phải chịu báo ứng.”

Ông ta điên điên khùng khùng, lại khóc lại cười.

Tư Mã Tiêu cũng không thèm nhìn ông ta, bay về phía chủ phong Thái Huyền đã hoàn toàn thay đổi.

.....

Lúc Sư Thiên Độ vội vàng rời đi, Sư Chân Tự quả nhiên đi đến bên cạnh Liêu Đình Nhạn, không dám có chút chậm trễ.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Các người trông coi cũng quá nghiêm túc đi, ta thật sự chạy không thoát.

Nàng tuy không lo lắng tính mạng, nhưng thứ khác đều bị chế trụ, động một chút cũng khó. Nàng nằm liệt ra, nghĩ thầm, tổ tông hẳn là có thể tìm đến đây trong nửa ngày đi?

Sau khi chuyện này đi qua, nàng vẫn nên nghiên cứu về điện thoại một chút, lần sau mới có thể liên hệ khoảng cách xa, nếu không nhiều lần đều có trận thế như bây giờ, còn quá mức dọa người.

Rất nhiều người bận rộn ở trên Thái Huyền phong, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã vào đêm, mặc danh cảm thấy có chút nóng.

Giống như là nhiệt độ từ dưới đất ngấm truyền đến. Nàng nhin không được nhìn chăm chăm mặt đất.

Nàng cảm giác được, người khác tu vi càng cao hơn nàng đương nhiên cũng có thể phát hiện, mọi người dừng đàm luận, những đệ tử không rõ nguyên do cũng cảm giác được không khí không giống bình thường.

Oành ——

không biết từ nơi nào truyền đến chấn động, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy các đệ tử hoảng sợ, nhìn thấy trong nháy mắt mặt đất tung bay dựng lên, còn có lửa đỏ hỏa tương, viêm khí và linh khí nóng cháy tuôn trào bạo liệt, phun lên cao.

Đây là làm sao vậy?

Nàng nhìn thấy hỏa tượng nhào về phía mình, bị dọa đến dựng lông. Con mẹ nó là núi lửa phun trào a!!! Nhưng chung quanh nơi này nào có núi lửa!!!

.....

Trong màn đêm, con sông hỏa tượng giống mạch máu trong thân thể người, kết nối thành những mạng lưới lớn lớn bé bé không đồng nhất, ở trên trời nhìn xuống, có loại mỹ cảm kinh tâm động phách.

Tư Mã Tiêu đạp lên đại địa còn chưa tắt lửa, nhất thời thế nhưng có chút mờ mịt. Tư duy của hắn đau đớn, đau đớn kéo dài làm ánh mắt hắn phủ kín tơ máu.

Chủ phong Thái Huyền không còn gì, hắn đứng trên một mảnh đất bằng, đưa mắt nhìn, trừ lửa và đống cháy đen, không thấy bất cứ thứ gì khác.

hắn đi về phía trước trong chốc lát, tay giật giật, có cái gì từ tro tàn và dưới đất khô cằn bị hắn lật ra.

Miễn cưỡng nhìn ra được là đồ vật hình tròn phập phình ở trước mặt hắn.

Chuỗi vòng ngọc có năng lực phòng ngự cường đại hoàn toàn vô dụng, biến thành cái dạng trước mắt này, còn người mang nó, có lẽ đã ở dưới chân hắn, biến thành một mảnh đất khô cằn, hoặc là tro tàn, thậm chí không thể đào lên.

một tay hắn cầm lấy bộ khung vòng cổ trước mắt, dùng sức siết, biến chúng thành bụi.

Sau đó hắn thấp giọng bắt quyết, duỗi tay vò về phía trước một trào, vô số điểm ánh sáng từ đất ngầm trào ra. Đó đều là hồn phách của

người vừa mới chết ở chỗ này, nếu không ai bắt lấy, bọn họ thực nhanh sẽ tan đi, hoặc là một lần nữa đầu nhập luân hồi.

Tư Mã Tiêu từng nói với Liêu Đình Nhạn, chỉ cần chính hắc không muốn nàng chết, nàng sẽ không phải chết.

Cho nên hắc muốn câu hồn phách nàng trở về, chết một khối thân thể cũng không quan hệ, chỉ cần hồn vẫn còn, là có thể sống lại, nàng còn có thể tiếp tục lười biếng mà nằm liệt bên hắc, cái gì cũng không cần làm. Nàng hắc là bị dọa rồi, lúc sống lại khả năng sẽ khóc, nhưng không sao, hắc có thể bảo đảm với nàng, sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như hôm nay nữa.

hắc hung ác dường như lấy toàn lực bản thân câu hết hồn phách trong một mảnh thiên địa này, chọc đến thiên lôi cũng ở ẩn ẩn nổ vang.

Tư Mã Tiêu không chút nào cố kỵ, phân biệt mỗi một hồn phách bị bắt lấy.

Cũng không phải toàn bộ hồn phách đều ở chỗ này, có một ít thần hồn không ổn, quá yếu ớt, ở trường hạn kiếp vừa rồi đã bị tách ra rách nát.

Tư Mã Tiêu nghĩ, hồn phách Liêu Đình Nhạn sẽ không yếu ớt như vậy, khẳng định nàng còn ở nơi này, là trong một góc nào đó ở chỗ này.

hắc không có khả năng không tìm thấy.

Nhưng xác thật hắc không thể tìm được.

Chương 53: Ma Vực

đi về hướng nam qua những dãy núi liên miên trùng điệp màu đỏ, lại qua một dòng sông xanh biếc nước vẫn đục là đến cảnh nội Ma Vực.

Tuy nói môn phái tu tiên chính đạo và linh sơn lớn nhỏ đều có cừu hận với Ma Vực, thường xuyên biểu hiện khinh thường với “vùng núi non heo hút” này, nhưng trên thực tế, Ma Vực so với ngoại giới, ngoại trừ không rộng bằng, linh sơn phúc địa không nhiều bằng, sản vật cũng không quá phong phú thì không có gì khác nhau.

Trong Ma Vực không phải chỉ có một đám ma tu phát rồ phóng hỏa giết người, còn có không ít người thường sinh sống, người ở chỗ này tuy không nhiều như ngoại giới, nhưng tổng số người tu luyện lại đặc biệt nhiều, cơ hồ toàn dân tu luyện, có thể ngang hàng với số tu sĩ ở Tu Chân giới và Phàm Nhân Giới.

Nghe nói Ma Vực ban đầu là một khối đại lục không biết từ chỗ nào bay tới, đột ngột xuất hiện liền kề và dung hợp với thế giới này, người tu luyện ở chỗ này trời sinh linh lực nghịch lưu, bất đồng với ngoại giới, mà tác phong hành sự lại càng thêm tàn nhẫn không từ thủ đoạn, lúc trước còn từng phát sinh trận chiến rất lớn với tu tiên chính đạo, vì thế cái tên Ma Vực này đúng lúc mà sinh ra, bị dán nhãn thành tà ma ngoại đạo mà người người đều muốn diệt.

Những người Ma Vực cũng không đập hư danh hiệu này, đốt giết đánh cướp, không chuyện ác nào không làm, không ít ma tu rất thích làm mấy thứ đại pháp song tu đồng nam đồng nữ, mẫu tử luyện cổ, luyện hồn phách làm thuốc, nghe ra thật sự dọa người.

Người ngoại giới nghe đến Ma Vực là biến sắc, nhưng một khi sinh hoạt lâu ở Ma Vực thì biết, nơi này chỉ có quản lý hỗn loạn, cời mở tùy tiện, ngẫu nhiên còn có chút nguy hiểm hơn thành trì bình thường.

Trong phạm vi địa giới Ma Vực, thành trì lớn nhỏ đều bị các ma tu cường đại phân chia, những thành trì này rất giống thành trì phạm nhân ngoại giới.

Sư Nhạn ở Ma Vực khoảng mười năm, hai năm đầu ở cùng một lão cha bệnh tật và một lão ca ở bên ngoài Ma Vực, về sau dọn đến Hạc Tiên Thành này đã ở được tám năm.

Hạc Tiên Thành tên nghe vào thật là tiên khí phiêu phiêu, không giống như là thành trì ở Ma Vực, giống như là địa phương bên ngoài của những tu sĩ chính đạo, nhưng nó chỉ có cái tên ngán nấp, trên thực tế không có gì khác với các thành khác ở Ma Vực.

Thành này rộng lớn lại lộn xộn, mỗi ngày không biết phát sinh bao nhiêu án giết người cướp bóc, tình trạng vệ sinh cũng khó mà chịu nổi, đầu đường cuối ngõ thường xuyên có thể nhìn thấy những thứ không hài hòa, một bãi máu tươi còn tạm, chỉ sợ có cả mảnh tay chân gãy, trong thành này cũng không có nhân viên dọn dẹp vệ sinh, thường xuyên mười ngày nửa tháng không ai thu thập, một khi bốc mùi thì ở đầu đường đã có thể ngửi thấy.

“Lại từ đâu ra gốc bực này, giết người không biết xử lý thi thể sao, ném ở cửa nhà người ta, người ta không cần ra cửa sao?” Sư Nhạn ra ngoài cửa, nhìn thấy ở chỗ không xa có một cái đầu máu chảy đầm đìa và nội tạng nát nhừ, nhin không được đau đầu.

Nàng bắt quyết đốt cái đầu, lại dùng nước dội bãi máu, thu thập xong cảm thấy so với ban đầu đi vào thế giới này, mình thật kiên cường hơn rất nhiều. Ít nhất khi đó nàng nhìn thấy thi thể là muốn nôn, hiện tại chỉ dùng mấy câu mắng chửi về cái chuyện ra cửa gặp

phải rác rưởi ném lung tung này.

Nàng ra khỏi khu dân cư còn tính là sạch sẽ này, đi vào phố chính, đó mới gọi là loạn.

Cảnh tượng là người người vội vàng đấu đá lung tung, thường thường bùng nổ tranh chấp. Người Ma Vực phần lớn tính tình đều không tốt, Sur Nhận hoài nghi đây là do vấn đề khí hậu. Ma Vực bên này khí hậu thật sự khó chịu, không bù đủ nước nên khó tránh khỏi khô hanh.

Bên đường mỗi ngày đều có người luyện thi, tựa như chỗ nàng lúc trước có cửa hàng nhỏ dưới tầng bán bữa sáng và sữa đậu nành, bếp lò luyện thi cùng với giá kê đồ vật đã sắp đặt đến tận đường rồi. Những ma tu luyện thi này thật không có đạo đức công cộng, mùi vị trên sạp quả là khó chịu, mỗi lần Sur Nhận đi qua đều theo bản năng bịt mũi lại.

Phiên nhất vẫn là những ma tu làm nghề trộm cắp, kẻ ăn trộm và cướp bóc nhiều đến mức có thể tự lập thành một phái, trước kia trên con phố này, kẻ trộm đồ chính là ma tu có thể sử dụng cái bóng, vừa không chú ý đồ vật trên người liền bị lấy đi rồi.

Sur Nhận cũng từng gặp phải, bị trộm một túi ma thạch, lúc ấy nàng mới vừa được phát tiền lương đã bị trộm, tức giận tìm hiểu nguồn gốc, tìm được ma tu bóng đó, đánh cho hắn một trận nhớ đời, đánh đến hắn rớt cấp, đôi mắt còn bị đập sưng vù.

Tên đó bị nàng đánh cả người là máu, kêu cha gọi mẹ tè ra quần, lập tức thu thập đồ đạc cút mất, bắt quá đi một người là hắn thì lại có những người khác tới, chỉ cần không trộm đến trên người mình, Sur Nhận cũng không tốn thời gian đi quản.

Ở chỗ này, người tu vi cao có thể tùy ý chi phối tính mạng người khác, không có bất kỳ quy tắc gì đáng nói, chỉ có đánh đánh giết giết, ai mạnh người đó có lý.

Sư Nhạn sống còn tạm, bởi vì tu vi của nàng ở chỗ này xem như là không tồi, đã đến Hóa Thần kỳ. Theo lão cha của nàng nói, nếu không phải lúc trước bị thương, nguyên bản nàng đã là Luyện Hư kỳ, bất quá bây giờ Hóa Thần kỳ cũng đủ dùng.

đi qua phố chính, rẽ một cái, Sư Nhạn liền tới Yên Chi đài, chỗ ăn chơi lớn nhất Hạc Tiên Thành. Yên Chi đài hoạt động kinh doanh mại dâm và đánh cược, là sản nghiệp hợp pháp ở Ma Vực — Ma Vực không có sản nghiệp nào không hợp pháp, chỉ cần có người dám mở, mặc kệ là cửa hàng gì cũng có người dám tới tiêu tiền.

Yên Chi đài thời gian buôn bán đại bộ phận là buổi tối, tới lúc đó, nơi này đèn đuốc sáng trưng, trắng đêm cuồng hoan, khi đó vô số hành lang nối liền treo đèn đỏ, đèn đuốc rực rỡ, nhìn thật sự như tiên cảnh cực lạc. Ban ngày Yên Chi đài lại có vẻ an tĩnh hơn nhiều, nàng làm ban sáng, mỗi ngày tới nơi đều là Yên Chi đài này chậm rãi ngủ say dưới ánh sáng mặt trời.

Sư Nhạn làm việc ở chỗ này, nàng là một trong đông đảo tay đấm được Yên Chi đài mướn, theo định nghĩa chức nghiệp từ thế giới trước của nàng, nàng là một thành viên của lực lượng bảo vệ hoà bình nơi đây, cảm tạ thân thể nguyên bản này có giá trị vũ lực, nếu không nàng thật đúng là không lẫn lộn nổi công việc này.

Ở chỗ này công tác lâu cũng quen thuộc với nhân viên quét tước vệ sinh, xử lý thi thể trước đài, Sư Nhạn đi vào từ cửa sau, nhìn thấy người phụ trách vệ sinh đang quét thi thể ra ngoài để xử lý thống nhất, chuẩn bị vận chuyển đi để thu lợi về. Đúng, Yên Chi đài qua một đêm cuồng hoan, rác rưởi nhiều nhất chính là thi thể, đó thật sự là đặc sắc của Ma Vực.

Gật đầu chào hỏi với đại thúc mỗi ngày xử lý thi thể, khiến cho khuôn mặt cũng giống như người chết, Sư Nhạn đi vào báo danh trước, sau đó tuần tra một vòng. Tiếp theo nàng có thể bắt đầu lười biếng, thời gian này Yên Chi đài bình thường không có việc gì,

nàng không trốn việc cũng ngồi xổm nóc nhà nhìn bầu trời phát ngốc.

Bữa sáng nàng còn chưa ăn, chuẩn bị treo máy đi ăn. Về điểm này, Ma Vực so với ngoại giới của tu sĩ khá hơn nhiều, tu sĩ chính đạo ngoại giới không lưu hành một ngày ba bữa cơm, mà tu thì không giống, phần lớn thích thỏa mãn dục vọng ăn uống.

“Ai, Lữ Nhạn, đi đi đi, ta tan tầm, bồi ta đi ăn một chút!” Từ hồng lâu đi ra một cô nương hoa dung nguyệt mạo mặc hồng y, nhìn thấy nàng liền quen thuộc chào hỏi, Sur Nhạn vui vẻ đáp ứng lời mời.

Ra ngoài làm việc, Sur Nhạn dùng cái tên Lữ Nhạn này, bởi vì lão cha thần thần đạo đạo giống như đầu óc có tật xấu của nàng vẫn nói, Sur gia bọn họ có đại cừu nhân, còn đang đuổi giết bọn họ, cho nên không thể dùng cái họ Sur này. Sur Nhạn thì không sao, mặc kệ họ Sur hay là họ Lữ, đối với nàng cũng không có gì khác nhau, chỉ có chính nàng biết, kỳ thật nàng họ Trâu, tên là Trâu Nhạn.

“Mẹ, thật là một chết lão nương, sớm biết tu phong nguyệt chịu một như vậy, đến giấc ngủ ngon cũng không có, lúc trước ta thà đi tu luyện thi đạo cũng không tu phong nguyệt đạo.” Hồng y cô nương xoa cánh tay hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, cùng Sur Nhạn đi đến chợ sáng bên ngoài Yên Chi đài, chọn một cửa hàng thường đến, ngồi xuống gọi món ăn.

Hồng y cô nương tên là Hồng Loa, là nghệ danh, tên thật thì không biết. Nàng là nhân viên của Yên Chi đài, công tác là bán thịt, nhưng đây không phải chủ nghiệp của nàng, chủ nghiệp của nàng là tu phong nguyệt đạo, chính là loại ma tu hút dương khí người để tu luyện, tu đạo này, cả trai lẫn gái hoặc là trở thành phạm tội cưỡng gian thâm niên, hoặc là treo biển hành nghề tiếp khách ở các nơi phong nguyệt.

Bình thường đều sẽ lựa chọn loại sau, rốt cuộc không chỉ có thể mượn cơ hội tu luyện, còn có thể kiếm tiền. Mọi người ai cũng không dễ dàng, dù là sinh hoạt hay là tu luyện, không có

tiền thật sự một bước khó đi, quá là nhân gian chân thật.

Sư Nhạn quen biết Hồng Loa, hai người thường xuyên ở chỗ này ăn bữa sáng, nói chuyện lúc công tác gặp phải những đồ ngốc bức và mấy chuyện sốt ruột. Hai người tuy ở lĩnh vực khác nhau nhưng cũng xem như đồng sự.

Sư Nhạn ăn bữa sáng, Hồng Loa lại là ăn bữa tối, ăn xong nàng sẽ trở về nghỉ ngơi, giống như bình thường, Hồng Loa lại bắt đầu chửi bới khách nhân tối hôm qua.

“cô không biết, ta làm nửa ngày tên kia cũng không cứng lên, truyền ra thì các sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội chẳng phải là chê cười chết ta, cho nên ta vận dụng đào hoa cổ bản mạng, lúc này mới được việc..... Mẹ, có bệnh thì đi trị a, vào kỹ viện cái gì! Lão nương là hút dương khí, còn phải phụ trách chữa không cứng cho người ta sao? Giống cái gì!”

Sư Nhạn hút mì sợi, phụt cười ra.

Hồng Loa há miệng to hung hăng cắn một miếng tương thịt, còn ở đó phun nước đấng: “Ta gần đây tu vi trì trệ không tiến, đều sắp mẹ nó đến bình cảnh, còn không gặp được mấy kẻ chất lượng tốt, mệt nhọc cả đêm, ngủ giống như phí công ngủ, cô nói sao không thể để cho ta gặp mấy ma tướng, ma chủ linh tinh, nếu có thể cùng cái loại tu vi này ngủ một đêm, ta mẹ nó sớm vượt quá bình cảnh, đến nỗi ở đây liều mạng cùng mấy nam nhân vô dụng chết tiệt sao!”

Ma chủ chính là chỉ thành chủ trong một tòa thành lớn ở Ma Vực. Có thể chiếm cứ một tòa thành lớn, đều không phải người đơn giản, tu vi ít nhất đến Đại Thừa. Ma tướng là ma tu thủ hạ có năng lực xuất chúng của thành chủ, giống như kẻ có thể quản lý một tòa thành nhỏ, tu vi ít nhất là Hợp Thể.

Nếu tu phong nguyệt đạo, có thể cùng những kẻ có tu vi này tới mấy phát, giống như uống đại bổ hoàn.

Sur Nhận xoa xoa miệng: “Thành này của chúng ta không phải cũng có ma tướng sao, cô có thể đi thử xem, núi không tự tới thì có thể tự tới núi a, nói không chừng có thể thành.”

Hồng Loa lại phi một tiếng: “Hạc Tiên Thành, ma chủ đến ma tướng đều là lão nhân, ta ngủ không nổi, thế nào cũng phải có một người nhìn trẻ một chút cho ta!” Nàng nói lại đáng tiếc mà nhìn Sur Nhận, đập bàn oán hận nói: “Sao cô không phải là nam nhân! Nếu cô là nam, ta sao lại thành cái dạng này, sớm ngủ với cô một ngàn tám trăm lần!”

Sur Nhận sớm đã quen tính cách này của tiểu đồng bọn, trấn an nói: “Nếu ta là nam, khẳng định làm cô sướng đủ, ta đây không phải muội tử sao, lại còn bị phá tướng.”

Hồng Loa nhìn trên má trái của nàng có một vết bỏng lớn nhỏ bằng đồng tiền, tiếp tục uất hận nói: “Nếu cô không phá tướng, cũng có thể cùng ta làm tỷ muội a, đến lúc đó chúng ta hai người thành một tổ, còn sợ không câu được nam nhân tu vi cao sao. Chính là ở bên ngoài gặp thứ tốt, trực tiếp cường lên, có hai chúng ta phần thắng cũng lớn hơn nhiều a!”

Sur Nhận nhún nhún vai, Ma Vực đều là một đám hỗn độn như vậy, Hồng Loa đã tính là tốt, rốt cuộc nàng ấy còn không thích tùy tiện giết người, cũng không ăn thịt người.

Các nàng hai người vừa ăn vừa nói, thường xuyên làm nàng nhớ tới ngày trước lúc đi làm, ngẫu nhiên tan tầm cũng sẽ cùng đồng nghiệp tụ tập ăn cơm như vậy, còn thật có cảm giác thân thiết.

Chương 54: Ta cầm kịch bản như vậy?!

“Aiz, nói đến ngày hôm qua, ta còn nghe được một tin tức.” Hồng Loa đột nhiên nói: “Nghe nói ma chủ Đông thành bên kia, gần đây lại khó chịu lên, giống như chuẩn bị mở rộng địa bàn, nói không chừng Hạc Tiên Thành cũng vào phạm vi tấn công của hắn.”

“Phải không?” Sư Nhận trầm tắc hai tiếng, Đông thành có đại ma vương tên là Tư Mã Tiêu, địa bàn dưới tay siêu cấp nhiều, đã sắp thu một nửa địa bàn Ma Vực vào dưới trướng, đến Sư Nhận loại ‘ bình dân ’ này cũng biết, vị đại ma vương có đại bản doanh ở Đông thành kia, chỉ sợ sau đó không lâu sẽ thống nhất Ma Vực.

Bất quá chuyện này thì có quan hệ gì với nàng, địa bàn Ma Vực tranh tới cướp đi là chuyện thực tầm thường, bây giờ nàng nói chuyện cùng người khác, tựa như ở thế giới trước kia bát quái về bầu cử tổng thống, dù sao không có liên quan cái rắm gì với nàng.

Hồng Loa thật ra lại kích động, “Nếu thật đánh tới đây đoạt địa bàn thì tốt rồi, ma chủ ta không thể nghĩ đến, nhưng đối mấy ma tướng đẹp để tới cũng được a, ta khẳng định đi lên cầu ngủ!”

Sư Nhận trốn việc ăn xong bữa sáng, trở lại Yên Chi đài, lại vượt qua một ngày tầm thường vô vị, màn đêm buông xuống, nàng đứng giờ tan tầm, cửa hàng vệt ven đường nhắc nhở nàng hôm nay có đặc sản tương vệt Tu Tiên giới mới đến, nàng lập tức vui vẻ mua không ít mang về.

Bước vào viện, nàng liền thấy lão cha Sư Thiên Lũ ngồi ở trên xe lăn khổ đại cừu thâm mà nhìn trời.

Thấy Sur Nhận trở về, ông ấy trầm mặt xuống nhìn nàng, trên mặt viết mấy chữ to — — hận sắt không thành thép. Sur Nhận tập mãi thành quen, đại khái cha mẹ nhìn con cái phần lớn đều là cái mặt này, nàng cầm đầu phụng xào đưa cho lão cha táo bạo này, “Có ăn không?”

Sur Thiên Lũ không muốn ăn, tàn nhẫn đập lên tay vịn xe lăn, âm thanh lạnh lùng nói: “Đại thù của Sur gia ta một ngày còn chưa báo, ta làm sao nuốt trôi nổi.”

A, lại tới nữa. không ăn thì thôi bỏ đi, dù sao cũng sẽ không đói chết. Sur Nhận lại lấy đồ vật về, tự mình ăn, thuận tiện nghe hắc dục bảo mỗi ngày.

Bắt đầu từ lúc nàng tỉnh lại từ thân thể này, cha nàng vẫn luôn nhắc mãi với nàng Sur gia bọn họ năm đó phong cảnh thế nào, cùng với cừu hận khắc cốt của bọn họ, mỗi ngày nói lại mỗi ngày nói, không ngại phiền mà nói, quả thực chính là tấy não.

Nghe nói ước chừng mười năm trước, tộc Sur thị bọn họ là lão đại đứng đầu Canh Thần Tiên Phủ của Tu Tiên giới bên ngoài, mười phần phong cảnh, đáng tiếc bị đại cừu nhân Tư Mã Tiêu làm cho cửa nát nhà tan, gia tộc trừ người tu vi rất cao miễn cưỡng chạy trốn, còn lại cơ hồ chết sạch.

Mà cha nàng cũng từ chương môn của đệ nhất tiên phủ biến thành chó nhà có tang, hiện giờ còn vì tránh né kẻ thù đuổi giết mà trốn đông trốn tây, vô cùng thảm hại, còn chính nàng, cũng trong trận tai nạn đó mà bị thương phá tướng, còn mất đi ký ức — —

Lúc trước Trâu Nhận mới vừa xuyên qua, cái gì cũng không biết, nàng chỉ nhớ rõ buổi tối hôm trước mình tăng ca siêu mệt, ngã lên giường ngủ, kết quả vừa mở mắt liền thay đổi thế giới, lão cha ngồi trước mặt, hỏi nàng: “Con còn nhớ rõ mình là ai sao?”

Thế này muốn nàng trả lời thế nào, không thể nói mình xuyên qua, cho nên nàng đành thuận thế nói cái gì mình cũng không nhớ rõ. Kỹ thuật diễn của nàng hẳn là không tốt lắm, nhưng lão cha này lập tức lại tin, đây đại khái chính là cha ruột rồi. Tiếp theo hẳn đương nhiên giới thiệu thân phận cho nàng, cuối cùng dặn dò nàng chớ quên thù nhà.

“Ngày sau nếu con nhìn thấy Tư Mã Tiêu, tất phải giết hắn!” Lão cha lại một lần nổi giận ùng ùng nói.

Thân thể hắn năm đó bị trọng thương, đến chân cũng mất, Sư Nhạn thực có thể thông cảm hắn âm dương quái khí còn xấu tính, nghe vậy làm bộ ngoan ngoãn gật đầu mà à à.

Lúc quay đầu đi gấp tương vệt, nàng liền nghĩ thầm, nếu có thể giết được, lúc trước các người đến nổi cửa nát nhà tan sao.

Nếu nàng là Sư Nhạn nguyên bản kia, khẳng định cũng có cừu hận, cùng chung kẻ địch, nhưng nàng lại không phải, nàng chỉ là người bị hại vô tội, mặc danh bị liên lụy đến ân oán này, báo thù là không có khả năng, nàng chỉ nghĩ an an tĩnh tĩnh ở chỗ này, duy nhất có thể thay nguyên chủ đại khái chính là nuôi dưỡng lão phụ thân đến lúc tổng chung.

Còn đi đến trước mặt đại ma vương Đông thành kia báo thù thì thôi đi, người quý ở chỗ có tự mình hiểu lấy.

Cửa mở, có người trẻ tuổi đi vào.

Sư Nhạn nhìn thấy hắn, gọi một tiếng ca ca.

Sư Chân Tự không âm dương quái khí với nàng như Sư Thiên Lũ, còn khá tốt, hắn dưỡng thương xong liền giống Sư Nhạn ra cửa làm việc, nhưng công việc của hắn cần đi khắp nơi, đi các thành ở bên ngoài nhiều, mười ngày nửa tháng mới trở về một chuyến.

“đã trở lại, ta đi nấu nước tắm rửa cho huynh.” Sư Nhạn đi luôn, mượn cơ hội trốn tránh lão cha lắm nhảm.

Sư Nhạn vừa đi, Sư Chân Tự liền hành lễ với Sư Thiên Lữ, “Chường môn.”

Sư Thiên Lữ trầm khuôn mặt, “Ừ, bên ngoài như thế nào?”

Sư Chân Tự: “Đông thành bên kia, Tư Mã Tiêu xác thật chuẩn bị tiếp tục khuếch trương địa bàn ra ngoài, Hạc Tiên Thành chỉ sợ thực nhanh cũng không còn an toàn, có cần chuẩn bị mang nòng ròi đi không?”

Sư Thiên Lữ quả thực vô cùng đau đớn: “Liêu Đình Nhạn này thật là vô dụng, giáo huấn nàng nhiều năm về cừu hận, nàng vẫn mỗi ngày chỉ biết ăn ăn uống uống, lúc trước rõ ràng dùng bí pháp tẩy hết ký ức, vốn định bồi dưỡng nàng thành vũ khí sắc bén đôi phó Tư Mã Tiêu, hiện tại xem ra, căn bản không thể dùng được!”

Sư Chân Tự nhìn tương vệt bày trên bàn bên cạnh, khóe miệng cũng giật giật, đê đê cái trán co rút đau đớn.

Sớm biết thế, năm đó hẳn không cần phí Tiên Khí bảo mệnh trân quý để cứu nàng một mạng, thật là biết vậy chẳng làm.

Nếu Sư Nhạn ở chỗ này, nàng có thể chuẩn xác nói ra tâm lý hoạt động của hai người hiện tại — — tổn số tiền lớn mua cổ phiếu, cho rằng có thể tăng mạnh để mang đến nhiều ích lợi, kết quả cổ phiếu này không ôn không hòa, tiếp tục để trên tay thì không biết khi nào có thể nhìn thấy tiền lời, tung ra thì lại tiếc.

Vì thế mấy năm gần đây, hai người không biết rối rắm bao nhiêu lần.

Sư Nhạn không phát hiện hết thảy âm mưu này, nàng ở cửa sổ gọi Sư Chân Tự: “Lão ca, nước đun xong rồi, tới tắm rửa, thuận tiện giúp ta bung tương vệt vào!”

Sư Chân Tự trầm mặc một lát, lúc Sư Thiên Lũ trầm khuôn mặt vung tay lên, hấn bùng tương vệt bày ra gương mặt ca ca tốt đi vào phòng.

hấn vào phòng, Sư Nhạn liền kéo hấn sang một bên cười hắc hắc, còn đấm đấm lưng cho hấn, Sư Chân Tự biểu tình cứng đờ kệ cho nàng đấm.

“Muội lại làm sao vậy?”

Sư Nhạn nói: “Tiền lương của ta còn chưa phát xuống, gần đây mua quá nhiều đồ ăn, còn mua quần áo, tiền không đủ dùng, hắc hắc, lão ca.....”

Sư Chân Tự: Ta đã biết.

hấn móc ra một túi ma thạch, tận lực ngụy trang mình thành ca ca tốt, vẻ mặt ôn hoà, “Cầm lấy dùng đi.”

Sư Nhạn lại một lần bị tình huynh muội cảm động, ở kiếp trước nàng thường nói quốc gia nợ ta một người anh trai, tới thế giới này, cuối cùng cũng cảm nhận được. Loại anh trai giống như của bạn nàng, đã không chịu cho em gái tiền tiêu vặt còn muốn lấy tiền của em gái, chính là đồ dỏm. Đây mới là anh trai ruột a!

Sư Nhạn: “Ca, huynh thật tốt.”

Sư Chân Tự: “Ha hả.”

Cầm tiền tiêu vặt, Sư Nhạn lại rất là tiêu dao mấy ngày.

Vài ngày sau nàng tan tầm về nhà, ở nhà thấy một người xa lạ, một nữ nhân trung niên ôm đàn tranh, đang đứng ở trước mặt cha nàng, nhỏ giọng nói chuyện.

Sư Nhạn: Kinh! lão cha táo bạo ghênh đón mùa xuân thứ hai?!

Hai người đồng thời nhìn nàng, biểu tình đều không tốt lắm. Nữ tu nhìn nàng biểu tình đặc biệt không tốt, như là có thâm cừu đại hận với nàng.

Sư Nhạn thầm nghĩ, chẳng lẽ là mẹ kế? Mẹ kế mới có thể có giá trị cừu hận như vậy với con ghẻ. Trời muốn mưa, cha muốn tục cười là không có cách nào, rốt cuộc nàng còn không phải con gái ruột của người ta. Vì thế nàng bất động thanh sắc, hỏi: “Cha, vị này chính là?”

Sư Thiên Lũ cho Sư Thiên Độ một ánh mắt, bảo bà ta thu liễm một chút, lúc này mới nói: “Đây là muội muội ta, cô cô con, từ trước vẫn ở bên ngoài, hiện giờ đã tìm tới, con không nhớ rõ đi, trước kia hai người quan hệ thực tốt.” nói giống như là thật.

Hóa ra là cô ruột a, bất quá cha xác định nguyên thân quan hệ thực tốt với bà cô này? Trong ánh mắt kia không phải cừu hận mà là tình cảm nóng bỏng người thân cừu biệt gặp lại sao? Cho phép nàng nói thẳng, nhìn hai người như là tình cảm cô cháu plastic.

Sư Nhạn do dự một chút, vẫn tiến lên ôm chặt cánh tay Sư Thiên Độ, gọi ra: “cô cô!” Plastic thì plastic đi, cũng phải cho chút mặt mũi.

Sư Thiên Độ biểu tình sắp vụn vỡ. Nàng kéo tay Sư Nhạn xuống, “đã lâu không gặp, cháu còn tốt đi.”

Sư Nhạn thiết tình thực lòng gật đầu: “Khá tốt.”

Sư Thiên Độ không tốt lắm.

Sư Nhạn cảm giác cô cô đột nhiên xuất hiện này thật kì quái, buổi tối hôm nay, nàng có chút ngủ không được, nằm ở trên nóc nhà xem sao, ngoài ý muốn gặp cô cô và lão cha nói chuyện trong một góc sân.

Bọn họ dùng phù chú cách âm, thần thần bí bí. Liêu Đình Nhạn có

chút tò mò, chuyện gì mà hơn nửa đêm lặng lẽ nói trong một góc?
Nàng vừa lúc học được từ Hồng Loa biện pháp nghe góc tường, do dự một lát liền dùng, nghiêng tai nghe hai người nói chuyện.

Ai dà, tất cả mọi người đều là người một nhà, có cái gì mà không thể biết đâu.

Lại nghe Sur Thiên Độ nói: “Tur Mã Tiêu năm đó không tìm được người, vẫn luôn không tin người đã chết, đang tìm khắp nơi, còn chưa từ bỏ, hẳn hoài nghi lên đầu chúng ta, thà rằng giết sai cũng không chịu buông tha, nhìn thấy một người Sur gia liền giết một người, chúng ta không còn lại nhiều người lắm, cũng không dám tùy ý phái đến trước mặt hắn.”

Sur Nhận: A, hóa ra là đang đàm luận đại cừu nhân Tur Mã Tiêu của Sur gia kia, khó trách cẩn thận như vậy.

Mỗi lần bọn họ nói đến đại ma vương này, đều như lâm đại địch, lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, khiến cho nàng ở trong lòng nhìn không được tượng tượng Tur Mã Tiêu thành hình tượng mặt mũi hung tợn, thân cao hai mét tám, toàn thân mấy chục khối cơ bắp, còn thích ăn thịt người.

Bên kia Sur Thiên Độ còn đang nói: “Chúng ta không thể tiếp tục bị động nữa, Sur Nhận rốt cuộc có thể dùng hay không?”

Ngoài ý muốn nghe thấy tên của mình, lỗ tai Sur Nhận giật giật.

Sur Thiên Lũ nói: “Còn chưa đến lúc để nàng ta xuất động.”

Sur Thiên Độ liền cười lạnh, “Ta đã nhìn ra, dù không có ký ức, nàng ta cũng không muốn đối phó Tur Mã Tiêu, đôi cầu nam nữ này! Ta thấy nàng ta chính là đồ vô dụng, lúc trước uống công cứu! Nên trực tiếp mặc kệ để nàng ta đi tìm chết, nếu mà chết thật, Tur Mã Tiêu đau mất người yêu, nói không chừng có thể điên hoàn toàn!”

một đoạn này, lượng tin tức quá lớn, Sur Nhận nghe mà đầy đầu dấu chấm hỏi cùng với dấu chấm than luân phiên xuất hiện.

Nàng nghe thấy đại bí mật kinh thiên gì!

Tur Mã Tiêu đại cừu nhân nhà bọn họ đó! Thế nhưng cùng chủ nhân nguyên bản của thân thể Sur Nhận này! Có một chân! Bọn họ trước kia, từng yêu đương!

Sur Nhận trong đầu nháy mắt bay qua chuyện xưa Romeo và Juliet, cái gì uyên ương mệnh khổ bởi vì thân phận và gia tộc mà không thể không tách ra, trở mặt thành thù, ân oán gút mắt blah blah.

Khó trách, cứ như vậy mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng.

Vì sao cô cô vừa thấy nàng liền phẫn nộ, bởi vì nguyên thân này của nàng lúc trước yêu đương với cùng kẻ thù a, nói không chừng còn thiên hướng về phía kẻ thù diệt tộc.

Lão cha vì sao không truy cứu nàng ‘ mất trí nhớ ’, bởi vì hắc ước gì nữ nhi đi theo địch đã mất trí nhớ. Vì sao mỗi ngày giáo huấn nàng cần phải cừu thị Tur Mã Tiêu, có tư tưởng muốn báo thù, chính là vì ngăn chặn nữ nhi lại cùng kẻ thù lao đến cùng nhau a!

Sur Nhận nào bổ nửa ngày, đầu đều sắp trục.

sự tình đã thực rõ ràng, đây là cái kịch bản ngược luyến tình thâm a, theo tình thế phát triển hiện tại, nói không chừng còn có tiết mục gương vỡ lại lành.

Nhưng mà, nàng thật sự quá hoảng hốt, cảm tình của Tur Mã Tiêu và Sur Nhận có quan hệ gì với Trâu Nhận nàng? Tur Mã Tiêu đó rõ ràng không dễ chọc, động bất động có thể giết người diệt tộc, vạn nhất ngày nào đó gặp gỡ đại ma vương, bị hắc phát hiện mình chiếm thân thể bạn gái của hắn, nàng chẳng phải là sẽ chết rất khó

xem!

không thể nghĩ, nghĩ đến chính là chết.

Nàng cũng không còn tâm tư nghe hết lão cha và cô cô nói chuyện, trở lại giường mình, cả đêm không ngủ ngon. Nàng hiếm khi mất ngủ, ra cửa nhìn thấy cửa nhà có người loạn ném thi thể cũng không có tâm tư đi dọn dẹp.

Hôm nay Hồng Loa không đi làm, nàng một mình chậm rì rì ăn xong bữa sáng, lại tự mình thuyết phục mình.

không quan hệ, đại ma vương và nàng cách xa như vậy, trên cơ bản không gặp được, nàng còn có thể lại cầu một cầu.

Nơi xa oanh một tiếng, có người hét chói tai: “Thuộc hạ Ma chủ Đông thành đánh vào Hạc Tiên Thành!”

Sư Nhận: “.....” Mẹ nó, vì cái gì.

PS: Bạn Nhận có trí tưởng tượng rất mạnh.

Chương 55: Mang cá muối về

Sư Nhận phản ứng thực nhanh, nàng nhanh chóng tóm lấy chủ tiệm ăn sáng chuẩn bị ném quầy lại chạy trốn, tính tiền cơm với hắc, sau đó chạy về nhà.

Trong nhà còn lão phụ thân tàn tật Sư Thiên Lũ đó. Tuy rằng không phải cha ruột, hơn nữa luôn đối với nàng hận sắt không thành thép, còn có khúc mắc với nguyên thân, nhưng tốt xấu ở chung mấy năm, dù coi là chủ nhà ở chung, lúc này cũng không thể ném xuống mặc kệ.

trên đường chạy về, nàng thấy cảnh tượng âm ỉ chỗ tường thành nơi xa bên kia, nhà cao tầng vi phạm quy định âm ỉ ầm ầm đổ xuống, bụi mù nổi lên bốn phía, nửa bầu trời đều là mảnh thú rậm rạp — — nghe nói đại ma vương Đông thành thứ gì cũng nuôi, mảnh thú như vậy có không ít, dùng để công thành cũng thật tài đại khí thô.

Nếu để mảnh thú cấp này vào thành, thì còn không phải ném mèo vào đồng cá, nàng cũng có thể tưởng tượng đến lúc đó trường hợp sẽ có bao nhiêu hung tàn.

Địa bàn Hạc Tiên Thành này, lão đại là Hạc Tẩu, gắn nhãn hiệu thành chủ lâu đời ở Ma Vực, có thể cầm giữ Hạc Tiên Thành nhiều năm như vậy, kết giới bên ngoài cường đại là có thể nghĩ. Nhưng mà mới trong chốc lát thời gian, Sư Nhận đã nhìn thấy tường thành bị đẩy đổ một đoạn.

một cự xà màu đen còn thô trắng cao lớn hơn tường thành dương đầu lên, mặt rắn dữ tợn mang hơi thở thiên nhiên hung tàn, còn

có một đôi mắt to, đỏ như máu, lóe ánh sáng lạnh băng tàn nhẫn. Chính cự thú hung thần tiền sử này dùng thân mình đánh vỡ kết giới và tường thành của Hạc Tiên Thành, Sur Nhận ở cách thật xa cũng thấy rành mạch.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Sur Nhận biết cự xà màu đen này có địa vị gì, sủng vật và tọa kỵ của đại ma vương Tư Mã Tiêu, cự xà không có tên, nhưng thanh danh của nó ở Ma Vực vang dội giống chủ nhân Tư Mã Tiêu của nó, tất cả mọi người đều gọi nó là ma long coi như tôn kính.

Mắt thấy nó xoay người một cái, một đoạn thành bắc nháy mắt sụp một nửa, Sur Nhận hít ngược một hơi khí lạnh. Nàng thật sự có chút sợ hãi, to như vậy thì càng sợ.

Cự xà quay cuồng trong đám bụi, quấy loạn ra bụi mù đầy trời, giống như đặng vân giá vũ. Ma tu trong Hạc Tiên Thành kinh hồn táng đảm, khóe mắt muốn nứt ra. một ít ma tướng Đông thành tiến đến tấn công Hạc Tiên Thành canh giữ ở phía sau cự xà, chưa vào Hạc Tiên Thành — — bọn họ cũng biết, lúc này, chờ tổ tông rắn này chơi cao hứng, bọn họ mới có thể động tiếp.

Ở trong Đông thành, hắc xà thật lớn này có địa vị đặc thù tuyệt đối, ma chủ Tư Mã Tiêu hỉ nộ vô thường lại tàn nhẫn độc ác, không có ai không sợ hãi, mấy năm nay ma tướng dưới trướng không biết bị hắc giết bao nhiêu người. Nhưng vẫn có vô số người như cũ vẫn người trước ngã xuống, người sau tiến lên mà cố gắng hiến cho hắc.

Ngần ấy năm đi qua, luôn có thể còn ở bên hắc cũng chỉ có một con cự xà màu đen này.

Dù cự xà này đầu óc không tốt, thích chơi đùa, bọn họ cũng phải hầu hạ cẩn thận. Lúc này ma chủ không tự mình đến, chỉ có hắc xà theo tới, nếu làm hắc xà này có gì sai lầm, bọn họ sau khi trở về chỉ sợ không có kết cục gì tốt.

Ai có thể nghĩ đến, bọn họ ở bên ngoài nhìn rất vẻ vang, trở lại Đông thành đều chỉ có thể kẹp chặt đuôi làm người, so ra còn kém một con rắn chưa mở linh trí.

Đông đảo ma tướng khí thế nghiêm nghị dắt đàn mãnh thú và ma tu, bày ra tư thế uy hiếp, chuẩn bị chờ đợi xà chơi đùa xong là lập tức vọt vào thành đốt giết. Kết quả không bao lâu, ma chủ Hạc Tẩu của Hạc Tiên Thành liền mang theo ma tướng đi ra, hai bên gặp mặt trên trời, Hạc Tẩu dứt khoát đầu hàng, nói muốn dựa vào dưới trướng Đông thành, nguyện trung thành với ma chủ.

Ma tướng Đông thành: “.....”

Đáng chết, sao nhanh như vậy đã đầu hàng! Bọn họ kỳ thật càng hy vọng có thể đánh một trận, như vậy có thể vào thành đốt giết đánh cướp, so với hiện tại càng mạnh hơn!

Nhưng người đầu hàng đều đã đầu hàng, về sau đều là đồng sự, thật đúng là không thể trở mặt ngay. Hạc Tẩu nhìn ra mọi người biểu tình không tốt, vội tiếp đón đám ma tướng vào thành, chuẩn bị chiêu đãi cẩn thận.

Đại chiến tuy không có, nhưng trong Hạc Tiên Thành vẫn rối loạn một phen, không ít cư dân bản địa hoảng loạn.

Sư Nhạn trở lại viện nhà mình, nhìn thấy lão cha và lão ca đều ở đây, hai người đang thương lượng cái gì, biểu tình đều không tốt lắm, cô cô kia thật ra không thấy.

Thấy Sư Nhạn, Sư Thiên Lũ lập tức lạnh nhạt nói: “Thu thập đồ vật, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này.”

Sư Chân Tự giải thích hai câu: “Người của Tư Mã Tiêu so với chúng ta tưởng tượng càng tới nhanh hơn, tuy rằng cho người khác đến tìm hiểu mà không tự mình tới, nhưng hành tung của chúng ta không thể bị phát hiện, cho nên chỉ sợ phải rời khỏi nơi này.”

Sư Nhạn cũng không kỳ quái, người Sư gia sợ hãi ma vương Tư Mã Tiêu quả thực là khắc vào trên đầu, ngày thường không biết mất bao nhiêu lần, thật gặp gỡ đối phương, lại sợ tới mức chạy nhanh như bay. Nàng hỏi: “Bây giờ đi?”

Sư Chân Tự: “không, hiện nay tình thế khẩn trương, đừng đi ra ngoài có ma tu Đông thành trông giữ, lúc này rời đi ngược lại dẫn người khác chú ý, hai ngày nữa chúng ta xem tình huống rồi rời đi, bất quá hai ngày này mọi người đừng rời khỏi cửa, đợi ở nhà đi.”

Sư Nhạn đáp ứng. Lúc nàng tìm việc cũng thường đổi chỗ ở, hiện tại phải đổi chỗ nàng cũng không có gì không ổn, duy nhất phiền phức chính là tiểu đồng bọn Hồng Loa.

Hồng Loa là bằng hữu duy nhất ở thế giới này nàng có quan hệ tốt. Lúc trước nàng đi vào thế giới này, rất nhiều việc đều phải cọ sát quen dần, lão cha và ca ca Sư gia lại không cho nàng tiếp xúc với người khác, trông nàng như trông tù phạm, Ma Vực cũng không có người thích hợp làm bằng hữu. Cho nên tới đây nhiều năm như vậy, bằng hữu nàng có thể chân chính nói đến cũng chỉ một người này.

Bây giờ nàng phải rời đi, thật không biết ngày nào mới có thể gặp lại Hồng Loa, cũng phải chào hỏi một câu.

Sư Nhạn hạ quyết tâm, đáng tiếc trong nhà có một lão cha và một lão ca trông coi thật chặt, nàng chạy không ra, đành phải chờ cơ hội.

Mấy năm nay tuy nói nàng lười nhác, nhưng tóm lại vẫn nghe lời, thấy nàng ở nhà tử tế một ngày, ngủ lười một ngày, Sư Thiên Lũ và Sư Chân Tự cũng không chú ý nàng nữa, bọn họ còn có chuyện khác phải lo.

Sư Nhạn đã quen với bọn họ giấu mình một ít việc, dù sao nàng không thêm để ý, vẫn là câu nói kia, rốt cuộc không phải ruột thịt. Vào sáng sớm ngày thứ ba, nàng thuận lợi chuồn ra cửa, chạy

thăng đến Yên Chi đài.

Bắc thành bên kia một mảnh hỗn độn còn không có ai thu thập, Đông thành mang người đến phần lớn còn ở ngoài thành, bất quá trong Hạc Tiên Thành thêm không ít gương mặt xa lạ, kiêu ngạo lại ương ngạnh, tính tình so với người địa phương cao hơn một bậc. Cho nên Sur Nhận một đường đi Yên Chi đài, cũng không gặp phải ăn trộm ăn cắp hay cố ý tìm tra, tất cả mọi người đều kẹp chặt cái đuôi nhìn ngó.

Yên Chi đài vẫn giống mấy ngày trước đây, phẳng phất như không bị ảnh hưởng bởi trận tấn công này, lão ca mỗi ngày quét tước vệ sinh, thu nhặt thi thể vẫn là gương mặt người chết. Sur Nhận cứ theo lẽ thường gật đầu chào hỏi hẩn, bỗng nhiên lão ca ra tiếng, nói: “Dừng bước.”

Sur Nhận kinh ngạc mà liếc hẩn một cái. Nàng ở Yên Chi đài làm việc lâu như vậy, đây là lần thứ hai nghe lão ca nói chuyện.

“Có chuyện gì sao?”

Lão ca liếc nhìn nàng một cái, nói: “đi cùng ta.”

hẩn tu vi không cao lắm, còn mù một mắt, Sur Nhận không cảm thấy có uy hiếp, liền đi theo hẩn, sau đó đột nhiên nàng không kịp phòng bị đã thấy một khối thi thể.

Nam nhân nửa mù đưa nàng tới trước cỗ thi thể, nói: “Tối hôm qua quét ra thi thể.” Ý bảo nàng mang đi.

Sur Nhận nhìn thi thể Hồng Loa, mờ mịt trong chốc lát, mới nói cảm ơn với hẩn, sau đó đi bế thi thể Hồng Loa lên rồi rời đi.

Nam nhân nửa mù nhìn nàng rời đi, ánh mắt không hề phập phồng, trở về tiếp tục xử lý những thi thể không ai muốn. Chỉ là bỗng nhiên hẩn nhớ tới mấy năm gần đây, hai cô nương này mỗi ngày buổi sáng ríu rít cùng nhau bước qua cánh cửa, có lẽ, đây là nguyên

nhân hãn riêng để lại cỗ thi thể đó không để đám người tới lấy.

Sư Nhạn rời Yên Chi đài, đi đến bên ngoài tường vây, lại chậm rãi dừng lại, nàng đặt Hồng Loa ở trên mặt đất, ngồi xổm xuống nhìn mặt nàng ấy, trắng lạnh sưng to mang theo vết thương.

Nàng đi vào thế giới này từng nhìn thấy rất nhiều rất nhiều thi thể, từ ban đầu ghê tởm đến sau lại tập mãi thành quen, nàng cho rằng mình đã hoàn toàn quen rồi, mặc dù nhìn thấy thi thể ghê tởm cỡ nào cũng sẽ không buồn nôn. Nhưng hiện tại, nàng nhìn thi thể bằng hữu, đột nhiên cảm giác một trận nôn nao, đỡ tường phun ra.

Ghê tởm nói không nên lời.

Hồng Loa luôn lẻ loi một mình, lúc cùng nàng ăn bữa sáng, nàng ấy nói nhiều đến không được, rất nhiều tri thức hiểu biết của Sư Nhạn về thế giới xa lạ này, đều từ trong miệng bằng hữu này, cảm tình của nàng với Hồng Loa, thậm chí so với cha ruột và anh ruột của nguyên thân còn sâu hơn một chút.

Có thể là bởi vì Hồng Loa làm bằng hữu với nàng, đơn giản là vì con người nàng, mặc kệ nàng gọi là Trâu Nhạn, Lữ Nhạn hay Sư Nhạn. Còn hai thân nhân Sư gia ở chung với nàng cũng chỉ coi nàng như Sư Nhạn.

Nàng đỡ tường, trong sáng sớm có chút lạnh lẽo, bỗng nhiên nhớ tới mấy năm trước, cũng là một sáng sớm như thế này, nàng đi làm, ở tầng thứ chín của tòa hồng lâu hoa lệ, thấy Hồng Loa bên cửa sổ. Hồng Loa lúc ấy đầy người mồ hôi, thấy nàng bay tới bay lui ở trên nóc nhà, liền vẫy vẫy tay với nàng, nói: “Aiz, nếu ngày nào đó ta chết ở chỗ này, cô có thể nhặt xác cho ta hay không a? Ta không muốn thi thể không ai nhận, bị bán cho người luyện thi, ai biết sẽ bị bọn họ luyện thành cái đồ vật quý gì.”

Lúc ấy nàng cảm thấy Hồng Loa đang nói giỡn, gia hỏa này trong miệng luôn cợt nhả, hết bài này đến bài khác, cho nên nàng xa xa mà

làm dấu hiệu OK với nàng ấy.

Hôm nay nàng chuẩn bị đi cáo biệt Hồng Loa, còn muốn nói: Ta chuẩn bị chuyển nhà, nói không chừng không có cách nào nhặt xác cho cô, không có cách nào, cô chỉ có thể cố gắng tồn tại, sống lâu một chút.

hiện tại tốt rồi, không cần phải nói.

Sư Nhạn nôn xong, xoa xoa miệng, lật lật trên người Hồng Loa, thu lại một ít đồ vật còn sót lại trên người nàng ấy. Thi thể như vậy, rất nhiều đồ vật đều bị người nhặt xác quét tước vệ sinh lực soát một lần, trên người Hồng Loa còn lại một ít đồ vật, xem ra vị lão ca đó không động đến nàng ấy.

Thi thể Hồng Loa bị nàng đốt thành tro, cất vào một cái hàu bao.

Sư Nhạn về đến Yên Chi đài. Nàng ở chỗ này làm việc đã nhiều năm, tuy rằng phổ phổ thông thông, cũng không thu hút, nhưng cũng có mấy người quen biết, tốn chút ma thạch, nàng thực nhanh hỏi thăm rõ ràng chuyện Hồng Loa chết thế nào.

Buổi tối hôm trước, không ít ma tướng Đông thành cùng tu sĩ phía dưới tới Yên Chi đài, Hồng Loa chính là chết ở trong tay một đôi huynh đệ song sinh, không biết vì sao mà chết. Kỳ thật nào có cái gì vì sao, Ma Vực còn không phải là như vậy, tu vi người ta cao hơn, có năng lực mạnh hơn, nhìn người không vừa mắt, người sẽ chết.

Sư Nhạn làm rõ tên tuổi và diện mạo, rời Yên Chi đài, nàng còn không quên từ chức với một quản sự Yên Chi đài.

Hạc Tiên Thành dựa vào Đông thành, một đám ma tướng, ma tu tới làm chuyện gì đều là lão đại khó chịu, cảm thấy không thể đã ghiền, cho nên nói Ma Vực cái địa phương này, khí hậu dưỡng ra người, phần lớn đều khó ở như vậy. Bọn họ lưu lại một bộ phận ở chỗ này xử lý chuyện khác, một khác bộ phận mang theo tin tức cùng người

đur thừa chuẩn bị khởi hành về Đông thành.

Hai huynh đệ Chi Hồn Tật và Chi Hồn Dịch chính là khởi hành về Đông thành phục mệnh, hai người bọn họ tu vi đều ở Hóa Thần kỳ, tuy nói còn chưa lên làm ma tướng, cũng đã có chút danh hào. Chi Hồn thị ở Ma Vực là dòng họ vang dội, hai huynh đệ này có thể cống hiến một vị đại ma tướng vào dưới trướng Đông thành, cũng là nhờ hào quang dòng họ.

Huynh đệ hai người sinh ra lưng hùm vai gấu, chính là ma tu theo chiêu số tu ma thể, bọn họ hiện giờ bộ dáng bình thường cũng đã đủ cao lớn, nhưng một khi biến thành ma thể lại giống như người khổng lồ, đao thương bất nhập, lực lượng kinh người, phòng ngự càng kinh người.

Hai người ở trong đội ngũ phía sau, phía trước là nhóm ma tướng có tọa kỵ, phía sau là ma tu bình thường. Hai người này đang cao đàm khoát luận, rồi Hạc Tiên Thành liền chỉ vào tường thành bị sập, lớn tiếng cười nhạo Hạc Tiên Thành vô dụng, ngũ khí phi thường kêu ngạo.

Sư Nhạn trà trộn ở phía sau, cách đó không xa trong đội ngũ ma tu, dùng vải đen bọc thân thể, nghe bọn họ lớn tiếng đàm tiếu.

Bọn họ nói rất nhiều, còn nói đến Hạc Tiên Thành ngu với cô nương, không đủ hăng hái, cho nên hứng thú lên giết mấy người.

Đại khái Hồng Loa chính là một trong mấy người đó.

Sư Nhạn vô thanh vô tức theo bọn họ rời Hạc Tiên Thành. Bọn họ một đường không nghỉ, qua hai ba ngày, mới dừng lại tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, mọi người thả lỏng, lại tìm một chỗ ăn uống.

Thời khắc hoàng hôn, hết thảy đều hắc ám không rõ. Núi sông Ma Vực luôn không tiên diễm minh mị, giống như chồng lên một tầng

màu sắc khác, cây cối không xanh, hoa không diễm, chỉ có ánh nắng chiều đỏ rực đặc biệt đẹp. Còn có máu người cũng vậy, máu tươi mới chảy ra, phá lệ tươi đẹp, màu sắc cũng rõ ràng.

Sư Nhạn lau máu trên tay mình, đứng dậy. Dưới chân nàng nằm hai cỗ thi thể, huynh đệ Chi Hồn Tật và Chi Hồn Dịch ngã xuống, đầu cũng không còn, một vòng rộng trên cổ còn đang róc rách đổ máu, làm ướt một mảnh đất màu vàng thật lớn chung quanh.

Hai ngày quan sát và theo dõi, còn có quá trình vừa rồi đột nhiên bùng nổ giết người làm Sư Nhạn có chút mệt, nàng xoa tay rồi hiện trường, trong đầu nhớ lại hết thảy vừa rồi.

Hai vị này quá tự tin, một vĩ nhân không nhớ rõ tên từng nói, quá mức tự tin khiến cho người ta diệt vong, cho nên bọn họ đến ma thể của mình cũng chưa kịp dùng thì đã chết.

Có thể là bị nàng đột nhiên nghịch chuyển linh lực, dùng ra thuật pháp của nhân sĩ tu tiên đánh đến trở tay không kịp, tóm lại trận này còn tính là thuận lợi.

Sư Nhạn đã sớm phát hiện, mình bất đồng với những ma tu khác ở Ma Vực, nàng không chỉ có thể nghịch lưu linh lực biến thành ma tu, còn có thể đảo ngược lại, sử dụng linh lực của nhân sĩ tu tiên ngoại giới.

Nàng không biết đây là chuyện gì, nhưng lúc trước chính mình buồn đầu nghiên cứu thật lâu, cuối cùng có thể đều dùng hai loại, hơn nữa nàng còn quen thuộc thuật pháp tu tiên hơn một ít, có thể theo bản năng sử dụng ra không ít thuật pháp.

Ở trong thế giới Ma Vực này, Sư Nhạn từng giết không ít người, nàng không thích giết người, nhưng luôn có lúc không thể không làm, bởi vì bên cạnh không có ai thiết tình đối đãi nàng, làm nàng cảm thấy thực không có cảm giác an toàn, cho nên vì có thể sống thoải mái một chút, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng mỗi lần giết người xong, nàng vẫn không quá dễ chịu. Nàng bất động thanh sắc trở lại trong đội ngũ ma tu, nghĩ khi nào tìm cơ hội thoát ly đội ngũ về Hạc Tiên Thành, nghĩ sau khi trở về khẳng định sẽ bị lão cha mắng. Lúc này di chứng giết người của nàng lại tái phát, ngồi ở đó không quá muốn tự hỏi.

Nàng theo bản năng xoa ngón tay mình, rũ mắt mạc danh nhớ tới lúc trước, lần đầu tiên giết người. Khi đó nàng gặp một sắc lang, sắc lang biến thái ở Ma Vực cũng không phải như cái loại ở trên xe điện ngằm sờ sờ mộng người ta, mà là sẽ ở bên đường cường bạo còn thuận tiện lấy tính mệnh. Cho nên nàng bóp nát sọ não gia hỏa thò ra đó.

nói thật hiện tại nàng còn nhớ không rõ vì sao lúc ấy ở mình đang khấn trương cộng với đầu óc trống rỗng, lại theo bản năng dùng phương pháp giết người là bóp nát sọ não người ta. Hình như nàng chưa từng hung tàn như vậy, bởi vì chuyện đó, nàng để lại bóng ma với những thứ bám đầy tay, về sau cũng không ăn những đồ ăn dính trộn nữa.

Thời gian đó mỗi ngày buổi tối nàng đều có ác mộng rồi tỉnh lại, còn hoài nghi có phải kỳ thật nội tâm mình cất dấu một mặt kỳ quái nào hay không.

Hơn nữa, lúc ấy nàng kinh hoàng đến không được, đầy người mồ hôi, đầy mặt nước mắt, thấy cha ruột và anh ruột của nguyên thân, lại nghe thấy lão cha đầy mặt thất vọng nói: “Đến giết người còn có bộ dáng vô dụng này, đến tột cùng sao lại thế?”

Cho nên nàng thật sự cảm thấy tâm tắc cho nguyên thân, đây là cha kiểu gì vậy. Đại khái sau đó nàng và bọn họ thân cận không nổi, chính là bởi vì nguyên nhân này. Điển hình của phương thức giáo dục sai lầm làm cho con cái ly tâm.

Sư Nhạn đang nghĩ chuyện lung tung rối loạn, bỗng nhiên phát giác

đội ngũ phía trước có chút hỗn loạn. Nàng lập tức cảnh giác lên, nhìn phía trước thấy một hắc xà thật lớn được một đám người cẩn thận vây quanh, hướng tới hiện trường nàng giết người.

“Ma long nhận thấy huyết tinh khí mới mẻ, khẳng định là đã xảy ra cái gì, chú ý một chút cho lão tử!” Có ma tướng cười phi thú hô to từ phía.

Sư Nhận: “.....” Mẹ ngươi! Hắc xà này có mũi chó gì? không phải, rắn có thể ngửi được hương vị sao? Rắn này biến dị sao, cách xa như vậy còn có thể nhận thấy huyết tinh khí bên này, nàng giấu diếm được những ma tướng phía trước, lúc này ngươi đến nói với ta là lật xe?!

Dưới đáy lòng mắng to một trận, Sư Nhận ý đồ nhanh chóng giấu mình đi.

A di đà phật, phù hộ cho Đại Hắc Xà không tra đến trên đầu mình!

không biết là lộ thần tiên nào không phù hộ nàng, không bao lâu, Đại Hắc Xà dữ tợn đó hưng phấn phun lưỡi rắn trườn đến chỗ nàng bên này.

Sư Nhận: “.....!” Đừng tới đây! Tránh ra a!

Những người khác nhìn thấy động tác của cự xà, cũng phát hiện có gì không đúng, có ma tướng hô to cái gì, bốn phía đều loạn lên. Sư Nhận bỗng nhiên ném một mảnh “đạn sương khói” về phía trước. Đây là đồ vật nàng tham khảo các loại phim võ hiệp từ xưa đến nay, tự chế ra, chuẩn bị hàng cao cấp để hấp dẫn tầm mắt, giết người phóng hỏa,.

Nàng nhân cơ hội muốn chạy trốn, mới vừa bay vọt về phía trước, đã vừa vịn bị một cái miệng rắn thật lớn cắn ở giữa không trung.

Sư Nhạn: “.....” Trời muốn vong ta! Mạng ta xong rồi!

Nàng bị ngậm ở giữa hàm răng biến dị của đại xà dữ tợn, động cũng không thể động. Đại Hắc Xà cắn nàng, nhanh chóng trườn về phía trước, khiến cho một đám ma tướng và ma tu không rõ trạng huống, mang theo một đoàn mãnh thú đuổi theo phía sau, Sư Nhạn còn mơ hồ nghe thấy có ma tướng đang kêu: “Ma long! Từ từ đợi chúng ta nào!”

Tốc độ của Đại Hắc Xà thật quá nhanh, Sư Nhạn bị nó ngậm ở trong miệng, bốn phía một đám ma tướng, ma tu, mãnh thú bay trên bầu trời, chạy trên mặt đất như hổ rình mồi quay chung quanh, cảm giác không phải thật là tốt.

thật sự quá không ổn!

không chỉ nàng cảm thấy không ổn, đám ma tướng khác cũng cảm thấy thực không ổn, bởi vì ma long của bọn họ trực tiếp cắn người không biết rõ thân phận đó mang về Đông thành, lại lấy thể sét đánh không kịp bưng tai, ầm ầm ầm xói lở tường bao Đông thành, trườn vào cấm cung.

Cấm cung có đại ma vương Tư Mã Tiêu đáng sợ nhất trên thế giới, nếu hắn bị ma long chọc giận, không phải ma long chết, mà là bọn họ, những cấp dưới đáng thương này. Cấp dưới, dẫn theo cấp dưới, làm thành ống dẫn khí nén.

Cấm cung Đông thành, một bóng người màu đen ngồi bên cửa sổ, hắn nghe tiếng động rầm rầm, ấn đường vốn không thể giãn ra càng nhăn đến lợi hại hơn, hắn cả người lệ khí quay mặt lại, nhìn về phía con rắn ngu ngốc lúc trở lại cấm cung thì thân hình rút nhỏ không ít, thấy trong miệng nó cắn cái gì, không khỏi mắng:

“Tiểu súc sinh, mang theo thứ gì trở về.”

Chương 56: Ta giết Sư Thiên Lũ!

Hắc xà tới phạm vi cấm cung, liền tự giác thu nhỏ, lúc này thân thể đại khái cũng chỉ to bằng chiều cao một người, vừa vặn có thể tự do trườn qua cửa nẻo khắp nơi trong cấm cung. Nó thu nhỏ, Sư Nhận rốt cuộc có thể thoát thân từ kẽ răng nó, nhưng như cũ còn nửa thân mình vẫn ở trong miệng đại xà, bị nó lắc đến đầu váng mắt hoa.

Hắc xà căn bản không thèm để ý mình bị chủ nhân cầu bức mắng, hiện tại nó hưng phấn đến không được, phe phẩy cái đuôi, phi một tiếng phun tiểu đồng bọn trong miệng ra.

“Xè xè ——” đây là hiến vật quý.

Nó có ý tứ gì, Tư Mã Tiêu không biết, hắn nhìn Sư Nhận lặn xuống đất lại bò dậy, đầy mặt mộng bức, mắt to trừng mắt nhỏ với nàng, nhìn chừng mười phút.

Ai đây? Trong đầu Sư Nhận toát ra vấn đề này, đồng thời mơ hồ tự ra đáp án. Hắc xà là Tư Mã Tiêu nuôi, người trước mặt này có thể mắng hắc xà, khẳng định chính là chủ nhân của nó, không thể nghi ngờ.

không phải nói đại ma vương mặt mũi hung tợn, thân cao hai mét tám sao, Tư Mã Tiêu là tiểu bạch kiểm trước mắt này à?

không, không đúng. Sư Nhận trong thời gian đối diện cùng tiểu bạch kiểm này khẩn cấp nhớ tới giả thiết quan trọng nhất. Tư Mã Tiêu và nguyên thân Sư Nhận kia có quan hệ nam nữ a! Làm sao bây giờ, giờ hắn đã nhận ra nàng? Cũng đúng, nàng lại không ngụy trang, chỉ

cần đôi mắt không hỏng, khẳng định có thể nhìn ra được.

Phát triển đến mức này, nàng thật không nghĩ tới. Ngàn dặm xa xôi, bị đưa tới cửa, đây là duyên phận thế nào, nàng còn cảm thấy chính mình giống hàng chuyển phát nhanh.

Làm sao bây giờ, bây giờ nàng phải diễn kịch sao? Diễn ra tình nhân cứu biệt gặp lại, lệ nóng doanh tròng, dục cự còn nghênh..... Nhưng kỹ thuật diễn của nàng tệ như vậy, chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở. Bằng không lại nói mình mất trí nhớ, một chiêu mất trí nhớ đi khắp thiên hạ! Cũng không được, cái này đồng dạng cũng khảo nghiệm kỹ thuật diễn.

Tư Mã Tiêu trước mặt này, nhìn cũng không phải dễ lừa gạt, không phải là nàng cứ tùy tùy tiện tiện nói mất trí nhớ thì hẳn liền tùy tùy tiện tiện tin theo.

Nhìn mười phút, Sur Nhận đã từ tim đập cực nhanh, đầy đầu óc hồ ngôn loạn ngữ mà chậm rãi trở nên bình tĩnh trở lại. không có cách nào, nàng luôn luôn rất khó duy trì khẩn trương lâu dài, lúc này nàng chỉ có thể trừng lớn đôi mắt.

Tư Mã Tiêu đánh giá nàng mười phút, rốt cuộc có động tác, tiếng nói của hắn mang theo một chút khàn khàn: “Lại đây.”

Sur Nhận không nhúc nhích.

Tư Mã Tiêu cũng không tức giận, thậm chí lúc trước mi tâm nhăn lại cũng buông lỏng ra, tự hắn đi đến trước mặt Sur Nhận, một tay bế nàng lên.

Sur Nhận: “!!!”

Người trực tiếp như vậy sao?

Nàng đột nhiên bị bế lên, vốn dĩ hắn phải giãy giụa, nhưng thân

thể không biết là không phản ứng kịp hay là đầu óc không theo kịp, tóm lại nàng cũng không giãy giụa, chờ nàng bình tĩnh trong chốc lát, muốn giãy giụa thì lại cảm thấy quá xấu hổ, đành phải an ủi mình, lấy bất biến ứng vạn biến, lấy tĩnh chế động mới là thượng sách sinh tồn.

Vẫn làm bộ mình là cổ thi thể an tĩnh cầu qua, tuyệt không chủ động mở miệng nói gì.

Tiểu bạch kiểm Tur Mã Tiêu hư hư thực thực ôm nàng, động tác quá thuần thực, một tay ấn cái ót nàng, ấn đầu nàng vào bên cổ hắn.

Sur Nhận đột nhiên nhớ tới mấy năm qua lão cha Sur gia ân cần khuyên bảo cùng các loại dạy dỗ, tổng kết là một câu — — một ngày kia nhìn thấy Tur Mã Tiêu, đừng nương tay, giết hắn nha.

Hiện tại đại cừu nhân của Sur gia đang ở trước mặt nàng, cái cổ là chỗ yếu ớt còn ở trong tầm tay nàng, quả thực là cơ hội rất tốt. Nhưng mà phi thường kỳ quái là, nàng bị ấn đầu dựa vào đó, người được khí vị đặc thù nhàn nhạt lại khô ráo một chút, nhin không được muốn ngủ, cảm giác thực mệt thực mỏi lập tức đánh bại nàng.

Trước nay nàng đến thế giới này, cũng chưa từng cảm thấy mệt như vậy. Cảm giác như là liên tục tăng ca ba ngày ba đêm rồi cuộc về nhà, ngã đầu quy ở trên giường.

Hay là lần này vì mấy ngày không ngủ, nàng mới mỏi mệt thành như vậy? không đúng, chắc chắn là trên người tiểu bạch kiểm thần bí này phun thứ thuốc ngủ linh tinh gì đó!

“Muốn ngủ thì ngủ đi.” Tur Mã Tiêu nghiêng nghiêng đầu, gương mặt cọ ở trên tóc nàng, nàng cảm giác được một cái tay lạnh lẽo đè đè gáy mình, lại đi theo tóc xoa xoa xuống sống lưng, mang theo ý tứ trấn an tự nhiên.

Sau đó Sur Nhận liền ghé đầu ngủ rồi.

Trước khi ngủ là ở trong lòng ngực người ta, tỉnh ngủ rồi vẫn còn ở trong lòng ngực người ta, tư thế so với lúc trước càng thêm thân mật. Tư Mã Tiêu ngồi ở ghế trên, đầu nàng để ở trên cánh tay hắn, toàn bộ chôn ở trong lòng hắn, đến chân còn bị tay áo hắn phủ lên.

Nàng vừa mở mắt, liền đối diện ánh mắt Tư Mã Tiêu đang cúi đầu nhìn chăm chú. Khóe mắt còn có cái đầu rắn đang lay động, một cái lưỡi rắn roẹt roẹt hấp dẫn ánh mắt nàng. Tiếp theo Tư Mã Tiêu liền vung chân đá cái đầu rắn sang một bên, Đại Hắc Xà ủa ủa khuất khuất vặn vẹo một trận, còn ý đồ thò sang nữa, lại bị Tư Mã Tiêu dùng tay đẩy ra.

“đi ra ngoài.” Tư Mã Tiêu chỉ vào cửa sổ mở rộng.

Đại Hắc Xà nhận thấy chủ nhân không bình tĩnh như bề ngoài, cảm thấy còn nháo nữa khả năng sẽ bị đánh, vì thế ngoan ngoãn bò ra ngoài, nhìn thật đáng thương.

Có lẽ là mới vừa tỉnh, đầu óc còn không rõ lắm, Sư Nhạn thậm chí cảm thấy một màn này có loại cảm giác quen thuộc mặc danh, giống như đã trải qua thật nhiều lần, cực kỳ có bầu không khí ở nhà, là hình thức bạn trai và sủng vật ở chung.

Sư Nhạn nghĩ đến đây, đột nhiên giật mình một cái.

không đúng a, chỗ nào cũng không đúng rồi!

Sư Nhạn kéo tóc mình. Là cái gì, là cái gì làm nàng vào lần đầu tiên gặp mặt tiểu bạch kiểm xa lạ đã ngủ như chết trong lòng người ta? Tâm cảnh giác mà nàng thật vất vả bồi dưỡng ra đâu? Chết rồi? Tuy rằng chất lượng giấc ngủ của nàng vẫn luôn thực tốt, nhưng cũng không có khả năng tốt đến mức này — hơn nữa giấc ngủ vừa rồi thật là say.

Sau mấy ngày giết người, nàng đều sẽ làm ác mộng, vừa

rồi không có.

Nàng rất có lý do hoài nghi nam tử nuôi rắn trước mặt ôm nàng, chơi tóc nàng này đang sử dụng công cụ hay mê dược gì đó.

Tư Mã Tiêu duỗi tay vuốt ve cằm nàng một chút.

“Sao còn ngây ngốc, ngủ ngon?”

Sư Nhạn nghe ngữ khí hắn vô cùng quen thuộc, có chút hít thở không thông. Đừng, kỳ thật ta không phải nữ phiếu của ngươi a.

“Nếu nghỉ ngơi tốt, vậy nói một chút đi.” Tư Mã Tiêu nói.

nói..... nói cái gì a?

Tư Mã Tiêu: “Mấy năm nay nàng ở nơi nào?”

Sư Nhạn phát hiện mình không hề có sức phản kháng, miệng mình tự có ý thức mà nhả ra mấy chữ: “Ở Hạc Tiên Thành.”

Sư Nhạn: Cái gì?? Ta uống thuốc nói thật hay là như thế nào? Sao ta không biết cái kỹ năng này a???

Tư Mã Tiêu: “Có phải người Sư gia mang nàng đi hay không, Sư Thiên Lũ ở bên nàng?”

Sư Nhạn: “Phải.”

Tư Mã Tiêu: “Vì sao không trở về bên ta?”

Sư Nhạn: “Ta không quen biết ngươi, không biết vì sao phải về bên ngươi.”

Ba vấn đề qua đi, Sư Nhạn hiểu ra, tự bế, thẳng nhãi này mở kỹ năng, hắn là mở BUFF nói thật đi.

Ba vấn đề, Tư Mã Tiêu không sai biệt lắm đoán được mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc trước hắn làm động tĩnh lớn tìm kiếm tung tích Liêu Đình Nhạn khắp nơi như vậy, theo cách hắn tìm, dù hồn phách Liêu Đình Nhạn bị nát, vỡ thành một ngàn tám trăm mảnh, hắn cũng có thể thu thập trở về, nhưng không có, một chút dấu vết đều không có, cho nên hắn thực nhanh phát hiện không đúng.

Khi đó hắn căn bản không chịu nổi hiện thực là không thấy Liêu Đình Nhạn, phần nộ rất nhiều liền đuổi theo giết người Sư thị cho hả giận, trong quá trình tìm kiếm người Sư gia, hắn phát hiện khác thường, liền suy đoán Liêu Đình Nhạn bị bọn họ mang đi.

Đồng thời hắn còn hoài nghi có phải Ma Vực bên kia có người làm gì không, rốt cuộc Liêu Đình Nhạn là người Ma Vực, người phái nàng tới có thể lại ở giữa làm khó dễ, dù không phải, nói không chừng bọn họ cũng có biện pháp có thể tìm được Liêu Đình Nhạn.

hắn đã hoài nghi cái gì, bất luận khả năng gì đều đi kiểm chứng.

Bởi vậy, hắn phá đồ Canh Thần Tiên Phủ xong, phát hiện ra người Sư gia bị hắn giết đến điêu tàn có dấu hiệu chạy về Ma Vực, liền dứt khoát ném xuống cục diện rối rắm ở Canh Thần Tiên Phủ, đi Ma Vực giao phong giao vũ trước.

Trước làm chết nguyên ma chủ Đông thành lúc trước phái Liêu Đình Nhạn đi Canh Thần Tiên Phủ tìm hiểu tin tức, lại một đường đi theo tung tích người Sư gia, thu vào dưới trướng tất cả thành trì có dấu vết bọn họ ..... Chỉ mấy năm nay, hắn truy đuổi thật sự ráo riết. Những người Sư gia còn sống sót, sống một người tính một người, mỗi người giãy giụa chạy trốn cầu sinh. hắn sắp bức Sư Thiên Lũ đến tột cùng, cũng không trách Sư Thiên Lũ mỗi ngày nhìn Sư Nhạn dụng tâm làm xã súc mới táo bạo như vậy.

Sư Thiên Lũ dù chết cũng không nghĩ đến, chính mình hao tổn tâm cơ dẫu Liêu Đình Nhạn nhiều năm như vậy, cuối cùng không chỉ không tẩy não thành công, còn không thể hiểu được để cho nàng tự mình chạy tới trước mặt Tư Mã Tiêu.

Có thể nói một đêm phá sản, chỉ có nhảy lầu mới có thể giải ngàn sầu.

Tư Mã Tiêu tự mình đoán mọi việc được đến bảy tám phần, hẳn phát hiện Liêu Đình Nhạn không nhớ rõ mình, sắc mặt một đường đen xì, lại hỏi thêm mấy vấn đề, toàn bộ đã hiểu rõ nàng.

Hiện tại nàng là Sư Nhạn, Sư Thiên Lũ là cha nàng, mười năm trước mất trí nhớ.

Tư Mã Tiêu tức đến muốn cười, nếu hiện tại Sư Thiên Lũ ở trước mặt hắn, hắn có thể ngay tại chỗ chọc cho mấy ngàn đao. Lão đông tây Sư gia quả nhiên chuyện gì cũng làm ra được, mất trí nhớ? Sợ là lão đông tây kia dùng thuật tẩy hồn của Sư gia, tẩy hết toàn bộ ký ức của Liêu Đình Nhạn, để nàng coi hắn là kẻ thù, dùng để trả thù hắn. Lão đông tây cũng chỉ có cái kỹ xảo này.

“Nàng, nhận giặc làm cha, hử?” hắn tức giận đều tính ở trên đầu Sư Thiên Lũ, đối với cá muối trong hoảng loạn lộ ra thái độ từ bỏ thì lại càng giống bạn trai đang phát giận, cả người chính là hàng chữ viết hoa báo trước ‘ta chuẩn bị phát giận’.

“Ngu ngốc, lão đông tây đó nói cái gì nàng liền tin cái đó? Muốn làm cha nàng, hẳn xứng sao.” Tư Mã Tiêu giữ cằm nàng, “Nàng là Liêu Đình Nhạn, không có bất kỳ quan hệ gì với lão đông tây họ Sư đó, hẳn bất quá muốn lợi dụng nàng đối phó với ta mà thôi. Lần tới bắt được hắn, ta để hắn làm cháu chắt của nàng.”

Sư Nhạn: “Ha?” Cốt truyện sao đột nhiên có vẻ xoay ngược lại?

Chuyện này so với lúc trước nàng nào cũng phức tạp hơn a, nàng còn không quá rõ..... Bất quá dù thế nào cũng không quan hệ tới Trâu Nhận nàng.

Nàng còn chưa hồi thần, không biết hiện tại trạng huống kỳ quái này rốt cuộc đang diễn cốt truyện gì, cả người rất là vô tội, Tư Mã Tiêu táo bạo nhìn nàng nửa ngày, sách một tiếng, lại đành từ bỏ, vén tóc trên đầu nàng lên, hôn hôn lên mặt, chung quy là không phát giận với nàng, “Đều là vì lão đồng tây đáng giận kia.”

Tuy rằng là tư thế thân mật vành tai mái tóc chạm nhau, nhưng ngữ khí hẳn thực sự âm lãnh đáng sợ: “Chờ ta bắt hắn về, cả thân thể lẫn hồn phách hắn cũng mài nhỏ từng sợi cho nàng xả giận.”

Sư Nhận nheo mắt: “Chờ đã!”

Tư Mã Tiêu lập tức biến sắc mặt: “Thế nào, nàng không tin ta, không muốn hắn bị giết?”

Giống như nàng gạt đầu liền lập tức bão nổi, bạo khởi giết người.

Sư Nhận cảm thấy mình có thể đã mở BUFF gan hùm mật gấu, đối với khuôn mặt đáng sợ, một lời không hợp muốn giết người, thế nhưng nàng ..... sợ hãi không nổi?

Chính là ngữ khí không tự giác có vẻ yếu đi, “Ai nha, ta lại không biết các người ai mới nói thật, đúng không.”

Tư Mã Tiêu nhớ tới nàng giết người là sợ tới mức gặp ác mộng, “Nàng yên tâm, đến lúc đó ta tự mình ra tay, không để nàng động thủ, ta biết nàng sợ cái này.” nói nói, lại ôm nàng vào trong ngực chặt hơn, còn vỗ lưng trấn an.

Sư Nhận bị bắt làm gối ôm cho hắn, nghĩ thầm, má ơi, xem ra nguyên thân còn là tiểu tiên nữ đó, loại hình cuộc sống lành mạnh không yêu đánh đánh giết giết, chắc chắc chắc, khả năng đại

ma vương đều tương đối yêu tiểu cô nương thiên chân vô tà, không rành thế sự lại thiện lương đi.

Có lẽ còn là loại hình “Đáp ứng ta không cần giết người nữa, quên cừu hận, học tha thứ được không”.

Nàng ở trong lòng làm một vở kịch ‘Tur Mã Tiêu’ và ‘Sur Nhận’ với yêu hận tình thù, não bổ bọn họ bởi vì địa vị bất đồng, thân phận bất đồng mà bùng nổ tranh chấp, ở trong mưa to ào ào ân đoạn nghĩa tuyệt. ‘Tur Mã Tiêu’ muốn giết người Sur gia, ‘Sur Nhận’ không cho, khóc lóc dùng ánh mắt quật cường nhìn tình nhân, dứt khoát kiên quyết nói: “Chàng muốn giết thì giết ta trước!” Sau đó ‘Tur Mã Tiêu’ hận đến không được, hô “Tránh ra! không nên ngăn cản ta!” Bùm bùm một trận, không cẩn thận bị thương tới ‘Sur Nhận’.

Nàng một đường tình cảm mãnh liệt mệnh mông, não bổ đến ‘Sur Nhận’ bị ngộ thương rồi sắp chết, nằm ở trong lòng ngực ‘Tur Mã Tiêu’, dùng chính là tư thế hiện tại này của bọn họ. Muội tử ngậm một hơi cuối cùng nói: “Tha thứ cho ta, ta yêu.....” Sau đó chưa nói xong liền nghẹn đầu một cái.

Sur Nhận tình cảm mãnh liệt não bổ, đầu vô ý thức nghe một cái, thấy biểu tình của Tur Mã Tiêu hiện tại, hắn không táo bạo, mặt vô biểu tình nhìn mình, ánh mắt thực cổ quái.

Sur Nhận:..... Ừ, sao hắn nhìn ta như vậy? Ha ha ha ha hắc là không có khả năng còn biết thuật độc tâm đi..... hắc là không thể nào?

Tur Mã Tiêu giang hai tay, che khuất mặt nàng, hừ hừ vờ một trào về phía trước.

Sur Nhận: “?”

Tur Mã Tiêu: “Rút thứ lung tung rối loạn trong đầu nàng ra.” Sur Thiên Lũ lão đồng tây kia, thế nhưng giáo huấn cho nàng trải qua thân phận

nghư vậy, là đầu óc có bệnh sao.

Sư Thiên Lũ: Ta không phải, ta không có!

Tư Mã Tiêu kéo nàng tới, ôm lấy hông nàng, cầm tay nàng: “Có phải nàng thật sự nghe Sư Thiên Lũ, muốn giết ta không?”

Sư Nhận: “không nghĩ, không muốn.” BUFF nói thật lại tới.

Tư Mã Tiêu cười nhạo một tiếng: “không phải nàng tin tưởng bọn họ sao, bọn họ muốn nàng giết ta, vì sao nàng không muốn giết?” hắn vuốt mặt nàng, nhìn như là đang cười.

Vì sao nhìn như đang cười, bởi vì trong mắt hắn hoàn toàn không ý cười.

Sư Nhận: “Bởi vì không oán không thù.” Mặc kệ rốt cuộc cốt truyện là thế nào, có thù oán với hắn chính là người Sư gia, lại không phải nàng. Lão cha Sư gia mãi nói với nàng làm một thành viên gia tộc, gia tộc hưng suy vinh nhục càng quan trọng hơn cá nhân mong muốn, chuyện này nàng cũng không dám gạt bừa.

Sư Thiên Lũ thất bại lớn nhất là ở chỗ hắn không biết đây kỳ thật là linh hồn từ dị thể, không chịu Thiên Đạo thế giới này hạn chế. Cho nên Sư Thiên Lũ tẩy ký ức cũng chỉ là đoạn ký ức về sau khi nàng đi vào thế giới này. Bởi vậy nàng cũng không biến thành một tờ giấy trắng mặc hắn bôi vẽ.

Tựa như Tư Mã Tiêu, kỳ thật cũng hoàn toàn không thể ở chỗ nàng thám thính được bất kỳ tiếng lòng nào liên quan đến một thế giới khác.

Nghe được câu trả lời giống như đã từng quen biết, Tư Mã Tiêu thoáng được trấn an một chút, vẫn giữ vững vàng một bộ mặt đen xì vì bạn gái nháo muốn chia tay.

“hiện giờ nàng không tin, được, chờ ta bắt được Sur Thiên Lũ về, để nàng tự mình nghe hắn nói.”

Tác giả có lời muốn nói: Vừa thấy mặt liền ngủ một giấc.

Kiều Kiều: Sur Thiên Lũ người đáng chết! Người chờ đấy, ta lập tức tới giết người! Liêu Đình Nhạn chộc tức ta, ta giết Sur Thiên Lũ! (táo bạo)

Nhạn Nhạn: Cái gì, cái câu chuyện tình yêu này có quan hệ với ta sao? Sờ không được đầu óc.jpg (cá muối)

Chương 57: Phu nhân, chào ngài!

Ma Vực bất đồng với ngoại giới, không có linh lực nồng đậm, cũng không có bốn mùa phân biệt rõ ràng. Nơi chốn đều khô hanh, làm người ta có loại phiền muộn khó nói.

Đông thành lại khác, thời tiết Đông thành hàng năm giá lạnh và khô ráo, ngoài thành đồi núi liên miên trùng điệp cùng với núi rừng đều là một mảnh trắng xóa. Nhưng trắng đó không phải tuyết, mà là một loại đá đặc thù màu trắng.

Trong thành nhiều người lấy loại đá này xây nhà cửa, bởi vậy toàn bộ Đông thành nhìn qua chính là tòa thành trắng như tuyết, cũng vì thế mới có cái danh hào Đông thành này.

(Đông đây là mùa đông, không phải phía đông)

Sư Nhạn đứng ở phía trước một cánh cửa sổ cấm cung nhìn ra xa bên ngoài, mới thấy rõ ràng bộ dạng chân chính của Đông thành này. Trắng thuần khiết kéo dài đến chân trời, nhìn qua không quá phù hợp cùng cái địa danh Ma Vực này. Nàng bị Đại Hắc Xà ngậm tới đây, trên đường cũng không biết là say xe hay choáng rần, cái gì cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Nơi này nói về cảnh sắc, so với Hạc Tiên Thành đẹp hơn rất nhiều. Nhưng mà quá lạnh, nàng đứng ở bên cửa sổ nửa ngày, thiếu chút nữa bị đông lạnh thành cây băng. Nơi này lạnh đến mức có thể làm nàng, một tu sĩ Hóa Thần kỳ còn cảm giác được, là thật sự lạnh kinh người, cũng không biết tu sĩ cấp thấp khác sống như thế nào.

Lúc trước ở Hạc Tiên Thành, ngẫu nhiên nàng có nghe thấy người ta nói về Đông thành cùng với Tư Mã Tiêu, nhưng khi đó nàng chỉ coi như nhàn thoai, cũng không tìm hiểu thật giả. Kỳ thật những người nói chuyện đó phần lớn chưa từng tới Đông thành mà chỉ nghe nhằm đồn bậy. Ở trong miệng bọn họ, Đông thành xác thật là một tòa thành bị tuyết bao trùm.

Cho nên nói cái gì cũng phải mắt thấy mới là thật, tựa như lúc trước còn chưa nhìn thấy Tư Mã Tiêu, nàng cũng không dám tin tưởng Tư Mã Tiêu có hung danh bên ngoài này kỳ thật là nam nhân giống như mèo điên.

không biết khi nào hấn cao hứng, vì sao lại bắt đầu nổi cáu. Cũng không biết nói cái gì hấn mới có thể cao hứng, nói cái gì hấn sẽ tức giận. Tóm lại, chính là cân nhắc không ra.

Sư Nhận: không dám nói lời nào.jpg

Bất quá cũng may dù chọc hấn tức giận, hấn cũng không đổ cục tức lên người nàng. Chỉ dùng một loại biểu tình ‘hiện tại nàng sinh bệnh, ta không so đo với nàng, nàng chờ ta đi hết giận lại trở về nói chuyện’ mà nhìn nàng.

Kỳ thật Sư Nhận cảm thấy hấn như vậy còn quá thú vị.

Từ lúc vào cấm cung này, nàng không thể đi ra ngoài. Cấm cung của Tư Mã Tiêu phi thường rộng lớn, lại trống vắng, trừ một Tư Mã Tiêu mặc hắc y cùng với một Đại Hắc Xà du đãng nơi nơi, cũng chỉ còn lại nàng vừa mới tới, đến thị nữ còn không có.

Đây là bộ tịch làm ma chủ phải có sao? nói thực ra lúc trước nàng còn tưởng rằng hấn phải có đái ngọc hoàng đế, bên cạnh có cả đồng người hầu hạ.

Sư Nhận cảm thấy, lấy ấn tượng của nàng khi nhìn thấy đầy đủ khuôn mặt Tư Mã Tiêu lần đầu tiên mà nói, vị này hấn không phải

nhân vật thận trọng như phát, cũng sẽ không chiếu cố người khác. Cho nên nàng ở cấm cung muốn cái gì cũng không có này, chỉ sợ sẽ phải chịu tội. Phòng chừng là ăn không ngon, ngủ không tốt. Nhưng cũng không có cách nào, nàng coi như mình bị bắt đi ngồi tù.

Sau đó lập tức đã bị vạ mặt.

Đầu tiên có một đám ma tướng nơm nớp lo sợ nâng vào một cái giường siêu cấp to. trên giường tràn đầy đồ dùng chĩnh chĩnh tề tề. Đệm giường, chăn gấm, gối ôm không thiếu thứ gì. Sư Nhạn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chữ hỉ đỏ rực phía trên, đương nhiên những ma tướng đó biểu tình cũng không thể tốt chỗ nào.

“Phu, phu nhân, đây là ma chủ phân phó chúng ta đưa tới, ngài xem bày nơi này có thể chứ?” một vị ma tướng nói.

Sư Nhạn nhớ rõ ma tướng này, đây là vị chủ tướng mang binh đi tấn công Hạc Tiên Thành. Lúc trước ở trên đường nhìn hẩn uy phong lẫm lẫm đứng ở trên người kỳ thú, vung tay lên chính là muôn vàn ma tu dữ tợn đều xuất hiện, nàng còn cảm thấy đại lão này nhìn qua là loại hình hung tàn, cuồng tiếu bầm thi thể, đại đao trên tay càng phủ kín sát khí. hiện tại thế nào, hẩn cười như là lão công công bên người Thái Hậu.

Thái độ này biến đổi quá nhanh, có thể thấy được bị Tư Mã Tiêu dạy dỗ không ít.

Còn có phu nhân là cái quỷ gì?!

không chỉ có người đưa giường, kế tiếp còn có người nối liền không dứt đưa một đống lớn đồ vật vào, cái gì bình phong, ghế ngồi cùng với ngăn tủ, trường kỷ linh tinh, trên mặt đất cũng trải kín thảm hoa văn cấm tú. Thực nhanh đã bố trí xong cung điện nơi này thành một căn phòng tân hôn.

Sư Nhạn nhìn hết thấy mà có chút đau đầu, chẳng lẽ Tư Mã Tiêu

muốn cùng nàng kết hôn ở chỗ này?

Ông trời a, nàng rút cuộc cầm cái kịch bản cầu huyết thể thân thể gả gì? Mấy ngày hôm trước vẫn là một bảo an ở Yên Chi đài, hôm nay lại phải trở thành phu nhân của ma chủ hung tàn, nhân sinh trải qua cũng không tránh khỏi quá lên xuống nhấp nhô.

Hơn nữa vạn nhất tin tức này truyền ra ngoài, nàng sợ sẽ làm lão cha Sư gia tức chết — — nàng còn không làm rõ ràng chân tướng, tạm thời trước vẫn nhận tên Sư Nhạn này.

Sư Nhạn ở chỗ này não bổ kịch bản thể thân, não bổ nửa ngày. Còn suy nghĩ thật lâu, nên đào hôn như thế nào, hoặc là nói nên trốn tránh đêm tân hôn như thế nào. Kết quả Tư Mã Tiêu trở về nhìn thấy một phòng đồ rực, so với nàng còn ghét bỏ hơn, mày nhăn lại hỏi nàng: “Đây đều là cái lung tung rối loạn gì, ai làm?”

Sư Nhạn thầm nghĩ, mẹ anh, đây không phải anh phân phó sao?

Tư Mã Tiêu lão ca táo bạo này thực nhanh gọi những ma tướng sửa sang lại phòng trở về, một đám ma tướng ngoan ngoãn đứng ở trước mặt hần chờ hần lên tiếng.

Tư Mã Tiêu một câu không nói, chỉ chỉ mấy thứ kia, bọn họ liền một đám sợ tới mức tè ra quần dọn các thứ mà hoả tốc rời đi, lại nhanh chóng dọn về một ít gia cụ bình thường khác, mắt trông mong lại kinh sợ chờ chỉ thị của Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu quay đầu hỏi Sư Nhạn: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Sư Nhạn: vì cái gì người phải dùng loại ngữ khí vợ chồng tân hôn cùng nhau trang hoàng phòng ở đang dò hỏi ý kiến đối phương để nói chuyện với ta?

“..... Ừ, còn tạm được.” Sư Nhạn chần chờ nói. Ít nhất là so với lúc trước càng giống nơi cho người ở.

Cung điện bài trí sửa sang lại xong, kế tiếp là có người đưa đồ ăn. Vẫn là những ma tướng đó, đôi tay bọn họ cầm đao dùng kiếm để chém người, giờ bụng thức ăn đưa lên.

Sư Nhạn nhìn mà có chút đau mắt, cảm giác mười phần ma huyễn, cái tình cảnh này nếu giải thích thông tục thì chính là hoàng đế bắt các đại thần văn võ bá quan tâm phúc đến làm cung nữ thái giám. không biết nên nói hoàng đế thao tác này quá tao hay là bức cách quá cao.

Thực rõ ràng, quần ma này tự mình cũng không quen, lần đầu tiên làm loại chuyện này, một đám kì cục giống đại cô nương lần đầu tiên lên kiệu hoa.

“Phu nhân, ma chủ phân phó đưa chút đồ ăn cho ngài, ngài còn muốn ăn cái gì, cứ việc phân phó.” Ma tướng râu dài thực không thích ứng thân phận quản gia của mình, một câu nói quá không thuận.

Sư Nhạn cũng không quá quen thân phận mới là phu nhân của mình, bất quá hỏi nàng có muốn ăn gì hay không, vậy nàng liền có chuyện để nói. Quản hần rốt cuộc là cốt truyện gì, dân dĩ thực vi thiên!

“Ta muốn ăn Xích anh quả.” Nàng trịnh trọng nói.

Xích anh quả là một loại linh quả đặc sản của Ma Vực, chỉ ở có thể gieo trồng ở vài toà thành phía nam xa nhất Ma Vực, phi thường trân quý, lớn bằng ngón cái, có chút giống anh đào. Hơn nữa linh quả này kiều quý, sinh trưởng không dễ, vận chuyển không dễ, đến nơi nào giá cũng đều rất cao.

Nàng nói ra một câu, bất quá một lát, mấy cái tướng đã đưa lên một sọt to Xích anh quả.

“Trong thành tạm thời chỉ có chừng này.” Ma tướng đó còn rất thấp

thồm, sợ Tư Mã Tiêu ngồi ở một bên, mặt vô biểu tình, không hài lòng năng lực làm việc của hắn.

Sư Nhận: Cái gì gọi là chỉ có chừng này Xích anh quả. Ở Yên Chi đài trong Hạc Tiên Thành là loại trường hợp tiêu phí cao, siêu nhiều ma thạch mới có thể mua một đĩa nhỏ, một đĩa nhỏ bất quá chỉ có chín trái cây nho nhỏ, hiện tại các ngươi dùng sọt để đựng a!

Ở Yên Chi đài mấy năm, còn mua không nổi một đĩa Xích anh quả nhỏ, không nghĩ tới bị bắt tới đây rồi có thể tùy tiện ăn no Xích anh quả, hiện tại nàng đã có chút dao động.

“Xích Lao, Quái Xa, Cửu Phong ba thành, đi đánh hạ cho ta.” Tư Mã Tiêu đột nhiên mở miệng nói một câu.

Xích Lao thành, Quái Xa thành cùng với Cửu Phong thành, đều là đại thành phía nam Ma Vực gieo trồng Xích anh quả.

Chúng ma tướng nghe vậy, thoáng chốc tinh thần phấn chấn. Người Ma Vực hiếu chiến thích giết chóc, đó tuyệt đối không phải nói chơi, đối với bọn họ mà nói, tranh đoạt địa bàn và tài nguyên, tận tình hưởng thụ sinh hoạt, chính là việc quan trọng nhất. Hơn nữa những ma tướng phụ thuộc vào Tư Mã Tiêu phần lớn có lý tưởng vĩ đại kiến công lập nghiệp, thống nhất Ma Vực, chỉ chờ Tư Mã Tiêu dẫn bọn hắn đi thực hiện.

Muốn để bọn họ nói, vài toà thành phía nam kia sớm nên đánh hạ rồi, nhưng ma chủ bọn họ này đông một búa, tây một gậy không biết đang đánh cái gì, bọn họ cấp dưới cho dù vội muốn chết cũng không dám hỏi, hiện tại rốt cuộc chờ được một câu chắc chắn.

một câu của Tư Mã Tiêu, như là hoàng đế động viên trước trận chiến, một đám ma tướng hưng phấn xoa xoa tay gấp không chờ nổi rồi đi.

Sư Nhạn: “.....” không phải vì ta chứ?

Đây thật sự so với quả vải của Dương Quý Phi còn khoa trương hơn.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, “Còn muốn cái gì?”

Sư Nhạn: Ta mẹ nó dám nói sao, nếu nói muốn ăn tương vệt ngoại giới, sợ là không phải người còn muốn nhất thống Ma Vực, rồi đánh ra ngoài chiếm lĩnh Tu Tiên giới.

Sư Nhạn: “không muốn, thật sự.”

Tư Mã Tiêu lại đột nhiên cười một cái, cào cào mặt nàng, “Vẫn là như vậy, thích gạt ta.”

Sư Nhạn: Đừng đừng đừng, cũng không phải là ta làm, ta thật không lừa lão nhân gia ngài, lá gan của ta nào dám đâu.

Nàng cảm thấy chỗ trên mặt bị hấn sờ soạng ngứa lên, cũng duỗi tay cào.

..... Chờ đã?

Nàng sờ soạng trên mặt trong chốc lát, lấy ra một cái gương soi, tức khắc kinh ngạc, cái sẹo to bằng đồng tiền trên mặt nàng đi đâu rồi?

“Sẹo của ta đâu?” Bởi vì quá kinh ngạc, theo bản năng nàng ngơ ngác quay đầu hỏi Tư Mã Tiêu.

Vết sẹo này từ lúc nàng đi vào thế giới này đã có, lão cha và lão ca Sư gia đều nói là Tư Mã Tiêu đốt, linh hỏa của hắn đặc thù, gây ra vết thương dùng các phương pháp đều không thể xử lý, cho nên chỉ có thể vẫn luôn để đấy. Nếu không, một vết sẹo như vậy, với nhân sĩ tu tiên xem ra là thực dễ chữa khỏi.

Sư Nhạn đã quen cái sẹo này tồn tại, ngẫu nhiên nàng soi gương, dùng tay che khuất vết sẹo, sẽ kinh ngạc cảm thán với nhan giá trị của thân thể này, nhưng cái sẹo đó tồn tại cũng hoàn toàn không làm nàng cảm thấy khó chịu, chỉ lúc ngẫu nhiên nhìn thấy nàng sẽ mặc danh cảm thấy có chút nôn nóng, thật giống như nằm mơ, mơ thấy muốn đi đâu đó dự thi, trên đường gặp chuyện không đến kịp, cảm thấy uể oải lúc này lại thì rớt rồi.

Kết quả, nàng cũng không biết thế nào, vết sẹo này lại đột nhiên biến mất, là sau khi nàng ngủ, Tư Mã Tiêu chữa khỏi cho nàng sao?

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, trong mắt bỗng nhiên lộ ra ủ dột, như là nghĩ đến cái gì rất khó tiếp thu, hắn giơ tay ôm Liêu Đình Nhạn, ngón cái nhẹ cọ lên mặt nàng, chỗ vốn dĩ có một vết sẹo đó.

Sư Nhạn vì bị ngón tay hắn hơi lạnh cọ vào mà phía sau lưng tê rần, da đầu căng thẳng.

Nàng tránh ra sau, Tư Mã Tiêu liền giữ cái ót nàng, kéo nàng trở về, hắn nhìn chăm chăm mặt nàng. Sẹo không có, còn có một chút hồng nhàn nhạt, đại khái thực nhanh sẽ khôi phục như ban đầu, tựa như nàng cũng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Tư Mã Tiêu không quá muốn nhớ lại một ngày vào mười năm trước.

hắn từ nhỏ chính là độc thân một mình, ngày tháng quá lâu, cũng không suy xét người khác, đối với Liêu Đình Nhạn cũng đã dùng hết toàn bộ cẩn thận.

Nhưng hắn quá tự tin vào chính mình, cảm thấy Sư Thiên Lũ không thể tìm được tung tích của mình, hắn giấu Liêu Đình Nhạn rất chắc chắn, lại cảm thấy lúc ấy mình ở trong phủ làm ra động tĩnh lớn như vậy, cũng đủ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt. Liêu Đình Nhạn ở Phong Hoa Thành, đương nhiên sẽ không có bất kì kẻ nào chú ý tới nàng, căn bản nàng sẽ không có nguy hiểm.

Cuồng vọng như hắc, tu vi cao tuyệt như hắc, làm sao lại suy xét “Nếu có vạn nhất”.

hắc làm cho Liêu Đình Nhạn cái pháp bảo phòng ngự, nói cho nàng dù để người ta đánh một buổi sáng cũng sẽ không phá được, đủ để bảo hộ tính mạng nàng. Nhưng hắc chưa từng suy xét, nếu lực lượng của chính hắc thì lập tức có thể phá tan phòng ngự — — bởi vì căn bản hắc không nghĩ tới mình sẽ tổn thương Liêu Đình Nhạn.

Nhưng trên thực tế, chính lực lượng của hắc, còn có lực lượng của Tư Mã thì làm nàng gặp một lần tai nạn.

Sau nữa trong quá trình tìm kiếm Liêu Đình Nhạn, hắc nghĩ, còn có phương pháp gửi hồn đầu thai, dù người thật sự đã chết, hắc cũng có thể làm nàng sống lại, hết thủy đều sẽ không thay đổi.

Tư Mã Tiêu vốn không để ý đến sinh mệnh, hướng chi trong tay còn có phương pháp khiến người sống lại, càng sẽ không có bất kì kính sợ đối với tử vong.

Nhưng mà mấy năm nay, hắc tìm Liêu Đình Nhạn không được, rốt cuộc chậm rãi hiểu ra, tử vong không phải bản thân nó đáng sợ, mà là ly biệt nó mang đến.

Mười năm trước hắc đạp lên mảnh đất khô cằn kia, trong lòng đều là phần nộ và các loại cảm xúc kịch liệt, nhất thời không thể nghĩ được chuyện khác, sau đó mấy năm, trong lòng mới chậm rãi cảm giác một chút tâm tình có thể gọi là ‘ sợ hãi ’. Sợ hãi đối với mất đi, là hắc chưa bao giờ từng có.

Chính là lấy kiêu ngạo của hắc, hắc cũng không có khả năng thừa nhận mình sẽ sợ hãi cái gì, chỉ có vẻ càng hỉ nộ vô thường hơn mà thôi.

Sư Nhạn: hiện tại trong không khí giống như có một loại đau đớn kịch liệt kỳ quái! không xong, nhìn vẻ mặt của hắc hình như là lâm

vào hồi ức gì đó không tốt, bây giờ hai người đối diện như vậy, dựa theo tình hình chung mà nói, kế tiếp khẳng định là muốn hôn, này, nàng không dám đâu!

Ngón tay Tư Mã Tiêu vỗ về mặt nàng nặng hơn, nói: “không được chọc ta cười.”

Sư Nhạn: “A?” Ta oan uổng, ta không có a! Ta làm cái gì chọc người cười?

Tư Mã Tiêu lại sờ sờ một khối trên mặt nàng, bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp đi ra ngoài.

Sư Nhạn cảm thán: Người không biết một con mèo vì cái gì đột nhiên chạy tới cọ tay người, cũng không biết vì cái gì nó lại đột nhiên quay đầu rời đi.

Nhưng trước mặt có một đồng lớn đồ ăn, siêu tuyệt, không cần lãng phí thời gian nữa.

Nàng ăn Xích anh quả mình vẫn luôn muốn ăn, lại nếm nếm đồ ăn khác, cảm thấy chư vị Đông thành có khẩu vị thật sự phóng đảng. Ma Vực có truyền thống chỉ băm, chặt, xào, hầm loạn xạ, trừ phối liệu bất đồng, phương thức nấu nướng giống nhau như đúc, không hề có sáng tạo gì. Ở Ma Vực, chỉ có tương vệt nhập khẩu từ Tu Chân giới còn có một chút tư vị.

Dựa theo thói quen dĩ vãng, nàng ăn xong là muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, trước kia là trên tán cây to ở hậu hoa viên Yên Chi đài, hoặc là dưới bóng cây trên nóc nhà Sư gia, tới nơi này..... ngủ ở chỗ nào?

Sư Nhạn chần chờ vào trong điện, phát hiện trong phòng không có ai, có hai nơi có thể ngủ, một cái giường lớn, một cái trường kỷ.

Nàng không chút do dự lựa chọn trường kỷ, bởi vì giường lớn quá sạch sẽ, mà trường kỷ nhìn càng mềm mại, một độ cong khéo léo phi

thường thích hợp với cái đầu của nàng, còn có gối ôm cũng thực phù hợp thẩm mỹ, hơi mang cảm giác hỗn độn càng làm nàng cảm thấy buồn ngủ nồng đậm.

Nàng nằm trên đó, cảm thấy phi thường thích ý, thở phào nhẹ nhõm. Quá thích hợp, cảm giác như là vừa lúc nhắm trúng một cái khe lõm, có thể rơi vào toàn bộ.

Tư Mã Tiêu ngồi ở bên cửa sổ sau bình phong, không chút nào ngoài ý muốn thấy Sư Nhạn chọn trường kỷ. Đó là vừa rồi hắn làm loạn lên, còn ném mấy cái ôm gối vào, Liêu Đình Nhạn trước kia thích nằm ở chỗ như thế này, nhìn thấy là muôn năm.

Sư Nhạn thực nhanh ngủ rồi, nàng ngủ say, Tư Mã Tiêu đi vào bên nàng, ngồi ở trên giường, nâng cổ chân nàng lên, khóa một cái vòng chân vào.

Cái pháp bảo phòng ngự mới này, hắn đã chuẩn bị thật lâu, giờ rốt cuộc có thể đưa ra.

Chương 58: Nếu người nghĩ như vậy, ta cũng không có cách nào

một giấc ngủ dậy, trên mặt thiếu một cái sẹo, lại một giấc ngủ dậy, trên chân thêm một cái vòng.

Sư Nhận nâng chân lên, động tác đặc biệt không chú ý, nàng khảy vòng đeo chân màu bạc trên cổ chân một chút, cảm thấy cái vòng đeo chân này thật sự rất đẹp, chính là cái loại bảo bối toàn thân tràn ngập ‘ tôn quý ’.

Tư thế này không thể xem cẩn thận, nàng xoay người ngồi dậy, đá tung một cái gối ôm, nâng vòng đeo chân kia lăn qua lộn lại ngấm ngính. Là hai cái vòng màu bạc mảnh dùng dây khâu qua, bên trên hoa văn phức tạp hình như là mẫu đơn, lại hình như là thực dược, bên trong chạm rỗng còn khảm một mảnh bích sắc nhàn nhạt, thông thấu thắm người.

Mang ở trên chân giống như không có trọng lượng, cũng không vướng bận, chỉ có một chút lạnh lẽo nhàn nhạt. Sư Nhận lấy kinh nghiệm mấy năm qua chính mình lăn lộn ở Hạc Tiên Thành mà khẳng định, đồ chơi này là pháp bảo, phẩm cấp rất cao, rốt cuộc cao bao nhiêu nàng không rõ lắm, lúc trước nàng cũng không có tiền mua pháp bảo lợi hại như vậy. Tuy rằng nhìn qua chất liệu là bạc và ngọc, nhưng chạm vào thì cảm giác lại không phải.

“Nàng cảm thấy cái này thế nào.”

Thanh âm Tư Mã Tiêu đột nhiên vang lên từ phía sau.

Sur Nhận bị hấn dọa nhảy dựng, rồi sau đó cào cào lỗ tai, “Khá đẹp, nhưng ta không quen mang vòng đeo chân, không thể đeo trên tay sao? Hơn nữa pháp bảo trân quý như vậy, đưa cho ta?” Cảm giác là bảo bối cấp bậc gia truyền, còn không có nghi thức đưa tặng gì đó, cứ trực tiếp đeo lên chân.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng, bỗng nhiên cười, duỗi tay cọ cọ vòng đeo chân trên mắt cá chân nàng, “Khóa nhận chủ rồi, ta cũng không thể gỡ nó xuống. Pháp bảo phòng ngự này thế gian chỉ có một cái, bất kì kẻ nào cũng không thể phá tan phòng ngự này mà tổn thương đến nàng.”

Bất kì kẻ nào? Sur Nhận sững sốt, theo bản năng hỏi: “A, người cũng không thể?”

Tư Mã Tiêu lông mày cũng chưa động, chỉ nhìn nàng, có loại ôn nhu mà Sur Nhận không quá hiểu rõ, “Đúng vậy, ta cũng không thể.”

Sur Nhận nghe trong lòng mắng thầm, đây con mẹ nó còn không phải là cái Thần Khí phòng gia bạo sao? Nếu đến Tư Mã Tiêu cũng không làm gì được thứ này, nàng chẳng phải là có thể đi ngang? không chỉ đi ngang, chỉ sợ còn có thể nằm xõa nữa.

Hỏi thế gian, ai có thể hạ được ta!

Tư Mã Tiêu nhìn kỹ biểu tình của nàng, nâng cằm nàng, “Nàng không cảm thấy có chỗ nào không đúng?”

Sur Nhận: “không đúng chỗ nào?” Nàng ngốc trong chốc lát, rồi cuộc phản ứng lại đây là không đúng chỗ nào. Vì sao lại là phòng gia bạo! Nàng vì sao tự nhiên phân chia Tư Mã Tiêu vào gia bạo?!

Tư Mã Tiêu không phải ý tứ này.

hắn đột nhiên cười ha hả, Sur Nhận không biết hắn cười cái quái gì, cảm giác cái trán bị hôn một cái, Tư Mã Tiêu phảng phất rất cao

hứng, cọ chớp mũi nàng, hỏi nàng: “Nàng không cảm thấy là ta không có hảo ý, muốn cầm tù nàng?”

không phải không tin ta, không phải bị lão đông tây Sur Thiên Lũ kia nuôi nhiều năm như vậy, không phải không nhớ rõ ta, vì sao vẫn tin tưởng ta?

Sur Nhận: Ta luôn bởi vì không theo kịp mạch não tổ tông này mà cảm thấy mông bốc, nhưng thấy hấn vui vẻ như vậy, ta cảm thấy vẫn là cam miệng tương đối phù hợp.

một giấc ngủ dậy phát hiện trên người thêm trang sức xinh đẹp, phản ứng đầu tiên đương nhiên là thu được lễ vật, đây chẳng lẽ không phải thực bình thường sao? Vì sao lại liên tưởng đến cầm tù? Nàng cũng không hiểu.

Tur Mã Tiêu cọ ngón tay qua cầm nàng, nắm cổ tay nàng. Chỉ nhẹ nhàng nhắc lên đi về phía trước, Sur Nhận liền cảm giác cả người mình bay lên, giống như thân thể đã không có trọng lượng. Mà tay Tur Mã Tiêu kéo cổ tay nàng, mang theo nàng dẫm lên mặt đất.

Sur Nhận cũng không biết hấn làm gì, lại đột nhiên bị hấn nắm tay bước nhanh ra ngoài.

Mặt đất cảm cung là màu đen bóng loáng, cơ hồ có thể nhìn rõ ảnh ngược ra bóng người, Sur Nhận đi chân trần đạp lên trên, bởi vì bước dồn dập, hai cái vòng mảnh trên cổ chân va chạm, phát ra tiếng leng keng rất nhỏ.

Tur Mã Tiêu mặc áo choàng màu đen, hấn đi nhanh như điện chớp, chính là loại khí thể ‘hỏa hoa mang tia chớp’, cho người ta cảm giác phảng phất bước một bước là đi được 1 mét 8. Sur Nhận bị hấn lôi kéo cổ tay, cơ hồ là kéo chạy, mặt đất đen nhánh chiếu ra hai bóng dáng tối sầm.

Sur Nhận không đi giày, tóc cũng không chải, dây còn chưa rửa mặt,

tự giác giống nữ quý, nhưng Tư Mã Tiêu không biết có hứng thú gì, kéo nàng liền đi, cũng không cho nàng thời gian nói một câu.

Hai người đi một đoạn trong cấm cung, trong cung điện trống trải không có bất kì dấu vết gì của những người khác, đưa mắt nhìn lại, đều là những cây cột lớn chống đỡ khung đỉnh to lớn cùng các loại trang trí khung đỉnh.

Địa phương trống trải như vậy, chỉ có hai bọn họ phát ra thanh âm, có một khắc Sur Nhận cảm thấy cảnh tượng như vậy phảng phất có chút quen thuộc.

Dùng khoa học để giải thích, hẳn là gọi là ký ức lần thứ hai của đại não.

Sur Nhận bị Tư Mã Tiêu dắt đến trung tâm cấm cung, nơi đó có một tòa tháp cao ngói vàng tường đỏ, có vẻ không hợp với toàn bộ Đông thành màu trắng, màu sắc diễm lệ có chút đột ngột.

Nàng lại cảm thấy mơ hồ quen thuộc.

Tư Mã Tiêu mang nàng đi về tòa tháp.

trên con đường này phủ kín đá tảng màu trắng, đá cục tản ra hàn khí bị khảm trên mặt đất làm Sur Nhận nhớ tới đường nhỏ trong công viên ở gần nhà, cũng khảm đá, luôn có người già rèn luyện thân thể đi qua lại nơi đó, nói có thể mát xa huyết vị lòng bàn chân.

Sur Nhận tỏ vẻ mình thực hoài nghi, nàng đã từng cảm thấy đường sỏi đá cộm chân người không thể mát xa huyết vị, chỉ có thể giết người. Đương nhiên hiện tại nàng sẽ không để ý loại đường sỏi đá này, lấy tu vi của nàng, chính là đường trải dao nhỏ cũng có thể đi lên mà mặt không đổi sắc, dao nhỏ bình thường không thể đâm thủng thân thể Hóa Thần kỳ.

Nàng hơi chút thất thần, Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn nàng. Đầu

tiên hấn cho nàng một ánh mắt nghi vấn, sau đó mới nhìn thấy nàng đi chân trần. Tiếp theo động tác của hắn thực tự nhiên mà dùng một tay ôm nàng lên, đi lên đường khảm đá tỏa hơi lạnh.

Sư Nhạn:..... Ta thật không có ý tứ này.

Bất quá ôm đã ôm lên, vẫn là lười giã giũa.

Nhưng nàng cảm thấy vị đại lão này khẳng định rất ít ôm nữ nhân, nào có ôm một phụ nữ thành niên lại dùng tư thế ôm trẻ con như vậy, nàng ngồi ở trên cánh tay Tư Mã Tiêu, tay đập trên vai hắn, nghĩ thầm, từ lúc ta bảy tuổi đã không ngồi trên cánh tay cha ta như vậy.

Đồng chí Sư Thiên Lũ người cha giả hư hư thực thực của nàng cũng không ôm nàng thân mật như vậy. Vị đại lão này tự xưng là bạn trai, nhưng mà làm cha người ta thật ra cũng rất quen thuộc.

Nàng cảm giác thân thể mình phản ứng cũng rất thuần thực, theo bản năng liền đặt tay vào đúng chỗ. Đây khả năng chính là sức mạnh của tình yêu, thân thể nàng còn di chứng rất nghiêm trọng.

đi qua con đường đá lạnh, chung quanh nhiệt độ hạ xuống, Tư Mã Tiêu đẩy cửa ra, thả nàng xuống dưới, lại sửa thành nắm tay cổ tay nàng.

Trong tháp này mặt đất trải thảm phi thường hoa lệ, phồn hoa tựa cấm, chung quanh vách tường vẽ ca vũ thăng bình, tiên nhân phi thiên, rực rỡ lung linh, linh động vô cùng.

“Tới.”

Sư Nhạn dẫm lên thang lầu, đi theo hắn lên trên. Thang lầu rất dài rất dài, đi một tầng còn có một tầng nữa, giống như vĩnh viễn không đi đến cuối, nàng ngửa đầu nhìn ánh sáng chiều vào trên đỉnh đầu, bóng dáng Tư Mã Tiêu cũng dừng ở đáy mắt nàng, tóc thật dài đen nhánh còn góc áo cuốn lên, lại làm nàng có

loại cảm giác quen thuộc choáng váng.

Tư Mã Tiêu bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng, nói: “Khi đó nàng lên tháp cao, ở trên thang lầu mệt suýt thì ngồi xuống, lúc ấy ta cảm thấy.....”

“Cảm thấy nàng thật sự quá yếu, ta còn chưa từng gặp ai yếu hơn nàng, con rắn ta tiện tay nuôi còn lợi hại gấp trăm lần.”

Sư Nhạ: Người này có thể nói chuyện hay không?

thật sự, nguyên thân có thể yêu đương với tổ tông này, thật là thần nhân. Thằng nam không biết nói chuyện, nếu không phải lớn lên đẹp, tu vi lại cao, khẳng định là không thể nào yêu đương nổi.

Ý cười trong giọng nói Tư Mã Tiêu bỗng nhiên tan đi, hắn nói: “hiện giờ nàng đi thang lầu như vậy, cũng không mệt thành như thế.” Có chút ý vị thờ dài mà Sư Nhạ không rõ.

Sư Nhạ cảm thấy mình cũng không thể mãi không nói lời nào, chỉ có thể khô cằn phối hợp một câu: “Rốt cuộc tu vi Hóa Thần kỳ, bò mấy thang lầu là không thành vấn đề.”

Tư Mã Tiêu ừ một tiếng, biểu tình lại bắt đầu khó lường, Sư Nhạ lại lần nữa bị hắn ôm lên. Tuy rằng nàng và vị đại lão này mới ở chung không lâu, nhưng tính cách hắn nghĩ cái gì thì muốn cái đó đã làm nàng khắc sâu hiểu biết.

Bị ôm giống tiểu khuê nữ, Tư Mã Tiêu cả người nhảy lên trên, mũi chân đặt lên đèn lồng trôi nổi, chớp mắt liền qua mấy tầng.

Sư Nhạ: Hắc, đây có thể nhanh hơn thang máy nhiều!

Bên thang lầu có cây đèn trống rỗng trôi nổi, trên những cây đèn này đều chạm rỗng hình hoa, nếu thắp sáng, phỏng chừng chiếu ra hình hoa lên mặt đất, thực phù hợp với thẩm mỹ của Sư Nhạ. Nàng nhìn

Tư Mã Tiêu không chút khách khí dẫm lên chúng để nhảy lên trên, ánh mắt liền đặt lên những cây đèn đó.

Đầu bỗng nặng lên, Tư Mã Tiêu vượt đầu nàng, “Đều là đèn nàng thích, tháo dọn tới đây mới thêm vào.” Khi nói chuyện, những ngọn đèn đó liền sáng lên, quả nhiên chiếu ra các loại bóng hoa chồng lên nhau.

Trong giọng nói của hắn có một chút tự đắc, giống như đang nói ‘đã sớm biết nàng sẽ thích’. nói thế nào đây, còn quá đáng yêu.

Chỉ có thể cảm thán, tình yêu làm xú đại lão biến thành ấu trĩ.

Nàng tới tầng cao nhất, ở trong đại điện cũng trống trải, thấy một cái ao nước xanh biếc.

Mạc danh, Sur Nhận cảm thấy trong ao này hình như thiếu thứ gì, hẳn là có cái gì ở bên trong. Tư Mã Tiêu tiến lên vồ vào trong nước một trào, từ đáy nước trồi lên một đóa hoa sen màu đỏ run run rẩy rẩy, nụ hoa chậm rãi nở ra, lộ ra bên trong một ngọn lửa an tĩnh đang cháy.

Tiếng gào như khóc như tố, ai oán quanh quẩn ở trong toàn bộ đại điện, tiếng oa oa oa không dứt bên tai, thanh âm trẻ con khóc thút thít như ma âm xuyên não.

Ngọn lửa bỗng nhiên nhảy lên, như là người gương nanh múa vuốt, đánh tới Tư Mã Tiêu, thanh âm trẻ con oán hận mắng: “A a a a ta muốn giết ngươi! Nữ nhân của ngươi đã chết thì có gì liên quan tới ta! Tuy rằng do lực lượng của ta nhưng lại không phải ta giết! Là chính đồ ngốc ngươi, chính ngươi tính kế người khác, kết quả không cẩn thận thiêu chết nàng, lại chỉ biết trách ta! Còn lấy nước ngâm ta! Ngươi có bệnh a! Đầu óc bị nước vào! Ngươi mẹ nó không đau nhưng ta còn đau đấy, xú ngốc bức!”

Tư Mã Tiêu một cái tát đánh ngọn lửa trở về, ngữ khí nóng giận: “Câm miệng!”

Ngọn lửa phát ra giọng trẻ con bị tát một cái mới có thể co rúm lại, nó đại khái đã dùng hết toàn bộ lá gan, rốt cuộc khôi phục lý trí, lùi về tiếp tục khóc oa oa oa.

Xong rồi nó hình như rốt cuộc thấy được Sur Nhận, lớn tiếng chửi một câu thô tục, lại nói: “Người tìm được nữ nhân này về!”

Sur Nhận: Kinh! Đây là một ngọn lửa biết mắng thô tục! Hơn nữa ngữ khí này quá giống lúc ta mắng chửi người khác.

Tư Mã Tiêu nói với nàng: “Ta lúc trước bảo nàng tưới nước cho nó, nàng lại dạy loạn nó nói chuyện, nó mắng chửi người càng không xuôi tai.”

Sur Nhận: thật sự, đừng dùng loại ngữ khí ta dạy hư anh vũ trong nhà để nói ta! không phải ta làm!

Sur Nhận cảm thấy mình thật sự quá oan a.

Nàng tự giác mình oan đến thán sấu tuyệt bay, Tư Mã Tiêu ha hả cười lạnh, nhưng nghĩ lại nghĩ, không thêm so đo với nàng.

hắn dẫn nàng xem xong ngọn lửa khóc không ngừng đó, dẫn nàng xoay hai vòng ở trên tháp cao, hai người ở trên hành lang cao nhất nhìn xuống Đông thành.

“Nguyên lai tháp này ở Tam Thánh sơn, Tam Thánh sơn bị ta hủy hoại, liền dọn tháp tới nơi này.”

Sur Nhận cảm thấy hắn giống như muốn cùng mình nói chuyện nhân sinh, thấy hắn nhìn mình giống như muốn một câu đáp lại, vì thế tìm từ một phen, nói: “Xem ra người thực thích tháp này?”

Tư Mã Tiêu: “Ta chán ghét tháp này, nó cầm tù ta 500 năm.”

Sư Nhạn vừa nghĩ, lời này của người, ta nói tiếp thế nào, câu chuyện bị người ngắt rồi, đồng thời hô to bị cầm tù 500 năm! Đây không phải Tôn Đại Thánh sao!

Tư Mã Tiêu: “Vẫn luôn bị nhốt ở một chỗ, cho nên ta chán ghét những người cầm tù ta, ngay từ đầu đã hạ quyết tâm, chờ ta có thể rời đi, sẽ giết tất cả bọn họ. Cho nên.....”

Sư Nhạn quyết định làm trò a dua, vì thế nàng ra dáng ra hình ậm ừ, nói tiếp: “Cho nên thế nào?”

Tư Mã Tiêu giọng nói lại chuyển: “Cho nên nàng cũng sẽ chán ghét ta như vậy sao?”

Sư Nhạn: “Nhìn ngài đây là nói thế nào, sao ta nghe không hiểu, nếu không thỉnh ngài giải thích cho mọi người một phen?”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Sư Nhạn coi mình chưa nói câu vừa rồi, trả lời: “Ta cảm thấy còn tốt, ngài lại cũng không cầm tù ta.”

Tư Mã Tiêu: “Ta bắt nàng tới nơi này, nàng không cảm thấy đây là cầm tù?”

Sư Nhạn đột nhiên chỉ chỉ núi rừng màu trắng nơi xa: “Ta có chút tò mò bên kia, hai ngày nữa có thể đi xem sao?”

Tư Mã Tiêu thuận miệng đáp một câu: “Nếu nàng muốn đi, buổi chiều đi là được.”

Sư Nhạn gật đầu a một cái, nghĩ thầm, nhà người cầm tù là cái dạng này a.

Nàng thanh thanh giọng nói: “Nếu ta không muốn ở chỗ này, vậy coi như cầm tù, nếu nguyện ý, thì không tính là cầm tù.”

Tư Mã Tiêu vẻ mặt được thuận mao thực vui vẻ, thấp thấp cười hai tiếng, “Ta biết trong lòng nàng càng nguyện ý tin tưởng ta.”

Sư Nhạn cảm thấy, nếu thời điểm này nói mình nguyện ý lưu lại, một bộ phận là vì hoài nghi thân phận mình, muốn làm cho rõ ràng, còn lại đại bộ phận nguyên nhân kỳ thật là bởi vì nơi này đãi ngộ quá tốt. Hơn nữa Tư Mã Tiêu có thể dưới sự giận dữ đẩy mình từ tầng cao nhất này xuống.

Cho nên nàng chỉ có thể lộ ra một cái cười giả, “Người nói đúng.”

Chương 59: Nàng còn ở đây là được

Sư Thiên Lũ phát hiện Sư Nhạn không thấy đâu, ban đầu cũng không cảm thấy có gì.

Sư Nhạn người này không có chí lớn, đối với tu luyện cũng hoàn toàn không để bụng thế nào, Sư Thiên Lũ nhìn ra là phế vật được chẳng hay chớ, không cầu tiến. Cho dù ban đầu bị tẩy đi ký ức, cái gì cũng không nhớ rõ, cũng có loại lười nhác hồn nhiên thiên thành.

Bất quá cũng may, mấy năm nay nàng còn tính là nghe lời, lúc trước vì có thể hoàn toàn khống chế nàng, hai năm đầu nàng mất đi ký ức, hẳn vẫn luôn không cho Sư Nhạn tiếp xúc với người khác, như vậy mới bồi dưỡng ra Sư Nhạn ỷ lại hai người bọn họ.

Nhưng nàng liên tiếp một ngày một đêm không trở về, Sư Thiên Lũ dùng bí pháp tìm nàng không thấy, thuật truy tung phóng ở trên người nàng cũng bị phá, Sư Thiên Lũ lúc này mới phát giác không đúng.

Hay là xuất hiện biến cố gì hẳn không biết? Sư Thiên Lũ có dự cảm bất hảo, lập tức lệnh cho Sư Chân Tự đi tìm kiếm Sư Nhạn, ai ngờ lại biết được một tin tức làm hẳn khó có thể tiếp thu. Sư Nhạn thế nhưng ở Đông thành, ở bên Tư Mã Tiêu mà bọn họ trăm phương nghìn kế muốn tránh đi.

Những năm gần đây người Sư gia may mắn còn sống sót bị Tư Mã Tiêu giết thất thất bát bát, người trong tay gia chủ Sư Thiên Lũ có thể sử dụng cũng không nhiều lắm, vì phòng vạn nhất không thể không một mình mang theo Sư Nhạn trốn tránh Tư

Mã Tiêu truy tìm.

Vì che dấu tung tích Sur Nhạn, hắn bố trí rất nhiều thủ thuật che mắt, để người Sur gia còn lại đi nhiễu loạn tầm mắt Tư Mã Tiêu, dựa vào bố trí tinh diệu một lần lại một lần, lúc này mới có thể hoàn toàn hướng ánh mắt Tư Mã Tiêu đi chỗ khác, giấu Sur Nhạn đi gần mười năm.

Mà hắn tiêu phí nhiều thời gian cùng tâm lực nhân lực như vậy, kết quả thế nhưng là một hồi uổng phí.

“Chưởng môn, có lẽ Sur Nhạn đi đến bên Tư Mã Tiêu, vì có thể bị chúng ta ảnh hưởng nhiều năm mà động thủ với hắn, dù không giết được hắn, có thể làm bị thương hắn cũng tốt.” Sur Chân Tự cũng không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chỉ đành an ủi chưởng môn đang có biểu tình khó coi như vậy.

Sur Thiên Lũ đương nhiên cũng muốn tin tưởng có khả năng này, nhưng hắn ở chung với Sur Nhạn nhiều năm như vậy, có thể không hiểu biết nàng sao? Hắn vì cái gì chậm chạp không dùng vũ khí bí mật Sur Nhạn này với Tư Mã Tiêu? Đơn giản chính là không tin nàng sẽ dựa theo mình muốn mà làm việc.

“Mặc kệ thế nào, phải nhanh điều tra rõ tình huống Sur Nhạn ở Đông thành hiện giờ.”

“Vâng, chưởng môn.” Sur Chân Tự hỏi: “Chúng ta có nên âm thầm liên lạc với Sur Nhạn hay không?”

Sur Thiên Lũ trầm khuôn mặt suy tư một lát, nói: “hiện giờ quyền chủ động đã không còn nắm giữ ở trong tay chúng ta, Tư Mã Tiêu chỉ sợ đang chờ chúng ta chui đầu vào lưới, Sur Nhạn một khi trở lại bên hắn, rốt cuộc chúng ta không thể động vào nàng. Vũ khí sắc bén vốn thuộc về chúng ta, hiện giờ chỉ sợ đã không có tác dụng bao lớn.”

Sư Thiên Lũ nghĩ đến đây liền cảm thấy khí huyết mình cuộn cuộn, thậm chí có dấu hiệu nhập ma.

Mấy năm nay Tư Mã Tiêu thật sự là khinh người Sư gia quá đáng, nếu ban đầu Sư Thiên Lũ còn nghĩ có thể khôi phục Sư gia, trọng chấn Canh Thần Tiên Phủ, giết chết Tư Mã Tiêu, nhưng tới bây giờ, hắn chỉ nghĩ có thể tận lực bảo tồn huyết mạch Sư gia, tạm gác lại ngày sau Đông Sơn tái khởi.

Chỉ sợ đến cơ hội Đông Sơn tái khởi Tư Mã Tiêu cũng không chịu lưu lại cho bọn hắn.

Sư Thiên Lũ và Sư Chân Tự cũng không ở Hạc Tiên Thành lâu, phát hiện Sư Nhạn mất tích không bao lâu, Sư Thiên Lũ lập tức chuyển dời ra ngoài Hạc Tiên Thành. Chờ đến khi phát hiện Sư Nhạn về Đông thành của Tư Mã Tiêu, hắn càng dứt khoát liên tiếp lui sâu vài toà thành, trốn trong mấy toà thành phía nam Ma Vực.

không thể không nói Sư Thiên Lũ mười phần hiểu biết Tư Mã Tiêu. Bọn họ rời đi không lâu, Tư Mã Tiêu đã phái người tới Hạc Tiên Thành. Nhóm người này tốc độ đặc biệt nhanh, vẫn không thể bắt được cáo già xảo quyệt Sư Thiên Lũ.

Lần này là Đại Hắc Xà mang theo đội ngũ, hơn mười ma tu tu vi tới cấp bậc ma tướng đi bắt, người tuy không nhiều lắm, cũng có thể chính diện đối cứng với Sư Thiên Lũ.

Đại Hắc Xà đối mặt với Tư Mã Tiêu là vẻ mặt manh xuẩn, đối mặt với người chăn nuôi Sư Nhạn có hơi thở chủ nhân cũng phi thường thiên nhiên. Nhưng đối mặt với những người khác, nó thiên nhiên là biến thành thiên nhiên hung tàn. Đặc biệt là người có hơi thở Sư gia, mấy năm nay cũng không biết nó đã cắn chết bao nhiêu.

Nó nhạy bén với hơi thở, luôn có thể làm nó ở trong quá trình đuổi bắt người Sư gia như cá gặp nước. Ở Hạc Tiên Thành không tìm được tung tích Sư Thiên Lũ, Đại Hắc Xà dùng bộ não

cũng không lớn lắm tự hỏi xong, cảm thấy hiện tại mình trở về khả năng sẽ bị chủ nhân cầu bức bối, vì thế nó chỉ có thể chơi xấu, đi theo ma tướng khác vòng xuống ba thành Xích Lao ở phía nam trước.

Bởi vì một câu của Tư Mã Tiêu, hiện giờ ba tòa thành phía nam thừa thãi Xích anh quả đang bị ma tướng Đông thành vây quanh che trời lấp đất, phỏng chừng không được bao lâu sẽ bị thu vào dưới trướng Đông thành.

Mấy năm nay bước chân Tư Mã Tiêu thu phục Ma Vực đã là thế không thể chống đỡ, cơ hồ ai có chút đầu óc đều biết, hẳn thống nhất Ma Vực bị chia năm xẻ bảy lâu dài này đã trở thành xu thế tất yếu.

Toàn bộ ma tướng Đông thành ở Ma Vực đều làm mộng đẹp thống nhất Ma Vực, sau đó đi theo ma chủ Tư Mã Tiêu này cùng nhau đánh vào tu chân giới. Nhưng ma chủ Tư Mã Tiêu của bọn họ hiện giờ không có hứng thú đánh địa bàn, một lòng chỉ nghĩ đến đạo lý mất trí nhớ mất mà tìm lại.

Bởi vì Sư Nhận cho dù không nhớ rõ chuyện trước đây, cũng hoàn toàn không bài xích thái độ của hắn, cho nên Tư Mã Tiêu đối với chuyện Sư Nhận mất trí nhớ kỳ thật cũng hoàn toàn không quá để ý, thậm chí cảm thấy như vậy còn rất thú vị.

Nàng thường xuyên ở trong lòng não bổ một ít cốt truyện và trường hợp kỳ kỳ quái quái, mỗi lần đều có thể chọc cười Tư Mã Tiêu, hơn nữa nàng còn không có phản ứng là vào lúc nàng có cảm xúc kịch liệt hẳn có thể nghe được tiếng lòng nàng, cho nên thường xuyên ở trong lòng không hề cố kỵ mà mắng hắn hoặc là khen hắn, nói chút câu kỳ kỳ quái quái không bờ bến, những thứ này đều thật thú vị.

Nhưng mấy ngày nay, Tư Mã Tiêu hỏa khí siêu lớn, quấy cho Đông thành cũng không được an bình.

hắn vì cái gì tức giận? Bởi vì Tư Mã Tiêu đã biết mấy năm nay Sur Nhận từng giết không ít người, vì thế giận không thể át — — lúc trước hắn cưỡng bách nàng giết người một lần, bộ dáng nàng bị ác mộng liên tục đến nay còn nhớ rõ, hơn nữa nàng còn khóc thành như vậy. Lúc ấy hắn đáp ứng không để nàng giết người nữa, ý tứ là không chỉ chính hắn sẽ không bức nàng giết người, cũng sẽ bảo đảm ngày sau nàng không cần giết người.

Nhưng hiện tại thế nào? Nàng bị bắt học được giết người.

Sur Nhận nói về chuyện mình giết người, ngữ khí thường thường, đôi mắt một chút cũng không đỏ, không có ý tứ muốn khóc, tựa hồ cũng không sợ hãi.

Tư Mã Tiêu: Ta giết Sur Thiên Lũ!

Trong lòng hắn sinh ra thiên đại lệ khí, đốt ma tướng Chi Hồn thị tới cáo trạng thành một đám bụi.

Là ma tướng Chi Hồn thị này đến bẩm báo hắn, nói Chi Hồn thị có hai chuẩn ma tướng bị Sur Nhận giết, hy vọng có thể đưa ra một cách trả lời, Tư Mã Tiêu mới biết được Sur Nhận giết người.

Chi Hồn thị là họ lớn ở Ma Vực, còn là gia tộc lâu đời ở Đông thành, khó tránh khỏi tự giác có tự phụ, hơn nữa bọn họ tu vi cao, ma tướng nhiều, Tư Mã Tiêu ngại phiền toái trọng dụng một ít người bọn họ, làm cho ma tướng Chi Hồn thị này có chút phiêu, bị kẻ nào đó dụng tâm kín đáo muốn thử người, liền tới đây sờ mông lão hổ.

Tư Mã Tiêu đốt người thành một đồng tro cốt, chiếu vào trên sắc mặt xanh mét của gia chủ Chi Hồn thị.

“Cầu ma chủ tha thứ!” Vị gia chủ Chi Hồn thị này tu vi rất cao, không nói hai lời mà chỉ có bồi tội.

Vốn dĩ, Ma Vực chính là cá lớn nuốt cá bé, người đã chết còn hỏi vì

cái gì? Nào có vì cái gì, bị giết chính là mình vô dụng, nếu không phục, có thể giết thì giết bằng được, nhưng hiện tại người động thủ được ma chủ che chở, bọn họ không động nổi, đương nhiên cũng chỉ có thể thôi, cầm miệng là được.

Đạo lý này, tất cả mọi người đều biết, chỉ luôn có người cảm thấy có thể không tuân thủ quy củ.

Sư Nhận đã nhiều ngày ở bên Tư Mã Tiêu, nhìn nam nhân trẻ tuổi giống như con mèo điên, ngẫu nhiên còn có vẻ rất đáng yêu, không giống Tư Mã Tiêu trong miệng người khác, cũng không chuẩn xác nắm rõ hấn nổi tiếng khắp nơi vì hung tàn thô bạo. Mỗi đến lúc này, nàng mới kiến thức được cái gọi là Tư Mã Tiêu 'tàn nhẫn độc ác' là thế nào.

Tư Mã Tiêu người này hoàn toàn bất đồng với Sư Nhận, là một nam nhân động bất động là phải bạo khởi giết người, hấn quá mức mất cảm đối với mạo phạm và ác ý của người khác. Sư Nhận có đôi khi nhìn hấn còn cảm thấy, vị đại lão này một mình có thể bao trọn suốt diễn bạo quân và sủng cơ. Có thể làm yêu giống sủng cơ, cũng có thể táo bạo giống bạo quân.

Bởi vì nhất thời không cao hứng, hấn quyết định giết tộc Chi Hồn cho hả giận. Sư Nhận thậm chí không biết vì sao hấn tức giận như vậy.

Nàng vốn dĩ không nên nói chuyện, đại ma vương không cao hứng muốn giết một đám ma tu Ma Vực, vậy cùng nàng có quan hệ gì. Với nàng xem ra là giống đế vương cổ đại muốn giết người, tuy được xưng là bởi vì nữ nhân, nhưng trên thực tế cũng không có quan hệ gì với nữ nhân. Chủ yếu vẫn là phát tiết chính hấn phần nộ, tìm về mặt mũi mình mà thôi. nói như vậy, nàng khuyên cũng vô dụng.

Nhưng lúc nàng đi ra Bạch Sơn lâm ngoài thành tàn bộ, một đám già trẻ phụ nữ và trẻ em Chi Hồn thị chạy tới quỳ một đám lớn, ai ai khóc thút thít, đều là những người nếu ở kiếp trước ngồi xe công cộng sẽ được nhường chỗ, bộ dáng khóc kêu mười phần đáng

thương. Người chết ở nơi không nhìn thấy lại còn không có quan hệ với mình thì không dễ xúc động nhân tâm, nhưng nói ở trước mắt liền khó tránh khỏi làm người ta cảm thấy không đành lòng, cho nên Sur Nhạn vẫn quyết định nói một lời vì bọn họ.

Chỉ nói một câu.

“Nếu người không tức giận, bớt giết người Chi Hồn thì được không?” Sau khi trở về nàng nói với Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu tức giận nhìn nàng một hồi lâu, nói: “Nếu nàng không muốn giết, vậy thì quên đi.”

Nam nhân này lúc trước còn hung tàn mà muốn tiêu diệt gia tộc người ta lại phi thường khoan dung mà vuốt tóc nàng, nói: “Nếu nàng không muốn giết những người khác, chỉ muốn giết hai huynh đệ đó cho hả giận, ta có thể cho bọn họ sống lại, sau đó là giết bọn họ một lần.”

Sur Nhạn: “???” Sống lại rồi lại giết? Nàng chưa từng nghe thấy thao tác xấu hổ như vậy.

Nhưng loại chuyện này, Tư Mã Tiêu không phải làm lần đầu tiên, mấy năm trước hắn giết người Sur gia nhiều như vậy, mà một ít người Sur gia còn chưa dùng hết cơ hội gửi hồn đầu thai cả đời một lần, cho nên bọn họ lao xao được thân nhân hoặc bạn tốt cứu sống lại. Tư Mã Tiêu không cản trở mà chờ bọn họ sống lại rồi, đi tìm đến nhất nhất giết bọn họ một lần nữa.

Từ trước Thái Huyền phong linh khí dư thừa trong Canh Thần Tiên Phủ, hiện giờ không ai dám đến, chính là bởi vì nơi đó có cây cột treo đầy đầu người Sur gia, rất nhiều là hai cái đầu xâu vào nhau, đó chính là sống lại rồi bị giết, giết hai lần.

Sur Thiên Lũ mang Liêu Đình Nhạn đi khiến hắn tìm không thấy, Tư Mã Tiêu liền đem toàn bộ đầu người Sur gia bị giết chết treo ở chốn

cũ của bọn họ, làm người Sư gia thậm chí không dám đến nhật xác, chỉ có thể mặc cho bọn họ phơì thây hoang dã.

Sư Nhạn không biết chuyện này, nàng tìm ra trọng điểm, xoay người ngồi dậy: “Người đã chết còn có thể sống lại!”

“Có thể giúp ta làm sống lại một người sao?” Sư Nhạn gấp không chờ nổi hỏi.

Tư Mã Tiêu đối với nàng thực tốt, cơ hồ là muốn gì cho nấy, nhưng Sư Nhạn trừ ăn uống, cũng không yêu cầu hần cái gì, chỉ coi mình là cọng hành tây sai chủng loại, cứ cầu qua ngày là được, đây là lần đầu tiên nàng minh xác muốn cầu hần chuyện gì.

“Ta có một bằng hữu tên là Hồng Loa, đối với ta thực tốt, người có thể để cho nàng sống lại sao?”

Tư Mã Tiêu nói đến chuyện làm sống lại người khác thì ngữ khí tùy ý, hiển nhiên cũng không cảm thấy đây là việc bao lớn. hiện giờ nghe Sư Nhạn nói, hần tự nhiên đáp ứng.

“Chỉ cần nàng muốn, đương nhiên ta sẽ làm được cho nàng, bất quá là việc nhỏ mà thôi.”

Sư thị dùng gửi hồn đầu thai, là thoát thai từ cấm thuật Tư Mã thị sử dụng lúc trước, từ một vị tiền bối Tư Mã thị sáng chế.

Dùng xác chết hoặc là sự vật mà người đã chết sinh thời thường dùng, gọi ra tử hồn hoàn chỉnh, dùng bí thuật tẩy đi tử khí, dùng linh khí đặc thù bao phủ, phong nhập vào bên trong linh thai còn chưa sinh ra, người dựng thai lại nuốt vào một viên Hoàn Hồn Đan trân quý, người này sinh ra rồi sẽ có được ký ức đời trước, cũng kế thừa cảm tình đời trước, sống lại một lần bất quá cảm thấy mình phảng phất giống như một hồi đại mộng.

Bình thường chuyển thể đầu thai, trong ba hồn bảy phách, ký ức chủ

và cảm tình trong một hồn một phách sẽ tiêu tán vào thiên địa, còn lại hai hồn sáu phách cũng sẽ gột rửa rách nát ở bên trong luân hồi, dung hợp cùng hồn phách khác, biến thành một hồn phách mới hoàn chỉnh, tái thể đầu thai. Cho nên luân hồi chuyển thế phần lớn không tìm được người hoàn chỉnh kiếp trước, chỉ có phương pháp gửi hồn đầu thai này bất đồng, là thuật nghịch thiên chân chính.

Tư Mã thị chuyên ra loại đồ vật nghịch thiên này, có lẽ đây cũng là nguyên do cả tộc bọn họ bị hủy diệt.

Tư Mã Tiêu đáp ứng rồi, thực nhanh liền giải quyết việc này. Thuật gửi hồn đầu thai tốt nhất là yêu cầu người có thai bị gửi hồn có một tia liên hệ huyết mạch với người chết. Nhưng Hồng Loa không có thân thích, chỉ có thể phí chút công phu tìm người dựng dục tương dung nhất với hồn phách nàng. Trùng hợp là, người đó chính là từ Chi Hồn thị.

Người tộc này đoạt tính mạng nàng, cũng từ người tộc này cho nàng sinh mệnh mới.

Chi Hồn thị tránh thoát một kiếp, bởi vì việc này sửa lại sợ hãi lúc trước, hỉ khí dương dương, Chi Hồn thị chủ càng bảo đảm tuyệt đối đối đãi tốt người sắp sinh ra Hồng Loa.

“Nếu thực sự có người nói trọng sinh gì đó, vừa sinh ra là có ký ức và trí lực hiện tại của ta, ta khẳng định sẽ không hỗn thành cái bộ dáng quỷ này! Ít nhất thống lĩnh một tòa thành làm ma chủ!” Hồng Loa khi nói chuyện phiếm cùng nàng, nghe nàng nói đến mấy thứ trọng sinh, xuyên qua này, rất có hứng thú nói rõ nhiều.

Sư Nhạn nhớ bộ dáng lúc ấy nàng đập bàn liền muốn cười.

“Cao hứng như vậy?” Tư Mã Tiêu nhìn tươi cười trên mặt Sư Nhạn.

Sư Nhạn cũng cho hắn một cái cười: “Đúng vậy, những năm gần đây nàng ấy là người duy nhất thật tình với ta.”

Tư Mã Tiêu vén một chút tóc bên tai nàng, đăm thanh nói: “Ta cũng từng thật tình đối đãi với nàng, chỉ là nàng không nhớ rõ.”

“không nhớ rõ cũng không sao, nàng còn ở đây là được.”

Nàng mất đi ký ức, là cho hắn một giáo huấn, giáo huấn về sơ sẩy tính mạng nàng.

Chương 60: Song tu không bằng căn thuốc

Sư Nhạn nằm ở trên giường phía trước cửa sổ, nhìn kiến trúc ngoài cửa sổ một mảnh trắng xóa. Trắng che trời lấp đất, nếu có thể sơn chút màu lam, chính là phong cách Địa Trung Hải, có lẽ còn có thể giả mạo một chút thị trấn nhỏ trắng xanh nổi tiếng [Editor: Santorini, Hy Lạp]. Làm một du dân mất việc thất nghiệp, vậy hiện tại nàng thể có được cảm giác nghỉ phép càng thêm nồng hậu.

Nàng không bờ bến suy nghĩ chút lung tung rối loạn, hưởng thụ cuộc sống cái gì cũng không làm, chỉ nằm tiêu xài thời gian xa xỉ.

không trung nơi xa bỗng nhiên xuất hiện một chút màu đen, màu đen này càng bay càng gần, cuối cùng dừng ở trên cửa sổ khắc hoa mộc lan.

Là một con chim nhỏ màu đen tinh xảo, chỉ lớn bằng bàn tay, hai mắt như hạt đậu nhìn chăm chăm Sư Nhạn, như là đang ngắm kỹ nàng, Sư Nhạn cùng với con chim này nhìn nhau trong chốc lát, hoài nghi mình nhìn ra hơi thở trí tuệ trong mắt con chim.

Nàng từ bàn nhỏ bên cạnh lấy ra một mâm hạt dưa, thứ này ở Ma Vực kỳ thật không gọi là hạt dưa, nhưng Sư Nhạn cảm thấy hương vị rất giống, sau đó nghe ‘ma chủ phu nhân’ gọi thứ này là hạt dưa, từ đó ở Đông thành sửa tên, trực tiếp gọi đó là hạt dưa.

Sư Nhạn bóc hai hạt dưa cho chim ăn, cái mỏ đen của con chim mổ lên khung cửa khắc hoa mộc lan, phát ra tiếng cạch cạch. Nó ăn xong hai hạt dưa, Sư Nhạn lại định sờ đầu nó, nó liền bắt động cho sờ.

Sư Nhạn bóc một ít hạt dưa, cho chim ăn trong chốc lát. Hình như là ảo giác, nàng cảm thấy con chim này ăn một ít hạt dưa, thân mình đã mượt mà không ít. Từ phía sau nàng bỗng nhiên vươn ra một cái tay tái nhợt, cái tay tóm con chim tròn vo lôi đi.

Sư Nhạn quay đầu, nhìn thấy Tư Mã Tiêu bóp mở con chim đen. Sau đó con chim ở trong tay hắn hóa thành một đám hắc khí, lại biến thành một trang giấy màu đen. trên mặt giấy còn có một đồng nhân hạt dưa, không khác gì vừa rồi lúc con chim ăn vào.

Sư Nhạn mơ hồ nhìn thấy trên mặt giấy bị hạt dưa che khuất viết hai hàng chữ.

Sư Nhạn: “.....” Nguyên lai là bồ câu đưa thư?

Tư Mã Tiêu quét đồng hạt dưa vào lòng bàn tay, mở ra đặt ở trước mặt Sư Nhạn, một tay khác cầm tờ giấy xem, nói: “Ma âm điều, dùng để truyền tin, còn có thể vận chuyển một ít đồ vật nhẹ.”

Vừa rồi nó nghe lời là bởi vì ở trên người Sư Nhạn cảm giác được hơi thở của hắn, mỗi hạt dưa là bởi vì nó cho rằng đó là ‘tin’ muốn nó đưa.

Sư Nhạn yên lặng ăn đồng hạt dưa còn nguyên nhân. Thầm nghĩ chim này thật lợi hại, lấy tu vi của nàng, cũng không nhìn ra kỳ thật cũng không phải là chim.

Tư Mã Tiêu xem xong tin tức, gấp tờ giấy viết thư màu đen hai lần, không biết thế nào lại biến nó thành hắc điều, đặt trong lòng bàn tay Sư Nhạn.

“Thích? Cầm đi chơi đi.”

Sư Nhạn sờ sờ lông chim hắc điều bóng loáng trong tay, nhéo nhéo cái bụng tròn xoe, cảm thấy xúc cảm này có chút mỹ diệu, đáng

tiếc không phải chim thật.

“Buổi chiều mang nàng đi gặp một người.” Tư Mã Tiêu ngồi ở một bên nhìn nàng chơi trong chốc lát mới nói như vậy.

“Ak.” Sư Nhạn phi thường thành thật, thái độ giống như ở trước mặt Sư Thiên Lũ.

Tư Mã Tiêu đứng dậy đi rồi. Nhưng Sư Nhạn biết hẳn không đi xa, hình như chỉ ở chung quanh chỗ nào đó nhìn nàng, cho nên nàng thật sự cảm thấy hẳn giống mèo, thói quen âm thầm quan sát cũng giống. Bất quá Tư Mã Tiêu che dấu hơi thở rất giỏi, Sư Nhạn cũng không biết mình làm thế nào có thể chuẩn xác cảm giác được hẳn ở gần bên cạnh.

Nàng coi như không phát hiện, còn con chim nhỏ ngoan ngoãn, chờ nó tới thời gian sẽ tự động tan thành một mảnh bụi mù.

Sau đó không đến chốc lát, ngoài cửa sổ một đám hắc điều bay qua, đàn hắc điều này ở trong một mảnh thế giới màu trắng có vẻ dị thường bắt mắt, hơn nữa chúng nó đều như có mục đích, vòng quanh một tầng bay một vòng rồi dừng ở trước cửa sổ lớn Sư Nhạn mở ra, cơ hồ đầu đầy một khung cửa khắc hoa mộc lan bên ngoài.

Bộ dáng không khác bồ câu, tiếng kêu ku ku ku, chỉ là màu sắc bất đồng. Lúc này Sư Nhạn cẩn thận quan sát, xác định đây là một đám chim thật. nói thật nàng ở chỗ này nằm mấy ngày cũng chưa thấy một con chim nào dám tới gần cấm cung của Tư Mã Tiêu, hiện tại đàn chim đột nhiên xuất hiện, phỏng chừng cũng không phải là tự bay tới.

Phỏng chừng là đại lão thấy nàng muốn cho chim ăn, liền xua một đám tới cho nàng chơi, phương diện này vị đại lão Ma Vực này thật sự có cẩn thận hoàn toàn bất đồng với thanh danh thân phận. Đường đường là ma chủ, chu đáo như vậy sao?

Sư Nhạn nghĩ không sai, ở phía dưới cấm cung, một ma tướng có thể sử dụng ma vật và mãnh thú, mặt vô biểu tình triệu hoán loài chim vô hại lại đáng yêu ở phụ cận tới đây. Nàng, trước nay triệu hoán đều là loại thú hung tàn ăn thịt người, nàng cũng chỉ thích triệu hoán loài nào hung tàn, hiện giờ là lần đầu tiên trong đời này triệu hoán loài vật nhỏ, thật là cảm giác toàn thân đều không dễ chịu.

Nhưng mà không có cách nào, ma chủ có lệnh, chỉ có thể con mẹ nó đi làm.

Sư Nhạn cho chim ăn một buổi sáng, tới buổi chiều, nàng nhìn thấy một đám người đưa thứ gì vào cấm cung, tiếp theo Tư Mã Tiêu tới dắt nàng đi gặp người.

Người là người quen, cô cô Sư Thiên Độ lúc trước nàng từng gặp một lần.

Vị cô cô này bị chế trụ, động không thể động, trên người mang vết thương, hung hăng trừng các nàng.

Chân thật cầm tù: Nhốt ở trong không gian nhỏ, không có tự do thân thể, không ăn không uống, bị đánh thực phẩm, giống Sư Thiên Độ.
Giả dối cầm tù: Muốn đi chỗ nào là có thể đi, muốn ăn gì là có thể ăn, còn có người trăm phương nghìn kế làm nàng vui vẻ, giống Sư Nhạn.

Sư Thiên Độ không thể nói, nhưng bà ta muốn nói đều ở trong ánh mắt, Sư Nhạn nhìn ra bên trong viết hai chữ đại đại phản đồ. Sư Nhạn nhìn cô cô tình cảm plastic này, do dự nhìn Tư Mã Tiêu bên cạnh. Tuy rằng nàng không nói chuyện, nhưng Tư Mã Tiêu giống như bị chọc giận, hấn nổi giận liền rơi trên người Sư Thiên Độ.

Giữa trán Sư Thiên Độ bị Tư Mã Tiêu hung hăng vỗ một trảo, hiện ra một chút vàng sáng mờ mịt giã giụa, Sư Nhạn cả kinh, hoài nghi đây là hồn phách người, nàng tới thế giới này đã nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên thấy hồn phách chân thật trảo

ra từ nhân thể, có chút bị ấn tượng khắc sâu từ lâu.

Tur Mã Tiêu bắt lấy tay nàng, nắm một cái ấn vào vàng sáng vắn vẹo kia.

Sư Nhạn trong đầu nghĩ đến mấy chữ ‘lục soát hồn’, liền cảm giác thị giác nháy mắt có biến hóa, rất nhiều hình ảnh xuất hiện giống đèn kéo quân, ngay sau đó lại như bị người ta kích thích mà nhanh chóng biến mất, thực nhanh ngừng ở một đoạn hình ảnh. Sư Nhạn phát hiện đoạn hình ảnh này, có chính mình.

Hình như là ở trong cung điện nào đó, bên ngoài có vườn hoa, trong phòng cũng tráng lệ huy hoàng, một ít người vây quanh nàng, như muốn bắt nàng, cuối cùng xác thật nàng bị bắt, còn là Sư Thiên Độ động tay.

Bọn họ nói nàng là một nữ nhân không có tác dụng, lại nói nàng được Tur Mã Tiêu bảo hộ một đường mang về, khẳng định có thể uy hiếp Tur Mã Tiêu, nhẹ nhàng mang nàng đi, đưa tới một địa phương gọi là Thái Huyền phong. Rất nhiều người chuyển động ở trước mắt nàng, nàng còn thấy huynh trưởng Sư Chân Tự thường xuyên cho nàng tiền tiêu vật, hẳn phụng mệnh trông coi nàng.

Bọn họ đều gọi nàng là Liêu Đình Nhạn, mà không phải Sư Nhạn.

Hình ảnh lại chuyển, Sư Nhạn nhìn thấy Sư Thiên Độ đi vào một chỗ kỳ quái, nhìn thấy lão cha Sư Thiên Lũ đang đánh nhau với Tur Mã Tiêu, nhưng rõ ràng ông ta đánh không lại, bị ép liên tục lui về phía sau, nơi nơi đều là lửa, hỏa tương phun trào che trời lấp đất.

Tur Mã Tiêu không hề cố kỵ mà trào phúng, lại bị một câu của Sư Thiên Độ bức cho thay đổi sắc mặt.

“Nữ nhân bên cạnh người kia, cũng ở trên Thái Huyền phong, chúng ta chết, nàng cũng phải cùng chết theo!”

Tiếng cười của Sư Thiên Độ giống như thế giới tận thế, nổ mạnh cùng hòa tương trong đất khô cằn trước mắt, làm người ta có chút loá mắt.

Sư Nhạn cảm giác trước mắt tối sầm, rồi khôi phục thanh tỉnh, cũng đã được Tư Mã Tiêu ôm ở trong ngực, đầu dựa vào trước ngực hắn.

“Tu vi bà ta cao hơn nàng, ta mang nàng đi lục soát hồn, nàng cũng chỉ có thể thừa nhận hình ảnh ngắn ngủi.” Tư Mã Tiêu ngón tay lạnh lẽo ấn ở huyệt Thái Dương nàng, vững vàng nâng đầu nàng. không biết hắn làm gì, Sư Nhạn cảm thấy mình lập tức tốt hơn rất nhiều, cảm giác đau đầu cũng dần dần biến mất.

Nàng từ trong lòng ngực Tư Mã Tiêu nhìn ra, thấy ánh mắt Sư Thiên Độ vẫn đục, nước miếng giàn giụa, tựa hồ đã không còn thần trí.

Lục soát hồn là một thuật bá đạo, nếu không phải người thi thuật so với người bị thi thuật có tu vi cao hơn rất nhiều, là không thể thành công, hơi không lưu ý còn có khả năng bị phản phệ, kẻ bị lục soát hồn, nhẹ thì ngu dại, nặng thì hồn phi phách tán. Chính Sư Nhạn còn chưa từng nghe nói có thể mang theo người khác cùng lục soát hồn, loại thao tác cao cấp này không khỏi quá nghịch thiên!

“hiện giờ tin tưởng ta?” Tư Mã Tiêu hỏi nàng.

Sư Nhạn gật đầu: “Ta tin tưởng ta là Liêu Đình Nhạn.”

Trong lòng nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, má ới còn may lão cha Sư Thiên Lũ táo bạo cùng sinh sống nhiều năm không phải cha ruột. Nghĩ như vậy nguyên lai Liêu Đình Nhạn đó cũng không phải quá đáng thương, tốt xấu gì cha ruột không phải cái loại người muốn cho nàng làm pháo hôi, không ngừng giáo huấn nàng cừu hận.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng nửa ngày, nhìn đến mức Sư Nhạn cảm thấy sau lưng mình dựng cả lông. Bọn họ rời khỏi nơi này, đi trên hành

lang dài của cấm cung, Tư Mã Tiêu ngẫu nhiên dùng ánh mắt như suy tư gì nhìn nàng: “Nàng hình như vẫn không tin mình là Liêu Đình Nhạn.”

Liêu Đình Nhạn chính sắc: “không có, ta thật sự tin tưởng mình là Liêu Đình Nhạn.” Xem xem, nàng còn tự sửa lại tên.

Tư Mã Tiêu đột nhiên nở nụ cười: “Nàng đương nhiên là Liêu Đình Nhạn, nhưng hiện tại ta bắt đầu hoài nghi, Liêu Đình Nhạn không phải nàng.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình hẳn là nghe không hiểu.

Tư Mã Tiêu: “Bắt đầu từ khi ta gặp được nàng, nàng chính là cái dạng này, mặc kệ tên gọi là gì, ta đều sẽ không sai nhận.” hắn lại đột nhiên thở dài, “Ta sẽ không nhận sai, bởi vì ta thông minh, mà nàng nhận sai, ta cũng không kỳ quái.”

Liêu Đình Nhạn: “.....”? Mẹ ngươi? Ngươi nói thêm câu nữa ta liền không thèm làm Liêu Đình Nhạn này.

Tư Mã Tiêu: “Nàng biết vì cái gì ta sẽ không nhận sai sao?”

Liêu Đình Nhạn giả cười: “Vì cái gì?”

Tư Mã Tiêu coi như không nghe thấy nàng ở trong lòng đang mắng mình, một ngón tay gõ lên trán nàng, thần thái phi thường đương nhiên mà ngạo nghễ: “Bởi vì chúng ta là đạo lữ, phần ấn ký này ở thần hồn nàng. Nàng cho rằng ta là ai, chẳng lẽ đến thần hồn còn nhận sai, dù hiện giờ nàng ở trong thân hình khác, ta cũng có thể nhận ra nàng.”

Liêu Đình Nhạn sửng sốt, trong lòng có chút luống cuống. Cái gì, hồn phách? Thân thể không phải của nàng, nhưng hồn phách là của nàng không sai, đại lão nói vậy có ý tứ gì?

Tư Mã Tiêu nghe ở trong lòng nàng hô to ổn định không cần hoảng hốt, cười đến càng thêm ý vị thâm trường, “Nàng cảm thấy vì cái gì nàng không có ác ý với ta? Nàng hẳn là có thể cảm giác được, trong ý thức nàng ỷ lại ta, thân cận ta, dù lúc trước còn không biết chân tướng, tiềm thức của nàng cũng càng nguyện ý tin tưởng ta. Bởi vì tư duy của nàng còn nở đóa hoa thuộc về ta.”

Tư Mã Tiêu cảm thấy bộ dáng hiện tại của nàng có chút giống như lúc biến thành rái cá, bị người ta đột nhiên đè gáy, thần vận cứng đờ.

Cơ sở thao tác về tư duy, thần hồn này đó, Liêu Đình Nhạn vẫn biết. Bởi vì biết, nàng mới bắt đầu cảm thấy không ổn. Có phải nàng quá chắc hẳn phải vậy mà cứng rấn rơi vào chuyện cầu huyết thể thân mất trí nhớ? Loại thế giới huyền huyền này, hồn phách so với thân thể càng cao cấp, đại lão này vừa mới còn suýt thì tay không tóm hồn phách từ trong thân thể người ta ra. Xem qua một màn này, nàng không chút nghi ngờ đại lão cũng có thể tóm hồn phách mình ra khỏi thân thể.

Đại lão như vậy, sẽ không phát hiện ra bạn gái mình đổi tim?

không được, không thể lại suy nghĩ nữa, còn nghĩ liền phải thoát đơn.

Tư Mã Tiêu cười lau mồ hôi trên trán cho nàng, dường như vô tình đặt ngón tay ở trên cổ nàng, hỏi nàng: “Có phải thực hoảng hốt hay không?”

Liêu Đình Nhạn giả cười đều cười không nổi, nàng xác thật cảm thấy có chút hoảng, mấy ngày này nàng có bao nhiêu đúng lý hợp tình mà ở trong lòng lớn tiếng bức bức ‘ Liêu Đình Nhạn và Trâu Nhạn ta có cái quan hệ gì ’, hiện tại càng có bấy nhiêu hoảng.

Nàng đột nhiên cảm giác mấy ngày nay ăn ngon uống tốt ngủ say, là Tư Mã Tiêu nhìn nàng thân hãm địch doanh không dễ dàng, cho nên riêng đưa ra để nàng nghỉ ngơi từ tế, hiện nàng nghỉ ngơi

tốt, hẳn liền bắt đầu một lần tính sổ.

Tư Mã Tiêu: “Mấy ngày này nàng nghỉ ngơi tốt, có chuyện xác thật hẳn nên giải quyết.”

Liêu Đình Nhạn trong lòng cả kinh, nghĩ thầm quả nhiên!

Tư Mã Tiêu ghé sát vào nàng, ấn hai vai nàng, ở bên tai nàng trầm giọng nói: “Thay nàng khôi phục tu vi.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ngữ khí ái muội như vậy, ta nghĩ tới chuyện không quá hài hòa như là song tu gì đó. Vốn dĩ dựa theo phương pháp cơ bản, chữa thương phổ biến dựa vào song tu, đây là câu chuyện tình yêu tiêu xúng ở thế giới huyền huyền!

Nhưng nàng còn chưa chuẩn bị tốt, triết học chung cực ‘ta là ai?’ còn chưa biết rõ ràng! Trong não Liêu Đình Nhạn là trận gió lốc một đám hình ảnh hai người trần truồng trong bụi hoa, song chương tương tiếp chữa thương. Lúc lấy lại tinh thần đã phát hiện Tư Mã Tiêu đỡ cây cột to bên cạnh đang cuồn cuộn tiểu.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta lần đầu tiên biết tính hướng yêu thích của mình có thể là loại hình như vậy.

Nàng bất động thanh sắc não bổ một đường màu vàng, nghe bên cạnh nam chính trong não đi hai bước phụt một tiếng, giống như Cừu Điền.

Cuối cùng..... chữa thương thế nhưng không phải dựa vào song tu, mà là cần thuốc.

Tư Mã Tiêu ngồi ở đối diện nàng, bày ba hàng bình thuốc từ cao đến thấp, nói: “Ăn đi.”

Bên trong mỗi lọ có một viên thuốc, đổ ra còn tưởng là trân châu huân hương, muốn nuốt cả viên to như vậy, cảm giác có thể sặc chết

người.

Liêu Đình Nhạn nhìn một đồng lớn bình thuốc, nghĩ thầm, phải nuốt nhiều thuốc như vậy, còn không bằng song tu đâu.

Tư Mã Tiêu đẩy ngã một cái chai, để nó lăn đến trước mặt Liêu Đình Nhạn, nói: “Ngọt.”

Người này tuy rằng ăn cái gì không quá kém chọn, cái gì cũng thích ăn, nhưng đắng thì nàng tuyệt đối không ăn. Là cái đồ lười sợ đắng, lại sợ đau, còn sợ mệt.

Liêu Đình Nhạn: “.....” A, lừa trẻ con à, đan dược đều thực đắng, mấy năm nay ta uống nhiều thuốc như vậy.

Tư Mã Tiêu lại đẩy ngã một cái chai, thông thả ung dung sửa sửa tay áo mình, “Đan dược phẩm cấp tối cao đều ngọt.”

Phải không? Liêu Đình Nhạn bán tín bán nghi, thử ăn một viên.

Thế nhưng ngọt thật!

Nàng cũng không biết, mấy vị luyện dược sư đứng đầu Ma Vực, vì thỏa mãn yêu cầu của ma chủ vô cớ gây rối, trong thời gian ngắn ngủn đem đan dược làm ra vị ngọt, thiếu chút nữa sàu rụng hết tóc.

PS: Sủng quá à!

Chương 61: Nàng là như thế này, ta cũng là như vậy

Làm Sư Nhận mấy năm, bởi vì thân thể này bị tổn thương, nàng thực sự ăn chút đan dược rất đắng. Ban đầu lúc ấy, người cha giả Sư Thiên Lũ nói với nàng, tu vi của nàng muốn khôi phục đến đỉnh thực khó khăn, chỉ sợ cả đời không thể trở lại Luyện Hư kỳ. Vì thế, chỉ cho nàng một ít đan dược chữa thương, làm cho tu vi ổn định ở Hóa Thần kỳ, không đến mức rơi xuống nữa.

Sau đó chính nàng cũng ở Hạc Tiên Thành tìm người xem, tuy nói có thể khôi phục, nhưng yêu cầu một số tiền thuốc men khủng khiếp, còn phải thỉnh một đại năng tu vi so với nguyên bản của nàng cao hơn một cảnh giới, đả thông linh mạch bị thương ứ nghẽn cho nàng. Lúc ấy nàng vừa nghe khoản phí đó, tính tính tiền lương, nghĩ lại Sư gia suy tàn đến đây, liền quyết định cả đời làm Hóa Thần kỳ.

Dù sao cũng không phải tự mình vất vả tu tới cấp bậc đó, vẫn phải học được thấy đủ, Hóa Thần đã là rất đủ dùng rồi.

Khi đó nàng làm sao nghĩ được, một ngày kia, nàng có thể nhanh chóng khôi phục tu vi đỉnh cấp như vậy, chỉ ăn một ít dược giống đường mà thôi, toàn bộ quá trình không có đau đớn, thậm chí còn muốn lại có thêm một ít viên đường. Có một loại thuốc viên còn gọi lên hồi ức thơ ấu, chính là khi còn nhỏ ăn một loại đường hoàn là vắc-xin phòng bệnh màu trắng, hình như gọi là đường hoàn tuỷ sống gì đó?

“Cái này ăn quá ngon, còn nữa sao?” Liêu Đình Nhận liếm liếm môi hỏi.

Tư Mã Tiêu thật sâu nhìn chăm chú nàng một cái, lệnh cho người đưa tất cả nhóm dược sư chế thuốc viên tới. đang vội vàng luyện đan dược, nhóm dược sư đành phải vẽ mặt đau khổ buông đồ trong tay, trọc đầu đi gặp ma chủ.

Liêu Đình Nhạn trong lòng có chút cảm động, nghĩ thầm, đây là cái suất diễn sung cơ gì, cũng quá hưng sư động chúng rồi.

Lại nghe thấy Tư Mã Tiêu chỉ vào nàng tức giận hỏi những dược sư đó: “Nàng ăn những đan dược đó xong, vì sao nhìn càng ngốc hơn!” Hỏi đến phi thường tình chân ý thật, phần nộ cũng là chân thật phần nộ..... Bởi vì thế này, mới càng làm cho người ta phần nộ.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Mẹ ngươi?! Ta tuyên bố ngươi đã mất bạn gái. Mặc kệ trước kia có phải đã từng hay không, hiện giờ đều không phải.

Tư Mã Tiêu nhìn nàng một cái, thay đổi đề tài nói: “Cái thanh đan độc đan hoàn đó, làm nhiều một ít tới đây.”

một vị dược sư ổn ổn tâm thái đứng ra nói: “Ma chủ, một viên giải thanh hoàn đủ để đánh tan tòa bộ đan độc và ứ khí năm xưa, lão hủ luyện chế giải thanh hoàn này nhiều năm, đánh giá dược hiệu tuyệt không sai! Phu nhân ăn một viên là đủ rồi!”

Ma chủ triệu một đám người bọn họ luyện chế đan dược cho vị phu nhân thần bí này, mỗi người một loại, nếu những người còn lại đều là một viên thấy hiệu quả, đan dược hẳn chế lại cần ăn nhiều như vậy mới hiệu quả, mặt già này của hắn để vào đâu!

Liêu Đình Nhạn bưng kín mặt, không quá nhẫn tâm tiếp tục nghe nữa.

Tư Mã Tiêu không chút nào để ý: “Vậy luyện chế một ít giải độc đan không có tác dụng dược hiệu, nhưng hương vị giống như đan

hoàn này.”

Được sư: “???” hấn rớt cuộc phản ứng lại, ma chủ tìm hấn không phải luyện đan được, là làm đường hoàn. Đại khái là bởi vì đời này chưa từng tiếp nhận nhiệm vụ đơn giản như vậy, hấn thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần, tựa hồ có chút hoài nghi nhân sinh.

Sau đó Liêu Đình Nhạn liền có đường hoàn ăn không hết, những người Ma Vực này tặng đồ đều đại khí, không phải dùng sọt đựng chính là dùng cái rương to, mang theo cảm giác dũng mãnh ‘cầm đi ăn cho no’.

Tư Mã Tiêu cũng nếm một viên đường hoàn, sâu kín nhìn nàng một lúc lâu, “Sớm hay muộn ta cũng phải bắt Sư Thiên Lũ giết cho thống khoái.”

Liêu Đình Nhạn: “..... A?” Đột nhiên nói Sư Thiên Lũ làm gì?

Tư Mã Tiêu: “Mấy năm nay, nàng hấn cũng không được ăn thứ gì ngon.”

Liêu Đình Nhạn mặt vô biểu tình nhai đường hoàn, không muốn lại nói chuyện cùng thằng nam này. Người trả cho ta ký ức thơ ấu! Trả cho ta một mảnh nỗi nhớ quê!

Tư Mã Tiêu ngồi ở bên nàng, nâng một chân, cánh tay đặt bên mặt chống đầu, là tư thế thực tùy tiện, “Nàng biết vì sao ta không vội giải thích thân phận với nàng sao.” Vừa nói, một cái tay khác sờ lên bụng nàng, nhéo nhéo.

Liêu Đình Nhạn dừng động tác nhai đường lại, đôi mắt đuổi theo tay hấn, bằng hữu? Động tác của anh không khỏi quá tự nhiên? anh sờ làm gì? Tôi còn không xác định chúng ta là bạn trai bạn gái đâu.

Nàng túm cái tay đặt trên bụng, không cho người ta ước lượng

thịt trên bụng mình, Tư Mã Tiêu cũng không thèm để ý, thuận tay lại sờ tay nàng, xoa xoa ngón tay nàng.

hắn cúi người ghé sát vào nàng, “Bởi vì..... thực nhanh nàng sẽ tự mình phát hiện.”

Liêu Đình Nhạn răng rắc cắn đường hoàn trong miệng. Tư Mã Tiêu rất gần nàng, nghe được thanh âm nhai đường kéo kẹt kéo kẹt, khóe môi xốc xốc lên trên.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy, hắn đang chọc mình tức giận rồi lại nhảy ngang ra, cứ thế lặp lại. không phải, người này yêu thích cái gì a? Thiếu người mắng sao?

Nàng mang theo ánh mắt hoài nghi với chính mình đi vào giấc ngủ, trước khi ngủ Tư Mã Tiêu nói cho nàng, chờ nàng ngủ rồi tỉnh, tu vi đã hoàn toàn khôi phục.

Buổi tối này Liêu Đình Nhạn ngủ đến đặc biệt sâu, Tư Mã Tiêu ngồi ở bên cạnh nàng, bắt lấy nàng, niết cánh tay, niết chân, xoa bụng, ấn ngực..... Đương nhiên là vì phối hợp được hiệu quả thông linh mạch bị thương ứ trệ, tóm lại lăn qua lộn lại xoa cho nàng một lượt, Liêu Đình Nhạn cũng chưa tỉnh.

“Sao vẫn có thể ngủ như vậy.” Tư Mã Tiêu thấp giọng lầm bầm lầu bầu một câu, lẳng lặng nhìn nàng, tươi cười trên mặt chậm rãi đã không còn.

hắn rất ít có thời khắc bình tĩnh như vậy, đặc biệt là trong những ngày mất đi Liêu Đình Nhạn, làm hắn hoảng hốt cảm thấy so với 500 năm ở Tam Thánh sơn còn dài lâu hơn.

Ngón tay tái nhợt không có huyết sắc kéo lên một sợi tóc bên má Liêu Đình Nhạn, chậm rãi cuộn một vòng, sợi tóc dài lại từ trong tay hắn rơi xuống.

.....

Đông thành sáng sớm và ban đêm, đều là thời gian lạnh nhất, trên kiến trúc màu trắng ngẫu nhiên sẽ ngưng đọng một ít sương, đợi thái dương nhô lên, sương nhanh chóng hòa tan tiêu tán, một tia hơi nước cuối cùng sẽ tan ở trong không khí.

Đông thành lạnh và khô ráo làm Liêu Đình Nhạn sinh sống ở Hạc Tiên Thành nhiều năm cảm thấy không khoẻ, cho nên cung điện của nàng không giống bên ngoài, có trận pháp bảo vệ, ấm áp như xuân, Liêu Đình Nhạn còn ngẫu nhiên sẽ chủ động thêm hơi ẩm.

một ngày này buổi sáng, trên không trung cấm cung cuộn lên một mảnh u ám, sau đó hạ tuyết. Đây là bởi vì linh lực hội tụ quấy mây trên bầu trời, cho nên mới có trận tuyết khó được này.

Liêu Đình Nhạn vừa tỉnh lại, nhìn tuyết lớn bay tán loạn ngoài cửa sổ, ngồi dậy chạy đến bên cửa sổ thăm dò nhìn ra bên ngoài, sau đó nàng mới ý thức được những linh lực hội tụ ở trên tuyết ngoài cấm cung là bởi vì chính nàng.

Nàng thu liễm một chút linh lực vô ý thức phát ra, dựa vào bên cửa sổ nhắm mắt nhìn vào bên trong. Cảm giác hoàn toàn bất đồng với Hóa Thần kỳ, lượng biến sinh ra chất đổi, làm nàng cảm thấy hiện tại mình có thể đánh bại hai mươi nàng trước đây.

Nàng quen thuộc với tu vi Luyện Hư kỳ, liền phát hiện trong cơ thể mình có một không gian sáng lập. Lúc trước nàng ẩn ẩn có cảm giác, nhưng tu vi hạ xuống Hóa Thần kỳ, nàng không mở được không gian Luyện Hư phong bế kia, cũng không quá hiểu rõ rốt cuộc sao lại thế. hiện tại nàng có thể cảm giác rõ ràng, cũng có thể mở ra.

thật giống như ở nhà phát hiện một tầng hầm ngầm bí mật, Liêu Đình Nhạn hứng thú bưng bưng bắt đầu tìm kiếm đồ vật bên trong.

Các loại đồ ăn đồ dùng đều có, bao gồm ăn, mặc, ở, đi lại, cơ hồ tất

cả đồ vật cần thiết, được phân loại, quả thực chính là kho hàng lớn. Đó đều là trước kia mình để vào? Sao lại giống sóc trữ quả hạt.

Nàng tìm được đồ vật tốt hơn, như là thứ trước kia thường dùng, một cái gương, không biết dùng thế nào, nàng đùa nghịch một chút rồi đặt ở bên cạnh, lại tìm ra mấy cái người nhỏ bằng gỗ, sau lưng người nhỏ viết con số Ả Rập 1,2,3, trên mặt còn vẽ icon trạng thái.

A..... Đây không phải icon trạng thái trước kia ta thường dùng sao. Liêu Đình Nhạn cảm thấy càng thêm luống cuống, không phải, người trước kia dám yêu đương cùng đại lão thật là ta sao? Ta còn có lúc điên như vậy sao?

Quả thực không thể tưởng tượng.

Người gỗ nhỏ đặt ở một bên, tiếp tục lật, nhảy ra một quyển đại từ điển thần tiên ma quái thuật pháp bách khoa toàn thư dày như vậy, còn có cái notebook thô ráp tự mình đóng, có cái khóa, cái khóa này là cái trận pháp nhỏ, cần đưa vào mặt mã. Liêu Đình Nhạn thử sinh nhật của mình, nghe tiếng khóa mở.

Liêu Đình Nhạn: “.....” A a a!

Notebook không phải nhật ký nàng tưởng tượng, mà là một quyển bút ký học tập ghi lại thuật pháp tu tập tâm đắc, chữ viết đương nhiên cũng rất quen thuộc, nàng tự mình viết, chữ giản thể, cái loại chữ chó bò viết thực tùy tiện này, người bình thường đều nhìn không hiểu, nàng không phải nằm bò thì không viết ra được, phỏng chừng cũng chỉ chính nàng có thể nhận ra.

Lật vài tờ, nàng nhìn thấy ở bên trên mình vẽ rùa đen, vẽ đùi gà, khoai chiên, trà sữa, vẽ chút đồ lung tung rối loạn, đây đại biểu cho học không kiên nhẫn, cho nên làm việc riêng. Lại đến mặt sau còn có viết tên mình giống như luyện chữ, Trâu Nhạn cũng có, Liêu Đình Nhạn cũng có, còn có Tư Mã Tiêu, dùng hình vẽ tình yêu không quá

quy tắc vòng lên cái tên Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhận: “.....” A a a a a a a!

Xong rồi, là ta, lúc trước dũng sĩ yêu đương cùng đại lão Tư Mã Tiêu thế nhưng là ta! thật là ta?!

Liêu Đình Nhận che lại mặt mình, không nỡ nhìn thẳng mà dùng một con mắt nhìn hình vẽ xấu xí trên bút ký, tựa hồ có thể xuyên qua những bút tích lung tung rối loạn cảm nhận được tâm tình lúc đó.

Nàng còn lấy ra hạc giấy từ notebook đó, ôm dự cảm nào đó nói không rõ, Liêu Đình Nhận mở hạc giấy ra nhìn nhìn, bên trong viết mấy chữ “Tư Mã Tiêu đại móng heo xú ngốc bức”.

Oa — — trước kia ta thực kiêu ngạo a. Quả nhiên, câu ca từ kia thế nhưng còn hát ra, bị thiên vị đến không sợ hãi?

Bất quá, tuy rằng mắng chửi người, nhưng thấy thế nào cũng cảm thấy tràn đầy một loại yêu thích, muốn nói còn xấu hổ. Y ô ô ô sao lại cảm thấy thẹn như vậy?

Nàng yên lặng gấp hạc giấy lại, thuận tay đặt sang một bên, tiếp tục tìm kiếm.

Tìm ra một cái hộp trang sức, là cái hộp trang sức có năng lực tồn trữ không gian, tuy rằng thể tích cất chứa không lớn, nhưng rút ra mười mấy ngăn kéo, đều để đầy các loại trang sức xinh đẹp.

Chỉ có cái ngăn kéo nhỏ nhất khóa lại, vẫn là mật mã sinh nhật của mình trước kia. Liêu Đình Nhận lôi ngăn kéo đó ra nhìn, lại nhanh chóng đẩy về, bởi vì quá mức dùng sức mà phát ra một tiếng phanh.

Nàng giống như thấy quỷ, trừng mắt nhìn tay mình.

Má ơi.

Xem ra trước kia, ta cùng với Tư Mã Tiêu là chân ái a.

Nàng lại chậm rãi rút ngăn kéo kia ra, nhìn bên trong, trên vải nhung màu đỏ đặt hai cái nhẫn. một ngăn bên trong đặt hai cái nhẫn, một lớn một nhỏ, khắc hoa văn đơn giản trên vòng nhẫn, bên trong nhẫn lại khắc chữ cái tiếng anh, cái lớn là J, cái nhỏ là Y.

(Tiêu phiên âm là jiāo, bắt đầu bằng J; Nhạn phiên âm là Yàn, bắt đầu bằng Y)

Liêu Đình Nhạn nuốt nước miếng.

Nhẫn này, thật sự không thể tùy tiện đưa tặng, trước kia nàng chuẩn bị thứ này là muốn đưa cho ai, thật rõ ràng, nhưng hình như còn chưa kịp đưa, không biết là ngưng ngừng hay là chậm trễ.

“Nàng đang xem cái gì?” Tư Mã Tiêu lần thứ hai lặng lẽ xuất hiện ở phía sau, cũng phát ra câu hỏi từ vọng với nàng.

Liêu Đình Nhạn hiện giờ nghe thấy thanh âm hần liền có loại chợt dạ nói không rõ, dưới tay nặng lên, không cẩn thận kéo toàn bộ cái ngăn ra ngoài, lại muốn giấu đi cũng đã chậm. Vốn không quá để ý, Tư Mã Tiêu phát hiện thái độ của nàng không thích hợp, đã nhìn chuẩn hai cái nhẫn, cầm lên quan sát một chút.

“Khẩn trương như vậy, hai cái vòng nhỏ này có vấn đề gì?” Tư Mã Tiêu không nhanh không chậm hỏi.

Cái thế giới huyền huyền này cũng không có thói quen tình lữ phụ thê đeo nhẫn đôi, ở chỗ này nhẫn cũng không bị đặt cho loại ý nghĩa này. Liêu Đình Nhạn phun ra nuốt vào một chút, “không có gì, hình như là đồ vật trước kia của ta.”

Tư Mã Tiêu a một tiếng, “Nhìn qua, như là đưa cho ta.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Có một chút thẹn thùng khó nói.

Nàng nhìn Tư Mã Tiêu đeo cái nhẫn lớn trên tay, ngón giữa thích hợp nhất, hắn liền đeo lên ngón giữa, sau đó lại tự nhiên đeo cái nhẫn nhỏ lên ngón út.

Liêu Đình Nhạn nhìn hắn đeo hai cái nhẫn, mặt vô biểu tình, không chỉ không cảm thấy thẹn thùng, còn cảm thấy nai con nhay loạn trong lòng mình hình như vừa ngã xuống vực sâu chết thẳng cẳng.

Được được được, cho hắn đeo một mình. Sao không làm thêm mấy cái cho hắn đeo đủ mười ngón tay đi?

Tư Mã Tiêu lại nga nga nga cười rộ lên, bàn tay mang nhẫn đưa đến trước mắt cho nàng xem: “Thấy sao?”

Liêu Đình Nhạn: “Ừ, thấy rồi.” Nhìn thấy người cái đồ ngốc thẳng nam này đeo hai cái nhẫn, cũng đeo luôn cái nhẫn của ta, còn không vừa tay.

Tư Mã Tiêu liền cười lắc đầu, lấy xuống chiếc nhẫn không thích hợp trên ngón út, kéo tay Liêu Đình Nhạn, đeo lên cho nàng.

Lôi tay nàng nhìn trong chốc lát, hắn cúi đầu khẽ hôn lên ngón tay mang nhẫn, giương mắt nhìn nàng: “Ta biết, trước kia nàng thích ta, hiện tại cũng vậy, nàng sẽ ỷ lại ta, tin tưởng ta, vẫn luôn muốn làm bạn cùng ta.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Vậy ngài còn rất tự tin đó, chính ta cũng không biết.

Tư Mã Tiêu vuốt ve ngón tay nàng, “Bởi vì nàng là như thế này, ta cũng là như vậy.”

Chương 62: Ế—

Liêu Đình Nhạn hậu tri hậu giác phát hiện mình bị thổ lộ.

nói cái gì “Nàng là như thế này, ta cũng là như vậy”, rõ ràng nên trái lại, ý tứ của hắn phải là “Bởi vì ta như vậy, cho nên nàng như thế”. thật đúng là một đại lão tràn ra tự tin.

Nhưng mà, bạn trai nhà người khác nói lời âu yếm đều liếc mắt đưa tình, hắn thì không, hắn giống như thuận miệng nói, thái độ thực không đoan chính.

Hơn nữa nói xong, cũng không đợi nàng phản ứng, liền buông tay nàng ra, lập tức đi bới đồng hồ vật nàng đổ ra kia.

Người bạn giới tính nam duy nhất của ta? Người còn không cho ta một chút thời gian đáp lại sao? — — tuy rằng nàng còn chưa nghĩ rõ nên nói cái gì, nhưng cũng không thể đến cơ hội mở miệng cũng cướp đoạt của nàng?

Tư Mã Tiêu gõ gõ lên mặt gương phát sáng trực tiếp, linh khí kích hoạt nó hơn mười năm không được mở ra. Cái sản phẩm này chất lượng vẫn thực không tồi, nhanh chóng khởi động máy, hơn nữa hiển lộ ra hình ảnh.

Tiên cảnh non xanh nước biếc, một đám động vật màu trắng đang uống nước bên hồ nước màu xanh lam. Liêu Đình Nhạn nháy mắt có hứng thú, thò lại gần xem.

Tư Mã Tiêu đưa gương cho nàng, “Lúc trước làm cho nàng, nàng gọi

nó là ‘gương phát sóng trực tiếp’ gì đó.”

Liêu Đình Nhạn nghĩ thầm, trước kia cuộc sống gia đình của ta xem ra còn rất tuyệt đó, làm ra cả phát sóng trực tiếp. Nàng nhìn trong chốc lát, vô ý thức vẫy một cái, màn ảnh liền chuyển biến, hình ảnh bỗng nhiên biến thành một mảnh đất khô cằn, trên nền đất cháy đen cắm một cây cột dài màu đen, mỗi cây tùy ý cắm nghiêng ngả trên mặt đất đều treo một hai cái đầu.

Bị gió thổi mưa xối ngày ngày, đầu người hiển lộ ra một loại tà khí quỷ dị, cái bãi tha ma to lớn này đột nhiên xuất hiện tương phản quá lớn với màn tiên cảnh trước đó, Liêu Đình Nhạn thiếu chút nữa đem ném văng gương ra.

Tư Mã Tiêu duỗi tay nhẹ nhàng vung một cái, thực bình tĩnh thay đổi hình ảnh khác, miệng tùy ý nói: “Lúc trước chọn mấy chỗ, hiện giờ đã bị huỷ hoại không ít, không có gì đẹp, lần sau đổi mấy chỗ khác cho nàng.”

Hình ảnh tiếp theo là một mảnh phế tích đầy đình đài lầu các bị tàn phá, cỏ hoang mọc thành cụm, chỉ có từ những bích hoạ tinh tế còn lại, cùng với quy mô mơ hồ thật lớn, có thể nhìn ra một chút trước đây nơi này thật vĩ đại.

Tư Mã Tiêu nhìn, “A, hình như là chỗ nào đó ở Canh Thần Tiên Phủ, đã rách nát thành như vậy.”

Liêu Đình Nhạn nhớ tới lúc trước mình ở phố phường nghe được tin tức, ma chủ Tư Mã Tiêu này đời trước là sư tổ Từ Tàng Đạo Quân của đệ nhất tiên phủ Tu Chân giới.

Đều nói hần bởi vì tu luyện không đúng mà nhập ma, cho nên tâm tính đại biến, tàn sát không ít tu sĩ Canh Thần Tiên Phủ, còn hủy diệt linh mạch ngầm của Canh Thần Tiên Phủ, biến một nhân gian tiên cảnh linh khí tràn đầy thành cánh đồng hoang vu cháy đen không có một ngọn cỏ.

Nghe nói trong phạm vi trăm dặm trung tâm Canh Thần Tiên Phủ ngày xưa, hiện giờ cũng không ai dám đặt chân, mà tiên phủ to như vậy đã nhanh chóng suy sụp xuống, nhưng thật ra đứt no toàn bộ tu sĩ môn phái còn lại trong Tu Chân giới.

Mấy năm nay nghe nói Tu Chân giới bên kia có thể nói là toàn bộ môn phái cuồng hoan, nơi nơi một mảnh hải dương sung sướng, mỗi môn phái đều hoặc nhiều hoặc ít được chỗ tốt, mấy môn phái tu tiên rất có thể đã cướp đoạt từ Canh Thần Tiên Phủ không biết bao nhiêu tài nguyên bảo bối, có thể nói một sớm phát nhanh. Hy sinh một Canh Thần Tiên Phủ, hạnh phúc ngàn vạn nhà.

Bởi vì việc này quá lớn, nên Ma Vực cách xa Tu Chân giới như vậy cũng truyền lưu cực rộng các tin tức liên quan, Liêu Đình Nhạn trước kia làm việc ở Yên Chi đài, không ít lần nghe người ta nói bát quái về chuyện này, cái gì cũng có.

Cái gì Canh Thần Tiên Phủ chất đầy thi thể a, chim ăn xác xoay quanh nhiều năm không tan, như cái vòng u ám trong không trung, so với Ma Vực còn giống Ma Vực hơn. Cái gì tòa thành cực lớn của Canh Thần Tiên Phủ hiện giờ đều bị nổ tan tành, bao nhiêu cung điện hoa mỹ đều biến thành tro tàn.

Lúc trước Liêu Đình Nhạn còn cảm thấy những người này bát quái miêu tả quá khoa trương, hiện tại xem ra..... một chút cũng không khoa trương. Chỉ tùy ý lướt qua, nàng nhìn mấy cái hình ảnh linh tinh đã cảm thấy lông tơ sau cổ dựng thẳng lên.

Mấy ngày này mỗi lần nàng thông qua ở chung bình thường cảm thấy Tư Mã đại lão là con mèo vô hại, hắn sẽ đột nhiên hiển lộ ra một mặt hung ác, biến thành thiên nhãn thần hổ, đôi mắt lập lòe biến thành cây súng laser.

Liêu Đình Nhạn ở trong lòng tưởng tượng ra Tư Mã Tiêu giống máy bay ném bom oanh tạc hoàng cung, lại liếc mắt nhìn Tư Mã Tiêu bên

cạnh một cái.

Tư Mã Tiêu giống như không chú ý tới động tác nhỏ của nàng, không nhanh không chậm, ngón tay tùy ý cắt vài cái ở trên mặt kính, Liêu Đình Nhạn liền nhìn một vài cảnh đồ nát thê lương, sau đó nghe đầu sở gây tội làm ra hết thảy này ở phía sau không mẫn không nhạt nói: “Xem ra mấy năm nay Canh Thần Tiên Phủ xác thật là suy tàn, bên ngoài tòa đại thành này cũng hoang vắng đến mức này.....Ồ, nơi này treo Xích Thủy Uyên kỳ, ngược lại phát triển không tồi.”

“Nơi này vốn là một nhà nhạc phường để xem ca vũ, mỗi ngày đều có các đoàn hát khác nhau ca vũ tấu nhạc, hiện giờ nhìn qua đã thay đổi nghề nghiệp, đổi thành khách điểm..... Ta nhìn xem, đây là đánh dấu Bạch Đế Sơn.”

“Nơi này nhưng thật ra vẫn còn.”

Trong hình ngừng ở một cái phòng bếp lớn bận rộn.

Máy bay ném bom trong óc Liêu Đình Nhạn ngừng trong chốc lát, nàng ôm gương phát sáng trực tiếp nhìn một hồi, yên lặng hít hít nước miếng.

Phòng bếp lớn tràn ngập hương vị thực thân dân, cũng làm người ta rất muốn ăn, thịt quấy tương mới từ lồng hấp bên trên chưng ra, thịt đỏ tương nùng; khối thịt nào đó đang nướng kêu xèo xèo, bị xé thành sợi, rắc lên bột gia vị không biết tên, tiểu tử bụng thức ăn bên cạnh ngửi ngửi mùi vị, hung hăng nuốt nước miếng. Còn có canh ngọt trong trẻo điểm huyết màu đỏ, bánh mì mềm mại vân vân, vô số đồ ăn, chỉ nhìn là biết rất ngon.

Liêu Đình Nhạn: “.....” thức ăn Ma Vực là thật sự không so nổi với Tu Chân giới.

Nàng đang cảm thán, ánh mắt lại bị Tư Mã Tiêu bên cạnh hấp

dẫn. hần hình như không có hứng thú với phòng bếp khí thế ngất trời và mỹ thực, từ một đồng tạp vật lại khều ra người nhỏ đánh số 1, 2, 3.

hần búng trán người gổ một chút, ba người tí hon rơi xuống đất lớn lên, cánh tay tròn tròn, cái chân tròn tròn cùng cái đầu tròn to. Ba tiểu gia hỏa một đứa hắc hươu hắc hươu nhặt được cây búa nhỏ đâm lưng, vòng tới vòng lui ở dưới chân Liêu Đình Nhạn. một đứa ngồi ngay tại chỗ ở bên chân Tư Mã Tiêu, ngửa đầu, dùng biểu tình là icon trào phúng trên mặt nhìn hai bọn họ.

một đứa khác gương mặt tươi cười nhìn tả hữu, tìm được một mầm hạt dưa còn chưa bóc của Liêu Đình Nhạn, nhét vào trước mặt người nhỏ mặt trào phúng, người nhỏ trào phúng lập tức bắt đầu bóc hạt dưa.

Người nhỏ gương mặt tươi cười đi sang một bên bắt đầu sửa sang lại một đồng lộn xộn Liêu Đình Nhạn bới ra đó, có cái gì lẫn đến bên chân Tư Mã Tiêu, nó còn thò lại gần lôi kéo góc áo Tư Mã Tiêu, nhặt cái bình dưng bạch ngọc về đặt lại tử tế.

Tư Mã Tiêu tựa hồ cảm thấy người nhỏ trào phúng ở bên chân mình lột hạt dưa có chút vướng bận, dùng mũi chân nhẹ nhàng đá đá nó, biểu đạt ý tứ “đi chỗ khác bóc”.

Liêu Đình Nhạn chỉ chỉ ba cái người nhỏ, có chút suy đoán: “Đây là ta tạo ra.....”

Tư Mã Tiêu chỉ hai cái trong đó, “Nàng tạo.” Lại chỉ cái bên chân kia, “Ta tạo.”

À, nguyên lai đôi ta trước kia còn cùng nhau tạo người đó.

Liêu Đình Nhạn nhìn một màn này, mặc danh cảm thấy nhiều năm như vậy, mình giống như một tra nam vứt bỏ thế tử.

“Ký ức trước kia, ta còn có thể nhớ ra sao?” Liêu Đình Nhạn do dự

hỏi. Dựa theo quy tắc mất trí nhớ bình thường đều sẽ nhớ ra, là sau khi đập đầu hoặc trải qua một khắc sinh tử. Dù sao hoặc sớm hoặc muộn đều sẽ nhớ ra, nếu không cốt truyện sẽ không sáng khoái.

Tư Mã Tiêu khảy tạp vật một lần, “Có thể nhớ ra hay không đều không sao, không phải một quãng thời gian rất dài, cũng không có chuyện gì thật khẩn yếu cần nàng nhớ rõ.”

thật bá, người nói là được. Liêu Đình Nhạn có chút thả lỏng, nếu đại lão Tư Mã Tiêu rất chờ mong nàng khôi phục ký ức, cảm giác áp lực sẽ rất lớn.

Xã súc hiện đại, rất nhiều người không thể chịu nổi người khác chờ mong, đặc biệt mệt tâm, vẫn thuận theo tự nhiên thì tốt rồi.

Liêu Đình Nhạn tự giác mình không thể bởi vì không nhớ rõ liền mặc quần vào là không nhận người, vẫn phải phụ trách, cho nên nàng thử hỏi: “Chúng ta đây trước kia ở chung như thế nào?” Cũng cần tham khảo một chút.

Tư Mã Tiêu ừ một tiếng, “Cứ như vậy.”

Liêu Đình Nhạn: “Cứ như vậy?”

Tư Mã Tiêu: “Cứ như vậy.”

Liêu Đình Nhạn tuy rằng biểu tình thực đứng đắn, nhưng trong não đã xuất hiện đồ vật không quá đứng đắn, nàng thanh thanh giọng nói, “Ta đây hỏi một chút, chúng ta, có cái kia hay không?”

đã biết nàng nói cái kia là cái gì, Tư Mã Tiêu ngồi xuống cái giường bên cạnh, cố ý lười biếng hỏi: “Cái nào?”

Liêu Đình Nhạn: “Chính là..... cái kia, hành vi trước kết hôn?”

Tư Mã Tiêu dựa vào trên giường, chớp chớp mắt, “Có a.”

Liêu Đình Nhạn: “Ế — —” không được, trong đầu bắt đầu có hình ảnh.

Tư Mã Tiêu: “Còn làm rất nhiều.”

Liêu Đình Nhạn: “Ế — —” hình ảnh trong đầu không khống chế được, bắt đầu hướng tới cần phải đánh mã.

Tư Mã Tiêu: “Tri kỷ song tu cùng nhau.”

Liêu Đình Nhạn: “Ế — —” hình ảnh có vẻ không thể tưởng tượng được cho nên lung lay sắp đổ.

Tư Mã Tiêu: “hiện giờ nàng đã trở lại, vậy nên giống như trước đây.” hắn tê liệt ngã xuống giường, một đầu tóc đen như nước chảy ở bên gối, làm cái tư thế ‘nàng hiểu thì nhanh làm giống như trước đi’.

Liêu Đình Nhạn lớn tiếng hút khí: “Ế — —” hình ảnh biến thành hình ảnh bị dấu chấm than che chắn.

Tư Mã Tiêu nhìn không được, nghiêng nghiêng mặt, cười rộ lên, cười đến cả người run rẩy, ngực chấn động. hắn không có hình tượng nằm loạn ở đó, tay áo và trường bào rũ trên mặt đất, một chân nâng lên đặt ở trên giường, một chân đạp lên mặt đất, gập ngón tay chống ở giữa trán.

Cái cổ kia, xương quai xanh kia, sườn mặt kia, thân hình thon dài kia, làm người ta mặc danh có loại xúc động muốn nhào lên lăn thành một đoàn cùng hắn.

“Tới a.” Tư Mã Tiêu cười đủ rồi, ngóng nhìn nàng, “Vừa vặn cùng cố một chút tu vi Luyện Hư kỳ cho nàng.”

Liêu Đình Nhạn: “Song tu?”

Tư Mã Tiêu chỉ cười, nhìn nàng.

Liêu Đình Nhận: “Người trước chờ đã.”

Nàng ở trong không gian của mình lật một lát, muốn tìm xem có loại rượu nào có thể tráng lá gan hay không, tìm nửa ngày mới từ trong một góc tìm ra một cái bình, mở hồng bao, thử múc một muống ra uống. Vừa cay lại khó uống, xác thật là rượu không sai, nàng lại uống hai muống, thấy Tư Mã Tiêu vẫn luôn kỳ quái mà nhìn mình, nàng thử hỏi: “Người cũng muốn?”

Tư Mã Tiêu nhìn cái bình rượu, “không, ta không cần tráng..... dương.” Ngữ khí đặc biệt kỳ quái, mới vừa nói xong liền cười ha hả, giống như rốt cuộc nhịn không được.

Liêu Đình Nhận nghĩ đến cái gì, lật lật đáy vò rượu, sau đó nàng nhìn đồ vật vừa lấy ra mà cứng đờ lại.

không phải, trước kia vì sao nàng lại giữ rượu tráng dương a, đồ chơi này không phải cho nam nhân uống sao? Ánh mắt không khỏi nhìn về phía bộ vị nào đó của Tư Mã Tiêu.

Gió lốc trong não thổi điên cuồng — — nhân sĩ tu tiên cũng có loại bệnh kín này? không tốt, có phải ta đã biết bí mật gì không nên biết hay không?

Tư Mã Tiêu chậm rãi không cười, mặt hắc vô biểu tình đối diện với nàng.

Liêu Đình Nhận: “Ta cảm thấy đây nhất định là hiểu lầm!”

Kỳ thật đúng là hiểu lầm, lúc trước cái gì nàng cũng lấy một chút, vò rượu này chính là trước kia mua một đồng lớn rượu trái cây mới được chương quỳ đưa cho, kết quả cuối cùng rượu trái cây chua chua ngọt ngọt uống hết rồi, chỉ thừa một vò này, nàng phát hiện đây

là thứ gì thì ném vào trong một góc, dù sao cũng không dùng được.

Nhưng giờ ai còn quản có phải hiểu lầm hay không, làm tình lữ là phải có chút hiểu lầm.

Tư Mã Tiêu ngồi dậy, làm bộ muốn đứng lên.

Người bình thường nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, phản ứng tuyệt đối là lui ra sau hoặc là chạy nhanh đi, Liêu Đình Nhạn thì không, nàng sửa lại vẻ tàn mạn xưa nay, nhanh chóng tiến lên, đề Tư Mã Tiêu lại, ấn hấn trở về, “Bình tĩnh, không cần xúc động!” Còn cái khó ló cái khôn dán cho hấn cái thanh tâm phù ở trên ót.

Lúc làm như vậy, Liêu Đình Nhạn còn cảm giác có vẻ giống như đã từng xảy ra, phảng phất chính mình đã từng trải qua như vậy.

Tư Mã Tiêu cười lạnh một phen kéo thanh tâm phù trên đầu xuống.

.....

một giấc ngủ dậy, Liêu Đình Nhạn thấy ngoài cửa sổ là mảng lớn bóng trúc cùng với một mảnh lá phong màu đỏ.

Ngoài cấm cung Đông thành có trúc và lá phong sao? Hình như không có, hấn là một mảnh màu trắng mới đúng.

Liêu Đình Nhạn sợ hãi cả kinh, từ trên giường ngồi dậy. Nàng hoài nghi mình mệt nhọc quá độ xuất hiện ảo giác, tập trung nhìn mới phát hiện không phải, trước mắt căn phòng phong nhã này không phải ở cấm cung Đông thành.

trên người nàng mặc một cái áo lụa đơn bạc, nhẹ như không có gì, giống dòng nước dán lên da thịt, nàng đạp lên sàn nhà, đi đến trước tấm vách gỗ điêu khắc kê trên đất, thấy bên ngoài lục trúc hồng phong, trời xanh mây trắng, còn có yên thủy môn lung, núi xa thanh

đại, dưới chân một mảnh hồ nước thanh triệt.

Chỗ nào a? Nàng lấy gương ra soi mặt.

Vẫn là gương mặt kia, nhưng trên cổ thêm cái dấu răng.

Nàng cúi người dựa vào lan can gỗ nhìn ra bên ngoài, chân bỗng nhiên bị túm lấy, cả người trượt về phía trước ngã xuống nước.

Trong nước có thủy quỷ mặt trắng tóc đen y phục đen, “Rốt cuộc tỉnh.”

Liêu Đình Nhạn lau nước trên mặt, bò về bờ, bò được một nửa bị người ôm eo lại lôi vào trong nước.

“Chờ lát nữa hẵng lên.” Thủy quỷ nói.

Liêu Đình Nhạn đánh giá hẩn, “Mèo hẩn là không thích tắm rửa ngâm nước.”

Tư Mã Tiêu: “Có ý tứ gì?”

Liêu Đình Nhạn nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Đây là chỗ nào?”

Tư Mã Tiêu: “Biệt trang có cái phòng bếp lớn trong gương phát sáng trực tiếp.”

Liêu Đình Nhạn: “..... Tu Chân giới?”

Tư Mã Tiêu: “Đúng vậy.”

Liêu Đình Nhạn: “Ế ——”

Chương 63: Giống hình chiếu hoa đăng tài tử giai nhân

Tư Mã Tiêu này, lão tổ tông đã từng phá đổ đệ nhất tiên phủ của Tu Chân giới, đại ma vương hàng thật giá thật, có thể lực trong tay đang thống nhất Ma Vực, trong thời khắc này, thế nhưng mang theo nàng vạn dặm xa xôi tới một cái thành không biết tên ở Tu Chân giới để nghỉ phép, là vì nàng thèm ăn một miếng ..... Đây đến tội cùng là bạn trai cảm động đất trời thế nào.

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, liền cảm thấy ngày trước bạn trai của bạn cùng phòng hơn nửa đêm bởi vì một cú điện thoại dậy đi mua đồ nướng BBQ và bánh kem đưa đến dưới lầu, là hoàn toàn không thể so nổi.

Xét thấy bạn trai như vậy, dù nàng bị cứng rắn ấn vào ao ngâm nước cùng hắn, nàng cũng có thể nhịn.

Hơn nữa cảnh trí chung quanh thật sự thực đẹp, làm người ta vui vẻ thoải mái. Nàng ở Ma Vực gần ấy năm, cảnh sắc Ma Vực thật là không có gì để nói, tảng lớn hoang mạc và hoang lâm, hiếm thấy thực vật xanh tươi sum xuê, trong Đông thành thật ra mọc chút thực vật, nhưng thực vật ở Ma Vực phần lớn cũng khác Tu Chân giới, có hình thù kỳ quái, màu sắc cũng không quá mới mẻ.

Cho nên nàng nhiều năm không được thấy cảnh đẹp này, người được loại hơi thở núi rừng mới mẻ thuần tịnh, cả người nổi trong nước, sắp hóa thành một cái lá rụng.

Thả Liêu Đình Nhạn nổi trên mặt nước, Tư Mã Tiêu nhìn nàng nổi

lềnh bềnh, liền gối đầu lên trên bụng nàng, cũng giống nàng ngửa đầu nhìn trời.

Phong đỏ và rừng trúc kêu sần sạt, lá phong màu đỏ rơi xuống, bị Liêu Đình Nhạn nhẹ nhàng thổi, lại chậm rì rì bay ngược lên trên, bay tới bay lui trên không trung, giống một con bướm. Hai người bày thành hình chữ T, đôi mắt đều lười nhác chuyển động theo mảnh lá cây kia.

“Trước kia chúng ta cũng như vậy sao?” Liêu Đình Nhạn hỏi.

“Ừ.” Tư Mã Tiêu từ trong lỗ mũi ừ một tiếng, tựa hồ là trả lời trong nửa mộng nửa tỉnh.

Liêu Đình Nhạn nhìn hắn, so với lúc mới vừa nhìn thấy, hắn càng ngày càng lười nhác, nhưng thật ra rất có điểm tương tự với nàng. Trước kia nàng chính là như vậy, công tác rất nhiều thực thích nằm liệt cái gì cũng không làm, các bằng hữu đều nói ở lâu với nàng thực dễ bị cảm nhiễm chứng làm biếng, xem ra chứng làm biếng này, ngay cả đại ma vương cũng không thể miễn dịch.

Nàng nghĩ, tay không tự giác kéo tóc Tư Mã Tiêu, kéo kéo, thuận tay liền nhét vào miệng nhai nhai.

Ngâm tắm thì thích nhai đồ trong miệng, thói quen xấu này không nhớ rõ là dưỡng thành khi nào, lúc trước làm việc ở Yên Chi đài, bọn họ có chuẩn bị ký túc xá và nhà tắm các loại cho nhân viên, tuy Liêu Đình Nhạn ở nhà, nhưng ngẫu nhiên nàng sẽ tắm rửa một lần ở nhà tắm nhân viên, vừa ngâm tắm vừa nhai một loại lá cỏ có thể làm trắng răng, bảo trì khoang miệng tươi mát. Đồ dùng vệ sinh, đồ vật trong nhà tắm có rất nhiều, nàng liền nhai chơi, sau đó thành quen.

Ý thức được đây không phải cỏ để nhai, mà là tóc đẹp của bạn trai đại ma vương, Liêu Đình Nhạn cứng đờ, dưới cái nhìn chăm chú một lời khó nói hết của đại ma vương, nhả tóc của hắn ra,

nghiêm túc cẩn thận chà xát ở trong nước, còn lấy ra một cái lược chải cho hẵn, rồi mới thả ra.

“Ăn ngon sao?” Tư Mã Tiêu hỏi nàng.

Liêu Đình Nhận: “không thể ăn.”

Tư Mã Tiêu biểu tình không đúng, Liêu Đình Nhận lập tức tỉnh ngộ, sửa lại: “Ăn ngon!”

Biểu tình của hẵn vẫn không đúng.

Bạn trai thật sự rất khó dỗ a.

Tư Mã Tiêu đứng dậy, tùy tay chải vuốt tóc ra sau đầu một chút, ngoài miệng nói: “Nàng thật sự thèm thành như vậy, đến tóc còn muốn ăn.”

Ta không phải, ta không có!

“Đứng dậy, đi ăn cái gì.” Tư Mã Tiêu nói.

Hồ nhỏ rất nông, bên cạnh có hành lang gỗ đặt trên tiểu hồ, Tư Mã Tiêu một chân dẫm lên hành lang, đẩy những hình khắc hoa cách ra một ít, xoay người duỗi tay lôi Liêu Đình Nhận đứng ở trong nước, trên tay dùng một chút lực, liền kéo nàng đi lên.

Tay áo chấn động, toàn bộ hơi nước trên người hẵn biến mất, lại là Ma Vương du quang thủy hoạt.

Tìm cái áo tắm dài phủ thêm, Liêu Đình Nhận vuốt tóc đang ướt lộc cộc: “.....” Ngài, vẫn cứ mặc như vậy, không suy xét thay quần áo sao?

nói thật, Liêu Đình Nhận có chút hoài nghi hẵn vẫn luôn không từng thay quần áo, thấy thế nào đều là mỗi ngày hẵn mặc y phục không có

gì khác nhau a, tuy nói thích ngâm tắm, còn là nhân sĩ tu chân, trên người không sinh ra tro bụi dơ bẩn, nhưng cũng không thể không đổi quần áo, về mặt tâm lý không qua được a.

Lúc trước ở trong không gian của mình, nàng phát hiện không ít nam trang, các loại hình thức màu sắc đều có, có thể là quần áo của bạn trai. Nàng suy nghĩ lại, cầm bộ quần áo màu trắng thêu hoa văn tiên điều tường vân ra, xòe ở trước mặt Tư Mã Tiêu, hỏi hắn: “Đổi một bộ quần áo khác đi, bộ này thế nào?”

Tư Mã Tiêu nhìn nàng lấy ra quần áo, không nói chuyện, Liêu Đình Nhạn lại lấy ra một bộ màu trắng mang theo rất nhiều hoa văn màu đen, “Bộ này thì sao? Nếu muốn đổi hình tượng, bộ này cũng không tồi.”

Còn lấy ra một bộ tím thanh nhã, bộ này khí chất tương đối phú quý.

Kinh nghiệm công tác của xã súc nói cho nàng, muốn làm khách hàng tán thành, là cần kỹ xảo, không cần trực tiếp dò hỏi đối phương được không, mà một lần lấy ra mấy phương án, đối phương đương nhiên sẽ không suy xét đã được chưa, mà trực tiếp chọn lựa một cái trong đó.

Hiện tại cũng vậy, nàng đã lấy ra ba bộ, tỷ lệ rất lớn là Tư Mã Tiêu sẽ không suy xét đổi hay không, mà là suy xét đổi bộ nào.

Tư Mã Tiêu: “Nàng chuẩn bị cho ta?”

Liêu Đình Nhạn: “Trong không gian của ta có rất nhiều, hắn là trước kia chàng mặc.”

Tư Mã Tiêu bỗng nhiên cười, ghé sát vào Liêu Đình Nhạn nói: “Ta không biết trước kia nàng còn chuẩn bị đồ mới cho ta.”

..... đã hiểu, trước kia mình chuẩn bị quần áo cho bạn trai, nhưng chưa từng lấy ra, đại khái như cái nhẫn đã chuẩn bị

nhưng không đưa ra. Giờ bị mất trí nhớ tự mình trực tiếp chọc thủng.

Mắt thấy đại ma vương kia nhếch môi lên cùng vẻ mặt sững thăm, Liêu Đình Nhạn cũng chỉ có thể làm bộ không có việc gì phát sinh.

Tư Mã Tiêu cúi đầu xuống, dán dán vào môi nàng.

hắn cởi áo ngoài, ném sang một bên, Liêu Đình Nhạn nhanh chóng vớt được quần áo, đóng cửa sổ lại, ánh hoàng hôn ái muội xuyên qua cánh cửa gỗ, cách hoa văn chiếu rọi vào trong nhà, Tư Mã Tiêu cởi quần áo, da thịt trắng nõn cũng phủ lên một tầng màu vàng ấm áp mờ lung.

Dáng vẻ hắn cởi quần áo thật đẹp, động tác cầm cái áo trong mặc lên người cũng rất đẹp, ngực bị áo trong màu trắng che lại, rồi mặc trung y màu đen và áo ngoài, che khuất áo trong, chỉ để lại một đường viền trắng. hắn tùy ý kéo vạt áo trước cổ áo một chút, lúc buộc sợi dây, khớp xương ngón tay gấp lại đặc biệt đẹp mắt.

Tóc dài bị giấu vào trong áo, hắn lại nâng tay kéo tóc từ cổ áo ra, giờ tay nhấc chân, ống tay áo nhẹ đưa, tóc dài di động, cùng quang ảnh lúc này, có loại ý nhị của bộ phim đen trắng cũ trong trí nhớ khi còn bé, tuy nói tuổi nhỏ không quá hiểu chuyện, nhưng khái niệm về ‘đẹp’ lại cũng hiểu chút ít.

Liêu Đình Nhạn nắm một cái đai lưng của hắn, đôi mắt nhìn chăm chăm không dời đi, cảm giác khả năng mình trúng mê hồn thuật.

một tay Tư Mã Tiêu lấy cái đai lưng trong tay nàng, một tay đỡ lấy phía sau cổ nàng, kéo nàng tới hôn xuống. không phải cái loại dán vào hôn một cái, là xoa xoa cổ nàng ý bảo nàng hé miệng.

Bóng dáng hai người kéo dài ở trong nhà, bên cạnh còn bóng hoa trên cửa sổ gỗ, giống một hình chiếu hoa đăng tài tử giai nhân.

Liêu Đình Nhạn lấy lại tinh thần, phát hiện Tư Mã Tiêu đã cầm đai

lưng buộc xong. Đai lưng này buộc bên trong áo ngoài, rút tay ra, áo ngoài liền rơi xuống che khuất đường eo. hấn buộc xong đai lưng ngồi xuống bên cạnh, nhìn nàng, “Xong, đến nàng.”

Liêu Đình Nhạn: “Đến ta?”

Nàng nhìn quần áo trên người mình, nghĩ thầm, ta đây là bị sắc đẹp mê hoặc, mới có thể đứng ở chỗ này xem xong toàn bộ quá trình đại lão thay quần áo sao? Lễ thượng vãng lai, bây giờ người ta muốn xem nàng thay.

Nàng không để ý tới dáng ngồi tràn ngập hơi thở đại lão của bạn trai, chính mình đi ra sau một bình phong thay quần áo.

Nàng đang mặc váy, bên ngoài Tư Mã Tiêu cười to. Liêu Đình Nhạn cách bình phong, hướng tới chỗ hấn bên kia lặng lẽ gục mặt xuống, thè lưỡi ra.

Tiếng cười của Tư Mã Tiêu dần dần biến mất, nhưng cách bình phong nhìn chăm chú vào bóng dáng nàng, vẫn mang theo cười. Có lẽ là bởi vì quang ảnh hoàng hôn quá mức ôn nhu, trên mặt hấn cũng là lưu luyến hiếm thấy, cơ hồ có chút không giống như là dáng người đã từng một mình bồi hồi trên Tam Thánh Sơn.

Liêu Đình Nhạn xử lý xong, tự mình đi ra, Tư Mã Tiêu đứng ở cạnh cửa, “đi thôi.”

Liêu Đình Nhạn tiến lên, nâng tay vuốt tóc của hấn lại một chút, hấn tự xử lý thực tùy ý, còn vài sợi tóc ở trong cổ áo không lấy ra. Liêu Đình Nhạn xử lý đầu tóc cho hấn xong, lúc này mới cùng hấn đi ra ngoài.

Đây là biệt trang, chiếm một vùng cực lớn, cái viện mang theo hồ và rừng trúc phong độ chỉ thuộc về bọn họ, ra bên ngoài một cánh cửa đường rộng là bốn phương thông suốt, ven tường có phong kiệu chờ sẵn thay cho đi bộ, người phụ trách nâng phong kiệu phi thường ân

cần mời hai người lên, tốc độ không nhanh không chậm, vừa vặn có thể để cho bọn họ thưởng thức cảnh sắc ven đường.

“Nhị vị ngài đi Trân Thực lâu?”

Chờ được đáp án khẳng định, huynh đệ đi theo có kĩ năng hướng dẫn du lịch bắt đầu dùng ngữ khí nhiệt tình lễ phép giới thiệu cho bọn hắn mỹ thực nơi này.

Chỗ biệt trang này, các khách nhân đều có thể có viện riêng, thức ăn đương nhiên cũng có thể đưa tới, nhưng cũng có người thích náo nhiệt, vì thế Trân Thực lâu chính là một địa phương mà các khách nhân đều đi, khi mọi người ăn cơm còn có thể thưởng thức ca vũ cùng với các loại biểu diễn.

Ven đường, Liêu Đình Nhạn còn thấy khách nhân ngồi phong kiệu khác. Phong kiệu thật sự giống như một trận gió, lặng yên không một tiếng động, mấy cỗ phong kiệu gặp nhau, khinh phiêu phiêu lại xẹt qua.

Trân Thực lâu đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ lung linh, trên trăm tòa tiểu gác mái độc lập vây chung quanh thành một vòng tròn, từ không trung hành lang dài liên tiếp, trung tâm là một cái đảo giữa hồ, trên đó có diễn viên biểu diễn tiết mục.

Phong kiệu đưa hai người Liêu Đình Nhạn đến một tòa tiểu gác mái trong đó, có người hầu khác chờ ở gác mái đón bọn họ đi, phục vụ chu đáo làm Liêu Đình Nhạn cảm khái, khẳng định thu phí siêu đắt.

Nàng hiện tại lại có loại cảm giác gả vào hào môn. Mặc dù ở nơi nào, Tư Mã đại lão cũng đều không phải nhân vật thiếu tiền, cho nên Liêu Đình Nhạn không khách khí, chỉ cần trên thực đơn có, tất cả đều gọi một phần.

“Chậm rãi mang lên là được, không cần lập tức mang lên toàn bộ.” Liêu Đình Nhạn dặn dò một câu, xoa xoa tay chờ mong bữa tiệc lớn.

Tư Mã Tiêu chưa từng hứng thú với ăn, dựa vào một bên chờ đợi.

Liêu Đình Nhạn thật sự đã lâu không ăn đồ ăn phong phú mỹ vị như vậy, Ma Vực tốt cuộc vẫn là địa vực khác hẳn, khẩu vị bất đồng. Hơn nữa tu vi này của nàng, ăn nhiều đồ ăn linh khí không nồng đậm thế này hoàn toàn sẽ không bị no, cho nên có thể tận tình nhấm nháp, thỏa mãn cái miệng và đầu lưỡi.

Còn có các loại đồ uống tùy chọn, đựng trong bình bạch ngọc, tự uống tự rót, rất có không khí. Có đàn sáo quanh quần bên tai, còn có ca vũ mạn diệu, mỹ thực nối liền không dứt, sắc hương vị đều đầy đủ, tai mắt mũi miệng đều được hưởng thụ mỹ diệu, cảm giác hạnh phúc bạo tăng.

Chính là vào lúc này, bên ngoài lại đánh nhau.

Nghe tiếng ầm ĩ, Liêu Đình Nhạn ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

một tòa gác mái cách hồ đối diện nổ tung, ba người đi ra từ phế tích. một cái gác mái đối diện bọn họ có hơn mười người áo tím đang đứng, chỉ vào gác mái biến thành phế tích mà cười to.

“thật lâu không gặp, không ngờ Động Dương chân nhân, mạch chủ Thanh Cốc Thiên ngày xưa, cũng vào tiểu môn tiểu phái, xem bộ dáng này, sống còn rất không tồi a.” Kẻ dẫn đầu trong đám người áo tím lớn tiếng nói, ngữ khí trào phúng mang theo oán hận.

Ba người đối diện mặc áo màu xanh lá, một người trẻ tuổi phía trước nhìn qua trên dưới hai mươi tuổi nói: “Hạ đạo hữu hiện giờ không phải cũng vào Bạch Đế Sơn sao, còn chưa chúc mừng.”

Người áo tím cười lạnh, “Nếu biết ta vào Bạch Đế Sơn, thì nên biết, hiện giờ ngày chết của ngươi tới rồi, một cái Cốc Vũ ổ nhỏ nhoi không bảo hộ được ngươi!”

Người trẻ tuổi tràn đầy bất đắc dĩ, chấp tay, “Dù thế nào cũng từng là đồng môn, hiện giờ mọi người đạo bất đồng khó lòng hợp tác, hà tất một hai phải dây dưa oán cù trước kia.”

một hùng hổ dọa người, một người ngừ khí tuy mềm, thái độ không mềm, mắt thấy chỉ đình linh leng keng là đánh lên.

Liêu Đình Nhạn chỉ nhìn hai mắt tự mình ăn của mình, cố tình vị trí này xui xẻo, bị đám đánh nhau lan đến, người áo tím kiêu ngạo kia tu vi cao hơn so với người áo xanh, đánh hấn đập vào góc mái chỗ Liêu Đình Nhạn, làm tất cả đồ ăn trên bàn trước mặt bị xốc lên.

Liêu Đình Nhạn còn giơ đũa, gặp một khối tương thịt lung lay sắp rớt. Nàng nhìn người áo xanh phun ra ngụm máu rồi đứng lên, yên lặng ăn tương thịt, buông chiếc đũa, một chân đá bay người áo tím đuổi theo còn muốn tiếp tục đánh nữa, đập về lại góc mái của bọn họ.

Đá xong một cước này, nhìn thấy người áo xanh khiếp sợ nhìn nàng, Liêu Đình Nhạn mới phản ứng lại.

không xong, quên mất đây không phải Ma Vực.

Ở Hạc Tiên Thành tại Ma Vực lâu như vậy, nàng đã hình thành phản xạ có điều kiện, một khi bị khi dễ tới trước mặt, theo bản năng phải đánh trở về, nếu không ở Ma Vực nhận thua chính là được một tấc lại muốn tiến một thước, sẽ bị khi dễ tiếp, giáo huấn máu me đã thành thói quen, làm trong lúc nhất thời nàng không kịp phản ứng lại, Tu Chân giới này khác hẳn Ma Vực.

Nàng do dự, nhìn Tư Mã Tiêu nằm một bên.

Ai ngờ lúc này, người trẻ tuổi áo xanh che ngực lại, chần chờ hô: “Con là..... đồ nhi Đình Nhạn?”

Chương 64: Cốc Vũ Ổ

“Con là..... đồ nhi Đình Nhạn?” Động Dương chân nhân, mạch chủ nhánh núi Thanh Cốc Thiên trong Canh Thần Tiên Phủ ngày xưa, cũng chính là người áo xanh Quý Vô Đoan này, thần sắc hoảng hốt nhìn Liêu Đình Nhạn trước mắt, không dám nhận bừa.

hắn vào mười một năm trước thu một đồ nhi tên là Liêu Đình Nhạn, lớn lên giống ái nữ chết yếu của hắn, khi đó hắn nhận hài tử đó làm đồ đệ, chỉ là vì ký thác thương nhớ, muốn chiếu cố cẩn thận đệ tử có duyên này, chỉ không ngờ tới, đệ tử của hắn cuối cùng thế nhưng bị cuốn vào thay đổi bất ngờ đáng sợ như vậy.

Khi đó, hắn cũng chỉ là mạch chủ nho nhỏ của một nhánh núi, Thanh Cốc Thiên ở chỗ giao tiếp giữa nội ngoại môn, không có gì đặc thù dẫn ai chú mục, cho nên đồ nhi bị chọn đi phụng dưỡng sư tổ, tuy trong lòng hắn bất an, nhưng cũng không thể làm cái gì, chỉ đi hỏi thăm tin tức vài lần, nhưng mà tin tức Tam Thánh sơn, há là một chân nhân nhỏ như hắn có thể tìm hiểu được.

Sau đó lại nghe nói nàng được sư tổ Từ Tàng Đạo Quân yêu thích, theo sư tổ cùng ra khỏi Tam Thánh sơn, trong trăm vị nội môn đệ tử cao cấp, chỉ có một mình nàng may mắn giữ lại tánh mạng. Khi đó, Thanh Cốc Thiên cũng cực thịnh nhất thời, nhưng hắn cảm giác được một tia sáng ngầm kích động, càng thêm bất an. Có nghĩ thầm đi gặp đồ nhi, trấn an một phen, lại không cách nào gặp được.

Sau đó nghe nói mệnh đấng của nàng bị diệt, tựa hồ là đã chết, lại có chút tin tức nói nàng còn sống, Quý Vô Đoan làm sư phụ tự giác mình vô dụng, cũng không hỏi thăm được hư thực, hơn nữa đoạn

thời gian đó Thanh Cốc Thiên thực sự không yên, hấn vì bảo hộ an toàn các đệ tử còn lại mà hao hết tâm lực.

Về sau, chính là một hồi tai nạn thật lớn làm cho Canh Thần Tiên Phủ chia năm xẻ bảy. hấn ở khu vực xa xa trong phủ còn có thể thấy chỗ trung tâm phun trào hỏa tương đến tận trời, khói đen đặc cuồn cuộn cơ hồ bao trùm phía chân trời, thiên diêu địa chấn, linh mạch ngầm trong một ngày tất cả héo cạn rách nát, linh viên dược viên các nơi bị viêm khí hun nóng, một khắc điêu tàn suy sụp, linh tuyến và hồ nước ở gần đều bốc hơi hết hầu như không còn.....

Tai nạn như vậy, người chết nhiều như vậy, mấy cung chủ, trưởng lão ở đại cung nội phủ và mấy gia tộc, các đại nhân vật đã từng cao cao tại thượng, đối mặt với lực lượng khủng bố cũng vô lực chống cự, chết chết, thương thương, còn sống đều hết hoảng chạy thoát. Còn bọn họ là nhân vật bên lề, cùng với các tiểu gia tộc, tiểu tu sĩ ngoại phủ, tất cả đều may mắn tránh được một kiếp.

Đều nói là Từ Tàng Đạo Quân khi bế quan ở Tam Thánh sơn đã nhập ma, cho nên mới tàn sát nhiều người như vậy, phá hủy cơ nghiệp trăm triệu năm của Canh Thần Tiên Phủ.

Canh Thần Tiên Phủ giống như một tòa tháp cao, mất đi trụ cột mà sụp xuống với tốc độ cực nhanh, vượt quá mọi người dự đoán. Môn phái tu tiên khác bị Canh Thần Tiên Phủ ức hiếp nhiều năm đã vây lấy, chia cắt các thế lực Canh Thần Tiên Phủ vẫn đang hoảng sợ còn sót lại.

Quý Vô Đoan mạch chủ Thanh Cốc Thiên vào thời điểm này, dứt khoát từ bỏ cố thủ, mang theo một bộ phận tài nguyên và một ít đệ tử nguyện ý đi theo, đi Cốc Vũ ổ của bạn thân, trở thành đệ tử Cốc Vũ ổ, tránh khỏi đoạn thời gian hỗn loạn nhất.

hiện giờ gần mười năm qua đi, cơ hồ hấn sắp quên đồ nhi đáng thương lúc trước giống phù dung sớm nở tối tàn.

hắn làm sao nghĩ được, hôm nay đột nhiên nhìn thấy người vốn cho rằng sớm đã ly thể. Lại nói hắn và đồ nhi ở chung không lâu, hiểu biết cũng không phải rất nhiều, hiện giờ cửu biệt gặp lại, trong nhất thời hắn cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Quý Vô Đoan đang cảm khái, Liêu Đình Nhạn liền mộng bức. Nàng không nhớ rõ việc trước kia, chur vị, nàng căn bản không biết tiểu ca ca trước mặt này là ai a!

Nghe hắn gọi mình là đồ đệ..... Đây là sư phụ của nguyên thân, hay là sư phụ của ta?

Liêu Đình Nhạn không khỏi lại nhìn Tư Mã Tiêu. Ta yêu cầu một chút trợ giúp, bạn trai ngươi nói một câu nha!

Tư Mã Tiêu từ đầu tới đuôi dựa ở một bên, ngồi ở trong phòng chỗ bóng tối, hắn thu liễm khí thế, Quý Vô Đoan vốn không chú ý tới hắn, phát hiện đồ nhi dùng sức nhìn bên kia, hắn mới cùng nhìn qua.

“Thình thịch ——”

Rốt cuộc thấy rõ ràng người nào ngồi bên kia, Quý Vô Đoan chân mềm nhũn, quỳ xuống.

hắn phảng phất về lại một ngày Canh Thần Tiên Phủ đại nạn, sư tổ này tàn sát những tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư thậm chí Hợp Thể, như chém dưa cắt rau, có không ít đệ tử Canh Thần Tiên Phủ cấp thấp khi đó mới lần đầu tiên nhìn thấy sư tổ, lại bị sát khí và lệ khí trên người hắn làm cho sợ hãi, bức cho dọa phá lá gan.

Thậm chí sau khi hắn đi vào Ma Vực, uy danh của hắn truyền càng sâu ở Tu Tiên giới, làm cho mấy năm nay dù tất cả mọi người đều biết Canh Thần Tiên Phủ là hắn hủy hoại, lại cũng không dám quang minh chính đại nhục mạ Ma Vương này, không dám nói bậy hắn nửa câu, càng không dám nhắc đến tên và đạo hào của hắn.

hiện tại ở nơi xa xôi này, đại ma vương đáng sợ thế nhưng xuất hiện ở trước mắt.

Quý Vô Đoan chỉ cảm thấy trái tim mình bị người ta siết chặt, có chút thở không nổi.

Đúng lúc này, người áo tím lúc trước bị Liêu Đình Nhạn một chân đá bay kia lại khí thế rào rạt quay trở về, phía sau còn có những đệ tử và tay đấm đi theo hắn, biểu tình phần nộ hô: “Quý Vô Đoan, hôm nay ta nhất định phải cho ngươi chết.....”

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy, đang chuẩn bị động thủ trước đuổi đi mấy người gây sự này, lại phát hiện người áo tím dẫn đầu cũng giống hết tiểu ca ca áo xanh, bỗng nhiên cứng đờ, tiếp theo thình thịch một cái quỳ xuống, nhìn Tư Mã Tiêu đôi mắt đều thẳng. Hắn tựa hồ so mọi người càng sợ hãi, thân thể đang không ngừng run rẩy.

Người áo tím này trước là một đệ tử chủ mạch, thân phận càng cao hơn Quý Vô Đoan, vì thế hắn so với Quý Vô Đoan càng rõ ràng hơn. Từ Tàng Đạo Quân trông như thế nào, hắn mang đến hai người, cũng từng là đệ tử Canh Thần Tiên Phủ, đồng dạng cũng ở trong mấy ngày tai nạn gặp sự tổ đuổi giết mọi người Sư thị, lúc này càng sắc mặt đại biến, đứng thẳng không xong, quỳ xuống phía trước.

Những người còn lại không biết đã xảy ra cái gì, nhìn thấy cảnh này, cũng luống cuống.

Liêu Đình Nhạn: “.....” A, các ngươi phải khoa trương như vậy sao?

Bạn trai không nhúc nhích, không nói chuyện, cũng không nhìn bọn họ a.

Người áo tím biểu tình thật giống như người hiện đại gặp được một con khủng long Jurassic sống sờ sờ, Liêu Đình Nhạn thấy hắn run rẩy run rẩy, cuối cùng hoảng sợ quay đầu chạy, nghiêng

ngả lão đảo còn đâm nát mấy cánh cửa gác mái, gác mái vốn bị phá lập tức càng thêm khó coi.

Người lập tức chạy hết sạch sẽ, thấy bọn họ kinh sợ như vậy, Liêu Đình Nhạn hơi xấu hổ đuổi theo đánh bọn họ, chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn Quý Vô Đoan còn chưa đứng lên.

Tư Mã Tiêu cũng không nhúc nhích, hắn cũng nhìn đến một đám người tới rồi lại chạy đi, mà buông tay, ngồi thẳng một chút, nhìn Quý Vô Đoan một lát.

Nhìn Quý Vô Đoan đến cả người mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt. hắn nhớ tới lời đồn, Từ Tàng Đạo Quân có thể nhìn thấu nhân tâm, thấy rõ hết thảy nội tâm âm u.

Liêu Đình Nhạn thò lại gần, dùng tay che miệng hỏi vào bên tai Tư Mã Tiêu: “Đó thật là sư phụ ta a?”

Tư Mã Tiêu thuận tay ôm eo nàng, ừ một tiếng: “Hình như vậy.”

Liêu Đình Nhạn lại hỏi: “Ta đây và hắn quan hệ tốt không?”

Tư Mã Tiêu: “không rõ lắm.”

Thấy Liêu Đình Nhạn viết đầy mặt ‘sự tình lúc này thật to chuyện’, Tư Mã Tiêu lại cho nàng thêm một câu: “Bất quá, ta nhìn ra được, hắn không có ác ý với nàng.”

Liêu Đình Nhạn vừa nghe hiểu, xét thấy mấy năm nay nàng hiểu biết quan hệ thầy trò ở Tu Chân giới, giống như đều là ruột thịt, sư phụ của nàng đây hắn là cũng không tồi.

Nàng xoa bóp tay Tư Mã Tiêu, để hắn buông ra, đi đến trước mặt Quý Vô Đoan, đỡ hắn lên, thái độ cung kính hơn.

Trơ mắt nhìn đồ đệ mình và đại ma vương thân thân mật mật kề

tai nói nhỏ, Quý Vô Đoan: “.....”

hắn hoảng hốt được Liêu Đình Nhạn đỡ lên, nghe thấy nàng nói mang theo xin lỗi: “Ngượng ngùng, sư phụ, con xảy ra chút chuyện, mất trí nhớ, không nhớ rõ người.”

Quý Vô Đoan: “A..... Như thế a.” Kỳ thật căn bản hắn không rõ Liêu Đình Nhạn đang nói cái gì, hắn bị đánh sâu vào quá lớn, còn chưa hồi thần.

Lúc này hai đệ tử hắn ra cửa mang theo cũng khắp khiểng tìm tới, hai người này tu vi không cao lắm, bị người áo tím đánh vào trong hồ, người áo tím đi rồi, bọn họ mới không bị áp chế, vội vàng tới tìm sư phụ.

“Sư phụ, ngài làm sao vậy?”

Hai đệ tử là người Cốc Vũ ổ, chưa thấy Tư Mã Tiêu, cũng chưa thấy Liêu Đình Nhạn, chỉ cảm thấy sư phụ từ trước đến nay vẫn từ ái, giờ này lại không quá thích hợp, mới thập phần lo lắng.

Quý Vô Đoan giật mình một cái, bắt được hai tay đệ tử, sợ bọn họ nói câu nào không đúng, chọc sư tổ tàn nhẫn độc ác động thủ. Chỉ cần sư tổ vừa động niệm, bọn họ liền không biết phải chết thành bộ dáng gì.

Liêu Đình Nhạn thấy sư phụ bị dọa thành như vậy, ho khan một tiếng nói: “Sư phụ vừa rồi không bị thương đi?”

một tiểu đệ tử tò mò nhìn nàng, “Sư phụ? Vị sư tỷ này sao cũng gọi ngài là sư phụ? Mới vừa rồi là sư tỷ này hỗ trợ đuổi những người Bạch Đế Sơn đó đi sao?”

Quý Vô Đoan nhìn Tư Mã Tiêu không có biểu tình gì, lại nhìn Liêu Đình Nhạn rồi lộ ra một cái cười, nói: “Đây là đệ tử ..... mấy năm trước thất lạc của vi sư, là Liêu sư tỷ của các con.”

nói là sư tử, hắn nói xong mới có cảm giác, lúc này phát hiện đồ nhi hiện giờ tu vi còn cao hơn mình, nhất thời cảm thấy mình có phải giới thiệu sai rồi hay không, nhưng nghĩ lại nghĩ, xác thật là đồ nhi của mình, hắn chưa từng trực xuất nàng ra khỏi sư môn, bất luận nàng có thân phận gì, hiện giờ đương nhiên vẫn là đệ tử của mình.

hắn căng da đầu giới thiệu, chuẩn bị nhìn thái độ của Liêu Đình Nhạn, lại tùy thời sửa miệng.

Kết quả Liêu Đình Nhạn cũng không có ý tứ phản bác, nhìn về phía hai tiểu đệ tử, “Hóa ra là sư đệ a.”

Hai tiểu đệ tử sôi nổi ngoan ngoãn gọi nàng là sư tử.

“Sư phụ và sư tử có thể gặp lại, thật là một hỉ sự! Sư phụ, sư tử cũng về Cốc Vũ ổ chúng ta sao?”

Quý Vô Đoan trái tim đều sắp ngừng, muốn bịt chặt miệng tiểu đệ tử hoạt bát này. Tiểu tử ngốc, lời có thể tùy tiện nói sao. hắn bắn khoả thân phận Liêu Đình Nhạn hiện giờ, nhưng chủ yếu vẫn là bắn khoả Tư Mã Tiêu.

Tuy rằng nhìn đồ nhi có quan hệ thân mật với sư tổ, nhưng cũng không biết là quan hệ gì, hiện giờ nàng vẫn còn sống trên đời, còn có tạo hóa được tu vi như vậy, so với hắn là sư phụ cùng với một đám các sư huynh, đều đã không phải người một thế giới, nên ở chung như thế nào đây.

Liêu Đình Nhạn cũng thực do dự, nàng không biết nên ở chung như thế nào cùng sư phụ đột nhiên xuất hiện này. Dựa theo thói quen xã súc, lúc này hàn huyên một trận, khẳng định liền tìm nơi ôn chuyện trước, lại ăn ăn uống uống, cuối cùng liên lạc cảm tình xong đường ai nấy đi, ngày sau lại hẹn.

Nhưng Tư Mã Tiêu hiện ở đây, nàng còn không quên thân phận

của hăn đâu.

Liêu Đình Nhạn và Quý Vô Đoan đều không khỏi nhìn Tư Mã Tiêu.

Tiểu đệ tử lại làm nhảm có chuyện nói: “Êi, vị tiền bối này là?”

Quý Vô Đoan muốn che miệng đệ tử tò mò làm nhảm lại, nhưng hăn không dám lộn xộn ở trước mặt sư tổ.

Tư Mã Tiêu đi đến bên Liêu Đình Nhạn, rốt cuộc nói một câu: “Đạo lữ của sư tỷ các người.” Đây là nói với tiểu đệ tử kia.

“Nhiều năm không gặp, không mang theo đồ nhi trở về ôn chuyện?” Lời này là nói với Quý Vô Đoan.

“đi Cốc Vũ ổ xem đi, nơi đó cảnh sắc tốt.” Lời này nói với Liêu Đình Nhạn.

Quý Vô Đoan chân mềm nhũn, lại muốn quỳ xuống. Sư tổ muốn đi Cốc Vũ ổ! Nhưng hăn có thể nói không sao? Đương nhiên không thể, sư tổ này vừa không cao hứng, đến Canh Thần Tiên Phủ còn có thể phá đổ, huống chi bọn họ một Cốc Vũ ổ nhỏ nhoi.

Duy nhất làm hăn hơi vui mừng chính là, khi sư tổ và đồ nhi nói chuyện, ngữ khí càng thêm ôn hòa, nhìn đáng vẻ, câu đạo lữ kia hăn là không sai.

“Đạo lữ của sư tỷ chính là sư huynh của chúng ta rồi!”

Nghe ngốc đồ đệ của mình gọi sư tổ là sư huynh, Quý Vô Đoan thiếu chút nữa nhịn không được chôn đưa nhỏ ngốc này vào trong đất.

hăn phát giác sư tổ cũng không có ý tứ bại lộ thân phận, đành phải miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh mặt ngoài, cẩn thận hỏi: “Vậy các người hiện giờ cùng chúng ta đi Cốc Vũ ổ ở tạm?” hăn xưng hô hàm

hồ, nói năng cũng cẩn thận.

Đương nhiên là ở tạm, ai không biết Từ Tàng Đạo Quân ở Ma Vực hô mưa gọi gió, đã sắp nhất thống Ma Vực, chẳng lẽ hắc còn có thể thường trú ở Cốc Vũ ồ sao?

Liêu Đình Nhạn nghe sư phụ nói, cảm giác như là mình mang theo trượng phu về nhà mẹ đẻ, nàng lên tiếng: “Nếu không phiền toái chúng ta cùng đi xem.”

nói nữa, ‘về nhà mẹ đẻ’ này là phải mang lễ vật đi?

Tư Mã Tiêu nhìn sườn mặt Liêu Đình Nhạn trầm tư, cười một cái, lấy ra cái bình nhỏ đặt trước mặt Quý Vô Đoan, “trên người người có thương tích, ăn cái này vào.”

Quý Vô Đoan chân lại mềm, thiếu chút nữa lại quỳ xuống, nắm chặt một cái tay của đồ đệ mới kiên cường đứng nổi. hắc lấy cái bình được kia, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác thụ sủng nhược kinh, đây chính là của Từ Tàng Đạo Quân a, chỉ nghe nói hắc lấy tính mạng người khác, chưa từng nghe hắc tặng đồ vật cho ai.

Đoàn người bọn họ đi Cốc Vũ ồ, trên đường Quý Vô Đoan liên nghĩ thông, nhân vật giống như Từ Tàng Đạo Quân, nếu thật muốn làm cái gì, toàn bộ Tu Chân giới chỉ sợ cũng không ai chống đỡ được, nếu hắc không có ác ý, vậy mình cũng nên thoải mái hơn.

hắc đã nghĩ thông, nhưng cũng không biết ổ chủ và các trưởng lão Cốc Vũ ồ có thể nghĩ thông hay không.

Cốc Vũ ồ đặt trong rất nhiều môn phái tu tiên cũng không thu hút, thuộc về giữa dòng, đại khái chính là đại học nông nghiệp trong các loại đại học ở hiện đại, đệ tử trong ổ phần lớn không am hiểu đánh nhau, chỉ am hiểu nuôi dưỡng linh tinh. Bọn họ gieo trồng linh cốc, linh quả, linh dược, bán cho các đại môn phái, bởi vì đặc tính này, Cốc Vũ ồ cảnh sắc tuyệt đẹp, địa phương cũng rộng, đương nhiên

tuyệt đối không thể so với Canh Thần Tiên Phủ.

Đệ tử Cốc Vũ ổ cũng không phải rất đông, phần lớn đều trầm mê làm ruộng, là môn phái tu tiên hiếm thấy có đệ tử quan hệ tương đối hài hòa.

Bọn họ trở lại Cốc Vũ ổ, đầu tiên nhìn thấy chính là hàng mẫu mẫu đồng ruộng xanh mướt, khác với đồng ruộng phàm nhân chính là những bùn đất đó chia làm các màu sắc khác nhau, màu sắc cây cối cũng có khác nhau.

“Đây giống như linh cốc bình thường, gieo trồng ở đây đều là đệ tử ngoại môn.” Quý Vô Đoan giới thiệu cho nàng.

Liêu Đình Nhận thấy hai đầu bờ ruộng có đệ tử Cốc Vũ ổ kéo tay áo đang ở quan sát trạng thái thực vật sinh trưởng, cảm thấy môn phái này phong cách thật là độc đáo, người khác đều là tiên phong như thế nào, trang bức như thế nào, ra vẻ như thế nào, bọn họ tiến vào sơn môn chính là một đám người đang làm ruộng.

“Quý trưởng lão, các người đã về rồi!”

Còn có đệ tử chào hỏi bọn họ, tiếp đón xong lại chui vào ruộng.

Quý Vô Đoan đưa đồ nhi và sư tổ đến Trúc Lâm U Phố của mình, sau đó phun ra một ngụm trọc khí thật dài, vội vàng đi tìm ổ chủ và các trưởng lão khác nói việc này.

Ổ chủ và các trưởng lão nghe nói việc này, đều quỳ.

Đại gia quỳ thành một mảnh, hai mặt nhìn nhau, cảm giác chân mềm nhất thời đứng dậy không nổi, dứt khoát ở tư thế này nói chuyện.

“Vô Đoan, người thật sự không phải gạt chúng ta? Người kia, chính là vị đó? thật sự, thật sự hiện tại ở Cốc Vũ ổ chúng ta?” Ổ chủ nói đến câu sau, thanh âm thấp đến không thể nghe thấy.

Quý Vô Đoan cười khổ: “Ta làm sao dám lấy loại chuyện này này đùa giỡn mọi người.”

“Xong rồi xong rồi, chúng ta bây giờ triệu các đệ tử nhanh chạy đi, có thể đào tẩu được một nửa hay không?” một trưởng lão béo lùn chắc nịch nói.

“Thôi đừng, chọc giận vị kia, một người cũng chạy không thoát.” Trưởng lão đầy mặt đào hoa phong lưu, mặt ủ mày ê.

Quý Vô Đoan thấy bạn tốt có dáng vẻ này, trong lòng có chút áy náy, nói: “Kỳ thật, cũng không cần lo âu như thế. Vị kia, tựa hồ không tòi với Đình Nhạn đồ nhi, hẳn là hẳn chỉ bởi Đình Nhạn đồ nhi đi khắp nơi một chút, vừa lúc tới đây xem thôi, chỉ cần chúng ta không cố tình chọc giận, hẳn là không có việc gì. Ta chỉ cảm thấy, mọi người nên ước thúc đệ tử một chút, không để cho bọn họ tùy ý đi trước mặt vị kia làm càn, để tránh chọc giận lão nhân gia hẳn.”

“không sai không sai, còn có chúng ta hẳn là nên đến bái kiến một phen, bằng không nếu cảm thấy chúng ta vô lễ, giận chó đánh mèo thì làm sao bây giờ.”

Đại gia thảo luận một lúc, đều đi thay xiêm y có thể diện nhất, làm kiểu tóc chính thức nhất, mang bảo bối quý nhất làm lễ gặp mặt, sau đó cùng nhau thêm can đảm tiến đến gặp Từ Tàng Đạo Quân trong truyền thuyết.

Sau đó bọn họ nhìn thấy những đệ tử tuổi còn nhỏ trong Cốc Vũ ổ đều vây quanh Trúc Lâm U Phổ, đang nhìn đồ nhi thất lạc nhiều năm của Quý trưởng lão.

“không lừa các ngươi đâu, ta nói vị sư tỷ này của ta lớn lên đẹp cực kỳ, sư phụ ta chỉ có một nữ đệ tử này, chờ đến khi Đại sư huynh bọn họ đều trở về, nhìn thấy sư tỷ, khẳng định cũng thực vui vẻ.”

“Liêu sư tử, đồ vật tử gọi là hạt dưa này ăn ngon thật, sao ta chưa từng thấy a, Cốc Vũ ồ chúng ta trồng rất nhiều linh quả, ta còn chưa trồng loại này đâu.”

một đám đệ tử tự quen thuộc chen chúc đầy sân, Quý Vô Đao tuyệt vọng nghe bọn họ ríu rít, còn nghe thấy đồ nhi Đình Nhạn nói: “Cái này a, ta cho đệ một chút, đệ thử trồng đi, nói không chừng có thể trồng ra.”

“thật vậy chăng? Cảm ơn sư tử!”

“Sư đệ, sư đệ, chia cho ta mấy hạt!”

“Sư tử, sư huynh này là đạo lữ của tử, sao hử không nói lời nào?”

Liêu Đình Nhạn theo chân bọn họ nói đùa:

“hử không thích nói chuyện, các người đừng nháo hử, nếu không hử tức giận liền bắt các người bán tới Ma Vực.”

một đám tiểu đệ tử cười ha ha ha, trong không khí tràn ngập sung sướng.

Chỉ có ổ chủ và một đám trưởng lão phía sau, hoảng hốt đỡ cây trúc bên cạnh, nâng tay áo lau mồ hôi trên mặt.

Chương 65: Ăn!

Tô Hoàn Lâm phong trần mệt mỏi chạy về Cốc Vũ ổ, ở trước sơn môn gặp sư đệ Dương Thụ Phong cũng gấp gáp trở về, hai người biểu tình đều mang theo sầu lo cùng với một tia nôn nóng.

“Dương sư đệ, đệ cũng thu được thư của sư phụ?”

Dương Thụ Phong gật đầu: “Phải, nhưng sư phụ vội vã bảo chúng ta trở về như thế, không biết có phải trong cốc đã xảy ra chuyện gì hay không.”

“Chúng ta mau chóng trở về bái kiến quá sư phụ là biết được.”

Hai người vào sơn môn, phát hiện tựa hồ cũng không có chuyện gì, các đệ tử trong cốc vẫn làm các công việc như vậy, trên mặt cũng không thấy ưu sầu, còn có người ha ha cười nói chúc mừng bọn họ.

Sư huynh đệ hai người đầy đầu dấu chấm hỏi, chúc mừng cái gì?

một sư huynh lớn tuổi hơn cười nói với bọn họ: “Liêu sư muội của các huynh thất lạc đã trở về, đang ở Trúc Lâm U Phố của Quý trưởng lão đó.”

Tô Hoàn Lâm cùng với Dương Thụ Phong hai người đều kinh hãi, bọn họ hai người là đệ tử thân truyền của Quý Vô Đao, năm đó cũng đã gặp Liêu Đình Nhạn, tuy nói ở chung không phải thật lâu, nhưng tóm lại vẫn còn nhớ rõ vị sư muội đáng thương này.

Hai người liếc nhau, trong mắt tuy rằng có nghi hoặc kinh ngạc, cũng có chút vui mừng.

“Sư phụ, nghe nói Liêu sư muội đã trở lại?” Tô Hoàn Lâm làm nhị sư huynh lớn tuổi hơn, một thân áo dài xanh xám phá lệ đoan trang ôn hòa, khuôn mặt so với Quý Vô Đoan là sư phụ còn thành thực hơn. Hắn mới vừa mang theo sư đệ đi đến Trúc Lâm U Phố, liếc mắt một cái thấy hai người nằm ở ghế trúc.

một nam một nữ, nữ tử khuôn mặt có chút quen thuộc, đương nhiên là Liêu sư muội, còn nam nhân.....!

Liêu Đình Nhận nghe thấy tiếng động, mở bịt mắt, liền nhìn thấy hai nam tử bùm bùm quỳ xuống. Tư Mã Tiêu liếc mắt nhìn hai người một cái, lười biếng mà trở mình.

Liêu Đình Nhận cảm thấy, khả năng trên người đại lão có loại kỹ năng BUFF ‘ người khác nhìn thấy hắn liền phải quỳ xuống ’.

“Hai vị..... sư huynh? Đứng lên nói chuyện đi.” Liêu Đình Nhận quay đầu gọi vào trong phòng: “Sư phụ, lại có hai sư huynh trở về.”

“Đây.” Quý Vô Đoan từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hai đệ tử, lại bất đắc dĩ, lại muốn cười, đành phải tiến lên mang hai người vào phòng, từ từ giải thích một chút.

Từ Tàng Đạo Quân ở Cốc Vũ ổ hai ngày, không có bất kỳ ý tứ muốn động thủ gì, giống như chỉ ngồi hoặc nằm, đối với mọi người tuy rằng mặt vô biểu tình, cũng không thích phản ứng, nhưng từ ổ chủ đến toàn bộ trưởng lão biết được thân phận của hắn, tất cả đều mang ơn đội nghĩa. Thái độ hiền lành cỡ nào a, so với Canh Thần Tiên Phủ bị hắn phá đổ, bọn họ quả thực may mắn đến không được! Thậm chí bọn họ còn hoài nghi Từ Tàng Đạo Quân hiện giờ có phải buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật hay không.

Bảy đệ tử của Quý Vô Đoan, năm người trước đều nhận lúc ở Thanh

Cốc Thiên, Liêu Đình Nhạn là đệ tử thứ sáu, hai đệ tử thứ bảy và thứ tám còn lại thu vào môn hạ sau khi đến Cốc Vũ ổ.

Lúc trước có ba đệ tử đã trở về, bọn họ cũng từng gặp chân diện Từ Tàng Đạo Quân vào ngày tai nạn, mới vừa trở lại Cốc Vũ ổ nhìn thấy Từ Tàng Đạo Quân hủy thiên diệt địa lúc trước thế nhưng đang nằm ở trong nhà ngủ, bọn họ cũng sợ đến không được. Bởi vậy hiện tại Quý Vô Đoan trấn an đồ đệ thật ra đã quen cửa quen nẻo.

hắn trấn an hai đệ tử, lại dò hỏi hai người bọn họ: “Lần này đi ra ngoài, các con có thể tìm ra linh nguyên?”

Hai đệ tử đều lộ ra hổ thẹn, “Hai người chúng con cũng không tìm được.” Linh nguyên khó được, bọn họ ở bên ngoài hai năm cũng không thể tìm được tin tức.

Quý Vô Đoan thầm than một hơi, cũng không hỏi thêm cái gì nữa, chỉ nói: “một khi đã như vậy, cũng không cần cưỡng cầu, trước mắt các con một đường bôn ba mệt nhọc, vẫn đi về trước nghỉ ngơi đi. Còn nữa, nếu các con đều đã trở lại, ngày mai phải làm một lần yến hội cho Liêu sư muội các con, chớ có quên mất.”

Hai người lúc này mới nhớ tới Liêu Đình Nhạn. Liêu Đình Nhạn nhập môn hơn ba tháng đã gặp chuyện sư tổ xuất quan mà rời Thanh Cốc Thiên, ở chung với nhau không nhiều lắm, bọn họ nói đến cảm tình xác thật là có, nhưng cũng không thâm hậu, hiện giờ hai đệ tử trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm.

“Liêu sư muội và..... vị kia, đến tột cùng là?”

Quý Vô Đoan nói: “Từ Tàng Đạo Quân tự xưng là đạo lữ của Đình Nhạn đồ nhi.”

Hai người lần thứ hai khiếp sợ, đạo lữ, cái danh phận này không phải đơn giản là có thể định ra, huống chi lấy thân phận tính tình của sư tổ, dù thế nào cũng không thể tưởng được hắn sẽ nguyện ý

cho một ai đó thân phận đạo lữ.

“không cần nghi ngờ quá nhiều.” Quý Vô Đoan điều chỉnh tốt tâm tình, dạy dỗ các đồ đệ, “Các con hai người phải chiếu cố thân hậu Đình Nhận đồ nhi, cung kính Từ Tàng Đạo Quân, bình thường không cần đến trước mặt ngài là được.”

Mắt thấy hai sư huynh khiếp sợ lại hoảng hốt chào hỏi rồi rời đi, Liêu Đình Nhận chọc chọc bả vai Tư Mã Tiêu, nhỏ giọng nói: “Bọn họ đều rất sợ chàng a.”

Tư Mã Tiêu: “đã biết được tên ta, ai mà không sợ ta.”

Hình như vậy, lúc trước nàng cho rằng mình là Sư Nhận, nhiều người Ma Vực nhắc tới đại ma vương Đông thành này, đa số cũng là sợ hãi, hiện tại tới Tu Chân giới, càng là như thế.

Hình như cũng chỉ có một mình nàng không sợ?

Lúc nàng vẫn là Sư Nhận, nghe nhiều sự tích khủng bố của đại ma vương như vậy, nhưng tâm lý cũng không phải rất sợ, nghe cái tên Tư Mã Tiêu này, liền cảm thấy không đáng sợ. Có lẽ là cảm giác tiềm thức?

Nàng kéo ghế trúc của mình nằm lại gần Tư Mã Tiêu, chui đầu vào trong cổ hắn.

Tư Mã Tiêu nhắm mắt lại, một tay đè đầu nàng, sờ đến gáy nàng day day, “Thế nào, có sợ không.”

Liêu Đình Nhận: “Xuy xuy xuy xuy xuy xuy!”

đi ra chuẩn bị dò hỏi đồ nhi có phải muốn ăn cơm trưa hay không, sư phụ yên lặng lại lui về. Nhìn thấy đồ nhi và sư tổ thân thân mật mật dựa vào nhau, giống một đôi tiểu nhi nữ có tình nói nhỏ, hẳn ngượng ngùng, cũng không dám thò lại gần.

Nhưng hẳn thật sự có chút bội phục đồ nhi từ trước vô thanh vô tức này, nàng dám trộm hôn Từ Tàng Đạo Quân, dám ôm eo Từ Tàng Đạo Quân, còn dám tết tóc Từ Tàng Đạo Quân thành bím tóc, đây là kiểu dũng khí gì!

Cốc Vũ ổ có không ít đệ tử đã trở lại, bọn họ không thể so với mấy sư huynh đã gặp Từ Tàng Đạo Quân, phần lớn không rõ lắm thân phận Tư Mã Tiêu. Các trưởng lão biết được nội tình, bề ngoài là cho bọn họ tới gặp đồ đệ của Quý trưởng lão tìm trở về, thuận tiện mọi người cùng ăn tiệc liên lạc cảm tình. Nhưng những đệ tử đó ngầm bị sư phụ trưởng bối nhà mình ân cần dạy bảo, ngàn vạn phải biểu hiện ra phong phạm không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại ôn hoà hiền hậu đáng tin cậy, phải có tình đồng môn, còn lại cũng không nói gì.

Yến hội ở Cốc Vũ ổ, lúc trước vốn dĩ rất tùy ý, nhưng lần này suy xét đến Tư Mã Tiêu, các trưởng lão liền quyết định làm cẩn thận, phải làm ra phong phạm, theo quy cách Canh Thần Tiên Phủ từ trước.

Vẫn là Quý Vô Đoan cảm thấy không quá thỏa đáng, riêng đi hỏi Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn vừa nghe, liền nói: “Nếu như vậy, cũng không cần lẩn lộn, mọi người cùng nhau nướng BBQ đi, nơi này của con còn có rất nhiều giá nướng BBQ, nghe nói sư huynh sư đệ, các sư thúc sư bá, từng người đều am hiểu gieo trồng rau quả và nuôi súc vật, mọi người cũng không cần mang lễ gặp mặt, chỉ mang đồ ăn chính mình trồng ra, nuôi ra là được.”

Liêu Đình Nhạn cũng sợ đám đồng môn, lúc trước một đám trưởng lão nói đến đưa lễ gặp mặt, nhìn mấy thứ kia, thiếu chút nữa nàng cho rằng Tư Mã đại lão có ác danh rõ ràng là đầu lĩnh cường đạo, khiến cho những người này không thể không đưa lên đồ vật quý giá nhất, bỏ tiền tiêu tai, thật là làm người ta dở khóc dở cười.

Nếu không suy xét thân phận Từ Tàng Đạo Quân, Liêu Đình Nhạn nói phương thức yến hội để mọi người liên lạc cảm tình thế này càng phù hợp tình huống của Cốc Vũ ố, Quý Vô Đoan suy xét mãi, nhìn thấy Từ Tàng Đạo Quân yêu quý nhân nhượng đồ nhi, cuối cùng quyết định theo lời Liêu Đình Nhạn.

Vì thế Cốc Vũ ố mở một buổi tiệc tối nướng BBQ quy mô lớn nhất, cũng không phải tất cả mọi người đã từng thử loại phương thức ăn tiệc này, còn rất mới mẻ, sôi nổi hưởng ứng, chưa bắt đầu đã có không ít người tự mang nguyên liệu nấu ăn vào bàn.

“Liêu sư tỷ, tỷ cảm thấy dưa thanh linh của chúng ta, loại nào ngon hơn?” hai tu sĩ trẻ tuổi, khuôn mặt tương tự trăm miệng một lời hỏi.

Liêu Đình Nhạn mỗi tay cầm một miếng dưa, mỗi bên ăn một miếng, tinh tế phẩm vị, trầm ngâm không nói.

Hai sư đệ này đều là hệ gieo trồng thực vật, hai người cùng trồng dưa thanh linh, hai người này là huynh đệ song sinh, cảm tình thực tốt, nhưng bọn họ cũng thích trồng cùng một loại, sau đó so sánh với nhau. Trong Cốc Vũ ố có không biết bao nhiêu người đã từng bị bắt làm trọng tài cho bọn họ.

Tối nay danh mục yến hội là cho Liêu Đình Nhạn, nàng đương nhiên cũng gánh việc này.

“Liêu sư tỷ, tỷ cảm thấy chúng ta ai trồng ra dưa thanh linh mới xứng được là dưa thanh linh!” Hai sư đệ lại trăm miệng một lời.

Liêu Đình Nhạn giơ miếng bên trái, “Dưa này ngọt.” Lại giơ bên phải, “Dưa này giòn.”

“Ta cảm thấy, phân biệt gọi là dưa lê thanh linh và dưa giòn thanh linh là được.”

Hai sư đệ hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên cười ha ha, hô tiếng cảm

ơn sư tử liền chạy đi rồi sau đó lại đưa tới không ít dưa đã cắt rồi.

“Liêu sư muội, còn cả đạo lữ của muội, tới, nếm thử thịt bò tiểu tiên mà sư huynh nuôi này, mới vừa rồi sư muội nhà ta dùng gia vị cẩn thận tẩm ướp để nướng, mùi vị ngon phi thường.” một vị sư huynh tới đưa thịt nướng cho bọn họ.

Phân lượng cũng đủ, mùi hương nồng đậm. Nâng một phần thịt bò khác, sư đệ thềm đến không được, “Liêu sư tử mau nếm thử, sư huynh ta không mấy khi chịu giết những bảo bối tiên ngu đó để ăn, thịt bò này chính chúng ta cũng khó được ăn đó!”

nói xong đẩy phần trong tay đến trước mặt Tư Mã Tiêu, “Sư huynh ăn a!”

Các trưởng lão làm bộ uống rượu ở bên cạnh nhìn nhất cử động đó, mí mắt không ngừng run rẩy. Các trưởng lão lo lắng các đệ tử không biết nội tình mạo phạm Từ Tàng Đạo Quân, chỉ có thể ngồi ở gần đó liên tục chú ý, thấy một màn như vậy, thật hận không thể đi lên kéo tiểu đệ tử kia ra, nhanh chóng bùng thịt đi, bọn chúng đâu có biết Từ Tàng Đạo Quân không chạm vào đồ ăn a, chộc giận ngời thì làm sao bây giờ!

Liêu Đình Nhạn lúc này kéo phần thịt ở trước mặt Tư Mã Tiêu đến trước mặt mình, “Phần của hắc cũng là của ta.” Dù sao bạn trai đại lão trên cơ bản không ăn cái gì, hắc chính là tiểu nam tiên không nhiễm lửa hồng trần, ăn gió uống sương là có thể sống a.

Các trưởng lão âm thầm thở ra một hơi.

Tiểu đệ tử oa một tiếng, hâm mộ nói: “thật tốt a, có đạo lữ là có thể ăn hai phần, ta cũng muốn có đạo lữ a, Liêu sư tử, đạo lữ rất khó tìm sao?”

Liêu Đình Nhạn nghĩ nghĩ, “Hắc là không khó tìm đâu.” Nàng cũng chưa tìm, đạo lữ tự mình đã xuất hiện, quả thực chính là đưa đến

cửa.

Tư Mã Tiêu cười một tiếng, tiếng cười ý vị không rõ này, chọc đến Liêu Đình Nhạn kỳ quái mà nhìn hẩn một cái.

Tiểu đệ tử: “thật vậy chẳng, vì sao rất nhiều sư huynh đều không tìm được đạo lữ đâu?”

Nơi sân nướng BBQ tức khắc vang lên một mảnh tiếng ho khan, các sư huynh cầu độc thân kết bè kết đội trông giá nướng BBQ, từng người xử lý đồ ăn mang đến, nghe vậy đều có chua xót nhàn nhạt.

Nữ đệ tử Cốc Vũ ồ thật sự rất ít a. Nữ đệ tử môn phái bên ngoài càng thích những kiếm tu dùng kiếm và pháp tu linh tinh, cũng không ưu ái bọn họ chỉ trồng trọt,. Hơn nữa đông đảo đệ tử Cốc Vũ ồ trầm mê làm ruộng, không có thời gian quen biết nữ đệ tử.

“Liêu sư muội, tới nếm thử cốc rượu này, là ta cùng với sư muội tự mình ủ, linh cốc dùng để ủ rượu cũng khác với linh cốc bình thường bên ngoài, là ta trồng ra biến dị, rượu này thực ngon, uống nhiều cũng không say, cũng có chút chỗ tốt đối với thân thể.” một sư tỷ tư vị ôn nhu tới đưa đồ uống.

Sau đó bảy tám vị sư tỷ, sư muội tới, tặng rất nhiều mật hoa, hoa cao, đồ uống bổ dưỡng, dưỡng sinh, mỹ dung, dưỡng nhan linh tinh, còn có sư muội tặng nàng rất nhiều đồ trang điểm thủ công chế tác từ linh thảo thuần thiên nhiên, chia sẻ thật lâu về những tâm đắc khi sử dụng với nàng.

Đến lượt một vị trưởng lão ở bên cạnh thường thường nhìn lén bọn họ, cũng tới cho một vại mật ong to.

“Mật ong này nhưng thật khó được, đều là mật hoa kỳ linh thuần túy đó, lúc trước sư phụ ta xin thật lâu cũng chưa được mấy thìa, vẫn là Liêu sư muội được yêu thương, sư bá lúc này mới bỏ được.” một đệ tử không rõ nguyên do, chỉ coi sư bá nhà mình khó được hào

phóng một lần, cười nói hai câu, bị trưởng lão kia trừng mắt bóp cổ kéo đi rồi.

Các sư huynh sư đệ tiếp đón bên giá nướng BBQ đặt bên cạnh: “Thức ăn chay cũng có một phen phong vị khác, sư muội muốn thử không?”

Liêu Đình Nhạn đi qua cầm không ít thức ăn chay trở về, một sư đệ hỏi nàng: “Sư tỷ, đây là dưa lê ta trồng, tỷ muốn thử nướng một lần ăn sao? Ăn rất ngon!”

Mấy sư huynh ấn hấn sang một bên, sôi nổi lộ ra tươi cười với Liêu Đình Nhạn, “Tiểu tử này khẩu vị khác chúng ta, đừng nghe hắn.”

“Sư diệt, tới, nếm thử vịt nướng này, trong ổ chúng ta nuôi rất nhiều vịt lục hoa, chất thịt tươi mới, là linh vịt tốt nhất, ngay cả Tương Hương kí đều tìm chúng ta cung cấp hàng hóa đó.” Lại có một vị sư thúc tới đưa vịt.

Liêu Đình Nhạn vừa nghe, kinh ngạc nói: “Tương vịt của Tương Hương Kí là trong ổ nuôi dưỡng? Ta thực thích ăn tương vịt đó!”

Đúng, nàng ở Hạc Tiên Thành Ma Vực, thường xuyên hỏi thăm tương vịt, chính là nhập khẩu từ Tu Chân giới, xuất phẩm của Tương Hương Kí, ở Ma Vực hắc ám, nàng dựa vào tương vịt lẫn lộn qua lâu như vậy. không nghĩ tới, duyên phận của nàng và sư môn thâm hậu đến tận đây, đột nhiên bởi vì cái tương vịt này mà sinh ra rất nhiều hảo cảm và lòng trung thành đối với Cốc Vũ ổ.

Đó chính là tương vịt nàng ăn nhiều năm a! Thế nhưng là sư thúc nuôi!

Tư Mã Tiêu cảm giác được nội tâm nàng kích động, lông mày hơi hơi giật giật. Lòng trung thành của nàng có phải sinh ra quá dễ hay không?

Liêu Đình Nhạn: A, nơi này có nhiều đồ ăn ngon như vậy, rau dưa, trái cây, thịt thà thuần thiên nhiên nuôi trồng ra a, ta siêu thích.

Sư thúc nghe nàng nói như vậy, tức khắc vui vẻ cười to, “Nếu thích ăn, ta bắt nhiều cho con một ít, lần tới nếu muốn ăn, tự mình đến Vân Hồ sau núi bắt là được.”

nói tới đây, tươi cười trên mặt hắc hời hời thu liễm, “Chỉ đáng tiếc, mấy năm gần đây linh khí sau núi không nồng đậm như trước, tư vị lục hoa vệt so ra kém trước đây.”

Động tác Liêu Đình Nhạn gặm vệt dừng lại, “Sư thúc, đây là có chuyện gì?”

Sư thúc này cũng không biết thân phận Tư Mã Tiêu, nghe sư điệt mới hỏi liền giải thích: “Linh khí biến mất đều là hiện tượng bình thường, có lẽ là bị địa mạch ảnh hưởng, có lẽ chỉ là linh khí khô kiệt, cũng không biết Vân hồ còn có thể nuôi vệt lục hoa bao lâu, nếu linh khí giảm bớt lần thứ hai, ta phải tìm chỗ khác cho những con vệt đó, chính là chỗ tốt như vậy đâu có dễ tìm, nói không chừng vệt lục hoa chỉ còn ăn được mấy năm, cũng không còn nữa.”

Các trưởng lão dùng sức đưa mắt ra hiệu cho hắc, muốn cho hắc câm miệng nhanh cuốn xéo, nhưng mà vị sư thúc này căn bản không chú ý tới sự phụ của mình và một đám các trưởng lão ở phía sau khoe mắt run rẩy, hắc gần đây vì việc này rầu thúi ruột, bị hỏi thì khó tránh khỏi nói nhiều vài câu.

“Bất quá ổ chủ và các trưởng lão đều suy nghĩ biện pháp, đợi khi tìm được linh nguyên, vùi vào chỗ sau núi kia, ngày tháng lâu rồi, có lẽ có thể sinh ra linh mạch mới, là có thể tạm hoãn linh khí tiêu giảm. Đáng tiếc linh nguyên trân quý, nào dễ dàng có được như vậy, một đám đệ tử và các trưởng lão thay phiên ra ngoài tìm kiếm hỏi thăm cũng chưa thể tìm được.”

Liêu Đình Nhạn biểu tình nghiêm túc, đây không phải việc nhỏ a, nếu

tương vẹt ăn nhiều năm bị ngừng sản xuất, ngấm lại liền cảm thấy khó chịu.

Tư Mã Tiêu: “.....”

hắn đỡ đỡ trán.

Sư thúc lại vẫy vẫy tay, “Bất quá việc này, không quan hệ với đám tiểu bối các con, nếu đã trở lại, phải vui vẻ ăn ăn uống uống! Tối, ăn nhiều một chút!”

Hôm nay buổi tối, Liêu Đình Nhạn ăn rất nhiều, linh khí từ những đồ ăn đó tích góp xuống, cũng làm nàng cảm thấy có vẻ no rồi.

No ảm nghĩ..... tự hỏi nhân sinh.

Liêu Đình Nhạn bắt lấy tay Tư Mã Tiêu, “Đại lão, chàng cảm thấy, những con vẹt ngon lành đó..... à linh khí sau núi có thể cứu chữa sao?”

Tư Mã Tiêu: “Có.”

Liêu Đình Nhạn: “thật a! Bất quá giải quyết việc này có phải thực khó khăn không?”

Tư Mã Tiêu bảo nàng lấy hộp trang sức ra, tùy tay mở một cái ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một cái vòng cổ hạt châu màu trắng. Ở trong ánh mắt nghi hoặc của Liêu Đình Nhạn, hắn chỉ vào 88 hạt châu xâu thành vòng cổ, “Đây là linh nguyên bọn họ tìm đã nhiều năm, cũng không tìm được một viên.”

“Lấy hai viên cũng đủ dùng.”

Liêu Đình Nhạn: “???”

Lúc trước nàng còn ghét bỏ cái vòng cổ này xấu xí.

Chương 66: Chàng ăn hoa quế không?

“Chư vị, thế nào? Đây chính là một cơ hội tốt bằng trời!” Phong Đế, chủ nhân Bạch Đế Sơn ngưỡn khí trào dâng nói: “Nếu thật sự theo như lời môn hạ đệ tử Hạ Diễn của ta, Từ Tàng Đạo Quân đó một mình đi vào Tu Chân giới, hiện giờ chính là cơ hội tốt để chúng ta liên thủ giết chết hắn!”

Phong Đế nói đến chỗ kích động, đứng lên từ vị trí nạm vàng ròng khảm linh ngọc, diễn thuyết ra dáng người lãnh đạo.

Chính là, các vị tiên môn lớn nhỏ ở đây lại không ai theo tiếng, trong nhất thời không khí có chút xấu hổ.

Phong Đế không vội, nhìn về phía Xích Thủy Uyên có địa vị tương đương với Bạch Đế Sơn, “Ngu Uyên chủ ý như thế nào?”

Ngu Uyên chủ mặc trường bào lửa đỏ thối móng tay mình, phảng phất trên móng tay mọc ra đóa hoa gị hiếm lạ, đôi mắt cũng không dời đi, trong miệng hàm súc có lệ mà đáp ứng hai tiếng: “À, ừ, ta cảm thấy việc này không đơn giản a, lại bàn, lại bàn đi.”

Thấy hắn không đứng đắn như vậy, Phong Đế lại nhìn Bái Thiên cung bên cạnh, “Cung chủ cảm thấy thế nào?”

Cung chủ Bái Thiên cung ánh mắt mê mang, Phong Đế gọi hai tiếng, mới thấy hắn chậm rì rì giật giật, a một tiếng, rất là mờ mịt hỏi: “Chuyện gì a? Hội nghị kết thúc?”

Phong Đế thiếu chút nữa bị bọn hắn tức chết, nhưng Bái Thiên cung,

Xích Thủy Uyên cùng Bạch Đế Sơn thế lực thua kém không nhiều, hấn lại không thể nháo lên với hai bên này, chỉ phải tạm thời nhịn, đi hỏi hai chủ vị còn lại trong năm người: “Thụy lão và Thương thành chủ thế nào, nhị vị hấn là có chút khí phách đi!”

Thụy Hạc Hương lão nhân bên cạnh không biết khi nào mang ra bàn tinh cờ, đang trầm mê chơi tinh cờ, không thềm để ý hấn, chỉ có Thương Cầm âm thành chủ Tỳ bà thành đùa nghịch một cây thoa, nâng mí mắt liếc hấn một cái, bữu môi nói: “Coi chúng ta là kẻ ngốc à. Người gọi chúng ta tới, tùy tiện nói hai câu, sau đó bảo chúng ta đi bán mạng cho người, thành toàn người làm lão đại, nào có chuyện tốt như vậy.”

Phong Đế bị nàng chọc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, biểu tình khó coi mà nhìn quanh các chương môn của môn phái nhỏ khác, tất cả mọi người không đối diện với hấn, cúi đầu cúi đầu, quay đầu quay đầu, còn có người làm bộ xuất thần xem hoa văn trên tay áo, một đám người đều là dáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

Phong Đế trong lòng cảm thấy những người này thật sự vô dụng, bị Canh Thần Tiên Phủ đè ép nhiều năm, hiện giờ nửa điểm tính tình đều không có.

hấn hừ một tiếng thật mạnh, “Xem ra các người vẫn không tin, đệ tử Hạ Diễn của ta từ trước là đệ tử Canh Thần Tiên Phủ, hấn có thể xác định đó là Từ Tàng Đạo Quân, ta cũng phái người đi Cốc Vũ ổ xem xét trước, chính xác là hấn không mang theo ma tướng.”

“Năm đó tất cả mọi người đều biết việc Canh Thần Tiên Phủ, hấn đã chịu thương nặng như vậy, chỉ sợ trong vài thập niên cũng khó có thể phục hồi như cũ, hiện giờ hấn chỉ ở Ma Vực tĩnh dưỡng mấy năm, chỉ là cố gắng làm ra vẻ. Nếu không, hấn trở về Tu Tiên giới, sẽ không bình tĩnh như thế, chúng ta cũng không cần sợ hấn hấn.”

“Năm đó hấn vô cớ nhập ma diệt sát rất nhiều gia tộc Canh Thần

Tiên Phủ, nợ máu thâm hậu như thế, chúng ta làm tu tiên chính đạo, chẳng lẽ không nên vì đồng đạo chết thảm làm ra chính nghĩa! Càng đừng nói hiện giờ hắc là chủ nửa Ma Vực, ai biết ngày nào đó, hắc có thể dẫn dắt ma tu Ma Vực tiến công Tu Tiên giới chúng ta hay không. nói không chừng lần này hắc về chính là lạng lẹ lên vào Tu Tiên giới tìm hiểu tin tức, để chuẩn bị ngày sau đại chiến! Như thế, chúng ta càng nên sớm diệt nguồn tai họa này!”

Phong Đế nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói xong cả phòng toàn kinh, hắc nhìn thấy mọi người kinh ngạc thậm chí là hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía ..... phía sau hắc.

Bạch bạch bạch tiếng vỗ tay vang lên trong gian phòng cực yên tĩnh.

Phong Đế mới vừa nói xong, người đã đi về phía trước vài bước, hiện giờ hắc nhìn thấy vị trí phía trước hắc, có một nam nhân áo đen tuổi trẻ đã ngồi xuống.

Nam nhân này màu da trắng nõn, tóc đen rũ xuống, vỗ tay nói: “nói rất đúng.”

Mọi người đang ngồi ở đây cơ hồ chưa ai từng chính mắt gặp vị Từ Tàng Đạo Quân đó, hắc ở Tu Tiên giới là phù dung sớm nở tối tàn, lại thực sự nồng đậm rực rỡ, làm tất cả không thể không sợ hãi lại khao khát. hiện giờ nhìn thấy nam nhân này xuất hiện lạng yên không một tiếng động, trong lòng mọi người đồng loạt xuất hiện một cái tên.

Là hắc.

Nếu không phải Từ Tàng Đạo Quân Tư Mã Tiêu, ai có thể ở thời điểm đông đảo tu sĩ đại năng tề tụ, không làm ra bất kì chú ý gì, đột nhiên xuất hiện, lại an tọa phía trên.

“Đệ nhất tiên phủ đề ở trên đầu các ngươi đã lâu lắm, hiện giờ tòa núi lớn này không còn, ngươi nuốt chút cơm thừa canh

cắn, đã gấp không chờ nổi muốn thay thế chỗ đã từng là đệ nhất.” Tur Mã Tiêu trong thanh âm tuy rằng không có cảm xúc gì, lại mặc danh khiến người ta cảm thấy tràn ngập châm chọc và khinh thường.

Phong Đế mới vừa nói đạo lý rõ ràng, lời lẽ hùng hồn chính đáng, hiện giờ thấy Tur Mã Tiêu, hắn lại không dám nhiều lời một chữ, chỉ lui ra phía sau vài bước, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tur Mã Tiêu nhìn chăm chú vào hắn: “Người chuẩn bị đối phó ta như thế nào? Liên hợp những người này, bao vây tiểu trư Cốc Vũ ồ?”

Phong Đế chỉ cảm thấy đầu óc tê rần, phảng phất có một bàn tay không lưu tình chút nào mà đảo lộn tư duy trong đầu, hắn không muốn mở miệng, nhưng mà lại không kháng cự được, đúng sự thật trả lời nói: “Trước bắt Liêu Đình Nhạn.....”

“Phốc ——”

Ở đây mọi người đều trắng mặt.

Phong Đế tu vi cao nhất ở đây, nếu không phải như vậy, mọi người cũng sẽ không xem ở mặt mũi của hắn mà tới tham dự cuộc gặp lén này.

Chính là, tu vi Phong Đế như vậy, đến phản kháng cũng không thể phản kháng một chút, ngay dưới mí mắt bọn họ, bị Từ Tàng Đạo Quân bóp mở đầu óc, hồn phách còn phát ra một tiếng rít, bị lửa bốc lên trong tay Từ Tàng Đạo Quân đốt sạch sẽ, thần hồn câu diệt.

hắn đến tột cùng là tu vi gì?!

Đám người Ngu Uyên chủ sắc mặt đại biến, đầy mắt cảnh giác lại sợ hãi mà nhìn chằm chằm Từ Tàng Đạo Quân đột nhiên đến làm khó dễ.

hắn sẽ không dưới sự giận dữ đều diệt sạch tất cả bọn họ? Vị này

đến Canh Thần Tiên Phủ còn nói diệt là diệt, huống chi bọn họ. không ít người từ đáy lòng không tránh được oán trách Phong Đế, từ khi Bạch Đế Sơn gồm thâu rất nhiều thế lực thuộc địa bàn Canh Thần Tiên Phủ, hẳn ta càng thêm bành trướng. Giờ thì tốt rồi, không chỉ chính mình đã chết, còn muốn liên lụy người khác.

Tư Mã Tiêu ngồi trở lại vị trí phía trên, giữa sân không một ai lộn xộn, cũng không ai dám thất thần khe khẽ nói nhỏ, tất cả đều ngồi tại chỗ, rất nhiều người cũng không dám nhìn hắn.

“Ta muốn một địa phương.” Tư Mã Tiêu bình tĩnh mở miệng nói: “Phụ cận cửa ra Ma Vực, phân chia tám ngàn tám trăm dặm ra bên ngoài, đến mạch ngăn cô sơn, ngày sau đều thuộc về ta, toàn bộ môn phái tu tiên dời ra ngoài.”

Mọi người vừa nghe, đều ngây ngẩn cả người, mấy kẻ thông minh đã minh bạch ý tứ đại lão này, tức khắc trong lòng đại hỉ! không sợ đại lão có yêu cầu, chỉ sợ hắn không yêu cầu gì a! Rốt cuộc nếu đại lão muốn, hoàn toàn có thể làm chết toàn bộ bọn họ, muốn cái gì thì trực tiếp lấy, hiện giờ nguyện ý giao lưu với bọn họ, là tỏ vẻ sẽ không xé rách mặt.

Mà hắn yêu cầu một mảnh bảo địa bên đó tuy có chút linh sơn, nhưng đều khá xa phần lớn môn phái tu tiên, bởi vì tới gần Ma Vực, không khí cũng tương đối bừa bấn. Nếu có thể lấy một địa phương này trao đổi với đại lão để bọn họ an ổn sinh hoạt, bọn họ đương nhiên cầu mà không được.

Tư Mã Tiêu ra cửa, Liêu Đình Nhạn cũng không biết, cũng không phải mỗi thời mỗi khắc bọn họ đều ở bên nhau, nàng được Tư Mã Tiêu chỉ điểm linh nguyên, sáng sớm liền đi tìm sư phụ.

Tuy rằng nàng cảm thấy chỉ trả giá một cái vòng cổ — — còn là cái nàng không quá thích, nhưng việc này đối với Cốc Vũ ồ mà nói là đại sự, cho nên sư phụ Quý Vô Đoan lại mang nàng đi tìm ổ chủ, mở họp cùng một đám trưởng lão.

Nghe nói nàng nguyện ý lấy ra nhiều linh nguyên như vậy giúp ỗ vượt qua cửa ải khó khăn, đông đảo trưởng lão lệ nóng doanh tròng, lập tức đều quên mất sợ hãi đối với Từ Tàng Đạo Quân, sôi nổi khen Liêu Đình Nhạn một lúc, sau đó cả đám người vây quanh nàng tiến vào sau núi khảo sát thực địa, nói cho nàng linh nguyên sẽ dùng ở nơi nào, còn chuẩn bị phân chia cho nàng một miếng đất riêng làm khen thưởng nho nhỏ.

“Ngày sau một khu sơn cốc này đều phân cho con!”

Ổ chủ vẽ ra một vùng to.

Liêu Đình Nhạn: “không được không được, cho sư phụ đi, con không biết làm ruộng.”

Quý Vô Đoan: “Cũng đúng, đặt ở danh nghĩa con, để mấy sư huynh giúp con trồng trọt, muốn trồng cái gì nói cho vi sư là được.”

Bởi vì cái thiên đại hỉ sự này, Cốc Vũ ổ lại làm một lần đại yến hội, lần này Liêu Đình Nhạn đề nghị sửa thành ăn lẩu, vẫn là tự mang nguyên liệu nấu ăn, Liêu Đình Nhạn có một bàn nguyên liệu nấu ăn đủ loại màu sắc hình dạng đều bày không hết, sư thúc nuôi vịt đặc biệt hào phóng, vịt non đập một đồng.

Tư Mã Tiêu vào lúc trước khi bắt đầu yến hội đi đến lung lay trước mặt Liêu Đình Nhạn một vòng, sau đó liền trở về U Phố ngâm nước, Liêu Đình Nhạn một mình ăn ăn ăn. không có Tư Mã Tiêu ở đây, tất cả mọi người mặc danh thả lỏng, liên tiếp ăn tới nửa đêm mới tan cuộc. Các sư tỷ lấy ra rất nhiều rượu mạnh tự nhưỡng, không biết uống ngã bao nhiêu sư huynh đệ, Liêu Đình Nhạn cũng uống nhiều, có chút choáng váng.

Nàng đi đến bên hồ phía sau U Phố, gặp được nam nhân ngâm mình ở trong nước.

Tư Mã Tiêu mở to mắt, thấy nàng ôm đầu gối ở bên hồ nhìn mình, ánh mắt có chút mê mang. hấn vươn tay, tay áo mang theo bọt nước, vang lên vài tiếng xôn xao, ngón tay dính nước lạnh băng xoa xoa ở trên mặt Liêu Đình Nhạn.

“Chơi vui vẻ sao.”

Liêu Đình Nhạn thanh tỉnh hơn, gật gật đầu, cười một cái, “Sur huynh bọn họ trồng cây, nuôi con vật đều ăn ngon.”

Mỗi lần Tư Mã Tiêu ngâm trong nước, nhìn thấy Liêu Đình Nhạn, luôn thích kéo nàng xuống, chỉ có lúc này, hấn không làm như vậy, mà là dùng tay miêu tả đôi mắt nàng.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy tay hấn lạnh lạnh, thập phần thoải mái, dùng tay sờ sờ mu bàn tay hấn, dán lên, vô ý thức chôn cái mũi vào lòng bàn tay hấn.

“Say?” Tư Mã Tiêu hỏi.

Liêu Đình Nhạn lắc đầu, “không có, uống không nhiều lắm, các sur tỷ không để ta uống rượu mạnh.”

Nàng nói xong, nâng tay phải Tư Mã Tiêu ném vào trong nước, lại vớt tay trái hấn, “Tay này không lạnh, đổi cái tay.”

Tư Mã Tiêu cho nàng cầm tay, nói: “Ừ, say.” Nếu không, từ sau khi nàng không nhớ rõ chuyện lúc trước, rất ít chủ động thân cận hấn như vậy.

Liêu Đình Nhạn không say, chỉ vì bóng đêm tốt như vậy, minh nguyệt trên trời tròn như vậy, chiếu vào ao, nam nhân dựa vào trong nước lộ ra nhàn nhạt tươi cười với nàng, làm người ta nhìn không được tim đập thành thịch, muốn càng thân cận một chút.

Có đôi khi, không muốn thừa nhận là người nào đó liêu nhân, liền lấy

có ánh trăng liêu nhân. Liêu Đình Nhạn lay động, dầm vào hồ nước, duỗi tay ôm cổ Tư Mã Tiêu, chôn mặt ở trong lòng ngực hắt lạnh băng ướt át. Đây là cái ôm ấp lạnh băng, Tư Mã Tiêu cũng trở tay ôm nàng, một tay thói quen ấm gáy nàng, lại vuốt tóc nàng.

Ánh trăng trong ao ở bên chân bọn họ, ánh trăng trên trời treo ở đầu cành quế bên hồ.

Hồ nước có hoa quế rụng xuống, Liêu Đình Nhạn sờ mấy đóa hoa nhỏ rớt trên tay trên lưng, liền nhét vào trong miệng nhai nhai.

“Chàng ăn hoa quế sao?”

Tư Mã Tiêu lười nhác mà trả lời nàng: “Ừm..... không ăn.”

Liêu Đình Nhạn lôi kéo vạt áo hắt, kéo lên.

Qua một lát, Tư Mã Tiêu kéo cổ áo nàng mở ra, “Mùi này quá thơm.”

Liêu Đình Nhạn bật cười.

“Vì cái gì chàng luôn nhìn ta một lát liền cười? Trước kia cũng như vậy sao?” Liêu Đình Nhạn đột nhiên hỏi.

Tư Mã Tiêu nhướn mày: “Ta luôn cười?”

Liêu Đình Nhạn: “Có nha.”

Tư Mã Tiêu lắc đầu, tựa hồ không quá tin tưởng, nhưng không muốn tranh chấp cùng nàng, vì thế chỉ à một tiếng, “Vậy thì có đi.”

Kỳ thật là có, đôi khi Liêu Đình Nhạn chỉ rất tầm thường ở đó gặm hạt dưa, không cẩn thận rớt một hạt, hắt hắt nhân hạt dưa rơi trên mặt đất không thể ăn, nàng lộ ra một biểu tình có chút ủ rũ, chỉ chớp mắt, liền nhìn thấy Tư Mã Tiêu đang nhìn nàng, phảng phất bị nàng chọc cười, lộ ra cái cười ngẩn ngui.

Có đôi khi Liêu Đình Nhạn co chân xem phát sóng trực tiếp, bỗng nhiên có hứng thú đếm món ăn trong phòng bếp lớn, không tự giác vênh miệng lên, liền nhìn thấy bên cạnh Tư Mã Tiêu nhìn nàng cười một cái.

Có đôi khi nàng chỉ thay đổi cái váy, quay một vòng, quan sát váy bay lên, sẽ phát hiện Tư Mã Tiêu cũng đang nhìn nàng khẽ cười.

Nhưng trước kia nàng chỉ nghe người ta nói Tư Mã Tiêu là ma chủ tàn nhẫn độc ác, chưa từng nghe nói hân thích cười.

Khả năng, bí mật này chỉ có nàng biết.

Bọn họ ở Cốc Vũ ổ một thời gian, ngày tháng cực kỳ bình tĩnh, Cốc Vũ ổ không có phân tranh gì, không giống nơi khác, bọn họ một đám đệ tử luôn tụ tập bên nhau ăn ăn ăn. Liêu Đình Nhạn ngẫu nhiên nghe bọn hân nhắc tới bên ngoài thực loạn, nói cái gì đệ tử Bạch Đế Sơn tranh quyền khiến cho chướng khí mù mịt, bị môn phái tu tiên khác chiếm tiện nghi gì đó. Cốc Vũ ổ dù sao cũng không tham dự vào đó, bọn họ là nơi cung ứng nguyên liệu linh thực lớn nhất cho Tu Tiên giới mà thôi.

Liêu Đình Nhạn mỗi ngày ở trong kho lúa, thiếu chút nữa quên đạo lữ của mình kỳ thật là ma chủ Ma Vực.

“Cần phải trở về.” Tư Mã Tiêu nói.

Liêu Đình Nhạn suy nghĩ, tỉnh ngộ: “A đúng! Hồng Loa hân là sắp sinh ra!”

Tư Mã Tiêu không phải nói cái này, bất quá hân cũng chưa nói cái gì, mang theo Liêu Đình Nhạn trở về Ma Vực. Trước đó, hân còn mang nàng đi một nơi khác.

“Nơi này là?”

“Thu Diệp Đại Sơn, Hàn Sa Qanh Thủy, Đại Oanh Sơn. Ngày sau, nơi này sẽ xây cung điện, nàng có thể ở chỗ này.”

“Nhưng nơi này là bên ngoài Ma Vực?” Tùy tiện như vậy liền cắt địa bàn sao?

“Cho nên?”

“Địa bàn này?”

“Thuộc về nàng.” Tư Mã Tiêu chỉ chỉ dãy núi không thấy giới hạn, “Tám ngàn tám trăm dặm, đến mạch ngăn dãy cô Sơn.”

Liêu Đình Nhạn:..... Nghĩ đến nàng ở thế giới nguyên bản, một căn nhà còn mua không nổi, hiện tại thế nào, có địa bàn lớn như vậy để làm gì?

Nàng trở lại Ma Vực còn đang tự hỏi vấn đề này.

Trở lại Ma Vực, Đại Hắc Xà tới đón tiếp trước, nó đi theo ma tướng khác đánh ba thành phía nam, ai biết đánh hạ xong tới tranh công, lại phát hiện tổ tông không ở đây, không biết đi đâu, cả Liêu Đình Nhạn mới tìm về cũng không thấy, nó ở cấm cung quả thực sinh ra bệnh trầm cảm.

Sau đó Liêu Đình Nhạn kéo hắc xà hệ khuyến đã thu nhỏ, đi gặp Hồng Loa. Nàng ở lúc dựng thể phải tưới các loại linh dược, sau khi sinh mấy ngày, đã trưởng thành đứa bé ba bốn tuổi.

Liêu Đình Nhạn ban đầu còn không phản ứng lại bé gái này là ai, bị nàng ôm chặt chân, nghe nàng kêu: “Thảo thảo thảo, ta không nghĩ tới tỷ muội cô lại khủng như vậy! Ta cũng chưa nghĩ đến ta có thể sống lại, còn sống lại nguư bức như vậy, mẹ kiếp, ta đây là gà chó lên trời ha ha ha, con mẹ nó ta quả thực yêu cô muốn chết, phụ mẫu tái sinh, về sau ta nhận cô làm cha cũng được!”

Nàng dựa vào ngũ khí này nhận ra Hồng Loa.

Liêu Đình Nhận: Cái miệng đầy thảo thảo thảo này, nhưng thật ra rất có điểm tương tự với ngọn lửa giọng trẻ con của Tư Mã Tiêu, nhận nó làm cha có lẽ càng thích hợp.

Chương 67: Bởi vì tình yêu?

“Có phú quý, chớ quên nhau.” Những lời này là từ trước Liêu Đình Nhạn nói với Hồng Loa, khi đó nàng còn dùng tên giả Lữ Nhạn, ở Yên Chi đài làm bảo an. Hồng Loa thu vào nhiều hơn nàng, sống càng thoải mái hơn nàng, hai người kết giao bằng hữu, Hồng Loa thường mời nàng ăn cơm, có đôi khi nhìn thấy nàng, tùy tay ném cái cho nàng trái cây gì đó để nàng nếm thức ăn tươi.

Công tác ở cái loại địa phương như Yên Chi đài, khó tránh khỏi sẽ gặp chút nguy hiểm, Liêu Đình Nhạn từng bị tai nạn lao động, đáng tiếc Ma Vực không có bảo hiểm bồi thường tai nạn lao động cho công nhân, Ma Vực nhân tình đậm đặc, khi đó vẫn là Hồng Loa kéo nàng ra khỏi chiến trường, sau đó còn giúp nàng lấy một viên đan dược trị thương không tòi.

Liêu Đình Nhạn đều nhớ rõ rành mạch, nhìn thấy Hồng Loa hiện giờ tung tăng nhảy nhót, mừng như điên múa may, nàng cũng cảm thấy thật cao hứng.

Hai người nói một ít tình hình gần đây sau khi phân biệt, nghe Liêu Đình Nhạn nói chuyện xưa với đại lão Tư Mã Tiêu của Đông thành, Hồng Loa vỗ đùi, “Đây con mẹ nó là cái tình yêu thần tiên gì! Lão nương thật hâm mộ a!”

Nàng nói chuyện của mình, lại tức đến đập bàn: “cô không biết, lúc ấy hai gốc bực giết chết ta đó kỹ thuật kém thế nào, nghĩ đến ta tu luyện phong nguyệt nhiều năm, ngự nam vô số, cái kỹ thuật đó có thể liên tục đệ nhất đếm ngược, mẹ nó, ta nghĩ có biến thành oán linh cũng phải giết chết hai kẻ đó, không nghĩ tới, cô thật sự giúp ta báo

thù.”

Hồng Loa nhấp môi, nhào lên, ôm ôm bằng hữu này của mình.

“Cảm ơn cô.”

“Thôi, không cần cảm ơn.” Liêu Đình Nhạn vỗ lên lưng nàng, ôm nàng đứng lên, “đi, ta mang cô đi ra ngoài dạo chơi.”

Hồng Loa lập tức hưng phấn lên, ngồi ở trong lòng nàng kiêu ngạo cười to, “Ha ha ha ha kỳ thật ta chết một lần cũng không mệt, cô có biết hiện tại tư chất của ta có bao nhiêu tuyệt sao? cô xem gương mặt này thật là trời sinh mỹ nhân phiêu, hắc hắc hắc, hơn nữa ta bây giờ còn có cha ruột làm vương hậu Ma Vực!”

Liêu Đình Nhạn: “cô thật đúng là nhận ta làm cha a, vậy Tư Mã đại lão còn không phải là mẹ cô?”

Hồng Loa nhanh chóng bưng kín miệng nàng một phen, khẩn trương mà nhìn tả hữu, “Suýt, bị ma chủ nghe thấy lời này, ta sẽ chết!”

Liêu Đình Nhạn ha ha cười: “Nào có khoa trương như vậy, tuy rằng bên ngoài đều truyền hắc hung tàn, nhưng hắc cũng không thích giết người.” Nàng ở bên hắc lâu như vậy, cũng không gặp hắc động tay một lần, còn giết người, hắc cũng không ăn thịt, đi nơi nào tìm đại ma vương nhiệt tình yêu thương hoà bình như vậy.

Hồng Loa một lời khó nói hết mà nhìn nàng, “Mẹ ơ, mẹ ruột của ta ơ, cô cảm thấy ma chủ không đáng sợ, đó là bởi vì các ngươi là đạo lữ, hắc không có ác ý với cô, cô đương nhiên không cảm giác được hơi thở đáng sợ trên người hắc, chúng ta không giống a, chúng ta đều là mẹ kế nuôi a! hắc nhìn không thuận mắt nói giết liền giết!”

“Còn có cái gì mà không giết người, cô ngốc nha, hắc giết không cho cô nhìn thấy thôi, chắc chắc chắc không phải ta nói, vậy cũng quá mức chú ý, cô lại không phải chưa từng giết

người, lão nhân gia hẳn còn sợ dọa cô hay thế nào, lúc trước cô cùng ta chơi đùa cũng không có ‘mảnh mai’ như vậy.”

Liêu Đình Nhạn: “nói đạo lý, bằng hữu, nếu bên cạnh có người thay cô động não, cô còn muốn tự mình động não sao? Nếu có người giúp cô động thủ mọi chuyện, cô còn nghĩ tự mình làm? không tồn tại.”

Hồng Loa: Mẹ nó, thâm hàm mộ nhãi con này có thể nằm thẳng.

Liêu Đình Nhạn mang theo Hồng Loa cùng với hắc xà vòng ở bên chân xoay vòng vòng lắc lư ở cấm cung.

Hồng Loa: “Đây là cấm cung ma chủ trong truyền thuyết a, bên ngoài truyền ra thật mơ hồ, như vậy hình như cũng không có gì đáng sợ.”

Liêu Đình Nhạn: “Cảm giác sáng sao?”

Hồng Loa: “Sáng a! Người khác không thể tới, ta có thể tới, nhìn xem thù vinh này, ta đã có thể đi ngang!”

Hồng Loa: “Bất quá con người cô cũng quá lười, hiện giờ phát đạt thế nhưng cái gì cũng không làm, đổi thành ta, ta có thể mang theo đại quần ma, đem mảnh thú và ma chủ nghênh ngang trở về Hạc Tiên Thành, cho những gia hỏa đó nhìn xem lão nương hiện tại phát đạt thế nào, hối hận chết những cầu bức đó đã từng khinh thường lão nương!”

Liêu Đình Nhạn vừa muốn nói gì, hé miệng rồi lại ngậm lại.

Các nàng không biết thế nào đã đi tới cung điện có hai ma tướng thủ vệ bên ngoài, hai người kia nhìn Liêu Đình Nhạn ôm tiểu hài tử phía sau có hắc xà đi theo, hoàn toàn không dám ngăn trở, lui về phía sau một bước mời nàng tùy tiện vào. Kỳ thật Liêu Đình Nhạn không chuẩn bị vào, thấy bộ dáng bọn họ mời khách, dứt khoát thuận thế đi vào.

Tư Mã Tiêu thể nhưng ngồi ở trong điện, trước mặt hắn có mấy ma tướng giã giụa vụn vụn ở trong ngọn lửa, bị đốt thành một mảnh bụi đen, mà bụi đen như vậy ở trước mặt hắn đã trải một tầng thật dày trên mặt đất.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Oa.

Tư Mã Tiêu nhìn vài lần một đám ma tướng đứng ở bên cạnh, lại gọi ra mấy người. Mấy người bị gọi ra đều biểu tình khó coi, có một người trực tiếp quỳ xuống, khóc lóc xin tha, nhưng vẫn bị Tư Mã Tiêu đốt sạch cùng với mấy người khác.

Thực nhanh, trên mặt đất bụi lại dày thêm một tầng.

Hồng Loa nhìn đến lông tơ dựng thẳng, không tự chủ được càng thêm khẩn trương ôm lấy cánh tay Liêu Đình Nhạn, nhỏ giọng nói: “Mẹ nó nha, những người đó đều là ma tướng Đông thành đi? Ma chủ nói giết liền giết? Nhìn thấy không, cô còn nói hắn không giết người, cái này gọi là không giết người sao?”

Liêu Đình Nhạn: “emmmmm”

Thanh âm của nàng tuy nhỏ, nhưng Tư Mã Tiêu thực nhanh đưa ánh mắt lại đây.

“Sao lại đến nơi đây.”

Liêu Đình Nhạn làm bộ xoay người: “Ta đây đi về trước?”

Tư Mã Tiêu đuổi tay với nàng: “Tới đây đi.”

Liêu Đình Nhạn chỉ đành dúi già dất trẻ, mang theo con gái nuôi vừa nhìn thấy Tư Mã Tiêu đã run thành một đoàn và hắc xì liếm cầu, cùng nhau đi tới chỗ Tư Mã Tiêu.

một đồng ma tướng và chuẩn ma tướng đều nhìn nàng, lại không dám nhìn nhiều.

Liêu Đình Nhạn ngồi ở bên cạnh Tư Mã Tiêu, để Hồng Loa ngồi ở trên đùi mình, đồng bọn này vừa rồi còn chỉ điểm giang sơn, lúc này an tĩnh như gà, không rên một tiếng.

Tư Mã Tiêu tiếp tục gọi ma tướng bước ra khỏi hàng, thấy hắn không chút để ý, Liêu Đình Nhạn hoài nghi là hắn tùy cơ chọn người, chính là cái loại “Gà trống chọn đến ai chính là người đấy”.

Nàng nhìn chư vị ma tướng cố gắng trấn định, bỗng nhiên cảm thấy giống như trước đây trong lớp học, giáo viên toán học điểm danh lên bảng làm bài, mỗi một người không bị gọi đến đều có biểu tình nghiêm túc không dám sơ ý, bị gọi đến thì như cha mẹ chết.

Thấy bọn họ cũng không ai có ý đồ giãy giụa giết ngược, ngoan ngoãn tiến lên chịu chết, Liêu Đình Nhạn cảm giác hơi kỳ quái, các ma tướng Ma Vực hung tàn từ khi nào thuần lương như vậy?

Nàng tới quá muộn, cho nên không biết, một tầng tro tàn thật dày kia, có không ít người tuyệt vọng có ý đồ công kích Tư Mã Tiêu, nhưng kết quả như thế nào đây, không phải là thành một đúm bụi.

Tư Mã Tiêu giống như giết đã xong, xua xua tay, mọi người lại lui xuống. Lúc này trên mặt những nhân viên may mắn còn tồn tại đều tràn ngập kích động chạy ra sinh thiên.

“Những cái đó là?” Liêu Đình Nhạn xem bụi trên mặt đất.

Tư Mã Tiêu: “Trong thời gian ta không ở đây, có mấy thứ sinh ra dị tâm, xử lý một chút.”

Liêu Đình Nhạn cảm giác Hồng Loa được mình ôm đang run lên, đành phải an ủi mà vỗ vỗ nàng.

Tư Mã Tiêu cuối cùng chú ý tới Hồng Loa, liếc mắt nhìn tiểu nữ đồng này một cái, “Đây là cái gì?”

Liêu Đình Nhạn giờ nàng lên giới thiệu: “Hồng Loa, bằng hữu lúc trước ta muốn làm sống lại đó.” Trước tiên lộ cái mặt ở chỗ đại lão, miễn cho ngày nào đó không cẩn thận bị đại lão thuận tay giết mất.

Hồng Loa rút rút chân ngắn nhỏ, “.....” Bằng hữu cầu cô buông ta, đừng làm cho ta trực tiếp đối diện với ma chủ, nói thật sự ta hiện tại có chút sợ.

Tư Mã Tiêu chưa nói gì, lôi kéo Liêu Đình Nhạn đứng dậy. Hồng Loa tùy thời nhảy xuống, tự đi theo sau hắc xà, cũng không dám ở trong lòng đồng bọn nữa.

Liêu Đình Nhạn bị hắc cầm tay, cảm giác lòng bàn tay hắc có chút nóng, vậy không quá bình thường, bởi vì thân thể hắc luôn lạnh. Nàng giật giật ngón tay, Tư Mã Tiêu nắm chặt hơn, chế trụ ngón tay nàng, không để nàng lộn xộn.

Liêu Đình Nhạn nhìn hắc, “Chàng giết người đều trực tiếp dùng lửa đốt?” Nhưng trước kia nàng nghe nói, đại ma vương Tư Mã Tiêu ở Đông thành yêu nhất dùng tay giết người, khiến cho máu tươi đầm đìa mới vui vẻ.

Tư Mã Tiêu không trả lời vấn đề này, mà cười ra tiếng nói: “Bọn họ sợ hãi Phụng Sơn linh hỏa, đã chậm rãi bị ta khắc vào trong xương cốt.”

Liêu Đình Nhạn: “???”

Tư Mã Tiêu dùng ngón cái sờ sờ thái dương nàng, thay đổi đề tài, “Ta đã bắt được Sư Chân Tự.”

Liêu Đình Nhạn theo bản năng a một tiếng.

Tư Mã Tiêu: “Nàng muốn đi gặp hắn sao?”

Vấn đề này..... hình như đáp án chính xác khẳng định là không muốn, nhưng nghĩ đến mấy năm này, ca ca giả này thường xuyên tiếp tế ma thạch cho mình, nàng cảm thấy cần đi gặp một lần.

Nàng thanh thanh giọng, hỏi: “Ta có thể trả lời ‘ta muốn’ sao?”

Tư Mã Tiêu: “Muốn thì đi thôi.” hắn nói thực tùy ý, cũng không để ý, kéo một chút tóc của Liêu Đình Nhạn rồi để nàng đi.

Nhìn xem cái tự tin cường đại này, không hổ là đại lão đệ nhất thế giới.

Liêu Đình Nhạn quả thực đi gặp Sư Chân Tự bị nhốt. Mà Liêu Đình Nhạn rời đi rồi, Tư Mã Tiêu lạnh nhạt nhìn chăm chú vào Hồng Loa, Hồng Loa khẩn trương ôm chặt hắc xà bên cạnh, trong lòng nhin không được tưởng: “Nương nó, lão tổ tông này không phải là cảm thấy ta quẩn lầy đạo lữ của hắn nên thực chương mắt muốn cho ta biến mất đi!”

Tư Mã Tiêu: “Biết giết người sao?”

Hồng Loa: “Biết biết.”

Tư Mã Tiêu lại xem kỹ nàng một lát: “Ta có thể cho ngươi hết thầy, ngày sau, ta muốn ngươi giúp nàng làm một ít việc.”

Hồng Loa gật đầu như đảo tỏi: “Có thể, có thể, có thể, ta có thể!”

Liêu Đình Nhạn không biết đồng bọn tao ngộ cái gì, nàng đến gặp Sư Chân Tự, phát hiện tình huống của hắn còn tốt, chính là biểu tình hơi tiều tụy.

“..... Ca?” Xem ở hắn từng cho mình mượn tiền, Liêu Đình Nhạn

vẫn gọi hẩn như vậy.

Sư Chân Tự biểu tình phức tạp lại mang theo một tia cảnh giác chán ghét mà nhìn nàng: “Nếu đã nhớ ra, còn gọi ta như vậy, người đang nhục nhã ta?”

Sai rồi, không nhớ ra.

Liêu Đình Nhạn gãi gãi mặt.

Có lẽ từ trên mặt nàng nhìn ra cái gì, Sư Chân Tự kinh ngạc mở to hai mắt, “Hay là người còn chưa khôi phục ký ức? một khi đã như vậy, sao người lại đầu nhập vào ôm ấp của Tư Mã Tiêu?”

Liêu Đình Nhạn: “Bởi vì tình yêu?”

Sư Chân Tự bị ghen, lời này thật sự không thể tiếp thu. Trong đầu hẩn vừa chuyển, bỗng nhiên cười ra, “Tuy rằng khôi phục trí nhớ của người cũng không đơn giản, nhưng Tư Mã Tiêu nhất định có thể làm được, hẩn không khôi phục ký ức cho người, người đoán đây là vì cái gì? Bởi vì hẩn có thứ không muốn làm người nhớ lại, thậm chí trong khoảng thời gian này, hẩn đối với người đều là giả dối! hẩn đang lừa người!”

Sư Chân Tự hiện giờ đã không có bất kì biện pháp nào, nếu hẩn bị Tư Mã Tiêu bắt, tóm lại chỉ có chết, cho dù chết, hẩn cũng muốn làm cho Tư Mã Tiêu không dễ chịu. Nếu có thể châm ngòi tình cảm hai người này, đương nhiên là tốt nhất.

Liêu Đình Nhạn không nói nhiều cái gì, thở dài, rời khỏi nơi này.

Nàng nhớ tới ngày tháng sinh sống cùng Sư Thiên Lũ và Sư Chân Tự, bọn họ luôn có ý đồ thuyết phục nàng, sinh ra làm người Sư gia, sẽ vì gia tộc mà hy sinh, yêu thích cá nhân và tương lai là không có ý nghĩa, chỉ có nhất tộc một họ vĩnh hằng mới có ý nghĩa.

Giống tà giáo tẩy não, cho nên nàng không tin, mỗi lần đều hoài nghi có phải mình bị bắt vào tổ chức bán hàng đa cấp hay không.

Chính là, sinh sống mấy năm bên nhau, thật sự không có một tia cảm tình sao? Nàng có, chỉ là loại thân tình lỗi thời này, cũng không thể nói, đối với ai cũng không tốt.

Tư Mã Tiêu ở bên ngoài chờ nàng.

Liêu Đình Nhạn đi tới, nghe thấy Tư Mã Tiêu nói: “Ta không giết hắc, nhưng vĩnh viễn cầm tù hắc ở chỗ này.” Xem ở Liêu Đình Nhạn, hắc có thể không xử trí hồn phách người Sư gia này, để hắc ta có thể bình thường đầu nhập hồn trì chuyển thế.

Tư Mã Tiêu nói xong, ngón cái lau một chút khóe mắt Liêu Đình Nhạn.

“Chỉ có mình hắc, Sư Thiên Lũ cần phải chết, minh bạch sao?”

Liêu Đình Nhạn hút hút cái mũi gạt đầu.

Nàng chủ động dắt tay Tư Mã Tiêu, “Ta không thể khôi phục ký ức trước kia sao?”

Tư Mã Tiêu: “Chính nàng nếu có thể nhớ tới, thì tự mình nhớ.”

Liêu Đình Nhạn lại nói: “Ta tin tưởng chàng.”

Tư Mã Tiêu: “không tin cũng không sao.” hắc cũng không để ý này nọ. Nếu là người hắc thích, thế nào cũng không sao, hắc nguyện ý làm cái gì, đơn giản là hắc nguyện ý. Nàng tin cũng được, không tin cũng được, yêu cũng thế, không yêu cũng thế.

Liêu Đình Nhạn bình tĩnh một lát, tổ chức ngôn ngữ một chút: “Đạo lý, song tu sao? Mở tư duy cái loại này?”

Nàng cho rằng Tư Mã Tiêu sẽ không đáp ứng, bởi vì trong khoảng thời gian này, hẳn trước nay chưa nói muốn song tu tư duy, nàng vẫn cảm thấy hẳn giống như đang tránh đi, có thể là bởi vì nàng mất trí nhớ, cảm thấy không quá an toàn?

Tư Mã Tiêu lại đáp ứng, “Nếu nàng muốn, đương nhiên có thể.”

Liêu Đình Nhận rốt cuộc hiểu ra vì sao Tư Mã Tiêu không làm tư duy song tu, nàng thấy được tư duy của Tư Mã Tiêu, đại địa biến mất, biến thành một mảnh hỏa tương cuộn cuộn đỏ đậm, ngọn lửa phủ kín không trung, lửa khói lưu tượng che trời đốt người. Đây là một tư duy làm nàng hít thở không thông, thậm chí nàng không thể đứng vào những ngọn lửa đó, chỗ mà thần hồn nàng có thể dừng chân, duy nhất chỉ có một mảnh đất nhỏ nở hoa.

.....

Liêu Đình Nhận nằm thất thần, đôi mắt chậm rãi khôi phục thanh minh.

Nàng lật người, ngهن ngào một chút.

“Đổi thành người bình thường, có phải đã sớm đau chết hay không?”

Tư Mã Tiêu xoay nàng lại, “Ta là người bình thường sao.”

Chương 68: Hấn muốn gây chuyện

Ma Vực gần đây, đề tài câu chuyện chính là đạo lữ của ma chủ Đông thành Tư Mã Tiêu, đối với nữ tử rất ít xuất hiện trong mắt mọi người này, có người nói nàng là ma tu, cũng có người nói nàng là đệ tử Tu Chân giới, các loại tin tức ngõ ngách truyền bay đầy trời.

Vốn dĩ Liêu Đình Nhạn là mật thám dưới trướng ma chủ cũ của Đông thành, trong Đông thành người biết được thân phận nàng tuy không nhiều lắm nhưng cũng có mấy kẻ, chỉ là khi Tư Mã Tiêu đi vào Đông thành đã tìm ra toàn bộ những người biết thân phận Liêu Đình Nhạn, tiến hành dò hỏi.

Vị tổ tông này muốn biết cái gì, từ trước đến nay đều dùng phương pháp đơn giản thô bạo, cho nên chờ hấn ‘dò hỏi’ xong một đám, đầu óc mọi người đều đã báo hỏng, bao gồm cả thành chủ cũ của Đông thành kia.

Cho nên làm cho người có tâm tra thế nào cũng chỉ có thể tra được Liêu Đình Nhạn ở Hạc Tiên Thành mấy năm, còn có một chút suy đoán thân phận từ trước khi ở Tu Chân giới, còn lại đều là bí mật không thể nào tra ra, làm người ta không tự chủ được liền thêm vài phần kính sợ với nữ tử thần bí này.

“Nữ tử thần bí” Liêu Đình Nhạn, mỗi ngày mang theo một bé gái Hồng Loa cùng một Đại Hắc Xà người gặp người sợ, đi bộ ở trong ngoài cấm cung hoặc là ở những nơi ít người tại Đông thành.

Nàng đi vài lần, trong thành lại xuất hiện một lời đồn, nói nàng

sinh một nữ nhi cho ma chủ Tư Mã Tiêu, lúc trước có thời gian nàng và Tư Mã Tiêu đều không ở Ma Vực, chính là bởi vì Tư Mã Tiêu không yên tâm, mang theo nàng đi nơi bí mật nào đó đợi sinh.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Hồng Loa: “Nữ nhi trong truyền thuyết đó là ta sao?” Nàng cũng không thích Chi Hồn tộc đã làm mình chết đi rồi lại cho mình sinh mạng mới, vì thế chấm dứt ân oán với bọn họ, không sinh hoạt ở trong tộc bọn họ, liền đi theo bên người Liêu Đình Nhạn.

Nàng hiện tại mới là thân thể đứa bé mới sinh ra không bao lâu, trên thế giới này, nàng chỉ tin tưởng bằng hữu duy nhất của mình, đương nhiên ở lại bên cạnh tương đối an tâm.

Liêu Đình Nhạn kỳ quái chính là, Tư Mã Tiêu nghe thấy lời đồn này, hấn thề nhưng cũng không phản bác, còn hỏi lại nàng: “Nàng không muốn nữ nhi?”

Liêu Đình Nhạn nói thực ra: “không quá muốn.” Hơn nữa, tuy rằng Hồng Loa bình thường gọi mình là cha thực thuần miệng, nhưng đó đều là nói đùa, nào có chuyện làm cha con thật.

Nàng không biết Tư Mã Tiêu lý giải như thế nào, hai ngày sau hắn mang theo bé trai nhìn khoảng năm sáu tuổi tới gặp nàng. Nam đồng cũng là khuôn mặt tuyết trắng, đôi mắt và tóc màu đen, mặc áo choàng màu đen, mặt ít nhất có bảy phần tương tự với Tư Mã Tiêu, như là công chúa Bạch Tuyết bản thu nhỏ.

Liêu Đình Nhạn: “???” Con mẹ anh? Đây là con riêng của anh?!

Tư Mã Tiêu không có gì hoà nhã đối với bé trai hừ hừ thực thực là con riêng của hắn, vẫn là gương mặt giống như cha kế, nhưng thật ra bé trai phi thường thuần thực chạy đến bên chân Liêu Đình Nhạn, vòng một vòng.

Nhìn động tác thuần thục này của nó, Liêu Đình Nhạn trong lòng có cảm giác quen thuộc quý dị, buột miệng thốt ra: “Xà xà?”

sự tình rất rõ ràng, Tư Mã đại lão không biết thế nào đem đại hắc xà đầy sát khí của hắn làm ra thân người. Nhưng cũng chỉ có thân người, tiểu hài tử giống như không thể nói, chỉ biết kêu xè xè, ngửa mặt lộ ra tươi cười với nàng — — nói thật, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra tươi cười, cho người ta cảm giác kinh sợ quá lớn, có loại âm lãnh khó nói, so với mặt rắn dữ tợn còn khủng bố hơn.

“không cần nữ nhi, nhi tử này thế nào?” Tư Mã Tiêu hỏi nàng.

Liêu Đình Nhạn khó có thể tin mà nhìn hắn, xin hỏi mạch nào ngài lớn lên như thế nào?

Tư Mã Tiêu ấn ót nàng một chút, “Mang nó đi ra ngoài một vòng.”

Liêu Đình Nhạn không trâu bắt chó đi cày, mang theo bé trai mới xuất hiện đi ra ngoài rêu rao khắp nơi, quả nhiên, lập tức có đồn đãi nói thời trẻ nàng sinh hạ trường tử cho Tư Mã Tiêu, bởi vì kẻ thù quá nhiều, vẫn luôn được Tư Mã Tiêu bí mật giấu đi dạy dỗ.

Liêu Đình Nhạn: rõ ràng chưa mang thai, lại lập tức trở thành mẹ trẻ đẻ hai lần.

Hắc xà không phải vẫn luôn có thể bảo trì hình người, nó vừa mới nắm giữ năng lực hóa hình không lâu, còn là bị ngoại lực ử chín, thường xuyên khắc chế không được biến trở về rắn. Lúc nó là rắn, Liêu Đình Nhạn còn có thể chỉ coi nó là con rắn sùng vật, nhưng một khi nó biến thành hình người, nàng liền không tự chủ được coi nó là người mà đầu nhập tình cảm.

Tư Mã Tiêu đã nhiều ngày không thích nhúc nhích, nằm ở trên một cái giường ngọc, tóc dài giống thác nước treo ở mép giường, lộ ra cổ tay và cổ chân, cơ hồ có thể cùng với màu giường ngọc hòa thành một mảnh.

Liêu Đình Nhạn đi tìm hắc, nhìn thấy bộ dáng của hắc, theo bản năng nín thở, ôm hắc xà biến thành bé trai ngồi xổm trước giường nhìn hắc.

Tư Mã Tiêu nhắm mắt lại, duỗi tay đặt ở trên đầu nàng, “Làm gì?”

Liêu Đình Nhạn: “Có phải chàng lại trộm làm chuyện gì hay không?”
Nàng không phân rõ lắm bộ dáng người nam nhân này khó chịu hay không, bởi vì hắc đau chết cũng là cái bộ dáng chết này, tâm tình bình tĩnh cũng là cái bộ dáng chết này.

Tư Mã Tiêu: “Có làm chút chuyện.”

hắc mở mắt ra, nghiêng người nhìn nàng: “Như thế nào?”

Nghe hắc nói phi thường tùy tiện, Liêu Đình Nhạn sờ soạng tay hắc, phát hiện là lạnh lẽo, nàng có chút yên tâm. Nàng mơ hồ hiểu ra, thân thể hắc lạnh trên cơ bản là trạng thái còn được, nếu nóng vậy thật là không ổn.

Nàng yên tâm, nhớ tới ý đồ mình đến, đặt hai móng vuốt nhỏ của bé con lên mép giường, hỏi hắc: “Chàng không đặt tên cho nó sao? Trước kia hình như ta chưa từng nghe chàng gọi tên nó?”

Tư Mã Tiêu rút cuộc liếc mắt nhìn hắc xà một cái, gia hỏa này nguyên bản chỉ là con rắn nhỏ bình thường, hiện giờ biến thành như vậy, có thể nói chính là được hắc tạo ra dưới tình huống đặc thù.

Con rắn này ở hắc bên người rất nhiều năm, vẫn luôn thực sợ hắc, ban đầu cũng không dám ở lâu trước mặt hắc, với hắc mà nói so với vật chết khác nhau duy nhất chính là con rắn này biết động biết thở. Nhưng thứ gì ở bên người đủ lâu sẽ khó tránh khỏi có một chút đặc thù.

“Nó không có tên.” Tư Mã Tiêu nói: “Nàng có thể chọn một cái cho

nó.”

Liêu Đình Nhạn: “Cùng họ chàng hay là họ ta?”

Tư Mã Tiêu: “..... Nàng thật đúng là chuẩn bị coi nó là nhi tử?”

Liêu Đình Nhạn: “..... không phải chính chàng nói sao? Lúc trước có phải chàng lại đùa ta chơi không?” Miệng nam nhân, quỷ gạt người.

Tư Mã Tiêu: “Thôi, tùy tiện lấy là cũng được.”

Liêu Đình Nhạn cảm thấy cần thiết dò hỏi ý kiến đứa bé, vì thế cúi đầu hỏi hắc xà: “Người muốn tên là gì?”

Hắc xà: “Tê tê — —”

Liêu Đình Nhạn đặc biệt dân chủ: “Được, vậy gọi là Ti Ti đi.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

hắn ấn cái trán, lại ở trên giường cười giống như con cừu điên điên.

Liêu Đình Nhạn nhìn hắn cười, dựa lên, gối đầu lên tóc của hắn: “Song tu sao? loại tư duy đó?”

Tư Mã Tiêu dừng tiếng cười lại, “Thế nào, còn không đủ đau?”

Biểu tình hắn có chút không đúng, nhìn Liêu Đình Nhạn, nói: “Trước kia nàng cũng không chủ động muốn, chẳng lẽ nàng thích loại cảm giác đau này?”

Liêu Đình Nhạn: “Vì cái gì chàng nói ta giống như một kẻ biến thái?! Ta rất sợ đau, ta đời này sợ đau nhất.”

Tư Mã Tiêu: “Vậy nàng ngừng nghĩ một chút.”

Liêu Đình Nhận có miệng khó trả lời, nàng có thể là có cảm ứng đặc thù với Tư Mã Tiêu, gần đây thật cảm thấy hần giống như không quá thích hợp, có chút hoảng, nhưng cái gì hần cũng không nói, nàng nghĩ lúc tư duy song tu có lẽ có thể tự mình tìm được đáp án, kết quả bị chặn trở về.

Liêu Đình Nhận suy nghĩ, vọt ngỗng con lên đi ra ngoài điện, đẩy đẩy hần, “đi tìm Hồng Loa chơi đi.” Sau đó cửa điện đóng lại, chính mình lộc cộc trở về, trong đầu nàng nghĩ tình cảnh mình vỗ giường hô to ‘ người rốt cuộc tu hay không tu ’, trở về nhìn, lại phát hiện Tư Mã Tiêu ngồi dậy, đang cởi đai áo, tùy tay ném áo ngoài tới mép giường, sau đó nằm trở về.

“Ta không muốn động, nàng muốn tới thì tự mình tới.”

Liêu Đình Nhận: “.....?” Đại lão chàng sao lại thế này? Nhà người khác tổng tài bá đạo đều là “Ngồi lên tự mình động”, chàng lại mỗi mệt như vậy sao? Thấy chàng như vậy, ta cũng thật mỗi mệt a!

Nàng đi qua, vận vai Tư Mã Tiêu lay động hai cái, “Vậy chàng nói cho ta, rốt cuộc chàng có chuyện hay không a! Lừa tư duy của chàng sao lại thế, vì sao sẽ càng đốt càng vượng! Ta cảm thấy không tốt lắm, có phải chàng giấu diếm ta cái gì hay không?”

Tư Mã Tiêu, “Xác thật có chút việc không nói cho nàng.”

Viết đầy mặt “Nàng có thể làm gì ta đây”, chính là phương thức đại lão bề nghệ này. Liêu Đình Nhận có vẻ phát điên, có thể là lần trước bị ngọn lửa tư duy của hần ảnh hưởng, có vẻ táo bạo bốc hỏa, nàng hung hăng trực tiếp bắt đầu kéo đai lưng Tư Mã Tiêu.

.....

Cái gì mà ‘ chàng không muốn ’, lừa quỷ à?

Liêu Đình Nhận cảm thấy nếu lần sau mình lại tin chuyện ma quỷ của

thằng nhãi này mới chính là gốc bực.

Tuy Tư Mã Tiêu có chút khác thường, nhưng nhóm ma tướng dưới trướng hắn vẫn không giảm bớt tâm kiến công lập nghiệp với hắn, ba tháng sau, toàn bản đồ Ma Vực bị bọn họ thu thập hết, quy về danh nghĩa Tư Mã Tiêu, hắn chân chính trở thành cộng chủ Ma Vực.

Đồng thời, hắn cũng bắt được Sur Thiên Lũ đuổi bắt đã lâu.

Lần này Liêu Đình Nhạn không đi gặp, Sur Thiên Lũ bị bắt tới ngày đầu tiên, là Tư Mã Tiêu tự tay xử quyết, cả thân cả hồn tiêu tán đến sạch sẽ thanh khiết. Đánh cắp Canh Thần Tiên Phủ rất nhiều năm, lại bị Tư Mã Tiêu đuổi giết mà lưu vong gần mười năm, Tộc Sur thị rất cuộc nghênh đón kết cục.

Nhưng khi Sur Thiên Lũ chết, tiếng oán độc nguyên rủa rất nhiều người đều nghe thấy, hắn nói Tư Mã Tiêu cũng sẽ chết vào ngọn lửa, sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán giống hắn. Sur Thiên Lũ sắp chết ra một kích, dùng một Tiên Khí đâm xuyên qua bụng Tư Mã Tiêu.

Mà thân thể Tư Mã Tiêu từ miệng vết thương bắt đầu thiêu đốt, nhất thời thể nhưng không thể dừng lại, phảng phất cả người hắn đều biến thành một vật dễ cháy, bị Tiên Khí của Sur Thiên Lũ đốt lửa, tình cảnh này khiến toàn bộ ma tướng Đông thành cùng ma tướng ma chủ mới quy phục đều thốt nhiên biến sắc.

Cuối cùng Tư Mã Tiêu vẫn tạm thời khống chế được ngọn lửa, chỉ là biểu tình khó coi, phảng phất không chịu được, thực nhanh liền đóng cửa cấm cung không ra, đem toàn bộ sự vụ ném cho ma tướng phía dưới.

Liêu Đình Nhạn nghe thấy tin tức, vội vàng chạy đến điện, thấy trong tay Tư Mã Tiêu dính một chút máu, dựa vào trên giường, mặt vô biểu tình nhìn chăm chú ngoài cửa sổ. Nàng nhào qua muốn xem vết thương trên người hắn, Tư Mã Tiêu cũng không ngăn cản, lấy tay ra

cho nàng tùy tiện tìm, kết quả xốc quần áo hăn lên, nhìn thấy chính là cái bụng trơn bóng, cũng không có vết thương.

Liêu Đình Nhạn: “Vết thương đâu?”

Tư Mã Tiêu: “không có vết thương, Sư Thiên Lũ sớm đã bị phế, hăn không gây thương tổn cho ta.”

Liêu Đình Nhạn: Rồi, đã biết, hăn muốn làm chuyện gì.

Tư Mã Tiêu một tháng không ra cấm cung, Liêu Đình Nhạn cũng thế, cấm cung bị đóng cửa thật giống như một nhà giam, ngăn cách hết thảy ngoại giới.

Mãi cho đến ngày nọ, bên ngoài ồn ào một trận. Kẻ phản bội bị câu ra.

Tư Mã Tiêu rốt cuộc đứng lên, Liêu Đình Nhạn đang cắn hạt dưa xem phát sóng trực tiếp, thấy thế cũng lấy ra cây đao mình đã sớm chuẩn bị tốt, đứng lên theo.

Tay Tư Mã Tiêu có chút ấm áp đập ở trên cổ tay nàng, nhéo nhéo ngón tay nàng tràn đầy vị hạt dưa, ấn nàng trở về, thấp giọng nói: “Tối nay nàng cứ ngồi ở chỗ này nhìn Đông thành thiêu cháy.”

Ngữ khí hăn có chút cổ quái, phảng phất mang theo sát ý thị huyết, cùng một ít hưng phấn không tan được, đơn giản mà nói, chính là giống BOSS vai ác muốn làm chuyện xấu liền dùng ngữ khí này nói chuyện, quá biến thái.

Liêu Đình Nhạn thấy hăn không định thay đổi chủ ý, thật sự ngồi trở về, nhìn bên ngoài đốt cháy một chỗ lại một chỗ, ở trong bóng đêm ánh lửa tận trời chiếu rọi tòa thành tuyết trắng thành màu đỏ tươi.

Chờ đến bình minh, ngọn lửa tắt. Liêu Đình Nhạn biết xong việc, mới từ chỗ Hồng Loa nghe được buổi tối ngày đó đến tột cùng có bao

nhieu người chết, chỉ ma tướng đã chết cơ hồ một nửa. Những thành mới vừa đánh hạ, không ít thành chủ không chịu phục, hiện tại bọn họ cũng không cần chịu phục, rốt cuộc mệnh cũng không còn.

Ma Vực là địa phương rất kỳ quái, Tư Mã Tiêu càng bạo ngược, ma tướng hẳn thu phục lại càng trung thành và tận tâm với hắn. Hắn đi vào Ma Vực, đã giết quá nhiều ma tu, lần này đây là quy mô lớn nhất, hình như là vì chúc mừng thu toàn bộ Ma Vực vào trong túi, cho nên mới làm tiệc tối lửa khói náo nhiệt.

Chính là lúc này đây, rốt cuộc hoàn toàn kinh sợ những người đó, Liêu Đình Nhạn cảm giác hắn giống như đang thuần thú, nàng đi theo hắn ra cửa tuần du một lần, cơ hồ toàn bộ ma tướng chỉ cần nhìn thấy Tư Mã Tiêu xuất hiện, nhìn thấy ngọn lửa của hắn, liền theo bản năng cảm thấy sợ hãi và thần phục.

“Người quá nhiều, không dễ quản, bây giờ cuối cùng đã không tệ lắm.” Tư Mã Tiêu giải thích với Liêu Đình Nhạn như vậy.

Liêu Đình Nhạn chỉ ra: “Chính là chàng căn bản chưa từng quản bọn họ.” Chỉ không hài lòng liền giết, giết, giết, dọa tất cả mọi người thành dê con nghe lời.

Nếu hắn vẫn luôn ở đây, đương nhiên không cần riêng đi quản.

Tư Mã Tiêu xoa ấn đường cười một chút.

Mảng lớn địa bàn bên ngoài Ma Vực thuộc về Liêu Đình Nhạn, thực nhanh xây lên từng tòa thành trì, Liêu Đình Nhạn càng thích bên kia, vì thế Tư Mã Tiêu mang nàng đi ra bên ngoài ở, cấm cung Đông thành lại trống không.

Liêu Đình Nhạn cảm giác bọn họ như là quốc gia dời đô, hiện giờ đô thành này đặt theo tên nàng, gọi là Nhạn Thành, không ít ma tu từ Ma Vực dời tới, ở thêm vào tòa thành này, mà ma tu sinh hoạt ở tòa thành này, dựa theo tập tục Ma Vực, tự động trở thành phụ thuộc

vào nàng, phải tuân thủ quy tắc của nàng. Liêu Đình Nhạn cũng không biết mình không thể hiểu được làm thế nào mà trở thành một thành chủ.

Bất tri bất giác, bọn họ ở Nhạn Thành qua bảy năm.

Chương 69: Đời này nàng không thể quên được ta

Liêu Đình Nhạn cảm thấy mình giống như cùng đạo lữ đã tới thất niên chi dương.

“Thất niên chi dương” - đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, nếu không thì xa nhau vĩnh viễn, không thể tái hợp.

Tư Mã Tiêu gần đây đối với nàng có chút lãnh đạm, không lôi kéo nàng cùng nhau ngâm nước, cũng không cùng nàng song tu. Dù mỗi đêm hẩn ngủ không được, trong ánh mắt đều là tơ máu, cũng không muốn cùng nàng song tu giảm bớt.

Càng khoa trương chính là, nửa tháng trước hẩn bắt đầu nhốt mình trong điện, ai cũng không gặp. Cái ‘ai’ này cũng bao gồm cả Liêu Đình Nhạn. Những năm gần đây, khi nào Liêu Đình Nhạn muốn gặp Tư Mã Tiêu đều có thể dù hẩn đang làm gì, nhưng lần này không được, Tư Mã Tiêu đến nàng cũng cự tuyệt gặp.

“cô cảm thấy đây là vấn đề cảm tình?” Hồng Loa tu luyện công pháp đặc thù, thời gian mấy năm đã lớn lên không ít, nhìn giống tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi lên sơ trung — — đương nhiên ngữ khí thần thái nói chuyện vẫn là lão bánh quẩy bạo hoàng kia, “Nam nhân đều như vậy, cô quản hẩn nghĩ cái gì, ngủ phục hẩn là được, đạo lữ mà, có cái gì mà song tu không thể giải quyết a.”

Liêu Đình Nhạn: “Lời này có bản lĩnh cô đi nói trước mặt Tư Mã Tiêu.”

Hồng Loa lập tức co rút cổ, “không được không được, chính cô đi thôi, hiện ai còn dám đi gặp hấn a, sẽ bị giết! Lão nhân gia hấn càng ngày càng thích đốt người!”

Mấy ngày hôm trước có ma tướng từ Ma Vực tới, giải mấy gian tể ý đồ xâm nhập cấm cung, chuẩn bị giao cho ma chủ. Kết quả những người đó vừa đi đến phía trước cung điện Tư Mã Tiêu bế quan đã bị thiêu cháy, ngọn lửa vô sắc, người bị thiêu cũng chưa kịp phản ứng lại, mới đi phía trước vài bước, huyết nhục trên người đã biến thành bụi vừa đi vừa rớt xuống, đi đến trước bậc thang, bị đốt đến còn dư lại một chút đập lên mặt đất, nháy mắt biến thành vôi, trường hợp quỷ dị lại hung tàn.

Có thể tới gần bậc thang kia chỉ có hắc xà và Liêu Đình Nhạn, nhưng hắc xà tới bậc thang cũng không thể tiếp tục tiến lên, còn duy nhất Liêu Đình Nhạn là có thể đi tới cửa.

Liêu Đình Nhạn ngồi trên một nhánh cây của cái cây thật lớn, nhìn tòa cung điện Tư Mã Tiêu bế quan. Nàng nhẹ nhàng nhắm mi, Hồng Loa cố ý nói đùa chọc cười cũng không thể làm nàng nhoẻn miệng.

Hồng Loa đánh giá nàng, vỗ vỗ bàn tay, “cô bảo trì biểu tình này, tốt nhất là u buồn một chút, ừ, nữ tử mang theo thanh sầu u buồn, sau đó cô có thể đứng trước cửa điện tạo hình, ta dám cam đoan, thực nhanh ma chủ sẽ từ trong cửa ra đỡ dành cô.”

Liêu Đình Nhạn: “???” Cái thứ vớ vẩn gì?

Hồng Loa: “không được, cái biểu tình này không được, phải cái vừa rồi kia.”

Liêu Đình Nhạn mắt trợn trắng, nằm xuống, “Thôi, hấn muốn làm cái gì thì làm đi, tính cách hấn đó, muốn làm cái gì người khác đều không ngăn cản được, bạo quân nhất ý cô hành này, ta đành phải chờ hấn làm xong rồi tự nói cho ta.”

Hôm nay Nhạn Thành trời trong nắng ấm, màu xanh da trời sạch sẽ lại thuần túy, mây trắng xếp thành một đoàn ở đỉnh núi xa, núi rừng màu xanh lục lúc trước là tầng lớn phần hồng của Xích anh hoa, hiện giờ màu xanh đặc biệt tươi mới.

Đặc sản Xích anh quả của Ma Vực, bởi vì nàng thích ăn, mấy năm trước Tư Mã Tiêu lệnh cho người thụ dọn những cây Xích anh đó tới Nhạn Thành, bởi vì mọc không tốt, còn mời người Cốc Vũ ỗ đến hỗ trợ trồng cây, vì thế mấy năm nay mỗi mùa xuân, trên núi đều là mảng lớn màu phần hồng, lại tới tháng bảy nóng bức nhất, Xích anh quả đầy núi đã có thể ăn.

Nhạn Thành có rất nhiều ma tu, cũng có không ít tiên tu, đều là mấy năm nay dọn tới, bởi vì Liêu Đình Nhạn thích ăn các loại đồ ăn, trong thành đặc sản lớn nhất chính là mỹ thực, mười mấy con phố chung quanh đều xếp các cửa hàng mỹ thực đặc sắc, đặc biệt là bên ngoài hành cung Liêu Đình Nhạn ở, một con phố mỹ thực nổi tiếng nhất.

Mấy năm trước, Tư Mã Tiêu còn thường bồi Liêu Đình Nhạn cùng đi lên đường ăn cái gì, Liêu Đình Nhạn ăn, hắn ngồi ở bên cạnh nhìn. Ngẫu nhiên còn sẽ mang Hồng Loa hoặc là hắc xà Ti Ti, số lần mang hắc xà tương đối nhiều, bởi vì hắn ở phương diện ăn này, như là thân sinh với Liêu Đình Nhạn.

một thì ùng ục ùng ục, một lại chẹp chẹp chẹp.

trên đường những lão bản đó sợ hãi lại kích động, sau đó quen thuộc rồi còn dám cùng Liêu Đình Nhạn đáp mấy câu, bọn họ phát hiện ma chủ giết người như ma trong truyền thuyết, cũng không tùy tiện giết bọn hắn — nếu bọn họ có thể làm ra đồ ăn Liêu Đình Nhạn thích, còn có thể được đến rất nhiều chỗ tốt, nếu mà đặc biệt vừa lòng, thậm chí sẽ rơi xuống vật phẩm hi hữu, đan dược thuật pháp linh khí cao cấp linh tinh.

Khiến cho không chỉ có ma tu, rất nhiều tiên tu chính đạo cũng theo

đến mở cửa hàng, cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, bọn họ dọn cửa hàng đến nơi này, cho người đưa tới đầu bếp giỏi nhất. Liêu Đình Nhạn lại một lần cảm thấy mình giống như BOSS có thể rơi xuống vật phẩm hi hữu, gọi các đạo nhân mã cùng nhau tới xoát.

Trong khoảng thời gian Tư Mã Tiêu bế quan, số lần Liêu Đình Nhạn đi phố mỹ thực đều ít rất nhiều.

Đại bộ phận thời gian nàng nằm trên một thân cây sau hành cung. Cây đại thụ này phá lệ cao lớn, góc nhìn thực không tồi, ở chỗ này nàng có thể thu hết toàn bộ hành cung vào tầm mắt, nhìn phía dưới từng khoảng phường thị đường phố, còn có những ngọn núi trồng đầy cây Xích anh.

Cây đại thụ này gọi là thanh mộc trầm, không phải cây bình thường, dưới ánh mặt trời nó sẽ tản mát ra một loại hương khí nhàn nhạt, hương khí này có thể giải sầu thanh tâm, làm tâm tình thư hoãn thả lỏng.

Lúc ấy các nàng mới vừa chuyển đến hành cung Nhạn Thành không bao lâu, có một đoạn thời gian có thể là song tu quá thường xuyên, Liêu Đình Nhạn bị ngọn lửa tư duy nóng rực của Tư Mã Tiêu ảnh hưởng, luôn cảm giác trong ngực rầu rĩ, cho nên Tư Mã Tiêu cho người tìm loại cây này. Từ đó về sau, mỗi khi trời trong có thái dương, Liêu Đình Nhạn đều thích nằm trên cây gỗ này, tìm cái nhánh cây có góc nhìn thực tốt làm ổ để ngủ.

Hắc xà Ti Ti cũng thích quán trên nhánh cây, gia hỏa này tuy rằng có thể biến thành thân người, nhưng mấy năm qua không hề có ý tứ lớn lên, vẫn là bộ dáng đứa bé kia, lúc Tư Mã Tiêu không thấy nó, nó càng thích dùng thân rắn, Liêu Đình Nhạn cũng mặc kệ.

Nơi xa chân trời một đàn chín cánh lớn bay tới, chúng nó bay thành hình chữ nhân, cánh trắng giống như mây, nhẹ nhàng dừng ở Nhạn Thành. Đó là một loại linh thú mà rất nhiều môn phái tu tiên thích thuần dưỡng, bình thường dùng để đưa hàng hóa này nọ, Liêu Đình

Nhận có thể nhận ra đó là chim được Cốc Vũ ổ thuần dưỡng, bởi vì chúng nó đều mang rau dưa trái cây cùng các loại thịt mới, là các sư huynh đệ đưa đến cho nàng.

Cũng chỉ có hàng hóa Cốc Vũ ổ mới có thể trực tiếp bay vào thành, không cần dừng ở ngoài thành rồi tiến vào từ cửa thành.

Mấy năm nay, không ít người Cốc Vũ ổ rốt cuộc cũng đã biết thân phận của nàng, đạo lữ của ma chủ Ma Vực. Ngoài dự đoán, tất cả mọi người đều rất hài hòa, không ai dám nháo ra chuyện, ít nhất bề ngoài không ai dám, còn phát triển ra một cái chợ trao đổi đặc sắc.

.....

Tư Mã Tiêu xây dựng cho nàng một hoàn cảnh thoải mái, vô ưu vô lự. không cần sầu lo ngoại vật nữa, nàng duy nhất cần lo âu để ý cũng chỉ còn lại Tư Mã Tiêu.

Có đôi khi nàng cảm thấy người này cố ý, cái đồ tâm cơ này.

Liêu Đình Nhận ngủ một ngày ở trên nhánh cây, buổi tối cũng không đi xuống, nửa đêm nàng mơ mơ màng màng cảm giác được cái gì, như là có một cây dây leo nhỏ nhẹ nhàng lôi kéo tim nàng, làm nàng từ trong lúc ngủ tự nhiên tỉnh lại.

Hình người nàng rất quen thuộc đứng cách đó không xa, hắn đang nhìn núi nơi xa, còn có một mảnh hồ sóng nước lóng lánh. hắn chấp tay sau lưng, tóc dài và vạt áo ngẫu nhiên sẽ phất qua lá cây hình bầu dục của cây thanh mộc trầm.

‘ hắn là quỷ hút máu sao, tại sao luôn đột nhiên xông ra lúc nửa đêm. ’ Trong đầu Liêu Đình Nhận bỗng nhiên toát ra ý niệm này, nàng động đậy, đột ngột nhớ lại một cảnh tượng, hình như cũng là nửa đêm, nàng bị người ta đánh thức trong lúc ngủ, nhìn thấy mép giường có một ngọn đèn khắc hoa đang nhẹ nhàng đong đưa, Tư Mã Tiêu ở mép giường nàng, một nửa người chìm trong bóng

đêm, một nửa chìm trong ánh đèn ái muội mờ nhạt.

“Xin thương xót, tổ tông, nửa đêm ngài đừng đánh thức ta được không? Người đã trở lại thì trực tiếp ngủ đi? Ta để lại chỗ cho người.” Nàng thống khổ mà nằm liệt ra nói.

“không được.”

Nàng liền giơ một khuôn mặt ngủ không đủ cuốn chăn lăn đến bên sườn.

.....

Liêu Đình Nhạn sửng sốt, không nhớ rõ việc này phát sinh ở nơi nào ..... Là đoạn kí ức trong trí nhớ nàng quên đi kia sao?

Lúc này Tư Mã Tiêu đứng ở kia quay đầu lại nhìn một cái, “Nửa tháng không gặp ta mà thôi, không nhận ra?”

Liêu Đình Nhạn ngồi dậy xếp bằng, nhìn hẩn đi tới từ ngọn cây bên kia, giống con mèo đen lặng yên không một tiếng động trong đêm tối.

“Chàng bế quan xong rồi?”

Tư Mã Tiêu: “Chưa, ra nhìn nàng xem.”

Liêu Đình Nhạn bắt lấy tay hẩn, tay hẩn ấm áp, tản ra nhiệt độ người bình thường. hẩn bình thường mới là không bình thường.

“Chàng không cần ngâm nước sao?”

“không.” Tư Mã Tiêu nói, nhéo cổ tay nàng, một cái tay khác theo gương mặt nàng sờ đến sau tai, cuối cùng ngừng ở sau cổ, kéo nàng sát vào mình một ít, “không cao hứng? Vì cái gì?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chàng còn có mặt mũi hỏi vì cái gì.

Liêu Đình Nhạn: “Ta cảm giác chàng đang làm việc nguy hiểm.”

Tư Mã Tiêu: “Cho nên nàng lo lắng ta, lo lắng vô cùng? Muốn cầu kỉnh với ta?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Lời này nàng nói không nên lời, tính tình cũng không nháo nổi.

Tư Mã Tiêu liền cười, lôi tay nàng nhảy xuống, hai người giống hai con cú tản bộ trên nóc nhà ở hành cung.

Sáng sớm, Tư Mã Tiêu chuẩn bị trở về bệ quan, hần kéo tay Liêu Đình Nhạn, hôn một cái lên ngón tay đeo nhẫn, ngay sau đó buông nàng ra nói: “Cho người tìm một linh thú lông trắng xinh đẹp cho nàng, hôm nay sẽ đưa đến Nhạn Thành, chờ lát nữa chính nàng chơi đi, chơi vui vẻ chút.”

Vừa dứt lời, bóng người liền tiêu tán.

Liêu Đình Nhạn đứng ở trên nóc nhà, sau lưng là bầu trời vừa lộ ra một đường ánh sáng.

“Ai muốn chơi lông trắng, cái đồ lông đen thối này.” Nàng lầm bầm lầu bầu, cảm thấy cuộc sống này không thể chịu nổi.

Nhạn Thành hôm nay lại thực náo nhiệt, ma tướng đưa tới một con tuyết linh hồ dị thường quý hiếm, thứ này bởi vì một ít nguyên nhân đã sắp diệt sạch, không biết bọn họ tìm được một con từ nơi nào, ma chủ riêng đưa tới cho đạo lữ chơi đùa giải buồn.

Tuyết linh hồ to bằng bàn tay, có lông mềm mại lại màu trắng, đôi mắt đen ngập nước ướt đầm dề, lỗ tai to lại mềm, cùng một cái đuôi to xoắn tung như mây, còn có móng vuốt có đệm thịt phấn nộn.

Tiểu khả ái lông nhung quả thực là thuốc hay, vuốt hồ ly làm thân tâm

thoải mái, ngay cả hắc xà cũng trầm mê vượt lông, thậm chí nguyện ý vì càng dễ vượt cục lông này mà mỗi ngày bảo trì hình người nửa ngày.

một con tuyết linh hồ gầy yếu, đi theo Liêu Đình Nhạn ăn ăn uống uống nửa tháng, liền từ to bằng bàn tay béo thành quả bóng rổ, khuôn mặt nhỏ nhón nhón đều tròn hơn không ít. Bởi vì tiếng nó kêu ang ang — —, tên của nó là Ngang Ngang.

Liêu Đình Nhạn bên cạnh có Hồng Loa, có hắc xà, hiện tại lại thêm tuyết linh hồ Ngang Ngang, càng thêm náo nhiệt. Đều nói gà bay chó sủa, nhiệm vụ ‘cầu’ này thuộc về hắc xà, tuyết linh hồ cũng chỉ có thể đảm đương làm ‘gà’ bay lên, hai vị này chỉ số thông minh tàm lạng nửa cân, rất có chút hương vị kỳ phùng địch thủ, mỗi ngày ở bên Liêu Đình Nhạn trình diễn truy đuổi.

Tư Mã Tiêu cách mười ngày nửa tháng từ trong cung điện đi ra, đi ra liền sẽ tới tìm Liêu Đình Nhạn, cơ hồ đều vào nửa đêm, mạnh mẽ đánh thức nàng xong, bồi nàng một đêm, sau đó buổi sáng biến mất, Liêu Đình Nhạn sắp hoài nghi có phải hắc tử giết chết mình rồi, hiện giờ đã biến thành u linh linh tinh gì đó không thể xuất hiện vào ban ngày.

“Sai người thuần dưỡng một ít chim thú cho nàng, đợi vận chuyển đến, thì đi xem.” Trước khi biến mất như sương sớm, Tư Mã Tiêu lưu lại một câu như vậy.

Ban ngày này, Nhạn Thành bay tới rất nhiều chim trắng, đây là một đám chim chóc thân thể duyên dáng, đặc sắc lớn nhất là chúng có thể ngẩn ngủ biến ảo thành hình người, khoác vũ y khiêu vũ trên bầu trời.

Liêu Đình Nhạn:..... Đây không phải đoàn ca vũ sao?

Tư Mã Tiêu không biết khi nào sai người làm đoàn ca vũ cho nàng, chỉ cần rung lục lạc, đàn huyền diệu sống ở gần đó sẽ từ núi rừng

bay lên, tới khiêu vũ ca hát cho nàng, dỗ nàng vui vẻ.

Lần thứ ba xuất quan nhìn Liêu Đình Nhạn, Tư Mã Tiêu đột nhiên hỏi nàng: “Dọn Cốc Vũ ổ đến phụ cận Nhạn Thành thì thế nào?”

Liêu Đình Nhạn tóm miệng hăn.

Liêu Đình Nhạn: “Chàng cảm thấy ta không đủ náo nhiệt sao?”

Tư Mã Tiêu kéo tay nàng xuống, nắm ở trong tay, “Sống náo nhiệt không tốt? không phải nàng rất thích?”

Liêu Đình Nhạn nhìn hăn sau một lúc lâu, duỗi tay ôm lấy eo hăn, “Ta có thể tiến vào tư duy chàng xem một cái sao?”

Tư Mã Tiêu bế nàng lên, chống ót nàng gõ hai cái, “không được, bây giờ nàng tiến vào, thần hồn sẽ bị thiêu cháy.”

Sao có thể, bọn họ hai người tiến vào tư duy lẫn nhau nhiều lần như vậy, dù thế nào nàng đều sẽ không bị thiêu, trừ phi xú đại lão điên đến mức đi thiêu chính thần hồn hăn, mới có thể liên lụy nàng cũng bị thiêu.

..... không phải đâu.

Liêu Đình Nhạn nhào lên kéo ót Tư Mã Tiêu, giương nanh múa vuốt, “Để ta đi vào!”

Tư Mã Tiêu một tay chế trụ tay nàng, giữ chân nàng, thuận thế đè nặng đầu nàng vùi vào ngực mình. Liêu Đình Nhạn giãy giụa một lúc lâu không đứng dậy được, nằm liệt trên người hăn, nghe tiếng cười chấn động ngực Tư Mã Tiêu, bất giác thấy bi ai.

thật sự, cuộc sống này sống không nổi nữa, Tư Mã đại lão không biết xuất phát từ nguyên nhân gì tựa hồ đang tìm chết, nàng hoài nghi mình sắp biến thành quả phụ.

Tư Mã Tiêu thật ra rất vui vẻ, cười một lúc lâu cũng chưa ngừng.

Thái độ này của hắn, thật sự không giống như sẽ phát sinh đại sự gì ghê gớm, Liêu Đình Nhạn có chút mê mang, không biết đến tột cùng hắn đang làm cái gì.

Năm này vào lúc mùa đông lạnh nhất, Tư Mã Tiêu hoàn toàn xuất quan, hắn ở bên người Liêu Đình Nhạn, tựa hồ không có gì bất đồng với trước kia.

một lần tuyết lớn rơi ba ngày bốn đêm, Nhạn Thành đều biến thành màu trắng, có chút giống Đông thành màu trắng bên trong Ma Vực kia.

Tư Mã Tiêu vào ban đêm lặc tỉnh Liêu Đình Nhạn.

“Làm gì?” Liêu Đình Nhạn mơ hồ hỏi.

Tư Mã Tiêu gật đầu, “Có thể.”

Nhưng cái gì? Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được, quần áo bị cởi.

Liêu Đình Nhạn: “???” Chờ đã, xin hỏi xe này vì sao dựng lên a?

.....

Tư Mã Tiêu ôm nàng đi vào một cái hồ nước bích sắc, nơi này đã từng nở ra huyết ngưng hoa, dưỡng ngọn lửa, nhưng Liêu Đình Nhạn đã thật lâu không thấy ngọn lửa đó, nàng không rõ vì sao phải ở chỗ này, không muốn nghĩ, chỉ theo bản năng ôm cổ Tư Mã Tiêu, thử dán cái trán vào trán hắn, nửa đường bị một bàn tay Tư Mã Tiêu bưng kín.

“không được.” Lòng bàn tay hắn nóng cháy, đầu tiên là che cái trán của nàng, sau đó dờ xuống, che khuất đôi mắt nàng. Liêu Đình Nhạn

vừa hút không khí vừa túm cánh tay hắn, cảm giác môi bị lấp kín, chất lỏng ấm áp tràn vào. Như là nước gì thơm ngọt nồng đậm, thứ này tiến vào trong thân thể, cảm giác ấm áp liền nảy lên khắp người.

Liêu Đình Nhạn trầm trầm phù phù, cảm giác tu vi mình đột nhiên cất cao một tiết lại một tiết, lấy tốc độ đột phá khiến nàng hoảng sợ.

Liêu Đình Nhạn: “Chờ..... Chờ đã, chàng..... cho ta, uống, cái gì.....”

Tư Mã Tiêu chỉ cười ở bên tai nàng, chặt chẽ che lại đôi mắt nàng, cũng không nói lời nào. Liêu Đình Nhạn có chút nổi giận, thầm nghĩ thẳng nhãi này lại làm chuyện xấu gì, quay đầu không muốn uống, nhưng tay Tư Mã Tiêu chặt chẽ giữ đầu nàng, nàng căn bản không có cách nào nhúc nhích.

Chỉ cần hắn muốn khống chế, không ai có thể tránh thoát, nhưng Liêu Đình Nhạn là lần đầu tiên gặp loại đãi ngộ này, bình thường nàng không muốn cái gì, Tư Mã Tiêu cũng không bức nàng.

Nàng bị bắt nuốt xuống miệng chất lỏng đỏ vào, nếu không phải không có huyết tinh khí, nàng còn cảm thấy đây kỳ thật là máu. Theo chất lỏng ứa vào yết hầu, nàng cảm giác cả người giống như bị vớt vào biển lửa, đến đầu óc cũng bị đốt thành một đồng hồ nhảo.

rõ ràng đang ở trong ao, những nước đó lại không mang đến cho nàng một tia mát lạnh, ngược lại chúng đều như biến thành ngọn lửa, chui vào trong thân thể nàng.

Bên ngoài vang lên tiếng sấm, tiếng sấm phi thường vang dội, cơ hồ nổ trên đỉnh đầu, Liêu Đình Nhạn hoảng hốt, cảm giác thần thức tránh thoát khống chế của Tư Mã Tiêu, bay lên. Bên ngoài cuồng phong cuốn tuyết, lôi vân đôi cuốn, điện quang loạn vũ, nàng còn nghe thấy không ít tiếng quát tháo ồn ào.

Sấm sét nhanh chóng mà phần nộ bốc xuống, Liêu Đình Nhạn cảm giác được lực lượng khủng bố, mang theo ý vị không thể nói nào đó, nàng mượn từ trạng thái hiện tại này cảm ứng được một ít, không tự chủ được run bần bật.

Tư Mã Tiêu ấn nàng vào trong lòng ngực, hắt buông đôi mắt nàng ra, Liêu Đình Nhạn ôm cổ hắn, mở mắt ra nhìn thấy ngực hắn phả ra một cái miệng to, huyết lưu động bên trong là kim sắc, không có huyết tinh khí, chỉ có một chút hương khí giống như hoa.

Là thứ nàng vừa uống.

Liêu Đình Nhạn trong nhất thời tức giận muốn đập nam nhân này một trận, trong nhất thời lại vì vết thương trên người hắn mà kinh hãi. Duỗi tay liền ngừng lại.

“không cần.” Tư Mã Tiêu thân mật hôn hôn ở trên tóc nàng, “Lập tức bắt đầu rồi.”

“Lập tức bắt đầu cái gì, chàng con mẹ nó thật ra nói với ta a!” Liêu Đình Nhạn thật sự nhin không được thét lên. Người này đến tột cùng đang làm cái gì mà thiên lôi đánh xuống, lôi kia mang theo hơi thở đã dị thường đáng sợ.

Nàng sắp bị nam nhân này bức điên rồi. Tư Mã Tiêu nhìn nàng khó thở, lại cười ha hả, kéo cằm nàng lên, lại độ huyết biến dị cho nàng. Liêu Đình Nhạn cắn lưỡi hắn, bắt được cái gì thì cắn cái ấy, một chân muốn đá hắn ra xa vạn dặm, Tư Mã Tiêu ấn sau cổ nàng, nửa bước không lùi.

“Lúc ta sinh ra đã thừa nhận các loại đau đớn, nàng làm một chút này, không đau không ngứa, biết không.” hắt buông Liêu Đình Nhạn ra, ngón cái sát sát môi nàng, thấp giọng nói như vậy, phảng phất như tình nhân thân mật thì thầm.

Liêu Đình Nhạn cảm giác máu trong thân thể mình sôi trào lên, sắp

cháy, “Đến tột cùng chàng..... đang làm cái gì a.”

Tư Mã Tiêu chăm chú nhìn nàng, ánh mắt thực ôn nhu, ôn nhu lại điên cuồng.

hắn nói: “Ta luyện hóa Phụng Sơn linh hỏa, luyện vào huyết nhục thần hồn ta, lại qua một lát, nó đều thuộc về nàng.”

Phụng Sơn linh hỏa là thần hỏa, nó ở tộc Tư Mã tổng cộng bị luyện sáu lần, một lần là Tư Mã Ngạc, vì luyện linh hỏa thành thuần tịnh, để Tư Mã Tiêu có thể dung hợp, nàng dâng ra thân thể và thần hồn, bị hỏa cắn nuốt đến không dư thừa cái gì.

Mà Tư Mã Tiêu, hắn là người duy nhất trong tộc có linh hỏa hóa luyện ở trong thân thể, cũng là một kẻ điên duy nhất dùng thân thể của mình sống sờ sờ luyện hóa hỏa này.

“Yên tâm, sẽ không đau, ta để lại hỏa này cho nàng, về sau thế gian này không có gì có thể thương tổn nàng, thù địch đều bị ta giết xong, ta để lại cho nàng đều là những thứ mà nàng thích.”

“Vì sao a, đang yên ổn vì sao chàng muốn làm như vậy, ta lại không muốn.....” Liễu Đình Nhạn cảm giác mình chảy xuống nước mắt, nhưng nước mắt ở trên má đã bị cực nóng chưng bốc hơi rồi.

đã nóng như vậy, sao nàng còn không nhừ ra? Sao không bỏng chết trước mặt đồ đại móng heo tự cho là đúng này?

Tư Mã Tiêu che mặt nàng lại, “Ta vốn dĩ không thể lâu dài, người không thể lâu dài, mới có thể điên giống ta, nàng rõ ràng nhất, tư duy ta có ngọn lửa quanh năm không tắt, nó cho ta hết thảy lực lượng siêu việt, cũng sẽ cướp đi những thứ khác của ta.”

Lúc trước ở Canh Thần Tiên Phủ, hắn cắn nuốt một đóa tân hỏa mà tộc Sư thị tốn nhiều năm luyện ra, lại cơ hồ tiêu hao quá mức mà

dùng toàn bộ linh hỏa của mình thiêu hủy nội hạch Canh Thần Tiên Phủ cùng hơn phân nửa tu sĩ tộc Sur thị, từ đó về sau, thân thể hắn bắt đầu sinh ra dấu hiệu hỏng mất.

Cường đại là phải trả giá. Tộc Tư Mã chú định diệt vong, hắn sẽ chết, hắn chết, lửa trong thân thể cũng sẽ tắt theo.

Nhưng hắn không cam lòng, cũng không yên tâm.

Cho nên nhiều năm hắn thử, rốt cuộc thành công luyện chính mình thành một cây ‘đuốc’, dùng thân thể hắn châm tẩn, thần hồn thiêu diệt, là có thể thay hình đổi dạng hỏa này, đưa cho Liêu Đình Nhạn. Từ nay về sau, nàng chính là hắn thứ hai, có thể có được lực lượng vượt qua hết thủy sinh linh, chỉ không cần thừa nhận thống khổ ngọn lửa mang đến, đây là một đóa tân sinh hỏa chân chính, không còn là Phụng Sơn linh hỏa.

“Trời muốn ta chết, nhưng ta không muốn đem mệnh này cho nó, thế gian này ta duy chỉ yêu nàng, đương nhiên phải cho nàng.”

Liêu Đình Nhạn chỉ cảm thấy cả người khó chịu, đôi mắt đã đỏ, khó chịu mà cắn tay Tư Mã Tiêu, muốn hung hăng cắn rứt một miếng thịt của hắn.

Linh khí trên người hắn điên cuồng ulla vào thân thể của nàng, hồ nước xanh biếc lập loè bốc ánh sáng màu đỏ, là một trận pháp phức tạp, trận pháp này kết nối hai bọn họ.

Lôi rơi xuống, dừng ở bên hồ nước, dù thế nào cũng không đánh trúng hai người.

Liêu Đình Nhạn trong thống khổ lửa đốt ở đây, bỗng nhiên nhớ lại một cảnh tượng xa lạ, cũng là lôi và điện đầy trời, nàng nhìn lên bóng dáng Tư Mã Tiêu, thấy hắn chắn ở trước người mình, xé rách lôi đánh xuống, giống anh hùng đỉnh thiên lập địa, chính là cái loại anh hùng cái thế như ban lan tiên tử dẫm lên đám mây bảy màu.

Phi, cái gì anh hùng cái thế! Nàng tức phát khóc, tay túm Tư Mã Tiêu mà không ngừng run rẩy.

“Chàng chờ đấy, chờ chàng chết, ta chính là phú bà kế thừa vô số di sản, chàng vừa chết, ta liền nuôi mấy trăm dã nam nhân!”

Tư Mã Tiêu cười to trong tiếng sấm, nhéo sau cổ nàng, dựa vào bên tai nàng nói: “sẽ không có người khác, đời này nàng sẽ không quên được ta.”

Đúng vậy, cả đời nàng đều không quên được Tư Mã Tiêu.

Nhưng trên đời này sao lại có nam nhân làm người ta vừa yêu lại hận như vậy.

“Chàng tưởng bỏ, chàng muốn thế nào thì sẽ thế ấy sao, ta càng không để chàng như ý!”

Chương 70: Mười bảy năm

Nhận Thành mỗi ngày, bắt đầu từ con phố ngoài cung thành kia bay ra đủ loại mùi đồ ăn.

Mấy năm nay, cửa hàng mỹ thực, tửu lâu càng ngày càng nhiều ở Nhận Thành, tất cả mọi người coi việc có thể lấy được Liêu Đình Nhận ưu ái làm vinh dự.

Thành chủ Nhận Thành kiêm ma chủ Ma Vực Liêu Đình Nhận hoàn toàn bất đồng với ma chủ tiền nhiệm Tư Mã Tiêu, nàng không có tính tình quỷ thần khó lường, cũng không táo bạo dễ giận, trong rất nhiều tình huống nàng đều phi thường dễ nói chuyện.

Nhưng cũng không ai dám xem thường ma chủ dễ nói chuyện này, chỉ cần nàng còn có linh hỏa, linh hỏa từng thuộc sở hữu của Tư Mã Tiêu, làm người ta nghe tiếng sợ vỡ mật, thì không ai dám khiêu chiến quyền uy của nàng.

Hơn nữa Tư Mã Tiêu đã chết ngàn ấy năm, có một ít tin đồn nhằm nhí truyền ra. Ví dụ như nói năm đó ma chủ Tư Mã Tiêu đột nhiên tử vong không minh bạch, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy đỉnh sinh tồn của chuỗi thực vật sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, trừ phi là người thân mật nhất bên cạnh hắn xuống tay, cho nên từng gần có đồn đãi là Liêu Đình Nhận vì cướp lấy linh hỏa mà giết chết Tư Mã Tiêu.

Cái đồn đãi này truyền đến ra dáng ra hình, lại thêm vào lúc trước Liêu Đình Nhận cũng có thể thuần thực sử dụng lửa giết mấy ma tướng có dị tâm gây sự, không ít người Ma Vực đều thập phần kính

sợ Liêu Đình Nhạn.

Nữ nhân tàn nhẫn độc ác lại có thủ đoạn, thậm chí có thể dựa vào tâm cơ giết chết Tư Mã Tiêu cướp lấy quyền lợi, tuyệt đối không thể khinh thường.

Bị nhận định là nữ nhân có lòng dạ cùng tâm cơ nhất Ma Vực, Liêu Đình Nhạn lúc này đang ngâm mình ở trong ao hạ nhiệt độ, đầy mặt buồn bực mà phát ra thanh âm “Ta muốn chết”.

Hồng Loa xuyên qua một con đường ẩm, ngoặt qua một mảnh tường hoa cao bằng người, đi vào chỗ linh trì nửa lộ thiên. Nàng thấy Liêu Đình Nhạn ngâm mình ở trong nước, tiến lên ghé vào trên lan can ngọc gọi nàng: “Hôm nay cô ngâm đủ chưa, bữa sáng có muốn ăn hay không đây?”

“Muốn, muốn ăn, chờ ta đã.” Liêu Đình Nhạn giãy giụa từ trong ao bò ra, kéo một đầu tóc dài và vấy ngủ sũng nước, mặt trắng giống thủy quỳ.

Nàng thay đổi quần áo ở sau bình phong, chải tóc, vừa tô son môi, vừa oán giận: “Ta thật sự phục cái ngọn lửa nát này, lại làm đau ta một ngày.”

Hồng Loa ngồi một bên cảm thán: “Đây chính là trả giá để có được lực lượng.”

Liêu Đình Nhạn cắn giận mà đập bàn trang điểm, nhớ tới Tư Mã Tiêu hiện giờ không biết ở cái góc xó xỉnh nào, càng giận sôi máu.

Nhớ năm đó Tư Mã Tiêu bởi vì sử dụng quá độ huyết mạch linh hỏa của mình, còn tùy tiện dung hợp tân hỏa Sur thị dưỡng ra, làm hỏng thân thể của mình, sau đó đột phát kỳ tưởng luyện chính mình thành một ngọn nến, muốn thiêu đốt huyết nhục và linh hồn của mình, luyện hóa linh hỏa truyền cho nàng.

Liêu Đình Nhạn lúc ấy bị hấn chọc đến đầu óc nóng lên, thuận thế chủ động cướp lấy lực lượng của hấn, sau đó chủ động kết thúc truyền linh hỏa, trái lại đem thần hồn hấn mới đốt một chút, mạnh mẽ nắm lấy dẫn độ linh hỏa.

Hỏa cuối cùng vẫn là truyền thành công, nhưng đã không có đại bộ phận thần hồn Tư Mã Tiêu làm dẫn, thiếu chút nữa làm Liêu Đình Nhạn sống sờ sờ bị đau chết. Tuy rằng sau đó không phải mỗi thời mỗi khắc đều đau, nhưng cũng để lại di chứng, chính là mỗi tháng một lần, Liêu Đình Nhạn đều bị đau như vậy mấy ngày.

Ngoại trừ trong lúc đó không chảy máu, đây quả thực chính là chu kỳ dì cả tiêu chuẩn.

Nàng đi vào Tu Chân giới, thật vất vả lên làm nữ tu sĩ không có kỳ kinh nguyệt, vốn tưởng rằng dì cả vĩnh viễn rời đi, không nghĩ tới vẫn bị Tư Mã Tiêu đại móng heo này sống sờ sờ làm ra ‘dì cả’ mới.

Mấy năm nay, mỗi tháng tới mấy ngày này, Liêu Đình Nhạn liền đau đến chết đi sống lại, là cái loại đau bị bỏng, thế nào cũng phải ngâm mình ở trong nước mới cảm giác tốt hơn một chút. Mỗi lần nổi ở trong nước, nàng đều cảm thấy mình đã là con cá chết.

Đến nỗi thần hồn Tư Mã Tiêu kia bị nàng đột nhiên bùng nổ muốn chết muốn sống cường lưu lại, bởi vì lúc trước bị đại móng heo tìm đường chết đó dùng để luyện hóa linh hỏa, trở nên có chút yếu ớt. Liêu Đình Nhạn không thể không lập tức vận dụng phương pháp gửi hồn đầu thai, chọn người dựng thích hợp đưa hấn đi đầu thai một lần nữa.

Lúc trước Tư Mã Tiêu gửi hồn đầu thai cho Hồng Loa, Liêu Đình Nhạn nhìn xem toàn bộ quá trình, bởi vậy nàng cũng biết nên làm như thế nào.

Chỉ là gửi hồn đầu thai này còn có vấn đề. Nếu muốn thành công, tốt nhất phải đầu thai ở trên người dựng thai có quan hệ huyết thống.

Nhưng cơ hồ toàn bộ huyết mạch tộc Tư Mã đều bị Tư Mã Tiêu tự mình giết sạch sẽ.

một loại khác chính là giống Hồng Loa, chọn thai thể có trình độ dung hợp thần hồn lớn nhất với hắc. Lúc trước Hồng Loa có thể nhanh chóng lấy ra thân thể thích hợp, là bởi vì thần hồn Hồng Loa cũng không cường đại, người thích hợp với nàng có không ít. Nhưng đối là Tư Mã Tiêu thì không giống, thần hồn hắc cho dù có tổn thương, cũng không phải tùy tiện thai thể nào cũng có thể thích hợp.

Liêu Đình Nhạn căn bản không tìm thấy dụng thể thích hợp với hắc, rơi vào đường cùng, chỉ đành dùng bí pháp bao lấy thần hồn hắc thả ra ngoài, để hắc có cảm ứng tự động tìm kiếm dụng giả và thai thể thích hợp.

Cũng bởi vì như vậy, Liêu Đình Nhạn hiện giờ căn bản không tìm thấy Tư Mã Tiêu, không biết rốt cuộc hắc dẫn thân vào cái góc thế giới nào. Hơn nữa không biết người dụng giả sinh hạ hắc ở nơi nào, cho nên cũng không thể trước khi dụng giả sinh hạ hắc cho ăn Hoàn Hồn Đan. không có ngoại lực này trợ giúp giữ lại ký ức trước, cũng không biết dựa vào chính hắc có thể nhớ ra bao nhiêu.

không sai biệt lắm mười bảy năm qua đi, Liêu Đình Nhạn phái ra vô số tu sĩ Ma Vực, đi tìm kiếm nơi Tư Mã Tiêu rơi xuống. Đây là đại công trình, tìm mười bảy năm vẫn không tìm được. Canh Thần Tiên Phủ đã từng có người có huyết mạch Tư Mã thị thực loãng, đầu tiên bị Liêu Đình Nhạn toàn bộ kiểm tra một lần.

Sau đó chính là những hài tử rất có tư chất từ đại môn phái sinh ra, lật hết một lượt Ma Vực và Tu Tiên giới cũng không tìm được. Nàng rải võng càng rộng, Tư Mã Tiêu vẫn cứ không có tin tức.

Hồng Loa biết tâm bệnh của Liêu Đình Nhạn, thấy nàng lộ ra loại biểu tình này, biết nàng khẳng định lại nghĩ tới việc Tư Mã Tiêu.

“Gấp cái gì? Dù sao cũng không ra được, đã bao nhiêu năm qua đi,

khăng định người sớm đã sinh ra, chưa tìm trở về nói lên hấn chưa nhớ lại, hoặc cách quá xa chưa về. hiện giờ chúng ta đã bắt đầu tìm kiếm những góc xa xôi trong thế giới phàm nhân, phỏng chừng thực nhanh có thể tìm được.” Hồng Loa cứ theo lẽ thường an ủi nàng.

Các nàng tìm kiếm phạm vi càng ngày càng rộng, tiến độ tìm tòi đã tới thế giới phàm nhân ở đại lục bên cạnh.

Liêu Đình Nhạn lúc trước còn nằm mơ, mơ thấy Tư Mã Tiêu biến thành một nông phu nông thôn mặt đen, nông phu làn da ngăm đen, dáng người thô tráng, nói một đồng lời âu yếm thổ vị. Nàng còn mơ thấy Tư Mã Tiêu biến thành một khất cái, lưu lạc nơi nơi, bị khất cái khác khi dễ, tính tình nát đỏ của hấn là nhin không nổi, phát sinh tứ chi xung đột với người ta, dưới sự giận dữ đánh chết đối phương, cuối cùng bị nhốt vào trong nhà lao, không thấy mặt trời.

..... Nếu thật là trạng thái này, nàng làm thế nào mới có thể tìm được tổ tông này? Vậy cũng quá thảm đi.

Liêu Đình Nhạn cùng Hồng Loa mang theo hắc xà cùng tuyết linh hồ chơi đùa ở bên ngoài vừa trở về, đi ra ngoài ăn bữa sáng.

Tuy rằng Tư Mã Tiêu làm người ta sốt ruột, nhưng theo như lời hấn trước khi rời đi, những thứ hấn để lại cho nàng đều là nàng thích nhất. Cho nên mấy năm nay không có hấn, nàng sinh hoạt vẫn phi thường bình tĩnh, cũng hoàn toàn không thiếu người làm bạn, dù sao toàn bộ buồn rầu và không hài lòng của nàng đều đơn giản là vấn đề về lịch sử di lưu Tư Mã Tiêu này.

Liêu Đình Nhạn đi ăn bữa sáng đã được toàn bộ lão bản quầy hàng nhiệt liệt hoan nghênh, nàng quen những cái nhìn chăm chú tha thiết, tùy tiện chọn một quán thường ăn nhất. Vì thế các lão bản tựa như phi tử tranh sủng, lão bản được lựa chọn đặc ý phi thường mà đón các nàng vào, người còn lại thở ngắn than dài, hoặc là lấy lại sĩ khí, chuẩn bị ngày mai tái chiến.

Đây là tiết mục mỗi ngày Nhạn Thành đều trình diễn.

Liêu Đình Nhạn ở chỗ này ăn được một nửa, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào, có ma tu phong trần mệt mỏi tìm tới đây, dừng ở cửa quán ăn.

“Ma chủ, ma tướng đại nhân sưu tầm ở nam đại lục đưa tới tin tức mới nhất.” Ma tu dị thường hưng phấn đi vào trước mặt Liêu Đình Nhạn hành lễ.

“Ma tướng đại nhân nói, lần này tuyệt đối chính là vị kia đầu thai, không chỉ hồn đặng ngài làm có phản ứng, phi thường trùng hợp vị kia vẫn là tên cũ, nghe nói dung mạo cũng tương tự!”

Liêu Đình Nhạn nghe đến đó, tay run lên, một bánh bao thủy tinh nhỏ vỏ mỏng nhân lớn tinh oánh dịch thấu, rơi trên bàn.

“Mẹ kiếp”, nàng nhin không được mắng một tiếng, rộng rãi đứng lên, “Mang theo người, chúng ta đi!”

Người ở Hổ Quốc nam đại lục, nam đại lục bên kia linh khí rất ít, bởi vậy, cũng rất ít có môn phái tu tiên ở gần. Bên đó cơ hồ toàn bộ đều là thế giới phàm nhân, người tu tiên ở bên đó cơ hồ biến thành tồn tại trong truyền thuyết, người thường cũng không nghe nói.

Vậy tổ tông làm thế nào thật sự chạy đến loại địa phương hẻo lánh này?

Liêu Đình Nhạn cũng bất chấp chuyện khác, cảm xúc mê mông lập tức xuất phát, đến cảnh nội Hổ Quốc rồi mới nhớ ra hỏi, “Đến cùng người ở nơi nào, hiện là thân phận gì?”

Ma tu tới báo tin kia cũng mới nhớ tới, hình như trong thư ma tướng đại nhân cũng không nói kỹ càng tỉ mỉ.

“Thôi.” Liêu Đình Nhạn xua tay, “Trước tìm một chỗ gần đây dừng lại

ngủ nghỉ, sau đó triệu ma tướng Kỳ thị tới dò hỏi là được.”

Vì tránh cho người thường ở Hồ Quốc này bị khủng hoảng, đoàn người Liêu Đình Nhạn nguy trang thành người thường, ngồi xe ngựa tầm thường, tiến vào quận thành gần nhất.

Trùng hợp là tiết đoàn ngo ở Hồ Quốc, toàn bộ quận Lật Dương đều phi thường náo nhiệt, trên sông ngoài thành còn có người đang đưa thuyền rồng.

Liêu Đình Nhạn nhìn đám người, thấy cơ hồ tất cả mọi người tay cầm ngải thảo, trên đầu cắm cùng loại hoa xương bồ, trên tay buộc dây màu, tức khắc cảm thấy rất thân thiết, đây giống Tết Đoàn Ngo thế giới trước, nàng ở Tu Tiên giới nhiều năm cũng chưa từng gặp Tết Đoàn Ngo, không khỏi dừng lại nhìn nhiều vài lần.

Chỉ nhìn vài lần, nàng liền buông màn xe xuống. Thôi, vẫn là trước tìm Tư Mã Tiêu quan trọng hơn.

.....

Bên hồ trong một du thuyền, Ngụy Hiến Du quận thủ Lật Dương cong eo, ngữ khí cẩn thận nói với người đối diện: “Bệ hạ, người ở đây nhiều như vậy, ngài vạn kim chi khu, lại chỉ dẫn theo chường này thị vệ, cũng không thể ở lâu, vì phòng ngừa ngoài ý muốn vẫn nên sớm trở về trong phủ hạ thần nghỉ ngơi đi.”

hắn nói, không ngừng trộm ngắm thần sắc bệ hạ, sợ mình nói gì chọc giận đến.

Bệ hạ này của bọn họ tên là Tư Mã Tiêu, mười sáu tuổi, danh tiếng tàn bạo không ai không biết, không ai không hiểu. Nếu không phải tiên vương chỉ để lại một con nối dõi duy nhất, thì dù thế nào hắn cũng ngồi không nổi vương vị này. Cũng không trách mấy vị lão thần trong triều đều âm thầm thờ dài, nói quân chủ này có tướng mất nước, tất là vua mất nước.

Vị bệ hạ này không thích triều chính, lại từ nhỏ có bệnh đau đầu, thập phần không kiên nhẫn nghe người ta giảng sách, lúc mười hai tuổi còn rút kiếm giết một lão sư, rất là bị triều thần lên án, kết quả triều thần có gan lên án hẳn đều bị hẳn giết cho thống khoái.

Từ xưa là quân chủ nhân thiện dễ bị triều thần dẫn đo, ngược lại hôn quân bạo quân nhất ý cô hành, muốn làm gì thì làm, càng khiến triều thần sợ hãi.

Chương 71: Có một bạo quân

Bệ hạ tuổi tác lớn dần, càng không thích ở lâu tại cung đình, thường xuyên tùy tâm mang theo hạ thần hộ vệ đi các quận. Tiếng là vi hành xem dân tình, kỳ thật có ai không biết bệ hạ chỉ là ngại nhàm chán, mới có thể hưng sư động chúng, không màng trong triều phản đối, dời cung du ngoạn, lần này dứt khoát bỏ lại tế lễ mùa xuân đi vào Lật Dương.

Ngụy Hiển Du làm quận thủ Lật Dương đã nhiều năm, trong lòng nghĩ cái gì trên mặt không hiện, thời gian này tận tâm tận lực chiếu cố bệ hạ vui chơi. Hôm nay ngoài thành náo nhiệt, bệ hạ muốn xem thuyền rồng, hắc cũng an bài thỏa đáng, còn riêng chuẩn bị mỹ nhân ở bờ sông ca vũ.

Nhưng tới nơi rồi, cũng không thấy bệ hạ có bao nhiêu hứng thú với thuyền rồng, ngồi ở cạnh thuyền, chán đến chết đùa nghịch một khối giác ngọc bên hông.

Mắt thấy ngồi xuống chính là hơn nửa ngày, Ngụy Hiển Du đứng hầu có chút chịu không nổi, sau lưng mướt mồ hôi, chân căng nhức mỏi. hắc sống trong nhung lụa đã quen, sao chịu nổi thế này, đành phải thử thăm dò mở miệng, nghĩ trước khuyên bệ hạ trở về nghỉ tạm, chính mình cũng khoan khoái nghỉ ngơi.

Mười sáu tuổi, bệ hạ như thiếu nữ, mặt như đắp phấn, tóc đen mắt đen, quả nhiên là một bộ tướng mạo tốt. Chỉ là trên mặt mặc danh mang theo một cỗ lệ khí, khi nhìn ai luôn có loại ử dột lạnh lạnh, phảng phất có thể nhìn thấu nhân tâm.

hắn phảng phất không nghe thấy Ngụy Hiên Du nói, biểu tình gợn sóng bất kinh, không biết suy nghĩ cái gì.

“Bệ hạ.....” Ngụy Hiên Du ở lâu tại Lật Dương, không ở chung nhiều với vị bạo quân trong lời đồn này, thấy hắn không để ý tới mình, nhịn không được thử khuyên tiếp.

Tư Mã Tiêu đang ngồi không hề dự triệu đột nhiên phẩy tay áo một cái, cũng không thèm nhìn, ném một chén trà nhỏ ở trên bàn lên người Ngụy Hiên Du, chén trà đập vào ót hắn, còn xối hắn một thân lá trà.

Ngụy Hiên Du khóe mắt run rẩy, cái gì cũng không dám nói, cúi đầu, che dấu biểu tình.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Tư Mã Tiêu đứng lên, xé rách mảnh cẩm thêu hoa nửa trong suốt treo ở trên khung cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ánh mắt phảng phất đang truy tìm cái gì.

Ngọc câu và tua treo mảnh đều bị hắn xả rơi xuống, ngọc châu lăn trên mặt đất, lăn vào dưới bàn trà bên cạnh.

không chỉ Ngụy Hiên Du, mấy thái giám hầu hạ ở bên cạnh bệ hạ thấy thế, mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trong đó một người khấn trương nuốt nuốt nước miếng, tiến lên nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, ngài làm sao vậy, là đang tìm cái gì?”

Tư Mã Tiêu bỗng nhiên đờ đờ giữa trán, “Mới vừa rồi ven đường có một nữ tử ngồi xe ngựa gác hoa, đi tìm được nàng cho cô.”

.....

“Cái gì? hiện tại hắn là bệ hạ Hồ Quốc?”

Liêu Đình Nhạn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy đương

nhiên. Sớm đã cảm thấy tổ tông này giống bạo quân, hiện giờ xem như danh xứng với thực.

Nhưng hiện tại phải làm sao bây giờ? Nàng trực tiếp đoạt lại Tư Mã Tiêu đi Ma Vực, hay là tiếp cận hắn trước, thử xem ký ức hắn có khôi phục hay không, lại từ từ nói cho hắn chuyện trước kia?

Hắc xà lưu lại Ma Vực dọa cấp dưới, không theo tới. Bên người Liêu Đình Nhạn chỉ dẫn theo Hồng Loa cùng một đám ma tướng ma tu.

Hồng Loa: “Đương nhiên là trước mang hắn về lại nói, hiện tại hắn chính là phạm nhân, lại không thể phản kháng, còn không phải vừa lúc để cô mang hắn về, muốn thế nào liền làm thế ấy. Còn có, để cho hắn tu luyện lại, dù tư chất thân thể không tốt, lấy ngộ tính của tổ tông kia, cũng nhất định có thể tu ra bộ dáng.”

Liêu Đình Nhạn nghe, lại thật lâu không nói gì.

Nàng có chút xuất thần.

Các nàng tạm thời đặt chân ở đình viện này, nơi đây mọc đầy đại tùng sơn chi, lá xanh đậm và hoa trắng vừa lúc ở ngoài cửa sổ. Nàng nhìn hoa ngoài cửa sổ đã phát ngốc một trận, bỗng nhiên nói: “không, lưu lại nơi này, ta không đem hắn về Ma Vực, cũng không cần hắn tu luyện.”

Ta muốn cho hắn một đời làm phạm nhân bình thường.

Hồng Loa thực không thể lý giải, mở to hai mắt, hô: “không cho hắn tu luyện? Phạm nhân ngắn ngủn vài thập niên, chẳng lẽ cô thật đúng là muốn nhìn hắn qua hết vài thập niên này, sau đó cứ như vậy chết đi? Đến lúc đó cô làm sao bây giờ?!”

Liêu Đình Nhạn muốn nói, từ trước ta cũng là phạm nhân, ta cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ có được sinh mệnh dài lâu, kỳ thật ta cũng không muốn sống lâu như vậy, lâu đến đáng sợ,

chỉ mười mấy năm này, nàng cũng đã cảm thấy thập phần mệt mỏi.

Phàm nhân thực tốt, nhân sinh vài thập niên cũng đủ.

Có lẽ đối với Tư Mã Tiêu mà nói, thân là người thường, mới là việc may mắn nhất với hắn. Hắn vốn muốn thần hồn câu diệt, là nàng mạnh mẽ giữ hắn lại, nếu nhất định phải theo đuổi lâu dài, tựa hồ quá mức tham lam.

Nàng không nói, nhưng nhìn thoáng qua Hồng Loa. Hồng Loa liền hiểu, nàng sẽ không thay đổi chủ ý. Về cố chấp, điểm này có lẽ nàng và Tư Mã Tiêu rất có tướng phu thê.

Hồng Loa tuy vẫn cứ không thể lý giải nàng suy nghĩ cái gì, nhưng không thể khuyên được, chỉ có thể chỉ ra vấn đề trước mắt, “Nếu cô không muốn mang hắn đi, vậy cô phải lưu lại nơi này bồi hắn, nhưng cô phải dùng thân phận gì tiếp cận hắn? Về sau phải làm như thế nào, cô nghĩ kỹ rồi sao? cô tìm hắn nhiều năm như vậy, không phải chỉ trộm ở một bên nhìn hắn là đủ rồi.”

Vậy chắc chắn không được.

Đây xác thật là vấn đề.

Liêu Đình Nhận tự hỏi một lát, “Nếu không như vậy, cô xem, ta dùng thuật pháp cho hắn làm một giấc mộng, sau đó đi vào giấc mộng.” không phải thường có cái loại nằm mơ, mơ thấy tỷ tỷ xinh đẹp rồi vừa gặp đã thương.

Nàng lại nghĩ tới Lạc Thần phú, lâm thời phát huy, chuẩn bị bộ khuôn mẫu truyền lưu thiên cổ, nói: “Trong mộng, cảnh tượng chính là hắn du ngoạn ở bên sông, đột nhiên nhìn thấy một Lăng Ba tiên tử đứng ở bờ sông, vừa thấy đã kinh vì thiên nhân.”

Mộng vài lần như vậy, nàng tìm một cơ hội tái hiện cảnh tượng này trong hiện thực. Đối với nàng mà nói còn rất đơn giản, thần nữ lên

sân khấu bức cách cao như vậy, về sau nếu hiện ra chỗ đặc thù, có thể trực tiếp giải thích.

Siêu tuyệt.

Liêu Đình Nhạn vừa lòng gật đầu, cảm thấy thao tác này phi thường thần thoại đặc sắc.

Hồng Loa: Ta cảm giác thế này không quá tin cậy, tỷ muội, cô thật sự muốn chơi như vậy sao?

Liêu Đình Nhạn: Loại thao tác thuộc về cơ bản này, có thể có vấn đề gì?

Hai người tinh tế thảo luận một lúc làm tiên nữ hạ phàm như thế nào để thiết thực hữu hiệu mà mê hoặc một bạo quân, chợt nghe bên ngoài có ma tướng truyền âm nói: “Ma chủ, bên ngoài có một đội binh lính phàm nhân tới.”

Cái gì binh lính? Các nàng chính là vừa tới nơi này, chuyện gì cũng chưa kịp làm, sao đã bị binh lính tìm tới cửa?

Chẳng lẽ bởi vì các nàng không được phép đã vào thành, hoặc là còn không làm tốt thân phận giả, kết quả bị tra xét ra? Nhưng mà, hiện tại quốc gia phàm nhân này quản lý hộ tịch nghiêm khắc như vậy sao?

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy một người mang theo đội vệ binh tới, cảm giác càng thêm mòng bức, bởi vì người mang theo binh lính là tiểu bạch kiểm nhỏ giọng, hẳn không phải tới tra hộ khẩu, mà là mang theo cười ngồi ở chủ vị đối diện Liêu Đình Nhạn nói: “Lang quân nhà ta ở bờ sông nhìn thấy mặt nữ lang một lần, trong lòng vương bận, vì thế sai chúng ta đi tìm kiếm tung tích nữ lang, mong nữ lang theo ta đi gặp lang quân nhà ta.”

Nữ lang là xưng hô riêng đối với nữ tử trẻ tuổi Hồ Quốc chưa lập gia

đình, lang quân là xưng hô cho nam tử.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Hiểu rồi, nguyên lai đi ở trên đường đụng phải sắc lang, bị người ta nhìn trúng tướng mạo, cho nên mới cho người tìm tới cửa, muốn cưỡng đoạt dân nữ.

Sinh thời thế nhưng còn có thể gặp phải cốt truyện này?
Thành thật mà nói, Liêu Đình Nhạn đã sắp quên mình vẫn là giả thiết đại mỹ nhân.

Hồng Loa cùng đám ma tướng ma tu khác sung làm hộ vệ hạ nhân, nghe vậy cũng hai mặt nhìn nhau. Cái này..... Liêu Đình Nhạn từ trước là đạo lữ của Tư Mã Tiêu, đại ma vương đệ nhất thế giới, sau đó chính mình thành ma chủ Ma Vực, ai dám coi trọng nàng a, dù coi trọng cũng không dám nói a, nơi nào lại sinh ra loại chuyện này.

Khả năng bởi vì thật sự quá mức thái quá, Liêu Đình Nhạn thế nhưng cũng chưa thấy phần nộ, chỉ có một đám ma tướng người cao chân dài bên cạnh, mặt lớn lên hung thần ác sát, lộ ra biểu tình hung ác vì bị mạo phạm.

Tiểu vương bát đản nơi nào dám mơ ước lão đại bọn họ! Rút gân!
Lột da! Luyện hồn!

Có lẽ đã nhận ra bọn họ không tốt, nam nhân mặt trắng lúc trước còn có tư thái cao ngạo, lúc này chân phát run, nói chuyện đều không tự giác run rẩy, “Lang quân chúng ta cũng không phải là người thường, nếu nữ lang nguyện ý, phú quý thông thiên còn dễ như trở bàn tay.....”

Liêu Đình Nhạn muốn cười, “À, phú quý bao lớn?”

Nam nhân mặt trắng lại thoáng thẳng sống lưng: “Lang quân nhà ta họ Tư Mã, đến từ Yến Thành.”

Yến Thành là vương đô, Tư Mã là quốc họ, người có thể sử dụng tự xưng này, chỉ có một, chính là Tư Mã Tiêu, quốc quân Hồ Quốc.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Ai? Người nói với ta là ai?

Liêu Đình Nhạn: “..... Tư Mã Tiêu?”

Nam nhân mặt trắng biến sắc: “Lớn mật, không thể gọi thẳng tên họ quân vương!”

Hồng Loa và nhóm ma tướng đều lâm vào trầm mặc, lúc này không ai tức giận, bọn họ đều cảm thấy không quá chân thật.

Liêu Đình Nhạn: Ta xác thật còn chưa kịp tạo mộng làm nhân thiết đi?

Trong kỳ quái trầm mặc, Hồng Loa vỗ vỗ vai Liêu Đình Nhạn, nhỏ giọng nói: “Ừm, cái gì mà thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên, phải quý trọng đoạn duyên này?”

Liêu Đình Nhạn đột nhiên phản ứng lại: “!!!” Tư Mã Tiêu! hắn biến thành cái gì! Hỗn cầu! Ven đường nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp! Liền phái người tới cửa cường đoạt! Thuần thực như vậy, nói không chừng không phải lần đầu tiên!

Con mẹ ngươi! Tư Mã Tiêu! Ngươi chết rồi!

Ta nói cho ngươi, ngươi phải chết!

Liêu Đình Nhạn lên xe ngựa tới đón, một đường trầm mặc đi phủ đệ của Ngụy Hiền Du quận thủ Lật Dương.

Nàng nghĩ nhìn thấy Tư Mã Tiêu phải xả giận như thế nào, cho tiểu bạch kiểm hắn một chưởng trước, hay là một chân đá bay hắn trước,

hoặc nói vài câu lại động thủ.....

Chờ đến khi chân chính nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, Liêu Đình Nhạn lại cảm thấy mình không thể nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn hấn, trong lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc không có manh mối.

Nàng nhớ tới một câu thơ.

Nhân gian cửu biệt không bi.

không bi, chợt tương phùng mới bi.

Thiên ngôn vạn ngữ, nhất thời không biết nói từ chỗ nào, Liêu Đình Nhạn nhìn nam nhân ngồi ở kia không chút để ý, nhìn thấy đôi mắt hấn, nước mắt nháy mắt rơi xuống.

Nàng muốn nói, ta tìm chàng đã lâu, còn muốn nói, ta thường nằm mơ, mơ thấy chàng lại rất ít, còn muốn mắng hấn, hung hăng mắng hấn, càng muốn đi ôm cái người thật vất vả mới tìm được này, nhưng mặc kệ là ôm hay mắng, nàng cũng không có cách nào tiếp cận, chỉ có thể giống bị đóng đinh tại chỗ, nhìn hấn rơi lệ đầy mặt.

Tư Mã Tiêu: “.....”

hấn vốn ngồi ở kia, không có biểu tình gì nhìn người khóc, sau đó ngọc trấn đang thường thức trong tay rơi nát trên mặt đất, hấn đứng lên, đi đến trước mặt Liêu Đình Nhạn, hơi hiện thô lỗ mà dùng ngón cái lau đi nước mắt cho nàng, “Nàng khóc cái gì?”

hấn bực bội mà nhìn người hầu dẫn người tới, “Ta cho các người đi tìm người, không cho các người đi đoạt người.”

Nội thị bị hấn liếc mắt một cái đã sợ hãi không thôi, “Bệ hạ, nữ lang này thật là tự nguyện tới!”

Tự nguyện tới? Tự nguyện tới sẽ khóc thành cái bộ dáng như phu

lang đã chết này?

Tư Mã Tiêu quả thực bị khóc đau đầu, chần chờ một chút, vê nước mắt tàn lưu trên ngón tay, cảm thấy bệnh đau đầu của mình hình như muốn phát tác, ấn đường đau nháy dưng.

Liêu Đình Nhạn khóc lóc khóc lóc, tìm vị trí, đỡ một cái gối trên giường ngồi xuống.

Tư Mã Tiêu ấn ấn đường chuẩn bị bùng nổ: “.....”

Sao nàng thuần thực như vậy?

Chương 72: Bệ hạ à

Quốc quân Hồ Quốc, Tư Mã Tiêu, từ tuổi nhỏ đã bắt đầu ít ngủ nhiều mộng. hấn thường có rất nhiều mộng mị hỗn loạn, phần lớn không có gì cụ thể, chính là không trung rộng lớn màu đỏ, máu tươi và ngọn lửa, ngẫu nhiên còn có cung điện đen xì cùng xiềng xích dè trên đỉnh đầu tràn đầy áp lực.

Giống như những lão sư đã từng giáo huấn hấn, thuyết giáo dài dòng, ánh mắt mang theo khinh miệt và bài xích, đều làm người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng ngẫu nhiên, hấn cũng sẽ mơ thấy một người, một nữ nhân.

Có khi nàng ngồi ở trong núi bên dòng suối, đi chân trần dẫm lên nước, duỗi tay bẻ một cành lá xanh tươi mới trên đỉnh đầu, tùy ý phất lá xanh ở trong suối nước thanh khiết. Ánh mặt trời đậu ở mắt cá chân nàng, đậu ở trên hàng mi dài và gò má nàng, đậu ở trên ngón tay nàng phẩy lên bọt nước.

Ở trong mộng hấn cảm giác vô cùng bình tĩnh, thậm chí mang theo cảm xúc mềm mại, nhìn chăm chú vào hết thảy, phảng phất như thông qua giấc mộng này hấn cũng cảm giác được suối nước lạnh lẽo.

Có khi, nàng nằm ở trong một đám đệm chần cẩm tú ôn nhu, lâm và bao vây mềm mại, như là một miếng bánh đường mút táo, mang theo hơi thở thơm ngọt. Nàng ngẫu nhiên sẽ lật người một cái, bàn tay lộ ra đập ở mép giường. Mà ở trong mộng hấn sẽ nâng tay nàng lên, vuốt ve từng ngón tay đó của nàng.

Còn đôi khi, nàng ở trong mộng rơi lệ với hấn, phảng phất hấn làm nàng thương tâm, làm nàng ở trong mộng cũng không được vui vẻ, thế nào cũng phải rơi lệ, bức cho hấn đau đớn không chỗ phát tiết trong lòng mới đủ.

Trong mộng khuôn mặt người kia theo tuổi hấn lớn dần, từ mơ hồ đến rõ ràng, cũng càng thêm sinh động, nhưng, nàng đến tột cùng là ai, vấn đề này làm hấn bối rối đã nhiều năm.

“Nàng là ai?”

“Liêu Đình Nhạn, ta là Liêu Đình Nhạn.” Lúc cùng hấn tương ngộ, nàng chính là Liêu Đình Nhạn.

Tư Mã Tiêu đứng trước Liêu Đình Nhạn, duỗi tay vuốt ve cằm và gương mặt nàng, ngón tay mang theo hơi hơi lạnh lẽo, ánh mắt nhìn nàng cũng có rất nhiều tìm tòi nghiên cứu.

Liêu Đình Nhạn đã khóc đủ rồi, rốt cuộc từ cửu biệt gặp lại đã khôi phục, nàng ngồi ở đó ngửa đầu nhìn Tư Mã Tiêu, như là nhìn chăm chú bông hoa nhiều năm trôi qua lại lần nữa nở ra, cảm xúc mênh mông lùi ra sau, sóng biển vẫn cứ một chút lại một chút đập vào bờ cát, tung lên từng đóa bọt sóng.

Nếu không phải bên cạnh còn có rất nhiều người đang nhìn, có lẽ nàng sẽ nhin không được cũng sờ mặt hấn một phen.

Ừ..... Là cái dạng này, nàng nhìn kỹ, bệ hạ trước mắt này vẫn là tiểu bệ hạ, khoảng mười sáu tuổi, không quá giống bộ dáng nàng quen thuộc trước đây, có vẻ càng ngây ngô hơn. Trước kia Tư Mã Tiêu là bộ dáng thanh niên, rốt cuộc sống nhiều tuổi như vậy, ngày thường biểu tình thần thái động tác đều mang theo khí chất thành nhân, nhưng hiện tại Tư Mã Tiêu này ..... thật sự rất non nớt.

Đôi mắt vẫn là đôi mắt kia, nhưng bởi vì đã không có mấy trăm năm

ký ức chồng lên, có vẻ thanh triệt hơn rất nhiều, mặt còn có một chút tròn, so với sau khi lớn lên nhu hòa hơn, không sắc bén như vậy, cái mũi và môi cũng thế, khả khả ái ái.

không được, cái cảm giác này thật giống như đột nhiên trở lại thời kỳ thiếu niên hơn mười tuổi, nhìn thấy người yêu còn niên thiếu, đã sắp bị manh chết! Dù đối phương từ trước tự hấn là lão cẩu bực, cũng không thể ảnh hưởng hiện tại hấn quá đáng yêu.

Khuôn mặt nhỏ cũng thật thủy nộn a.

Liêu Đình Nhạn không nhin nổi nữa duỗi tay sờ soạng mặt bệ hạ một phen.

Tư Mã Tiêu: “.....”?

Trước mặt mỹ nhân này vừa rồi còn ai ai ai khóc thút thít, xem như bị hấn cướp về, hấn đương nhiên muốn sờ mặt người ta là có thể sờ. Nhưng nàng lại sao thế này, trái lại tự nhiên như vậy mà sờ mặt hấn, rốt cuộc hấn mới là bạo quân thanh danh xấu dọa người, vậy nàng là?

Tư Mã Tiêu cổ quái mà nhìn nàng: “Nàng sờ mặt cô?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” thật không dám dấu diếm, bệ hạ, kỳ thật mộng của người, ta đã từng sờ, mặt thì tính cái gì đâu.

Tư Mã Tiêu phát hiện mình bị mạo phạm thế nhưng cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại có chút kỳ quái hỏi: “Nhìn nàng tựa hồ cũng không sợ cô?”

Liêu Đình Nhạn: A? Bây giờ ta còn phải biểu hiện ra sợ mới được sao?

Nhưng nàng vừa mới tới, chưa đắp xong nhân thiết đạo lữ mới, cũng không biết bạo quân này làm cái gì khiến người ta sợ hãi, cho

nên hiện tại phải bắt đầu sợ hãi từ nơi nào đây?

Thành thật mà nói nhiều năm như vậy kỹ thuật diễn của nàng hoàn toàn chưa tiến bước, không biết có thể ứng phó Tư Mã Tiêu này hay không.

Tư Mã Tiêu: “Hay là nàng không nghe nói cô giết người như ma?”

Liêu Đình Nhạn: “Oa a?”

Tư Mã Tiêu rất không vừa lòng bộ dáng nàng ngây thơ, cảm thấy nữ lang này đại để là tuổi quá nhỏ, lại bị dưỡng ở trong nhà quá tốt, không biết nhân gian khó khăn, đến thanh danh của hắn cũng chưa nghe nói, chỉ sợ nàng cũng không thể tưởng tượng nổi hắn giết người là chuyện thế nào.

Tư Mã Tiêu vì thế ngênh ngang ngồi ở bên cạnh nàng, dựa vào bàn, phát tay cho những người hầu đứng ở một bên đều đi xuống, sau đó ánh mắt làm càn trên dưới đánh giá Liêu Đình Nhạn, dùng một loại ngữ khí biến thái biến thái nói: “cô từng lột da một người chửi bới ta, treo ở cửa cung, cho đến khi hắn bị gió thổi mưa xối thành một bộ xương khô.”

Liêu Đình Nhạn: Ừ, thật đúng là rất đáng sợ — — nếu không có Tư Mã Tiêu trước kia làm đối lập, động bất động là tiêu diệt cả tộc người ta, vừa động thủ liền làm chết toàn bộ nhân viên trong Canh Thần Tiên Phủ, thiêu hủy hơn nửa ma tướng Ma Vực để làm phân bón hoa.

Tư Mã Tiêu nhìn ra được mỹ nhân trước mặt này không cảm thấy sợ hãi, thấp thấp cười hai tiếng, kéo cằm nàng, “Nàng không sợ nếu chọc giận cô, cũng sẽ bị cô xử lý như thế? cô cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc gì.”

Đương nhiên, thẳng nam này từ nhỏ vô duyên với chữ thương hương tiếc ngọc, nàng nhớ rõ, lúc trước nàng mới vừa vào Canh Thần Tiên Phủ, bị chọn đưa vào tháp cao ở Tam Thánh Sơn, đã nhìn

thấy hăn giết chết từng đám đại mỹ nhân, hăn muốn giết người, chưa bao giờ phân nam nữ.

Đúng, ký ức lúc trước nàng nhớ tới chỉ còn một bộ phận nhỏ, về sau chỉ còn nhớ là Tư Mã Tiêu đem chính mình làm ngọn nến đốt lên, có thể lúc ấy cho nàng kích thích quá độ.

Tư Mã Tiêu mười sáu tuổi, ghé sát vào nàng, như cố ý hù dọa nói ra “Công tích vĩ đại” của mình, Liêu Đình Nhạn không chỉ không sợ, thậm chí còn muốn cười.

Thôi, vẫn nên cho bệ hạ một chút mặt mũi đi, rốt cuộc cũng là bệ hạ thật đáng sợ đó.

“Ừ..... Sợ quá a.” Tiếng nói có chút run rẩy, cái loại run rẩy nén cười.

Tư Mã Tiêu: “.....” Cảm giác nữ nhân trước mặt này kì quái.

Tư Mã Tiêu: “Nhìn dáng vẻ nàng còn chưa ý thức được vận mệnh của mình, cô là quốc quân Tư Mã Tiêu, mà nàng, sẽ theo ta đi vương đô Yến Thành.” Từ nay về sau phải rời khỏi quê nhà, bị nhốt vào cái nhà giam cung thành kia.

Liêu Đình Nhạn rụt rè gật gật đầu: “Được, ta đáp ứng.”

Tư Mã Tiêu: “.....không phải cô đang hỏi nàng, cô muốn nói cho nàng, từ nay về sau, nàng chính là nữ nhân của cô.” Ánh mắt hăn ý vị thâm trường xẹt qua thân thể của nàng, chờ xem nàng hốt hoảng thất thố.

Hốt hoảng thất thố gì đó, là không có khả năng, Liêu Đình Nhạn do dự nhìn khuôn mặt thủy nộn của tiểu bệ hạ, thầm nghĩ, tuổi trẻ thật tốt, dù nói loại lời rầm chó này, nhìn thấy mặt nộn của hăn cũng không tức giận nổi.

Bất quá, làm nữ nhân của hắn, vậy không tốt lắm đâu? hiện tại suy xét loại chuyện lái xe này thật sự là còn quá sớm.

Tuy rằng không phải hiện đại, nhưng Tư Mã Tiêu thân thể này mới mười sáu tuổi, khả năng cũng chưa trưởng thành, hắn đại khái không nhớ ra chuyện trước kia, tâm trí vẫn là thiếu niên mười sáu tuổi phản nghịch, nàng thật sự không hạ thủ được.

không được, lương tâm ta không cho phép ta ngủ với bé trai vị thành niên, ít nhất phải chờ hai năm.

“Bệ hạ, hai năm sau chúng ta lại nói được không? Hoặc là một năm sau?” Liêu Đình Nhạn uyển chuyển đem chủ ngữ câu nói tiếp theo từ ‘ngươi’ biến thành ‘ta’.

“Ta còn nhỏ, có chút sợ hãi.”

Tư Mã Tiêu: “.....” Người này rốt cuộc đang nói cái lời rắm chó gì?

hắn trầm khuôn mặt tiểu bạch kiếm, “Nàng cho rằng nàng có thể lựa chọn? Chỉ cần cô muốn, nàng lập tức là có thể thuộc về ta.”

Liêu Đình Nhạn: Đừng, đừng ép ta phạm tội, ý chí của ta rất mỏng manh, cảm giác đạo đức cũng càng ngày càng ít, vừa không chú ý liền thật sự động thủ.

Có lẽ bởi vì hiện tại nàng là cường giả, so với Tư Mã Tiêu mạnh hơn rất nhiều, nghe đứa bé mười sáu tuổi đổ thêm dầu vào lửa chỉ cảm thấy muốn cười, Liêu Đình Nhạn tự giác hiện giờ mình là người trưởng thành, còn là đại ma đầu dùng một ngón tay có thể ấn Tư Mã Tiêu ở trên giường không động đậy nổi, cho nên rất là bao dung.

A, chàng nói cái gì, ta cũng sẽ không tức giận với chàng đồ nhãi con này.

Kết quả chờ nàng bị “Đoạt” vào trên xe ngựa rộng rãi, áp tải về

vương đô Yến Thành, Tư Mã Tiêu nhìn nàng đương nhiên nằm ở bên cạnh mình, an an ổn ổn chuẩn bị nghỉ ngơi, thỉnh thoảng nói với nàng: “Có phải nàng ngốc hay không, sao cũng không phản ứng, như vậy nếu nàng vào hậu cung của cô, có thể bị những nữ nhân hậu cung đó ăn sống rồi.”

Liêu Đình Nhạn · người lớn thành thực · tuyệt không tức giận: những nữ nhân hậu cung? Nữ nhân gì? Tư Mã Tiêu người muốn chết, sinh mệnh vài thập niên của người đến bây giờ phải kết thúc sớm!

Thấy sắc mặt Liêu Đình Nhạn tốt cuộc thay đổi, Tư Mã Tiêu cảm giác mười phần sáng khoái, thầm nghĩ, sợ rồi sao, hẳn hơi mang đắc ý nói: “Nếu nàng có thể làm cô vui, cô sẽ tự bảo hộ nàng vô ưu.”

hắn tính toán tình huống hậu cung hiện tại, nghĩ mấy người nổi bật gần đây nhất trông như thế nào, hẳn đi ra một chuyến có vẻ nhớ không rõ lắm.

Làm một hoàng đế, đương nhiên hẳn có hậu cung, bên trong mỹ nhân có người dựa theo quy củ chọn lựa vào, cũng có người đưa đến, vương hầu các nơi đều thích tặng mỹ nhân, không khí Hồ Quốc như thế, Tư Mã Tiêu quốc quân này cũng đặc biệt thích đưa mỹ nhân cơ thiếp cho người khác.

hắn thấy hạ thần nào không vừa mắt, liền sẽ đưa mỹ nhân cho người ấy. hẳn đưa ra, đều là người cầm cờ đi trước, xuất sắc trong tranh đấu ở hậu cung, tùy tiện kéo một người ra ngoài đều không phải đèn cạn dầu.

hắn nuôi mỹ nhân khắp nơi đưa tới, thật giống như nuôi một đám dế mèn, để các nàng đấu, ai có thủ đoạn, có tâm kế, có thể thắng được, trong mắt hắn chính là đồ vật có thể sử dụng được.

Bệ hạ suốt ruột này, mỗi lần đưa ra đi một mỹ nhân, đều mỹ kỳ danh rằng quân thần hòa hợp, nhưng Hồ văn vương người ta đưa mỹ cơ hậu cung cho tướng quân của mình là bởi vì người ta cảm tình

huynh đệ tốt, chẳng phân biệt ta người. Nhưng hắc thế nào, hắc đều là đánh ý tưởng vào triều thần làm hắc không vừa mắt, đưa một mỹ nhân có thể khiến cho trong nhà một thần tử nghiêng trời lệch đất, gà bay chó sủa, hắc cũng không biết làm tan nát bao nhiêu gia đình hài hòa của đại thần.

hiện giờ những hạ thần đó sợ nhất chính là ngày lễ ngày tết, bệ hạ tâm huyết dâng trào mở yến hội, trong yến hội hắc đều muốn đưa ra ngoài mấy mỹ nhân, đó đâu phải là đưa mỹ nhân, quả thực chính là đưa ma thần.

Liêu Đình Nhạn không biết nội tình, nàng nghiêng rặng, nhìn Tư Mã Tiêu như đại gia ngồi ở kia, bỗng nhiên giơ tay vung xuống. Tư Mã Tiêu chớp chớp mắt, chậm rãi nhắm hai mắt lại, mí mắt hắc nhắm xuống, nhưng tròng mắt vẫn đang chuyển động, giống như muốn giãy giụa tỉnh lại.

Cánh tay Liêu Đình Nhạn ôm lên cổ hắc, nhẹ giọng trấn an: “Chàng mệt nhọc rồi, ngủ đi.” Tư Mã Tiêu lúc này mới không có ý đồ giãy giụa nữa, chậm rãi ngủ.

Liêu Đình Nhạn làm người ngủ rồi, lúc này mới ấn cổ tay hắc đè xuống, rồi bịt môi.

Xì, cái đồ đồng tử kê này.

Bất quá, thân thể hắc đây thật sự là không tốt.

Liêu Đình Nhạn tỉ mỉ kiểm tra cho hắc, phát hiện thần hồn hắc vẫn là vào năm đó bị tổn hại, cũng không phải dung hợp thực tốt với thân thể hiện tại này, đại khái hắc thường xuyên sẽ cảm thấy đau đầu. Trước mắt có vệt xanh đen, vừa nhắm mắt an an tĩnh tĩnh như vậy là nhìn ra, giấc ngủ phòng chừng cũng không tốt.

hắc là tổ truyền có giấc ngủ không tốt sao? Sao đã thay đổi một khối thân thể, vẫn ngủ không ngon.

Còn thân thể quá yếu, có ảnh hưởng bởi thần hồn, cũng có mang bệnh từ trong thai, chính hắc có lẽ cũng không quá để ý, tuổi còn trẻ, nếu là người thường không có linh dược chữa trị, khả năng nhiều nhất chỉ sống tới hơn ba mươi tuổi.

Nàng vừa rồi còn có chút tức giận hắc, nhưng hiện tại nhìn thấy khối thân thể rách nát này, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy thương xót. Còn tốt nàng là nhân sĩ tu tiên.

“Sao chàng đến nơi nào cũng có thể lẫn lộn chính mình thành khó chịu như vậy?” Liêu Đình Nhạn thấp giọng nói, mỗ một ngậm lên gương mặt bệ hạ.

Nàng lấy ra tới một cái hồ ngọc, đây là tham lộ mà sư huynh Cốc Vũ ổ đưa, linh khí không phải rất nhiều, người tu tiên đại khái là uống hương vị này, nhưng đối với thân thể người thường lại là lương phẩm bổ dưỡng đứng đầu, chỗ này nàng có rất nhiều thứ tốt hơn, nhưng hiện tại cái này thích hợp nhất.

Nàng nhấp một ngụm, cúi đầu hôn lên môi Tư Mã Tiêu, dứt cho hắc một ngụm nhỏ. hắc hiện tại đến thứ này cũng không thể uống nhiều, về sau mỗi ngày có thể cho hắc uống một chút.

Tư Mã Tiêu nhắm mi, ngón tay giật giật, có vẻ không quá an ổn. Liêu Đình Nhạn ôm lấy cổ hắc, một tay phất qua giữa trán hắc, làm hắc bình tĩnh lại, sau đó dựa vào ngực hắc.

Cảm giác của hắc thực nhạy bén, cho dù là thân thể người thường, thần hồn cũng vẫn là Tư Mã Tiêu kia.

Hiện giờ ngực hắc còn đơn bạc, quả nhiên chỉ là thiếu niên hơn mười tuổi, ngực không lạnh giống như trước, mang theo ấm áp chỉ thiếu niên mới có, chỉ có tay hơi lạnh. Trái tim hắc đang thông thả nhảy lên, đại biểu cho tiến vào ngủ say.

Liêu Đình Nhạn nhìn chăm chú cằm hấn, xuất thần trong chốc lát, cũng cọ cọ ngực hấn, cùng nhau ngủ.

Chương 73: Bạo quân

Tư Mã Tiêu tỉnh lại, phát hiện mình ngủ trên xe ngựa. Hắn rất ít khi có thể ngủ an ổn, càng đừng nói là đang đi xe ngựa. Hơn nữa hắn hồi tưởng lại trước khi ngủ, phát hiện ký ức thể nhưng có chút mơ hồ, phảng phất là đang nói chuyện với Liêu Đình Nhạn, nói nói liền cảm thấy buồn ngủ — — nữ nhân này có vẻ không thích hợp, hắn lập tức nhận thấy điểm này.

Nữ nhân không thích hợp ôm cổ hắn, dựa vào ngực hắn, ngủ rất say sưa. Tư Mã Tiêu mới vừa tỉnh lại, đầu óc còn không quá rõ ràng, theo bản năng ôm eo nàng, nhéo nhéo gáy nàng, làm xong hắn mới thanh tỉnh lại, nhìn tay mình, biểu tình thần bí khó lường.

Nữ nhân này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Rốt cuộc Tư Mã Tiêu là điển hình của hoàng đế táo bạo “Bên giường mình không cho phép người khác ngủ ngáy”, còn không có vật còn sống nào có thể ở bên cạnh hắn yên ổn ngủ. Bình thường mà nói, bên cạnh hắn có người, hắn cũng tuyệt không ngủ được.

“Tỉnh tỉnh.” Tư Mã Tiêu lay động nữ nhân vừa ngủ liền không dậy nổi trong lòng ngực.

Liêu Đình Nhạn tâm thần thả lỏng, ngủ được vừa lúc, cảm giác được tần suất lay động đánh thức quen thuộc này, đương nhiên liền phản xạ có điều kiện — — đây là Tư Mã Tiêu lại nháo nàng.

Vì thế phản xạ có điều kiện tiếp theo của nàng là ôm chặt cổ Tư Mã Tiêu, chôn mặt vào cổ người ta, hàm hồ nói hai tiếng: “Ừ

ừ, không nháo.”

Căn bản là không mở mắt ra.

Tư Mã Tiêu cảm giác mũi và môi nàng đều ghé vào bên cạnh cổ mình, hô hấp rào rạt quét vào cổ, cả người đều không thích hợp. Là cái loại này, lý trí nhận thấy không đúng, nhưng phản ứng không kịp, tâm cảnh giác cùng dự cảm với nguy hiểm cũng không sử dụng ra.

Liêu Đình Nhạn có một khuôn mặt thường xuất hiện ở trong mộng của hắn, hay là bởi vì như vậy, hắn có thể chịu đựng nàng đến tận đây? Tư Mã Tiêu không hiểu rõ lắm, nhú mày suy nghĩ sâu xa nửa ngày. Sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện mình còn ôm người vào trong ngực không buông ra, tay còn phảng phất tự có ý thức vuốt bụng người ta.

Bệ hạ đầy mặt suy tư, trầm nghĩ, còn sờ khá tốt.

hắn chà xát ngón tay nghĩ, cũng thôi, đặt ở bên mình quan sát một phen, nếu có gì không đúng, sớm hay muộn sẽ lộ ra dấu vết. Nữ tử này thân cận lấy lòng mình, nếu như vậy, hồi cung rồi cho nàng phân vị cao một chút là được.

hắn nghĩ, xốc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, dương quang sáng lạn lọt vào trong xe, chiếu vào trên mặt Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: “..... Nóng.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

hắn bấm tay gõ gõ vách xe, xe ngựa lập tức chậm lại, có nội thị kéo cửa sa và màn chắn, quỳ gối trước cửa xe nói: “Bệ hạ ——”

hắn liếc mắt một cái nhìn thấy Tư Mã Tiêu ôm Liêu Đình Nhạn, trên mặt lộ ra ngạc nhiên, lại thấy sắc mặt Tư Mã Tiêu chợt trầm xuống, nhanh chóng sợ hãi cúi đầu.

Tur Mã Tiêu: “Lấy bằng tới đây.”

Vì chuẩn bị thời khắc thỏa mãn các loại nhu cầu của bộ hạ, đoàn xe mang theo lượng lớn vật phẩm hưởng thụ xa xỉ, nội thị theo tiếng đi xuống, thực nhanh lệnh cho người bùng đồ đựng đá tủa ra hàn khí đi lên sắp đặt.

Liêu Đình Nhận kỳ thật kêu xong một tiếng nóng liền tỉnh lại, nàng ngủ mơ hồ không phòng bị, thiếu chút nữa chuẩn bị trực tiếp dùng thuật pháp hạ nhiệt độ, thật nguy hiểm, nhớ tới hiện tại là tình huống thế nào, mới ngày đầu tiên gặp mặt đế vương phạm nhân Tur Mã Tiêu, đã làm một trận lớn như vậy, cũng đừng dọa đến hấn.

Vạn nhất bị hấn ngộ nhận là yêu quái thì làm sao bây giờ, ví dụ như hồ ly tinh ý đồ họa loạn triều cương gì đó, nàng không quá muốn chạy theo kịch bản này.

Vẫn là ở bên hấn quá thả lỏng, không thể như vậy, phải chú ý một chút.

Tur Mã Tiêu: “Tỉnh thì dậy, chân cô đã bị nàng đè tê rần.”

Liêu Đình Nhận chậm rì rì ngồi một bên, nhìn chân hấn, thân thể phạm nhân thật sự quá yếu ớt. Nàng vừa hoảng hốt, trước mắt bỗng nhiên phù quang lược ảnh xuất hiện đoạn ngắn nào đó.

Tur Mã Tiêu mặc trường bào màu đen ngồi ở trên lưng cự xà, cúi đầu nhìn nàng ngồi ở trong lòng ngực, tựa hồ có chút ghét bỏ nói: “Người có chút tu vi như vậy, quá yếu, chẳng phải là ta thoáng dùng sức người liền mất mạng.”

Đảo mắt lại vẫn là Tur Mã Tiêu này, không chút do dự đâm thùng bàn tay mình, đút máu cho nàng.

Nàng cũng từng là người yếu ớt như thế này, là hấn biến nàng thành

như bây giờ.

.....

Trong xe ngựa bệ hạ mười sáu tuổi không chú ý đến biểu tình của Liêu Đình Nhạn, hấn cho người mở đồ đựng đá, lấy ra trái cây để bên trong, ý bảo Liêu Đình Nhạn ăn.

“Ăn đi.”

hấn dựa vào kia gõ gõ đầu gối mình, bỗng nhiên nghĩ, vì sao tự nhiên như vậy ta muốn cho nàng ăn?

Liêu Đình Nhạn chớp chớp mắt, ôm quả đào to phát ra hàn khí, tiến đến bên cạnh Tư Mã Tiêu, làm bộ bóp cái chân chết lạng cho hấn, kỳ thật chụp cho hấn vào đạo linh lực, làm thân thể hấn có thể huyết mạch thẳng đường.

đang muốn cho nội thị tới dấm chân, trong lỗ mũi bệ hạ hừ hừ hai tiếng, lại như đại gia sát gần trở về, cảm thấy mỹ nhân này vẫn thực ái mộ mình, nào nhào vào trong ngực, nào liếc mắt đưa tình, còn chủ động dấm chân cho hấn.

Bệ hạ có chút bành trướng.

Liêu Đình Nhạn chỉ gõ ba cái, thu tay lại ăn đào. nói thế nào, quả nhiên là từ giàu về nghèo khó, ăn quá nhiều linh quả linh thực Tu Tiên giới, cái tư vị này không đủ rồi.

Tư Mã Tiêu: “..... Nàng không biết lấy lòng người?” Chỉ gõ ba cái là có ý tứ gì?

Liêu Đình Nhạn: “.....chân bệ hạ còn mới?” không phải chân đã tê rần sao, nàng dùng linh lực, đập ba lần vậy là đủ rồi.

Tư Mã Tiêu: “.....” Xác thật không tê rần nữa, nhưng mà

nàng không lấy lòng cô nhiều hơn sao?

hắn dùng ánh mắt uy nghiêm mà có cảm giác áp bách chăm chú nhìn Liêu Đình Nhạn. nói chung, hắn lộ ra thần sắc như vậy, dù là những đại thần hay là cung nhân nội thị hoặc là mỹ nhân hậu cung, tất cả đều sẽ sợ đến không được.

Liêu Đình Nhạn: không phải, người một hai phải nhìn ta như vậy sao? Người là Tư Mã làm nũng sao?

Thôi, nàng nghĩ, mới mười sáu tuổi, kỳ phản nghịch cũng chưa qua, thỏa mãn hắn một chút thì thế nào. Cỏ già không so đo trâu non, bóp chân thì bóp chân.

Tuy rằng mục đích đạt được, nhưng là bệ hạ không biết vì sao cảm thấy Liêu Đình Nhạn giống như nghĩ không quá giống mình, hắn có loại cảm giác này, thậm chí cảm thấy mình nghe được Liêu Đình Nhạn ở trong lòng yêu thương gọi hắn là tiểu bệ hạ.

Tư Mã Tiêu: “.....” Áo giắc đi.

hắn nhìn con sông ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lại gõ gõ vách xe.

“Bệ hạ.” một người cưỡi ngựa ngoài xe ghé sát vào thấp giọng nói.

Tư Mã Tiêu nói: “Ngụy Hiển Du thế nào?”

Người hầu nói: “Ngụy quận thủ đã quay lại.”

Tư Mã Tiêu xoa xoa giữa trán mình. Quên xử lý Ngụy Hiển Du, hắn đến Lật Dương đương nhiên không phải tùy tiện, Ngụy Hiển Du người này lúc trước cùng với Nam Yến hầu câu kết làm bày, ngầm làm không ít động tác nhỏ, hắn vốn dĩ chuẩn bị lúc này tới thuận tiện giải quyết Ngụy Hiển Du. Chỉ là..... hắn nhìn Liêu Đình Nhạn bên cạnh, là xảy ra chút chuyện, trong nhất thời thế nhưng

quên mất việc này.

hắn đang do dự một lát giữa hai lựa chọn “Tạm thời buông tha Ngụy Hiển Du” và “Thừa dịp hiện còn chưa đi xa trực tiếp gọi người trở về xử lý Ngụy Hiển Du”, là chọn cái sau.

Tới đã tới, khẳng định không thể buông tha hắn ta. hắn lập tức phái mấy người quay trở về, đi giải quyết chuyện này.

Mấy người đó vài ngày sau đuổi kịp đội ngũ, mang về kết quả làm Tur Mã Tiêu vừa lòng.

Thuộc hạ hắn có một đám nội thị nghe lời dùng tốt, đối với hắn trung thành và tận tâm, tề danh cùng những mỹ nhân rắn rết trong hậu cung hắn. Ở trong mắt chư vị đại thần, đều không phải cái thứ tốt gì. Mỹ nhân rắn rết hủy gia, nội thị tàn nhẫn đoạt mệnh, một nội một ngoại, giết chóc hay ngọt ngào đều ngang hàng.

Mấy năm nay, phàm là người làm Tur Mã Tiêu không thoải mái, đều sẽ rơi vào kết cục đáng sợ.

Nếu không phải bởi vì đều bị Tur Mã Tiêu chinh cho sợ hãi, hắn tùy ý ra cung đi dạo như vậy, vừa đi là một hai tháng, trong triều còn không phải sớm đã nháo lật trời, sao còn an tĩnh như gà được.

Cũng mất công hắn không để ý tới sự vụ trong triều, trên cơ bản đều là mấy vị lão thần thay thế, mấy vị lão thần từng người đại biểu cho các thế lực bất đồng, ở trong triều có thể dựng một đài tuồng, Tur Mã Tiêu vốn nên là vai chính quân vương, cuối cùng ngược lại trở thành quần chúng.

một quần chúng làm người ta sợ hãi lại chán ghét.

Đoàn xe nghi thức của Tur Mã Tiêu mới vừa tiến vào vương đô Yến Thành, liền có không ít người chờ ở cửa thành chạy như bay trở về thông báo khắp nơi, Tur Mã Tiêu đã trở lại, tỏ vẻ ngày lành của mọi

người lại phải kết thúc.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy rất mới mẻ, nàng và Tư Mã Tiêu ở bên nhau cũng có một đoạn thời gian rất dài. Lúc ấy tuy rằng hắn rất lợi hại, tất cả mọi người sợ hãi hắn, nhưng trên cơ bản hắn không muốn làm tư thế bộ tịch gì thực khoa trương. đi ra ngoài càng thích mang theo nàng và hắc xà cùng đi, bị người khác quấy rầy sẽ không cao hứng, nhưng hiện tại hắn có tư thế tiền hô hậu ủng thế này, thật là “Hoàng đế” thực.

Đoàn xe một đường dọc theo phố chính rộng lớn, nổi thẳng tới cửa cung, bên đường đã có trọng binh canh gác, ngăn cách những người khác tiếp cận.

Vương cung Yến Thành là một khu cung điện rộng lớn, đều không giống những kiến trúc Tu Tiên giới và Ma Vực mà Liêu Đình Nhạn từng gặp, tòa cung điện này đại khái có chút lịch sử, kiến trúc đại khí, gạch tường màu xanh lá có một hơi thở chất phác dày nặng, có lẽ chính là dấu vết thời gian độc thuộc về phàm nhân, không quá giống những thứ vĩnh viễn duy trì mới tinh, hoa mỹ của Tu Tiên giới.

Nàng làm “Nhân sĩ tu tiên” rất nhiều năm, cơ hồ sắp quên chính mình cũng đã từng là người thường.

Tư Mã Tiêu thấy nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình có chút cô đơn xuất thần, trong lòng liền rất không cao hứng. Hay là nàng không muốn vào cung? đã đến lúc này, mới ý thức được sau này sẽ có cuộc sống thế nào? Nàng có biểu tình này là ý tứ gì?

Tư Mã Tiêu vừa không cao hứng, liền quyết định nhắc phân vị lúc trước quyết định cho Liêu Đình Nhạn lên cao hơn một chút.

Như vậy nàng hẳn là cao hứng.

Nếu như thế này còn không cao hứng, vậy quá mức cậy sủng mà

kiêu, hẳn sẽ không luôn chịu đựng nữa.

Hoàn toàn không phát hiện bộ hạ nào bổ thứ gì, Liêu Đình Nhạn bị đưa tới thần điện Tư Mã Tiêu cư trú, tắm rửa thay quần áo, xử lý xong sẽ đi tham gia tiệc tối.

Tư Mã Tiêu mỗi lần ở bên ngoài du dãng trở về đều phải mở yến hội, cùng nhóm thần tử cửu biệt tăng tiến một chút cảm tình — lấy phương thức đưa mỹ nhân cho mọi người.

Nhóm hậu cung của hắn ngồi ở nội điện cách xa nhau một tấc chắn, có thể nhìn thấy một đám bóng người thướt tha mờ mờ ảo ảo, còn lại ngoại điện là các đại thần, một đám biểu tình trầm trọng giống như đang tham gia tang yến.

Tư Mã Tiêu mang theo Liêu Đình Nhạn trình diện cuối cùng. Liêu Đình Nhạn cảm giác mình đi ở bên Tư Mã Tiêu, tất cả mọi người đều đang nhìn mình, so với nhìn Tư Mã Tiêu còn nhiều hơn.

Tư Mã Tiêu ngồi ở chủ vị, cũng không để Liêu Đình Nhạn đi nội điện ngồi, trực tiếp cho nàng ngồi ở bên cạnh mình, cử động này lại khiến cho một mảnh ồ lên. Liêu Đình Nhạn lỏng tai nghe được một đám mỹ nhân nội điện kia nháy mắt đều xôn xao.

“Khai yến.”

Thanh âm Tư Mã Tiêu vừa ra, liền có người hầu nối liền không dứt đưa lên đồ ăn và rượu nóng, dọn đi điểm tâm ban đầu, vũ cơ nhanh nhẹn cũng vặn vòng eo, từ ngoài điện phiêu nhiên lướt tới, chớp mắt chính là ca vũ thăng bình.

Liêu Đình Nhạn nhìn bàn ăn trước mặt có vẻ rất ngon miệng mà chuẩn bị bắt đầu ăn, nàng lại tự mình ăn một miếng, nghe thấy nội thị dâng rượu bên cạnh phát ra một tiếng hút không khí, tức khắc nghĩ đến hiện giờ không thể so với lúc trước, không khỏi cứng đờ đôi đũa.

Tư Mã Tiêu ngử khí tùy ý nói với Liêu Đình Nhạn: “Muốn ăn cái gì thì ăn.”

Quay đầu lại giọng mang không vui nói với nội thị kia: “Cút xuống đi.”

Nội thị nhanh chóng xoa mồ hôi lạnh trên trán đi xuống. Tính cách bề hạ so với trước đây hình như tốt hơn một ít, thật là nhạt về một cái mạng.

Liêu Đình Nhạn ăn một lát thử thức ăn tươi, thấy Tư Mã Tiêu chống cằm nhìn mình ăn, cũng không động đũa, nhin không được hỏi: “Bệ hạ không ăn?”

Trong khoảng thời gian này ở trên đường cũng thế, hắn rất ít ăn cái gì, trước kia hắn chính là như vậy, cái gì cũng không thích ăn, nhưng hiện tại là phạm nhân, nếu không ăn gì, hắn sống thế nào? Khó trách biến thân thể thành như vậy, người này tật xấu cũng thật sự quá nhiều.

Liêu Đình Nhạn trong lòng tính toán khi nào mở bếp riêng bổ dưỡng cho hắn một chút, tùy tay múc thịt viên cho hắn, “Bệ hạ, cái này ăn ngon, người nếm thử sao.”

Vừa lúc nội thị tới đưa rượu thấy thế, sợ tới mức khay trong tay đều bị rớt.

Liêu Đình Nhạn: không phải, các người làm gì lúc kinh lúc rống như vậy?

Tư Mã Tiêu phìền chán mà nhìn thịt viên trong chén, vầy vầy tay cho nội thị sợ tới mức quỳ gối một bên cút đi, vừa đáp: “không ăn.”

Gen kén ăn này chẳng lẽ là viết ở thần hồn sao?

Liêu Đình Nhạn bất đắc dĩ, gấp về tự mình ăn.

Có lẽ là bởi vì đêm nay bệ hạ thật sự quá vô hại, các đại thần không chờ được hấn làm trò, sôi nổi thả lỏng hơn, hưởng thụ ca vũ thịnh yến, rượu quá ba tuần, không ít người đã say. Theo thói quen, nhóm thần tử bước ra khỏi hàng nâng cốc chúc mừng.

Sau đó là phân đoạn ban thưởng.

Tư Mã Tiêu theo thường lệ thưởng xuống hai mỹ nhân.

Có một vị đại thần họ Triệu, mấy năm nay nổi bật nhất, xem như dòng chính của Tư Mã Tiêu, rất được Tư Mã Tiêu trọng dụng — — coi trọng hấn đủ vô sỉ, đủ tâm tàn nhẫn, mới hai mươi mấy tuổi đã thăng hấn làm thiếu phủ thứ nhất trong cửu khanh. Vị này vốn đã thả bay vài tháng, lại uống không ít rượu, có chút bốc đồng, lúc này vì tỏ vẻ thân cận, liền dùng ngữ khí nửa đùa nói: “Bệ hạ mới được mỹ nhân, hạ thần nhìn nhưng thật ra rất thích, không biết có thể bỏ được thứ yêu thích.”

Giữa sân đột ngột an tĩnh lại.

Tư Mã Tiêu không nói gì, hấn chuyển ánh mắt hướng về phía Triệu thiếu phủ, trên mặt một tia biểu tình cũng không có.

Trong điện ca vũ thanh nhạc ngừng lại, ồn ào nâng cốc chúc mừng cũng không còn thanh âm, mọi người đều nhận thấy cái gì, tự phát an tĩnh lại, vì thế chỉ còn lại có một mảnh tĩnh mịch áp lực.

“Người muốn Quý Phi của cô?” Tư Mã Tiêu nhô người ra, nhẹ giọng hỏi.

Thanh âm này khinh phiêu phiêu, lại giống như tiếng sấm, làm tất cả mọi người một trận hải hùng khiếp vía.

Quý Phi? Vị bệ hạ này, toàn bộ mỹ nhân hậu cung đều không có phân vị, chỉ có giai thấp nhất là mỹ nhân. Hoàng Hậu, nhất phẩm tam phu nhân, cửu tần, các danh hiệu này đều còn chưa đặt, chưa bao

giờ thấy hăn cho mỹ nhân nào phân vị, hiện giờ hăn lại vô thanh vô tức, bỗng nhiên mang ra Quý Phi?

một nữ tử lai lịch không rõ, đột nhiên thành Quý Phi?

Nếu nói Tư Mã Tiêu bị sắc đẹp mê hoặc, tất cả mọi người không tin, nhưng hiện tại, bọn họ lại không quá khẳng định.

Triệu thiếu phủ rớt cuộc có chút tình rượu, hăn ngạc nhiên nhìn mặt Tư Mã Tiêu âm trầm, run run rẩy rẩy quỳ xuống, nói lắp bắp: “Thần, hạ thần uống nhiều quá, nhất thời, nhất thời hồ đồ.....”

Tư Mã Tiêu khinh phiêu phiêu gõ gõ bàn, “Rút đầu lưỡi của hăn, treo cổ ở cửa cung.”

Lúc trước vẫn luôn có bóng dáng nội thị đứng ở xung quanh, bốn người bước ra khỏi hàng, hung thần ác sát nhào lên, ở trước mặt mọi người, hai người đè tay chân, một người bẻ miệng, một người rút đầu lưỡi.

“Ách a không —— oẹ ——”

Liêu Đình Nhạn còn giơ đũa, nhìn hai người kéo một khối thân thể run rẩy càng đi càng xa, trong điện một vết màu đỏ kéo thật dài, không ai rửa sạch, cả điện một mảnh yên tĩnh.

Tư Mã Tiêu lúc này lại nhìn Liêu Đình Nhạn, khẽ cười lên, trên gương mặt thiếu niên không nhìn ra chút nào âm trầm lệ khí vừa rồi, ngũ khí hăn hòa hoãn nói: “Sao không tiếp tục ăn? Tới nếm thử món lưỡi bò này.” Giống như giết người xong, rốt cuộc sáng khoái hơn, đối diện đồ ăn trước mặt cũng có hứng thú.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Chương 74: Sứ mệnh của ma tướng

Liêu Đình Nhạn, Quý Phi nửa đường này, cứ như vậy không thể hiểu được, có thể nói khinh suất mà trở thành chủ hậu cung của Tư Mã Tiêu, xét thấy Tư Mã Tiêu còn không có Hoàng Hậu, hiện giờ nàng chính là cấp bậc tối cao.

Tư Mã Tiêu có thể là có yêu thích thiên nhiên đối với việc dẫn người thăng cấp, động bất động liền cho cú sốc.

không chỉ có nhảy lớp, Tư Mã Tiêu còn vung tay áo lên, để Liêu Đình Nhạn vào ở cung Tử Tuyền — — cung điện của Hoàng Hậu.

Bệ hạ từ trước đến nay tùy hứng, ai cũng không làm gì được, hắn đã nói như vậy, cũng không ai dám nói ra nửa chữ không, máu trước điện còn chưa lau khô đâu.

Liêu Đình Nhạn vào ở cung Tử Tuyền, nghĩ thầm, không ở cùng Tư Mã Tiêu cũng tốt, buổi tối có thể triệu các thuộc hạ tới hỏi chút chuyện, thuận tiện bảo Hồng Loa dẫn người về Ma Vực xem tình huống.

Tuy rằng cung Tử Tuyền chỉ có nàng một chủ nhân như vậy, nhưng người bên trong không ít, tới tới lui lui, đem một cung điện lớn như vậy tô đậm ra không khí náo nhiệt.

Cung nhân nữ hầu phụ trách hầu hạ nàng có một đồng lớn, đếm sơ sơ ít nhất trăm người, hầu hạ chiếu cố bên người trong nội điện, phụ trách tóc, phụ trách châu báu trang sức, phụ trách quần áo, phụ trách huân hương, phụ trách giày..... Từ đầu đến chân, đến móng tay

nhuộm màu cũng có chuyên gia phụ trách.

Trừ cái đó ra còn có phụ trách nhà kho tài vụ, phụ trách quản nước trà, quản ẩm thực dùng bữa, quản mùa hè dùng băng, mùa đông dùng than, quản đình viện hoa cỏ, quản đèn dầu cửa sổ, quản quét rác trong điện ..... trong vòng nửa ngày cũng đã toàn bộ đúng chỗ, phân công tinh tế, Liêu Đình Nhạn có chút nhớ không rõ.

Cuộc sống của hoàng đế phàm nhân này, so với nhân sĩ tu tiên còn xa xỉ sa đọa đến thế nào? Đương nhiên tu tiên lúc ấy Tư Mã Tiêu không thích quá nhiều người bên cạnh chuyển động chung quanh, khi đó cảm giác của hắn quá nhạy bén, phàm là có người bên cạnh liền dễ bị ảnh hưởng, sẽ đặc biệt bức bối, hơn nữa lúc ấy rất nhiều việc có thể trực tiếp dùng thuật pháp hoàn thành với hiệu suất cao. Đem ra so sánh, hoàng đế phàm nhân này thật là quá khoa trương.

Liêu Đình Nhạn cơ hồ đã bị một đồng người cùng nhau cung phụng như Bồ Tát thu thập xong, lại hoa đoàn cấm thối mà di dời đến trên cái giường to rộng, đốt huân hương, thả màn, nhóm nữ hầu lại có thứ tự lui ra.

Liêu Đình Nhạn rũ chần nằm xuống, ngủ đến nửa đêm, bị người ta đánh thức. Có thể tới gần còn không làm tỉnh nạng, trên thế giới này chỉ một, Tư Mã Tiêu.

Ta nói như thế nào lại nửa đêm xuất hiện?

Liêu Đình Nhạn nhìn cái hắc ảnh ở mép giường, thế nhưng một chút cũng không cảm thấy kỳ quái. Hắn cái tật xấu nửa đêm lui tới này, có lẽ giống như không thích ăn cái gì, đều viết ở giả thiết từ lúc nhân vật mới bắt đầu.

Nàng lại nhớ tới một chút đoạn ngắn trước đây, là ở Canh Thần Tiên Phủ, trên Tam Thánh Sơn, nàng một lần nửa đêm tỉnh lại, thấy sư tổ hắc y bồi hồi ở bụi hoa kỳ quái, còn tùy tay

giết một cô nương thật xinh đẹp. Hoa đó là Nhật Nguyệt U Đàm, trong đầu đột ngột toát ra ý niệm. Còn cô nương đó có cái thân phận gì nàng đã không quá nhớ rõ, hình như là đội viên nào dự thi chịu khổ bị đào thải.

hắn không ở bên mấy năm nay, nàng hồi tưởng lại không ít thứ, mấy ngày nay nhớ ra đặc biệt nhiều, tuy rằng đều là mảnh nhỏ ký ức bình thường, nhưng đều làm nàng cảm thấy mới lạ lại cảm khái — — ta trước kia là đầu óc bị rút mới yêu đương cùng loại tặc biến thái nhiều tật xấu này sao?

Tư Mã Tiêu ngồi ở đầu giường nhìn nàng, không đốt đèn cũng không nói lời nào, nếu là người thường có thể bị hắn dọa ra chuyện. Nhưng Liêu Đình Nhạn không sợ hãi chỗ nào, nàng nhìn bộ hạ này quàng thâm mắt có điểm nặng, chủ động vươn tay với hắn, “Bệ hạ, người muốn cùng ngủ sao?”

Tư Mã Tiêu sớm phát hiện người này không sợ mình, nhưng nghe nàng nói như vậy, vẫn sửng sốt, “không phải nàng rất sợ cô ra tay với nàng? Sao hiện giờ lại thay đổi chủ ý?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” không, ta là sợ chính mình ra tay với chàng.

Liêu Đình Nhạn: “Muốn ngủ hay không a? đã khuya rồi, chàng không nghỉ ngơi a?” Người thường thức đêm không chỉ có quàng thâm mắt, còn sẽ rụng tóc, thậm chí thận mệt. Nàng có chút xúc động mà sờ soạng một phen đầu tóc mình hiện giờ vẫn đen nhánh lượng lệ, vẫn là tu tiên tốt.

Tư Mã Tiêu không để ý tới lời nàng nói, một tay chống ở bên gối, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn chăm chú nàng: “Nàng là cái gì?”

hắn nhìn kỹ Liêu Đình Nhạn, thật sự gần, giống như muốn nhìn thấu nàng hoàn toàn.

hắn quá thân cận, hô hấp sát gần, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên rất

muốn cười, ngửa đầu hôn một cái ở trên má hăn. thật là đáng yêu a.

“Pi.”

Tư Mã Tiêu: “.....” hăn chậm rãi ngồi thẳng thân thể.

Sau một lúc lâu, hăn mới nói: “Nàng là yêu vật? Mê hoặc quân vương? Mục đích của nàng là gì, khiến cô mất nước?”

Liêu Đình Nhạn: Đây là cái gì với cái gì, chàng sao lại điên cuồng thêm diễn cho ta?

Liêu Đình Nhạn: “..... Ta không phải, ta không có, chàng đừng nói bậy.”

Tư Mã Tiêu: “Hay là dòng tinh quái, muốn mượn vận thế vương triều để tu luyện?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ta thật sự không phải, thật sự không có.”

không phải, gương mặt này của ta giống người xấu như vậy sao?

Tư Mã Tiêu căn bản không lắng nghe người ta nói, “Nàng dùng biện pháp gì tiến vào trong mộng của cô?”

Liêu Đình Nhạn: Gì? Trong mộng.

Nàng ngồi dậy, “Chàng từng mơ thấy ta?”

Tư Mã Tiêu nhíu mày: “không phải nàng dùng phương pháp gì làm ta mơ thấy?”

Hắc, còn rất đúng lý hợp tình đâu, chính chàng nhớ thương ta, còn trách ta sao?

Liêu Đình Nhạn nghiêm mặt nói: “thật không dám dấu diếm, bệ hạ,

kỳ thật ta là tiên nữ hạ phàm từ trên trời, chúng ta có duyên định tam sinh, cho nên ta mới có thể đến tìm chàng tái tục tiền duyên.”

Tư Mã Tiêu cười nhạo: “Nàng cho rằng cô là trẻ con ba tuổi, đến loại chuyện ma quỷ này cũng tin?”

Liêu Đình Nhạn: “Chàng là không tin chuyện tiên nữ hạ phàm, hay là không tin duyên định tam sinh?”

Tư Mã Tiêu không chút do dự: “không tin tiên nữ hạ phàm.”

Liêu Đình Nhạn:..... Mẹ nó, ta có mỹ mạo này còn không thể xưng là tiên nữ sao!

Tư Mã Tiêu đứng lên, “Thôi, xem nàng nỗ lực nói dối đùa cô vui vẻ như vậy, tối nay liền không làm khó nàng.” Bệ hạ tâm tình không tồi, đứng lên hất tay áo đi rồi, hiển nhiên không đặt lời nàng nói ở trong lòng.

thật bá. Liêu Đình Nhạn bang một cái ngã trở về trên giường.

Ngày thứ hai, Liêu Đình Nhạn gặp được hậu cung của Tư Mã Tiêu, một đám đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương chạy đến dưới mí mắt nàng, nói là muốn thỉnh an. trên mặt nhìn qua đều là một mảnh thuận theo, nhưng trong mắt mọi người, ghen ghét, bài xích, tính kế, đủ loại ác ý đều sắp tràn ra.

Nhìn các nàng, Liêu Đình Nhạn lại nghĩ tới một đám trên Tam Thánh Sơn kia, bắt đầu đã chết, kết cục trừ nàng, nhóm mỹ nhân toàn diệt. Lịch sử luôn tương tự kinh người.

Ở hậu cung Tư Mã Tiêu muốn bình an sống đến bây giờ, thực không dễ dàng đâu, đây đều là người sống sót dựa vào nỗ lực và thực lực của chính mình.

Quý Phi đứng đầu nhất phẩm tam phu nhân, các mỹ nhân đều gọi

nàng là phu nhân.

“Phu nhân quê nhà ở nơi nào?”

“Phu nhân mới tới vương cung, nếu không chê, cứ triệu chúng ta đến làm bạn giải buồn.”

Tur Mã Tiêu đi tới, nhìn thấy Liêu Đình Nhạn bị một đám mỹ nhân vây quanh ở giữa, hắn xem ra giống như một đám yêu hoa ăn thịt người vây quanh một đóa tiểu bạch hoa run bần bật, tất cả mọi người đều không có hảo ý với Liêu Đình Nhạn.

“Quý Phi.”

Liêu Đình Nhạn từng chữ chân phương là cảm giác trái ôm phải ấp, bỗng nhiên nghe ngữ khí nặng nề của Tur Mã Tiêu, hắn bước tới đây, biểu tình trên mặt viết rõ ràng chuẩn bị phát giận. Đây thực bình thường, một năm 365 ngày, hắn có 364 ngày đều phát giận.

“Quý Phi thích hoa gì?” Tur Mã Tiêu đầu tiên là hỏi như vậy.

Vì sao hỏi cái này? Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được, vẫn đáp: “Thược dược.” Đặc biệt là thược dược hồng nhạt, uyển chuyển nhẹ nhàng trong sáng, phá lệ nhẹ nhàng.

Tur Mã Tiêu cười cười với nàng, tựa hồ cũng cảm thấy thược dược không tồi.

Sau đó hắn chỉ hai mỹ nhân, trở mặt nói: “Vui hai người này vào bụi hoa thược dược, nói vậy sang năm thược dược có thể nở càng đẹp.”

Liêu Đình Nhạn: Tuy rằng hai vị này vừa rồi ác ý với ta có vẻ rõ ràng, nhưng bệ hạ đây chủ động giúp ta thu phục mỹ nhân hậu cung có phải sai sót cái gì hay không? Ta nhớ rõ ở trên xe ngựa hồi cung người còn đáng vẻ chuẩn bị nhìn ta ăn mệt.

Đuổi đi những mỹ nhân còn lại đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, Tư Mã Tiêu nói: “Nàng không phải yêu quái sao, chẳng lẽ không phát hiện được các nàng ấy đang trừng nàng? Bị mạo phạm cũng không phản ứng, nếu các nàng ấy hại nàng, nàng phải làm thế nào? Mới vừa rồi hai người kia, một giỏi dùng độc thảo, nàng ở gần như vậy, thế nhưng không có nửa điểm phòng bị.”

Trong mắt hắn tràn ngập giận mà không phát.

Ma Vực đại lão Liêu Đình Nhận:..... Xin hỏi, ngài cho ta không gian phát huy sao? không có.

“Ta thật không phải yêu quái.” Nàng nói.

Tư Mã Tiêu: “Thôi, không nói này nọ với nàng.”

hắn lôi Liêu Đình Nhận đi tới chỗ mình, “Nàng vẫn nên đi theo cô, đừng chạy loạn.”

Liêu Đình Nhận rốt cuộc phát hiện, vị bệ hạ này bệnh rất nghiêm trọng.

Nàng bị đưa tới tiền triều nơi các đại thần nghị sự, Tư Mã Tiêu mang nàng đến, sai người dọn chỗ ngồi và bàn nhỏ cho nàng, đặt đồ ăn vật, để nàng qua thời gian.

Các đại thần trầm mặc một lát, nhìn thấy Tư Mã Tiêu ngồi ở chủ vị không nói chuyện, ý tưởng giống nhau là làm bộ không thấy Liêu Đình Nhận tồn tại, tiếp tục thảo luận chuyện lúc trước.

Tư Mã Tiêu lúc trước ở chỗ này ngồi yên ổn, nghe bọn họ nháo một lúc, bỗng nhiên đứng lên đi rồi, bọn họ còn tưởng rằng bệ hạ không kiên nhẫn với bọn họ khắc khẩu, đi luôn, kết quả ai biết là đi đưa vị Quý Phi không biết lai lịch tới.

thật là hôn quân! Vốn còn tưởng rằng hần không mê sắc đẹp, hiện tại xem ra là chưa tới tuổi, nhìn một cái bây giờ, đây không phải vừa lộ ra manh mối!

Các đại thần vô cùng đau đớn.

Liêu Đình Nhận nghe xong, phát hiện bọn họ đang khắc khẩu việc tu sửa kênh đào, việc này tựa hồ nháo đã lâu, hiện tại còn không thể định ra.

Trong triều một bên nói muốn sửa, sửa kênh đào các loại tiện lợi, tạo phúc đời sau, còn có thể phân lưu Lan hà, tránh cho mỗi năm Lan hà gây tai họa hồng thủy. một bên nói không thể sửa, không thể thêm gánh nặng cho bá tánh nữa, sửa kênh đào không phải công trình đơn giản, khoảng cách lớn như vậy, không biết phải mộ bao nhiêu dịch phu, đến lúc đó hao tài tổn của, chắc chắn chộc đến thiên nộ nhân oán. Còn có một bên là cò đầu tường, đứng bên này trong chốc lát, đứng bên kia trong chốc lát.

Tư Mã Tiêu nghe, một câu cũng không nói, tùy tiện cho bọn họ nháo.

hần chỉ cuối cùng nhẹ bẫng nói một câu: “Nếu Đại Tư không nói muốn sửa, vậy sửa đi.”

Trung niên râu đẹp nghe vậy, lộ ra thần sắc tự đắc, vỗ tay khen: “Bệ hạ thánh minh!”

“Bệ hạ cân nhắc, bệ hạ không thể a!” một lão nhân có râu khác vừa rồi khẩu chiến quần hùng cơ hồ sắp khóc ra, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. hiện giờ tình huống quốc nội không xong, vương hầu các phương như hổ rình mồi, trong triều lại tiếng oán than dậy đất, dưới tình trạng như vậy, hần là duy trì ổn định mới đúng, nhưng bệ hạ..... Bệ hạ hần rõ ràng rõ ràng, lại nửa điểm không thêm để ý.

Lão nhân làm lão sư của Tư Mã Tiêu mấy năm, bởi vì coi như thức thời, bình an thăng quan, nhưng hiện giờ hần thật là sầu lo cực kỳ, ở

trong điện lão lệ tung hoành. không có gì càng thống khổ hơn so với phụ tá một đế vương rõ ràng có năng lực làm mình quân lại một hai phải làm hôn quân.

Liêu Đình Nhạn ở một bên bị hấn khóc đến ăn không vào.

Ban đêm, nàng ngồi bên cửa sổ, phát tín hiệu, triệu hai ma tướng tới.

“Ma chủ!” Hai ma tướng cùng kêu lên.

Sau đó bọn họ thu được mệnh lệnh kỳ quái nhất đời này.

Liêu Đình Nhạn: “Biết sửa kênh đào sao?”

Ma tướng: “???”

Nhân sĩ tu tiên, tu vi tới trình độ nhất định, di sơn đảo hải cũng không phải việc khó. Liêu Đình Nhạn không tự mình đi làm, giao việc này cho mấy ma tướng thủ hạ.

không đến hai ngày, một tin tức truyền ra ồn ào huyên náo.

— — Trời cao hiển linh! Trong một đêm trống rỗng xuất hiện một cái kênh đào thật dài! Nổi thẳng vương đô Yến Thành tới Khánh huyện bên cạnh!

Kênh đào mới xuất hiện liên thông Lan hà và Li giang, giải quyết vấn đề lũ lụt của Lan hà, lại thuận tiện thu phục vấn đề nguồn nước của bốn quận Bắc bộ, còn liên thông mấy quận huyện phần hoa Nam bộ, làm ra một thương đạo trên sông vừa nhanh vừa tiện.

Trong triều toàn bộ đại thần đều thiếu chút nữa điên rồi, Liêu Đình Nhạn nhìn thấy lão gia tử ba ngày trước khóc nước mũi một phen nước mắt một phen, thiếu chút nữa đương trường nhảy disco, nhiệt tình dào dạt thổi một trống lớn cầu vòng thí, khen Tư Mã Tiêu bệ hạ này được trời cao chiếu cố.

Ngày này, Liêu Đình Nhạn xem như kiến thức được cái gì gọi là trợn mắt nói dối, dù sao chính là nhắm mắt mà khen. Tất cả mọi người khen Tư Mã Tiêu. Trong một đêm, tất cả mọi người đều quên hẳn là bạo quân.

Tư Mã Tiêu: “.....”

Vào ban đêm, một đám ma tướng đào xong lạch ngòi tiến đến phục mệnh.

“Ma chủ, bọn thuộc hạ đã tạo xong kênh đào!”

Liêu Đình Nhạn vừa lòng khích lệ bọn họ: “không tồi.”

Chưa nói hai câu, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên xông vào, tiếng bước chân ở ngoài màn.

Liêu Đình Nhạn cả kinh, theo bản năng nàng cảm thấy Tư Mã Tiêu hiện giờ là người thường, thật sự dễ đối phó, không phòng bị thế nào, mắt thấy người sắp vào, Liêu Đình Nhạn theo bản năng tay vừa động, biến hai ma tướng thành hai con mèo.

Nàng mấy năm nay học được thuật pháp thú vị thứ nhất — — biến mèo, biến chó, biến chuột, biến chim, đều được.

Liêu Đình Nhạn động tay xong mới phản ứng lại, nhìn hai ma tướng mèo trước mặt đang mòng bức, thầm nghĩ, ta choáng váng sao, trực tiếp cho bọn họ dùng pháp lực ẩn thân không phải được sao, dù sao Tư Mã Tiêu hiện tại cũng không nhìn ra.

Tư Mã Tiêu đã đi đến, nhìn hai con mèo xấu xí kì kì quặc quặc: “Cái gì đây.”

Liêu Đình Nhạn: “A..... Mèo hoang đi, ha ha.”

Hai ma tướng xui xẻo: “.....” Ma chủ, vì sao muốn tạo ra một cảm giác phảng phất như ở trước mặt ma chủ yêu đương vụng trộm a, chúng ta chính là vô tội.

Tư Mã Tiêu gần lại Liêu Đình Nhạn, đề nàng ở trên giường, “Việc kênh đào hẳn là nàng làm, hử? Nàng còn nói mình không phải yêu quái?”

Mắt thấy muốn phát triển thành cốt truyện không thể miêu tả, hai ma tướng mèo co ở một bên: “.....” Chúng ta phải đi hay không a? Lưu lại nơi này xem, sẽ bị giết mất?

Liêu Đình Nhạn làm điệu bộ cho bọn họ — — chạy nhanh đi!

Chương 75: Quả nhiên là ruột thịt!

Trời giáng phúc trạch, chợt hiện kênh đào, cái thần tích này truyền khai, Nam Yến hầu đang chuẩn bị cho tà giáo tẩy não, lan truyền dương kim bệ hạ Tư Mã Tiêu có hành vi bạo quân, chuẩn bị lấy chuyện này làm kíp nổ đốt nổ sáu quận phương bắc.

Hắn đã chuẩn bị tốt, bước tiếp theo chính là lấy sáu quận phía bắc nay có đại khô hạn để tiến thêm một bước luận chứng Tư Mã Tiêu không có thiên mệnh, tản ra lời đồn đãi, dao động dân tâm.

Bên cạnh hắn có kẻ thần đạo, rất có vài phần năng lực, vị lão thần tiên này nói vương triều của Tư Mã Tiêu không thể lâu dài, đây là đồ quý đoan mệnh, mà Nam Yến hầu hắn chính là thiên mệnh chi tử chân chính, chỉ cần hắn thuận theo thiên mệnh tạo phản, nhất định có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Lão thần tiên tính ra trận khô hạn nay, còn tính ra mấy quận Nam bộ vào mùa đông này có đại tuyết tai, cùng mùa xuân sang năm ôn dịch, đó đều là đại sự kiện Nam Yến hầu chuẩn bị lợi dụng tạo phản.

Chính là, hắn đang chuẩn bị làm lớn một hồi, liền xuất hiện loại chuyện này.

Xuất sư bất lợi, Nam Yến hầu sàu đến cơm sáng cũng ăn không vào, vuốt râu mép tìm lão thần tiên dò hỏi, “hiện giờ làm sao đây? không phải nói Tư Mã Tiêu không được thiên mệnh sao?”

Lão thần tiên mặt mày gục xuống, một khuôn mặt đờ đẫn giống tượng gỗ điêu khắc, bóp ngón tay như điên run rẩy một lát nói: “Ta

xem thiên văn ban đêm, bên cạnh Tư Mã Tiêu xuất hiện yêu tinh!
Đúng là yêu tinh này trở ngại đại sự của ngươi, cần diệt trừ ả!”

.....

“Bên này khả năng còn phải ở mấy năm nữa, dựng cái phòng làm việc của Ma Vực tạm trú ở Yến Thành đi, vạn nhất lần tới còn có loại công trình như sửa kênh đào cũng có người làm.” Liêu Đình Nhạn rất cuộc tìm khoảng trống nói mấy lời với Hồng Loa, “Ma Vực bên kia cô giúp ta nhìn nhiều hơn, nếu có ai nháo ra..... ừ, hẳn là không ai dám nháo ra chuyện, mấy năm nay ai gây chuyện đều bị thiêu không sai biệt lắm.”

Hồng Loa ngồi xổm trên cửa sổ nói chuyện cùng nàng, là cái tư thế tùy thời có thể lui ra bên ngoài, nàng nói: “Cái này ta thật ra không lo lắng, nhưng chỗ xó xỉnh này, nửa điểm linh khí cũng không có, để cô đến bên này thường trú khẳng định không được, nhân viên ngoại phái một năm một thì thế nào, còn một mình cô ở bên này ta cũng không yên tâm, quá một thời gian đều đưa ngỗng tử và sủng vật của cô tới.”

Liêu Đình Nhạn: “không được, cô đưa bọn họ tới đây, ta phải giải thích thế nào với Tư Mã Tiêu?”

nói với hẳn, xà xà này là Ti Ti, là cô nhi của ngươi, tuy rằng có thể biến thành bé trai lớn lên rất giống ngươi, nhưng kỳ thật không phải ngươi sinh ra, còn hồ ly này là Ngang Ngang, là sủng vật quý hiếm trước kia ngươi đưa cho ta, nhưng bởi vì ăn quá nhiều bị ta nuôi thành hồ ly heo?

Hồng Loa: “Quản hẳn cái gì, cô lại làm nũng là không phải được rồi sao, ta xem ra cô mê hoặc hẳn đến hôn đầu choáng váng, còn không phải cô nói cái gì hẳn cũng đều được được được sao.”

Liêu Đình Nhạn: nói đạo lý, hình như là hẳn mê hoặc ta đến hôn đầu choáng váng a, lần trước thiếu chút nữa đã không cầm giữ được.

Aizz, người thiếu niên, chính là dễ dàng xúc động.

Hồng Loa một bên nói chút lời vô nghĩa với nàng, một bên dùng đôi mắt ngó ra cửa, tuy rằng nàng cũng có thể cảm giác được hơi thở có người tới, có thể tránh đi trước, nhưng muốn nàng đối mặt một Tư Mã Tiêu không còn là ma chủ, nàng vẫn có chút kính sợ từ tiềm thức ..... Dù sao là có chút sợ.

Hồng Loa: “Rồi, không sai biệt lắm, ta đi trước, chính cô tự chú ý.”

Hồng Loa đi không bao lâu, Tư Mã Tiêu liền tới, mỗi ngày hắn đều phải tốn rất nhiều thời gian ở bên nhau với Liêu Đình Nhạn, mà Liêu Đình Nhạn gần đây rầu rĩ vì hắn ẩm uống và ngủ nghỉ. Muốn cho tổ tông này ăn một chút, so với lúc trước làm cháu trai vài tuổi của nàng ngoan ngoãn ăn cơm càng khó hơn.

không có cách nào, nàng chỉ có thể chờ mỗi đêm hắn ngủ, mượn dùng ngoại lực làm hắn ngủ càng sâu, sau đó nhân cơ hội dứt cho hắn chút linh lộ linh tinh, bổ dưỡng thân thể hắn, lại dùng thần hồn thoáng trấn an thần hồn hắn bị hao tổn, giảm bớt số lần phát tác bệnh đau đầu.

Đối với Tư Mã Tiêu xem ra, chính là mỗi ban đêm hắn ngủ ở bên Liêu Đình Nhạn, sẽ lâm vào hôn mê dị thường, sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình thần thanh khí爽, tinh lực sung túc, bệnh đau đầu cũng không tái phát, ngày ngày đều ngủ thực sâu.

hắn vì thế còn tự hỏi: Cái dạng yêu quái gì, mới có thể không hút nhân khí, ngược lại còn hữu ích?

hắn không biết vì sao cứ giằng co mãi giả thiết yêu quái này.

Qua mấy ngày, phòng làm việc Ma Vực tại Yến Thành đã xong, mười ma tướng dẫn dắt hơn một ngàn ma tu chính thức đi vào, bọn họ tới nơi này đương nhiên phải tới bái kiến ma chủ trước.

Trùng hợp là Liêu Đình Nhạn ngồi ở trong hoa viên ngắm hoa dùng trà, lúc này trời giáng mây đen, một đám ma tu xông xáo rơi xuống giống sỏi cỏ, lập tức đứng đầy một mảnh hoa viên, nếu không phải đều tự thân ẩn tàng, chỉ sợ sẽ dẫn đến rối loạn. Liêu Đình Nhạn sắc mặt bất biến, khiến các cung nhân chung quanh không hề phát hiện đều rời ra xa một chút, nàng tự mình làm bộ thường thức phong cảnh, kỳ thật đang nghe ma tướng trước mặt hồi bẩm.

Ma tướng đang nói đến gần đây bọn họ ở ngoài thành, nói đến một nửa thì ngừng lại. Liêu Đình Nhạn vừa thấy, phát hiện là Tư Mã Tiêu mặt vô biểu tình đã đi tới.

Phát hiện nhóm ma tướng yên lặng lui ra phía sau một bước, hơn nữa theo bản năng an tĩnh lên, Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ, tổ tông thật là xây dựng ảnh hưởng rất sâu nặng, cho dù biến thành cái dạng này, vẫn làm nhân tâm lúng túng.

Dù sao hắn không nhìn thấy này một đồng lớn ma tướng ma tu hung thần ác sát, Liêu Đình Nhạn thực bình tĩnh, coi như bọn họ không tồn tại, nói với Tư Mã Tiêu: “Bệ hạ sao lại tới đây?” Lúc này hắn hẳn là ở tiền triều nghe các đại thần thỉnh cầu vòng vèo.

Tư Mã Tiêu vừa rồi xác thật đang nghe đại thần nói vô nghĩa, nhưng hắn nhìn thấy chân trời mây đen bao phủ đến trên cung điện, trong lòng cảm thấy có chút không đúng, liền trực tiếp tới nhìn xem.

Kết quả hắn nhìn thấy gì? Hơn một ngàn kẻ giả dạng kỳ quái, vừa thấy liền không giống người tốt vây quanh Liêu Đình Nhạn. Hắn vốn tưởng Liêu Đình Nhạn gặp nguy hiểm, nhưng cẩn thận quan sát lại phát hiện những người này phảng phất thực cung kính với Liêu Đình Nhạn, càng như là phụ thuộc vào nàng. Hơn nữa từ nơi xa những cung nhân nhìn không hề có phản ứng khác thường, những người khác tựa hồ cũng không thể thấy những người này.

Tư Mã Tiêu nhanh chóng biết rõ ràng trạng huống hiện giờ, hắn cũng dường như không phát hiện ra những người này, xuyên qua bọn họ,

trực tiếp đi tới chỗ Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn thấy Tư Mã Tiêu không hề có dị sắc xuyên qua đám người, đám ma tu tự giác mà lui bước hẳn ra nhường đường cho hắn, mà hắn đi đến bên nàng ngồi xuống, bắt đầu dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá nàng.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chàng lại làm sao vậy?

Nàng nương động tác uống nước đánh ánh mắt cho ma tướng bên cạnh, để hắn tiếp tục. Ma tướng tại chỗ dờ đi một mét, cách Tư Mã Tiêu xa một chút mới hạ giọng tiếp tục nói: “Còn có tiểu điện hạ, so với bọn thuộc hạ hơi chậm bước hơn, thực nhanh cũng sẽ tới.”

Tiểu điện hạ chính là hắc xà.

Liêu Đình Nhạn đỡ đầu một chút, cảm giác có chút đau đầu. hiện nàng hy vọng Ti Ti tới thì đừng biến thành hình thái cự xà, bằng không nàng không dễ che lấp.

Tư Mã Tiêu nghe người bên cạnh nói, lại nhìn Liêu Đình Nhạn biểu diễn, mị đôi mắt.

Liêu Đình Nhạn thật sự cảm thấy Tư Mã Tiêu ở chỗ này có kì quái, mặc danh cảm thấy áp lực rất lớn, vì thế nàng cũng không nói nhiều, trực tiếp cho bọn thuộc hạ lui hết. Nàng đâu biết thủ thuật che mắt bình thường có thể giấu được phạm nhân bình thường, lại không thể lừa gạt được Tư Mã Tiêu. Cho dù hắn là phạm nhân, cũng không phải người bình thường.

một đám ma tu lại cuội mây đen giống như lúc tới đi rồi, không biết có phải ảo giác hay không, Liêu Đình Nhạn cảm thấy bọn họ đi có chút nhanh, giống như sau mộng có mãnh thú đuổi theo.

Tư Mã Tiêu thờ ơ ngồi ở kia, nhìn một đám người bay đi.

Biết bay, quả nhiên là yêu. Tư Mã Tiêu một lần nữa nhìn kỹ Liêu Đình Nhạn một chút, nàng nhìn qua thực rất lười, không rất giống nhân vật gì có tiền đồ, chính là lấy tình hình mới vừa rồi nhìn xem, nàng có lẽ còn là yêu Vương địa vị không thấp. Bệ hạ bất động thanh sắc mà nghĩ: Có chút ngoài dự đoán.

Nửa đêm, Liêu Đình Nhạn lại động tay với Tư Mã Tiêu bên cạnh một lần, làm cho hắn lâm vào ngủ say, sau đó vừa mới chuẩn bị tiếp tục ngủ, nghe được bên ngoài cửa sổ có thanh âm.

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa sổ.

không phải là Ti Ti tới đi? Liêu Đình Nhạn từ trên giường ngồi dậy, giơ tay, cách không khống chế mở ra cửa sổ. Quả nhiên, ngoài cửa sổ thò vào một cái đầu đen tròn tròn. Hắc xà thể nhưng là hình người là đứa bé trai tới, tuy mấy năm nay vóc dáng và chỉ số thông minh không tăng thêm, nhưng nhiều ít vẫn có tiến bộ.

Ti Ti từ ngoài cửa sổ bò vào, trong ngực còn ôm một con tuyết linh hồ rất béo.

Tuyết linh hồ ang ang hai tiếng, giống con lợn rừng nhỏ hướng về phía Liêu Đình Nhạn, bị Liêu Đình Nhạn ôm ở trong ngực vuốt lông, hắc xà trước tiên dạo qua một vòng ở bên chân Liêu Đình Nhạn, sau đó thực nhanh tìm được mép giường, ghé vào đó nhìn Tư Mã Tiêu. hắn nhận ra hơi thở chủ nhân, hưng phấn mà xoay hai vòng tại chỗ, dùng đầu ra sức chui vào cánh tay Tư Mã Tiêu.

Liêu Đình Nhạn ôm hồ ly heo nhỏ giọng kêu: “Aiz, đừng quá dùng sức, vạn nhất bị người đụng tỉnh.....”

Lời còn chưa dứt, nàng liền thấy Tư Mã Tiêu mở mắt.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Mẹ nó, sao lại tỉnh!

Tư Mã Tiêu: “.....” Nàng quả nhiên muốn gạt ta.

Tư Mã Tiêu nhìn Liêu Đình Nhạn cứng đờ, lại nhìn bé trai dựa vào bên mình, đầy mặt thân cận nhu mộ. Bé trai này có một khuôn mặt đặc biệt giống mình, muốn nói không phải thân sinh, hẳn cũng không tin.

Tại đây một khắc, Tư Mã Tiêu trong lòng rối cuộc tin lúc trước mấy câu rầm chó duyên định tam sinh mà Liêu Đình Nhạn nói.

Đây đại khái là hài tử lúc trước ta và nàng sinh ra. Tư Mã Tiêu ở trong không khí cứng đờ yên tĩnh, xách hắc xà tới mép giường, nhéo mặt nó nhìn kỹ một lúc, sau đó hẳn thực bình tĩnh nói: “Nếu tới, thì ở lại đi.”

Liêu Đình Nhạn: “???”

Liêu Đình Nhạn: “Ách..... hẳn là..... Chàng nhớ lại nó là ai?”

Tư Mã Tiêu: “Đoán được.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Nhưng ta cảm giác chàng không đoán được.

Tư Mã Tiêu không cho nàng cơ hội giải thích, “Ta đã biết, nàng cũng không cần dấu diếm nữa.”

Liêu Đình Nhạn: “Chàng đã biết cái gì??”

Tư Mã Tiêu: “Biết nàng thực yêu ta.” Bằng không vì sao muốn mang theo hài tử đi tìm, đến yêu tinh cũng không làm, chạy tới làm Quý Phi của hẳn, quả nhiên là thực yêu hẳn.

Liêu Đình Nhạn: “.....” hẳn nào bổ thứ gì? Nàng sao lại không có thuật đọc tâm trước kia của Tư Mã Tiêu đâu!

Ngày hôm sau, Tư Mã Tiêu mang theo hắc xà đi lên triều.

Dọa sợ hãi một đám đại thần.

Tiểu nam hài này là ai? Xem mặt mà nói tuyệt đối là bệ hạ thân sinh, nhưng thấy thế nào nó cũng đã năm tuổi, bệ hạ mới mười sáu tuổi, nói cách khác bệ hạ mười một tuổi liền..... Ấy, tuy nói cũng có người mười hai tuổi thành gia, nhưng mười một tuổi có thể làm người ta sinh hài tử, bệ hạ thật là..... thiên phú dị bẩm.

Tư Mã Tiêu dắt hắc xà đến trước mặt thần tử của mình, cũng mặc kệ bọn họ có thể tiếp thu hay không, dùng một loại ngữ khí nghe như không quá để ý, nhưng trên thực tế phi thường vi diệu nói: “Hài tử của cô.”

Các đại thần: Quả nhiên là thân sinh! không hổ là bệ hạ làm thần tích hiện ra a!

Hai mặt nhìn nhau một trận, đương nhiên vẫn khen trước lại nói. Hơn nữa vị tiểu điện hạ này ngoan ngoãn ngồi ở kia, một câu không nói, thật sự hoàn toàn không giống cha ruột của hắn, đây thật sự khiến người ta cảm động! Tiên hoàng chết sớm, Tư Mã Tiêu tuổi nhỏ kế vị, không ít đại thần đều nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, từ nhỏ hắn chính là cái bộ dáng táo bạo dễ giết, đâu so được với tiểu điện hạ ngoan ngoãn này.

thật tốt, thoát nhìn là người kế nhiệm dễ khống chế, chỉ cần có thể kiên trì qua thời Tư Mã Tiêu này, tới triều tiếp theo, ngày lành của bọn họ liền tới rồi!

Các vị đại thần cũng không biết, tiểu điện hạ ngoan ngoãn nguyên hình là cự xà so với cung điện còn to hơn, một ngụm có thể nuốt toàn bộ bọn họ vào trong bụng — — còn chưa đủ nhét kẽ răng.

“không biết mẹ đẻ tiểu điện hạ là?”

Tư Mã Tiêu: “Quý Phi.” hắn nghĩ đến tối hôm qua bộ dáng Liêu Đình Nhận mạnh miệng, thật ngượng ngùng thừa nhận, cười một chút,

cảm thấy hài tử cam cũng thuận mắt hơn không ít. Thôi, dù sao cũng là nàng sinh, còn riêng mang tới cho hãn phụ thân này gặp mặt, nuôi tử tế để nàng cao hứng là được.

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, đã nói rồi, sao đột nhiên vô duyên vô cớ mang về một Quý Phi, nguyên lai là sớm có tiền duyên, châu thai ám kết! Vị Quý Phi đó cũng là kẻ tàn nhẫn, nhìn vô thanh vô tức, tuổi cũng không lớn, không nghĩ tới lại dám làm như vậy.

Lời đồn đãi giống như gió truyền vào hậu cung, Quý Phi ăn dưa, hạt dưa cũng rớt: “.....” Mẹ nó, thanh danh lại bị tổn hại!

Tư Mã Tiêu, một đạo lữ đi đến nơi nào đều phải bịa đặt bôi đen thanh danh nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Liêu Đình Nhạn: Hết thủy thế lực muốn làm vai ác đều là hổ giấy, rốt cuộc áng văn này vai ác lớn nhất chính là Tư Mã Tiêu.

Chương 76: Ta đau

“Được rồi, ta cần nói cho chàng, đứa nhỏ này kỳ thật không phải ta sinh.” Liêu Đình Nhạn thử tâm bình khí hòa mà giảng đạo lý cùng bệ hạ mười sáu tuổi.

Bệ hạ ngồi ở đối diện nàng, nghe vậy lạnh lùng cười, “không cần gạt người, đứa nhỏ này mặt mũi lớn lên tương tự ta, đôi mắt lại cực kỳ giống nàng, nàng chống chế có ích lợi gì, chống chế thì việc này không tồn tại sao.”

Liêu Đình Nhạn: Ta không chống chế thì việc này cũng không tồn tại!

Hắc xà Ti Ti ngồi ở giữa đôi đạo lữ này, ghé vào trên bàn đung đưa chân, giống bé trai chịu khổ vì cha mẹ ly hôn, mê mang không biết tương lai đi con đường nào.

Liêu Đình Nhạn cũng lâm vào mê mang, nhìn kỹ mặt hắc xà, nghĩ thầm, đôi mắt này lớn lên giống ta sao? Sao ta lại không có cảm giác a? Trước đây nàng về quê ăn tết, toàn nghe nói trong nhà biểu muội nào lớn lên giống mình chỗ nào, nhưng mỗi lần đều không nhìn ra. Giờ này khắc này, nàng không ngăn nổi hoài nghi ánh mắt mình có phải không tốt lắm hay không.

Chẳng lẽ người khác đều nhìn ra, chỉ có ta không thấy? Nàng nhớ tới những năm gần đây mọi người ở Ma Vực không chút nghi ngờ quan hệ mẫu tử của nàng và hắc xà.

Liêu Đình Nhạn: “Nó xác thật là một mình chàng làm ra.” Đút quá nhiều máu đến thành con rắn biến dị, cuối cùng cũng không biết làm

cái gì để nó có thể biến thành hình người.

Tư Mã Tiêu: “Càng nói càng thái quá.” hấn dùng một khuôn mặt nắm giữ chân lý toàn thế giới với Liêu Đình Nhạn, hoàn toàn không tin nàng nói thật.

Đúng, trên thế giới này chính là nói thật tương đối khó có thể làm người ta tin tưởng.

Kỳ thật mặc kệ là bệ hạ mười sáu tuổi hay là sư tổ mấy trăm tuổi, bọn họ đều giống nhau như đúc, cố chấp lại tự mình cho là đúng, cảm thấy toàn thế giới có mình ngu bực nhất, những người khác đều là ngốc bực, cũng chỉ tin tưởng thứ mình nhận định. Ví dụ như trước đây nhận định yêu nàng, liền phải đem hết thảy cho nàng, hiện tại nhận định nàng là yêu, nàng giải thích thế nào cũng không nghe.

thật là đau đầu.

Sống không nổi nữa, còn có thể rời đi sao.jpg

“Được rồi, là ta sinh, hài tử của chàng, được chưa.” Liêu Đình Nhạn không muốn giải thích nữa.

Tư Mã Tiêu sớm có đoán trước nói: “Ta đã nói nàng không lừa được ta.” Tiểu tử còn rất đắc ý nữa.

Hắc, gia hỏa này sao lại thiếu đòn như vậy đây.

Bất quá Liêu Đình Nhạn nhìn đạo lữ mặt non choẹt không biết trời cao đất dày, trong lòng cười lạnh, được, tổ tông, ngươi cứ nhận như vậy đi, chờ đến khi chính ngươi khôi phục ký ức, xem ngươi nhớ tới một đoạn này thì cảm thụ ra sao. Nghe thấy tiếng mình và mặt sao? Nghe thấy mình xa xăm phía trước phát ra tiếng kêu “thật thơm” sao?

Ta chờ.

Tư Mã Tiêu tiếp nhận ngỗng từ bỗng nhiên xuất hiện, cũng thuận tiện tiếp nhận luôn sủng vật hồ ly bị Liêu Đình Nhạn nuôi dưỡng thành heo, ngẫu nhiên cùng nàng nằm ở bên nhau, cũng sẽ thuận tay sờ lông hồ ly heo mấy cái, nhưng yêu nhất vẫn là sờ eo Liêu Đình Nhạn.

Đau mắt Liêu Đình Nhạn đã tới đây được một tháng, kỳ linh hỏa bộc phát mỗi tháng đúng hạn tới, đau đến sắc mặt nàng trắng bệch, nằm liệt trên giường bất động.

Tư Mã Tiêu phát hiện dị trạng của nàng, cho người đi gọi y giả tới, bị Liêu Đình Nhạn túm một cái bắt được tay, “Vô dụng, bọn họ không nhìn ra cái gì, cũng không có biện pháp giảm bớt.” Nàng thanh âm suy yếu, nửa khép con mắt nói.

Tư Mã Tiêu thấy nàng là dạng này, trong lòng liền có táo bạo và lửa giận dẫu không được, “Đến tột cùng là chuyện thế nào, nàng như vậy là bởi vì cái gì?”

Liêu Đình Nhạn rớt cuộc nhìn hắn một cái, “..... Trước kia từng bị thương.”

Tư Mã Tiêu thần sắc âm trầm, trong giọng nói mang theo tức giận như mưa gió sắp đến, “Là ai, ai làm nàng bị thương?!”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên dùng sức niết tay hắn, “Chính là chàng.”

Tư Mã Tiêu quả quyết nói: “không có khả năng.” hắn không hề nghĩ ngợi liền phản bác, hắn có một loại tự tin mù quáng, cảm thấy trên thế giới này không ai che chở nữ nhân trước mặt này như hắn.

Liêu Đình Nhạn đau đến khó chịu, nhớ tới mấy năm nay mỗi tháng chịu thống khổ, lại nghĩ tới lúc trước thần hồn Tư Mã Tiêu trào ra một khắc kia, trong lòng kinh giận, nàng hít vào một hơi, nói: “Trước kia chàng đặc biệt lợi hại, có chàng bảo hộ ta, không ai có thể

làm thương ta, cho nên duy nhất có thể làm ta bị thương chính là chàng.”

“Chàng giết ta một lần.” Liêu Đình Nhạn ngữ khí thực bình tĩnh mờ ảo, không giống ngày thường nói chuyện tùy ý như vậy.

“không có khả năng.” Tư Mã Tiêu vẫn nói như vậy.

Liêu Đình Nhạn: “Khi đó chàng sắp chết, chàng muốn ta cùng chết với chàng.”

Tư Mã Tiêu lâm vào trầm mặc, nhìn mặt Liêu Đình Nhạn tái nhợt không hé răng, hẩn chần chờ, bởi vì hẩn nghĩ nghĩ cái loại tình huống này, không xác định mình có thể làm như vậy hay không. hiện tại từ trình độ nào đó mà nói, hẩn chính là một Tư Mã Tiêu dễ hiểu hơn trước, cho nên hẩn chần chờ đại biểu cho có lẽ hẩn thật sự nghĩ tới giết nàng.

Liêu Đình Nhạn phát hiện mình thế nhưng không cảm thấy sợ hãi. Đúng vậy, đây mới là Tư Mã Tiêu. Nhưng lúc ấy hẩn cố tình muốn hy sinh chính hẩn lưu lại hết thảy cho nàng là như thế nào đây.

Tư Mã Tiêu cúi người, nâng mặt Liêu Đình Nhạn lên, “Nàng không gạt ta?”

Liêu Đình Nhạn: “Mười bảy năm trước, xác thật chàng giết ta một lần.”

Tư Mã Tiêu người này, nói thật không tin, hiện tại nàng nói dối, hình như hẩn lại thật sự tin, hẩn mi ôm nàng, nhất thời không biết nói cái gì, chỉ chậm rãi vuốt ve tóc nàng.

hẩn chăm chú nhìn mặt Liêu Đình Nhạn giờ phút này, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một màn ngăn ngại, hẩn ôm nàng ngồi ở trong đầm bích sắc, cả người phảng phất như bốc cháy lên. Mà nàng nhìn hẩn, trong mắt đều là nước mắt, lắc đầu hô to cái gì với hẩn,

nhìn qua giống như sắp hỏng mắt. So với ngày thường tùy tiện nhắm liệ, thật giống như có cái gì đang vỡ nát trong ánh mắt nàng.

Tư Mã Tiêu sững sốt, đê đê ngực buồn bã.

Đó là cái gì, ký ức từ trước của hần?

Liêu Đình Nhạn bắt lấy tay Tư Mã Tiêu, Tư Mã Tiêu hoàn hồn, cầm tay nàng, ngữ khí chậm lại rất nhiều, có thể là ngữ khí ôn nhu nhất đời này, “thật sự rất đau?”

Liêu Đình Nhạn hít một hơi: “thật sự rất đau.”

“Ta đau quá a, Tư Mã Tiêu, ta đau quá.”

Trước kia không có đau như vậy, mười bảy năm trước, lúc Tư Mã Tiêu không ở đây, tới mấy ngày này nàng liền tìm cái ao ngâm, đau tàn nhẫn thì lớn tiếng mắng Tư Mã Tiêu, cảm thấy hình như cũng không có gì gian nan. Nhưng bây giờ đầu sỏ gây tội Tư Mã Tiêu ở bên cạnh, bỗng nhiên nàng cảm thấy đau quá mức, làm nàng đặc biệt muốn cho Tư Mã Tiêu cùng đau với mình.

Nàng làm được, lúc nàng dùng ngữ khí suy yếu nói mình rất đau, nàng nhìn thấy biểu tình của Tư Mã Tiêu, trong nháy mắt cảm thấy hần dường như cũng rất đau, thế nhưng khó có thể nhẫn nại mà hơi hơi nhấp môi lên.

Lúc này nàng lại mềm lòng.

Thôi, cố ý nháo hần làm gì, Tư Mã Tiêu chính là người như vậy, hơn nữa đau như vậy, có lẽ từ lúc chào đời tới nay, trong mấy trăm năm, ngày ngày đêm đêm hần đều phải chịu. hần không sợ đau giống như nàng, sao không phải bởi vì hần đã quen rồi.

Liêu Đình Nhạn không nói.

Tư Mã Tiêu lại như càng thêm không thể chịu nổi, “Làm cái gì nàng mới có thể đỡ hơn?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ngâm mình ở trong nước sẽ tốt hơn một chút.”

Kỳ thật sẽ không, cần ngâm mình ở linh trì lạnh băng mới được, nhưng linh trì như vậy nơi này không có, hơn nữa thân thể người thường ở bên cạnh linh trì này sẽ bị hàn khí xâm lấn, hiện Tư Mã Tiêu không chịu nổi cái này.

Nghe nàng nói như vậy, Tư Mã Tiêu ôm nàng tới một suối nước ấm sau cung Tử Tuyên, hắn ôm Liêu Đình Nhạn đi vào, chính mình cùng ngâm ở bên trong, dùng môi cọ cọ trán của nàng, “Có cảm thấy đỡ một chút không?”

Liêu Đình Nhạn dựa vào trong lồng ngực thiếu niên, hít hít cái mũi, tiếp tục lừa hắn, “Đỡ hơn rồi.”

Nước suối thanh khiết, quần áo bọn họ ở trong nước dây dưa bên nhau, Liêu Đình Nhạn trong đau đớn tinh mẫn, hồi tưởng lại rất nhiều chuyện trước đây. Giống như chỉ có đau đớn kích thích mới có thể làm ký ức nàng mất mà tìm lại từng chút.

Nàng nhớ tới lúc ở Canh Thần Tiên Phủ, khi đó Tư Mã Tiêu cũng thích ngâm ở trong nước. Nàng nhớ rõ ban đầu hắn ngâm ở hàn trì, lạnh như vậy, nàng cũng không chịu nổi hàn trì lạnh băng, nhưng sau đó, bất tri bất giác, hắn bắt đầu tùy tiện tìm cái hồ để ngâm.

Vì sao? Hình như là bởi vì lúc ấy Tư Mã Tiêu mặc kệ ngâm ở đâu, đều muốn nàng làm bạn cùng. Là bởi vì nàng không chịu nổi hàn trì, cho nên hắn chỉ tùy ý tìm hồ nước bình thường để ngâm sao?

Liêu Đình Nhạn sau nhiều năm trôi qua, bỗng nhiên hiểu ra năm đó vào ngày mùa hè trong núi bên dòng suối Tư Mã Tiêu ngóng nhìn nàng. Khi đó tâm tình của hắn có giống nàng hiện tại hay không?

Có lẽ khi đó hấn cũng phải thừa nhận đau đớn gấp trăm lần nàng hiện giờ, nhưng hấn còn có thể dựa vào đó không lộ ra chút dị sắc nào, lộ ra một cái cười với nàng, duỗi tay nói với nàng: “Lại đây.” Bình tĩnh đến mức làm nàng cảm thấy, đó chỉ là nghỉ ngơi thích ý lại lười biếng sau giờ ngủ, là một đoạn thời gian tầm thường lại thoải mái.

Khi đó bọn họ cũng không phải thống khổ cùng nhau.

Hồi ức về Tư Mã Tiêu bỗng nhiên biến mất, hiện giờ thiếu niên Tư Mã Tiêu này cái gì cũng không nhớ rõ đang trầm mặc mà chà lau nước mắt trên má nàng không biết rơi xuống khi nào.

“thật sự đau như vậy?”

Mày hấn trước sau nhăn lại, cẩn thận lau xong nước mắt nàng, lại hôn đôi mắt nàng, hương vị tràn ngập trù mẫn, rõ ràng mới là thiếu niên thôi, rõ ràng là bạo quân không biết cái gì là thương tiếc.

Liêu Đình Nhạn thở ra, ngửa đầu đi tìm môi hấn.

Tư Mã Tiêu đẩy tóc ướt dán bên má nàng, nâng đầu nàng lên hôn nàng. Liêu Đình Nhạn ôm lấy cổ Tư Mã Tiêu, đôi tay ôm lưng hấn. hấn ôm nàng dựa vào bờ ao, tóc nổi ở trong nước, tay ôm nàng chậm rãi vỗ về lưng nàng.

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên cảm thấy đau đớn linh hỏa gây ra trong thân thể có chút giảm bớt, nàng rời môi Tư Mã Tiêu, dựa đầu vào trên vai hấn thở dốc, “Ta đã đỡ hơn.”

“Ừ.” Tư Mã Tiêu nghiêng đầu hôn cổ nàng, dùng mũi cọ vành tai nàng.

Liêu Đình Nhạn: “Hình như hôn một chút thì không đau như vừa rồi nữa.”

Tư Mã Tiêu tự hỏi một lát, động thủ cởi quần áo nàng.

Liêu Đình Nhạn: “Chờ đã.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta đang đau đây, chàng buông tay.”

Tư Mã Tiêu: “Ta thử xem, nàng ngoan đi, không cần nháo.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta không thử! Liêu Đình Nhạn ta hôm nay dù đau chết, chết ở chỗ này, cũng không cần làm như vậy!”

.....

Liêu Đình Nhạn: “Có phải chàng cảm thấy đau hay không?”

Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “Nếu không thì thôi? Chúng ta trước kia..... khi đó cũng không thấy chàng đau a, hay là hiện giờ chàng còn quá nhỏ.....”

Tư Mã Tiêu niết gáy nàng, “Im miệng.”

Liêu Đình Nhạn: “Xì, ha ha ha ha ha ha ~”

Tư Mã Tiêu lại không bị nàng cười đến thẹn quá thành giận, hấn nhìn nàng cười, mày thoáng buông lỏng, trên mặt cũng lộ ra một chút ý cười, gắt gao ôm nàng thay đổi tư thế, ngón cái xoa xoa khóe mắt nàng, “Có phải không đau như trước không?”

Hình như là thật sự hữu hiệu, linh hỏa bị Tư Mã Tiêu trấn an xuống.

Liêu Đình Nhạn nhớ tới vừa rồi mình bị sắc đẹp mê hoặc không thể cầm giữ, bỗng nhiên cảm thấy có chút thẹn thùng, nàng bưng kín mặt, lại dứt khoát đặt đầu ở trên vai Tư Mã Tiêu, Tư Mã Tiêu liền

cười ở bên tai nàng, cười sang sảng.

Bọn họ giống như là hai cây thủy thảo rêu rao ở trong nước, không tiếng động mà ôn nhu dây dưa.

“Nàng thật sự rất yêu ta.” Liêu Đình Nhạn trong mơ hồ nghe được Tư Mã Tiêu nói như vậy, hắn ấn đầu nàng, đè nàng dính sát vào trong lòng ngực mình.

Liêu Đình Nhạn nhắm mắt lại, đồng dạng cũng ôm hắn, khẽ ừ một tiếng.

Nếu ta không yêu chàng, mặc dù ở nơi nào ta đều sẽ sống thật vui sướng.

Nhưng nếu ta không yêu chàng, ở nơi nào ta cũng không sống được vui sướng như vậy.

.....

Các đại thần ở dưới tranh luận nửa ngày, cũng không nghe thấy bệ hạ bên trên nói một lời, mọi người không hện mà cùng dừng lại nhìn lên trên, phát hiện hắn hoàn toàn không nghe bọn hắn nói. Tuy rằng từ trước bệ hạ cũng không quá chú ý nghe bọn hắn nói cái gì, biểu hiện phi thường tùy tiện, nhưng hôm nay hắn thế nhưng đang ngăn người, một bàn tay đặt ở chóp mũi, nhẹ nhàng vé động, không biết nhớ tới cái gì, trên mặt lộ ra một chút tươi cười chân thật hiếm thấy.

không giống bệ hạ sẽ bởi vì tâm tình không tốt là phải giết người, giống thiếu niên nhớ tới người trong lòng.

Các đại thần:..... Kinh!!!

Tư Mã Tiêu chú ý tới biểu tình bọn họ như gặp quỷ, dứt khoát đứng lên, “Các ngươi tự mình nhìn mà làm, cô muốn đi Hạ cung tránh

nóng.”

hắn mang theo Quý Phi sợ nóng lại thích ngâm nước đi Hạ cung tránh nóng. Lúc trước thổi cầu vòng thí một quãng thời gian thật dài, các đại thần lại bắt đầu vô cùng đau đớn: Bệ hạ bị sắc đẹp mê hoặc! không cứu được! Khẳng định sắp mất nước!

Chương 77: Hóa ra là yêu tinh rái cá

Hạ cung là tiên hoàng xây nên, là hành cung giải nhiệt cho ngày mùa hè. Tiên hoàng tuy nói không thô bạo thích giết người như Tư Mã Tiêu, nhưng ông ấy ưa hưởng lạc, còn thích nữ sắc, về trình độ làm các đại thần đau đầu cũng không kém con trai ông ấy bao nhiêu, hễ hạ lệnh kiến tạo hành cung dị thường tinh xảo hoa mỹ, hoàn toàn bất đồng với hoàng cung Yến Thành chất phác đại khí.

Tòa Hạ cung cũng không lớn, nhưng nơi chốn đều là cảnh trí, tọa lạc ở dưới chân núi Lệ Vân, lưng dựa núi, được nước bao quanh, ngày mùa hè mát lạnh, thực sự là nơi tránh nóng rất tốt.

Năm rồi Tư Mã Tiêu cũng đã từng tới nơi này, nhưng hễ không ở nơi nào lâu lắm. Bình thường ở chỗ này mấy ngày cũng thôi, lúc này muốn mang Quý Phi tới đây ở, đã sớm lệnh cho cung nhân dọn dẹp Hạ cung một lần, khiến cho Hạ cung đã lâu không được ai sử dụng rục rịch hẳn lên.

Liêu Đình Nhạn liếc mắt một cái nhìn Hạ cung liền cảm thấy không tồi, nơi này so với vương đô Nhạn Thành nóng rục có cảm giác thanh u hơn nhiều. Hơn nữa Hạ cung này sau núi cũng có sơn khê, trừ không có linh khí, chỗ khác đều đặc biệt như là ao nước nằm đó ở Canh Thần Tiên Phủ bọn họ đã từng ngâm.

Liêu Đình Nhạn mỗi tháng đau một lần như vậy, một lần mấy ngày, lúc này còn lại mấy ngày, đều ở sơn khê sau núi của hạ cung.

Chuyện khác cũng ổn, nhưng phải chú ý không thể để cung nhân đến gần, nếu không thì không cẩn thận đụng phải cái gì liền xấu hổ.

Rốt cuộc Tư Mã Tiêu hai ngày trước mới thông nhân sự, hai ngày này sẽ thường xuyên giúp nàng giảm đau.

Dù sao cũng là thiếu niên, tham hoan một chút, Liêu Đình Nhạn cũng thực hiểu, nàng duy nhất không hiểu chính là trước kia lão tổ tông Tư Mã Tiêu rốt cuộc làm thế nào giả vờ đến nhân mô nhân dạng như vậy, lúc ấy tổ tông biểu hiện giống như hoàn toàn không để bụng những việc này.

Đổi thành tiểu bệ hạ, hắn liền trực tiếp hơn. Liêu Đình Nhạn phát hiện hắn không “rụt rè” như trước, sau đó nàng bỗng nhiên hiểu được, Tư Mã Tiêu bản thành thực trước kia vốn dĩ còn đeo tay nải hình tượng sư tổ mấy trăm tuổi, tay nải đó khả năng nặng đến một tấn.

Sơn thủy nhân gian không có gì không giống sơn thủy Tu Tiên giới, Liêu Đình Nhạn nằm ở suối nước mát lạnh nhìn lá xanh trên đỉnh đầu, duỗi tay hái một cành, vỗ vỗ ở trong nước, thuận tay liền hất bọt nước lên người Tư Mã Tiêu. hắn ngồi ở bên cạnh, khoác một cái áo ngoài màu đen, lười biếng nghiêng đầu, tránh thoát mấy cái bọt nước đó.

Nhìn thấy hắn nhìn mình, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên tán thành Hồng Loa từng nói một câu — — “hắn đã bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo.”

Trước kia Liêu Đình Nhạn khịt mũi coi thường lời này, Tư Mã Tiêu người này, người khác xem ra là điên cuồng, nhưng nàng xem ra người nam nhân này vĩn viễn lý trí, dù đi tìm chết cũng an bài đến rành mạch, người như vậy sao có thể “thần hồn điên đảo”. Nhưng hiện tại, thấy ánh mắt hắn nhìn mình chăm chú, Liêu Đình Nhạn chợt hiểu ra.

— — hắn đúng là mê luyện ta.

Nàng cùng Tư Mã Tiêu ở bên nhau thời gian

kỳ thật cũng không nhiều, hai người nếu nói yêu đương thì cũng không giống người thường, dường như chính là nước chảy thành sông, có lẽ thiếu vài phần nhiệt tình của nam nữ tuổi trẻ khi tình cảm mãnh liệt. Liêu Đình Nhạn khi đó thậm chí rất ít cảm thấy ngượng ngùng, bởi vì Tư Mã Tiêu biểu hiện quá đương nhiên.

Hơn nữa khi đó Tư Mã Tiêu thật sự quá thông minh quá nhạy bén, hẳn có thể nhận thấy mỗi một phần cảm xúc của nàng, toàn bộ sự tình làm nàng cảm thấy xấu hổ không tốt, ở chỗ hẳn đều nhẹ nhàng băng quơ tan đi. Hắn tựa như thợ săn giỏi về xây dựng nơi an toàn, chờ đợi con mồi tự mình tiến vào, sau đó quyền dưỡng.

Nhưng hiện tại Tư Mã Tiêu đã quên những cái đó, máu lưu động trong thân thể hắn không làm hắn đau đớn, hắn cũng không nhớ rõ công xiềng trầm trọng mấy trăm năm, không nhớ rõ dòng họ Tư Mã này làm hắn đã trải qua bao nhiêu huyết tinh, trong trí nhớ mười sáu năm này hắn có nhớ rõ được, nàng chiếm một bộ phận đặc thù.

Hắn không thể thuận thực mà bày ra với nàng tư thái “Hết thầy đều được nắm giữ”, còn sẽ dùng ánh mắt như thể truy đuổi nàng —— ánh mắt nhìn người trong lòng.

Đối với tình nhân cách một thế hệ này, Liêu Đình Nhạn phá lệ phát ra một chút ngượng ngùng.

Nàng nghiêng đầu, nhìn về phía trời xanh bên cạnh. Tư Mã Tiêu đi tới, hắn ngồi ở bên nàng, một tay chống trong nước, cúi đầu chăm chú nhìn nàng, có chút không nói đạo lý mà chiếm cứ hơn nửa tầm nhìn của Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: “..... Làm gì nha.”

Tư Mã Tiêu không nói lời nào, hắn cười một chút, là cái loại cười

giáo hoạt của thiếu niên, hần búng hai giọt nước ở trên mặt nàng. Liêu Đình Nhạn theo bản năng nhắm mắt lại, liền cảm giác một ngón tay chạm trên gò má mình, động đậy đuổi theo bọt nước để lại dấu vết.

Ấu trĩ. Liêu Đình Nhạn nói ở trong lòng, tay bỗng nhiên nâng một vốc nước tưới lên trên mặt Tư Mã Tiêu, sau đó nàng lấy dáng vẻ hoàn toàn không phù hợp với lười nhác ngày thường, nhanh nhẹn nhảy lên chạy về trên bờ, tránh đi Tư Mã Tiêu có thể phản kích lại.

Nàng đứng cười ở trên tảng đá lớn bên bờ.

Tư Mã Tiêu liền ngồi vào trong nước, một tay phất đi bọt nước trên mặt, ngón tay chỉ nàng một cái, xốc môi cười nhạo: “Ấu trĩ.”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Chàng là tiểu đệ hạ, chàng nói ta ấu trĩ?!

Nàng yên lặng trở về trong nước ngâm tiếp, kết quả Tư Mã Tiêu lập tức hất một đồng nước lớn về phía nàng, đổ ập xuống.

Liêu Đình Nhạn: “???” Con mẹ nhà anh? đã biết con hàng này không phải thứ tốt gì.

Tư Mã Tiêu chống ở trong nước cười to: “Ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Ở hạ cung ngày tháng trôi qua thực nhàn nhã, Liêu Đình Nhạn qua mấy ngày thống khổ, cũng không cảm thấy u sầu nhiều lắm, mỗi ngày chính là nằm liệt. Nàng không quá muốn thừa nhận Tư Mã Tiêu học hư từ mình, trước kia hẳn ngẫu nhiên cũng sẽ học nàng nằm liệt, nhưng hiện tại hẳn có đôi khi nằm liệt so nàng còn hoàn toàn hơn, khả năng chính là buông gánh nặng rồi tự mình thả bay đi.

Bất quá, tốt xấu làm một cầu hoàng đế, cuộc sông

của hắn cũng không thể vẫn luôn nhàn nhã bình tĩnh như thế.

một buổi tối, Liêu Đình Nhạn nhận thấy không thích hợp, chậm rãi tỉnh lại từ trong ngủ say. Nàng đến đôi mắt cũng không cần mở, dùng thần thức thấy được người xa lạ trà trộn vào các nơi Hạ cung, đây khả năng hắn phải gọi là thích khách.

Thị giác thần thức của nàng là nhìn xuống, những bóng người đó động tác nhanh nhẹn, trốn ở bóng cây, với nàng xem ra thật giống như là điểm bia đỏ di động trong trò chơi bản đồ, phi thường rõ ràng, vừa nhìn là hiểu ngay.

Nàng nửa chống thân thể, nói ở bên tai Tư Mã Tiêu: “Có người tới ám sát chàng đó.”

Nàng nói ba lần Tư Mã Tiêu mới mở mắt, Liêu Đình Nhạn nhìn hắn, hoài nghi hắn không nghe rõ, lại thêm một câu: “Chàng tỉnh, bên ngoài có rất nhiều người tới ám sát chàng.”

Tư Mã Tiêu ừ một tiếng, ôm nàng lại nằm trở về, “Lần này cách bốn tháng mới đến, bọn họ càng ngày càng vô dụng.”

hắn biểu hiện đầy đủ là thường xuyên gặp loại sự tình quen thuộc này, cùng cảm giác khinh thường thế lực đối địch.

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy những điểm đỏ thích khách đó bị nhóm nội thị nấp ở bên ngoài cung điện chém ra ngoài, những nội thị đó là một đám tùy hầu bên người Tư Mã Tiêu, ngày thường cụp mi rũ mắt, vừa đến lúc giết người liền hiển lộ ra một mặt hung thần ác sát, đánh những thích khách đó đến hoa rơi nước chảy, vì thế một chút ồn ào bên ngoài thực nhanh liền bình ổn xuống.

Liêu Đình Nhạn: thời cơ rất tốt như vậy, ta một đại lão Ma Vực, thế nhưng không thể lên sân khấu đại phát thần uy?

Trong lòng nàng cảm thấy có điểm đáng tiếc, nhắm mắt lại tiếp tục

ngủ, nhưng không đến chốc lát nàng lại tỉnh, lắc tỉnh Tư Mã Tiêu.

“Tỉnh tỉnh, lại tới một đám người nữa.” Lúc này nhân số tương đối ít, nhưng hiển nhiên so với những người phía trước còn lợi hại hơn.

Tư Mã Tiêu dè dè thái dương, “Nửa đêm nàng không ngủ được, đừng đánh thức ta.”

Liêu Đình Nhạn: “Chàng tin không, ta đây là học theo chàng.”

Tư Mã Tiêu ấn nàng trở về, “không có việc gì, nàng đừng động những cái đó.”

Liêu Đình Nhạn ngủ không được, nàng mở thần thức ra xem phát sóng trực tiếp, phát hiện có người đặc biệt lợi hại, đã đột phá phòng tuyến, hướng tới..... ừm, nơi cung điện của hắc xà.

Lần này bọn họ tới Hạ cung, là cùng đem hắc xà đến, rốt cuộc ở trong lòng bệ hạ, hiện tại hắc xà là kết tinh tình yêu của bọn họ. Phốc, nói đến cái này là muốn cười.

Liêu Đình Nhạn: “A, có thích khách đi chỗ Ti Ti bên kia.”

Tư Mã Tiêu ngồi dậy, hấn mặt vô biểu tình xuống giường, giày cũng không đi, cạch một tiếng rút ra một thanh kiếm trên tường, đá văng cửa đi ra ngoài.

Liêu Đình Nhạn: “..... Chờ đã?”

không phải chàng biết ngỗng tử là “yêu quái” sao, vội vã đi qua như vậy làm gì? Liêu Đình Nhạn cũng nhanh chings đứng dậy đuổi theo, không phải nàng sợ hắc xà thế nào, chính là nàng sợ Tư Mã Tiêu bị cảnh tượng ngỗng tử đột nhiên biến thành Đại Hắc Xà dọa đến. Nếu làm cho hấn sợ hãi, chẳng lẽ nàng còn phải học Bạch Tố Trinh đi trộm tiên thảo sao?

Thích khách kia xác thật rất lợi hại, lợi hại ở cảnh giới phàm nhân bình thường, nhưng gặp một con hắc xà thật lớn, vậy cũng không có cách nào, chỉ có thể ôm hận cừu tuyền.

Lúc Tư Mã Tiêu đến, là nhìn thấy một con hắc xà thật lớn mở ra cái mồm to như bồn máu, a ô một tiếng cắn mất thích khách đang rút kiếm. Hắc xà kỳ thật không muốn ăn người, nó chỉ theo thói quen cắn cái gì, kết quả bị Tư Mã Tiêu đột nhiên xuất hiện như vậy dọa đến, nó trực tiếp nuốt người trong miệng xuống.

Hắc xà: “Oe — —”

Chỉ nhổ ra một cây đao mà thích khách cầm.

Tư Mã Tiêu nhìn hắc xà.

Hắc xà vặn vẹo thân mình, cảm thấy chủ nhân không quá muốn nhìn thấy mình biến thành rắn, vì thế lại ngoan ngoãn biến thành bé trai tóc đen, ngồi ở mép giường quơ quơ chân.

Tận mắt nhìn thấy người sống đại biến, Tư Mã Tiêu: “.....”

Liêu Đình Nhạn theo sau cũng tới rồi, thấy một màn như vậy, nhin không được che mặt một chút.

Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn nàng một cái, thần sắc hơi phức tạp, Liêu Đình Nhạn trong chớp nhoáng đột nhiên đối diện ý nghĩ của hắn, minh bạch hắn suy nghĩ cái gì, đoạt trước: “Ta không phải xà yêu!”

Tư Mã Tiêu nhìn eo nàng, thầm nghĩ, quả nhiên là xà yêu, sau đó hắn nói: “không cần giải thích cái này với ta, ta không thèm để ý.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Mẹ nó, ta để ý a!

Tư Mã Tiêu lại đề đề thái dương, chỉ chỉ con trai hờ của hắn, “Sao cái thứ lung tung rối loạn gì nó đều ăn vào trong bụng,

nàng không dạy nó là rác rưởi không thể ăn sao.”

Liêu Đình Nhạn: “Nó vẫn luôn do chàng dạy dỗ!” Lúc trước chàng còn coi Đại Hắc Xà là thùng rác, để nó xử lý rác rưởi! Chàng thanh tỉnh một chút cho ta!

Tư Mã Tiêu: “Lúc ta không có mặt, nàng làm mẹ cũng không dạy nó?”

Liêu Đình Nhạn: “..... Ta không còn lời nào để nói.” (thô tục)

không biết vì sao không khí đột nhiên lại biến thành gia đình giáo dục nhi đồng, hắc xà tựa như một đứa nhỏ ngốc nhìn thấy hiện trường cha mẹ cãi nhau, không biết làm sao.

Tư Mã Tiêu: “Thôi, ta lại không trách nàng.”

Liêu Đình Nhạn: “Chàng thật ra có mặt mũi trách ta à.”

Tư Mã Tiêu có được sáng suốt mà đại bộ phận nam nhân đều không có, biết kịp thời dừng khắc khẩu với vợ, miễn cho chiến hỏa lan rộng. hắc nhảm vào ngỗng tử vô tội, “Nhổ thứ vừa rồi kia ra, về sau không được tùy tiện ăn nữa.”

Hắc xà: “Tê tê ——” thật ủy khuất a.

Tư Mã Tiêu: “Nhi tử ta sao vẫn không biết nói, có phải đầu óc nó có cái tật gì không?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chàng hỏi ta à? Ta cũng không biết chàng làm ra nó như thế nào, có tật cũng là tật của chàng.

Phát hiện Liêu Quý Phi sắc mặt vi diệu, Tư Mã Tiêu lại vầy vầy tay: “Thôi, ta cũng không ghét bỏ con, rốt cuộc là con của chúng ta, không biết nói cũng thôi.”

Liêu Đình Nhạn biểu tình phức tạp mà nhìn hắc nhảm, cảm thấy khả năng

mình không cần ra tiếng, người này một mình là có thể thu phục vở kịch gia đình vừa ra. Chính hắn làm ra vấn đề, lại tự mình giải quyết vấn đề.

Hai người trở về ngủ, Tư Mã Tiêu bỗng nhiên nhéo eo nàng, “Nàng có thể biến thành rắn? Biến một cái cho ta xem?”

Liêu Đình Nhạn: “Ta không thể.”

Tư Mã Tiêu: “Bị thương cho nên không biến về được nguyên hình?” hắn phỏng đoán hợp lý.

Liêu Đình Nhạn: “Bởi vì ta không phải xà yêu a.” Nàng đưa ra đáp án càng hợp lý.

Tư Mã Tiêu: “Nàng còn bởi vì chuyện vừa rồi mà tức giận? Có lời gì cũng không nói cho tử tế.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Xem ra người này là nghe không vào lời nói thật.

Nàng hít vào một hơi, “Được, chàng xem.”

Nàng ở dưới mí mắt Tư Mã Tiêu biến thành một con rái cá du quang thủy hoạt, sau đó nghiêm trang nói: “Thấy được chưa, đây mới là nguyên hình của ta, rái cá.”

Tư Mã Tiêu lâm vào trầm tư, đến tột cùng ở tình huống thế nào, một con rái cá yêu, mới có thể sinh ra một con cự xà yêu?

hắn bắt rái cá Quý Phi của mình lại, “Ta cảm thấy..... bộ dáng này của nàng dị thường quen thuộc, dường như ta đã gặp cái dạng này của nàng.”

Vừa nói, trong đầu hắn xác thật xuất hiện một ít hình ảnh, là hình ảnh hắn ôm rái cá ở trong ngực. hắn ôm rái cá, xoa bụng nàng.

Tư Mã Tiêu tin tưởng không nghi ngờ, “Hóa ra là rái cá yêu.”

Liêu Đình Nhận: “.....” thật hối hận, không nên dẫn hấn đi ngâm nước, đầu óc đều bị nước vào.

Chương 78: Chơi nổi thành ngư

Liêu Đình Nhận vốn chỉ định đùa Tư Mã Tiêu một chút, ai biết lập tức hồ chính mình, gia hỏa này từ khi nghe nàng nói đùa, liền nhận định nàng là rái cá yêu.

thật muốn nói, rái cá yêu là cái thứ quý gì, từ trước đến này chưa từng nghe thấy chủng loại yêu quái này, sao hắn cứ như vậy tự nhiên tiếp nhận rồi?

không chỉ có tiếp nhận, hắn còn thực thích, thường xuyên muốn nàng biến về ‘nguyên hình’, Liêu Đình Nhận không để ý đến hắn, không thể lại dung túng hắn tiếp tục như vậy nữa. hiện tại nàng chính là đại lão, không có một đại lão nào dễ nói chuyện đâu.

Liêu Đình Nhận: “Ta nói với chàng, nếu chàng lại xoa bụng ta, ta liền biến chàng thành gà con.”

Nàng suy nghĩ lại hạ miệng thêm một câu, “Hoặc là biến thành rắn, nguyên hình của chàng là rắn, chàng biết rồi?”

Tư Mã Tiêu đã thông qua phỏng đoán ‘hợp lý’ mà biết đời trước mình có thể là con xà yêu lợi hại, hắn nhéo gương mặt Liêu Đình Nhận không để nàng ngủ, nói: “Nàng có thể biến ta thành rắn, bất quá chính nàng cũng phải biến thành rái cá.”

Nam nhân này thế nhưng không tiếc chính mình biến thành rắn cũng muốn nuốt rái cá, đây là một loại chấp niệm thế nào? Bệ hạ này không thể giống sư tổ hoàn mỹ mà che dấu yêu thích. Cho nên nói, kỳ thật trước kia Tư Mã Tiêu trong lòng thực thích nàng biến

thành rái cá?

Quả nhiên là thực thích, Liêu Đình Nhạn nhớ lại khi đó hẳn đi chỗ nào cũng thích đặt nạng ở trên người.

không ngờ sư tổ nhìn một gương mặt cuồng bá khốc túm, thế nhưng thích vuốt rái cá?

Thái độ trước kia của hắn đối với xà xà, có khả năng là bởi vì xà xà không có lông đi? Đúng không?

Sơn Khê sau núi ở Hạ cung nhiều ngày nay thường xuyên xuất hiện một con rắn to bằng bắp đùi, còn có một con rái cá da lông sáng bóng, rái cá ghé vào trên thân rắn, có vẻ thập phần có linh tính.

.....

Nam Yến hầu thật vất vả vơ vét mấy kỳ nhân dị sĩ, dùng số tiền lớn lung lạc, muốn bọn họ ám sát Liêu Quý Phi và tiểu điện hạ đột nhiên xuất hiện, đương nhiên tốt nhất là có thể dứt khoát giết Tư Mã Tiêu.

Vì yểm hộ mấy người này, Nam Yến hầu hy sinh không ít thủ hạ, hai đợt thích khách ban đầu đều là dùng để làm Tư Mã Tiêu buông lỏng cảnh giác, dò tìm mất đi, một đợt mấy người cuối cùng này mới là đòn sát thủ. Bọn họ được hai đám người phía trước trợ giúp, trà trộn vào trong thủ vệ hạ cung, những kỳ nhân dị sĩ này còn biết ‘ dịch dung ’, lặng yên không một tiếng động không chớp mắt đã thay thế mấy nội thị trong Hạ cung.

Mấy người dò dẫm xong, biết được bệ hạ và Quý Phi sau giờ Ngọ sẽ hóng mát nghỉ ngơi ở sơn Khê sau núi, mà lúc này bên cạnh bọn họ đều không có cung nhân hầu hạ, có thể nói là cơ hội xuống tay tốt nhất. Sau núi thủ vệ trong lòng ngoài chặt, chỉ cần có thể đột phá phòng tuyến bên ngoài, vào bên trong, bọn họ muốn mạng cầu hoàng đế và Quý Phi, đương nhiên dễ như trở bàn tay.

Nhưng người này không hổ là Nam Yến hầu tốn một số tiền lớn bằng nửa gia sản cầu tới, thành công đột phá phòng thủ, đi vào dòng suối bên núi.

“Sao lại thế này, sao người không ở nơi này?” một nam nhân giọng nói nhòn nhọt xem qua sơn khê này một lần, nghi hoặc nói.

“Suối này còn có bầu rượu, hẳn là nơi này không sai.” Nam tử ánh mắt trầm ổn nhất, cảnh giác chỉ vào bình rượu chìm nổi trong suối nước nói: “Có lẽ bọn họ đi thượng du hoặc hạ du, thời gian không nhiều lắm, chúng ta phân công nhau đi tìm!”

một nam nhân mắt hẹp mi dài trầm mặc ít nói đã không nói một lời nhanh chóng theo sơn khê đi tìm kiếm về phía trước. một người khác thân hình hơi béo, đôi mắt quay tròn chuyển khắp nơi, bỗng nhiên chỉ vào dưới một bụi hoa lan điều thảo rũ bên hồ nước, “Người xem, đó là một hắc xà! Trong núi này thế nhưng còn có hắc xà to như vậy!”

“Thôi, đây là khi nào, người còn quản hắc xà với bạch xà, nhanh tìm giết được cầu hoàng đế cùng với Quý Phi mới là chuyện quan trọng!” Nam tử trầm ổn nhìn một cái đại xà không có ý tứ phản ứng vẫn nằm trong dòng suối, chợt dời ánh mắt đi.

Bốn người này tách ra tìm kiếm, hắc xà dưới hoa phong lan ngẩng cái đầu lên, phun lưỡi rắn về phía bọn họ rời đi, sau đó lại rũ đầu xuống, tiếp tục chiếm cứ trong nước.

một con rái cá ghé vào thân rắn, vén lên phong lan dùng để che thái dương, nhìn nhìn phương hướng mấy người kia biến mất, móng vuốt gãi gãi chòm râu trên mặt, bỗng nhiên miệng phun nhân ngôn: “Sao lại có thích khách, bốn thích khách này có điểm không bình thường a.”

Bọn họ hình như sờ được một chút tu hành, nhưng không phải con đường đứng đắn gì, cũng không chính thức tu luyện, chỉ nắm

giữ một chút năng lực lợi hại hơn người bình thường, có thể là gặp được một loại kỳ duyên gì đó.

Nàng ra vẻ nghiêm túc nói xong, cảm thấy không sai biệt lắm nên đến phiên mình lóe sáng lên sân khấu, đứng lên xoa xoa lông ướm át trên bụng: “Hôm nay cho chàng kiến thức một chút năng lực của ta.”

Con rắn vươn cái đuôi túm nàng trở về, cuốn lên.

Tư Mã Tiêu biến thành hắc xà: “không cần phải xen vào, những người hầu bên ngoài thực nhanh sẽ phát hiện không đúng, tới tróc nã, thái dương lớn như vậy nàng chạy loạn cái gì.”

Liêu Đình Nhạn bị cuốn trên cái đuôi, nghĩ thầm, vì sao chàng dùng đuôi thuần thực như vậy a? Trước kia rốt cuộc chàng thật sự không phải rắn a?! Chàng tiến vào giả thiết nhanh như vậy sao?

Lúc nàng mới vừa biến bệ hạ thành rắn, xuất phát từ yêu thích cá nhân, còn thêm cho hắc hoa văn màu đỏ trên thân. Kết quả bệ hạ này hắc không chịu, còn nói cái gì ngỗng tử là hắc xà, hắc vì sao lại có hoa văn, bắt nàng bỏ hoa văn đi, quả thực làm Liêu Đình Nhạn cười đến đau sốc hông.

Nàng dùng móng vuốt gãi gãi vảy rắn, “Ta là muốn cho chàng xem hiện tại ta có bao nhiêu lợi hại.”

Đáng thương còn không có đối thủ nào lợi hại, làm hại nàng hiện giờ đường đường một đại lão Ma Vực, thế nhưng còn phải tham dự vào xử lý mấy tiểu tặc để bày ra lực lượng. Quả thực giống như là dùng bảo đao đồ long đi bằm kiến, dùng tên lửa xuyên lục địa để bắn ruồi.

Tư Mã Tiêu: “Đừng lẫn lộn, ta biết nàng rất lợi hại là được.”

Liêu Đình Nhạn nằm trở về, “Ta cảm giác có chút ghen khuất.”

Tư Mã Tiêu: “Hử?” hần thuận miệng trả lời.

Liêu Đình Nhận đôi tay đặt ở bụng, “Trước kia đều là chàng che chở ta, có cái gì nguy hiểm, gặp kẻ địch nào, chàng đều sẽ giống như vậy — —” nàng vươn một móng vuốt, bày ra một chút, “Xoát một cái như vậy là giải quyết.”

nói ngắn gọn, nàng cũng thật muốn ở trước mặt bộ hạ trang bức a. Nàng đã lợi hại như vậy, vì sao không có cơ hội trang bức? Cái giá trị vũ lực này chơi thật vui mà?

Cảm nhận được hạm hực trên người nàng, Tư Mã Tiêu ngẩng lên đầu, “Biến ta trở về đi.”

Hai bọn họ biến trở về thành người, Tư Mã Tiêu thuận tay sửa sửa tóc nàng, sau đó lôi kéo nàng ngồi xuống, tự mình vớt ra cái bình rượu trong nước, uống một ngụm, “Được, chờ xem, chờ lát nữa bọn họ không tìm thấy người sẽ trở về, đến lúc đó tùy tiện nàng làm sao thì làm.”

hắn đây là vì dỗ mỹ nhân cười, để chính mình bày ở đây làm mồi câu.

Liêu Đình Nhận: “..... Ta cảm giác ở trong lòng chàng nói ta ấu trĩ.”

Tư Mã Tiêu nhấp ngụm rượu, cười như không cười, liếc nhìn nàng một cái, ngân nga nói: “không có — —”

“Bọn họ ở đây!”

Bốn người tìm tới đây, còn chưa bắt đầu nói lời vai ác chuẩn bị nói, ví dụ như “Hôm nay các người hần phải chôn mệnh dưới đao” linh tinh gì đó, đồng thời cảm giác đầu óc đau đớn, ngã quỵ trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Liêu Đình Nhạn thu hồi ngón tay khai hỏa, dấu ở sau lưng, nghiêng người nhìn Tư Mã Tiêu một cái, rụt rè hỏi: “Thế nào?”

Tư Mã Tiêu buông bầu rượu, bình đạm mà vỗ tay hai lần, “không tồi.”

Liêu Đình Nhạn ngồi trở lại bên người hắn, “Ta cảm giác, hình như không có thành tựu gì, cũng khó chịu.”

Tư Mã Tiêu: “Có thể là bởi vì nàng không giết bọn họ.”

Liêu Đình Nhạn: “Ta đã bắt được, chàng còn không hỏi một chút chủ mưu sau lưng?” Giống như cốt truyện phim truyền hình quyền mưu đều diễn như vậy, chờ lát nữa nàng còn có thể triển lãm một chút kỹ xảo thế giới huyền huyền hỏi chuyện, tuy rằng không có BUFF nói thật lợi hại của Tư Mã Tiêu trước kia, nhưng hoàn toàn không thành vấn đề đối với người thường.

Tư Mã Tiêu: “Đơn giản như vậy còn cần hỏi?”

Liêu Đình Nhạn: “Chàng biết là ai?”

Tư Mã Tiêu: “Nam Yến hầu.”

Nam Yến hầu? Chính là người này khi dễ bề hạ của ta sao, thực tốt, người đã thành công đắc tội ma chủ Ma Vực.

Liêu Đình Nhạn vẫy vẫy tay, làm bốn người kia mở mắt đứng lên, nàng nhìn về phía bốn người kia, biểu tình lãnh đạm, đồng tử khẽ nhúc nhích, ngữ khí bỗng nhiên có chút mờ ảo lạnh băng: “Các người trở về, xử lý Nam Yến hầu.”

Bốn người đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn qua không có gì dị thường, nhưng lúc này bọn họ nhìn về phía Liêu Đình Nhạn, trong mắt đều là kính sợ và thành kính, không chút do dự quỳ xuống: “Vâng, ma chủ!”

Sau đó bốn người liền không chút do dự xoay người rời đi.

Liêu Đình Nhạn vừa quay đầu lại, thấy Tư Mã Tiêu đang nhìn mình.

“Làm sao vậy?”

Tư Mã Tiêu bỗng nhiên cười, ngửa đầu lại rót một ngụm rượu, mới nói: “Trước kia nàng nói chuyện hay hành sự đều làm ta cảm thấy rất quen thuộc, nhưng mà vừa rồi, bộ dáng của nàng..... Ta cảm giác tựa hồ ta chưa từng gặp.”

Hắn cười rộ lên, lòng bàn tay mang theo ấm áp, dán ở bên cổ Liêu Đình Nhạn, “Khiến ta có chút xa lạ.”

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên không còn muốn cười, nàng hơi nghiêng mặt, tránh tay Tư Mã Tiêu, nhìn về phía bầu rượu hắn buông xuống kia, “Chàng rời khỏi ta mười bảy năm, ta cũng không phải vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Tựa như hắn, từ trước cũng không thích uống rượu, nhưng hiện tại, hắn thường xuyên uống.

Tư Mã Tiêu ôm lấy gáy nàng, kéo nàng về, ấn đầu nàng, lại ấn nàng về ngực mình, “Vì sao tức giận? Bởi vì ta nói xa lạ?”

“Chỉ cần nàng vẫn luôn ở bên ta, toàn bộ xa lạ hiện giờ, đều biến thành quen thuộc ngày sau.” Hắn cúi đầu, môi dán vào vành tai Liêu Đình Nhạn, tư thái phi thường thân mật, thấp giọng tiếp tục nói: “Hơn nữa nàng vẫn luôn ở ta người trên tìm kiếm cảm giác quen thuộc, cũng muốn ta ở trên người nàng tìm kiếm cảm giác quen thuộc, lặp lại cảnh tượng tương tự đã qua, sẽ không mệt sao?”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Nàng cảm giác ngón tay như bị nóng một chút, có chút run rẩy đau. Nàng không nghĩ tới hắn đột nhiên sẽ chọc phá điểm này, chọc phá những tâm tư nàng giữ kín không nói ra.

Tư Mã Tiêu luôn như vậy, hắn nhìn luôn như không để bụng cái gì,

cũng không chú ý, nhưng kỳ thật trong lòng hắc cái gì cũng minh bạch, cái gì cũng rõ ràng.

Từ trước là như thế, hiện tại cũng như vậy.

Mười bảy năm, đây không phải một quãng thời gian rất ngắn, ít nhất đối với nàng không phải. Nàng là cửu biệt gặp lại, hắc là như mới gặp, nàng không am hiểu yêu, chỉ có dáng vẻ hắc quen thuộc nhất thôi. Bất luận là sơn khê ngày mùa hè, hay là rái cá, đều là nàng nhớ lại trong quãng thời gian dài lâu, hắc không nhớ, cho nên nàng tái hiện một lần.

Liêu Đình Nhạn yên lặng đứng dậy, đi vào suối nước, nàng biến mình thành một con cá nhỏ bình thường, trà trộn vào trong một đám cá to bằng ngón cái. hiện tại nàng không muốn nói chuyện cùng Tư Mã Tiêu.

Tư Mã Tiêu duỗi tay vuốt tóc dài một phen, cũng đi vào trong nước, hắc xoay người lại nhìn những con cá nhỏ đó, như tự hỏi cái gì, duỗi tay xuống bắt cá. Những con cá nhỏ đó vào lúc hắc duỗi tay xuống sẽ lập tức giải tán, Tư Mã Tiêu không để bụng, tiếp tục ở nơi đó bắt cá, giống như nhất định phải bắt được Liêu Đình Nhạn kia đang muốn trốn hắc.

hắc đổi tới đổi lui ở sơn khê, bỗng nhiên nâng một vốc nước, khép bàn tay lại đi lên bờ, mang theo cười nhìn vào trong nắm tay nói: “Nào, đừng nóng giận, chúng ta đi về đã.”

đi đến bên bờ, sau lưng hắc bị hắt một đám nước, Liêu Đình Nhạn xuất hiện ở phía sau, xụ mặt hắt nước vào hắc, “Chàng nhận sai cá!” ánh mắt nam này thế nào?

Tư Mã Tiêu quay đầu lại như sớm có đoán trước, buông tay ra, trong lòng bàn tay hắc chỉ có một vốc nước, không có cá. hắc tách chân ra ngồi ở trên tảng đá lớn bên bờ, mang theo cười chống cằm nhìn nàng, phi thường hư hỏng.

hắn là cố ý, hắn đang lừa nàng.

Liêu Đình Nhạn đối diện với hắn một lát, nằm trong nước đọng, lại biến thành cá, lúc này nàng thật sự không muốn để ý người này.

Tư Mã Tiêu trở về trong nước, duỗi tay vào nước bắt cá, những con cá nhỏ đó vẫn cả một đám bơi đi, chỉ có một con, giống như đã chết, cứng đờ mà nổi trong nước, vẫn không nhúc nhích. Tư Mã Tiêu nhìn xuống cười trong yết hầu, hai tay nâng con cá đó lên, cố ý đặt câu hỏi: “Lần này không nhận sai đi.”

Con cá cứng đờ trong tay hắn lật người, phun về phía hắn: “Phì — —”

Tư Mã Tiêu cười ha hả, nâng nàng trở về.

Kỳ thật, hắn nhớ ra không ít chuyện, nhưng đều không có nàng, cũng hoàn toàn không làm tâm tình vui sướng.

“Nếu nàng không phải bộ dạng hiện tại này.”

“Nếu nàng không phải ‘Liêu Đình Nhạn’.”

“Ta cũng sẽ thích nàng.”

“Nàng tin hay không?”

Cá phun ra cái bong bóng: “..... Dựa vào cái gì?”

Tư Mã Tiêu: “Bằng bạch vô cố.” [không vì cái gì]

Liêu Đình Nhạn: “Cố lộng huyền hư.”

Tư Mã Tiêu: “Hư dữ ủy xà.” [Lá mặt lá trái]

Liêu Đình Nhạn: “.....” thành ngữ mở đầu bằng chữ xà có cái gì? Xà hạt tâm tràng? Nhưng mà ‘ xà ’ trong hư dĩ uỷ xà âm đọc cũng là ‘ di ’, vậy không được rồi.

Tư Mã Tiêu: “Ha ha ha ha ha!”

Liêu Đình Nhạn mặt tối sầm, mẹ nó, vì sao đột nhiên ta lại chơi nổi thành ngữ với hần?!

Chương 79: Hoa đào núi

một năm này vào đông lãnh bất thường, mấy quận Nam bộ từ bắt đầu mùa đông đã có vài lần tuyết lớn rơi xuống, so với thời tiết năm trước lạnh hơn rất nhiều, làm cuộc sống của người bình dân gian nan hơn, không có đủ quần áo than lửa chống đỡ giá lạnh, thực nhanh bắt đầu xuất hiện người chết rét.

Ban đầu chỉ là khát cái lang thang không nhà để về, như cục đá đen nhánh bị đông cứng ở ven đường, sau đó chính là một ít thôn xa xôi, khu lều trại người nghèo, người già, trẻ con yếu ớt ..... Bởi vì đợt khí lạnh này tới đột nhiên, trong nhất thời người chết lại quá nhiều, quan viên phía dưới không dám đăng báo, mạnh mẽ vùi lấp người chết rét, không cho phép bất kì kẻ nào rời khỏi nguyên quán.

Bởi vậy trận tai hoạ này, ban đầu vương đô Yến Thành cũng không rõ ràng, chờ đến khi tin tức không giấu nổi nữa, truyền rộng ra, các đại thần vội vàng tiến đến hoàng cung tìm bệ hạ thương thảo, lại phát hiện bệ hạ căn bản không ở trong vương cung. hắn luôn như thế, nói đi là đi, hiện giờ càng thêm khoa trương, mà ngay cả một chút tin tức cũng không truyền ra.

Trong vương cung hiện giờ chỉ có tiểu điện hạ, ngồi ở trên cái ghế Tư Mã Tiêu thường ngồi kia, đứng đưa chân về mặt khờ dại nhìn bọn họ.

Các đại thần: Sắp mất nước! Khẳng định sắp mất nước!

Bọn họ trong lòng công khai lên án khiển trách bệ hạ một phen, lại vô cùng đau đớn một hồi, sau đó tụ tập bên nhau thảo luận đối mặt trận

đại tuyết tai trăm năm một lần này như thế nào. Dù sao bệ hạ ngày thường cũng mặc kệ này đó, chính bọn họ xử lý thì tốt rồi.

Sau đó vấn đề lại tới nữa, rốt cuộc không phải toàn bộ quan viên đều đại công vô tư, mỗi người có ý tưởng riêng, lại bắt đầu cãi cọ.

Bọn họ đang cãi cọ, bệ hạ và Quý Phi lúc này lại ở quận Nam Minh xa ngoài ngàn dặm, cũng chính là ‘khu vực gặp tai hoạ’ làm cho bọn họ tranh luận không thôi.

Hai ngày trước Liêu Đình Nhạn ở trong cung đến nhàm chán, phát hiện đông này vương đô Yến Thành dự triệu không có chút tuyết, ngược lại phía nam hàn khí bức người, nàng đột nhiên nảy lòng tham muốn đi xem tuyết. Nàng ở địa giới tu tiên nhiều năm cũng chưa nhìn thấy tuyết lớn, có chút tưởng niệm, cho nên thương lượng đi xem, nàng mang theo bệ hạ cưới Linh Khí phi hành bay đến quận Nam Minh thưởng tuyết.

Đầy trời tuyết trắng cùng với không trung màu xám làm quận lớn phía nam này biến thành tuyết lĩnh, tuy rằng thật đẹp, nhưng Liêu Đình Nhạn chỉ nhìn vài lần liền nhú mi.

Có đôi khi tu vi quá cao thật sự không tốt lắm, năng lực cảm giác của nàng mạnh phi thường, mạnh đến mức nàng có thể xuyên qua tầng tuyết, nhìn thấy bên trong thi thể bị đông lạnh, thần thức lại kéo cao một ít, liếc mắt nhìn lại, thậm chí có chút oán khí tử linh bồi hồi.

Liêu Đình Nhạn không có tâm tình thưởng tuyết. Nàng biến hóa khiến cho Tư Mã Tiêu chú ý, hai người đứng ở phía trên một tòa thành lâu quận Nam Minh, Tư Mã Tiêu trên người khoác một kiện áo lông chồn màu đen bàn tay, hẩn ầm áp cạo mặt Liêu Đình Nhạn một chút, cạo rớt một mảnh bông tuyết đậu trên má nàng.

“Thế nào, tuyết này khó coi?”

“Nơi này đã chết không ít người.” Liêu Đình Nhạn dặt lẩy ba ngón tay

của hắn, có chút uể oải.

Tư Mã Tiêu không có biểu tình gì, “một khi đã như vậy, đi chỗ không có người chết xem tuyết.”

Liêu Đình Nhận: “.....” Quên mất, tổ tông này từ trước ở Tu Tiên giới chính là nhân vật vung tay một chiêu mang đến tinh phong huyết vũ, hắn cũng không để ý này nọ.

Liêu Đình Nhận một lần nữa nói: “Nhìn nơi này chết nhiều người như vậy, ta cảm thấy không thoải mái.”

Tư Mã Tiêu lúc này mới giật giật mày, “Vậy xử lý một chút.”

Liêu Đình Nhận tự hỏi một lát, ngửa đầu nhìn bầu trời, không trung phía trên ẩn ẩn có cái gì đang lập loè. Bỗng nhiên nàng phất tay, linh khí bàng bạc xông thẳng tận trời, đánh tan những đám mây tuyết lạnh băng. Ánh mặt trời đột nhiên sáng ngời hơn rất nhiều, nơi âm trầm một tháng rớt cuộc xuất hiện tung tích một tia thái dương.

Nàng nghe thấy tiếng sấm ầm ầm, không để ở trong lòng, chỉ nhìn Tư Mã Tiêu. Nàng được linh hỏa rồi, phàm là làm chuyện gì, đều có thể nghe thấy tiếng sấm, chỉ là sau khi có được linh hỏa, nàng cũng không sợ tiếng sấm.

thật giống như Tư Mã Tiêu cho nàng không chỉ linh hỏa, còn có một bộ phận tính chất đặc biệt nào đó của hắn, làm nàng bớt rất nhiều sợ hãi đối với thế giới này.

“không chỉ quận Nam Minh, dòng nước lạnh một đường về nam, hiện ta đã đánh tan một lần, quá một thời gian lại tụ lại.” Liêu Đình Nhận quyết định tìm nhóm ma tướng tới làm việc. Rốt cuộc một người làm việc quá mệt mỏi, cứu vớt thế giới cũng cần nhân thủ.

Nàng và Tư Mã Tiêu cùng nhau vào ở một trang viên ở chỗ quận Nam Minh giao với Tùng Cảnh sơn, nơi này núi rừng cũng bị tuyết bao trùm, còn tuyết đọng thật dày chưa tan đi lóng lánh dưới ánh mặt trời, thiên địa trong sáng, cảnh trí này làm Liêu Đình Nhạn cảm giác tốt hơn một chút.

Lúc trước nhóm ma tướng đóng tại vương đô Yến Thành đuổi tới, đầy mặt mê mang mà lĩnh nhiệm vụ của mình — dọn tuyết cứu tế.

Ma tu: “Chúng ta..... Chúng ta chính là ma tu a.”

Ma tướng Ngụy Ách đầy mặt dữ tợn: “Gia gia ta cũng nhớ rõ chúng ta là ma tu, nhưng mà ma chủ không nhớ rõ! Nếu không người đi nhắc nhở nàng một chút?!”

Ma tu xoay chuyển đôi mắt: “Chúng ta thật sự phải đi cứu những phạm nhân này? đã chết nhiều người như vậy, ma chủ khẳng định cũng chỉ thuận miệng phân phó, không bằng chúng ta — —”

Ma tướng Ngụy Ách nháy mắt lộ ra mày rậm mắt to trung quân ái quốc, giơ tay: “Người tới, người này cãi lời ma chủ, trói hắn đến chỗ ma chủ đi!”

Ma tu: “!!!”

Ma tu bằng mặt không bằng lòng, ý đồ trộm lấy tài liệu luyện thi đã bị thiêu chết ×1

Nhóm ma tướng mang theo đám ma tu thành thật xuống, từng người lao tới mấy quận gặp tai họa nghiêm trọng, xua tan dòng nước lạnh, ra công ngừng tuyết. Việc này kỳ thật cũng không khó, chính là có chút vụn vặt, làm xong trở về hội báo ma tướng, được ma chủ tán thành rồi, sôi nổi thả lỏng rời đi.

Ma tướng Ngụy Ách là một kẻ tốc độ nhanh nhất, khi hắn gặp ma chủ xong chuẩn bị rời đi, trùng hợp gặp gỡ Tư Mã Tiêu ở hành lang. Ma

chủ tiền nhiệm này thống trị Ma Vực một thời gian, mọi người nhìn thấy ngọn lửa đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía, Nguy Ách cũng giống thế, hắn chưa bao giờ gặp ma chủ cường đại lại tàn bạo như vậy, năm lần bảy lượt thiếu chút nữa dọa hắn phá lá gan, dù hiện tại ngài ấy là phạm nhân, Nguy Ách cũng theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

hắn nhin không được nín thở, đứng ở một bên định chờ tổ tông này tự mình rời đi. Dù sao hiện tại ngài cũng không nhìn thấy ta, ma tướng Nguy Ách ở trong lòng an ủi chính mình như vậy.

“Nguy Ách.”

Ma tướng Nguy Ách cứng đờ, đối diện ánh mắt Tư Mã Tiêu, trên lưng trong nháy mắt dựng thẳng lông tơ. Ngài nhìn thấy ta! Nhìn thấy ta!

Chờ đến lúc Tư Mã Tiêu đi rồi, hắn mới bừng tỉnh hoàn hồn, nhớ tới vừa rồi ngài nói gì đó — — “Đưa tuyết tới chỗ Tùng Cảnh sơn.”

Chỉ nói một câu như vậy, liền trực tiếp đi qua.

Nguy Ách bỗng nhiên vỗ tay lớn một cái, hắc nha! ma chủ tiền nhiệm, ngài thế nhưng nhớ rõ tên của ta! Bỗng nhiên cảm thấy thật vinh hạnh, thật kiêu ngạo a!

Bất quá, “Đưa tuyết tới Tùng Cảnh sơn” là có ý tứ gì, Tùng Cảnh sơn chính một đỉnh núi, lão nhân gia ngài muốn cho ngọn núi này rơi tuyết lớn? Ma chủ đương nhiệm muốn cho tuyết ngừng, ma chủ tiền nhiệm muốn cho tuyết rời..... Ừm, có phải hắn biết quá nhiều hay không, có phải gặp gỡ chuyện gì hay không?

một cấp dưới của hán nghe nói việc này xong, lắc đầu, “Tướng quân, ngài còn nhớ rõ khi ma chủ tiền nhiệm ở Ma Vực sao? Đạo lữ muốn cái gì hắn cho cái đó, dù không cần, chỉ cần thích cũng sẽ tìm tới cho nàng, người xem hiện giờ cách làm này không phải rất quen thuộc sao? Theo ta thấy, là hiện tại vị ma chủ này của chúng ta muốn nhìn

tuyết, hoặc là ma chủ muốn cùng đạo lữ xem tuyết!”

Nguy Ách: “Chắc chắc, đạo lữ thật sự cũng quá phiền toái!”

Oán giận nho nhỏ một câu, sau đó ngoan ngoãn đi làm, đem dòng nước lạnh và mây tuyết đến một mảnh núi rừng hoang tàn vắng vẻ này, làm tuyết rơi cho hai vị chủ tử trong sơn trang thưởng ngoạn.

Liêu Đình Nhạn đang gặp Hồng Loa, Hồng Loa ngẫu nhiên sẽ từ Ma Vực tới thăm nàng, thuận tiện mang một đồng lớn đặc sản Thanh Cốc Thiên tặng, cho Liêu Đình Nhạn cải thiện sinh hoạt một chút.

Hồng Loa gần đây nhìn thấy nàng sai sử nhóm ma tướng xoay quanh, nàng ấy không rõ, “cô đây là đang làm gì, nhàn rồi không có việc gì quản này nọ sao?” rốt cuộc nàng ấy vẫn là sinh trưởng ở chỗ ma tu, rất không hiểu cách làm của Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Có lẽ bởi vì chung quy ta là phàm nhân.”

Hồng Loa cho một cái xem thường: “Tu vi này của cô, cô nói với ta cô là phàm nhân?”

Nhưng dù có cao tu vi, tâm vẫn là phàm nhân, cũng xác thật xem như là phàm nhân. Đây có lẽ chính là nguyên nhân nàng có thể nhìn những kẻ đó đấu tới đấu đi, các loại người chết bên trong Ma Vực và Tu Chân giới, lại không chịu nổi một quốc gia ở thế gian này bị tuyết tai, người chết đầy đất.

Có thể chấp nhận cuộc đời được mất nhập nhô phạt phòng, nhưng không nhìn nổi tai nạn nhân sinh bình phàm. Đây đại khái chính là tâm lý phàm nhân bình thường.

Hồng Loa cũng không muốn lấy loại việc nhỏ này nhiều lời với nàng, “Thôi, chút việc nhỏ này, cô muốn làm thì làm đi, dù sao chỉ là mấy người thường.”

Liêu Đình Nhạn chính lúc này phát hiện bên ngoài tuyết đang rơi, đầu tiên nàng sửng sốt, sau đó nhắm mắt một cái, trong chớp mắt thần thức phát hiện tuyết chỉ tồn tại trong một mảnh núi rừng này, tồn tại ở trước mắt nơi nàng thấy được.

Rừng thông sau núi tuyết còn chưa tan hết, trận đại tuyết này rơi xuống, đại khái lại có thể duy trì thế giới thuần trắng thật lâu.

Liêu Đình Nhạn mở rộng cửa sổ, mặc cho bông tuyết tán loạn bay vào, mang đi hơi thở ấm áp trong phòng. Nàng tới nơi này là muốn nhìn tuyết, biết việc này chỉ có một người.

Hồng Loa đang cùng nàng nói đến Tư Mã Tiêu, “cô đến bên hắn hơn nửa năm, hắn nhớ được bao nhiêu, có nhớ ra cô hay không? Các người hiện tại thế nào?” Làm bằng hữu thân mật nhất của Liêu Đình Nhạn, nàng luôn thực lo lắng cho bằng hữu của mình xuất hiện vấn đề tình cảm.

Nàng nói nửa ngày, phát hiện Liêu Đình Nhạn không trả lời, nàng nhìn tuyết ngoài cửa sổ, trên mặt mang cười.

Thôi, không cần hỏi.

Lỗi tai nàng vừa động, bỗng nhiên nhanh chóng nói: “Ta đã nói xong, đi trước, lần tới gặp lại.” nói rồi từ cửa sổ nhảy ra ngoài, nháy mắt biến mất.

Hồng Loa vừa đi, Tư Mã Tiêu liền đến, hắn tự nhiên ngồi vào phía sau Liêu Đình Nhạn, ôm nàng cùng nhau xem tuyết ngoài cửa sổ. Liêu Đình Nhạn quen thói dựa vào trong lòng ngực hắn, ngón tay khẽ nhúc nhích, lò sưởi phòng trong liền bắt đầu phát ra nhiệt độ, không khí chung quanh bọn họ đều trở nên ấm áp như xuân.

Lúc đại tuyết rơi xuống, thiên địa luôn phá lệ yên tĩnh. Liêu Đình Nhạn trong nháy mắt đó muốn hỏi Tư Mã Tiêu, nhớ được bao

nhiều. hắc làm trận tuyết này xuất hiện, liền tỏ vẻ xác thật hắc nhớ ra rất nhiều.

Nhưng chung quy Liêu Đình Nhạn không mở miệng hỏi, nàng chỉ cảm thấy thực an tâm.

Nàng rất sớm đã biết Tư Mã Tiêu sớm hay muộn sẽ nhớ ra, rốt cuộc hắc không phải chuyển thế, mà là gửi hồn đầu thai.

Nếu nói chuyển thế là một cái máy tính mở linh kiện ra, tách ra lắp vào trên máy tính khác, vậy gửi hồn đầu thai cũng chỉ là một cái máy tính cài lại hệ thống, vẫn ghi lại tư liệu cũ. Dù người mang thai trước khi sinh hạ hắc không ăn Hoàn Hồn Đan, ký ức của hắc cũng sẽ chậm rãi tìm về, chỉ là lúc trước Liêu Đình Nhạn không biết quá trình này cần bao lâu.

thật muốn nói, chính ký ức của nàng muốn tìm về hoàn chỉnh khả năng còn khó hơn. Bởi vì Tư Mã Tiêu hắc chỉ cần theo tuổi tăng lên là tự nhiên nhớ ra, còn nàng mỗi lần cần thần hồn đau đớn mới có thể nhớ tới ký ức bị tẩy đi.

Liêu Đình Nhạn cả đời này đều “thuận theo tự nhiên”, nàng cầm tay Tư Mã Tiêu, cảm giác trong thân thể hắc có một chút linh lực mỏng manh kích động, chậm rãi buồn ngủ nhắm mắt.

Thuận theo tự nhiên đi. trên đời mọi việc đều là càng nghĩ càng phức tạp.

Mấy quận phía nam tuyết lớn đều ngừng, duy nhất không ngừng tuyết chỉ có một mảnh Tùng Cảnh sơn không người đặt chân.

Tư Mã Tiêu và Liêu Đình Nhạn bước chậm trong rừng thông sau núi, một cây dù đỏ rơi đầy tuyết biến thành màu trắng, trong rừng có một đường mòn, đi thông lên một chỗ đã đình trên núi, hai người dù sao ăn không ngồi rồi, dứt khoát đi lên bậc thang, đạp tuyết tìm đình. Liêu Đình Nhạn ít có lúc nguyện ý tự mình leo núi, bình thường

nàng đều ở một chỗ ‘ ngủ đông ’.

Cái gọi là xuân choáng, hạ nghỉ, thu mệt, đông ngủ, là tập tính sinh hoạt của toàn bộ xã súc, dù Liêu Đình Nhạn không làm xã súc rất nhiều năm, vẫn không thay đổi.

Hai người đi trên đường núi, Tư Mã Tiêu đi ở phía trước một chút, trên đầu hắn không có dù che, trên vai rơi đầy tuyết, Liêu Đình Nhạn đi sau một bước, nàng giơ một cây dù, tự mình che tuyết, hai người cứ như vậy một trước một sau đi tới. Liêu Đình Nhạn chuyển động dù, bá bá bá có tuyết dừng ở trên áo lông chồn của Tư Mã Tiêu, bị hắn nhẹ nhàng rung lên liền rơi xuống.

hắn quay đầu nhướn mi, lại tiếp tục không nhanh không chậm đi tới, không để quấy rầy của nàng vào mắt.

trên núi cái dã đình kia hoang vắng suy tàn, đổ nát không sai biệt lắm, cơ hồ bị tuyết vùi lấp, hai người dạo qua một vòng, dạo bước đến dưới tàng cây khô bên đình. Tư Mã Tiêu duỗi tay lay động một chút, tuyết trên cành khô nháy mắt rơi xuống đầy đầu Liêu Đình Nhạn đúng lúc nàng vừa mới thu dù để trang bức.

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Tư Mã Tiêu trước khi nàng phản kích, bẻ cành khô rung cho rớt tuyết động rơi xuống. Ngón tay hắn điểm điểm ở trên cành khô, cành khô nhanh chóng mọc ra nụ hoa, chớp mắt liền nở mấy đóa đào núi hồng nhạt.

Đây là thuật hồi xuân, một cái thuật pháp thực bình thường.

Liêu Đình Nhạn im lặng một lát, tiếp nhận cành đào núi ở trong tuyết lộ ra những đóa hoa hồng nhạt.

Tư Mã Tiêu liền nắm tay nàng đi về.

“Ta biết nàng đang sợ cái gì, nhưng trước kia ta đã từng nói, chỉ cần ta ở đây, cái gì nàng cũng không cần sợ.”

Liêu Đình Nhạn rung cành hoa đào không hợp thời tiết, nghĩ thầm: Ta có cái gì mà sợ, ở thế giới này, ta sợ duy nhất không phải chỉ có chàng sao.

Nhưng bộ hạ của nàng tựa như cành hoa, muốn nở liền nở, không thềm để ý đến ai.

Chương 80: Đây là ngọn lửa ta đốt cho người

Liêu Đình Nhạn nửa đêm đột nhiên giật mình ngồi dậy, nhìn bình hoa ở mép giường cảm một cảnh đào núi, duỗi tay lay tỉnh Tư Mã Tiêu bên cạnh, cao giọng hỏi: “Chàng đã nhớ ra ta, còn muốn ta biến thành rái cá cho chàng xem?! Còn làm bộ xà yêu đùa ta chơi?!”

Tư Mã Tiêu không mở mắt, ách giọng thở dài một tiếng. Kéo Liêu Đình Nhạn trở về ấn vào trên ngực, trấn an vỗ lưng nàng, chôn mặt ở đỉnh đầu nàng.

Tư Mã Tiêu: “Ngủ.”

Liêu Đình Nhạn điên cuồng lắc đầu, quăng tóc đầy mặt Tư Mã Tiêu, rốt cuộc nháo tỉnh hẳn. hấn đành phải buông Liêu Đình Nhạn ra, mở mắt nằm trên giường, nhéo nhéo mũi, liếc xéo nàng một cái.

Liêu Đình Nhạn: A, nửa đêm lắc người tỉnh quả nhiên thực sáng a. Thấy chưa, không phải không báo, là thời điểm chưa tới.

Tư Mã Tiêu: “Nàng..... không bằng ngồi lên người ta lắc?”

Liêu Đình Nhạn phát ra một tiếng ghét bỏ “Ách — — ai muốn lăn giường!”

Tư Mã Tiêu ngồi dậy, “Được rồi, ta đây tới.” hấn đột nhiên nhào về phía Liêu Đình Nhạn, đè nàng lên giường, sau đó lăn một vòng.

Liêu Đình Nhạn: “!!” Chàng làm gì!

Lăn vài vòng dừng lại, Liêu Đình Nhạn thối một chút tóc rơi trên mặt, cảm thấy Tư Mã Tiêu có phải đầu óc lại có bệnh hay không? Hơn nửa đêm lăn giường?

Liêu Đình Nhạn: “Xin hỏi, chàng đang làm cái gì?”

Tư Mã Tiêu: “Đương nhiên là lăn giường.”

Liêu Đình Nhạn nhớ tới sự kiện “sờ cá” xa xăm trước kia, sắc mặt tức khắc có chút dữ tợn, nàng dùng sức một cái, ôm eo Tư Mã Tiêu quay cuồng trở về, “Được, tới lăn a!”

Bên ngoài cung nhân gác đêm nghe thấy hơn tiếng động vào nửa đêm, trên mặt lộ ra thần sắc vi diệu, bệ hạ và Quý Phi..... Chắc chắc chắc, thật là kịch liệt a.

Hai người giống như chơi đùa lăn hai vòng, làm chần đơn gối đầu trên giường lăn đầy đất, Liêu Đình Nhạn đụng đầu vào khung giường, Tư Mã Tiêu duỗi tay che chần một chút, làm trận trò chơi ấu trĩ này dừng lại, bàn tay hấn che đỉnh đầu Liêu Đình Nhạn, cúi đầu hôn lên mặt nàng, “Rồi, ngủ đi?”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Vừa rồi ta đang làm gì? Vì sao bây giờ mỗi lần tức giận, liền đột phát tính bị hấn lây bệnh sa điêu, người này có độc sao?

Nhìn biểu tình của nàng, Tư Mã Tiêu cười rộ lên, Liêu Đình Nhạn cảm giác ngực hấn chần động, cảm thấy ngứa mũi, ghé vào ngực hấn cọ một chút.

Cọ xong phát hiện Tư Mã Tiêu có biểu tình không đúng lắm. Ngón tay hấn leo lên vạt áo nàng kéo ra, cọ cọ trên cổ nàng, “Được rồi, chờ lát nữa ngủ tiếp.”

Sau đó hai người lăn giường với một ý nghĩa khác. Khác với vừa rồi đá gối đá chần nháo lung tung, lần này an tĩnh lại triền miên. Liêu

Đình Nhận ngay lúc này hoài nghi Tư Mã Tiêu từ trước có phải thật sự là xà yêu hay không, dây dưa tình mịn không tiếng động như thế làm người ta run rẩy hít thở không thông.

“Tê — —” nàng hít một hơi, nắm chặt bả vai Tư Mã Tiêu, bên tai nghe được tiếng Tư Mã Tiêu hơi hơi thở dốc và tiếng cười.

“Ta nhớ ra cùng với ta muốn nhìn rái cá thì có quan hệ gì?”

Liêu Đình Nhận: “.....” Niết mông hấn!

.....

Về sau Liêu Đình Nhận lại truy vấn hấn nhớ được bao nhiêu, Tư Mã Tiêu chỉ nói: “Nên nhớ đều nhớ ra.”

Liêu Đình Nhận không hỏi lại cái này, chỉ đi theo hấn giống như cái bóng, Tư Mã Tiêu đi nơi nào, nàng liền đi nơi đó. Tư Mã Tiêu ngẫu nhiên sẽ cố ý một mình đi ra ngoài, sau đó thành thoi mà nhìn nàng vội vàng tới tìm.

Liêu Đình Nhận: “Tổ tông! Đừng cách xa ta quá!”

Nàng mỗi lần nhìn Tư Mã Tiêu có vẻ mặt “thật không có biện pháp với nàng, tiểu yêu tinh dính người này”, liền có cảm giác khó chịu như là dìm cả tới, nhìn không được lớn tiếng bức bức với hấn: “Tổ tông! Chàng có chút tự giác được không!”

Tư Mã Tiêu ngoài ý muốn thực thích nhìn nàng biến thành cá muối tảo bạo, nhìn đủ rồi mới hỏi: “Tự giác cái gì?”

Liêu Đình Nhận quả thực bị hấn chọc tức đến bay lên, xụ mặt bước nhanh tới, nàng vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Tư Mã Tiêu đã giơ một tay bế nàng lên, cái loại ôm đùi nâng lên làm Liêu Đình Nhận thiếu chút nữa bị hấn ôm đến ngã lộn ngược. Nàng đổ về phía trước ghé vào trên người Tư Mã Tiêu, bị hấn ôm lên thêm đá

vẫn tích một tầng tuyết thật dày.

Chỉ tảo bạo ba giây liền khôi phục nguyên dạng, Liêu Đình Nhạn ôm vai hắn, “một chút chàng cũng không sợ sao.”

Vẫn là con đường phía trước kia, Tư Mã Tiêu ôm nàng đi lên trên, bước chân không nhanh không chậm: “Có cái gì mà sợ.”

Liêu Đình Nhạn trầm mặc thật lâu, phảng phất như lầm bầm lầu bầu nói: “Ban đầu, chàng bị nhốt ở Canh Thần Tiên Phủ, sau đó chàng có thể thoát vây, chỉ sợ trả giá không nhỏ, khi đó ta còn không hiểu, nhưng sau đó liền suy nghĩ cẩn thận.”

“Chúng ta lần đó thoát khỏi Canh Thần Tiên Phủ, thiếu chút nữa chàng đã chết, ăn xong một viên đan hoàn đó, hiệu quả thật tốt quá, hiện tại ngấm lại chữa khỏi hoàn toàn tổn thương của chàng như vậy, chỉ sợ là có trả giá, đó là trả giá cái gì?”

“Về sau, chàng cơ hồ giết hết tộc Sur thị còn có nhiều tu sĩ đứng đầu Canh Thần Tiên Phủ như vậy, muốn giết bọn họ, chàng lại phải hy sinh cái gì? Linh hòa của chàng có phải chính là từ lúc ấy bắt đầu mất khống chế không? Ở Ma Vực mấy năm, đều nói chàng thích giết chóc, thường xuyên vô duyên vô cớ đốt người thành tro, là bởi vì lúc ấy chàng đã không thể khống chế có phải không?”

hắn người này, chính là đau đến muốn chết, bị thương sắp chết, cũng không muốn làm người ta nhìn ra một chút, chỉ muốn bày ra bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

“Chàng từng nói với ta, chàng nói trời muốn tộc Tư Mã vong, chàng chính là người cuối cùng, cho nên chàng nhất định sẽ chết.”

hắn từng giẫy giụa, cuối cùng lựa chọn đem sinh mệnh cho nàng. Tự mình hy sinh cơ hồ không nghĩ ngợi.

“Chàng vốn dĩ hắn là đã chết, là ta, là ta cưỡng bách kéo thần hồn

chàng lại, khổ cho chàng vốn dĩ hẵn là từ mười bảy năm trước đã ngừng nghỉ.....”

Nếu như vậy, hẵn sẽ không trở thành bệ hạ hiện tại này, sẽ không có một quốc gia vỡ nát như vậy, sẽ không gặp tai nạn trời giáng không ngừng nghỉ đó. Nếu chỉ như vậy, nàng có thể che chở hẵn, nhưng để hẵn lại lần nữa đi lên con đường tu tiên, Tư Mã Tiêu đã không có linh hỏa và một thân huyết mạch Tư Mã, hẵn còn có thể đối kháng một vùng thiên địa này sao?

Nàng có thể bảo hộ được hẵn lúc “trời phạt” sao? Nếu không bảo hộ được hẵn, nàng sao có thể nhìn hẵn đau khổ giãy giụa ở thế gian này.

“Tư Mã Tiêu..... Ta thực vô dụng, dù chàng trăm phương nghìn kế để lại linh hỏa cho ta, ta cũng không lợi hại như chàng, ta sợ ta không bảo hộ được chàng. Nếu ta mạnh mẽ giữ chàng lại, để rồi chàng lại thống khổ chết đi một lần, ta đây vì sao còn cầu hiếu thắng?” Cho nên, chỉ có vài thập niên bình an hỉ nhạc thế này, không thể sao?

Nàng càng nói thanh âm càng thấp.

Tư Mã Tiêu ôm nàng đi lên thềm đá, đột nhiên cười ra tiếng.

Liêu Đình Nhận: “.....” Chàng xem không khí bi tình này, loại thời điểm này chàng có thể dừng cười sao? Chàng tôn trọng một chút lòng ta thống khổ được sao?

Tư Mã Tiêu: “Nàng sai lầm một chuyện.”

Liêu Đình Nhận: “Cái gì?”

Tư Mã Tiêu: “Nếu ta quyết định chủ ý hôi phi yên diệt, nàng không có khả năng ‘cường lưu’ thần hồn ta.”

Liêu Đình Nhạn sững sốt xong, bỗng nhiên phản ứng lại, ngửa ra sau, không thể tin tưởng mà nhìn chăm chăm mặt Tư Mã Tiêu, “Chàng.....”

trên mặt Tư Mã Tiêu lộ ra cái cười nàng rất quen thuộc, chính là mười bảy năm trước, hắn ở trước mặt nàng bốc cháy lên, trên mặt cũng là cái cười đó, mang theo hiểu rõ hết thảy, mang theo sớm có đoán trước.

Nhưng hiện tại nàng mới xem như hiểu.

“Đó là ta cho nàng lựa chọn. Nếu nàng tình nguyện thừa nhận thống khổ cũng muốn ta lưu lại, ta sẽ lưu lại, nếu nàng không yêu ta như vậy, ta cũng nguyện ý dùng thần hồn làm một lần đèn dẫn cho nàng.” Tư Mã Tiêu thực tùy ý nói: “Tóm lại đã cho nàng, nàng nguyện ý thế nào, là có thể như vậy.”

“hiện tại cũng là như thế.”

Liêu Đình Nhạn nhớ tới tình cảnh lúc trước mình tách thần hồn Tư Mã Tiêu từ trong linh hỏa, xác thật so với nàng tưởng tượng còn dễ dàng hơn.

Đột nhiên nàng hận đến ngứa răng, cúi đầu cắn một ngụm lên vai Tư Mã Tiêu, lần đầu tiên nàng dùng sức như vậy, trong miệng thực nhanh nếm được mùi tanh. Tư Mã Tiêu lại hừ cũng không hừ một tiếng, thậm chí còn cười ha hả.

“Nàng xem, nàng muốn ta lưu lại, muốn ta bồi nàng thật lâu, ta đều có thể làm được. Hơn nữa, kỳ thật ta cũng không cần nàng bảo hộ.”

Khi nói chuyện, hắn đã đi tới dã đình trong núi.

Tư Mã Tiêu nghiêng đầu, vỗ đầu Liêu Đình Nhạn một phen, “Được rồi, buông miệng.”

hắn đặt Liêu Đình Nhạn ở dưới tàng cây đào núi, đỡ nhánh cây, khom lưng hôn môi nàng dính đầy máu. “thật hung dữ, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng hung như vậy.”

Liêu Đình Nhạn dựa vào thân cây đào núi, bị hôn ngẩng đầu lên, nàng thấy đôi mắt Tur Mã Tiêu đen nhánh, phảng phất nhảy lên ngọn lửa, còn thấy trên đỉnh đầu bọn họ cái cây như có gió xuân thổi qua, tuyết trắng hòa tan, trên cành khô tràn ra vô số đóa hoa đào hồng nhạt.

Nàng nghe thấy tiếng sấm. Bắt lấy vạt áo Tur Mã Tiêu túm thật chặt.

Tur Mã Tiêu cầm tay nàng, ngẩng đầu, môi đỏ cong lên, “Nàng ở đây nhìn ta độ trận lôi kiếp này.”

hắn muốn độ lôi kiếp? Vì sao nàng không thể nhìn ra hắn tới lúc độ lôi kiếp?

Có cái gì che lấp cảm giác của nàng, thậm chí che khuất thiên cơ?!

Liêu Đình Nhạn thấy hắn đứng dậy lui về phía sau, suýt nữa đuổi theo, lại bị Tur Mã Tiêu dùng một tay ấn trở về.

“An tĩnh nhìn.”

hắn nghiêng người đứng ở kia, ngửa đầu nhìn trời. Trước mắt Liêu Đình Nhạn hoảng hốt một cái, giống như thấy lại lúc trước ở Tam Thánh sơn, sư tổ đứng ở tháp cao đối địch với một đám tu sĩ Canh Thần Tiên Phủ bên ngoài.

Liêu Đình Nhạn đồng tử bỗng nhiên co lại, bởi vì trong tay Tur Mã Tiêu xuất hiện một ngọn lửa. không phải ngọn màu đỏ trước kia, mà là vô sắc, chỉ có thể nhìn ra một chút màu lam ở bên rìa, ngọn lửa này rất nhỏ, nhưng nó vừa xuất hiện, nhiệt độ chung quanh nháy mắt tăng cao, một mảnh núi rừng này lấy một chỗ đã đình sụp xuống làm trung tâm, tuyết đọng nhanh chóng tan ra, phảng

phất thật nhanh, trên mặt đất mọc ra cỏ xanh như nhung, chung quanh cây cối cũng bắt đầu xanh tươi.

Đây là..... linh hỏa? Vì sao hắc còn linh hỏa, lại vì sao là màu sắc này?

Liêu Đình Nhạn đầy bụng nghi vấn, Tư Mã Tiêu nhìn về phía nàng, nói: “Đây là lửa nàng đốt cho ta.”

Đây là lúc trước Tộc Sư thị dùng huyết nhục tộc Phụng Sơn đào tạo ra một ngọn linh hỏa mới, cũng là thứ bị hắc dung hợp vào, làm cho thân thể hắc lúc trước nhanh chóng hỏng mất. Bất quá hiện tại, trải qua linh hỏa dung hợp, lại có huyết nhục một Tư Mã thị cuối cùng luyện hóa, hiện giờ bị ngọn linh hỏa trên người Liêu Đình Nhạn kia dẫn châm, đã biến thành một linh hỏa hoàn toàn mới, có thể không ngừng sinh trưởng.

— — đây là kết quả tốt nhất lúc trước hắc đã tính toán. hắc đánh cuộc thắng.

Từng tiếng sấm rơi xuống, lại lần lượt không cam lòng tan đi. Linh hỏa trong tay Tư Mã Tiêu trở về thân thể, vừa rồi linh khí tràn đầy thân thể hắc, dung hợp vào linh hỏa xong, hơi thở hắc lại lần nữa trở nên thuần túy, phảng phất như phạm nhân, Liêu Đình Nhạn cũng không nhìn ra khác thường.

hắc phẩy tay áo một cái, phất đi bụi bặm trên người, đi đến trước người Liêu Đình Nhạn, vươn tay cho nàng, “đi thôi, trở về.”

Liêu Đình Nhạn mờ mịt nhìn hắc.

Tư Mã Tiêu lắc lắc cành hoa, chấn động rớt xuống đầy người nàng.

Liêu Đình Nhạn hoàn hồn, hỏi hắc: “Có phải chàng còn có thể bồi ta thật lâu không?”

Tư Mã Tiêu: “Nàng muốn bao lâu thì có bấy lâu.”

Liêu Đình Nhạn: “VẬY, ta cũng không cần sợ hãi?”

Tư Mã Tiêu: “Ta đã sớm nói với nàng không cần sợ.”

Liêu Đình Nhạn: “Cho nên cái gì chàng cũng không giải thích, cố ý nhìn ta vì chàng vội đến xoay quanh?”

Tư Mã Tiêu: “..... không có.”

Liêu Đình Nhạn hiểu ra, “Nhiều lời vô ích, cầu tặc nhận lấy cái chết! Xem chiêu!”

Nàng nhảy dựng lên, Tư Mã Tiêu nghiêng người tránh thoát, giữ chặt cổ tay nàng đặt ở bên môi hôn một cái, “VÌ sao lại tức giận.”

Liêu Đình Nhạn không chút do dự kéo tóc hấn một phen, “Hôm nay ta phải nói cho chàng, chuyện gì cũng lừa gạt lão bà, một ngày nào đó sẽ gặp bạo lực gia đình! Chàng thật cho rằng ta sẽ không đánh chàng phải không?! A!”

không thừa dịp hiện tại hấn còn chưa khôi phục thực lực đỉnh cấp mà đánh hấn một trận, ngày sau càng không đánh nổi.

Tư Mã Tiêu: “Tê ——”

Bệ hạ bị ấn ở trên cây đánh, cả một cây đào núi bị hai người lay động rụng hết hoa.

Tư Mã Tiêu để nàng không đầu không đuôi ấn ở trên cây, vừa định xoay người bắt lấy tay nàng, liền nghe thấy nàng vừa đá chân hấn vừa khóc lớn, tức khắc đau đầu mà bò về.

Thôi, để nàng đá đủ rồi lại nói, dù sao cũng không quá đau. Tư Mã

Tiêu, một lão cẩu bực có thể vì Liêu Đình Nhạn đi tìm chết, lại tuyệt không hiểu giờ phút này vì sao nàng khóc lớn.

Chương 81: Chính văn xong

Tư Mã Tiêu hoàng đế này, làm được phi thường mờ mịt, tựa như lúc trước hắn làm sư tổ người ta, căn bản cũng không giống sư tổ, ngược lại giống đại ma đầu trong trận doanh địch quân. Xét thấy từ trước hắn làm Từ Tàng Đạo Quân lại phá đồ Canh Thần Tiên Phủ, làm ma chủ Ma Vực lại cơ hồ giết hơn phân nửa ma chủ và ma tướng Ma Vực, Liêu Đình Nhạn cũng không bắt buộc hắn từ tể làm hoàng đế, dù sao hết thảy có nàng..... các ma tướng nhìn, tuyệt không sẽ có đại sự.

Tuyết tai Nam Quận đột nhiên được giải quyết, mùa xuân năm sau một trận ôn dịch còn không kịp bùng nổ trên quy mô rộng, mới vừa báo cho bệ hạ, liền trừ khử trong vô hình. Ma tướng không am hiểu ứng đối ôn dịch, bọn họ chỉ am hiểu truyền bá ôn dịch và chế tạo thảm án hoạt thi quỷ linh, cho nên việc này ủy thác cho một ít nhân sĩ Tu Tiên giới đi làm, trong đó Thanh Cốc Thiên cũng ra lực.

Được Ma Vực mời đi quốc gia phàm nhân tụ tập thay người thường xua tan ôn dịch, chúng nhân sĩ tu tiên vừa làm việc, vừa có điểm nghi vấn.

Chúng ta chính là nhân sĩ tu tiên chính phái a! Vì sao phải cùng Ma Vực cứu vớt thế giới?! không phải, vì sao Ma Vực muốn cứu vớt thế giới? Bọn họ là tu tiên hay chúng ta là tu tiên?

Chuyện này trọn vẹn giải quyết xong, nơi nơi đều truyền lưu đồn đãi bệ hạ được thiên mệnh che chở, nói hắn có thể thành tiên nhân hạ phàm tương trợ.

một đám thần tử từ từ trước sợ hãi lại âm thầm ghét bỏ Tư Mã Tiêu không biết nào bổ thứ gì, đối đãi với Tư Mã Tiêu càng thêm sợ hãi, đến tiểu điện hạ vì sao hai ba năm qua không lớn lên cũng không dám hỏi.

Trong cung, cung nhân nào đó đồn đãi ra có cái mũi có mắt, nói là cung điện của tiểu điện hạ vào đêm mưa sa gió giạt xuất hiện bóng dáng thật lớn, giống như rắn, cơ hồ cuốn lấy toàn bộ cung điện.

“Cái gì mà rắn, đó tất nhiên là rồng!”

“Đúng đúng, tiểu điện hạ là Thái Tử một quốc gia, đương nhiên là có khí chân long!”

Tư Mã Tiêu cũng không để ý này đó, hắn và Liêu Đình Nhạn cũng không thường ở vương cung. Liêu Đình Nhạn dù nằm liệt cũng càng thích nơi phong cảnh tuyệt đẹp, mỹ thực đông đảo, cho nên nàng ở một chỗ một thời gian là muốn tìm nơi khác ở một lần, thường xuyên là nửa năm hoặc là một năm mới đổi, trên cơ bản chỉ xem tâm tình.

Đây đại khái chính là mộng tưởng của cá muối đối với lữ hành — nói đi là đi, muốn đi chỗ nào thì đi, nhưng dù ở đâu cũng phải nằm liệt.

Về hành vi ném xà xà ở lại vương cung, Liêu Đình Nhạn ban đầu còn có chút băn khoăn, Tư Mã Tiêu lại nói: “Để nó ở đó, làm hoàng đế một thời gian càng tốt cho ngày sau của nó, làm hoàng đế mười mấy năm là có thể nói được.”

Khí vận vương triều nhân gian có chỗ bất đồng với khí vận Tu Tiên giới. Tư Mã Tiêu một đại lão, dùng lực lượng của bản thân cùng với phương pháp khác thường lôi kéo đạo lữ và tùy tùng đều thăng cấp vèo vèo.

Tư Mã Tiêu người nam nhân đáng sợ này, khủng bố như vậy!

không biết từ khi nào bệ hạ nhớ ra kỳ thật mình không có ngỗng tử, nhưng vẫn nuôi Đại Hắc Xà như ngỗng tử, Liêu Đình Nhạn lúc trước chờ mong hắc nhớ ra hết thảy rồi có chuyện gì, nhưng tình huống tự vả mặt cũng không xuất hiện.

Nàng hơi có vẻ thất vọng, tiểu bệ hạ biến trở về sư tổ lão cầu bức, lại càng thêm làm bộ làm tịch, căn bản nàng không nhìn ra hắc có then quá thành giận hay không, đến tri kỷ cũng không cảm giác được, có thể cảm giác được đều là thứ nàng ngượng ngùng nói ra.

Tư Mã Tiêu gần đây tính tình tốt hơn rất nhiều, không như sư tổ lúc trước thời thời khắc khắc ẩn nhẫn lệ khí bùng nổ. Liêu Đình Nhạn cảm thấy chuyện này có quan hệ rất lớn với chất lượng giấc ngủ của hắc tăng lên. Có thể thấy được giấc ngủ sung túc có bao nhiêu quan trọng với bảo trì tâm tình sung sướng, chứng cuồng tảo còn có thể từ từ chữa khỏi.

Bọn họ gần đây tới một nơi lúc trước chưa bao giờ đặt chân đến, khu vực tu tiên tương đối gần khu tây, nơi này có mấy ngàn dãy núi lớn liên miên, có mây mù cùng hơi nước ướt át quanh năm không tiêu tan, còn có mỹ thực bản địa biển rừng vô biên, không rõ bao nhiêu. Nơi này linh khí không đậm, so với Ma Vực còn ít hơn nữa, bất quá có vài tộc đàn tu tiên đặc sắc, bọn họ không tu thuật pháp ngũ hành chính thống, mà là linh vụ thuật.

Liêu Đình Nhạn đi là vì nắm nướng đặc sản của địa phương, chính là tới nơi rồi ăn bữa nắm xong, thân thể liền có vẻ không khoẻ, toàn thân nóng lên. Nàng nằm ở trên giường hoài nghi nhân sinh, cảm thấy có phải mình trúng độc nắm hay không, nhưng nàng đã là đại lão, còn sẽ bởi vì cái nắm nho nhỏ mà trúng độc sao? Điểm này không phải tu tiên!

Sau đó ngủ một giấc dậy, phát hiện dưới thân mình thêm một quả trứng.

Liêu Đình Nhạn mờ mịt nhìn đồ vật trong tay mình: “.....” Trứng?

Chờ một chút, quả trứng này, quả trứng có hoa văn màu đỏ này là cái gì? Tư Mã Tiêu nhân lúc ta ngủ nhét vào chộc ta chơi?

Tư Mã Tiêu vừa vặn đi vào, Liêu Đình Nhạn giơ quả trứng ầm áp trong tay lên ý bảo với hắn, “Trứng của chàng, lấy đi.”

Tư Mã Tiêu bóp quả trứng nhìn nhìn, ngồi ở mép giường, vút ra, “Nàng và ta sinh?”

Liêu Đình Nhạn: “A, chúng ta hai nhân loại sao lại sinh trứng được.”
Tỉnh lại đi, căn bản chàng không phải giả thiết xà yêu! không sinh nổi trứng!

Nàng vẫn có khuynh hướng đây là Tư Mã Tiêu làm ra đùa nàng, người này gần đây da dày không phải bình thường.

Tư Mã Tiêu quan sát quả trứng một chút, đột nhiên gõ vào vách tường bên cạnh. Liêu Đình Nhạn trong lòng căng thẳng, buột miệng thốt ra: “Trứng của ta!”

Mới vừa nói xong nàng đã phát hiện không đúng, lập tức sửa miệng: “Trứng của chàng!”

Quả trứng không bị gõ vỡ, vẫn là một quả trứng hình bầu dục.

Tư Mã Tiêu: “Nếu không nàng ấp thử một lần, xem có thể ấp ra cái gì?”

Liêu Đình Nhạn không dễ lừa như trước nữa, nghe vậy hoài nghi, cảnh giác mà nhìn hắn: “Căn bản chàng đã biết đây là cái gì rồi?”

Tư Mã Tiêu cười một tiếng, nằm ở bên nàng, thuận tay ném quả trứng vào cổ áo nàng. Liêu Đình Nhạn cảm giác quả trứng ầm áp ục ục rót đến bụng, lập tức móc ra nhét vào trong ngực Tư Mã Tiêu,

“Muốn ấp thì chàng tự ấp! Ta không làm!”

Tư Mã Tiêu túm lấy tay nàng, bao bọc lấy quả trứng, “Nếu như vậy, dứt khoát nướng ăn.” Khi nói chuyện, bàn tay hắn toát ra ngọn lửa trong suốt mang màu lam, bao lấy tay Liêu Đình Nhạn bao gồm cả quả trứng.

Liêu Đình Nhạn: “Chờ đã!” nói thế nào đốt liền đốt, vạn nhất bên trong thực sự có vật còn sống, bị thiêu chết thì làm sao bây giờ!

Quả trứng trong lòng bàn tay nàng đã tách một tiếng bị thiêu nứt ra rồi.

Bên trong toát ra một ngọn lửa màu đỏ, vừa xuất hiện liền hô to: “Ta tháo, các người cầu đạo lữ cầu kết với nhau làm việc xấu này, lại muốn tra tấn lão tử! Lão tử thật là đổ mốc tám đời mới bị bắt đi theo các người!”

Thế nhưng là ngọn lửa nhỏ thô tục! thật là đã lâu.

Liêu Đình Nhạn còn tưởng rằng sớm từ trước nó đã bị Tư Mã Tiêu luyện hóa không còn ý thức, rốt cuộc không sai biệt lắm đã hai mươi năm, nàng có được đóa linh hỏa này, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe ngọn lửa nhỏ thô tục hé răng.

Theo bản năng nàng nhìn Tư Mã Tiêu, nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nàng liền biết việc này khẳng định hắn đã sớm biết. Nam nhân này không nói cho nàng đâu chỉ một hai việc. Chỗ đáng giận nhất ở đâu? hắn không phải cố ý dấu diếm, mà chỉ cảm thấy mấy việc này không cần nói, cả ngày không biết suy nghĩ cái gì trong đầu.

Cho nên, bình thường nàng đụng phải một việc thì biết một việc. Cũng không biết hắn còn có thể đưa ra cái dạng “Kính hỉ” gì.

Liêu Đình Nhạn túm ngọn lửa lại nhai lại nhải, ném vào trong lòng Tư Mã Tiêu, “Sao lại thế này.”

“Bản thể linh hỏa có thể ly thể xuất hiện.” Tư Mã Tiêu hất văng ngọn lửa thô tục ra, “Thuyết minh hiện tại nàng đã hoàn toàn dung hợp linh hỏa này.”

Rốt cuộc Liêu Đình Nhạn không phải huyết mạch tộc Phụng Sơn, lúc trước hẳn mạnh mẽ để linh hỏa cho nàng kế thừa cũng không phải dễ dàng như vậy, chuyện này yêu cầu một quá trình dung hợp dài dòng, trong dự đoán của hắn hẳn là phải ba mươi năm. Bất quá bởi vì mấy năm nay bị đóa linh hỏa của hắn câu động, dung hợp hoàn thành trước.

Linh hỏa nằm ở trên gối ngọc bên cạnh, giống như bị nghiền đã lâu, lá gan cũng lớn không ít, lớn tiếng nói: “Họ Tư Mã kia, người có lương tâm hay không! Một cho ta theo người nhiều năm như vậy, người vì một nữ nhân khác, nói vứt bỏ ta liền vứt bỏ, người nhìn xem hiện tại ta co lại thành bộ dáng gì, nhà Tư Mã các người .....”

Lời này sao nghe lại không thích hợp như vậy đây?

Liêu Đình Nhạn: “Là ta quấy rầy các người, cáo từ.”

Nàng suy nghĩ cẩn thận, lúc trước nàng có được linh hỏa, lại không thể tùy ý sử dụng giống Tư Mã Tiêu, còn tưởng rằng vì mình không có huyết mạch Phụng Sơn mới có thể làm cho uy lực linh hỏa rơi chậm lại, hiện giờ xem ra là lúc trước chưa hoàn toàn dung hợp. hiện tại dung hợp linh hỏa hoàn toàn, trong lòng nàng lại có rất nhiều hiểu ra, cảm giác được lực lượng trong thân thể lại tăng cường một lần nữa.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Đột nhiên biết lúc trước Tư Mã Tiêu nghĩ như thế nào.

Trước dọa sợ quần hùng Ma Vực cùng nhân tài Tu Tiên giới, sau đó cho nàng linh hỏa trang bức dọa người, chờ nàng hoàn toàn dung hợp linh hỏa, uy vọng hắn lưu lại không sai biệt lắm cũng không thể

kinh sợ người có dị tâm, bất quá khi đó nàng đã hoàn toàn dung hợp linh hỏa, cũng không sợ cái gì.

hắn suy xét cũng thật chu toàn, so với nàng vẫn nghĩ còn chu toàn hơn.

Liêu Đình Nhạn đề ngọn lửa lải nhải thô tục, thu nó trở về, nằm xuống giường. Tư Mã Tiêu người này, sao luôn làm cho người ta cảm động lại tức giận?

Lão tổ tông ma người này!

Nàng không hé răng, Tư Mã Tiêu liếc nhìn nàng một cái, lôi ống tay áo, đặt cổ tay đến trước mặt nàng. Liêu Đình Nhạn phối hợp mở miệng ra, cắn một miếng trên cổ tay hắn.

“không tức?” Tư Mã Tiêu vuốt một loạt dấu răng kia, dựa theo trình độ sâu cạn phỏng đoán mức độ tức giận của nàng lúc này, là tức giận bình thường.

“Ừ.” Liêu Đình Nhạn cảm giác nếu mỗi lần đều bởi vì những việc này mà tức giận với Tư Mã Tiêu, nàng sớm hay muộn cũng biến thành quả khí cầu bay lên rồi, hơn nữa tức giận vô cùng mệt, một lần còn được, nhiều đến vài lần thì chịu không nổi, cho nên vẫn thôi đi, ý tứ ý tứ tức một chút coi như tôn trọng.

không thể hiểu được, hai người biến thành hình thức như vậy. Liêu Đình Nhạn vừa có dấu hiệu tức giận, Tư Mã Tiêu liền nâng cánh tay, đưa tay cho nàng cắn một cái xả giận, hoặc là để nàng tự mình tùy tiện tìm chỗ cắn.

hắn có một dóm tóc bị nàng cắn nham nham nhở nhở, đến nay còn lắc lư ở chỗ đuôi tóc, thường thường bị hắn kẹp lên nhìn một cái.

Liêu Đình Nhạn ổn xong, bò dậy đi tìm ăn, mỹ thực trong nhân sinh Liêu Đình Nhạn là một bộ phận phi thường quan trọng, vì thế

nàng không tiếc mai danh ẩn tích, chạy đến nơi đây, đương nhiên không có khả năng chỉ ăn một bữa.

Mỹ thực còn chưa được ăn, đã gặp gỡ một em gái danh đá trước, nhìn thấy sắc đẹp của Tư Mã Tiêu, ở bên đường nháo lên với Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Ta không am hiểu cãi nhau a.

Vì thế nàng thả ra ngọn lửa nhỏ thô tục đã ghen thật lâu, tuy rằng ngọn lửa này mắng chửi người có số lượng từ ngữ không nhiều, nhưng mọi người đều biết, trẻ con gào thét chói tai cao vút cùng với khóc kêu oán giận ngang ngược vô lý, có thể chiến thắng hết thảy chửi bới. Em gái muốn thông đồng với Tư Mã Tiêu đen mặt bịt tai chạy trốn chết.

Liêu Đình Nhạn ở một bên ăn xong hai xiên nướng món thôn quê, cảm thấy phong vị đặc thù, xác thật không uống công đến một lần.

Nơi này cả trai lẫn gái cũng nhiệt tình dị thường.

trên đường trở về, Liêu Đình Nhạn bị một nam tử đã tính trên mặt bôi vệt sáng thông đồng. Nơi này cả trai lẫn gái thông đồng người đều có thể sảo lên, đánh thắng thì trực tiếp đoạt đi ngủ rồi nói, cho nên Liêu Đình Nhạn kỳ thật thu được lời nam tử đó mời so đấu, bất quá hắn nói còn chưa xong, đã bị đốt thành tro ở trước mặt Liêu Đình Nhạn.

Liêu Đình Nhạn: “.....” Nàng nghe thấy chung quanh vang lên tiếng kêu thét, đám người rối loạn.

Nhìn sang bên cạnh, Tư Mã Tiêu giật giật ngón tay.

hắn cười lạnh một tiếng, lệ khí đã lâu không thấy một lần nữa bốc lên, ngọn lửa quanh thân lay động.

— — tựa như lúc trước ở Tam Thánh Sơn, đại ma vương xoa ra biển lửa. Còn tưởng rằng tính tình hẩn tốt, hiện giờ xem ra có thể là ảo giác.

Truyền thuyết về đại ma vương Tu Chân giới lại có tập tiếp theo.

Liêu Đình Nhạn: “Tổ tông! Mau thu thần thông lại! Ta tới, ta tới được chưa!”

Sau đó, đại ma vương trong truyền thuyết biến thành hai người.

Liêu Đình Nhạn: “.....” thật oan quá, đều là Tư Mã Tiêu bôi đen ta.

Ly hôn là không có cách nào, chỉ có thể bị hẩn bôi đen cả đời.

(chính văn xong)

Tác giả có lời muốn nói: Bốn phiên ngoại, phân biệt là ABO, quỷ hút máu, mỹ nhân ngư và vườn trường, chính văn và phiên ngoại không quan hệ ~

Editor: đúng là hoàn chính văn rồi đấy, tuần sau sẽ có phiên ngoại nhé!

Chương 82: Phiên ngoại một. ABO

Lịch Tân tinh năm 451, Liêu Đình Nhạn cùng đi theo người nhà từ hành tinh H-2 ở trung bộ dọn tới hành tinh A là Thủ Đô.

Bởi vì phụ thân nàng thăng quan, từ sĩ quan lên tới trung úy, còn đại ca nàng cũng đạt được quân công, cho nên người một nhà rất cuộc có tư cách dời đến Hành Tinh Thủ Đô.

Liêu gia bảy người, Liêu phụ, Liêu mẫu, điển hình ghép đôi AO, bọn họ sinh hạ năm đứa con, bao gồm Liêu Đình Nhạn, tất cả đều là A. Liêu Đình Nhạn trên có anh trai, chị gái, dưới có em trai, em gái, anh chị em năm người đứng chung một chỗ, nàng đứng thứ ba, không so được với anh trai, chị gái đỉnh bạt cường tráng, cũng không so được với em trai, em gái kiều ngạo hoạt bát. Cho nên Liêu phụ và Liêu mẫu thường thờ dài với nàng: “Lão tam a, thoát nhìn con không giống A, càng giống B hoặc là O mà.”

Cái gọi là A, B, O, chỉ ba loại hệ thống giới tính lớn hiện giờ. A chỉ một bộ phận người có sức chiến đấu và tinh thần lực vượt xa người bình thường, chỉ cần là A, dù nam hay nữ đều là con người rắn rỏi trong con người rắn rỏi. O lại hoàn toàn tương phản với A, thể lực, sức chiến đấu đều không cao, còn bình thường đều miễn cảm mà ôn nhu, thể chất trời sinh thích hợp sinh dục, cùng với A sẽ bởi vì tin tức tố mà sinh ra tình cảm, tin tức tố càng tương dung cao, tình cảm hai bên sẽ càng tốt.

Còn B là người thường còn lại, không có chỗ siêu phàm, cũng không có tin tức tố, loại này hiện giờ chiếm đại bộ phận trong tổng nhân số.

May mắn là một A có tố chất cao hơn người bình thường, Liêu Đình Nhận vốn nên là ‘siêu nhân’ giống chị gái yêu thích tranh đấu, vĩ nh viễn không chịu thua, dũng cảm mà cứng cỏi. Đáng tiếc, không biết có phải bởi vì thân thể này có linh hồn là khách nhân đến từ địa cầu xa xôi hay không, cho nên tính cách của nàng hoàn toàn không A.

Tóm lại những năm gần đây, nhóm anh chị em này đều lấy nàng làm hổ thẹn, cảm thấy nàng nhược kê như vậy là nhục cho thanh danh cao lớn của quần thể A.

Liêu Đình Nhận: Cứ việc, ta không sao cả.

Các nàng tới thủ đô không bao lâu, Liêu phụ đi báỉ phòng thủ trưởng, tiến hành xã giao cơ bản. một buổi tối, mang theo con trai lớn tham gia xong một yến hội trở về, Liêu phụ dĩ thường hưng phấn, gọi mấy đứa con mình tới, “Có một sự kiện rất quan trọng muốn nói cho các con!”

Liêu phụ nói, Thái Tử đế quốc tới tuổi thích hợp kết hôn, nhưng mà ở giai tầng thượng lưu, hẳn không tìm thấy một đối tượng có mức độ xứng đôi hơn 60% để kết hôn. không có cách nào, mắt thấy Thái Tử đã sắp tới 24 tuổi còn không tìm được nhân tuyển thích hợp để kết hôn, hoàng đế chỉ có thể hạ thấp yêu cầu, hài tử từ gia đình cấp bậc sĩ quan cấp úy cũng có thể có cơ hội trúng cử nhân tuyển để kết hôn với Thái Tử.

Liêu phụ hưng phấn như vậy là bởi vì năm đứa con nhà ông, song bào thai nhỏ nhất mới vừa đầy mười tám, trưởng tử mới hai mươi lăm, năm người đều có cơ hội trở thành Thái Tử Phi.

À, đúng, Thái Tử đế quốc Tư Mã Tiêu là O, cho nên hẳn phải tìm A.

Liêu Đình Nhận nhìn người một nhà hưng phấn nói chuyện với nhau, mẫu thân nói phải làm y phục mới, cảm thấy cảnh tượng mặc danh có vẻ như là 《 cô bé lọ lem 》 .

Liêu Đình Nhạn tiêu cực lẫn công việc này, nàng là một A hoàn toàn không giống A, dựa theo tiêu chuẩn thẩm mỹ hiện tại của nhóm O, dù sao khẳng định nàng sẽ không trúng cử.

Mang theo ý tưởng đi xem thêm kiến thức nhân tiện ăn bữa ngon, Liêu Đình Nhạn vào nửa tháng sau theo người nhà cùng nhau đi vào cái sảnh yến hội hoàng gia xa hoa rộng lớn. Nơi này là sảnh yến hội hoàng gia nổi danh ở hành tinh Thủ Đô, có thể chứa mấy vạn người cùng tiến hành yến hội. Vừa đi vào, Liêu Đình Nhạn thiếu chút nữa bị quang mang chói mắt lóa cho mù mắt.

trên trăm dãy đèn treo thủy tinh dài mấy chục mét siêu xa hoa, đỉnh khung pha lê hình hoa phức tạp, sáng đến độ có thể soi bóng người lên sàn nhà kim sắc. âm nhạc du dương, đám người áo mũ chỉnh tề, binh lính đứng bật đứng thẳng hai bên mặc chế phục hai màu kim hồng, còn có người hầu ưu nhã xuyên qua đám khách khứa. Vừa vặn tới đúng giờ, suối âm nhạc phun trào trong tiếng mọi người tán thưởng, tạo ra cầu vồng trong nhà.

Liêu Đình Nhạn:..... Đây cũng quá khoa trương đi.

Hôm nay nàng mặc một bộ lễ phục mới, bởi vì là nữ A, không lựa chọn váy mà là lễ phục quần dài càng giống với nam tử, nhưng ưu nhã nhẹ nhàng hơn, quen mặc áo thun rộng thùng thình, Liêu Đình Nhạn dù sao cũng cảm thấy không quen, eo siết thật chặt.

Nàng cho rằng hôm nay tại yến hội có thể nhìn thấy vai chính Thái Tử Tư Mã Tiêu trong truyền thuyết của đế quốc, nhưng đến khi yến hội sắp kết thúc, nhân vật chính này cũng không xuất hiện. Liêu Đình Nhạn nghe những người khác khe khẽ nói nhỏ một chút tin tức bất quá nhỏ nhỏ, nghe nói vị Thái Tử đó rất bất mãn cách thức tìm bạn trăm năm hoành tráng này, cho nên không muốn tới.

Tin tức hoàng thất rất khó truyền ra, đến bây giờ nàng mới nghe nói Thái Tử điện hạ hình như không phải rất giống O truyền

thống.

Các anh chị em đều đã cùng từng bằng hữu mới quen lửa nóng bàn chuyện, chỉ có Liêu Đình Nhạn là lạc lại một mình, nàng bị tiếng ong ong trong nhà ồn ào đến đau đầu, muốn tìm cái góc không có ai ngồi trong chốc lát.

“Em đi đâu?” Đại ca phi thường nhạy bén quay đầu lại đưa một tầm mắt.

Liêu Đình Nhạn dùng gương mặt thành thật nói: “Giải quyết vấn đề sinh lý.”

Đại ca: “Nhanh trở về, không cần chạy loạn!”

Tuy rằng người trong nhà đều cảm thấy nàng là A rất không ra gì, làm cho bọn họ mất mặt, nhưng đi ra ngoài vẫn sẽ gắt gao nhìn nàng, miễn cho nàng bị người khác khi dễ — ở mức độ rất lớn, những A đó nhà nàng có ý muốn bảo hộ tăng mạng, đều coi nàng trở thành B hoặc là O để đối đãi.

Chuồn ra khỏi tầm mắt người nhà, Liêu Đình Nhạn ngồi ở trên đá tảng chỗ cái cửa bên ngoài sảnh yến hội, nơi này tương đối hẻo lánh còn an tĩnh, nàng rút cuộc có thể tang tang ngồi xuống thở dài một hơi, thuận tiện tháo lỏng một chút cái eo bị siết chặt.

Đúng lúc này, nàng phát hiện bên kia cột đá có cái bóng, ở cách nàng năm bước xa, lẳng lặng đứng một người, khuôn mặt mơ hồ, vóc dáng rất cao, hắn cũng tới tham gia yến hội thân cận a. hắn hình như từ sớm đã ở chỗ này, đầy người tối tăm mà nhìn bụi hoa bên cạnh. Hoa rất đẹp, nguyệt quý phu nhân này màu hồng nhạt, người còn đặc biệt thơm.

Ừm, trừ hương nguyệt quý, còn có một mùi thơm đặc biệt là hương thịt, chính là cái loại rải thì là nướng trên giá cháy xèo xèo tỏa mùi thơm.

Liêu Đình Nhạn nhìn nhìn trái phải, đầy đầu dấu chấm hỏi, nơi này có người đang nướng thịt? Nàng giật giật cái mũi, cảm thấy trong nháy mắt mình siêu đói, ai có thể nghĩ đến tiệc tối này thế nhưng chỉ cung cấp rượu mà không có đồ ăn, mệt cho nàng bụng rỗng đi tới, hiện giờ người hương vị này, càng người càng đói.

“anh có người được mùi thịt nướng rất thơm sao?” Liêu Đình Nhạn ý đồ bắt lời với bằng hữu bên cạnh cũng đang tránh quấy rầy.

Người nọ đứng ở trong bóng tối, không rõ dung mạo, nghe vậy thấp thấp nói một câu: “..... Thịt nướng?”

Nghe vào không phải rất cao hứng, có thể là không thích bị người xa lạ bắt lời. Liêu Đình Nhạn đành phải ngậm miệng, nhưng người nọ quay đầu nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên thấp thấp xì một tiếng, vút cho nàng một thứ. Liêu Đình Nhạn cúi đầu nhìn, phát hiện là một đóa hoa màu đỏ, nàng chưa bao giờ gặp loại hoa này, hoa giống như là một ngọn lửa đang thiêu đốt, mùi hương nhàn nhạt làm người ta vui vẻ thoải mái.

Nàng lại ngẩng đầu, bóng người đã không còn nữa.

Liêu Đình Nhạn cảm thấy đóa hoa đặc biệt đẹp, cầm ở trong tay không vút đi, vẫn luôn cầm về sảnh yến hội, kết quả một đường đều có người kinh ngạc nhìn nàng.

Đến các thân nhân nhìn thấy nàng cơ hồ đều trừng đôi mắt ra ngoài.

Liêu Đình Nhạn: “.....?” Ta vừa rồi buông đai lưng ra quên thắt lại, lộ ra quần lót bên trong? Vì sao đều nhìn ta? Nàng mặt mờ chú ý một chút quần của mình kéo khóa chưa.

“Con làm thế nào, làm thế nào bắt được đóa hoa lửa?” Liêu phụ hỏi.

Vừa rồi lúc nàng trốn ra ngoài, đại tổng quản hoàng cung xuất hiện,

thay thế Thái Tử điện hạ chọn một trăm người tiến vào thi vòng hai, mà mỗi người bọn họ đều có một đóa hoa lửa. Trong tay Liêu Đình Nhạn chính là đóa thứ một trăm linh một.

Liêu Đình Nhạn trợn tròn mắt, vị lão tổng quản kia đã đi tới, dò hỏi hoa trong tay nàng từ đâu tới, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Liêu Đình Nhạn: “Vừa rồi ở bên ngoài bụi hoa, một người tuổi trẻ cho ta.” Khả năng đối phương cũng là thiên chi kiêu tử được lựa chọn, nhưng mà hắn không muốn làm Thái Tử Phi, vì thế tùy tay ném hoa này cho nàng.

nói thế này tư cách tới đây là không “được” rồi?

Nhưng lão tổng quản nhìn kỹ hoa trong tay nàng, bỗng nhiên cười, hắc hắc hơi khom lưng, nháy mắt biến sắc mặt, hòa ái dễ gần nói: “Vị tiểu thư này, ba ngày sau, làm ơn để chúng ta đón ngài đến hoàng cung dự tiệc.”

Cứ như vậy Liêu Đình Nhạn không thể hiểu được lẫn lộn đến thi vòng hai, dưới ánh mắt phức tạp của anh chị em và cha mẹ, lại vào hoàng cung.

Nàng khả năng đi muộn, lúc đến đã nhìn thấy một đám A đang hỗn chiến, bọn họ không biết vì sao đánh lên, đánh đến phi thường kịch liệt.

Ở giữa vòng chiến chính là nam tử cao gầy dị thường, tóc đen mắt đen, trên mặt mang theo cười trào phúng, lệ khí đầy người, một tay đập những người nhào tới ngã xuống đất.

Liêu Đình Nhạn rời xa vòng chiến, nghe bên kia tiếng vang lớn thạch thạch, kinh hồn táng đảm nhìn một lát, thầm nghĩ, đây mẹ nó mới thật sự là A mà, quả thực là cự A trong A! Đời này cũng chưa từng gặp nam A nào A như vậy, khí thế này quá tuyệt.

Nàng trơ mắt nhìn vị cự A đó đánh ngã tất cả mọi người, sau đó vịn vịn cổ tay, sắc mặt âm trầm nhìn về phía nàng duy nhất một mình đứng giữa sân. Liêu Đình Nhạn nhanh chóng lui về phía sau hai bước: “Ta nhận thua, đừng động thủ.”

Đây có thể là hiện trường Thái Tử Phi luận võ chiêu thân, hiện tại vị tuyển thủ này đã lấy ưu thế tuyệt đối chiếm cứ đệ nhất luận võ, xem ra vị trí Thái Tử Phi phi hấn đã nắm chắc, nàng một kẻ tới góp đủ số, vẫn trực tiếp đầu hàng thì tương đối sáng suốt.

Vị bằng hữu kia nghe mà như không nghe thấy, đi tới chỗ nàng.

Liêu Đình Nhạn theo hấn đi tới, ngửi thấy một mùi hương trà chanh mật ong bạc hà, nàng tức khắc cảm thấy có chút khát, hôm nay nàng ăn no đi tới, dọc đường đi bởi vì phơ thái dương, phi thường muốn uống chút đồ uống mát lạnh.

Cự A ghé sát vào nàng, hỏi: “Muốn ăn thịt nướng sao?”

Liêu Đình Nhạn nghe ra thanh âm này, là bằng hữu buổi tối ngày đó ném hoa cho nàng!

Liêu Đình Nhạn: “..... không muốn ăn thịt nướng, muốn uống trà chanh mật ong bạc hà, có phải anh mới vừa uống không, tôi ngửi được hương vị.” Nàng rất có dục vọng cầu sinh, biểu hiện ra mình hữu hảo.

Cự A trầm mặc một lát, nắm cổ tay nàng, lôi nàng đi về một cánh cửa, “Vậy đi thôi, đi uống cái trà gì kia.”

Liêu Đình Nhạn: “?” Chờ đã?

Nhóm người hầu mặt mang mỉm cười kéo cửa ra cho bọn họ, phía sau cửa, lão quản gia chờ đợi sẵn nói với bằng hữu cự A: “Thái Tử điện hạ, ngài đã tuyển xong rồi sao?”

Bằng hữu cự A chậm chạp mà không kiên nhẫn kéo kéo nàng,
“Chính là nàng.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chờ đã, Thái Tử điện hạ, hẳn là Thái Tử?

Cự A kinh thiên, lại là một O.

Liêu Đình Nhạn không khỏi hoảng sợ mà quay đầu nhìn
nhìn một phòng nhóm A phía sau kia bị đánh bay, bọn họ là A giả
sao? Nàng lại quay đầu nhìn Thái Tử Tư Mã Tiêu so với mình cao
hơn nhiều, không, bên này có thể là O giả.

Toàn bộ hành trình nàng giống như mộng du cùng Thái Tử điện hạ
uống trà chanh mật ong bạc hà, Thái Tử điện hạ uống trà
này, trên mặt tất cả đều là ghét bỏ, “Cái hương vị gì vậy, nàng có
phẩm vị gì?” nói là nói vậy, một ly thật lớn vẫn uống xong hơn nửa.

Liêu Đình Nhạn lại được người đưa về nhà, lão quản gia hòa ái dễ
gần nói cho nàng, chỉ cần nàng và Thái Tử điện hạ có độ xứng đôi từ
60% trở lên, nàng chính là Thái Tử Phi.

Vào ban đêm, nàng thu được tin tức, nàng và Thái Tử điện hạ có độ
xứng đôi là 100%.

Mẹ của Liêu Đình Nhạn, người luôn đa sầu đa cảm lại ôn nhu như
nước, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Liêu Đình Nhạn:..... Dọa sợ mẹ ta.

Cái độ xứng đôi thần kỳ này không chỉ dọa người Liêu gia sợ ngây
người, càng kinh động cả nước trên dưới. Hoàng thất đã 300 năm
chưa xuất hiện độ xứng đôi cao như vậy. Độ xứng đôi cao đến trình
độ này, đại biểu cho hai người bọn họ phi thường thích hợp, chỉ cần
tương ngộ, chính là loại hình nhất kiến chung tình, nhị tái khuynh
tâm, tam sinh duyên định.

Liêu Đình Nhạn: “.....” A, có sao? Ta và Thái Tử điện hạ đầy mặt táo bạo kia có phát sinh tình huống thiên lôi câu động địa hỏa gì sao?

Nàng mộng bức mà hồi tưởng một chút hai lần tương ngộ với Tư Mã Tiêu điện hạ, hậu tri hậu giác phát hiện, lần đầu tiên mình ngửi thấy mùi thịt nướng, và lần thứ hai ngửi được vị trà chanh mật ong bạc hà, là hương vị tin tức tố của điện hạ. không phải, hương vị tin tức tố nhà ai còn thay đổi a?

Lần thứ ba gặp lại, Liêu Đình Nhạn ngửi thấy hương vị tin tức tố của Thái Tử điện hạ là bánh quy cookie bơ nhỏ. Khả năng là bởi vì bọn họ gặp mặt và buổi trà chiều, lúc này nàng không đói cũng không khát, chỉ muốn ăn bánh quy nhỏ, mới có thể ngửi được tin tức tố như vậy.

Nàng không biết là vấn đề của mình hay là của Tư Mã Tiêu, cũng có thể cả hai bọn họ đều có vấn đề, tựa như nàng không ngửi được hương vị tin tức tố của O khác.

Tư Mã Tiêu ngồi ở đối diện nàng, đang phê một chồng công văn chính vụ, trang giấy ở dưới ngòi bút hần chịu gánh nặng phát ra tiếng kèn kẹt, giống như đang bị cắt.

“Ăn cái gì.” hần cũng không nâng đầu, hình như thuận miệng hỏi.

Liêu Đình Nhạn trả lời từ tâm: “Bánh quy cookie bơ nhỏ.”

Hôm nay là hương vị này? Tư Mã Tiêu dừng bút, “Sao nàng chỉ nghĩ đến ăn?”

Vẫn gọi cho nàng bánh quy nhỏ, thật sự đặc biệt ngon, nàng ăn một buổi trưa, ăn no còn ở đó ngủ trưa.

Liêu Đình Nhạn rất tò mò tin tức tố của mình ở nơi Tư Mã Tiêu là hương vị gì, sau đó bọn họ kết hôn, đi hành tinh Y-2 hưởng tuần trăng mật, Tư Mã Tiêu mới trả lời vấn đề này cho nàng.

“Là khí vị của gó.”

Gió cũng có khí vị sao?

hắn ôm nàng ngồi ở trước cửa sổ, nhìn sao trời cuồn cuộn bên ngoài, “Tối nay gió mang theo mùi hoa.”

Đây là câu trả lời thực lãng mạn, lãng mạn rất không giống Thái Tử bạo lực ngày thường.

Sau đó Liêu Đình Nhạn nói: “Đêm nay chàng có hương vị tôm hùm đất cay.”

Tư Mã Tiêu: “.....”

hắn mở ra nội tuyến, mặt vô biểu tình phân phó xuống: “Đưa tôm hùm đất cay lại đây cho Thái Tử Phi.”

Tôm hùm đất đưa tới, Tư Mã Tiêu chỉ vào bốn tôm hùm đất hương khí bốn phía: “Nhìn thấy bốn tôm hùm đất này sao?”

Liêu Đình Nhạn: “Nhìn đến thùng!”

Tư Mã Tiêu: “Đổ hết, đều không cho nàng ăn.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Chúng ta độ xứng đôi thực sự là 100% sao? Có phải máy móc xảy ra trục trặc, thí nghiệm sai rồi hay không?

Sau đó Liêu Đình Nhạn ở trên giường vẫn luôn không thể chuyên tâm, chảy nước miếng với hắn, Tư Mã Tiêu thiếu chút nữa hoài nghi mình là con tôm hùm đất cay to bụi, hắn đen mặt khoác quần áo ngồi dậy, “đi ăn tôm hùm đất của nàng!”

Cuối cùng Thái Tử điện hạ nổ mạnh bên cạnh này vẫn cùng nàng ngồi ăn hai bốn tôm hùm đất mới nguôi giận.

Liêu Đình Nhạn cảm giác ở bên Thái Tử điện hạ, chính mình không giống A, càng giống O, nói thật, nàng cảm thấy trên thế giới này có lẽ không có O nào so với Thái Tử điện hạ càng A hơn, chính là A so với hẳn càng A hơn nói không chừng còn không có.

không chỉ nàng cảm thấy như vậy, chính ở trong hoàng cung, mọi người đều vẫn luôn đối đãi với Thái Tử điện hạ như là A, trong yến hội thường xuyên xuất hiện nhóm A không tự giác gom lại quanh lãnh tụ Thái Tử điện hạ, phát ra từ nội tâm mà nguyện ý phục tùng Thái Tử điện hạ cường thế này. Còn một đám các thái thái O đều ôn hòa tự nhiên vậy quanh Liêu Đình Nhạn nói chuyện nhà.

Chờ đến khi Thái Tử điện hạ đen mặt tới mang nàng từ trong một đám O đi ra, mọi người mới phản ứng lại ..... A, đúng vậy, O chúng ta không phải hẳn nên ở cùng Thái Tử điện hạ sao?

Tính tình ôn nhu lại thích chiếu cố người, nhóm O nhìn Thái Tử mặt đen: không dám, không dám, sợ sợ.

Liêu Đình Nhạn về thăm người nhà, Liêu mẫu lo lắng nắm tay nàng, “Con ta, con gả cho Thái Tử điện hạ đã lâu, con còn không mang thai, phải làm sao bây giờ đây.”

Liêu Đình Nhạn: “.....”

Liêu Đình Nhạn: “..... Mẹ, con là A, con không có thai được.”

Liêu mẫu đột nhiên hoàn hồn: “Đúng a! Con mới là A!”

Trở về hoàng cung, Liêu Đình Nhạn ôm một mâm bò khô nói với Tư Mã Tiêu: “Chúng ta nhất định phải sinh người thừa kế sao?”

Tư Mã Tiêu cau mày thực không kiên nhẫn mà đang xử lý chính vụ: “Nàng vội vã mang thai sao.”

Liêu Đình Nhạn: “.....” Được rồi, đến bản thân Thái Tử điện hạ còn không có giấc ngủ.

Nàng ăn hai miếng bò khô, Thái Tử điện hạ rút cuộc phản ứng lại, hắt nhìn nàng, mặt đột nhiên đen đi. Liêu Đình Nhạn ngồi trên ghế xoay giẫm chân, ôm khô bò kéo kệt kệt kệt cách hắt xa ba mét.

Liêu Đình Nhạn: “chẹp chẹp chẹp.”

Tư Mã Tiêu gọi điện thoại cho viện nghiên cứu khoa học: “Bây giờ, lập tức, lập tức, nghiên cứu chế tạo tử cung nhân tạo!”

Viện nghiên cứu khoa học: “Thái Tử điện hạ, đây không phù hợp với điều lệ 321 của pháp luật chúng ta, hơn nữa chúng tôi là viện nghiên cứu khoa học, cái này hẳn là tìm viện nghiên cứu sinh học.....”

“Cạch — —”

hắn gọi cho viện lập pháp: “Ta muốn sửa chữa pháp luật, bỏ điều 321 cho ta!”

Viện lập pháp: “A? Thái Tử điện hạ, thế này không phù hợp quy trình.....”

Sau đó, cũng không ai biết, vị độc tài thống trị cả đời kia sửa chữa vô số luật pháp, lúc ban đầu hắn bày ra độc tài, chỉ là bởi vì hắn không muốn sinh con.

Nhiều năm sau có phóng viên may mắn phỏng vấn hoàng thất, Hoàng Hậu duy nhất của hoàng đế độc tài được mời lên tiếng.

“Xin hỏi, toàn bộ các con của ngài đều ra đời thông qua tử cung nhân tạo, ngài có cảm giác gì đây?”

Liêu Đình Nhạn: “Cảm ơn đã mời, ta cảm giác không tồi.”

“Cảm tạ bệ hạ cho người nghiên cứu phát minh ra tử cung nhân tạo, mà không phải A sinh con như thế nào.”

“Như vậy có thể xin hỏi một chút hay không, tin tức tố của đại đế rốt cuộc là khí vị gì? Vấn đề này đã bối rối quảng đại dân chúng rất nhiều năm.”

Liêu Đình Nhạ: “Bất luận khi nào, chỗ nào, đều là hương vị ta yêu nhất.”

Chương 83: Phiên ngoại hai. Quỷ hút máu

Xe buýt sắt to lớn ba tầng chở hai trăm người chạy trên quốc lộ không có một bóng người trong rừng, Liêu Đình Nhạn xuyên qua cửa sổ, nhìn rừng cây vân sam cao lớn hai bên quốc lộ, dưới sắc trời ảm đạm hiện ra một màu xanh đậm.

không khí ẩm ướt, vừa mới mưa không lâu, hơi nước bốc hơi trên mặt đất, trên núi xa sương mù màu trắng che khuất đỉnh núi. Cho dù ngồi ở trong xe, chung quanh còn có nhiều người như vậy, Liêu Đình Nhạn vẫn cảm giác rét lạnh đến xương, lạnh lẽo tựa như có sinh mệnh chui vào áo khoác nàng, túm được tứ chi nàng, đặc biệt là chân, lạnh đến độ sắp không có cảm giác.

Nàng nhìn thoáng qua những người khác trong xe, đầy mặt nản lòng tuyệt vọng, khóe mắt dư quang bỗng nhiên liếc thấy bên ngoài có một con nai con trong rừng cây nhảy ra, vội vàng quay đầu nhìn, quả nhiên là con nai con, rừng cây quốc lộ như vậy, thường xuyên có động vật hoang dại qua đường. Nàng còn muốn nhìn thêm một lát, đáng tiếc xe buýt sắt đi quá nhanh, trong chốc lát nai con lên hoạt bát nhảy trên quốc lộ đen nhánh đã không thấy tung tích tăm hơi.

“cô nhìn không giống như người đi làm huyết thực, loại thời điểm này thế nhưng còn cười được.” một người nam nhân ngồi ở phía trước nàng, không biết quay đầu nhìn nàng khi nào, ngữ khí có chút châm chọc, “Chờ cô cung cấp máu một lần, cô sẽ biết đến tột cùng mình gặp phải cái gì.”

Liêu Đình Nhạn theo bản năng lộ ra cái cười giả xã giao “Ừ, được, tôi đã biết.”

Nàng nói xong liền cảm thấy mình làm xã súc lâu quá, theo bản năng liền nói “Được”, “đã biết”, vừa rồi thiếu chút nữa còn định lễ phép bỏ thêm câu “Cảm ơn”.

Nhanh tỉnh lại đi, người đã không phải người trưởng thành đáng thương làm xã súc lục cừu cừu, thậm chí một tuần bảy ngày tăng ca không nghỉ, hiện tại người đã xuyên đến thế giới kỳ quái này, rốt cuộc có thể tử tế ngủ một giấc.

Ngày hôm qua nàng xuyên tới đây, biến thành người gọi là “Liêu Đình Nhận” này, ở trong một căn phòng lộn xộn nhỏ bằng cái hộp, rộng năm mét vuông, tin tức trên di động còn biểu hiện nàng có tiền nợ siêu lớn chưa trả, bị đánh vào sổ đen, cần phải tiến vào kho máu trả nợ. Liêu Đình Nhận không kế thừa ký ức nguyên chủ, đầy đầu dấu chấm hỏi, trong phòng cũng không có nhật ký thuyết minh gì, chỉ một tờ di thư nói thế giới quá hắc ám muốn đầu nhập vào ôm ấp của tử vong, hy vọng kiếp sau làm kẻ có tiền.

Liêu Đình Nhận “.....” Ê, ai không muốn kiếp sau làm kẻ có tiền, nhưng mà người chị em, cô thiếu nhiều tiền như vậy hiện tại bồ câu ta rất khó làm a.

Về lại không thể về, còn có thể thế nào đây, trước cầu qua đã.

Sau đó buổi sáng hôm nay, nàng đã bị mang đi, hai nhân viên công tác, một nam một nữ tựa hồ là “Nhân viên công vụ” thế giới này, chuyên môn phụ trách đưa những người thiếu tiền nợ không trả được đến kho máu gán nợ.

Khả năng bọn họ cũng lần đầu nhìn thấy người sắp bị đưa vào kho máu mà không kinh hoàng, tuyệt vọng, thống khổ, giãy giụa, còn hỏi bọn họ rất nhiều vấn đề cơ sở giống như cố vấn nghiệp vụ.

Tóm lại thông qua hai nhân viên công tác thái độ còn tính là không tệ này, Liêu Đình Nhận mới bước đầu hiểu ra thế giới này làm sao.

Nơi này là khu 98, lại gọi là khu huyết tộc, do đại công tước quý hút máu thống trị. So với khu 97 bên cạnh là khu người sói hỗn loạn tà ác, còn khu 96 của giao nhân đầy bài ngoại, khu huyết tộc tổng thể tương đối tự do, chỉ có một chút đặc sắc có quan hệ với ẩm thực của huyết tộc. Dân chúng bình thường sinh hoạt ở khu 98 mỗi năm đều có nghĩa vụ hiến máu, mà không ít người nghèo không sống nổi nữa sẽ lựa chọn bán máu, còn có người thường nếu ở chỗ này mượn tiền không trả được, hoặc là phạm vào tội lớn, đều sẽ bị yêu cầu trả bằng máu.

Liêu Đình Nhạn đây là chân chính nợ máu trả bằng máu a.

Mà Liêu Đình Nhạn, nàng thiếu nợ quá nhiều, thuộc về loại tình huống nghiêm trọng nhất, hiện tại cơ hồ tương đương cả người nàng đều thuộc tài sản riêng của huyết tộc, phải bị đưa vào kho máu, quãng đời còn lại đại khái chính là ở trong cái kho máu giống như lồng sắt đó, mỗi ngày rút máu cung cấp cho quảng đại các bằng hữu quý hút máu, cuối cùng biến thành người chết. Người giống như nàng, vào kho máu nhiều nhất sống được ba năm, khó trách nguyên chủ muốn lao vào tử vong ôm ấp, đổi lại ai cũng không muốn làm túi máu a.

Nếu không phải Liêu Đình Nhạn sợ đau, không làm được tự sát, nàng cũng sẽ lựa chọn nhanh chóng chết đi.

Bất quá, trước khi chết, nàng muốn nhìn thấy quý hút máu trong truyền thuyết rốt cuộc trông như thế nào. Nàng chính là tới từ thế giới khoa học, còn chưa từng thấy sinh vật thần kỳ của thế giới huyền huyền đâu

Trước khi nhìn thấy quý hút máu, nàng thấy được kho máu nơi ngày sau phải sống trông như thế nào. Đó là một dãy kho hàng thật lớn có rừng rậm vây quanh, một đoàn một đoàn người mặc trang phục màu lam cùng kiểu, làm nàng nhớ tới trại chăn nuôi. Nàng cùng những người anh em chung xe khóc tang đó bị an bài tới một cái “Kho

hàng”, thống nhất tắm rửa thay quần áo, sau đó ăn cơm.

Mọi người nhìn có vẻ không muốn ăn uống lắm, chỉ có Liêu Đình Nhạn động thủ ăn, nàng không nghĩ tới nơi này thế nhưng còn có bò bít tết, nướng ngon ngoài dự đoán, còn có gan heo nướng, sát một tầng hạt vừng, tiêu vàng và lạc rang, đồ uống là sữa bò. Nàng ăn trong chốc lát, nhìn thấy người bên cạnh nhìn mình, cũng kỳ quái mà nhìn lại.

Nàng đã một ngày không ăn cái gì, ăn một chút thì làm sao, đại thúc giờ ra mặt người chết nhìn nàng ăn sạch bàn ăn, lại cho nàng một khối gan heo nướng, còn rót cho nàng ly sữa bò.

Ăn no nàng có vẻ mệt rãi rời, mỗi người đều được phân tới một phòng ô vuông, Liêu Đình Nhạn chụp tung khăn trải giường màu trắng bên trong chăn, xác định không có mùi lạ gì liền nằm xuống đi ngủ.

không biết qua bao lâu, có người đẩy nàng tỉnh, Liêu Đình Nhạn mở mắt nhìn, là ba người, một người cầm thiết bị lấy máu, một người bưng mấy chục ống máu, còn có một người đàn ông trung niên đeo mắt kính gọng mạ vàng giống chấp sự, như giám sát đứng ở bên ngoài nhìn.

Liêu Đình Nhạn nhìn thấy hắn mang đôi mắt màu đỏ, lỗ tai hơi nhọn.

A đây là quỷ hút máu sao, nhìn qua hình như không có gì đặc biệt a.

Người anh em lấy máu cũng có một khuôn mặt người chết vô biểu tình, không nói một lời với nàng, kéo cổ tay nàng ra, trực tiếp lấy một ống máu nhỏ, sau đó nhanh chóng chạy lấy người. Liêu Đình Nhạn kéo ống tay áo xuống, lật người tiếp tục ngủ.

Nếu chết, nói không chừng sẽ trở về thế giới cũ, phải tiếp tục tăng ca, cho nên nhân dịp này không làm gì, nàng trước ở nơi này ngủ bù đủ, ít nhất có thể thả lỏng tinh thần, lúc trước tăng ca thật sự quá mệt

mỏi, phương án thiết kế sửa tới sửa đi, sửa đến nàng suýt chút qua đời tại chỗ.

“Khoa Nam tiên sinh, một đám máu mới đã thu thập xong.”

“Ừ, ta nghe nói mấy chất máu này cũng không tệ lắm, đừng để vài lần rút đã chết rồi.”

“Đúng vậy, tiên sinh”

Người trung niên bộ dáng chấp hành mang theo một đám máu mới này, lên phi cơ sơn huy chương tường vi màu đỏ. Bọn họ phải bay hai mươi phút, bay lên tòa núi cao cao bên cạnh này, tới trang viên Tường Vi trên dãy núi. Trang viên Tường Vi là trang viên của đại công tước huyết tộc, người cầm quyền khu 98, bị cánh rừng xanh sẫm vô biên vây quanh, từ mấy ngàn năm trước truyền lưu đến nay, trang viên cổ không có chút ồn ào náo động nào của ngoại giới, giống như chủ nhân nó, an tĩnh mà yên lặng.

Kho máu cách trang viên Tường Vi một dãy núi đó là kho máu lớn nhất khu 98, bên trong đều là một ít huyết thực trải qua sàng chọn, phẩm chất đạt tới trung đẳng trở lên, lại được gọi là hậu hoa viên của trang viên Tường Vi.

Tại khu 98 đẳng cấp nghiêm ngặt, một vị đại công tước huyết tộc duy nhất, có được quyền hút máu trên toàn bộ lãnh địa, máu tươi chất lượng nhất kho máu cũng chỉ thuộc về một mình hắn, cho nên mỗi lần kho máu có máu mới, đều sẽ thống nhất đưa đến trước mặt đại công tước cho ngài chọn lựa. Nhưng đại công tước huyết tộc này có bệnh ghét máu, đã rất nhiều năm không uống máu, cho nên việc này hiện giờ biến thành hình thức.

Chấp sự nội viên của Trang viên Tường Vi tiếp nhận một đám máu mới này, hắn khẽ ngửi một ngậm, cảm thấy lần này máu tươi so với lần trước tốt hơn, giống như nhân loại mê luyện rượu ngon, huyết tộc bọn họ cũng cả đời đều theo đuổi máu tươi mỹ vị. Dựa theo thói

quen dĩ vãng, hấn đi qua hành lang dài hắc ám, xuống thang lầu xoáy tròn, vượt qua cánh cửa bụi gai cao lớn.

Ở sâu dưới lòng đất, đại công tước huyết tộc ở trong một cái quan tài gỗ đen nhánh.

“Đại công, một đám máu này mới đưa đến.” Chấp sự cung kính trình lên những ống máu mang hơi thở mê người, đồng thời ở trong lòng đếm số. Bình thường hấn sẽ đếm tới mười giây, sau đó đại công tước không hề phản ứng, tiếp theo hấn có thể lui ra ngoài, để nhóm huyết tộc địa vị cao khác nhất nhất chọn lựa.

hấn đếm tới năm, bỗng nhiên nghe thấy một chút động tĩnh rất nhỏ, hấn khắc chế không được kinh hãi, ánh mắt buông ra, thế nhưng phát hiện đại công tước có động tĩnh.

Tay tái nhợt đập bên cạnh quan tài đen nhánh, có một bóng người thon dài từ giữa ngòai dậy, kia một đầu tóc dài màu đen như nước chảy phảng phất có lực sinh mệnh, theo hấn đứng dậy uốn lượn chảy xuôi.

Chấp sự hoảng sợ, không tự giác run rẩy, hấn cảm giác được một lực lượng áp chế huyết mạch, sống lưng càng ngày càng cong, không dám nhìn thẳng đại công tước.

Đạo nhân ảnh đó bao vây trong màu đen, giống một bóng dáng vô thanh vô tức hơi tiến lại, chấp sự rõ ràng nhìn thấy đầu ngón tay trắng đến trong suốt cầm ống máu đỏ tươi bắt đầu quan tâm.

Chấp sự “.....” đại công, đại công thế nhưng nguyện ý nếm thử máu,

Nhiều năm như vậy, đại công tước có chứng ghét máu, đừng nói là uống máu nhân loại bình thường, chính là máu của những người có địa vị cao trong huyết tộc chỉ đứng sau hấn, hấn cũng không có hứng thú nếm thử. Bởi vì cái này, bao nhiêu nữ quý hút máu huyết tộc tan nát cõi lòng.

Chấp sự nội tâm kích động, không tự giác ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hẩn nhìn thấy một gương mặt tuấn mỹ mà tái nhợt, đại công tước hơi hơi ngẩng đầu lên, lộ ra cần cổ khóa lại trong áo sơmi màu đen, hẩn nhắm nháp một ngụm máu tươi, hầu kết lẫn lộn, môi đỏ tươi càng thêm tươi đẹp.

Liêu Đình Nhạn ăn đến bữa cơm thứ hai ở kho máu, sắp xếp giống bữa cơm trước. Nàng vừa ăn vừa nghĩ, sẽ không phải về sau mỗi ngày đều ăn cái này chứ, dù ăn ngon, mỗi ngày ăn cũng thực dễ chán. Nhưng nàng nghĩ lại nghĩ, những trại chăn nuôi đó bình thường chỉ cho các con vật ăn cùng loại đồ ăn, được rồi, xem ra muốn một ngày ba bữa cơm, cơm, cơm khác nhau, đây là không có khả năng.

Nàng quyết định quá hai ngày nữa nếu còn ăn cái này, liền hỏi một chút đại thúc đầu bếp kia, có thể đổi loại thức ăn gia súc hay không, không phải, đổi khẩu vị đồ ăn.

Nàng phát hiện so với các bằng hữu tuyệt vọng khác, tâm thái mình thực không tồi. Có thể là bởi vì thói quen, khi nàng ở thế giới của mình, thường thường cảm thấy mình là một con trâu, cần cù chăm chỉ công tác, mệt chết mệt sống, tới nơi này, càng như là heo, ăn no chờ chết, thật đúng là khó mà nói cái nào càng làm người ta khó có thể tiếp thu.

Đáng tiếc không chờ được nàng ở chỗ này ăn đủ ba ngày, cùng ngày có một phi cơ vội vàng bay tới, hơn mười nhân viên vũ trang cùng hơn mười chị gái trang điểm hầu gái, dưới sự dẫn dắt của ba chấp sự mắt đỏ, vọt vào phòng ô vuông nhỏ của nàng, chuyển nàng lên phi cơ.

Liêu Đình Nhạn “.....”

một mình nàng chen chúc trong một đám đông không phân rõ là người hay là quỷ hút máu, cảm giác mình giống như biến thành đồ

dễ vỡ, bởi vì bọn họ nâng toàn bộ nàng đi, chấp sự kia còn đang không ngừng nghiêm túc mà nói cho bọn họ phải nâng nhẹ đặt khẽ, chú ý không cần dùng sức làm ra vết thương gì đó.

Nàng nhìn xuống từ cửa khoang phi cơ mở rộng, nhìn thấy phía dưới mây mù bao phủ rừng cây linh sam, không trung âm trầm, gió lạnh gào thét.

Cho nên nhóm người này tuyệt đối là quỷ hút máu đi máy bay mở rộng khoang cửa hóng mát, đây là việc người có khả năng làm sao.

Nàng đông lạnh đến run run rẩy rẩy, xuống máy bay đã bị người ta lấy tư thế nâng đồ cổ bình hoa, nâng vào một trang viên đen như mực lại từ khí trầm trầm. Tiếp theo nàng đã bị một đàn chị em hầu gái tiếp nhận, dùng nước chà lau rửa sạch, dùng đồ dùng vệ sinh ướp cho ngon miệng. Bên tai Liêu Đình Nhạn phảng phất vang lên nhạc nền, hình nền tiết mục Trung Quốc trên đầu lưới, chính là cái loại hình nền phát lúc bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Các người đây là chuẩn bị xử lý ta một chút mới ăn sao. Nàng ý đồ nói chuyện với nhóm các chị gái này, nhưng các nàng đều không để ý tới.

Liêu Đình Nhạn “Ta cảm thấy, ta có thể tự mình rửa mình.”

Vẫn cứ không ai để ý nàng.

Lúc nàng bị người ta pạch pạch pạch, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước cùng bạn cùng phòng tắm cho chó, Đại Cầu Tử cũng từng giã giụa như vậy, có lẽ cũng từng phát ra hò hét như vậy, nhưng nàng không để ý, còn dùng sức xoát xoát, đây đại khái chính là báo ứng đi, kẻ tắm người ta giờ bị người ta tắm lại.

Nàng bị một đám chị gái tắm rửa cho đến sạch bong sáng bóng, mặc vào một thân váy ngủ tơ lụa mỏng manh, sau đó bị đàn hầu gái bạo

lực này nâng đến một cái phòng trải thảm thật dày.

Các nàng cung kính không nói gì mà lui xuống, để lại Liêu Đình Nhạn một mình để chân trần đứng ở trong căn phòng trống trải.

Trong phòng chỉ có một cái giường lớn, màn treo bốn góc màu đỏ sậm. Trong phòng tối tăm có thể là bởi vì bức màn quá dày nặng, đều rủ xuống dưới, bức màn màu đỏ sậm thêm hoa văn đen nhánh, làm căn phòng này nhìn vô cùng quý dị.

Nhưng Liêu Đình Nhạn cái gì cũng không cảm giác được, nàng chỉ cảm thấy mình thật sự sắp lạnh chết, người nơi này tất cả đều không sợ lạnh, hình như cũng không cảm thấy người khác sẽ sợ lạnh. Nhìn trái phải thấy không ai tới, Liêu Đình Nhạn đi thẳng đến cái giường lớn ở giữa kia, kéo chăn ra nằm vào.

không có cách nào, trong căn phòng này chỉ có trên giường mới có chăn có thể sưởi ấm.

Nàng thật vất vả hòa hoãn lại, phun ra một hơi thật dài, lúc sau đôi mắt thích ứng hoàn cảnh chung quanh, nàng mới phát hiện, trong phòng này thế nhưng còn có một người.

Người kia ngồi trên một cái sô pha lưng cao ở trong góc, thấy không rõ bộ dáng, chỉ có một đôi mắt màu đỏ, trong bóng đêm nhìn chăm chú vào nàng.

Liêu Đình Nhạn “Ế” đây là cái chuyện xưa quỷ quái cực kỳ bi thảm gì.

Nàng vén chăn lên che đầu mình lại, tựa như khi còn nhỏ xem phim kinh dị nên không dám ngủ.

Trong phòng im ắng, Liêu Đình Nhạn chôn ở trong chăn nghĩ thầm, không phải là ta hoa mắt đi, vừa rồi quỷ hút máu kia sao hẳn không phản ứng a. Nghĩ như vậy, nàng lặng lẽ lộ đầu ra, nhìn thấy cặp mắt đỏ đã gần trong gang tấc.

Ở quá gần, Liêu Đình Nhạn rốt cuộc thấy rõ ràng quỷ hút máu này trông như thế nào, lớn lên giống công chúa Bạch Tuyết.

Da thịt trắng như tuyết, tóc và đôi mắt đen như gỗ mun, môi màu đỏ.

Nàng nhìn nhìn, đột nhiên không nói đạo lý mà cảm thấy tim mình đập siêu mau.

Ngón tay hắc thực lạnh, môi cũng thực lãnh, hắc không có hô hấp, nhưng hơi thở trong miệng như là chứa sương lạnh. Nàng bị bóp ở yết hầu, quỷ hút máu nàng không biết tên và thân phận này gần sát vào nàng, chớp mũi và môi bồi hồi ở phần cổ nàng, nàng không thể nhúc nhích, bị nâng đầu lên, sau đó, hắc vùi đầu bên gáy nàng, đột nhiên cắn xuống.

Cũng không đau, chỉ có chút ngứa ngáy, Liêu Đình Nhạn trong nhất thời có chút hoảng hốt, nàng chỉ cảm thấy mình giống như chui vào trong tuyết rừng thông, xoang mũi ngửi thấy tuyết mát lạnh, còn có lãnh hương của cây tùng, đậm mà lãnh, hình như là rừng thông ban đêm, rét lạnh đến xương còn kèm theo một chút yên tĩnh an bình.

Nàng thất thần thật lâu, lấy lại tinh thần phát hiện mình ôm đầu quỷ hút máu đó, tay ở sau đầu hắc, nắm chặt tóc hắc, mà hắc đã ngừng hút máu, mặt vẫn cứ dựa vào bên cổ nàng, xuyên qua một tầng da hơi mỏng, nhẹ nhàng ngửi khí vị máu tươi ấm áp nơi đó.

Liêu Đình Nhạn “.....” ách, chất tóc hắc thật sự siêu tuyệt.

Công chúa Bạch Tuyết chất tóc siêu tuyệt này chính là đại công tước huyết tộc, chủ nhân của trang viên Tường Vi, người cầm quyền khu 98, nam nhân đỉnh cao của huyết mạch huyết tộc.

hắc luôn mặc một thân áo sơ mi và quần dài màu đen, khoác một kiện áo ngoài, qua lại đều lặng yên không một tiếng động.

Nàng không thể hiểu được ở trên cái giường đó ngủ một ngày, sau khi ngủ dậy, đầu ngổ lại thay đổi, một đám chấp sự và chị em hầu gái nhìn nàng ánh mắt đều thực phức tạp, hâm mộ lại ghen ghét còn kính sợ, Liêu Đình Nhạn giải mã không ra.

Nàng không bị đưa về kho máu, nghe nói là được đại công tước nhìn trúng, trở thành người cung cấp máu riêng cho hắn. Đại công có chứng ghét máu rồi cuộc tìm được đồ ăn, Liêu Đình Nhạn đồ ăn trên quý này vì thế có được chiếu cố hàng đầu. Nhưng mà quý hút máu thật sự không biết chiếu cố nhân loại, bọn họ quá không ăn ý với nhân loại, ví dụ như ở thức ăn, quá mức chỉ có một loại, Liêu Đình Nhạn thực hoài nghi lâu dài ăn như vậy mình sẽ bị táo bón, vì thế yêu cầu cải thiện thức ăn.

“Chúng ta chính là thân thuộc của đại công, có địa vị tối cao trong huyết tộc, một dòng chúng ta nhiều thế hệ sinh hoạt ở chỗ này, là người hầu trung thành nhất của đại công, chúng ta chỉ vì phục vụ ngài”.Nhóm các anh trai chị gái này phi thường kiêu ngạo, cự tuyệt nàng yêu cầu.

Liêu Đình Nhạn được rồi.

Buổi tối công chúa Bạch Tuyết tới tìm nàng, Liêu Đình Nhạn thử thổi gió bên gối, “Ta muốn ăn một ít đồ ăn khác, chính là một ít đồ ăn vặt, có thể không a?”

Cái gọi là nam nhân ăn no dễ nói chuyện nhất, công chúa Bạch Tuyết ôm nàng, lười biếng ừ một tiếng, trong thanh âm mang theo hơi say, như là uống say.

Liêu Đình Nhạn bị hắn ôm cổ liếm nửa ngày, thấy hắn uống quý trọng như vậy, cơ hồ chính là làm ra cái vết nhỏ liếm một lúc, còn cảm thấy người anh em này đã đói bụng thật nhiều năm cũng quá thảm đi, là không dám ăn nhiều, sợ lập tức ăn xong hết rồi.

Xét thấy nàng là món đồ ăn đó, cho nên không khuyên hắn ăn nhiều

hơn.

Đại công tước nói một câu, Liêu Đình Nhạn ngày hôm sau liền nhìn thấy một hàng đầu bếp tới trang viên, chuyên nấu cơm cho nàng, một ngày ba bữa thêm trà buổi chiều cùng bữa ăn khuya, cái cũng đều có, nàng còn có thể gọi món ăn, thực đơn phi thường dày, chỉ đặt lên bàn mở ra, các khu mỹ thực đều có miêu tả kỹ càng tỉ mỉ, còn mang tranh minh họa. không dám tin, bọn họ đến bánh kẹp thịt cùng que xiên nướng đều có chuẩn bị.

Nơi này thật sự quá mức ướt và lạnh, hàng năm âm trầm không thấy ánh mặt trời, Liêu Đình Nhạn chịu lạnh không nổi, tìm nhóm anh trai chị gái thương lượng, “Nơi này có thể có điện sao, lắp điều hòa hoặc máy sưởi ấm gì đó, thật sự quá lạnh, ta mặc nhiều quần áo vẫn lạnh.”

Bọn họ quái dị nhìn nàng, thiếu chút nữa hét ra tiếng, “Người cho rằng đây là nơi nào, đây chính là trang viên Tường Vi cổ xưa thần bí, nơi này nghìn năm qua đều như thế.”

Liêu Đình Nhạn “Ta đây nói với đại công Bạch Tuyết”

Nàng nhìn trên mặt bọn họ tràn ngập “Tiểu yêu tinh không biết xấu hổ này chỉ biết tìm đại công làm nũng, thật sự quá đáng giận”, sau đó không tình nguyện làm cái lò sưởi nhóm lửa trong tường sưởi ấm cho nàng.

Liêu Đình Nhạn vẫn thật muốn điện nha.

Nhóm người này thích bầu trời âm trầm, thích ánh sáng ảm đạm, nhưng nàng cảm thấy ở chỗ này qua một thời gian, đôi mắt đều sắp cận thị, cái hoàn cảnh chiếu sáng này thật sự quá không tốt.

Cho nên nàng lại lén lút nói cùng đại công Bạch Tuyết.

“Ừ, đèn điện”, thanh âm hắc lười biếng, mang theo từ tính, làm ngửa

lỗi tai.

“Ừ đúng vậy, người thấy đèn điện sao, rất sáng, còn có điều hòa, ta cảm thấy ở trong phòng lắp máy sưởi tương đối tốt, có thể đi chân trần, nếu có máy sưởi, ta không cần ở chỗ này còn mặc quần áo dày như vậy.”

Nghe thấy nàng nói không mặc quần áo dày như vậy, đại công tước giống con mèo đen lười biếng nằm ở bên cạnh gật gật đầu, “Ừ, không tồi.” Bộc thật chặt hắn cũng không nghĩ thấy hương vị của nàng.

Thực nhanh có đội thi công tới lắp điện, một đám quý hút máu nhìn Liêu Đình Nhạn, ánh mắt thật giống như nàng giết cha mẹ bọn họ, còn làm bẩn trong sạch của bọn họ, nhưng bọn họ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

“Người thế nhưng thật sự dám. Đại công, đại công sao lại dung túng người như vậy?”

Liêu Đình Nhạn cũng không biết, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt, nam nhân kia đã đối với nàng thực tốt, muốn cái gì hắn đều gật gật đầu, khiến cho nàng còn quá ngỡ ngàng, rốt cuộc ba mẹ nàng cũng chưa chiều nàng như vậy.

Mọi người đều biết, nhân loại đều tham lam, có một thứ liên tiếp tục muốn nhiều hơn, vì thế tòa trang viên Tường Vi này trang bị điện xong, lại phủ internet, phòng Liêu Đình Nhạn có thể kéo ra bức màn dày nặng, mở đèn sáng ngời, nàng có thể nằm liệt trên sofa thật dày lười biếng cầm máy tính bảng xoát phim trên internet.

“thật muốn uống trà sữa.”

Trà sữa đưa tới.

Trước khi ngủ, nàng uống một bát lớn trà sữa dưỡng sinh vui vẻ,

nam nhân kia ôm nàng liếm cổ nàng, nếm một chút máu, nói “Có chút ngọt.”

Liêu Đình Nhạn “A, lần sau trà sữa ta đây không thêm nhiều đường như vậy.”

“Nàng có thể chọn thứ mình thích.”

Liêu Đình Nhạn vuốt tóc của hắn, “Ta đây lần sau uống chút Coca, cho chàng nếm thử hương vị nước vui vẻ sung sướng (Coca).”

Nam nhân liền cười rộ lên, hít thật sâu, tham lam lại mê luyến mà hút hương vị nàng, có đôi khi Liêu Đình Nhạn còn cảm thấy hắn đối với nàng tốt quá mức là đương nhiên.

hắn có thể luyến tiếc uống quá nhiều máu, nhưng lại không thỏa mãn, thường xuyên liếm xong cổ rồi bắt đầu liếm chỗ khác, ví dụ như môi. Lần đầu tiên cùng nam nhân này ôm nhau hôn thành một đoàn, loại chuyện này thật giống như trở nên đương nhiên. Đến sau nữa, hắn thậm chí càng thích trực tiếp hôn môi nàng, sau đó lúc đây đưa cắn môi một cái, liếm láp máu phía trên.

Ban đầu hắn chỉ tới vào ban đêm, ôm nàng một trận.

Sau đó, ban ngày hắn cũng sẽ xuất hiện, nàng nằm liệt xoát video cười ha ha, hắn ở ngoài ba mét, thâm trầm ngồi trên ghế lưng cao, dùng đôi mắt màu đỏ nhìn chăm chú nàng, toàn bộ căn phòng đều vô cùng sáng ngời, chỉ có một góc hắn ngồi là tối. Nhìn đáng thương vô cùng, như mèo con bị chiếm ổ, đành phải ở trong góc âm thầm quan sát.

Trang viên có một mảng đất trống lớn, phòng Liêu Đình Nhạn vừa lúc đối diện với những khoảng đất trống đó.

“Nơi đó đã từng trồng rất nhiều tường vi hồng, cái tên trang viên Tường Vi này sớm nhất chính là có như vậy.” Quản gia ở trang viên

thời gian dài nhất nói “Nhưng ta cũng chưa từng thấy trang viên Tường Vi nở hoa tường vi một lần nào.”

Hôm nay buổi tối, đại công tước đột nhiên nói với nàng “Muốn nhìn hoa tường vi sao.”

Liêu Đình Nhạn ánh mắt sáng lên, “Muốn” nơi này chung quanh trừ linh sam cao lớn thì có rất ít thực vật khác, nếu trong vườn có trồng hoa này thì thật tốt quá

Nàng nói muốn, toàn bộ đất trống trong trang viên đều trồng tường vi hồng, tới lúc nở hoa, đóa hoa đỏ tươi thành từng mảng, mùi thơm ngào ngạt tràn ngập trong bóng đêm, làm người ta còn mộng thấy hương thơm.

Liêu Đình Nhạn trong hương tường vi nồng đậm làm một giấc mộng, nàng mơ thấy mình biến thành một nữ nhân rất nhiều năm trước, nàng cũng ở tòa trang viên này, nàng nói với nam nhân trong mộng “Tường vi đỏ này có thể làm món ăn sao?”. Sau đó nàng và hắn cùng nhau đi ở kia trong mảng hoa tường vi đỏ, hôn đôi mắt hắn màu đỏ.

Mộng cứ liên tục, trừ bỏ một giấc mộng này, còn một giấc mộng khác, ở trong mộng đó, nàng lại biến thành một nữ nhân khác, chỉ là thời gian phảng phất còn sớm hơn trước, khi đó nàng luôn nghĩ không có internet thật khó chịu, chủng loại đồ ăn cũng rất ít, đại công tước liền hỏi nàng, cái gì là internet, lại hỏi nàng muốn ăn cái gì. Tường vi đỏ ở trong mộng nàng nở hai lần.

Liêu Đình Nhạn ăn rất nhiều hoa tường vi làm thành đồ ăn, cái gì bánh hoa, trà hoa, ăn đến cả người nàng đều là mùi hoa tường vi, nam nhân tựa hồ cũng có chút không chịu nổi, hôm nay buổi tối đến bên cổ nàng liền hắt xì, đem Liêu Đình Nhạn sống sờ sờ cười đến nửa đêm.

Chậm rãi, toàn bộ quý huyết trong trang viên đều biết, đại công bị một nữ nhân nhân loại mê hoặc, đối với nàng thiên y bách thuận.

Có quỷ hút máu bất mãn định xử lý Liêu Đình Nhạn, lại bị đại công tước xé thành mảnh nhỏ, một màn hung tàn đó làm Liêu Đình Nhạn ở chỗ này càng thêm nhàn nhã, bởi vì không ai dám chọc nàng.

Sau đó, nàng quá mức suy yếu, lúc sắp chết đi, nàng nhìn nam nhân ngồi trước mặt cùng tảng lớn hoa tường vi ngoài cửa sổ phía sau hẳn.

“Làm sao chàng nhận ra được ta”. Nàng lẩm bẩm hỏi.

“Ta sẽ nhận ra.” hẳn nói xong, cúi người, ngậm to hấp thụ máu trong thân thể nàng.

Bên ngoài hoa tường vi khô héo trong một đêm, đại công ôm thi thể mất đi toàn bộ máu, theo hành lang dài đến cánh cửa bụi gai, lại lần nữa đi vào dưới nền đất đen tối, một đường ánh đèn theo thứ tự ảm đạm dần, không còn sáng ngời như trước nữa.

Trang viên Tường Vi lại lần nữa trở về yên tĩnh.

“Ta biết, nàng sẽ còn trở về.” Có lẽ là thật lâu về sau, nhưng chung quy sẽ trở về.

Chương 84: Phiên ngoại ba. Người cá

cô gái mặc váy dài chậm rì rì đi trên bờ cát, bóng dáng nàng nhỏ yếu, lúc nhìn xa mặt biển có cảm giác cô đơn mà lênh đênh.

Bất quá, chỉ là thoát nhìn bề ngoài mà thôi.

Liêu Đình Nhạn nhìn mặt biển nơi xa, nghĩ thầm không biết hôm nay Chu thẩm sẽ làm món ăn gì, buổi sáng nhìn thấy bà ấy mua mực, hẳn là hầm canh, nhưng mà nói thật ra mực nướng vẫn tương đối ngon a.

Tức giận là nếu không phải vừa tới thế giới này không bao lâu, nhân thiết không thể dễ dàng thay đổi, nàng đã trực tiếp yêu cầu mực cay nổi tiếng.

Tối hôm qua mới vừa có một trận mưa to, nửa đêm còn nổi cuồng phong, cả đêm cũng chưa ngừng, lúc này bờ biển có một ít cá nhỏ, tôm nhỏ linh tinh vụn vặt, xác các con vật nhỏ đều là bị sóng biển đánh lên tối hôm qua.

Liêu Đình Nhạn nghĩ đến cơm trưa, ở bờ biển càng đi càng xa.

Sau đó, ở phía sau một khối đá ngầm, nàng thấy một người cá.

Nhân ngư.

Thế giới này vì sao lại có người cá?

Người cá loại động vật này tồn tại chân thật sao? Liêu Đình Nhạn cả

kinh liên tiếp lui vài bước, mới nhớ tới nếu mình có thể xuyên qua đến thế giới này, vậy ở đây có mỹ nhân ngư tồn tại hình như cũng không có gì kỳ quái.

Nàng đi qua, phát hiện người cá hình như là đã chết, vẫn không nhúc nhích, vây trên đuôi đều sắp khô, đó là màu giống đuôi khổng tước, trong xanh đậm mang theo một chút lam, nếu có ánh sáng chiếu vào, hẳn là sẽ đặc biệt đẹp, bất quá hiện tại bởi vì khô cạn mà có chút ảm đạm.

Chẳng lẽ tối hôm qua sóng to đánh lên bờ biển.

Liêu Đình Nhạn nhìn người cá to bằng cá heo biển bị mắc cạn, suy xét mình rốt cuộc nên báo nguy hay không, nàng lấy thái độ cẩn thận quan sát sinh vật nguy hiểm chậm rãi tiếp cận, nhanh chóng sờ soạng cái đuôi cá một phen.

Liêu Đình Nhạn “.....” ta sờ được cái đuôi người cá rồi, lần xuyên qua này đáng giá.

Nàng sờ soạng hai cái người cá vẫn không nhúc nhích, lá gan chậm rãi to lên, chuyển sang một bên nhìn mặt người cá. Người cá kia một mái tóc như rong biển ở trên mặt, bên trên còn quấn chút rong biển, Liêu Đình Nhạn thấy không rõ, thật cẩn thận đẩy tóc dài đen nhánh ra.

thật đúng là một mỹ nhân ngư, nam nhân có một khuôn mặt tuấn tú, trường thành như vậy, nhất định là người cá tốt, nếu đã chết, vẫn không nên báo nguy, để hấn nhập hải vi an thôi.

Liêu Đình Nhạn lại sờ soạng đầu tóc, vây đuôi, ngực của người ta, tò mò đủ rồi mới kéo hấn về biển, hiện giờ thân thể này của nàng nhỏ hơn trước kia, kéo không nổi một người cá lớn như vậy, trên đường nghỉ ngơi hai lần, vì càng dễ di chuyển, nàng không thể không ôm cánh tay người cá, để ngực hấn kề sát mình, nhiệt độ lạnh lẽo làm nàng xác định

thêm một bước, thật sự đây là một người cá chết.

thật đáng tiếc.

Rốt cuộc nàng đi tới biển, đang nghĩ ngợi tới như vậy đã đủ sâu chưa, bỗng nhiên cảm giác người cá chết trong tay động dậy, tiếp theo tay nàng tê rần, người cá bỗng nhiên nháy vào trong biển, Liêu Đình Nhạn bị một bàn tay lôi kéo, ngã theo vào, nàng cũng chưa phản ứng lại đã bị người cá kẹp lấy mang vào trong biển.

Người cá là bị sờ tỉnh, hắn cảm giác được trên người mình bởi vì mất nước mà bị bông, đặc biệt là đuôi cá, gió biển tựa như dao nhỏ thổi mạnh làm đau. Hắn bị bão lốc tối hôm qua đẩy lên bờ biển, không cẩn thận hôn mê bất tỉnh, không ngờ sẽ hôn mê lâu như vậy.

Hắn quen du hành ở trong sóng to gió lớn, đây là lần đầu tiên xui xẻo như vậy, thế nhưng bị đập lên bờ.

Hắn không mở mắt, bởi vì nhận ra bên cạnh có một hô hấp xa lạ, đó là nhân loại. Sát ý trong lòng nháy mắt bạo trướng, chỉ không có sức lực, đành an tĩnh ngủ đông.

Con người kia thật cẩn thận sờ đuôi hắn, lại giật tóc hắn, sờ soạng một chút vây cá, hô hấp vì áp lực mà khẩn trương làm hắn nghe thấy rõ ràng, là một con người thực nhỏ yếu, người cá giật giật tay có móng vuốt sắc nhọn, suy xét nên dứt khoát động thủ giết nhân loại này không, ngón tay hắn hắn có thể cắt qua yết hầu nàng, hoặc là chọc thủng bụng nàng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, nhân loại này thế nhưng sẽ ôm hắn về trong biển. Con người gặp được người cá, từ trước đến nay đều bắt đi, phạm là người cá bị mang đi đều sẽ không có kết cục tốt, điểm này hắn biết rõ.

Nhưng nhân loại này, nhỏ nhỏ gầy gầy, ánh mắt nhìn hắn không có

tham lam, động tác rất nhỏ động vào tóc và cái đuôi của hắc, giống như là cá nhỏ trong biển tò mò thò qua, làm sát ý sôi trào trong lòng hắc không thể hiểu được tiêu tán không ít.

Cái đuôi bị bóng đung vào nước biển, nước biển mát lạnh nháy mắt làm hắc cảm thấy một trận thoải mái. Người cá ở trong nháy mắt tiến vào biển, thuận tay kéo nhân loại cùng xuống.

Trong một khắc hắc muốn kéo nhân loại này vào trong biển chìm chết đuối, cho nên hắc gắt gao túm nàng, ấn nàng vào trong nước.

Nàng giống như bị dọa, đôi mắt mở rất to nhìn hắc, váy màu trắng phiêu đảng ở đáy nước, trong miệng toát ra mấy cái bọt nước.

Trong miệng Liêu Đình Nhạn ục ục ục toát ra mấy cái bọt nước, nàng cảm giác mình sắp chết, trong lòng chửi một tiếng, người cá này đang câu cá hay là săn thú a. hắc có phải cố ý nằm ở đó rình mồi hay không. Lớn lên có một khuôn mặt tiểu bạch kiểm, sao có thể làm loại chuyện không biết xấu hổ này.

Nơi này có cá giết người, có ai quản hay không nào?

Trong biển là lãnh địa của người cá, hắc muốn giết chết nàng càng dễ như trở bàn tay. Liêu Đình Nhạn nghĩ mình xuyên tới đây không đến mấy ngày, còn chưa kịp hưởng thụ biệt thự to bên bờ biển, cũng chưa kịp dùng nhiều tiền tiết kiệm như vậy, chưa nếm thử tư vị phú bà, nháy mắt trong lòng liền nổi giận, nàng lung tung giãy giụa, bắt được tóc dài đen nhánh như rong biển của người cá, làm lo đối phương tiểu bạch kiểm táo bạo nổi bão, cắn một ngụm vào mặt hắc, sau đó nàng tự mình sặc vì chết khiếp.

Trước khi Liêu Đình Nhạn ngất xỉu đi, ở trong lòng lớn tiếng kêu lên: “Nếu ta chết, ta nguyện rửa người cả đời không tìm thấy lão bà, người cái đồ người cá tiểu bạch kiểm giáo hoạt này”.

Có thể là nàng nguyện rửa hiệu quả, nàng

phát hiện mình không chết, tỉnh lại ở một bờ biển hoang vắng, cả người ướt đẫm. Liêu Đình Nhạn hắt xì, mờ mịt nhìn quanh bốn phía, đây mẹ nó là chỗ nào a?

Đây hình như là hòn đảo, còn là đảo rất nhỏ, nàng đi một vòng xung quanh mới tốn khoảng hơn mười phút. Cho nên đây là muốn cho nàng cầu sinh ở hoang đảo. Nàng nhìn tay mình trắng nõn, đây đâu phải là hoang đảo cầu sinh, rõ ràng chính là tuyệt địa cầu sinh.

Nháy mắt nàng liền nằm xuống bờ cát.

Mệt mỏi quá a, dứt khoát chờ chết trở về thôi.

Nàng nằm xuống không bao lâu, có người dùng nước phun nàng.

Liêu Đình Nhạn ngồi dậy, thấy cách đó không xa người cá tiểu bạch kiểm ở trong biển, trong tay hắn cầm con cá bụng tròn vo, bóp bụng cá, thông qua miệng cá phun nước tới chỗ nàng bên này.

Liêu Đình Nhạn “.....” mẹ người.

Nàng nắm một nắm cát ném về phía người cá bên kia, cát ném không xa, nửa đường đã bị gió thổi. Người cá tiểu bạch kiểm táo bạo kia thấy thế, lộ ra biểu tình cười nhạo.

Liêu Đình Nhạn “.....” ta đã nhận được giáo huấn, lần sau gặp phải sinh vật kỳ quái nên báo nguy trước, tự mình xử lý là không có kết cục tốt.

Còn có, phun đủ rồi nha em gái người, người phun nước phun nghiệm rồi có phải không, xin lỗi con cá tròn vo trong tay người a.

Liêu Đình Nhạn bò dậy, nổi giận ùng ùng đi về phía trước hai bước, lại lập tức cảnh giác dừng lại, gia hỏa này có phải muốn kích nàng đi đến hay không, người cá cầu bức giáo hoạt này đã lừa nàng một lần, không thể tin tưởng.

Người cá giống như từ trên nét mặt nàng đoán được nàng suy nghĩ cái gì, phát ra một tiếng cười nhạt, sau đó hần nâng tay lên, ném một con cá khác to bằng cánh tay về phía Liêu Đình Nhạn. Liêu Đình Nhạn chưa kịp trốn, bị đập vào ngao một tiếng chìm vào bờ cát. Nàng bò dậy nhìn con cá sống còn ở trên người mình hất đuôi, không dám tin tưởng mà trừng người cá kia. Mẹ nó, người dùng cá lớn như vậy làm vũ khí ném ta.

Sao người không dứt khoát dùng cục đá đi.

Liêu Đình Nhạn tức giận đến không nhẹ, đôi tay cần con cá kia ném trở về, đáng tiếc nàng ước lượng không tốt, chỉ ném tới khu nước cạn, cá lớn quẫy một hồi trong nước liền vùng cái đuôi muốn chạy, bị người cá cách đó không xa đuổi tay nhanh chóng bắt về.

hần giống như cũng có chút tức, cau mày nhìn Liêu Đình Nhạn, lại lạnh mặt bang một tiếng đem ném con cá lên bờ cát, lúc này Liêu Đình Nhạn né tránh, nàng nhìn con cá bên chân, chống nạnh nghĩ, chính xác lúc này không chịu được a. Người có bản lĩnh thì ném tiếp, xem người còn có thể ném trúng ta sao?

Người cá nhìn ra nàng khiêu khích, lộ ra một cái biểu tình phức tạp, dù sao trên mặt hần tràn ngập khinh thường “Người này có phải đùa ngốc hay không?”.

Đuôi cá màu lam khổng lồ của hần chống ở trong nước, cả người giống mũi tên biến mất vào trong nước biển.

hần vừa đi, Liêu Đình Nhạn liền ngồi xổm xuống, nàng ngồi ở trên bờ cát thở dốc, nhìn con cá to xui xẻo bên cạnh đồng dạng đang thở dốc. Ủ, đây hình như là một loại cá nàng từng ăn, hai ngày trước Chu thẩm đã mua, hình như còn rất đắt, nàng nhớ rõ chất thịt không tòi còn ít xương, ăn sống cũng có một phen phong vị khác, ừm ăn sống a.

Liêu Đình Nhạn rốt cuộc phát hiện không đúng chỗ nào. Đúng vậy, nếu người cá muốn ném nàng, vì sao không cầm cục đá lại dùng cá. Chẳng lẽ, đây không phải ném nàng, là mang cho nàng thức ăn.

Bị con cá xui xẻo kia dùng một con mắt cá chết trừng mình, Liêu Đình Nhạn rốt cuộc tỉnh táo, sau đó túm lấy đầu tóc mình lâm vào mờ mịt, không phải, người cá âm hiểm táo bạo kia không phải muốn dìm nàng chết đuối sao, cần gì cho nàng ăn.

Nàng cho rằng người cá kia sẽ ném nàng một mình ở chỗ này, nhưng trên thực tế hắn trở về thực nhanh, vẫn đứng ở vị trí kia, cách nàng một khoảng, hai người một ở trong nước, một ở trên bờ.

Người cá nhìn con cá không nhúc nhích ở bên chân nàng, lại giơ tay ném một con cá nữa.

Liêu Đình Nhạn do dự hỏi “Cho ta ăn?”

Nàng phát hiện người cá không biết nói, nhưng hắn hình như có thể nghe hiểu lời nàng nói, dùng cái mũi hừ ra một tiếng, lại liên tiếp ném vài con cá nhỏ cho nàng.

hắn giống như cũng không phải rất xấu, Liêu Đình Nhạn hơi ghé sát vào một ít, kêu: “Người có thể đưa ta trở về hay không a”

“Ngao” nàng bị một cái vỏ sò đập vào giữa trán. Lại nhìn, người cá đã bơi đi.

Liêu Đình Nhạn bắt lấy vỏ sò kia, vuốt cái trán tức giận hô to “A”, con cá này làm cái gì?

Sau đó nàng phát hiện trong cái vỏ sò kia có một viên trân châu tròn vo, không phải trân châu nguyên bản trong vỏ sò, mà là vỏ sò sạch sẽ xinh đẹp, bên trong đặt riêng một viên trân châu, tỏa một loại ánh sáng nhu hòa màu hồng nhạt.

Liêu Đình Nhạn “.....” người cá thật sự quá khó hiểu.

Chạng vạng, Liêu Đình Nhạn ngồi ở bờ biển, cảm thấy mình đói đến không được, còn thật khát, chính là cá sống bên cạnh tản ra mùi tanh, nàng lại thật sự ăn không vào, trên đảo cũng không có gì có thể ăn.

Nàng nhìn chân trời hồng nhạt cùng ánh nắng chiều màu xanh lam, nhìn thấy một người cá nhảy ra mặt biển, đuôi cá lam khổng lồ dưới một vạt ánh sáng cuối cùng chiếu rọi tỏa sáng lấp lánh, đặc biệt mộng ảo, một màn này giống như là cảnh sắc trong truyền thuyết, Liêu Đình Nhạn sống sót một hồi lâu cũng chưa hoàn hồn, trong lòng tràn đầy cảm động, quá đẹp đi.

Sau đó người cá tới gần đây, dùng nước phun tỉnh nàng.

Hắn nhìn thấy con cá không nhúc nhích bên chân nàng, nhíu mi chỉ chỉ. Dáng vẻ kia đặc biệt đại gia, như là tổ tông đang chỉ điểm giang sơn, tuy rằng không nói, nhưng Liêu Đình Nhạn cảm thấy hắn đang nói ăn cho lão tử.

Có thể là bởi vì một màn vừa rồi kia, cũng có thể là bởi vì tính cách cho phép, nàng không thể khần trương lâu lắm đã buông lỏng xuống, Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên dẫn theo vảy, đi vào trong nước biển, chậm rãi tới gần người cá.

Người cá không nhúc nhích, hắn dựa vào một khối đá ngầm nhìn nàng, giống như cũng không để loại nhược kê như nàng vào mắt.

Liêu Đình Nhạn ghé sát vào hắn, “Ta cảm thấy ngươi là người cá tốt.”

Người cá bẽ nghề với nàng: “Xùy.”

Tuy rằng không nói, nhưng cái xùy này thật phi thường tinh túy.

Liêu Đình Nhạn bỗng nhiên duỗi tay bắt được cánh tay người cá, khóc lớn “Ta phải đi về, ta sắp chết đói, a a a a ô ô ô ô ô cứu mạng a”

Người cá không nghĩ tới đột nhiên nàng sẽ khóc lên, nhào sang bên cạnh muốn đi, Liêu Đình Nhạn ôm lấy cái đuôi hắn, “Mang ta trở về đi Ngư huynh, cầu xin người đây. Nếu không người muốn ném ta ở chỗ này đói chết sao, ngao ngao ngao ngao ta phải về.”

không biết có phải bởi vì bị nàng ồn ào đến không kiên nhẫn hay không, người cá trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, rút cuộc hai tay đưa ra ôm nàng vào trong ngực, sau đó chui vào trong biển.

Liêu Đình Nhạn nín thở, nghĩ hắn cảm thấy mình ồn ào muốn dìm mình chết đuối, hay quyết định đưa mình trở về.

Người cá bơi không sâu, Liêu Đình Nhạn nhìn mặt hắn ở trong nước, làn da trắng lạnh cùng tóc dài ở trong nước như rong biển, thật sự giống một con thủy yêu mê hoặc.

Nàng thực nhanh cảm thấy ghen khí, kéo kéo tóc người cá, sau đó người cá liền ôm nàng, vẫy cái đuôi đưa nàng lên mặt nước.

Liêu Đình Nhạn “Ô”, nàng há mồm thờ dốc, cảm thấy mình đánh cuộc chính xác, hắn hắn là không phải muốn dìm nàng chết đuối, mà thật sự chuẩn bị đưa nàng trở về.

Ban đêm dần dần tối xuống, nàng được một người cá ôm, bơi trong biển rộng lớn. Chung quanh không nhìn thấy lục địa, bầu trời đầy trời đầy sao, nàng chỉ có thể dựa vào một người cá không biết nói, nhân loại trời sinh sợ hãi với đại dương, làm nàng chỉ có thể gắt gao ôm eo người cá, mệt mỏi liền đổi sang ôm cổ, tóm lại không màng tất cả gắt gao ôm hắn, sợ bị hắn nửa đường ném xuống.

Đuôi cá thật lớn dong đưa ở trong nước, có đôi khi nhẹ nhàng chụp lên đùi nàng, nàng nhìn không được cúi đầu nhìn xem. Khi ở bờ biển vây cá khép lại, ở trong nước tản ra, có loại mỹ lệ đặc biệt mộng ảo.

Người cá thật là đẹp mắt.

Nàng không biết thời gian, chỉ biết sao trên trời đêm càng ngày càng sáng, thiếu chút nữa nàng ngủ ở trong nước, rốt cuộc thấy được bãi biển quen thuộc. hấn thật sự đưa nàng về.

Liêu Đình Nhạn cảm giác mình lại có sức lực, từ trong nước chạy về phía bờ biển, nàng tới bờ biển, quay đầu nhìn thoáng qua, người cá ở trong nước đen nhánh, thấy nàng nhìn qua, liền nhập vào trong nước, đuôi cá ở dưới ánh trăng vỗ vào mặt biển, bắn lên một mảnh bọt nước.

Trong tay Liêu Đình Nhạn cầm một viên trân châu tròn vo, quyết định tha thứ cho người cá này.

Có lẽ, về sau sẽ không bao giờ hội ngộ nữa.

không gặp là không có khả năng.

Sau đó ở bờ biển chỗ đá ngầm, nàng đặt máy theo dõi, nghĩ nếu người cá gần một chút nữa, nàng sẽ biết.

Mới vừa đặt xong chưa tới hai ngày, ở trên màn hình giám sát, nàng liền thấy được người cá. hấn ghé mặt vào phía trước máy theo dõi, phảng phất biết đây là cái gì, đối diện với màn hình, hấn dùng ngón tay sắc nhọn đốc đốc đốc gõ máy theo dõi, giống như gõ cửa.

Liêu Đình Nhạn xuyên qua ống giám thị, cảm thấy mình giống như nhìn nhau với hấn. Người cá ném một cái vỏ sò ở phía trước máy theo dõi, bên trong cũng có một viên trân châu tròn vo.

Liêu Đình Nhạn “.....” người làm gì.

Người cá cách hai ngày tới một lần, chuyển động ở trước máy theo dõi, sau đó ném xuống một đồ vật ở phía trước máy theo dõi, có trân

châu, còn có hồng bảo thạch cùng ngọc bích, thậm chí vòng cổ vàng. không phải, hắc lã từ đâu ra a? Chẳng lẽ là tìm được từ thuyền chìm trong biển? Liêu Đình Nhạn nhin không được đi suy đoán, qua một thời gian, người cá ném xuống một cái hộp.

Liêu Đình Nhạn đoán đó là cái gì, thật sự nhin không được, chạy tới trước máy theo dõi xem những đồ vật người cá riêng ném ở nơi đó.

Kết quả, nàng mới vừa khom lưng, đã bị người cá trong nước vụt ra, một phen kéo nàng xuống biển.

Rơi xuống nước, nháy mắt Liêu Đình Nhạn trong lòng chửi một tiếng. Lại bị người cá này lừa xuống biển. hắc cố ý ném xuống vài thứ kia làm “Mồi câu”.

Đáng tiếc biết đã quá muộn.

Liêu Đình Nhạn bị người cá này ôm ở trong nước bơi lội, nhìn trên mặt hắc có một chút ý cười, kiêu ngạo lại đắc ý.

hắc ôm nàng bơi ở trong nước trong chốc lát, liền thả nàng lên bờ, quả thực làm người ta không rõ lắm rốt cuộc hắc muốn làm gì.

Về sau chuyện như vậy lại xảy ra rất nhiều lần, Liêu Đình Nhạn dù sao cũng không sợ, nàng còn cảm thấy rất thú vị, nàng học được bơi lội, người cá dạy nàng, tuy rằng cái đó hắc không gọi dạy nàng bơi lội, hắc là kêu cố ý đùa nàng chơi.

Nàng học được bơi lội xong, cảm giác biển trở thành một loại công viên trò chơi kỳ lạ khác, thế giới trong nước trong nháy mắt rõ ràng lên. Đáy biển có quá nhiều sinh vật kỳ quái, cho dù ở khu nước cạn, cũng giống một mảnh rừng rậm ở đáy biển. Liêu Đình Nhạn đuổi theo một đám cá nhỏ đủ mọi màu sắc bơi một đoạn, phát hiện nơi xa có một con cá lớn dài hơn một mét bơi tới, lập tức sợ hãi bơi trở về, trốn đến phía sau người cá.

Người cá quay đầu liếc nhìn nàng một cái, hình như là đang khinh thường nàng nhát gan. Liêu Đình Nhạn mới mặc kệ, nàng tránh ở phía sau người cá, đẩy hẳn đi nhìn xem, người cá vừa rồi còn lười biếng, đột nhiên nhảy ra ngoài, hẳn bắt lấy con cá kia kéo trở về, cho Liêu Đình Nhạn nhìn đủ.

hắn giống như là kẻ vồ mồi hung tàn ở đáy biển, cá nhỏ bình thường cũng không sợ hắn, nhưng một ít cá lớn nguy hiểm nhìn thấy hắn liền chạy.

Liêu Đình Nhạn có một lần chơi điên rồi, rời khỏi người cá, một mình bơi ra bên ngoài tới khu biển sâu. Ở đó nàng thấy một con cá mập, quả thực bị hù chết, cứng đờ ra không thể động, mắt thấy cá mập hung mãnh bơi tới.

Đó là lần đầu tiên nàng nghe thấy người cá phát ra âm thanh, thanh âm hẳn hoàn toàn bất đồng với nhân loại, là một loại tiếng rít kỳ lạ, Liêu Đình Nhạn nghe mà đầu óc choáng váng, cá mập hướng về phía nàng đây so với nàng còn thảm hơn, đương trường ở trong nước thống khổ quay cuồng lên, giống như chịu công kích đặc thù.

Người cá nhanh chóng bơi tới, trên mặt hắn có phần nộ, ngón tay sắc nhọn xé mở bụng cá mập, máu tươi mờ mịt trong nước, một lát đã nhuộm hồng một mảng lớn nước biển.

Liêu Đình Nhạn bị người cá ôm rời xa phiến hải vực đó, còn chưa lấy lại tinh thần, người cá phần nộ mà kêu một tiếng với nàng, hình như là đang phát giận.

Sau đó nàng lại xuống biển bơi lội, người cá liền đi theo phía sau nàng, thấy nàng muốn bơi về khu biển sâu, liền túm chân nàng kéo về.

Liêu Đình Nhạn không biết mình cùng người cá này đến tột cùng là tình huống thế nào, dù sao nàng cũng không dám nghĩ, nghĩ chính là yêu đương vượt giống loài.

Nàng nghĩ lại một chút, cảm thấy mình trước kia khẩu vị không nặng như vậy. Nghĩ như thế nào đều không phải vấn đề của nàng, là vấn đề của người cá, nếu hẳn là người, nàng thích chính là người.

Nàng đã biết người cá đó tên là Kiều. Đại khái có đúng không, lúc nàng dò hỏi tên, hẳn phát ra một âm cùng loại với “jiao”, xuất phát từ tư tâm, Liêu Đình Nhạn tự tiện đặt cho hẳn tên là “Kiều”.

Kiều Kiều (làm nũng), ha ha ha ha ha thật sự siêu buồn cười

Mùa hè chạng vạng, Liêu Đình Nhạn mặc một thân áo thun quần đùi, mang theo băng ghế nhỏ, bàn chải và các đồ vật đi bãi biển, rửa sạch thân thể cho người cá. Cùng hẳn quen thuộc rồi, Liêu Đình Nhạn cách một thời gian đều rửa sạch cho hẳn một lần, trên người hẳn, khe vảy không rõ lý do ngẫu nhiên mọc ra một loại thủy thảo nhỏ cùng các loại thực vật ký sinh, còn có khe ngón tay, móng vuốt sẵn thú lưu lại cặn huyết nhục cũng cần đúng giờ rửa sạch.

Quan trọng nhất chính là tóc, Liêu Đình Nhạn lần đầu tiên gội đầu cho người cá, từ tóc của hẳn tẩy ra một con cá nhỏ, một con tôm, còn có một con sao biển.

Sao biển còn được.

Liêu Đình Nhạn “.....” trên người của người đã có thể dưỡng ra cái vòng sinh thái

Dùng để tẩy cho hẳn chính là nước tắm sùng vật hương sóng biển, tẩy xong tết mái tóc thật dài của hẳn thành một cái bím tóc dài, sau đó nàng vừa chải khe đuôi người cá, vừa cười, “công chúa tóc mây, ha ha ha ha”

Người cá lười nhác ngồi ở đó, bóp con cá béo tròn phun nước vào nàng, Liêu Đình Nhạn sớm có chuẩn bị, nhấc súng bắn nước phun trở về.

Liêu Đình Nhạn “Gió lốc mới đã xuất hiện xì xì xì xì xì”

Người cá “.....”

Bờ biển ban đêm, người cá ca hát cho nàng.

hắn là một người cá thực kiêu ngạo, bình thường cũng không chịu hé răng, ca hát cho nàng cũng là vào lúc phi thường, phi thường vui vẻ, lúc ấy hắn ngâm xướng còn ôn nhu hơn ánh trăng, êm tai hơn hết thảy tiếng nhạc trên thế gian.

Trong tiếng hắn ngâm xướng, nàng nghiêng người hôn môi hắn, nói khẽ với hắn một câu: “Khẳng định ở thế giới khác ta cũng từng thích chàng.”

Nếu không, sao lại dễ dàng bị hắn mê hoặc như vậy.

Chương 85: Ngoại Truyện Vườn Trường

Hôm nay chúng ta cùng thưởng thức bài “Hành khúc đám cưới”

Liêu Đình Nhạn có một người bạn trai, Tư Mã Tiêu lớp 11A1, chỉ là mối tình này không ai hay biết, một mối tình bí mật.

Bạn trai Tư Mã Tiêu của cô là một đại ca nằm trên hết mọi đầu gấu trong trường, hồi còn cấp Hai đã nổi danh, lên đến cấp Ba cũng danh tiếng lẫy lừng. Nếu mà nói tới đầu gấu thì cậu không hút thuốc uống rượu gây chuyện thị phi, là khách quen trên bảng danh sách phê bình như đám A9, thế nhưng càng khiến người khác hãi hùng, tránh xa mười mét hơn là đám được gọi là đầu gấu đó.

Liêu Đình Nhạn học 11A5, không cùng một tòa học với lớp A1, một tòa nhà dạy học hình chữ U, lớp A1 bên trái, A5 bên phải, cách nhau một văn phòng xa vời vợi.

Liêu Đình Nhạn không thường nhìn thấy bạn trai bí mật Tư Mã Tiêu ở trường, ngày nghỉ ở nhà thì gặp nhiều hơn một chút, tóm lại thì mỗi lần cô ở với Tư Mã Tiêu thì thường ở cả ngày trời, trừ buổi tối đi ngủ ra, một ngày ba bữa đều ở chỗ cậu. Cô đi với danh nghĩa học tập, hơn nữa đồ ăn thức uống ở chỗ bạn trai thật sự ngon đến không cưỡng được.

Không biết là do gần một năm nay ăn uống quá phũ phê hay là do phương pháp dạy học gắt gỏng nhồi vẹt của Tư Mã Tiêu thật sự hữu dụng mà thành tích năm Mười Một của Liêu Đình Nhạn tăng lên rất nhiều. Giáo viên nói chuyện với cô, muốn cho cô lên A1.

Xét thấy trước đây rất ít khi có chuyện này xảy ra, Liêu Đình Nhạn cảm thấy đây rất có thể là do Tư Mã Tiêu bày ra.

Nhà đại ca có tiền có quyền có thế, muốn làm mấy chuyện này rất dễ dàng, chỉ là cần phải chọn một thời gian với lí do thích hợp. Liêu Đình Nhạn thầm nghĩ đúng là nhọc cho cậu ấy quá.

Liêu Đình Nhạn không giống với Tư Mã Tiêu, gia cảnh nhà cô chỉ bình thường, thành tích trước khi hẹn hò với đại ca cũng rất bình thường, mối quan hệ cũng bình thường, thuộc học sinh tầm trung trong lớp, cái kiểu mà sau này tốt nghiệp xong họp lớp thì các bạn rất có khả năng cao quên mất cô tên gì ấy, rất mờ nhạt.

Cô đột nhiên phải chuyển tới lớp A1, trong lớp ngoài bàn cùng bàn và hai bàn trước sau có hơi không ổn, đa phần những người khác đều tò mò, tò mò rằng sao thành tích của cô lại vượt cao nhanh tới vậy.

Liêu Đình Nhạn: ... Vì tình.

A1 là lớp chọn, thành tích của các bạn trong lớp đều đứng top, chắc là vì lí do này, trong lớp lúc nào cũng cực kỳ im ắng, mọi người nói chuyện đều cực kỳ nhỏ tiếng, Liêu Đình Nhạn chưa tới lớp A1 được mấy lần, lần nào cũng chỉ là đi ngang liếc nhìn, nhận ra ở đây dù là thời gian chuyển tiết cũng yên lặng hơn những lớp khác nhiều.

Thế nhưng đợi đến lúc cô thật sự bước vào A1 mới nhận ra có gì đó sai sai. Các bạn A1 tử khí nặng nề, không giống với sự nhàn hạ của A5, cũng không lộng hành như A9.

Đầu tiên là tiết mục sắp chỗ ngồi, sau khi chủ nhiệm hỏi ai đồng ý ngồi cùng bàn với cô, phòng học lọt tởm trong im lặng, không một ai lên tiếng, các bạn người thì đọc sách, người thì viết bài, hoàn toàn không ai để tâm.

Liêu Đình Nhạn: "...” Quào, lớp học sinh xuất sắc là lạnh lùng vậy

đây hả.

Liêu Đình Nhận nhìn lấy một chỗ ngồi bên cửa sổ có ánh sáng đẹp nhất phòng, bạn trai mình hình như nằm ra đó ngủ mất rồi, bên cạnh cậu không có ai, vậy là cô tự giác tìm đường lui: “Thầy ơi, chỗ bên kia không có ai, em ngồi đó nhé.”

Vừa dứt lời, gần như cả lớp đều không nhin được ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức phức tạp quái gở, đến mức Liêu Đình Nhận còn phải nghi ngờ không biết có phải họ đã biết mình với đại ca hện hò hay không.

“Thầy ơi, để bạn ấy ngồi với em đi ạ.” Một bạn nữ vội lên tiếng.

Liêu Đình Nhận liếc nhìn người bạn trai hình như đã ngủ say: “Ok.”

Cô ngồi bên cạnh bạn nữ tên Tiêu Ngọc, nghe thấy bạn cùng bàn mới của mình nén giọng khuyên răn: “Cậu đến lớp mình phải để ý một chút, đừng có chọc tới cậu ấy, cũng đừng có làm ồn cậu ấy.”

Liêu Đình Nhận: “Cậu ấy?” Không phải là đang nói bạn trai mình chứ.

Tiêu Ngọc: “Lúc trước cậu học A5, không biết cậu ấy sao?” Cô bạn lấy bút viết xoạc xoạc trên giấy ba chữ.

Liêu Đình Nhận nhìn sang: “Tư Mã Tiêu”, quả đúng là tên bạn trai cô.

Bạn gái ngồi trước cô cũng quay xuống bĩu môi: “Cậu cũng gan thật đấy, dám ngồi cùng bàn với vị đó, đợi cậu ấy thức dậy nhìn thấy cậu chắc là vút cậu ra ngoài được luôn ấy, đừng tới cậu ấy là cậu đừng hòng ở lại A1 nữa.”

Tiêu Ngọc: “Muốn ở lâu ở A1, quan trọng nhất là phải im lặng, lúc cậu ấy ngủ đừng làm ồn, nếu không sẽ xảy ra chuyện đấy.”

Bọn họ nói rất nghiêm túc, Liêu Đình Nhận chột dạ cả một lúc lâu,

Ờm... đang nói về bạn trai cô thật đó hả? Nói thật thì cô hèn hò với đại ca nửa năm vẫn luôn thấy cậu ấy rất tốt tính, hoàn toàn không đầu gấu, cô không ngờ được rằng các bạn lớp A1 lại sợ cậu như thế.

Cô ráng phối hợp thấp giọng hỏi: “Cậu ấy sao thế?”

Tiêu Ngọc liếc nhìn cô không nói, tìm một mẩu giấy nhỏ viết cho cô, Liêu Đình Nhạn thấy phía trên viết: Nghe nói lúc trước có người cãi nhau trước mặt cậu ấy, bị cậu ấy tóm cổ ném xuống lầu ba, té gãy cả chân.

Liêu Đình Nhạn: Mấy truyền thuyết này thường không đáng tin đâu nhỉ? Chắc vậy ấy.

Đợi cô xem xong, Tiêu Ngọc lấy mảnh giấy lại, xé nhỏ bỏ vào thùng rác.

Liêu Đình Nhạn: “Lố ghê, Tư Mã Tiêu là rồng hung ác ngủ say gì đó hay gì? Cần phải dè dặt tới vậy hả.

“Cậu tưởng bình thường sao bọn mình lại phải im lặng tới vậy, nói chuyện cũng không nói được gì, tại cậu ấy ở đây chứ còn gì nữa, lỡ mà làm ồn tới cậu ấy, cậu ấy giận lên đáng sợ lắm.”

Liêu Đình Nhạn nhận ra các bạn học mới không phải bài xích hay có ý kiến gì với cô, bọn họ chỉ là bị con rồng hung ác ngủ say trong lớp dọa cho sợ mất mật. Cô cũng đã hiểu được vì sao mỗi lần đi ngang qua A1 lại thấy họ im phăng phắc, thì ra không phải là học sinh xuất sắc ngang ngược mà là tiếng gọi của sự sinh tồn.

Ai mà ngờ được chứ, các bạn lớp A1 trông thì sáng sủa đẹp đẽ, hoàn cảnh sinh tồn lại khắc nghiệt tới vậy. Với tư cách là người nhà con rồng hung ác, cô thậm chí còn có chút hổ thẹn.

Yên lặng qua được hai tiết, Liêu Đình Nhạn với các bạn cùng xóm mới cũng khá hoà thuận với nhau, bao gồm cả bạn gái bạn trước nói

chuyện lúc nào cũng có ý châm chọc, một cậu béo đeo kính ở bàn sau, đặc biệt là bạn cùng bàn, cô bạn cực giỏi Đại Số, Liêu Đình Nhạn có câu không biết hỏi cô liền nhận được lời giải tận tình kiên nhẫn.

Cô nhớ đến cái dáng vẻ con rồng hung ác gầm rú khi Tư Mã Tiêu dạy cô, cảm thấy chị bé quá là tuyệt vời!

Trong giờ chuyển tiết thứ hai, đại ca Tư Mã chống đầu ngồi dậy trên bàn. Vào khoảnh khắc cậu ngẩng đầu không một tiếng động, gần như cả phòng học đều yên ắng dị thường, Liêu Đình Nhạn vừa quay đầu nhìn đã bị bàn cùng bàn kéo lại, cô bạn thấp giọng gấp rút nói: “Đừng nhìn!”

Liêu Đình Nhạn bị hù cũng vô thức cúi đầu xem sách giống họ, im lặng như tờ.

Liêu Đình Nhạn: “...” Ừa, sao mình phải sợ? Mình ở nhà bạn trai còn dám ném gối vào cậu ấy, dám kéo tóc cậu ấy, còn dám nằm ườn trên lưng cậu ấy ngủ nữa mà!

Tư Mã Tiêu như ngủ không ngon, cả người cáu kỉnh, vô cảm bước ra khỏi phòng học im như thóc. Một phút sau khi cậu ra khỏi lớp, cả phòng học ầm ĩ vang trời, tất cả mọi người cuối cùng đều khôi phục âm lượng trò chuyện bình thường.

Liêu Đình Nhạn ngơ ngác với sự khác biệt trước sau, bạn cùng bạn của cô lại không lấy làm lạ: “Đợi cậu quen rồi là ổn thôi, chuyện thường ở lớp ấy.”

Vậy thì các cậu cũng vất vả quá rồi, thật đấy.

Tiết ba Tư Mã Tiêu vẫn chưa về lớp, trước khi đến tiết tư, cậu đi vào phòng học, xông thẳng về phía Liêu Đình Nhạn. Liêu Đình Nhạn đang giải đề toán, phát hiện xung quanh đột nhiên im lặng, ngẩng đầu nhìn thì nhìn thấy khuôn mặt vô cảm ẻo lả của bạn trai.

Tư Mã Tiêu: “Sao cậu lại ở đây.”

Liêu Đình Nhận: “Mình đã ở đây học ba tiết rồi.” Cậu còn giả điên, không phải cậu kiểm chuyện chuyển mình tới A1 hả?

Tư Mã Tiêu cau mày, chắc tối qua cậu ngủ không ngon, mắt có chút tơ máu, lúc nào cậu ấy cũng không ngủ ngon, vì nên thường xuyên trông rất quạu quọ.

Tư Mã Tiêu ấn ấn trán, đưa tay gom sách trên bàn cô.

Liêu Đình Nhận nghe thấy bạn cùng bàn và bàn trước sau của mình đều khe khẽ thở dài, bàn sau thậm chí còn sợ đến nỗi nhích phải cái bàn, phát ra tiếng vang.

Tư Mã Tiêu không để tâm mấy chuyện này, cầm lấy sách cô đi về phía chỗ của mình, vớt sách cô lên cái bàn trống không cạnh mình. Liêu Đình Nhận không chút bất ngờ về chuyện vừa xảy ra, cầm lấy bóp viết còn sót lại trên bàn bước qua, trước khi đi còn mỉm cười gượng ghịu với cô bạn cùng bàn đang há hốc.

Thôi xong, hình như sắp lộ rồi.

Không gian chỗ Tư Mã Tiêu cực kỳ thoáng đãng, bàn trước bàn sau đều có ý thức chừa cho cậu một chỗ trống rộng rãi.

Liêu Đình Nhận cảm thấy các bạn trong lớp đều đang lén nhìn cô, cô ngượng nghịu tấy tấy cục gôm, tấy ra một mớ vụn xoắn. Ba phút sau, Tư Mã Tiêu quay đầu nhìn một vòng lớp: “Đang nhìn gì đấy?”

Tất cả mọi người nhanh chóng cúi đầu.

Liêu Đình Nhận vút tấy đi, cho tay xuống gầm bàn ra sức bấu vào tay cậu! Đại ca! Cậu như vậy thật sự rất giống mấy tên lưu manh áp bức người khác đấy!

...

Các bạn lớp 11A1 đều phát hiện ra một bí mật, hình như đại ca trong lớp họ đang hẹn hò với bạn cùng bàn mới của cậu ấy.

Vì thế, họ đặc biệt tạo một nhóm chat, ngoài trừ Tư Mã Tiêu và Liêu Đình Nhạn, ba mươi tám người còn lại trong lớp đều nằm trong đó.

“Tao thấy đại ca mò dưới hộc bàn ra một hộp sữa cầm sẵn ống hút để lên bàn Liêu Đình Nhạn rồi!!! Liêu Đình Nhạn còn sẵn tay cầm lấy uống nữa áaa!!”

“Hộc bàn của đại ca bỏ mấy thứ như sữa từ bao giờ vậy? Tao cứ nghĩ là dưới đó phải để mấy thứ dụng cụ nguy hiểm như dao hay súng gì chứ?!”

Qua được một lúc, có người nhắn vào nhóm: “Ban nãy Liêu Đình Nhạn mới sờ tóc đại ca đúng không?”

“Hình như là vậy ấy, tao cũng thấy nè.”

“Đù, đại ca bị cô ấy sờ thức dậy rồi.”

“Đại ca nhìn cô ấy.”

“Sau đó không có chuyện gì xảy ra, đại ca nằm xuống ngủ tiếp rồi.”

“Không có chuyện gì xảy ra???? Tao còn nghĩ bạn mới sắp bị đánh!”

“Tao đã nói rồi mà, chắc chắn họ đang hẹn hò, dù là đại ca cũng sẽ không... ừầy, cậu ấy thật sự không đánh bạn gái sao?”

“Có phải bạn gái hay không còn chưa biết đâu, nói không chừng là em gái cậu ấy đấy!”

Ba mươi tám bạn học âm thầm quan sát, một khi có manh động là trong nhóm chat lại nháo nhào cả lên, những cử động nhỏ Liêu Đình Nhạn nghĩ là không ai thấy đều bị kính hiển vi phóng to nổ trong nhóm chat.

Đến giờ tự học buổi tối, một đám người trong lớp ngoài mặt thì học hành chăm chỉ, bên trong thì ngấm ngầm chuyền giấy gửi tin cho nhau, trong nhóm chat cũng thường xuyên có người cập nhật.

Thông thường mà nói, đại ca rất ít khi tới tự học buổi tối mà hôm nay cậu lại đến, tuy là vẫn ườn ra bàn mà ngủ.

“Cô ấy lấy tai nghe ra nghe nhạc, nhét một bên vào tai đại ca.”

“Khá khen cho lòng dũng cảm... vậy mà đại ca cũng nhin được sao? Có chút âm thanh là cậu ấy cũng thấy phiền mà?”

“Tụi bây nói tao nghe coi, có phải đại ca giả không vậy, cậu ấy là do người khác ngụy trang thành đúng không? Một năm trời rồi, tao chưa thấy lúc nào cậu ấy lại dễ chịu tới vậy!”

Nhóm chat 11A1 bùng nổ mấy hôm mới dần dần yên tĩnh trở lại, chỉ là lâu lâu vẫn có người nhắc tới hai người kia. Bắt đầu từ lúc Liêu Đình Nhạn chuyển đến lớp họ thì cứ như mở ra trang sử mới ấy, lớp học yên ắng cả một năm trời đột nhiên xuất hiện cơ hội sống.

Mới ban đầu là Liêu Đình Nhạn nói chuyện với người bên cạnh, cô không hề cố ý nén thấp giọng, nhờ sự dẫn đầu của cô, mọi người cũng vô thức không nén giọng nói chuyện nữa, lâu lâu ồn ào vô ý lớn tiếng, làm phiền đại ca rờng hung ác kia, bạn cùng bạn của cậu ấy đều sẽ phụ trách vỗ về.

Lần đầu tiên phát hiện cô luồn tay dưới bàn lúc lắc tay đại ca làm cậu dịu xuống, cả lớp đều tưởng chừng như phát điên.

“Bạn gái của đại ca đúng là có thể làm gì thì làm.”

“Tao cảm thấy cô ấy có thể có một cái tên hiệu, gọi là Dũng sĩ, Dũng sĩ trong “Dấu ấn rồng thiêng ấy”.”

“Không, dùng Kỵ sĩ rồng sát hình tượng hơn.”

“Đcm, béo ơì mà ô ể quá!”

“Tao thấy hai đứa bây đều ô ể.”

Kết quả đợt kiểm tra hằng tháng đầu tiên đã có, Liêu Đình Nhạn không ngoài dự kiến đứng nhất từ dưới đếm lên. Cô tự đã sớm dự tính được, cầm bảng điểm nằm ườn trên bàn ể oải, trước kia điểm số của cô cũng bình thường, tuy đã được bạn trai kèm cặp nửa năm nhưng muốn trong thời gian ngắn đứng top trên của lớp học sinh xuất sắc thì còn hơi khó khăn.

“Làm gì mà mặt mày kiêu đó, cậu thi không tốt là do mình dạy không tốt, có liên quan gì tới cậu đâu.” Tư Mã Tiêu tóm gáy kéo cô dậy, nói như đúng rồi.

Liêu Đình Nhạn nhìn các bạn bên cạnh, phát hiện họ đều đang vui đầu lúot đề, hình như không nghe thấy câu bạn trai nói, thậm thở phào, nghĩ thậm đúng là một lũ học sinh xuất sắc, chuyên tâm học hành không hóng hớt. Cô nhích tới gần Tư Mã Tiêu, thấp giọng nói: “Tuần này tới nhà cậu học kèm Toán hay Anh văn? Hai môn mình đều thi không tốt.”

Người bạn ngồi trước họ nhanh chóng móc điện thoại ra, dùng sách che chắn rồi lặc cộc nhắn tin vào nhóm: “Tao mới nghe Liêu Đình Nhạn nói cuối tuần đến nhà đại ca!”

“Tới nhà vậy luôn á?! Lộng hành quá, muốn gì cũng được, cáo từ!”

“Hít mấy đại ca yêu sớm toàn trắng trợn vậy luôn á hả? Cậu ta tưởng trường học là nhà cậu ta xây... À xin lỗi nha tao quên, đúng là của

nhà cậu ta thật.”

Tiết học buổi chiều lớp sửa đề thi, giáo viên dạy Toán đọc điểm, điểm danh phê bình, Liêu Đình Nhạn điểm Toán thấp nhất đứng mũi chịu sào, đụng trúng lửa đạn của cô dạy Toán.

Cô giáo dạy Toán này khá trẻ, vừa mới tốt nghiệp chưa bao lâu, nghe nói là học lực khá cao, còn là bà con của lãnh đạo trường. Cô đã dạy A1 được một năm, hình tượng nghiêm khắc đã khắc sâu vào lòng người, cực kỳ thích mắng nhiếc học sinh, cả lớp A1 ngoài trừ Tư Mã Tiêu, gần như đều từng bị cô mắng thậm tệ, điểm thấp hơn trước, sai câu cơ bản, nói chuyện trong lớp, đụng trúng lúc tâm trạng cô không tốt thì dù không có chuyện gì thì lên lớp cô cũng phải miệt thị một trận. Lúc trước có một nữ sinh chuyển khỏi A1 là vì không chịu nổi mấy lời mắng nhiếc của cô nên khóc lóc chuyển lớp.

Cô giống như Tư Mã Tiêu, là một trong hai bóng ma tâm lý của lớp A1.

“Em có biết em kéo bao nhiêu điểm trung bình của A1 không? Cái điểm số của em sao đến được A1 vậy? Tôi nói cho em biết, em tới như thế nào thì tốt nhất cũng đi như thế ấy, em coi đi em thi ra cái giống gì, đầu óc em học cái thứ Toán gì vậy, hay sao em không về tiểu học học lại đi?”

Liêu Đình Nhạn lên lấy bài thi, bị cô giáo này miệt thị cả buổi, ném thẳng bài thi xuống chân cô.

Cô khom lưng nhặt lên, nghe thấy một tiếng rầm lớn vang lên từ đằng sau, Tư Mã Tiêu đập tung cả bàn học.

Cảnh tượng tiếp theo có thể được mệnh danh là thời khắc hỗn loạn nhất lớp A1, đại ca nóng nảy đột ngột nổi điên, đầu tiên là đi lên bực giảng đập bay cả bộ giảng, sau đó đập chông bài thi lên người cô giáo đang gào thét, chỉ ra cửa lớp bảo cô rút.

Cô giáo dạy Toán cảm thấy mắt mặt, miệng hùm gan sứa thét lên:
“Cậu nói chuyện với giáo viên như thế đấy hả!”

Tư Mã Tiêu lười nói nhiều với cô, tiến lên trước chuẩn bị đá cô liền bị Liêu Đình Nhạn ôm lấy eo kéo về sau: “Bình tĩnh bình tĩnh, mình không có động tay động chân nha!”

Dáng vẻ của cậu quá sức đáng sợ, khỏi nói tới mấy bạn bên dưới không ai dám cản, tới cô giáo cũng chết cứng biến sắc, người duy nhất có thể tới gần đại ca mà không bị cậu ấy đập ra chỉ có Liêu Đình Nhạn nhưng cô thân cô thể cô, phải gồng hết sức mới cản được Tư Mã Tiêu động tay động chân

Thế nhưng Tư Mã không chịu thôi, còn kéo theo cô, dùng sức đập vào bàn: “Tôi bảo cô rút thì rút đi, cô cũng không cần đi dạy nữa đâu, về nói nói chú cô, chú cô cũng không cần tiếp tục làm ở trường nữa.”

Cô giáo dạy Toán biến sắc nhìn tên hỗn thế ma vương trước mặt rồi lại nhìn cả một lớp không ai đứng ra nói cho cô một tiếng, tức tối bật khóc chạy đi. Liêu Đình Nhạn đầu đầu ôm lấy eo Tư Mã Tiêu, vừa lôi vừa kéo cậu ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu trong ánh mắt trân trối của các bạn cùng lớp.

Lớp A1 yên lặng một lúc, các bạn học bị bỏ lại ngơ ngác nhìn nhau.

“Ừầy, đại ca với kị sĩ rồng rời hiện trường đi đâu rồi?”

“Tao thấy chắc hết gọi kị sĩ rồng được rồi, cảnh mới này chẳng phải là “nổi giận vì hồng nhan” trong truyền thuyết sao? Hay gọi là Trụ Vương với Dương Quý phi ư?”

“Hai người này không phải một đôi má ới làm ợn im đi!”

“Ừa mà họ đi đâu vậy?”

“Hình như là vườn cây dưới lầu” Một người bạn thò đầu qua cửa dò

thám báo về: “Hình như tao thấy họ hôn nhau rồi kìa!”

“Đâu! Cho tao coi với!”

“Quao, đang chải vuốt lông đó hả?”

“Má ơi côm chó, tao ăn hơi no rồi á.”

Ngày hôm sau, chủ nhiệm họ tuyên bố lớp đổi giáo viên dạy Toán, đổi thành một giáo viên già có kinh nghiệm giảng dạy hai mươi mấy năm, giảng bài tường tận, tuy là vẫn rất nghiêm khắc như cũ nhưng không mắng nhiếc người khác.

Lúc tuyên bố đổi giáo viên, cả lớp A1 đồng loạt đứng lên vỗ tay, Liêu Đình Nhạn nhận ra toàn bộ đều đang nhìn mình với vẻ mặt cảm kích khôn nguôi.

Liêu Đình Nhạn: “...” Mình không có làm cái gì hết trơn luôn á.

Tư Mã Tiêu nghe tiếng ồn ào thức dậy cau mày, lập tức bị Liêu Đình Nhạn ấn xuống: “Cậu ngủ đi ngủ đi.”

...

Mỗi sáng họ đều chạy bộ, với Liêu Đình Nhạn mà nói, chuyện này còn đau đầu hơn cả Toán, cô chạy rất chậm, chạy một vòng là phải thở lấy hơi lên cả buổi mà chạy xong cứ nhất quyết phải tập thể dục, Liêu Đình Nhạn mệt như con cá chết, không muốn nhúc nhích gì.

Trước kia Tư Mã Tiêu đều chưa từng chạy bộ với lớp, sau này Liêu Đình Nhạn tới cậu cũng tới, cậu cũng không chạy trong hàng mà ở cạnh Liêu Đình Nhạn, Liêu Đình Nhạn chạy, cậu sai bước chân dài đi thẳng, vừa đi vừa chế giễu bạn gái chậm như rùa: “Cậu còn chậm hơn con Rùa Rùa lười biếng kia bò nữa.”

Liêu Đình Nhạn: “Mình không cho phép cậu sỉ nhục Rùa Rùa, Rùa

Rùa nhanh hơn mình nhiều.”

Các bạn học đang chăm chú quan sát sau này mới biết được Rùa Rùa là con pet rắn mà đại ca nuôi, Liêu Đình Nhạn nhắc tới nó là cứ như nhắc tới con trai.

Tuy lúc cô chạy bộ, Tư Mã Tiêu sẽ đả kích cô thê thảm nhưng Liêu Đình Nhạn vốn dĩ không giận cậu, chạy xong mệt quá cô sẽ nhìn trước ngó sau, nhìn thấy người khác đều đã đi thì lập tức ngồi ra đất: “Mệt quá đi.”

Đại loại là những nhẽo ấy, tóm lại mỗi lần như thế, đại ca sẽ bế cô lên, cái kiểu bế em bé không hề mất sức ấy. Đám con gái lớp A1 sẽ ngằm lằm bằm đại ca thẳng quά, bế công chúa đâu, đm sao không bế kiểu công chúa!

Đôi lúc hai người sẽ cúp thể dục buổi sáng, vốn những học sinh trốn thể thao sáng sẽ tụ tập núp trong vườn cây nhỏ nhưng từ sau khi đại ca cũng đưa Liêu Đình Nhạn ra đây, chỗ này đã trở thành thánh địa trốn thể thao sáng của riêng bọn họ. Có người lúc đi ngang qua đây nhìn thấy đại ca ngồi bên tường lướt điện thoại, Liêu Đình Nhạn nắm lấy tay cậu nằm trong lòng cậu nghỉ ngơi, đắp áo khoác đồng phục của đại ca trên người, hai người yên lặng ngồi ở đó.

“Tụi bây biết gì không, đại ca biết mua đồ ăn sáng cho bạn gái.”

“Có lộn không? Tao thấy đại ca còn không ăn đồ ăn, cậu ấy còn không tới căn tin nữa.”

“Hôm nay tao thấy rồi, cậu ấy đã mua đồ ăn sáng, còn mua một đồng đồ ăn vặt nữa, mấy thứ này chắc chắn cậu ấy sẽ không ăn, tất nhiên là cho bạn gái rồi.”

Liêu Đình Nhạn xé một miếng kẹo cao su nhai nhóp nhép, phát hiện bạn bàn trên đang khó hiểu nhìn chằm chằm thanh kẹo cao su trên tay cô. Cô chìa sang: “Cậu muốn ăn không?”

Bạn bàn trên run rẩy cầm lấy thanh kẹo cao su, điên cuồng nhả trong nhóm: “ Á a a a a a a! Tao ăn được đồ ăn vặt đại ca mua cho bạn gái rồi!”

“Quao aa ngưỡng mộ quá tao cũng muốn! Đồ đại ca mua sưu tầm được á!”

“Ghét ghê, sao tao không ngồi cạnh bạn gái cơ chứ!”

Sau một chuỗi các tên gọi như Dũng sĩ, Kỵ sĩ rồng, Dương quý phi vân vân, mọi người đều bắt đầu âm thầm gọi Liêu Đình Nhạn là bạn gái hồi nào không hay.

Liêu Đình Nhạn cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng, nghĩ thầm, quả đúng là không nên ăn vặt trong lớp, ánh mắt của các bạn học sinh xuất sắc đều bùng cháy ghê, cô âm thầm cất đồ ăn vặt vào trong học bàn, thôi, ráng khắc chế bản thân.

Cô xem vở luyện tập trong tay mình, phòng mặt cả buổi trời vẫn tính không ra, âm thầm đưa giấy bút qua bên cạnh. Tư Mã Tiêu bị cô chọc cho thức, đón lấy giấy bút, xoẹt xoẹt tính toán viết xuống xong vứt lại cho cô.

Liêu Đình Nhạn: “Mình nhìn theo chép lại hả?”

Tư Mã Tiêu: “Chép lại đi, lúc thi cũng chép lại theo mình ấy.”

Liêu Đình Nhạn không nghe rõ có phải là cậu đang mỉa mai không: “Vậy mình tự viết.”

Tư Mã Tiêu: “Mình bảo cậu là lúc thi chép của tớ ấy.”

Liêu Đình Nhạn đề thấp giọng: “Vậy ngại dữ lắm... mà cậu đừng có nói lớn vậy chứ! Bị nghe thấy rồi kìa!”

Tư Mã Tiêu: “Xì.”

Bài tập Tiếng Anh tối nay phải nộp, Liêu Đình Nhạn vẫn còn hai trang chưa làm.

Liêu Đình Nhạn: “Cứu mạng! Cứu mình!”

Tư Mã Tiêu: “Nộp cái gì, khỏi nộp đi.”

Liêu Đình Nhạn: “Mình làm không xong kịp rồi! Tiêu! Cứuuu!”

Tư Mã Tiêu bị nằng nỉ ỉ ôi tặc lưỡi một tiếng, kéo hai trang đề Tiếng Anh sang, cầm bút khoanh đáp án, tốc độ của cậu rất nhanh, nhìn sơ là đã khoanh xong, thái độ qua loa lại còn đề bút muốn rách cả đề.

Liêu Đình Nhạn: “Không được chọn bừa qua loa!”

Tư Mã Tiêu: “Cậu nghĩ mình là cậu hả.”

Sau đó trả bài lại, quả đúng là không sai.

Người duy nhất đứng hết trong lớp là Liêu Đình Nhạn, Tư Mã Tiêu còn không thêm nộp bài mình.

Những bạn học biết rõ nội tình: “Mẹ ời ngưỡng mộ quá!”

Dần dần, các bạn lớp A1 đều quen với dáng vẻ dễ chịu lại nuông chiều bạn gái hết mực của đại ca, tuy là đều trông như cộp nhưng so ra thì trước đây là cộp ăn thịt người, giờ là cộp giấy, nghĩ tới còn thấy đáng yêu cái kiểu quái gở gì.

“Mới nãy đại ca nói chuyện với tao rồi.”

“Hả? Cậu ấy chủ động nói chuyện với mày hả? Nói cái gì?!”

“Cậu ấy lấy túi chườm nước nóng của tao đi rồi.”

“Ồ, hiểu rồi, chắc chắn là cho bạn gái.”

Liêu Đình Nhạn rút râu đau bụng, mệt mỏi ôm lấy túi chườm. Cô liếc nhìn bạn trai bàn bên cạ cạ: “Mình muốn ăn đá đậu đỏ.”

Tư Mã Tiêu lờm cô: “Cậu muốn chết hả?”

Liêu Đình Nhạn: “Cậu nghe mình nói, tuy là đá nhưng mà đậu đỏ bổ máu...”

Tư Mã Tiêu nhìn cô.

Liêu Đình Nhạn: “Ok, mình không ăn nữa.”

Như vậy trông rất đáng yêu, mấy chục phút trong tiết, Tư Mã Tiêu nhìn Liêu Đình Nhạn cụp mắt, nghe thấy giọng nói ỉu xiu của cô bèn đứng dậy đi ra, giáo viên âm nhạc nhỏ bé đáng thương thường bị chiếm tiết không dám hỏi cũng không dám nói, cứ coi như không nhìn thấy. Kết quả chưa đi được bao lâu, đại ca lại mang đá đậu đỏ về.

Cho bạn cùng bạn của cậu ấy trước mắt bàn dân thiên hạ.

Giáo viên âm nhạc: “... Được rồi, các bạn, hôm nay chúng ta cùng thưởng thức bài “Hành khúc đám cưới”.”

Học sinh A1 âm thầm vỗ tay cho giáo viên âm nhạc.

Sau này lúc Tư Mã Tiêu và Liêu Đình Nhạn kết hôn, tất cả bạn bè A1 đều được mời tới dự, bọn họ nghe tới bài Hành khúc đám cưới kia đều không khỏi nhớ đến buổi chiều trời xanh mây trắng có ve sầu hồi cấp Ba khi ấy.

“Ánh mắt đại ca nhìn bạn gái dịu dàng ghê!” Nữ sinh hàng trước âm thầm nói với bạn cùng bàn của mình.

(Mẫu truyện ngắn Vườn trường – Kết thúc)

Nội dung từ **Chương 1: Liêu Đình Nhận** đến **Chương 85: Ngoại Truyện Vườn Trường**

Ebook tải miễn phí tại [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)